

NATSUO KIRINO

*"Hãy chuẩn bị
sẵn sàng cho một cuốn
sách vô cùng khác biệt với
mọi thứ chúng ta từng đọc
trong mảng văn học
trình thám."*

THE INDEPENDENT

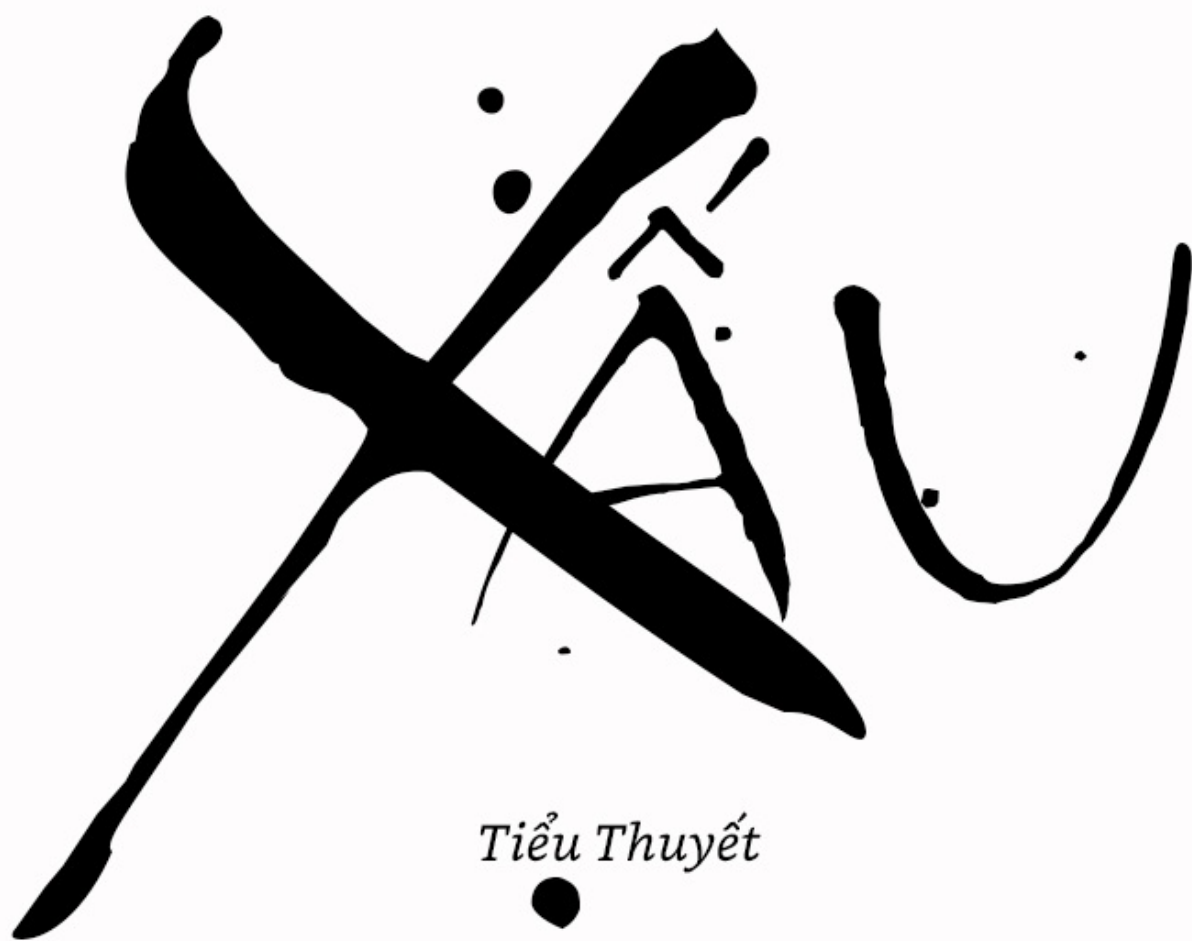

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

NATSUO KIRINO

Tiểu Thuyết

NHÃ NAM • NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Mục lục

- [TÁC GIẢ](#)
- [GIỚI THIỆU](#)
- [Phần 1. BIỂU ĐỒ PHÁT TRIỂN CỦA NHỮNG ĐỨA TRẺ ẢO TƯỢNG](#)
 - [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
- [Phần 2. MỘT KHÓM CÂY HẠT TRẦN](#)
 - [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
 - [5](#)
 - [6](#)
- [Phần 3. SINH RA ĐỂ LÀM ĐIỂM: NHẬT KÝ CỦA YURIKO](#)
 - [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
 - [5](#)
 - [6](#)
 - [7](#)
 - [8](#)
- [Phần 4. THẾ GIỚI KHÔNG TÌNH YÊU](#)
 - [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
- [Phần 5. NHỮNG TÔI ÁC CỦA TÔI: LỜI KHAI CỦA ZHANG](#)
 - [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
- [Phần 6. LÊN MEN VÀ THỐI RỬA](#)
 - [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
- [Phần 7. JIZO, VI THẦN CỦA KHÁT VONG: NHẬT KÝ CỦA](#)

KAZUE

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- Phần 8. ÂM THANH CỦA THÁC NƯỚC XA: CHƯƠNG CUỐI CÙNG
- Chú thích

Sách đã phát hành
tại Việt Nam

- Xấu
- Thế giới thực

NATSUO KIRINO

Natsuo Kirino (sinh năm 1951), nhà văn nữ Nhật Bản, rất nổi tiếng ở Nhật và tại các nước sử dụng tiếng Anh với những cuốn tiểu thuyết đậm màu sắc hình sự đen tối.

Bà là tác giả của rất nhiều tác phẩm, trong đó nổi bật là ba cuốn tiểu thuyết: Out (1997), Grotesque tức Xấu (2003) và Real World (Thế giới thực, 2003). Ngay từ khi xuất bản cuốn sách đầu tiên vào năm 1993 (Kao ni furikakeru ame tức Mưa rơi trên mặt tôi) Natsuo Kirino đã nhận được rất nhiều giải thưởng văn chương danh giá, trong đó Out nhận cả Mystery Writers of Japan Award của Nhật lẫn Edgar Award cho bản dịch tiếng Anh.

“Hãy chuẩn bị sẵn sàng cho một cuốn sách vô cùng khác biệt với mọi thứ chúng ta từng đọc trong mảng văn học trinh thám.”

- THE INDEPENDENT

“Xấu không phải một cuốn tiểu thuyết trinh thám, mà là một nghiên cứu nhân học [...] các nhân vật mang tính biểu tượng cao độ...”

- THE LOS ANGELES
TIMES

“Năm bên dưới câu chuyện này là những câu hỏi sâu sắc hơn: điều gì dẫn dắt phụ nữ tới nghề làm điếm, mối quan hệ giữa cá nhân và xã hội thì như thế nào, ngoài ra cũng có những suy tư triết học bất ngờ, chẳng hạn như về ý nghĩa của bản thể [...]”

- THE INDEPENDENT

“Năm ở trung tâm cuốn tiểu thuyết của Kirino là nghịch lý khủng khiếp này: tại Nhật Bản, nếu là một con quái vật, một kẻ xấu, ta có thể có được một chút tự do.”

- THE WASHINGTON
POST

“Bạn cho rằng cái chết của Yuriko sẽ làm tôi ngạc nhiên, sửng sốt? Không hề. Rằng tôi căm thù kẻ đã sát hại nó? Cũng không.”

Ngay từ đầu truyện, tác giả đã “ngửa bài” về cách nhìn và giọng kể chuyện của mình. Và cho đến cuối cùng, Natsuo Kirino - cũng như trong mọi tác phẩm đậm đặc chất đen tối của bà - tuyệt đối trung thành với một cái nhìn đứng đưng trước rất nhiều điều xấu xa của câu chuyện. Câu chuyện trong Xấu được kể lại qua giọng chị gái ruột của Yuriko xấu số.

Nhân vật Yuriko là một cái có tuyệt vời để Natsuo Kirino thực hiện một cuộc khảo sát khốc liệt vào mặt khuất tối tăm của tâm hồn những người phụ nữ đặc biệt đẹp nhưng cũng vô cùng lệch lạc, dựng ra một bức tranh xã hội Nhật Bản không một chút tô hồng và chứng minh rằng cái Đẹp có thể chứa đựng sự Xấu to lớn đến mức nào.

Phần 1.

BIỂU ĐỒ PHÁT TRIỂN CỦA NHỮNG ĐỨA TRẺ ẢO TƯỢNG

• 1 •

Mỗi khi gặp một người đàn ông tôi thường tự hỏi nếu chúng tôi sinh con thì đứa bé sẽ trông thế nào. Đó gần như đã trở thành một hành động bản năng. Dù người đàn ông đó ưa nhìn hay xấu xí, già hay trẻ, trong đầu tôi lập tức hiện lên hình ảnh đứa bé do chúng tôi tác hợp. Tóc tôi óng ả, mềm mại màu nâu nhạt và nếu tóc anh ta dày, đen nhánh thì mái tóc của đứa bé hẳn sẽ là một sự pha trộn hoàn hảo về kết cấu và màu sắc. Không phải vậy sao? Tôi thường bắt đầu bằng việc tự tưởng tượng ra những kịch bản tốt đẹp nhất cho những đứa trẻ đó nhưng rồi chúng nhanh chóng bị thay thế bởi những viễn cảnh khủng khiếp, hoàn toàn đối nghịch.

Nếu chẳng may hàng lông mày xộc xệch của anh ta phết lên phía trên đôi mắt hai mí rõ ràng của tôi? Hay sống mũi thanh tú của tôi lại được tiếp nối bởi hai lỗ mũi to tướng? Nếu như cái đầu gối củ lạc của anh ta ngự trên đôi cẳng chân vốn hơi cong và thô của tôi, rồi cái bàn chân hình cung khá duyên dáng của tôi với những móng chân hình vuông to bè?

Và khi những ý nghĩ đó bắt đầu, tôi sẽ nhìn chòng chọc như muốn xuyên thấu người đàn ông trước mặt, hậu quả là đối phương thường tin rằng tôi hẳn có tình ý gì đó với anh ta. Thói quen ấy đã gây cho tôi không biết bao nhiêu hiểu lầm tai hại trong những lần gặp mặt với những người đàn ông xa lạ. Nhưng lần nào cũng vậy, sự hiếu kỳ vẫn mạnh hơn tất cả.

Khi tinh trùng gặp trứng, chúng tạo ra một tế bào hoàn toàn mới, và một cuộc đời mới bắt đầu. Những thực thể non nớt ấy bước vào thế giới với những hình dạng và kích cỡ khác nhau. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra khi tinh trùng và trứng kết hợp với nhau trong trạng thái đầy thù hận với đối phương?

Liệu sinh vật mà chúng tạo ra có dị thường và trái ngược với những gì chúng ta mong đợi? Ngược lại, nếu giữa chúng có một áp lực lớn thì dòng dõi của chúng sẽ còn tuyệt diệu hơn. Về điều đó thì chẳng phải nghi ngờ gì hết. Thế nhưng ai mà biết được các chủ định của tinh trùng và trứng là gì khi chúng gặp nhau?

Những lúc như thế này, trong đầu tôi lại hiện lên biểu đồ phát triển của những đứa con giả định của mình. Bạn hẳn biết cái loại biểu đồ này, thứ biểu đồ bạn thường tìm thấy trong các sách giáo khoa sinh học hay khoa học về Trái Đất. Bạn hẳn nhớ chúng, những biểu đồ giả định về hình dạng và tính cách của các sinh vật bị tuyệt chủng dựa trên những hóa thạch tìm thấy trong lòng đất, có phải vậy không? Hầu như tất cả các biểu đồ này đều kèm theo những bức tranh minh họa cây cối, động vật đầy màu sắc cả trên trời lẫn dưới biển. Thú thực là ngay từ khi còn bé tôi đã rất sợ những bức tranh minh họa kiểu này vì chúng khiến sự tưởng tượng của chúng ta trở nên vô cùng xác thực. Tôi rất ghét giở những cuốn sách ấy ra vì cứ hễ động vào chúng là tôi lại có thói quen tìm ngay tới những trang có các biểu đồ đó để nghiên ngẫm. Có lẽ điều này cho thấy chúng ta thường bị cuốn hút bởi những gì vốn làm chúng ta sợ hãi.

Tôi vẫn còn nhớ những biểu đồ tái tạo đầy vẻ nghệ thuật thẩm động vật Burgess Shale ở Canada. Dựa trên những di chỉ hóa thạch kỉ Cambrian tìm thấy ở rặng Thạch Sơn, Canada, người ta xây dựng một biểu đồ với những sinh vật kỳ lạ bơi trên biển. Những con *Hallucigenia* bò dọc theo những bãi trầm tích dưới đáy biển, lưng mọc gai tua tua trông như những chiếc lược biết đi, những con *Opabinia* năm mắt lượn lờ, uốn éo xung quanh các mỏm đá và vách đá lởm chởm. Những con *Anomalocaris* với hai chi trước khổng lồ hình móc câu lảng vảng rình mò trong những vùng nước tối. Biểu đồ tưởng tượng của riêng tôi rất giống với loại sinh vật này. Đó là những đứa trẻ bơi trong nước, những đứa trẻ kỳ quặc được sinh ra từ những cuộc gặp gỡ trong trí tưởng tượng của tôi với những người đàn ông.

Vì một số lí do mà tôi không bao giờ nghĩ tới cái việc mà đàn ông và phụ nữ phải làm để sinh ra một đứa trẻ. Khi tôi còn đi học, các bạn cùng lớp thường chế nhạo các cậu con trai mà họ không thích bằng những câu như, “Chỉ nghĩ tới việc chạm vào hần ta là tớ đã thấy rùng mình!” Nhưng tôi

không bao giờ nghĩ tới chuyện đó. Tôi thường bỏ qua bước giao phối và đi thẳng tới giai đoạn đưa trẻ ra đời và về ngoài của chúng. Có lẽ về mặt này, tôi hơi khác người.

Nếu nhìn kỹ hẳn bạn sẽ nhận ra rằng tôi là một đứa con lai. Ba tôi là người Thụy Sĩ gốc Ba Lan. Nghe nói, ông nội của ba tôi là một mục sư, ông sang Thụy Sĩ sống để tránh bọn Đức Quốc Xã và sống ở đây đến cuối đời. Ba tôi là một người hoạt động kinh doanh, một nhà xuất nhập khẩu bánh kẹo phương Tây vào Nhật Bản. Nghe có vẻ ấn tượng nhưng thực chất những sản phẩm mà ông nhập khẩu đều là những thứ sô cô la và bánh quy chất lượng thấp, toàn đồ ăn vặt rẻ tiền. Ông được biết đến như một nhà nhập khẩu bánh kẹo phương Tây nhưng suốt thời thơ ấu của mình ông chưa bao giờ cho tôi ăn một chiếc kẹo nào của công ty mình.

Chúng tôi sống rất thanh đạm. Quần áo, thức ăn, thậm chí sách vở, đồ dùng học tập của tôi đều mua tại Nhật. Cấp một, tôi không đi học trường quốc tế mà học ở trường công lập. Mọi sinh hoạt phí của tôi đều được theo dõi sát sao, thậm chí mẹ tôi còn cho rằng bà thường không có đủ tiền chi tiêu trong nhà.

Việc ba tôi quyết định ở lại Nhật với mẹ con tôi chả có gì to tát. Chẳng qua là ông cũng không còn cách nào khác. Ông không muốn bỏ ra dù chỉ một xu nếu thấy không cần thiết. Mà trong nhà tôi, người quyết định cái gì cần thiết, cái gì không cần thiết chính là ba tôi.

Chẳng hạn như việc ông giữ một cabin nhỏ trên núi ở Gunma làm nơi nghỉ cuối tuần. Ông có sở thích câu cá và đây là nơi duy nhất ông chịu động chân động tay một chút. Bữa tối nào cũng vậy, chúng tôi có thói quen ăn món bigos, nấu theo cách ông ưa thích. Bigos là món thịt hầm dân dã kiểu Ba Lan bao gồm bắp cải lên men, rau và thịt. Rất dễ nhận thấy rằng người mẹ Nhật Bản của tôi rất ghét nấu món này. Khi công việc kinh doanh của ba tôi thất bại khiến ông phải đem cả gia đình trở về Thụy Sĩ, nghe nói tôi nào mẹ cũng nấu cơm trắng làm cha tôi bức mình. Tôi ở lại Nhật Bản một mình nên không biết chắc chuyện này có thật hay không nhưng tôi ngờ đó là cách mẹ tôi trả thù món bigos - hay nói đúng hơn là thói ích kỷ đến bốc mùi của ba tôi.

Mẹ tôi kể lại rằng trước kia bà từng làm việc cho công ty của ba tôi. Tôi

thường chìm đắm trong những hình ảnh tưởng tượng hết sức lãng mạn về một mối tình ngọt ngào đơm hoa kết trái giữa một ông chủ nước ngoài trẻ tuổi và một cô gái bản địa, nhân viên công ty của ông. Nhưng trên thực tế thì mẹ tôi đã từng kết hôn và khi cuộc hôn nhân trắc trở thì bà bỏ về quê ở Ibaraki, trở thành người giúp việc trong nhà của ba tôi và đó chính là nơi mà họ quen nhau.

Tôi những muốn hỏi ông ngoại tôi nhiều hơn về thời kỳ đó nhưng đã quá muộn. Ông ngoại giờ đã già và lẩn, chẳng còn nhớ gì cả. Trong đầu ông, mẹ tôi vẫn còn sống, vẫn là đứa con gái nhỏ dễ thương đang học cấp hai, ba tôi, em gái tôi và thậm chí cả tôi nữa không hề tồn tại.

Ba tôi là người châu Âu da trắng và có thể nói ông là một người nhỏ con. Ông không có gì đặc biệt hấp dẫn nhưng cũng không xấu. Một người Nhật hẳn sẽ khó phân biệt ba tôi giữa đám đông trên một đường phố châu Âu. Cũng như đối với người da trắng, tất cả người phương Đông đều giống nhau, đối với một người phương Đông, ba tôi cũng chỉ là một người da trắng như những người da trắng khác.

Tôi có nên miêu tả các nét của ông hay không? Da ông trắng, khá hồng hào. Mắt ông, tôi nhớ chúng có màu xanh nhạt, âm đạm, đôi khi lóe sáng bởi một tia nhìn hần học. Về vẻ ngoài mà nói thì có lẽ điểm hấp dẫn nhất ở ông là mái tóc màu nâu nhạt hơi vàng. Giờ thì chắc tóc ông đã bạc và hói ở đằng trước. Ông thường vận những bộ vest tối màu. Nếu bạn thấy một người đàn ông trung niên da trắng mặc một chiếc áo mưa màu be cài kín cổ ngay giữa mùa đông lạnh giá thì đó hẳn là ba tôi.

Tiếng Nhật của ba tôi chỉ đủ dùng cho việc giao tiếp thông thường và đó là khi ông đang còn yêu mẹ tôi. Khi tôi còn nhỏ, ông thường nói, “Khi mới tới Nhật, ba con dự định là sẽ chỉ làm việc trong một thời gian ngắn và tìm cách quay trở về châu Âu ngay khi có thể. Nhưng ba đã bị hạ gục bởi một tiếng sét ái tình khiến ba tê liệt và không tài nào quay trở lại nữa. Tiếng sét ấy chính là mẹ con, con biết không?”

Tôi cho rằng ba tôi nói thật. Hoặc đó từng là sự thật. Ba mẹ tôi rất hiếm khi kể cho chị em tôi về những giấc mơ bay bổng lãng mạn, giống hệt việc hạn chế cho chúng tôi ăn kẹo vậy. Những giấc mơ cứ thừa dần cho đến khi chúng hoàn toàn biến mất. Tôi sẽ giải thích chuyện này sau, vào một lúc

thích hợp hơn.

Khi còn bé tôi nhìn mẹ tôi với một con mắt khác hẳn sau này khi tôi trưởng thành. Lúc còn nhỏ tôi tin rằng trên đời này không có người phụ nữ nào đẹp hơn bà. Lớn lên thì tôi nhận ra rằng bà chỉ là một người phụ nữ có nhan sắc tầm tầm, thậm chí không có gì nổi trội ngay cả với tiêu chuẩn của người Nhật. Đầu mẹ tôi khá to, chân lại ngắn, khuôn mặt tẻ nhạt và dáng vẻ rất tầm thường. Mắt mũi thô kệch chiếm hết khuôn mặt, răng hô, lại không có cá tính. Mẹ tôi thua ba tôi về mọi mặt.

Ba tôi là người cầm cương. Nếu mẹ tôi có cãi lại một lời thì ông sẽ phun ra một tràng mắng nhiếc ko thương tiếc. Mẹ tôi vốn không phải người thông minh, thực tế, bà vốn sinh ra để là một kẻ thất bại. Bạn nghĩ rằng tôi có hơi nói quá? Tôi thì chẳng bao giờ nghĩ vậy. Tại sao tôi luôn có thái độ cố chấp khi nói về mẹ đẻ của mình? Hãy giữ lấy câu hỏi này, hồi sau bạn sẽ rõ!

Nhưng người mà tôi thực sự muốn nói đến là em gái tôi. Tôi có một người em gái nhỏ hơn tôi một tuổi. Tên nó là Yuriko. Tôi không biết phải tả nó như thế nào cho đúng nhưng nếu chỉ được dùng một từ thì phải dùng tới từ ma quái. Con bé đẹp khủng khiếp. Bạn hẳn nghi ngờ cái việc chỉ có yêu quái mới xinh đẹp tới mức ấy. Dù sao người ta vẫn thích đẹp hơn là xấu, ít nhất thì số đông là vậy. Tôi chỉ muốn những người giữ quan điểm đó được nhìn thấy Yuriko một lần.

Những người nhìn thấy Yuriko trước tiên thường choáng váng trước vẻ mê hồn của con bé. Nhưng dần dần, cái nhan sắc hoàn hảo của con bé bắt đầu gây khó chịu, chẳng bao lâu người ta sẽ cảm thấy sự hiện diện của con bé với cái vẻ đẹp không tì vết của nó khiến cho họ cảm thấy bất ổn. Nếu bạn nghĩ tôi quá lời, lần tới tôi sẽ mang ảnh nó cho bạn xem. Suốt cuộc đời mình, tôi cũng có cảm giác như vậy về con bé, ngay cả khi tôi là chị nó. Tôi cũng nghĩ là bạn sẽ đồng ý với tôi.

Tôi thường có ý nghĩ thế này: Có phải mẹ tôi chết vì đã sinh ra một con yêu quái như Yuriko? Có gì đáng sợ hơn việc hai người nhan sắc tầm thường lại sinh ra một mỹ nhân đẹp ngoài sức tưởng tượng như thế? Người Nhật có câu chuyện thần thoại về một cái điều sinh ra một con chim ó. Nhưng Yuriko không phải một con ó. Con bé không có được sự thông minh và gan dạ vốn là biểu tượng của loài chim này. Nó cũng không phải đứa mưu mô hay độc

ác. Nó chỉ đơn giản có một khuôn mặt đẹp tới ma quái. Và điều đó hẳn đã khiến mẹ tôi không ngừng lo lắng, khi nghĩ tới những đường nét châu Á tầm thường của bà. Đúng vậy, chính tôi cũng cảm thấy bất an vì điều này.

Vì chẳng biết là may hay rủi nhưng chỉ cần liếc qua cũng thấy ngay là tôi có nét lai châu Á. Có lẽ đó là lí do tại sao mọi người thích khuôn mặt của tôi. Nó chỉ đủ tây khiến cho người Nhật cảm thấy thích thú và đủ phương Đông để quyến rũ người nước ngoài. Hoặc là tôi cứ tự nghĩ thế. Thiên hạ rất buồn cười, những khuôn mặt không hoàn hảo thì lại được cho là hấp dẫn và có tính cách. Nhưng khuôn mặt của Yuriko thì lại khiến người ta sợ hãi. Mọi người đều phản ứng giống nhau khi nhìn thấy khuôn mặt con bé cho dù là ở Nhật hay là ở nước ngoài. Yuriko luôn là đũa nổi bật giữa đám đông, mặc dù chúng tôi là hai chị em và cách nhau có một tuổi. Chuyện này thật lạ lùng, không đúng sao? Sự biến đổi gen thật là bất thường, chẳng có quy củ gì. Hay con bé là một hiện tượng đột biến gen? Có lẽ đây chính là lí do tại sao tôi hay tưởng tượng ra những đứa trẻ giả định của mình mỗi khi quan sát một người đàn ông.

Có lẽ bạn cũng đã biết tin này, rằng Yuriko đã mất cách đây hai năm. Bị kẻ xấu sát hại. Thi thể nửa kín nửa hở của nó được tìm thấy trong một căn hộ rẻ tiền ở Shinjuku, Tokyo. Đầu tiên cảnh sát không biết kẻ sát nhân là ai. Ba tôi cũng không lấy làm buồn phiền khi nhận được tin này, thậm chí ông ta cũng chẳng buồn quay lại Nhật dù chỉ một lần. Tôi thấy xấu hổ khi phải nói rằng con gái Yuriko xinh đẹp thân yêu của ông sau này đã phải hành nghề gái điếm để kiếm sống. Một gái điếm mạt hạng.

Bạn cho rằng cái chết của Yuriko sẽ làm tôi ngạc nhiên, sững sờ? Không hề. Rằng tôi căm thù kẻ đã sát hại nó? Cũng không. Giống như ba tôi, tôi cũng chẳng quan tâm tới việc đi tìm hiểu sự thật cái chết của con bé. Cả đời mình, Yuriko là một con yêu quái đội lốt người nên nếu nó có chết một cách bất thường thì cũng chẳng có gì lạ. Còn tôi, trái lại, là một người cực kỳ bình thường. Con bé đã chọn một con đường khác hẳn với tôi.

Chắc hẳn bạn thấy thái độ lạnh lùng của tôi thật đáng sợ. Nhưng chẳng phải tôi đã giải thích rồi sao. Định mệnh đã sắp đặt cho con bé một số phận khác biệt ngay từ khi nó sinh ra. May mắn có thể chiếu rọi cuộc đời một người phụ nữ theo cách như vậy, nhưng thường để lại đằng sau một bóng

đen miên man, tăm tối. Và cuối cùng, bất hạnh cũng sẽ tới gõ cửa, như một điều không thể nào tránh khỏi.

Bạn học cũ của tôi, Kazue Sato, cũng bị sát hại chưa đầy một năm sau cái chết của Yuriko. Cô ta cũng bị giết giống hệt như Yuriko. Xác của cô ta được tìm thấy trong một căn hộ lầu một ở khu Maruyama, quận Shibuya, trong trạng thái quần áo hở hên. Trong cả hai trường hợp, mãi hơn mười ngày sau khi án mạng xảy ra thì thể nạn nhân mới được phát hiện. Tôi thậm chí không muốn nghĩ đến tình trạng của hai người bạn họ khi cảnh sát tìm thấy xác.

Nghe nói ban ngày thì Kazue làm việc cho một công ty đảng hoàng còn buổi tối cô ta ra đứng đường. Những tin đồn như vậy lan truyền khắp nơi suốt nhiều tuần lễ sau khi sự việc xảy ra. Tôi có giật mình kinh ngạc khi cảnh sát tuyên bố thủ phạm của hai vụ án mạng là một người. Thật ra cái chết của Kazue còn khiến tôi sửng sốt hơn nhiều. Chúng tôi là bạn học cùng lớp. Và thêm nữa, Kazue không lấy gì làm xinh đẹp. Cô ta không hề xinh đẹp mà lại có một kết cục giống hệt như Yuriko. Thật không thể chấp nhận nổi.

Có thể nói rằng tôi chính là người đã đưa đẩy Kazue tới Yuriko dẫn tới mối quan hệ lâu dài giữa hai người bạn họ, nên xét cho cùng thì tôi cũng có phần liên quan tới cái chết của cô ta. Có lẽ sự rủi ro của Yuriko vì một lí do nào đó đã lây sang Kazue. Vì sao tôi nghĩ thế, tôi cũng không biết nữa, chỉ đơn giản là vậy thôi.

Tôi có biết chút ít về Kazue. Chúng tôi là bạn học cùng lớp tại một trường trung học nữ sinh tư thục có tiếng. Hồi đó Kazue gây tới mức dường như có thể nghe thấy tiếng các đốt xương trong người cô ta cọ vào nhau và cô ta vốn nổi tiếng ở trường là một đứa vô duyên. Về ngoài của cô ta không có gì hấp dẫn. Nhưng cô ta thông minh và học giỏi. Cô ta là loại người sẽ nhảy xổ ra trước đám đông và làm mọi cách để thể hiện sự thông minh của mình nhằm thu hút sự chú ý của người khác. Kazue là một đứa ngạo mạn và trong mọi lĩnh vực đều muốn trở thành người tài giỏi nhất. Cô ta hoàn toàn ý thức được rằng mình không phải là một người có hình thức ưa nhìn nên luôn tìm cách để nổi bật trên những lĩnh vực khác. Ở Kazue phát ra một thứ xúc cảm đen tối, một thứ năng lực tiêu cực rõ rệt mà tôi tưởng chừng có thể chạm tay vào

và nắm lấy. Chính sự nhạy cảm đó đã kéo Kazue lại gần với tôi. Cô ta trở nên tin tưởng tôi và bắt đầu phá bỏ thông lệ để nói chuyện với tôi. Cô ta thậm chí còn mời tôi tới nhà chơi.

Sau đó, cả hai chúng tôi đều thi đỗ vào trường đại học, rồi bố của Kazue đột ngột qua đời khiến cô ta hoàn toàn thay đổi. Cô ta tập trung hoàn toàn vào việc học hành và bắt đầu xa lánh tôi. Giờ khi nghĩ lại chuyện này tôi mới nhận ra rằng có lẽ là vì lúc đó cô ta bắt đầu quan tâm tới Yuriko nhiều hơn. Vì cô em gái xinh đẹp kém tôi một tuổi lúc đó đang là tâm điểm của mọi sự chú ý ở trường.

Dù sao đi nữa thì hình như có cái gì đó đã xảy ra với hai người bọn họ. Hai người tưởng chừng như đối lập với nhau về mọi mặt từ vẻ bên ngoài tới trí tuệ cũng như hoàn cảnh sống lại có cùng một kết cục làm gái đứng đường và rồi bị sát hại và bị ruồng bỏ bởi cùng một người đàn ông? Càng nghĩ chuyện này càng thấy lạ. Những gì xảy ra với Yuriko và Kazue đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời tôi. Những người mà trước đây tôi chưa hề gặp mặt sẽ vì những lời đồn thổi mà xía mũi vào chuyện của tôi với những câu hỏi dồn dập, đầy tính xâm phạm đời tư về hai người kia. Ghê tởm trước thái độ đó, tôi quyết định giữ kín miệng và từ chối trò chuyện với bất cứ ai. Giờ đây khi cuộc sống riêng tư của tôi bắt đầu ổn định với một công việc mới thì tôi lại đột nhiên có nhu cầu mãnh liệt là được kể về Yuriko và Kazue tới mức tôi không thể chịu đựng nổi nếu tiếp tục im lặng. Có lẽ tôi sẽ tiếp tục nói về họ cho dù bạn có muốn cản tôi lại, ba tôi thì ở tận Thụy Sĩ còn Yuriko thì đã chết, tôi chỉ còn lại một mình. Tôi cần có ai đó để trút bầu tâm sự hay có lẽ tôi nên một mình suy ngẫm về sự cố lạ lùng này.

Tôi có trong tay một số bức thư và vật dụng trước kia của Kazue mà tôi có thể đưa ra làm dẫn chứng và mặc dù sẽ mất không ít thời gian để kể lại toàn bộ câu chuyện, tôi dự định sẽ làm cho đến cùng, không bỏ sót chi tiết nào.

Cho phép tôi đẩy thời gian lên một chút. Năm ngoái, tôi làm việc bán thời gian cho văn phòng thị chính quận P, nằm ở phía đông thành phố Tokyo. Đối diện phía bên kia sông chính là tỉnh Chiba.

Quận P có 48 cơ sở chăm sóc người dân ban ngày được cấp phép và phần lớn hoạt động hết công suất nên những người đăng kí trước hết phải ghi tên vào một danh sách chờ đợi. Ở đây, tôi làm việc cho phòng đăng ký nhà trẻ công lập thuộc Ban Phúc lợi Xã hội giúp đỡ việc điều tra các trường hợp nằm trong danh sách xin gửi trẻ vào các trung tâm giữ trẻ phúc lợi. Chẳng hạn xem xét một gia đình có đủ tiêu chuẩn gửi con tới nhà trẻ phúc lợi hay không.

Trên đời này hóa ra có không ít bà mẹ kỳ quặc. Có những người không cảm thấy dằn vặt chút nào khi bỏ con ở các trung tâm giữ trẻ xã hội chỉ vì họ muốn rảnh rang đi chơi, có người thì lại quá quen ỷ lại vào người khác tới mức không tin là mình có thể nuôi dạy con cái tử tế. Có những gia đình bủn xỉn tới nỗi muốn đưa con vào các trung tâm giữ trẻ của nhà nước vì không muốn trả tiền trong khi họ hoàn toàn có khả năng cho trẻ học trường bình thường vì họ cho rằng đó là trách nhiệm của hệ thống phúc lợi xã hội. Không hiểu sao mà các bà mẹ ngày hôm nay lại biến chất tới vậy? Điều này khiến tôi thấy chán nản hết sức.

“Mà tại sao một người nổi bật như cô lại làm cái công việc vợ vắn này chứ?” Tôi vẫn thường tự hỏi. Nhưng tôi cũng không hẳn xinh đẹp tới mức ấy. Tôi từng nói rằng tôi là một đứa con lai nhưng tôi vốn có nhiều nét Á đông hơn nên tóm lại vẻ ngoài của tôi không khiến người ta sững sốt. Tôi cũng không có gương mặt đẹp như người mẫu của Yuriko hay một thân hình như tạc tượng. Nhất là giờ đây khi tôi đã trở thành một phụ nữ trung niên mập lùn. Chưa kể ở chỗ làm tôi còn phải mặc một bộ đồng phục màu xanh nước biển đơn điệu. Dù vậy, dường như vẫn có người để ý đến tôi và khiến tôi bắt đầu cảm thấy phiền phức.

Khoảng một tuần trước, một người đàn ông có tên là Nonaka lân la tới hỏi han tôi vài câu. Ông Nonaka này trạc năm mươi tuổi, hiện đang làm việc cho Ban Cải thiện Điều kiện Vệ sinh bên Tòa nhà Chính phủ số Một. Nhưng thỉnh thoảng ông ta vẫn lấy cớ đi sang chỗ chúng tôi, Tòa nhà Phụ, vốn được mệnh danh là khu mù căng chải để tán dóc với sếp tôi. Mỗi lần như vậy, ông

ta thường nhân cơ hội lên lút nhìn trộm tôi.

Tôi biết ông ta và sếp cùng trong một đội bóng chày. Sếp chơi vị trí chặn ngắn còn ông ta chơi ở tuyến hai, đại loại như vậy. Tôi chẳng quan tâm tới hai người bọn họ nhưng cảm thấy bực mình khi thấy một người không phận sự tới văn phòng của chúng tôi trong giờ làm việc chỉ để tán phét. “Ông Nonaka để ý tới chị đấy!” Cô Mizusawa, một đồng nghiệp nhỏ hơn tôi tám tuổi, nói. Cô ta bắt đầu trêu chọc tôi về chuyện đó khiến tôi càng cảm thấy bực mình.

Ông Nonaka lúc nào cũng vận một chiếc áo gió màu xám, trong khi da của ông ta có màu nâu và nứt nẻ, có thể là do hút nhiều thuốc lá. Ông ta có một ánh mắt nhớp nhúa và mỗi khi ông ta nhìn tôi, tôi có thể cảm thấy đôi mắt sẫm màu của ông ta như muốn xuyên thủng tôi giống như ai đó đang đóng một cái dấu bồng giầy lên người. Chúng khiến tôi nôn nao. Và rồi ông ta nói, “Khi cô nói chuyện giọng cô rất cao nhưng khi cô cười thì nó trầm lại. Eee hee hee hee. Cô cười kiểu vậy đó.” Và rồi ông ta tiếp tục nói những câu như, “Trông bề ngoài thì cô có vẻ bóng bẩy và sạch sẽ nhưng bên trong thì cô cũng rất dơ dáy đúng không?” Tôi hoàn toàn bất ngờ. Ai cho một người lạ như ông ta cái quyền tới đây nói năng như vậy với tôi? Hẳn tôi sừng sốt ra mặt vì ông Nonaka ngay sau đó nhìn về phía sếp của tôi về bối rối rồi bọn họ cùng bỏ đi.

“Những gì ông Nonaka nói với tôi giống như là một hành động quấy rối tình dục,” tôi phản ứng với sếp tôi sau đó. Trông sếp thoáng có vẻ xấu hổ. Ôi, tôi biết thừa rồi! tôi nghĩ. Chỉ vì tôi có chút chất phương Tây trong huyết quản nên ông cho rằng tôi trở nên lăm điều hơn người Nhật! Cứ để mặc người phương Tây bạ cái gì cũng mang ra kiện cáo, phải thế không?

“Tôi cũng đồng ý rằng những gì ông ta nói với đồng nghiệp là không thích hợp.” sếp tôi nói rồi cố tình lái câu chuyện sang hướng khác như thể chuyện ấy không có gì quan trọng. Rồi ông ta bắt đầu sắp xếp lại giấy tờ trên bàn làm ra vẻ bận rộn. Tôi chả muốn cãi cọ nên cũng im lặng không nói thêm vào nữa. Nếu tiếp tục chắc tôi sẽ làm ông ta nổi giận.

Tôi không mang bữa trưa đi làm nên định tới căng - tin ở bên Tòa nhà Số Một chỉ cách đó vài bước. Tôi vốn không thích ở chốn đông người nên chẳng mấy khi tới đây. Nhưng đây là một tòa nhà mới xây với một nhà ăn

cho nhân viên rất khang trang. Một bát mì chỉ có 240 yen và bữa trưa đặc biệt với giá 480 yen. Thức ăn cũng vừa miệng.

Tôi đang rắc hạt tiêu vào bát mì của mình thì thấy sếp tôi tiến lại gần.

“Cô rắc nhiều hạt tiêu thế thì cay chết!” Ông ta nói, tay bê khay thức ăn với cá rán và bắp cải xào. Những vụn cá ngừ khô màu trắng rắc trên bắp cải trông giống như những vỏ bào bằng kim loại và những lá bắp cải khiến tôi nhớ tới món bigos. Những hình ảnh thời thơ ấu chợt hiện lên trong đầu tôi, ngôi nhà nhỏ trên núi, bữa tối quanh bàn với sự im lặng chết chóc, vẻ khổ sở của mẹ tôi trong khi ba tôi lẳng lẳng đánh chén với một sự ngon miệng khó tả xiết. Chìm trong suy nghĩ, tôi chờ người ra mắt một lúc nhưng hình như sếp tôi không để ý.

“Chúng ta ngồi xuống đây nhé!” Ông ta cười nói.

Sếp tôi bốn mươi hai tuổi và thường chơi bóng sau giờ ăn trưa nên ông ta hay đến chỗ làm với bộ đồ thể thao, cả ngày đi đi lại lại với đôi giày tennis kê kin kít. Ông ta là loại người rất chú ý tới vẻ ngoài của mình, da lúc nào cũng rạm nắng và tràn đầy sinh lực, đôi khi hơi thái quá. Tôi thường không hợp với những người đàn ông như vậy nhưng tôi vẫn không thoát khỏi thói quen so sánh của mình. Rằng đứa trẻ sẽ trông giống ai nếu chúng tôi sinh con?

Nếu đó là một bé gái, nó hẳn có làn da sáng màu của tôi. Mặt của con bé, với sự pha trộn giữa cái cằm vuông vức của sếp và khuôn mặt hình ovan của tôi, hẳn sẽ tròn trịa dễ thương. Nó sẽ có cái mũi khá cao của sếp và đôi mắt màu nâu của tôi. Con bé sẽ thừa hưởng cái vai xuôi của sếp, tay chân của nó có lẽ sẽ hơi thô nhưng vẫn hấp dẫn vì đầy sinh lực. Kết quả này làm tôi hài lòng.

Tôi đi theo sếp đến bàn ăn. Cả căng tin rộng lớn tràn ngập tiếng chuyện trò của nhân viên, tiếng nhân viên phục vụ đi lại, thu dọn khay đĩa lách cách nhưng tôi có cảm giác tất cả mọi người đang quan sát tôi. Ai cũng biết về chuyện của Kazue và Yuriko. Tôi không thể chịu đựng nổi ý nghĩ tất cả bọn họ đang đổ dồn mắt về phía mình.

Sếp nhìn thẳng vào mặt tôi và nói “Về chuyện lúc nãy, ông Nonaka không có ý gì đâu. Tôi nghĩ là ông ấy chỉ cố tỏ ra thân thiện với cô thôi mà. Nếu đó là hành động quấy rối,” - ông ta cố ý không nói đầy đủ cả cụm từ -

“thì đến một nửa những gì đám đàn ông nói sẽ bị quy ra như thế, có đúng không?Cô cũng nghĩ vậy đúng không?”

Rồi ông ta nhìn tôi cười. Răng của ông ta hơi ngắn giống răng của những con khỉ long ăn thực vật, tôi thậm chí khi nhìn vào miệng ông ta. Tôi nhớ tới một bức tranh minh họa kỳ Phấn trắng. Con của chúng tôi có thể sẽ có hàm răng như vậy. Nếu thế thì cái miệng của con bé không thể nào mà duyên dáng được. Ngón tay và đốt tay của con bé hẳn sẽ mập ú, bàn tay thì to tướng, quá thô đối với một đứa con gái. Đứa trẻ dễ thương với sếp mà tôi vừa tưởng tượng ra lúc này đang biến thành một cái gì hoàn toàn khác. Điều đó khiến tôi trở nên bức bối.

“Quấy rối tình dục, phải nói cho sếp hay là bao gồm cả việc hủy hoại nhân cách của nạn nhân.”

Tôi phản đối tấp lự nhưng sếp tỏ ra rất thận trọng trước khi đáp lại. “Ông Nonaka không có ý hủy hoại nhân cách của cô. Ông ấy chỉ nói rằng ông ấy quan sát thấy giọng nói và tiếng cười của cô khác nhau, vậy thôi. Đúng là ông ấy đã không phải khi trêu chọc người khác như vậy, để tôi thay mặt ông ấy xin lỗi cô. Cô sẽ bỏ qua chuyện này chứ, được không?”

“Được ạ.”

Tôi chấp nhận. Tôi cũng nghĩ nếu tiếp tục chuyện này chỉ vô ích. Có người sáng dạ, cũng có người tối dạ. Sếp tôi thuộc loại thứ hai.

Ông ta nhai miếng cá rán với hàm răng ngắn của mình, lớp bột chiên ngoài văng tung tóe trên đĩa nghe lạo xạo. Ông ta tiếp tục hỏi tôi mấy câu vô hại về lượng công việc bán thời gian của tôi. Tôi cũng trả lời cho xong chuyện. Và rồi đột nhiên ông ta hạ thấp giọng.

“Tôi có nghe nói về chuyện em gái cô. Hẳn chuyện ấy không dễ dàng cho cô.”

Đây là ông ta nói thế nhưng trong lòng ông ta hẳn muốn ám chỉ rằng chuyện của Yuriko đã khiến tôi trở nên đặc biệt nhạy cảm với những gì người khác nói và làm. Tôi đã gặp rất nhiều đàn ông kiểu này, loại người cho rằng anh có thể đọc được ý nghĩ của tôi. Tôi lấy đĩa gậy mấy cọng hành trắng trong bát mì sang bên cạnh, không nói gì. Tôi không thích mùi hăng của hành.

“Tôi không hề hay biết gì, tôi thực sự choáng váng khi nghe thấy chuyện

này. Có phải kẻ sát hại cô ấy cũng chính là người bị bắt trong vụ mưu sát gái văn phòng năm ngoái không?”

Tôi ngược lên nhìn ông ta. Khóe mắt của ông ta trĩu xuống, hai con ngươi như sắp rớt ra khỏi tròng vì tò mò. Đứa trẻ mà tôi từng tưởng tượng sẽ có với ông ta giờ trở nên vô cùng xấu xí và độc ác.

“Mọi việc vẫn đang trong vòng điều tra. Cảnh sát tạm thời chưa thể đưa ra kết luận gì.”

“Nghe nói cô ấy là bạn của cô có đúng không?”

“Cô ấy là bạn học cùng lớp với tôi.” Kazue có phải là bạn của tôi hay không? Có lẽ tôi phải nghĩ thêm về chuyện này.

“Tôi thực sự quan tâm tới vụ mưu sát gái văn phòng, như dự luận đặt tên. Tôi tin rằng cô cũng nghe nhiều người nói vậy. Vì đó là một chuyện hết sức khó hiểu. Cái gì đã khiến cô ta làm một chuyện động trời như vậy? Sao cô ta lại có những ý tưởng đen tối đến vậy? Ý tôi là cô ta có sự nghiệp, nhân viên chiến lược một công ty xây dựng ở Otemachi, phải vậy không? Một trong những người đứng đầu tại đại học danh tiếng Q. Tại sao một thành phần ưu tú như vậy lại dính tới mãi dâm? Cô hẳn biết gì đó về chuyện này?”

Vậy đó, thế là Yuriko đã mau chóng bị rơi vào quên lãng. Chả ai thèm quan tâm tới một người phụ nữ đẹp nhưng không có bất cứ giá trị nào khác để bù vào nhan sắc khi tới tuổi xế bóng. Trong khi việc Kazue hành nghề mãi dâm lại khiến hết thảy mọi người vắt óc ra suy đoán. Ban ngày là một phụ nữ có sự nghiệp, ban đêm là gái đứng đường. Đàn ông khắp mọi nơi đều muốn hiểu được chuyện này. Nhưng sự tò mò đến trắng trợn của sếp tôi mới thực sự khiến tôi phật ý. Ông ta hẳn cũng nhận ra thái độ của tôi nên bắt đầu lấp bắp xin lỗi.

“Ồ, xin lỗi cô, tôi thật là vô ý.” Rồi ông ta chêm vào thêm một câu nói đùa, “Nhưng đó không phải là một hành động quá rối nên xin cô đừng giận.”

Sau đó câu chuyện của chúng tôi chuyển sang đề tài về các trận bóng ngày Chủ nhật của ông ta. Khi ông ta ngỏ lời mời tôi hôm nào đó tới xem họ chơi bóng thì tôi gật đầu lấy lệ rồi ăn hết bát mì, cố gắng tỏ ra lãnh đạm. Rốt cuộc thì tôi cũng hiểu ra ông Nonaka chả có ý gì với tôi cả. Ông ta chỉ muốn tìm hiểu về vụ xì căng đan của Yuriko và Kazue. Vụ xì căng đan ấy bám

theo tôi khắp nơi.

Tôi vừa mới nghĩ là cuối cùng tôi cũng tìm được một công việc ra hồn. Tôi bắt đầu cảm thấy mệt mỏi với một chuỗi sự kiện chẳng lấy gì làm hay ho xảy ra ở nơi làm việc nhưng tôi vẫn chưa có ý định xin thôi. Đó không chỉ là công việc. Tôi đã bắt đầu công việc này được một năm và cảm thấy hài lòng vì sự ổn định về giờ giấc làm việc ở đây.

Sau khi tốt nghiệp đại học và trước khi nhận công việc ở tòa thị chính tôi đã làm đủ mọi thứ nghề. Tôi từng làm việc cho một cửa hàng bách hóa tổng hợp, sau đó đã từng gõ cửa từng nhà để bán một tạp chí nghiên cứu phát hành hằng tháng. Kết hôn? Không. Tôi không bao giờ nghĩ tới chuyện đó. Tôi thực sự tự hào là một người phụ nữ trưởng thành, độc lập, có việc làm bán thời gian.

Đêm ấy trước khi lên giường, tôi bắt đầu tưởng tượng về đứa trẻ mà tôi và ông Nonaka sẽ sinh ra. Thậm chí tôi còn phác họa hình của đứa bé lên mặt sau một tờ quảng cáo. Đó là một đứa bé trai da rất khô. Thằng bé có đôi môi dày thích buôn chuyện của ông Nonaka với hai cẳng chân ngắn, mập bước đi khệnh khạng. Nó thừa hưởng từ phía tôi hàm răng lớn, trắng bóng và đôi tai hơi nhọn. Tôi cảm thấy hài lòng vì vẻ ngoài của thằng bé trông rất quý quái. Và tôi nghĩ tới những gì ông Nonaka nói, “Khi cô nói chuyện thì giọng cô rất cao nhưng khi cô cười thì nó trầm lại. Eee hee hee hee. Cô cười kiểu vậy đó.”

Nhận xét của ông ta làm tôi ngạc nhiên. Tôi chưa bao giờ để ý tới giọng cười của mình. Thế nên tôi thử cười xem ông ta nói có đúng không nhưng cũng khó để đánh giá vì tiếng cười đó hoàn toàn không tự nhiên. Tôi tự hỏi không hiểu tôi thừa hưởng nụ cười đó từ ba hay mẹ. Cũng không có kết quả vì tôi cũng chẳng nhớ là ba mẹ tôi có bao giờ cười không nữa. Hai người bọn họ chẳng mấy khi nở nụ cười. Cả Yuriko cũng vậy, chẳng bao giờ thấy nó phá lên cười. Con bé toàn mỉm cười một cách bí ẩn vì nó biết đó là nụ cười khiến sắc đẹp của nó trở nên hiệu quả nhất. Thật đúng là một gia đình kỳ lạ! Đột nhiên những sự kiện của một ngày mùa đông trong quá khứ bỗng tràn về như giông bão trong lòng tôi.

Xem nào. Năm nay tôi ba mươi chín tuổi, nghĩa là chuyện đó đã xảy ra hai mươi bảy năm trước trong kỳ nghỉ tết của gia đình tôi ở Gunma. Có lẽ tôi nên gọi cái cabin trên núi của gia đình tôi là nhà nghỉ vì nó chỉ là một ngôi nhà bình thường giống như những ngôi nhà nông thôn khác ở xung quanh, nhưng ba mẹ tôi thì cứ thích gọi là cabin nên tôi cũng gọi thế luôn.

Khi còn nhỏ tôi rất háo hức chờ đến cuối tuần để được tới đây. Nhưng khi bước chân vào cấp hai, tôi bắt đầu cảm thấy phiền nhiễu. Tôi ghét cái cách mọi người ở đó cứ thích làm lớn chuyện, cứ ầm ĩ hết cả lên trước sự hiện diện của em gái tôi, của tôi và gia đình, rồi ngầm so sánh hai chị em tôi với nhau. Phần lớn bọn họ là nông dân địa phương. Thế nhưng năm đó tôi vẫn chưa đủ lớn để ở lại Tokyo một mình vào dịp năm mới nên phải miễn cưỡng đi cùng gia đình tới Gunma trên chiếc ô tô ba tôi tự lái. Khi đó tôi vừa bước vào lớp bảy còn Yuriko đang học lớp sáu.

Căn nhà của chúng tôi nằm trong một khu đất nhỏ cùng với khoảng hai mươi ngôi nhà nghỉ khác với đủ mọi kích thước và kiểu dáng, rải rác dưới chân núi Asama. Ngoại trừ trường hợp ngoại lệ là một gia đình Nhật Bản đã tới đây từ ba thế hệ thì gần như tất cả nhà nghỉ ở đây đều thuộc về các doanh nhân người nước ngoài lấy vợ Nhật đến để nghỉ ngơi thư giãn, thoát khỏi những ngày làm việc căng thẳng tại công ty. Hẳn phải có vài đứa trẻ lai giống như tôi và em gái tôi nhưng hoặc là chúng đã lớn hoặc là chúng không sống ở Nhật vì chúng tôi hiếm khi nhìn thấy các bạn bè cùng trang lứa. Tết năm ấy cũng vậy, chúng tôi là những đứa trẻ duy nhất tới đây.

Hôm giao thừa, gia đình tôi đi trượt tuyết ở một ngọn núi gần đó. Trên đường về chúng tôi dừng lại ở một suối nước nóng có bể bơi ngoài trời. Như mọi khi, đó là ý tưởng của cha tôi. Ông có vẻ thích làm mọi người bất ngờ với sự hiện diện của một ông tây như mình.

Bể bơi ngoài trời được xây dọc theo một con suối với một hồ bơi lớn ở giữa dành cho cả hai giới và hoặc một loạt hồ nhỏ nằm ở hai bên dành riêng cho nam hoặc nữ. Hồ tắm dành cho nữ giới thì được quây lại bằng một hàng

rào tre để bên ngoài không nhìn vào được. Ngay ở chỗ thay quần áo, tôi đã bắt đầu nghe thấy những lời thì thào.

“Hãy nhìn cô bé kia kìa.”

“Con bé xinh quá, cứ như là búp bê.”

Trong phòng thay quần áo, trên đường ra tới hồ bơi hay giữa làn hơi nước mịt mù trong hồ, đám phụ nữ không ngừng thì thào bàn tán với nhau. Những người phụ nữ lớn tuổi thì không ngần ngại nhìn Yuriko chòng chọc còn các phụ nữ trẻ thì cố gắng che giấu vẻ sùng sốt trên gương mặt và dùng khuỷu tay đưa đẩy, ra hiệu cho nhau. Bọn trẻ con cũng vậy, chúng tiến lại gần và há hốc miệng ra nhìn cơ thể trần truồng của Yuriko. Chuyện như thế này vẫn xảy ra luôn.

Từ khi còn bé, Yuriko đã quen với việc người ta liếc nhìn mình. Con bé trút bỏ quần áo không chút ngại ngùng. Cơ thể của con bé vẫn chưa phát triển, nó vẫn là một đứa trẻ con chưa có ngực gì cả nhưng với khuôn mặt nhỏ nhắn và làn da trắng trẻo, trông nó giống hệt như một con búp bê Barbie. Còn tôi thì thấy như thể nó đeo một cái mặt nạ.

Tôi toan cởi quần áo ra, gấp lại rồi đi dọc theo con đường nhỏ dẫn ra bể bơi nơi hết thấy mọi người đều đang mãi nhìn Yuriko.

“Con gái của cô đấy à?” Một người phụ nữ trung niên đang ngồi nghỉ trên ghế dài lên tiếng hỏi mẹ tôi. Bà ta chắc hẳn đã ở dưới nước khá lâu vì bà ta trông có vẻ vẫn còn nóng. Da bà ta hồng rục, vừa nói bà ta vừa phe phẩy chiếc khăn tắm ẩm cho đỡ nực.

Mẹ tôi đang cởi quần áo bỗng khựng lại.

“Chồng cô là người ngoại quốc à?” Người phụ nữ lại hỏi và nhìn về phía tôi. Tôi nhìn xuống dưới đất, không nói gì. Đột nhiên tôi không muốn cởi nốt quần áo lót ra nữa. Tôi không phải là Yuriko. Tôi phát bệnh và cảm thấy mệt mỏi khi trở thành một vật để đám đông hiếu kỳ soi mói. Nếu chỉ có một mình thì tôi hẳn không gây nhiều sự chú ý tới vậy. Chỉ vì đi cùng với con yêu quái Yuriko mà tôi muốn trốn cũng không được.

Người phụ nữ kia vẫn chưa tha cho mẹ tôi.

“Thế thì hẳn chồng cô không phải người Nhật đúng không?”

“Vâng ạ.”

“Biết ngay mà, thế chứ. Tôi chưa bao giờ thấy đứa bé gái nào xinh thế.”

“Cám ơn bà.” Mặt mẹ tôi ánh lên vẻ tự hào.

“Nhưng có một đứa con chẳng giống mình tí nào kể cũng lạ.”

Người phụ nữ lầm nhảm một cách vô tình như thể bà ta đang tự nói với mình. Mặt mẹ tôi tối sầm lại. “Nhanh lên nào,” bà nói và khẽ thúc vào lưng tôi. Nhìn khuôn mặt đang đanh lại của mẹ, tôi biết rằng những lời người phụ nữ kia vừa nói đã đâm trúng tim đen của bà.

Bên ngoài, trời tối dần, các vì sao bắt đầu nhô ra. Không khí trở nên lạnh hơn. Một đám hơi nước màu trắng dày đặc tụ lại trên mặt hồ. Tôi không nhìn thấy đáy hồ bơi, chỉ thấy nó có vẻ gì đó kỳ quái, giống như một cái hố đen, ở giữa màu trắng và sáng lấp lánh ở xung quanh.

Yuriko đang bơi ngửa giữa làn hơi nước mịn mờ, mắt nhìn lên trời. Phụ nữ và trẻ em đứng xung quanh con bé, nhìn nó không thốt nên lời, nước ngập tới vai họ. Tôi nhìn vào khuôn mặt của Yuriko và đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Tôi chưa bao giờ thấy nó đẹp hơn thế. Trông như một nữ thần. Đó là lần đầu tiên tôi có cảm giác này. Trông con bé giống một tượng sáp hơn là người thật, quá hoàn mỹ không thể là một tạo vật của thế giới này.

Mẹ tôi gọi to: “Yuriko, con ơi?”

“Mẹ à?”

Giọng Yuriko vang vọng trên mặt nước và những con mắt đang theo dõi nó đột ngột chuyển hướng sang tôi và mẹ tôi. Rồi chúng lại quay về phía Yuriko trước khi chuyển hẳn trọng tâm sang tôi, những đôi mắt đang bận rộn so sánh hai chị em, những đôi mắt tràn ngập sự hiếu kỳ. Tôi biết chúng sẽ không mất nhiều thời gian để quyết định ai trong hai chúng tôi là người có ưu thế hơn. Yuriko luôn muốn tất cả mọi người xung quanh con bé thấy rằng nó không có gì giống mẹ và chị nó, chính vì vậy mà nó đã trả lời rất to khi nghe tiếng mẹ tôi gọi. Em gái tôi luôn như vậy. Và đúng, bạn có lí do khi nói rằng tôi chưa bao giờ có cảm tình với Yuriko. Và mẹ tôi cũng vậy, hẳn bà luôn phải đấu tranh với cái cảm giác lạ lẫm khi rằng Yuriko không hề giống bà như người phụ nữ hồng hào lúc nãy đã nói.

Tôi nhìn vào mặt Yuriko. Những cọng tóc màu nâu bám lấy vàng trán trắng mịn của con bé. Con bé có đôi lông mày hình vòng cung, đôi mắt to hơi xiên xuống. Dù còn bé nhưng sống mũi của nó đã thẳng tắp và gọn ghẽ. Hồng nó nở nang tròn trĩnh, giống y như một con búp bê. Thậm chí giữa

đám trẻ con lai, cũng khó tìm thấy một khuôn mặt tuyệt đối cân xứng như của Yuriko.

Về phần mình, tôi có đôi mắt hơi xếch lên và chiếc mũi khoằm của ba. Thêm vào đó, tôi có cái dáng thấp mập, béo lùn của mẹ. Tại sao chúng tôi lại khác nhau tới vậy? Tôi không hiểu nổi bằng cách nào mà Yuriko lại có được một khuôn mặt đẹp vượt xa bố mẹ đẻ của mình. Tôi ráo riết truy tìm những dấu vết của họ trên khuôn mặt của con bé nhưng vô ích, tôi chỉ có thể kết luận rằng con bé là một trường hợp đột biến gen.

Yuriko quay sang nhìn tôi. Thật kỳ lạ, cái vẻ đẹp thần thánh tới khó tin vài phút trước của con bé đột nhiên biến mất. Tôi chột hét toáng lên, không tìm lại được.

Giật mình, mẹ tôi quay sang nhìn tôi hỏi: “Chuyện gì vậy con?”

“Mẹ ơi, khuôn mặt của Yuriko trông thật rùng rợn.”

Tôi đột nhiên nhận ra đôi mắt của Yuriko không có chút ánh sáng nào. Thậm chí mắt của búp bê cũng được vẽ một chấm trắng ở giữa thể hiện ánh sáng. Chính vì vậy mà một khuôn mặt búp bê thường trông rất ngọt ngào và dễ thương nhưng đôi mắt của Yuriko chỉ là hai hố nước tối om. Cái lí do con bé trở nên xinh đẹp khi bơi trong hồ nước là vì ánh sáng từ những vì sao phản chiếu lấp lánh trong đôi mắt của nó.

“Con không được nói về em gái mình như thế chứ!”

Mẹ tôi khẽ cầu vào tay tôi dưới nước. Bị đau nên tôi lại hét toáng lên lần nữa, thậm chí còn lớn giọng hơn.

“Nếu đúng là con nghĩ vậy thì chính con mới là đứa đáng sợ!” mẹ tôi nói, không thềm giấu vẻ khó chịu. Mẹ hẳn là đang giận. Từ lâu bà đã trở thành nô lệ của Yuriko. Ý tôi nói là bà trở nên tôn thờ sắc đẹp của con bé. Bà hẳn sợ hãi khi đối diện với thực tế là chính định mệnh chứ không phải ai khác đã trao cho bà một đứa trẻ tuyệt mỹ đến vậy. Nên nếu mẹ tôi có thừa nhận rằng trông Yuriko thật đáng sợ thì tôi cũng không biết là có nên tin bà hay không. Nhưng vẻ ngoài của mẹ khác hẳn cơ mà. Tôi không có lấy một đồng minh nào trong gia đình. Tôi nhận ra điều đó khi bắt đầu vào cấp hai.

Tối hôm đó gia đình Johnson tổ chức một bữa tiệc giao thừa rất lớn. Thường chúng tôi không được phép dự những bữa tiệc của người lớn nhưng vì tối hôm ấy cả khu nhà nghỉ chỉ có hai đứa trẻ con chúng tôi nên đành phải

phá lệ. Yuriko, ba mẹ và tôi cuốc bộ trên con đường mòn tối tăm dẫn sang nhà người hàng xóm. Tuyết bắt đầu rơi lất phất. Phải đi mất nhiều phút mới tới nơi. Yuriko vốn thích những dịp lễ hội, vừa đi vừa nhảy chân sáo và đập tuyết với vẻ háo hức.

Johnson là một doanh nhân người Mỹ mới mua ngôi nhà nghỉ này chưa được bao lâu. Chú ấy có một khuôn mặt đẹp, mái tóc màu nâu vàng. Đó là kiểu đàn ông trông hấp dẫn ngay cả khi chỉ mặc đồ jean giống như diễn viên Jude Law. Nhưng nghe nói tính khí của chú ấy rất thất thường.

Chẳng hạn như việc chú ấy lấy rìu đốn sạch đám cây non trước cửa sổ phòng ngủ vì cho rằng chúng che mất cảnh đẹp núi Asama. Sau đó chú nhổ mấy cây trúc rồi cắm đại vào chỗ đó khiến những người làm vườn chuyên nghiệp trong vùng rất bức bối. Nhưng Johnson thì rất hài lòng với bụi tre của mình. Tôi nhớ ba tôi có giễu một câu : “Đúng là chỉ có người Mỹ mới thỏa mãn với một biện pháp ngăn hạn như vậy.”

Vợ của Johnson là một phụ nữ Nhật Bản có tên là Masami. Hình như họ gặp nhau trên một chuyến bay mà cô ấy là tiếp viên hàng không. Cô ấy là một người xinh đẹp, vô cùng hoạt bát nhưng vẫn dành thời gian để quan tâm tới Yuriko và tôi. Cô ấy luôn đeo một chiếc nhẫn kim cương to sụ và trang điểm kỹ lưỡng, ngay cả khi leo núi. Cô coi chúng như một thứ áo giáp, một điều mà tôi thấy rất lạ lùng.

Khi chúng tôi tới nơi thì các bà vợ Nhật đã rời phòng khách để đứng túm tụm chen chúc trong góc bếp, một thói quen kỳ quặc. Rồi ai nấy bắt đầu khoe khoang về tài nấu bếp của mình cứ như thể họ sắp cãi nhau tới nơi. Đôi khi cũng có những phụ nữ nước ngoài tới chơi với các gia đình ở khu nghỉ dưỡng này. Lúc ấy, họ sẽ ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, trò chuyện với dáng vẻ thanh nhã, còn đàn ông thì đứng quanh lò sưởi uống rượu whiskey và nói với nhau bằng tiếng Anh. Thật kỳ cục khi chứng kiến các nhóm tạo ra cho mình một địa phận riêng tách bạch hoàn toàn khỏi nhau như vậy. Chỉ có một người phụ nữ Nhật Bản duy nhất có thể hòa nhập vào đám đàn ông đang cười nói rồn rảng kia, đó chính là Masami. Cô ấy đang đứng cạnh Johnson và thỉnh thoảng tôi lại nghe thấy giọng cười hơi chói tai của cô ấy vang lên một cách giả tạo giữa tiếng chuyện trò của đám đàn ông.

Đến nơi, mẹ tôi lao ngay vào bếp như để giữ chỗ. Đám đàn ông gọi ba tôi

tới bên lò sưởi và đưa cho ông một ly rượu. Không biết phải làm gì, tôi đành đi theo mẹ, len lỏi giữa đám phụ nữ đông đúc ở đây.

Yuriko thì bám ngay lấy Johnson lúc này đang ngồi vắt vẻo phía trước lò sưởi. Con bé dựa vào chân Johnson và làm mọi cách để thu hút sự chú ý của chú ấy. Chiếc nhẫn kim cương của Masami lấp lánh trong ánh lửa, hắt lên má Yuriko những đốm sáng li ti. Và rồi tôi có một cảm giác rất kỳ lạ. Nếu như Yuriko không phải là em gái tôi? Nếu như nó là con của Johnson và Masami? Hai người họ đều có vẻ ngoài ưa nhìn. Tôi không biết phải giải thích như thế nào nhưng nếu đó là sự thật thì có lẽ tôi sẽ dễ dàng chấp nhận con bé hơn. Thậm chí cái vẻ đẹp liêu trai của nó sẽ có gì đó thực hơn, giống người hơn. Tại sao lại giống người hơn? Câu hỏi đến là hay ho. Như thể tôi đang cố gắng diễn giải rằng điều đó sẽ giúp con bé trở thành một người bình thường chứ không phải là một con vật gian xảo đội lốt người, như một con chuột chũi chẳng hạn.

Nhưng thật bất hạnh, Yuriko chính là đứa con mà ba mẹ tầm thường của tôi sinh ra. Không phải đó chính là lí do khiến con bé trở thành một con yêu quái vì sở hữu một sắc đẹp quá vẹn toàn hay sao? Yuriko liếc về phía tôi đầy tự mãn. Đừng có nhìn sang đây, đồ quái dị! Tôi thầm nghĩ, cảm thấy phát ốm. Khi tôi cúi đầu thờ dài, mẹ ném cho tôi một cái nhìn sắc như dao. Tôi có thể hình dung ra mẹ đang muốn gào lên, từ trong sâu thẳm cõi lòng rằng sao mày lại không giống Yuriko được một tẹo nào thế hả con!

Tự dung tôi phá lên cười sảng sặc. Đám phụ nữ trong bếp quay sang nhìn tôi với vẻ sững sốt. Không phải là con không giống Yuriko tẹo nào mà là nó chả có nét nào giống con thì đúng hơn! Đó hẳn là một câu trả lời thích đáng dành cho mẹ, tôi dám chắc. Sự tồn tại của Yuriko đã biến mẹ con tôi thành thù địch. Tôi đã cười khi nhận ra điều đó. (Tôi không biết liệu tiếng cười của tôi hồi học cấp hai có giống cái tiếng cười âm điệu thấp mà ông Nonaka ở Ban Cải thiện Điều kiện Vệ sinh môi trường tả hay không.)

Ngay sau khi đồng hồ báo hiệu nửa đêm, mọi người nâng cốc chúc mừng năm mới. Ba bảo tôi và Yuriko phải tự đi về nhà. Mẹ tôi vẫn ở trong bếp và có vẻ như không muốn nhúc nhích. Bà ngồi đàn ra một chỗ như thể nếu có bị ghim vào đó bà cũng sẽ chấp nhận sống vậy suốt đời. Điều đó khiến tôi nhớ đến một con rùa mà chúng tôi nuôi trong lớp hồi tiểu học. Nó thường thò

căng chân cong queo của mình ra khỏi mai, ngọc ngậy dưới lớp nước đục ngầu trong bể kính rồi nhấc đầu lên hít lấy thứ không khí bụi bặm trong lớp học với một vẻ mặt đần độn, hai lỗ mũi to rung rung.

Khi tôi đang sục sạo tìm kiếm đôi ủng dày bùn của mình giữa đám giày dép vứt lỏng chỏng ngoài hành lang thì trên vô tuyến bắt đầu phát bộ phim truyền hình dài tập tẻ ngắt Year out/Year in. Tuyệt tan, những con đường dẫn lên núi chảy nhoét thành bùn nhão nên người nước ngoài cũng bắt chước người Nhật thói quen cởi giày trước khi bước vào nhà. Đôi ủng cao su màu đỏ cũ rích của tôi lạnh như đá khi xỏ chân vào. Yuriko bắt đầu cằn nhằn.

“Không thể gọi chỗ của chúng ta là cabin được. Nó chỉ là một cái nhà cũ, tầm thường, chả ra gì. Giá như chúng ta có một cái lò sưởi như của nhà Johnson thì tốt biết mấy!”

“Sao cơ?”

“Masami hỏi liệu sang năm có thể tổ chức tiệc tất niên ở nhà chúng ta được không?”

“Ồi giờ, còn lâu. Ba kì lắm.”

“Johnson quả thật rất ngạc nhiên trước chuyện đó. Chú ấy không tin là chúng mình lại đi học ở một trường Nhật? Sao hai chị em mình phải sống như người Nhật trong khi trông chúng mình khác hẳn họ? Mà chú ấy nói đúng. Em suốt ngày bị người khác trêu chọc và gọi là tây con, thậm chí họ còn hỏi em có biết nói tiếng Nhật không nữa, đại loại thế.”

“Thì sao, kể với tao thì có ích gì?”

Tôi xô mạnh cửa bước ra ngoài trời tối mà không thèm đợi Yuriko. Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại giận dữ như vậy. Giá lạnh như chích vào má tôi tê buốt. Tuyết đã ngừng rơi, trời tối om như mực. Những ngọn núi sừng sững, quây chặt xung quanh chúng tôi, nhưng hoàn toàn vô hình trong bóng đêm dày đặc. Nếu không còn chút ánh sáng nào ngoài chiếc đèn pin cầm tay này thì đôi mắt của Yuriko lại biến thành hai hồ nước đen mất thôi, tôi thảm nghĩ. Tôi không đủ can đảm quay sang nhìn con bé. Đột nhiên tôi thấy khiếp sợ khi nghĩ rằng tôi đang đi một mình trong bóng đêm với một con yêu quái. Tôi nắm chặt lấy chiếc đèn pin và bắt đầu bỏ chạy.

“Chờ em với!” Yuriko hét lên. “Đừng bỏ em!”

Rồi Yuriko không gào thét nữa nhưng tôi vẫn sợ không dám quay lại

nhìn. Tôi có cảm giác mình đang đi giật lùi về phía một cái hồ ma quái và có cái gì đó đang bò lên khỏi mặt nước đuổi theo tôi. Tức tối vì bị bỏ lại phía sau, Yuriko chạy đuổi theo tôi. Cuối cùng thì tôi cũng lấy đủ can đảm để quay đầu lại và nhìn thấy con bé ngay trước mặt. Tôi từ từ quan sát những đường nét như tạc tượng trên khuôn mặt trắng muốt của con bé đang được chiếu rọi bởi ánh sáng hắt lên từ tuyết. Chỉ duy nhất có đôi mắt của nó là tôi không thể nhìn thấy được. Tôi lại càng sợ.

“Mày là ai?” Tôi buột miệng. “Mày là loại yêu ma gì vậy?”

“Chị muốn nói gì?”

“Mày hẳn là một con yêu quái đội lốt người.”

Đến đây thì Yuriko bắt đầu nổi giận. “Còn chị là đồ chó.”

“Tao chỉ mong mày chết quách đi.”

Nói xong câu này tôi bỏ đi. Yuriko chộp lấy chiếc mũ áo khoác của tôi và kéo thật mạnh khiến đầu tôi bật ngửa ra sau. Nhưng tôi vẫn xoay xử để đẩy bật con bé ra. Vì nó nhỏ hơn nên tôi dễ dàng làm cho nó mất thăng bằng. Con bé đành phải bỏ tay ra khỏi mũ tôi và loạng choạng ngã ra đằng sau, hai tay đập vào một ụ tuyết bên vệ đường.

Tôi cầm đầu chạy về nhà không một lần ngoái lại và khi đã vào được bên trong thì lập tức khóa cửa lại. Vài phút sau tôi nghe thấy tiếng gõ cửa gấp gáp giống như trong một cảnh trong phim hoạt hình cổ tích. Tôi giả vờ như không nghe thấy.

“Xin chị hãy mở cửa ra! Ngoài này lạnh lắm.” Yuriko khóc lóc. “Mở cửa ra đi! Xin chị đấy! Em sợ lắm!”

“Mày mới là đứa đáng sợ ý. Cho mày đáng đời.” Tôi chạy về phòng mình và trèo lên giường. Tôi có thể nghe thấy tiếng Yuriko gõ như muốn vỡ cả cửa nhưng tôi kéo chăn lên trùm kín tai. Cứ để cho nó chết cồng ở ngoài đấy. Tôi nghĩ. Đúng vậy. Đúng là trong lòng tôi muốn thế thật.

Không bao lâu sau thì tôi ngủ thiếp đi và chỉ bị đánh thức dậy bởi một mùi hôi rượu rất khó chịu. Mấy giờ rồi nhỉ? Tôi tự hỏi. Ba mẹ tôi đang cãi nhau trước cửa buồng tôi. Ba tôi thì đang say. Vì đèn ở sau lưng họ nên tôi không quan sát được vẻ mặt họ lúc này. Ba muốn lôi tôi ra khỏi giường cho một trận nhưng mẹ đang cố ngăn lại.

“Nó muốn để em nó chết cồng,” ba càu nhàu.

“Không phải thế. Vả lại, cũng có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Thì tôi cũng chỉ muốn biết tại sao nó lại có thể làm một chuyện như thế được.”

“Nó cảm thấy thua kém em mình, chỉ có vậy thôi.” Mẹ tôi nói khẽ.

Nghe bà nói vậy tôi tự hỏi sao mình lại sinh ra trong cái gia đình này và không thể ngăn được nước mắt tuôn rơi.

Tại sao tôi lại không phản bác lời mẹ? Có lẽ vì tôi cũng có cảm giác thua kém đó thật. Tôi thực sự không biết lúc đó mình nghĩ gì. Hay chỉ vì tôi không muốn thú nhận rằng tôi thực sự ghét cay ghét đắng Yuriko. Nó là em gái của tôi, theo lẽ thường thì tôi phải yêu thương nó chứ? Từ lâu tôi đã bị trói chặt trong cái vòng nghĩa vụ vợ vắn này, lý trí mách bảo tôi rằng tôi có trách nhiệm phải thương yêu nó.

Nhưng rồi cái cảnh tượng mà tôi chứng kiến ở hồ tắm và bữa tiệc tất niên đêm ấy đã giải phóng tôi khỏi cái sức ép đó. Tôi không thể tiếp tục ràng buộc mình như vậy. Tôi phải nói ra những suy nghĩ của mình.

Sáng hôm sau tôi không thấy Yuriko đâu cả. Mẹ thì đang ở dưới nhà đổ dầu vào bếp, mặt cau có. Ba thì đang ngồi ở bàn ăn, nhưng khi nhìn thấy tôi thì ông đứng bật dậy lao ra chỗ tôi, hơi thở nồng nặc mùi cà phê.

“Có phải mày đã nói với em gái mày rằng ‘Tôi chỉ muốn mày chết quách đi’?”

Tôi chưa kịp trả lời thì ông đã dang tay tát mạnh vào mặt tôi. Cái tát mạnh đến mức mà tôi muốn nỏ đom đóm mắt. Má tôi đau như. Tôi lấy hai tay che mặt tránh những cú đánh tiếp theo, biết trước rằng chuyện này là không tránh khỏi. Ông đã đánh tôi từ khi tôi còn bé. Đầu tiên là đánh đòn, sau đó là chửi rủa. Ông dữ đòn tới mức mà tôi thường xuyên phải đi bác sĩ sau đó.

“Hãy sám hối những tội lỗi của mày!” Ông ta nói.

Mỗi khi trừng phạt ai, mẹ tôi, Yuriko hay tôi, ông luôn bắt chúng tôi sám hối tội lỗi của mình. Ông không tin vào những lời xin lỗi suông.

Ở nhà trẻ tôi học được rằng mỗi khi làm gì sai chỉ cần nói xin lỗi và rồi người kia sẽ trả lời, được rồi, không sao. Nhưng ở nhà thì điều đó không bao giờ xảy ra. Những từ đó thậm chí không tồn tại trong nhà này, và vì vậy sự trừng phạt luôn diễn ra theo chiều hướng leo thang đầy kịch tính. Sao tôi

phải là đùa sấm hời trong khi Yuriko mới là đùa đáng sợ? Chắc vẻ căm phẫn hiện rõ trên mặt tôi nên ba tôi lại dùng hết sức lực giáng cho tôi một cái tát nữa. Trước khi ngã xuống sàn tôi vẫn kịp liếc nhìn dáng vẻ bất động của mẹ tôi. Bà chẳng tìm cách bênh vực tôi. Thay vào đó bà tiếp tục giả vờ tập trung vào việc đổ dầu vào bếp để không giọt nào sánh ra ngoài. Tôi lồm cồm bò dậy, chạy lên gác và khóa trái cửa lại trong đó.

Chiều hôm ấy, một sự im lặng chết chóc bao trùm căn nhà. Hình như ba tôi đã đi ra ngoài nên tôi rón rén ra khỏi phòng. Tôi cũng không thấy mẹ ở đâu cả. Lợi dụng giây phút đó, tôi lên vào bếp mở hộp cơm nguội còn thừa bốc ăn. Tôi lấy chai nước cam ra khỏi tủ lạnh và uống cạn. Nhìn thấy cái nồi bigos còn sót lại từ bữa trưa hôm qua, mỡ đóng lại thành từng mảng trắng trên bề mặt, tôi liền nhổ vào đó một bãi nước bọt. Đám dãi dính màu vàng của nước cam bám vào những cuộn bắp cải nấu cháy cạnh. Tôi thấy hoan hỷ. Ba tôi đặc biệt thích món bigos với bắp cải cháy cạnh.

Tôi ngẩng đầu lên khi nghe tiếng ai đó mở cửa trước. Thì ra là Yuriko mới về. Con bé vẫn mặc cái áo khoác từ đêm hôm trước, đầu đội một chiếc mũ len trắng tôi chưa trông thấy bao giờ, hẳn là của Masami. Chiếc mũ hơi lớn nên tụt xuống trán con bé gần che mất mắt của nó. Mùi nước hoa nồng nặc của Masami bay khắp phòng. Tôi lại quan sát đôi mắt của Yuriko để xác nhận lại phát hiện ngày hôm trước của mình. Cái con bé xinh đẹp với đôi mắt rùng rợn đó. Yuriko đi lên gác, không có chút biểu hiện nào muốn nói chuyện với tôi. Tôi bật vô tuyến và ngồi xuống sofa. Lúc tôi đang xem một chương trình trò chơi nhân dịp năm mới trên truyền hình thì Yuriko xuất hiện với một chiếc balo và con chó bông Snoopy ưa thích của nó.

“Em sẽ tới ở nhà Johnson. Em kể cho họ chuyện chị đã đối xử với em như thế nào và họ bảo em nên ở với họ vì ở đây quá nguy hiểm cho em.”

“Tốt quá. Thế thì may khỏi bao giờ phải quay về nhà nữa.”

Tôi thấy nhẹ cả người. Yuriko cuối cùng đã ở với gia đình Johnson suốt cả kỳ nghỉ Tết năm ấy. Một lần tôi vô tình chạm trán Johnson và Masami trên đường. Cả hai vẫy tay với tôi và nói “Xin chào,” mặt mũi rạng rỡ. Tôi cũng chào đáp lại, miệng cười rõ tươi. Nhưng trong lòng tôi thầm nghĩ, Johnson, ông là một thằng ngốc. Còn Masami, cô đúng là một con bò cái ngu xuẩn.

Tôi cũng chẳng quan tâm nếu Yuriko đi hẳn. Nó mà thành con gái của cái nhà Johnson đàn độn ấy thì càng hay.

• 4 •

Một năm sau đó, cửa hàng của ba tôi làm ăn thất bát. Thật ra thì không chỉ cửa hàng mà đúng hơn là toàn bộ công việc làm ăn kinh doanh của ông. Khi người Nhật trở nên sung túc hơn thì nhu cầu nhập khẩu những loại bánh kẹo chất lượng cao cũng tăng lên và người tiêu dùng bắt đầu bỏ qua những thứ kẹo rẻ tiền vốn là mặt hàng chiến lược của ba tôi. Cửa hàng phải đóng cửa. Ba tôi phải bán sạch mọi thứ để trả hết nợ nần. Cabin trên núi, thậm chí cả ngôi nhà nhỏ của chúng tôi ở phía Bắc Shinagawa, ô tô, mọi thứ đều ra đi.

Sau khi chấm dứt công việc kinh doanh, ba tôi quyết định quay trở về Thụy Sĩ làm lại từ đầu. Em trai ông, chú Karl, có một nhà máy dệt kim ở Bern đang cần người quản lý sổ sách nên tất cả chúng tôi sẽ chuyển sang sống ở Thụy Sĩ. Quyết định này được đưa ra đúng lúc tôi đang chuẩn bị thi vào trung học. Tôi đã để mắt đến một trường trung học hàng đầu, loại trường không bao giờ chấp nhận một đứa ngu dốt như Yuriko. Đó là ngôi trường mà tôi và Kazue theo học. Hãy gọi tắt là trường nữ sinh trung học Q. Đây chính là một trường điểm để chuyển tiếp sang đại học Q.

Tôi đã xin ba tôi cho tôi chuyển tới sống với ông ngoại ở quận P để chuẩn bị cho kỳ thi. Nếu đỗ thì tôi đi học ở đây cũng rất tiện.

Bằng bất cứ giá nào tôi cũng phải phá hoại ý định đưa tôi sang Thụy Sĩ sống với Yuriko.

Lúc đầu ba tôi tỏ vẻ khó chịu, cho rằng học phí của trường nữ sinh trung học Q quá cao, vượt ngoài khả năng của ông. Nhưng khi thấy Yuriko và tôi gần như không nói chuyện với nhau kể từ sự kiện xảy ra ở nhà nghỉ trên núi lần trước thì ông quyết định có lẽ kế hoạch của tôi là hợp lý hơn cả. Tôi buộc ông ký vào một bản thỏa thuận mà theo đó nếu tôi đỗ được vào ngôi trường mà tôi chọn thì ông sẽ đài thọ mọi chi phí cho tới khi tốt nghiệp. Mặc dù ông ấy là ba tôi, tôi cũng không tin ông ấy được nếu không có giấy trắng mực

đen.

Thế là mọi chuyện đã được quyết định, tôi sẽ tiếp tục sống ở quận P với ông ngoại trong một căn hộ chung cư do chính phủ bao cấp. Ông ngoại lúc đó sáu mươi sáu tuổi. Đó là một ông già nhỏ bé, tay chân khẳng khiu. Trông ông đúng là bố đẻ của mẹ tôi không nhằm vào đâu được. Ông là loại người luôn tìm mọi cách để trông sành điệu nhưng lại không có tiền nên đi đâu ông cũng mặc áo vest, mái tóc muối tiêu xức dầu bóng mượt. Cả căn hộ nhỏ xíu của ông nồng nặc mùi dầu bôi tóc khiến tôi đôi lúc tưởng sắp chết ngạt.

Trước đó tôi rất ít gặp ông ngoại nên cũng hơi lo khi nghĩ tới việc chuyển tới sống với ông. Tôi không biết sẽ phải nói chuyện gì với ông. Nhưng khi tôi dọn tới đó thật thì mới thấy mọi lo lắng của tôi hóa ra là thừa. Ông ngoại tôi nói liên mồm cả ngày, giọng the thé. Cũng chả phải để cho tôi nghe, ông chủ yếu nói chuyện một mình. Đúng vậy, ông cứ nhắc đi nhắc lại một chuyện nào đó, làm nhảm cả ngày và tôi ngờ rằng ông có vẻ hài lòng vì ở cùng nhà với một đứa lảm lì như tôi. Tôi chẳng khác gì một cái thùng chứa những chuyện tầm phào bất tận của ông.

Hắn ông ngoại cũng thấy bất tiện khi đột nhiên phải chứa chấp một đứa cháu gái trong nhà. Nhưng chắc ông cũng hài lòng với số khoản trợ cấp thêm của ba tôi. Trước đó ông chỉ sống bằng khoản lương hưu ít ỏi của mình. Thỉnh thoảng ông cũng tìm cách kiếm thêm ít tiền bằng cách giúp đỡ hàng xóm việc này việc nọ, giống như một chân chạy việc vặt trong khu. Nhưng có vẻ như ông vẫn rất túng thiếu.

Trước đây ông ngoại làm gì? Cũng khó mà biết được. Khi chúng tôi còn nhỏ, mẹ bảo lúc trẻ, ông rất giỏi bắt bọn trộm dưng nên ông quyết định gia nhập lực lượng cảnh sát và trở thành một thanh tra. Đó là lý do tại sao tôi cứ nghĩ là ông hẳn rất nghiêm khắc và lúc đầu tôi rất sợ ông. Nhưng thực tế ngược hẳn lại. Ông ngoại tôi không phải là một thanh tra cảnh sát. Vậy ông đã làm gì? Tôi sẽ giải thích chuyện này cho các bạn rõ. Nhưng sẽ khá mất thời gian, xin các bạn kiên nhẫn.

“Không dễ mà tới thăm ông được vì ông là một thanh tra cảnh sát.” Mẹ tôi hay nói thế. “Ông rất bận. Với lại xung quanh ông lúc nào cũng toàn bọn xấu. Nói như vậy không có nghĩa ông là người xấu. Trái lại là khác. Nhưng mà ở đời người xấu thường thích tìm đến với người tốt. Chẳng hạn như

những người vi phạm pháp luật sẽ tìm tới ông ngoại để nhận lỗi và tìm cách sửa sai. Nhưng cũng có một số người xấu xa tới tận xương tủy, xấu không còn thuốc chữa. Người như thế sẽ nuôi lòng thù hận với ông ngoại và sẽ tìm cách trả thù. Thế nên các con mà tới chỗ đó vào lúc họ trả thù ông thì sẽ rất nguy hiểm.”

Nghe mẹ kể chuyện cứ như là trong phim hình sự khiến tôi vô cùng thích thú. Ông ngoại tôi là một thanh tra cảnh sát cơ đậy, đi đâu tôi cũng khoe với mọi người như thế. Nhưng Yuriko chả bao giờ có ấn tượng gì về chuyện đó, con bé chỉ luôn hỏi mẹ sao ông ngoại lại làm thanh tra cảnh sát. Chắc con bé nghĩ rằng có ông ngoại làm thanh tra cảnh sát cũng cũng chẳng lấy gì là to tát. Tôi thực sự không biết nó nghĩ gì. Và câu trả lời của mẹ tôi luôn luôn là “Ông ngoại rất giỏi bắt bọn trộm dưa. Cha ông có một đồn điền dưa hấu rộng lớn ở Ibaraki, nơi bọn trộm hoành hành rất là dữ dội.”

Tôi trúng tuyển vào trường nữ sinh trung học Q ngay trước khi ba mẹ tôi và Yuriko lên đường sang Thụy Sĩ nên tôi chất hết đồ đạc của mình lên một chuyến xe tải, đệm, bàn học, đồ dùng học tập và rời ngôi nhà của ba mẹ tôi ở Bắc Shinagawa tới căn hộ chung cư của ông ngoại ở quận P. Quận P vốn là khu vực kém phát triển nhất ở Tokyo hay còn gọi là Hạ Thành. Khu vực này vốn bằng phẳng, ít nhà cao tầng. Nhiều nhánh sông lớn chảy qua khu vực này, chia cắt nó thành các xóm nhỏ. Những con đê lớn dọc bờ sông chính là thứ thành lũy duy nhất che khuất tầm nhìn. Những tòa nhà xung quanh đó đều không cao lắm nhưng vì đứng cạnh đê nên trông chúng rất nặng nề, ngột ngạt. Thực chất đây là một vùng đất rất đặc biệt. Phía ngoài đê, dòng sông lớn đầy ắp nước nhưng chảy lờ đờ, uể oải. Mỗi khi trèo lên bờ đê ngắm nhìn dòng nước nâu sẫm của con sông phía dưới, tôi lại tưởng tượng ra những sinh vật khác nhau đang bơi lượn dưới mặt nước.

Vào cái ngày mà tôi dọn tới ở, ông ngoại mua về hai chiếc bánh su kem ở tiệm tạp hóa. Đây không phải bánh su kem thật làm ở cửa hàng chuyên bánh kem mà là một loại bánh bột cứng đờ trát nhân kem sữa trứng mà tôi thậm ghét. Vì không muốn làm ông ngoại buồn nên tôi cố ăn hết, giả vờ nhắm nháp từng miếng một. Trong lúc ăn, tôi ngắm ông ngoại cố gắng tìm ra nét giống với mẹ tôi. Mặc dù họ có cùng vóc người nhỏ nhắn nhưng hai khuôn mặt lại hoàn toàn khác biệt.

“Mẹ cháu trông không giống ông. Mẹ cháu giống ai hả ông?”

“Ôi, mẹ cháu, nó chả giống ai cả. Chắc giống một ông cụ tổ nào đó.”

Ông vừa nói vừa tháo bìa hộp bánh ra, gập phẳng lại theo chỉ dẫn bên ngoài rồi cất vào đám giấy gói và dây buộc trên chạn bếp.

“Trông cháu cũng chả giống ai,” tôi nói.

“Ồ, nhà này toàn thế ấy mà.”

Ông ngoại rất nề nếp. Sáng nào ông cũng dậy vào năm giờ sáng và bắt đầu bằng việc chăm sóc những cây bonsai nằm chen chúc trên ban công và những khoảng trống hẹp trong hành lang. Trồng cây bonsai là sở thích của ông. Ông dành hai tiếng buổi sáng để chăm chút chúng. Sau đó ông dọn dẹp phòng ngủ rồi mới ăn sáng.

Mở mắt ra là ông bắt đầu nói huyền thuyên bằng tiếng Ibaraki, thổ ngữ ở quê ông. Ngay cả khi tôi đang bận đánh răng hay rửa mặt không trả lời được thì ông vẫn cứ nói liên mồm.

“Ôi, đây quả là một thân cây rất đẹp. Nhìn xem! Về độ khỏe khoắn. Về tuổi tác! Thử hình dung những cây thông này trồng dọc bên đường cao tốc Tokaido mà xem. Ông thật may mắn có được những cây bonsai quý thế này. Mà có khi ông phải cảm ơn chính tài năng của mình. Hẳn vậy. Đúng là ông rất có hoa tay nhé! Chỉ thiên tài mới trồng được những cây bonsai thế này, mà thiên tài thường phải hơi điên rồ và hài hước. Đúng là ông còn gì!”

Tôi nhìn về phía ông ngoại, nghĩ là ông đang nói chuyện với mình nhưng ông vẫn đang mãi ngắm cây bonsai và lẩm bẫm một mình. Sáng nào ông cũng nhắc đi nhắc lại những lời đó.

“Những người không thật sự điên rồ vì bonsai có thể cố gắng hết sức nhưng họ sẽ không bao giờ có đủ tài năng, những cây bonsai của bọn họ sẽ không thể đẹp như cây bonsai của ông già ngốc này. Sự khác biệt là ở chỗ nào? Xem nào...”

Cuối cùng tôi không quay sang hóng chuyện mỗi khi ông ngoại lên tiếng nữa. Tôi nhận ra rằng ông không nói chuyện với tôi. Ông đặt ra một câu hỏi rồi tự trả lời. Tôi đang phấn khởi vì đã thi đỗ vào trường trung học và cuộc đời tôi đang chuẩn bị giở sang một trang mới. Đám cây bonsai không phải là mối bận tâm của tôi. Tôi giở cuốn catalogue giới thiệu về trường nữ sinh trung học Q của tôi ra xem và để cho trí tưởng tượng bay bổng với những

hình ảnh về tương lai của mình.

Tôi để ông ngoại lại với những cây bonsai và đi vào bếp lấy một lát bánh mì quét đầy bơ, mứt và mật ong. Ba tôi không có mặt ở đây để cản nhắc về việc tôi dùng quá nhiều mứt. Tôi cảm thấy mình thực sự tự do. Ba tôi keo kiệt tới mức lúc nào cũng nhắc nhở chúng tôi về việc ăn gì và bao nhiêu là đủ. Chúng tôi chỉ được phép bỏ hai viên đường vào một tách trà. Mứt thì chỉ được phép quét một lớp mỏng dính lên bánh mì mà thôi. Còn nếu chúng tôi muốn mật ong thì chỉ được lấy mật ong, không có đường với mứt gì nữa. Những quy tắc về dùng bữa của ba tôi cũng rất hà khắc. Không nói chuyện ở bàn ăn. Khuỷu tay trên bàn, lưng thẳng đứng. Không cười khi trong miệng đang có thức ăn. Cho dù tôi có làm gì thì ông cũng bới bèo ra bọ, có cơ để phàn nàn. Còn ở đây, dù tôi có ngồi thọt ra, mắt mũi lờ đờ dùng bữa sáng thì ông ngoại cũng chẳng để ý. Ông còn bận đứng ngoài ban công trò chuyện với đám cây cối của mình.

“Cần phải có cảm hứng, cháu biết đấy. Đó là điều cơ bản nhất. Cảm hứng. Cần phải thổi vào đó một nguồn cảm hứng. Hãy giở từ điển ra mà xem. Cháu sẽ thấy sự tao nhã thôi chưa đủ. Đúng là sự tao nhã thì tạo sinh khí cho công việc. Nhưng nó không phải từ trên trời rơi xuống. Mà cần phải có tài năng. Những người thành công là những người có tài. Như ông nói, ông là một người có tài. Vì ông đã được đất trời truyền cho một nguồn cảm hứng.”

Ông ngoại nói và viết nguệch ngoạc lên không khí những Hán tự của chữ cảm hứng. Rồi tới chữ điên rồ. Tôi vừa uống trà vừa quan sát ông trong im lặng. Mãi một lúc lâu sau, ông ngoại mới nhìn thấy tôi đã ngồi ở bàn bếp từ lúc nào.

“Có còn gì cho ông ăn không vậy?”

“Có ạ, nhưng mà nguội hết rồi ạ.” Tôi nói và chỉ vào khoanh bánh mì nướng. Thế nhưng ông ngoại vẫn sung sướng đưa miếng bánh mì lạnh, cứng ngắc lên miệng và cố gặm nó bằng hàm răng giả của mình khiến vụn bánh bay vung vãi. Thấy thế, tôi chợt hiểu ra rằng những câu chuyện mà mẹ tôi dựng lên về việc ông là một thanh tra cảnh sát chỉ là dối trá. Tôi không biết phải giải thích như thế nào nhưng ngay cả với một đứa nhóc mười sáu tuổi như tôi cũng có thể thấy rõ ông là loại người gì. Đó là loại người chỉ nghĩ

cho bản thân mình. Ông không thể là người có khả năng đuổi bắt một người đàn ông khác để trị tội.

Hàm răng giả của ông ngoại không được khít khiến ông rất khó nhai, nên ông trung miếng bánh mì vào tách trà cho tới khi nó mềm nhũn và sũng nước. Tách trà của ông lẫn lẫn những vụn bánh mì nhéo nhưng ông vẫn uống cho bằng sạch.

Tôi lấy hết can đảm để hỏi ông, “Ông ngoại, ông có nghĩ Yuriko được truyền cảm hứng không?”

Ông ngoại nhìn ra cây thông lớn màu đen ngoài ban công và trả lời với một vẻ không chắc chắn.

“Hẳn là không. Yuriko quá đẹp. Con bé có thể là một loại cây cảnh trong vườn. Một bông hoa đẹp. Nhưng nó không phải là một cây bonsai.”

“Có nghĩa là một bông hoa dù đẹp đến đâu đi nữa cũng không được truyền cảm hứng?”

“Đúng vậy. Cảm hứng là con át chủ bài của bonsai. Nhưng là do con người tạo ra. Hãy nhìn cái cây thông đen ngoài kia. Đó mới là cảm hứng. Thấy không? Một cây cao niên cho chúng ta bài học về cuộc sống. Đúng là lạ lùng phải không? Cây cối trông có thể đầu dãi, nhưng vẫn sống như thường. Cây cối có thể chống chọi lại với thời gian. Con người chỉ đẹp khi còn trẻ. Nhưng cây cối, bất chấp năm tháng, nếu chúng ta kiên trì rèn luyện nó, nó sẽ dần tạo thế như ta mong muốn cho dù ban đầu, theo tự nhiên, nó sẽ cố cưỡng lại. Và khi điều đó xảy ra? Một cuộc đời mới lại bắt đầu. Cảm hứng chính là khi ta cảm thấy sự nhiệm màu! Miracle, tiếng Anh gọi thế có đúng không?”

“Đúng ạ.”

“Thế còn tiếng Đức thì nói thế nào?”

“Cháu không biết.”

Đấy, lại bắt đầu rồi. Tôi nghĩ và giả vờ nhìn về phía ban công nơi ông đang đứng. Tôi gần như không hiểu gì về những điều mà ông ngoại nói nên tôi bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Mọi quan tâm thực của ông ngoại đều dồn vào cái cây thông già nua khô quắt đặt ở giữa ban công. Rễ cây thì sần sùi xấu xí còn cành cây thì buộc dây điện chằng chịt. Gai mọc thành trùn như mũ giáp, cái cây này quả là đang trong quá trình rèn luyện. Nó có dáng vẻ của một

trong những cây thông già cong queo méo mó trong những bộ phim samurai đánh đấm võ vãn. Thế mà nó lại được truyền cảm hứng còn Yuriko diễm lệ thì không. Còn gì hoàn hảo hơn thế chứ? Tôi ngưỡng mộ những gì ông ngoại nói. Và tôi cầu nguyện để được sống với ông ngoại như thế này suốt đời.

Nhưng tôi cũng nhanh chóng phát hiện ra ông ngoại hóa ra cũng có lợi khi cho tôi về nhà ở cùng. Có những hôm ông chạy tá hỏa để cất đám bonsai vào trong tủ. Có một ông khách cứ sáng Chủ nhật thứ ba hằng tháng vào mười một giờ lại sang gọi ông ngoại. Chính xác như đồng hồ. Ông ngoại đã đánh dấu cái ngày Chủ nhật tuần thứ ba đó bằng một vòng tròn đỏ trên lịch để khỏi quên. Vào những ngày Chủ nhật ấy, ngay sau khi trò chuyện với đám cây bonsai, ông ngoại bắt tay vào việc xếp chúng vào trong tủ rồi chuyển cái tủ từ chỗ này sang chỗ khác. Dù trời đầy mây và có thể mưa bất cứ lúc nào ông ngoại vẫn cứ kéo cái đệm của tôi ra ban công để lấy chỗ cho cái tủ cây của mình. Sau đó ông bắt đầu khệ nệ bê các cây bonsai vào đó. Có tới một trung đội các cây bonsai nằm chen chúc ở ngoài ban công nên khi không nhét được hết chúng vào trong tủ thì ông đành phải vác một số tới gửi hàng xóm ở cùng tòa nhà. Mất một thời gian tôi chịu không hiểu nổi hành động này của ông ngoại. Tại sao ông lại muốn cất giấu những gì vốn làm ông vô cùng hãnh diện?

Người khách mà ông ngoại đón tiếp mỗi sáng Chủ nhật thứ ba hằng tháng là một người đàn ông lớn tuổi có khuôn mặt hiền từ. Mái tóc màu trắng thưa thớt của ông ta được chải gọn gàng, chiếc áo sơ mi màu xám cực kỳ ăn khớp với cái áo khoác màu nâu. Chỉ gọng kính đen dày cộp của ông ta là có vẻ quá mức phô trương. Mặc dù lần nào đến ông ta cũng xin lỗi là đã tới tay không nhưng chẳng bao giờ ông ta mang quà đến. Khi ông ta đến chơi, ông ngoại thường ngồi ngay ngắn và tiếp đãi ông ta với vẻ đàng hoàng nhất. Những lúc đó không hiểu vì lý do gì mà ông ngoại không muốn tôi quanh quẩn ở bên cạnh. Trong khi đối với những vị khách khác thì ông lại cứ muốn tôi ngồi bên cạnh để kể đông kể tây, rõ ràng là muốn khoe khoang về việc mình có một đứa cháu gái lai tây, lại còn là học sinh của trường nữ sinh trung học Q nổi tiếng. Ông ngoại có rất nhiều người quen. Nào là người phụ nữ bán bảo hiểm, ông gác cổng, ông quản lý chung cư, và tất cả những ông già mê bonsai khác. Họ rất hay ghé qua thăm ông. Nhưng chỉ có mỗi ông già trên là

ông không muốn tiếp đãi với sự có mặt của tôi. Tôi không khỏi không cảm thấy lạ lùng.

Vào những ngày có hẹn với vị khách này, ông ngoại thường tỏ ra bồn chồn lo lắng. Ông hỏi tôi có phải làm bài tập hay không. Tôi sắp âm trà rồi giả vờ quay về phòng. Tôi nấp đằng sau cánh cửa kéo chỗ vách ngăn giữa hai phòng để nghe trộm. Không đông dài nữa, người đàn ông kia bắt đầu tra hỏi ông ngoại.

“Dạo này ông thế nào?”

“Tôi xoay xở cũng ổn. Xin đừng bận tâm. Tôi rất lấy làm ngại vì ông đã phải đi một chặng đường dài tới căn hộ tôi tàn, xập xệ này. Sự thật là cháu gái tôi có đến đây ở với tôi và chúng tôi sống rất tiết kiệm, đơn giản. Dĩ nhiên là chúng tôi cũng có những bất đồng, con bé là học sinh trung học còn tôi là một lão già lắm cảm. Nhưng nói chung chúng tôi khá hợp nhau.”

“Ông nói là cháu gái ông à? Hai người trông chả giống nhau tí nào, đúng không? Tôi định hỏi ông về cô bé nhưng rồi tôi lại nghĩ, nếu đó là bồ của ông thì sao? Thế thì xấu hổ quá, tôi vốn không có ý tò mò xía vào chuyện của ông...”

Ông ta nói bóng nói gió rồi cả hai cùng cười phá lên. “Eee-hee-hee-hee!”

Hình như là tôi có điệu cười giống ông ngoại. Giọng nói của ông có âm điệu cao nhưng lạ thay tiếng cười thì rất trầm, thậm chí hơi có vẻ tục tĩu. Rồi ông ngoại vội thanh minh.

“Ồ không, không, nó chính là cháu ngoại tôi đấy. Bố nó là người nước ngoài.”

“Người Mỹ à?”

“Không, Châu Âu. Cháu gái tôi nói thành thạo tiếng Đức và tiếng Pháp và nhiều thứ tiếng khác nhưng nó vẫn muốn học ở Nhật. Nó nói nó là người Nhật nên nó muốn học hành và trưởng thành ở đất Nhật. Nó cứ đòi ở lại Nhật trong khi bố mẹ nó chuyển đi. Con rể tôi làm việc cho Bộ Ngoại giao Thụy Sĩ, chức vụ chỉ có sau Đại sứ thôi đấy! Nó đúng là một thằng rể tốt, chỉ mỗi tôi không biết nói một từ tiếng Nhật nào. Nhưng nó nói nó vẫn có thể giao tiếp bằng cách ra hiệu và bằng thần giao cách cảm. Bằng thần giao cách cảm, mà đúng thế thật. Con rể tôi biết chính xác tôi nghĩ gì. Vừa hôm gì thôi, nó gửi cho tôi hai cái đồng hồ đeo tay của Thụy Sĩ. Chúng đều là sản phẩm

được làm từ một nguồn cảm hứng lớn. Ông có biết nguồn gốc của cái từ cảm hứng này là từ đâu ra không? Chữ Hán của nó như thế này này.”

Tôi cố nín cười khi nghe ông ngoại khoác lác.

“Không, tôi không nghĩ là tôi biết nguồn gốc của nó.” Vị khách thở dài.

“Tôi cho rằng nguồn gốc của nó có liên quan tới thần thánh hay một lực lượng siêu nhiên, một sự kết hợp giữa sức mạnh và sự tao nhã.”

“Tóm lại đó là một từ rất hay phải không? Mà thôi, hãy kể cho tôi về gia đình cháu gái ông. Hiện giờ họ đang ở đâu?”

“Chính phủ Thụy Sĩ đã cho triệu con rể tôi và gia đình nó về Thụy Sĩ.”

“Thế cơ à!”

“Cũng chả có gì to tát. Làm cho Liên Hợp Quốc hay một ngân hàng nào đó còn oai hơn ý chứ.”

“Tốt rồi, thông tin này khiến tôi yên tâm, ít nhất là trong lúc này. Tôi nghe nói ông bắt đầu làm một số việc vặt nhưng tôi tin rằng ông tự biết cư xử cho đúng đắn. Ông sẽ không lừa đảo người khác nữa đúng không? Giờ ông còn phải nghĩ tới cháu gái của mình nữa chứ!”

“Không, không có chuyện đó đâu. Tôi đang tu tỉnh mà. Ông cứ nhìn quanh mà xem, chả có cây bonsai nào trong nhà. Tôi sẽ không bao giờ đụng tới một cây bonsai nào nữa.”

Ông ngoại nói về rất ăn năn hối lỗi. Nghe tới đây tôi đoán rằng hẳn trước đây ông có dính dáng gì đó tới việc lừa đảo buôn bán cây cảnh và vị khách kia chính là nhân viên quản thúc. Mỗi tháng ông ta tới kiểm tra ông ngoại một lần xem ông ngoại có hành vi tái phạm hay không.

Giờ nghĩ lại tôi mới nhận ra rằng lúc đó ông ngoại đang trong thời gian tại ngoại thử thách nên sự có mặt của một đứa cháu gái ở cùng nhà sẽ làm tăng thêm độ tin cậy đối với nhân viên quản chế. Ông ngoại thì muốn lừa phỉnh người quản thúc còn tôi thì muốn ở lại Nhật Bản. Chúng tôi cần tới nhau để thực hiện mục đích của mình hay nói theo một cách khác là chúng tôi chúng tôi chính là đồng phạm. Tuyệt vời nhất là tôi có thể kể cho ông ngoại mọi nhược điểm của Yuriko. Đối với tôi, đó chính là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong đời.

Không bao lâu sau ngày Chủ nhật ấy, tôi tình cờ chạm trán nhân viên quản thúc của ông ngoại. Đó là vào kì nghỉ Tuần lễ Vàng đầu mùa xuân khi

tôi đang đạp xe từ cửa hiệu tạp hóa về nhà. Một chiếc xe buýt du lịch đang dừng lại bên cạnh một khu đất cũ và người đàn ông mà tôi nhìn thấy ở nhà ông ngoại đang vẫy tay chào tạm biệt những người khách đi trên xe. Họ đều là những người lớn tuổi và ai cũng cắp theo một cây bonsai mặt mũi hớn hờ. Tôi nhìn sang tấm biển treo gần đó thấy ghi hai chữ VƯỜN THỌ. Thì ra đây là nơi người ta trồng bonsai? Tôi nhìn chằm chằm về phía đó, bị thu hút bởi những cây bonsai nhỏ bé. Khi chiếc xe buýt rời đi thì người đàn ông kia nhìn thấy tôi.

“Ôi thật may là lại được gặp cháu ở đây,” ông ta nói. “Thật ra ta có chuyện muốn hỏi cháu nếu cháu không ngại.”

Tôi tụt xuống khỏi xe và lễ phép cúi đầu chào. Nhìn vào phía trong khu vườn qua chiếc cổng chào có mái che đồ sộ chẳng kém gì các đền thờ, tôi thấy thấp thoáng một ngôi nhà tuyệt đẹp xây dựng theo kiến trúc sukiya giản dị, thanh lịch mà kín đáo. Bên cạnh đó là một quán trà đạo rất dễ thương. Ngoài ra còn có một nhà kính trồng cây với các cửa sổ làm bằng nhựa trong có mấy người đàn ông trẻ đang chăm vùi tưới cây và xới đất. Đây trông giống một công viên được chăm chút hơn là một vườn ươm. Các tòa nhà, vườn cây, mọi thứ đều có một vẻ xa xỉ. Ngốc như tôi cũng có thể thấy rõ người ta đã tiêu rất nhiều tiền vào chỗ này. Thậm chí ngay cả người quản thúc ông ngoại trông cũng hơi lạc lõng, với chiếc tạp dề màu xanh hải quân chỉnh tề khoác ngoài áo sơ mi và chiếc nơ bướm đeo cổ trông ông giống như là một vị thị trưởng trong ngày hội làm đồ gốm hơn là một người làm vườn. Ông đã thay chiếc kính gọng sẫm bằng một chiếc kính râm gọng đồi mồi, mắt kính màu xanh sẫm.

Ông ta bắt đầu lục vấn về gia đình tôi. Hỏi ông ta muốn kiểm tra tính chính xác trong câu chuyện của ông ngoại. Có phải đúng là ba mẹ tôi đã chuyển về Thụy Sĩ hay không, ông ta hỏi tôi, có chút nghi vấn. Tôi đảm bảo với ông ta rằng đó là sự thật.

“Thế cả ngày ông cháu làm gì?”

“Ông có vẻ bận chạy những việc lật vạt a.”

Mà đúng thế thật. Kể từ khi tôi dọn tới, lúc nào ông cũng có hàng đống công việc do những người hàng xóm nhờ vả.

“Thế thì tốt. Nhưng cụ thể là ông ấy làm gì?”

“À, thì chẳng hạn như ông cháu đi vớt xác mấy con mèo hoang bị chết, trông nhà cho người ta khi chủ nhà đi vắng, tưới cây cho họ, đại loại là những việc như thế ạ.”

“Được rồi, tóm lại chừng nào ông ngoại cháu không làm chuyện gì đại đột liên quan tới mấy cây bonsai thì ta chẳng có gì để phàn nàn. Ông ấy chả biết gì về bonsai và chả có công việc tử tế nào. Ông ấy ăn trộm cây bonsai của người khác để bán. Đôi khi ông ấy mua những cây rẻ ở chợ đêm rồi lừa bán cho người khác với giá cắt cổ. Ông ấy đã gây ra rất nhiều rắc rối và lừa đảo của người khác tổng cộng lên tới hơn 50 triệu yen.”

Tôi ngờ rằng việc ông ngoại lừa tiền của người khác có đụng chạm tới ông ta. Ông ta hẳn là một người trồng cây bonsai hoặc ít nhất cũng là nhân viên ở đây. Chắc ông ngoại đã lấy trộm cây ở đây. Lúc đầu ông nhận làm người môi giới để bán cây cho họ nhưng khi bán được rồi thì lại cuỗm hết tiền. Người đàn ông này hẳn được giao nhiệm vụ theo dõi ông ngoại để ngăn ngừa ông ngoại tái phạm. Chắc chắn ông ta sẽ còn để mắt tới ông ngoại dài dài. Ông ngoại thật đáng thương.

Hàng trăm cây bonsai xếp hàng ngay ngắn dọc theo những tấm ván gỗ suốt khu vườn. Ở giữa là một cây thông lớn khiến tôi nhớ tới cây thông quý giá của ông ngoại.

“Cháu xin lỗi đã hỏi ông thế này, nhưng có thật là ông ngoại cháu không hề biết gì về bonsai không?”

“Ông ấy chỉ là một tên nghiệp dư gian lận.” Ông ta khịt mũi với vẻ khinh bỉ, cái vẻ tử tế của ông ta biến mất.

“Nhưng nếu ông ngoại của cháu lừa gạt người ta, những người đó hẳn phải rất giàu.”

Tôi nghĩ rằng nếu có những người giàu như vậy, giàu tới mức dễ dàng bị rơi vào bẫy của ông ngoại vì thiếu hiểu biết về những cây bonsai mà ông tôn thờ thì thế nào họ cũng làm ông bực mình. Tôi không thể hiểu nổi tại sao người ta có thể chi nhiều tiền đến thế cho một cây bonsai, đối với tôi những người bị lừa ở đây còn đáng trách hơn cả cái người đi lừa họ. Tất nhiên, ông nhân viên quản thúc không nghĩ vậy. Ông ta giận dữ chỉ trở xung quanh.

“Rất nhiều người ở đây trở nên giàu có sau khi nhận được tiền bồi thường cho diện tích đánh cá mà họ bị mất. Cả khu vực này trước kia vốn là đại

duong.”

“Đại dương ư?” Tôi há hốc mồm vì ngạc nhiên, quên bẵng cả mấy cây bonsai. Đột nhiên tôi nhận ra rằng tình yêu nảy sinh giữa ba mẹ tôi, cái năng lượng mà nó tạo ra đã tiêu ngay khi quá trình thụ thai bắt đầu. Cái sinh thể mới chính là tôi sau này hẳn đã giải thoát cái năng lượng đó vào một đại dương ngăn cách hai người. Tôi đã nghĩ tới điều này từ rất lâu. Và giờ đây, tôi đã tìm thấy lối thoát trong một cuộc đời mới mà tôi chia sẻ với ông ngoại, một cuộc đời đồng thời là một đại dương mênh mông. Quyết định dọn đến với ông ngoại trong căn hộ nhỏ hăng mùi dầu bôi tóc, nghe ông tán gẫu miên man, sống trong một căn phòng giữa những cây bonsai đối với tôi là đến với đại dương, mà hóa ra trước kia nơi này chính là đại dương thật. Sự trùng hợp ngẫu nhiên đó khiến tôi hài lòng và tôi quyết định sẽ ở lại nơi này.

Khi về tới nhà tôi kể lại cho ông ngoại nghe về cuộc gặp gỡ với người nhân viên quản thúc ở Vườn Thọ. Về ngạc nhiên, ông ngoại hỏi tôi.

“Ông ta nói gì về ông?”

“Ông ấy bảo ông chỉ là một tay chơi bonsai nghiệp dư.”

“Đúng là đồ rác rưởi!” Ông ngoại làu bàu. “Cái lão khốn ấy thì biết gì. Cái cây sồi được giải nhất quận của lão ấy chỉ là một trò đùa. Nghĩ tới đã muốn cười bể cái bụng. Ai chả có thể ném tiền ra và mua một cái cây đẹp. Cứ để lão ta ba hoa về cái cây năm triệu yen của lão ta. Cháu chỉ cần nhìn thôi cũng thấy ngay lão tao chả biết đêch gì về cái gọi là cảm hứng.”

Kể từ đó hôm nào ông ngoại cũng dành cả ngày nói chuyện với đám cây bonsai của ông ngoại ban công.

Mãi sau này tôi mới biết người nhân viên quản thúc trước đây làm việc ở văn phòng quận. Khi về hưu, ông nhận một chân hướng dẫn viên trong Vườn Thọ và tình nguyện làm người quản thúc ông ngoại. Giờ thì ông ta đã qua đời. Khi ông ta chết, tôi và ông ngoại tôi cảm thấy như thể vừa cởi bỏ được một gánh nặng lớn.

Còn ông ngoại của tôi thì sao? Ông vẫn sống nhưng đã già yếu lắm rồi, suốt ngày chỉ ngủ. Ông không nhận ra tôi nữa. Tôi vẫn thay bím cho ông hằng ngày và làm việc như điên để chăm sóc ông nhưng ông vẫn chỉ tay vào mặt tôi mà hỏi tôi là ai. Thỉnh thoảng ông có gọi tên mẹ tôi hay nói những câu như, “Mày nên làm bài tập đi không lại thành kẻ cướp mất thôi!” Mỗi

lần như vậy tôi những muốn đáp lại rằng, “Ôi giờ ơi, nhìn lại mà xem, ông mới là người đi trộm cắp thì có.” Nhưng chừng nào ông còn sống thì tôi còn có thể ở với ông trong căn hộ trợ cấp của chính phủ nên tôi cũng không thể đối xử tàn tệ với ông.

Đúng là tôi cũng muốn ông ngoại tôi sống lâu, một cuộc sống thanh đạm. Nhưng hình như cái từ cảm hứng đã hoàn toàn bốc hơi khỏi đầu ông. Hai năm trước vì quá mệt mỏi không thể tiếp tục chăm sóc ông được nữa tôi đã gửi ông vào viện dưỡng lão Misosazai của quận.

Công việc thực của ông ngoại chính là chạy việc vặt, tôi thì không chỉ nhận và trả lời điện thoại cho ông mà còn rất sẵn lòng giúp ông một tay những lúc rảnh rỗi. Tôi thực sự thích thú làm việc đó vì trước đây tôi vốn không có nhiều cơ hội tiếp xúc với người ngoài. Khi tôi còn bé, chả có mấy ai đến thăm chúng tôi vì ba chỉ thích quan hệ với những người đồng hương của ông, nhưng chỉ là một mình ông chứ không phải cùng gia đình. Mẹ tôi thì chẳng chơi với hàng xóm. Bà không có lấy một người bạn. Bà cũng chả bao giờ tới gặp thầy cô của chúng tôi hay đi họp phụ huynh, thậm chí còn chả thèm tham gia hội phụ huynh nữa ấy chứ. Đấy, đó chính là gia đình của tôi.

Tôi không hề nghĩ rằng Yuriko sẽ quay trở lại Nhật Bản và làm hỏng mọi việc. Nhưng bốn tháng sau khi chuyển sang Thụy Sĩ, mẹ tôi đã tự sát. Tôi vẫn giữ một số thư từ bà viết cho tôi trước khi chết, nhưng tôi không hề viết trả lời bà lấy một chữ nào. Đúng thế. Không một chữ nào.

Tôi vẫn giữ vài lá thư của bà và rất sung sướng được cho bạn xem. Đọc chúng rồi, tôi không sao tưởng tượng nổi là bà lại có thể tự sát. Đó là bởi chưa bao giờ tôi nghĩ được rằng trong mẹ lại chắt chứa nhiều đau khổ đến thế. Cho đến khi bà chọn cách tự tử, tôi còn chưa lúc nào nhận ra bà muốn từ biệt cõi đời này. Nhưng điều khiến tôi thực sự thấy kinh ngạc là mẹ có đủ dũng khí để tự kết thúc đời mình.

Con thế nào? Ba chúng ta đều khỏe. Con có hòa thuận với ông ngoại không? Ông là người quyết đoán hơn mẹ rất nhiều nên mẹ nghĩ là hai người sẽ hợp nhau. Nhưng mẹ vẫn muốn nhắc con rằng con không phải đưa cho ông ngoại thêm một xu nào ngoài số tiền bốn mươi nghìn yen mà ba mẹ hứa trả ông hằng tháng. Con phải tự biết cách tiết kiệm, đừng dựa vào ba mẹ.

Nhưng mẹ sẽ gửi thêm một khoản tiền nhỏ vào tài khoản của con. Đây là tiền túi của con nên đừng nói cho ông ngoại biết. Và nếu ông có tìm cách vay tiền con thì nhớ yêu cầu ông viết một cái giấy nợ. Đó là những gì ba con dặn, mẹ chỉ có nhiệm vụ truyền đạt lại thôi.

Tiền thế mẹ hỏi luôn, chuyện học hành của con thế nào? Mẹ không thể tin được rằng con lại đỗ được vào một trường tiếng tăm như thế. Gặp người Nhật nào ở đây là mẹ cũng khoe với họ về con. Mặc dù Yuriko chẳng nói năng gì nhưng mẹ chắc là nó đang ghen tị lắm đấy. Hãy cố gắng học hành con nhé, đó cũng là động lực lớn cho Yuriko theo đuổi. Con lúc nào cũng vượt trội nó về mặt đầu óc.

Mẹ nghĩ rằng lúc này ở Nhật, hoa anh đào chắc đã rụng gần hết. Mẹ nhớ hoa anh đào ở Yoshino. Chúng hẳn phải đẹp lắm khi nở hết cỡ. Mẹ không nhìn thấy một cây anh đào nào ở Bern. Mẹ chắc rằng chúng hẳn phải được trồng ở đâu đó nên nếu có cơ hội mẹ sẽ tới hỏi các thành viên Hội người Nhật ở đây. Dù ba thì chẳng thích mẹ tham gia hiệp hội này hay ngay cả Hội Phụ nữ Nhật Bản.

Ở đây trời vẫn lạnh. Không thể đi ra ngoài mà không có áo khoác thật ấm. Gió từ sông Aare lạnh buốt, cái lạnh ở đây như thấu vào xương khiến cho mẹ có cảm giác thật lẻ loi, đơn độc. Mẹ đang mặc chiếc áo khoác màu be mà chúng ta mua trong đợt giảm giá ở Trung tâm thương mại Odakyu. Mẹ chắc là con còn nhớ chiếc áo đó. Nó không đủ ấm cho khí hậu ở đây nhưng mọi người rất hay khen nó. Có người còn hỏi mẹ mua ở đâu. Ở đây mọi người thật biết cách ăn mặc. Họ ăn mặc rất chỉnh chu, lúc nào trông cũng đàng hoàng.

Bern thì đẹp như một thành phố trong truyện cổ tích nhưng nó nhỏ hơn nhiều so với sự tưởng tượng của mẹ và ban đầu mẹ rất lấy làm ngạc nhiên về điều đó. Mẹ cũng không ngờ ở đây lại có nhiều người nước ngoài đến thế. Khi mới đến, mẹ đi dạo ở ngoài phố, thấy cái gì cũng sững sốt, nhưng sau đó thì bắt đầu mệt mỏi. Phần lớn tiền chúng ta có được phải dùng hết để chi trả học phí và sinh hoạt cho con nên chúng ta gần như chẳng mua bán gì và sống thanh đạm hết mức có thể. Yuriko rất giận, nó nói tất cả chỉ vì con đòi ở lại Nhật. Nhưng con đừng lo về chuyện đó. Con sẽ phải dựa vào đầu óc của mình để tiến lên phía trước.

Nhà chúng ta nằm trong một khu đô thị mới. Nhà máy của Karl nằm ngay cạnh đó. Trước mặt chúng ta là một tòa nhà với những căn hộ nhỏ xíu nằm bên cạnh một khu đất trống. Ba con rất hài lòng vì chúng ta vẫn nằm trong địa phận thành phố nhưng mẹ thì thấy như mình đang ở ngoại ô. Nhưng hề mẹ đề cập tới chuyện đó thì y như rằng ba sẽ nổi giận. Ở Bern, đường phố chỗ nào cũng gọn gàng, sạch sẽ, chỉ có toàn những người cao lớn nói chuyện bằng một thứ ngôn ngữ khó hiểu. Hơn nữa, ai cũng hung hăng. Đây đúng là một bài học cho mẹ.

Chuyện xảy ra mới hôm gì thôi. Mẹ vẫn luôn tuân thủ tín hiệu đèn giao thông mỗi khi băng qua đường nhưng vẫn phải chú ý tới xe cộ qua lại. Khi mẹ đang đi sang đường thì một chiếc ô tô suýt nữa thì tông phải mẹ, tà áo của mẹ mắc vào thanh giảm xóc và rách một tẹo. Người phụ nữ đang lái xe dừng lại và chui ra khỏi xe. Mẹ cứ tưởng bà ta tới xin lỗi nhưng không, bà ta bắt đầu quát mắng mẹ. Mẹ không hiểu bà ta nói gì nhưng bà ta cứ chỉ vào áo của mẹ và nói đi nói lại. Chắc bà ấy bảo đó là lỗi của mẹ khi đi qua đường mà lại không cài áo để nó bay phấp phới. Mẹ bảo với bà ấy là mẹ xin lỗi vì đã gây ra rắc rối rồi bỏ về nhà. Tối đó, khi mẹ kể cho ba con thì ông ấy lại nổi giận với mẹ. Ông ấy nói: “Bà không nên nhận là mình sai, không bao giờ. Cái giây phút mà bà nói ra điều đó là bà thua. Đáng lẽ bà phải đòi được ít nhất là tiền để sửa áo chứ!” Nghe những lời này mẹ chợt nhận ra rằng ba con không muốn nghe bất cứ lời chỉ trích nào liên quan tới việc chuyển đến đây sống, và đó cũng là một bài học nữa cho mẹ.

Ba tháng đã trôi qua kể từ khi chúng ta chuyển tới đây. Tất cả đồ đạc mà chúng ta gửi qua đường biển cuối cùng cũng đã tới nơi, khiến mẹ cảm thấy nhẹ nhõm được đôi chút. Nhưng những đồ đạc đó không được phù hợp lắm với căn hộ hiện đại mà chúng ta đang ở. Ba con rất bức bối vì chuyện ấy. “Đáng ra phải mua đồ đạc ở đây.” Ông ấy càu nhàu. “Đồ Nhật thật chả có tí giá trị nào.” Mẹ bảo ba con rằng ông ấy nên quên chuyện đó đi vì chúng ta lấy đâu ra tiền để sắm đồ mới nhưng nói vậy chỉ làm cho ông ấy bức mình hơn và bảo đáng lẽ phải tính kỹ chuyện này trước khi quyết định. Mẹ nghĩ ba con đang dần dần trở lại con người thực của ông ấy. Lúc nào cũng giận dữ. Nhất là bây giờ khi trở lại sống trên đất của ông ấy, ông ấy càng đòi hỏi mọi chuyện đúng logic, trật tự và dễ dàng nổi khùng mỗi khi mẹ có trót làm gì

sai.

Dạo này ông ấy và Yuriko rất hay ra ngoài đi chơi mà không có mẹ. Hình như Yuriko thích thế. Con bé rất hợp với con trai lớn của chú Karl (cùng làm việc trong nhà máy). Hai đứa rất hay gặp nhau.

Mẹ rất sùng sốt khi phát hiện ra ở đây cái gì cũng đắt. Đắt hơn mẹ nghĩ nhiều. Nếu đi ăn ngoài quán thì mỗi người phải mất tới hơn 2.000 yen mà lại còn không ngon nữa chứ. Những món đơn giản như natto, món đậu tương lên men mà mẹ vẫn thích ấy giá những 650 yen. Con có tin được không? Ba con nói đó là do thuế nhập khẩu. Nhưng mà hình như mọi người ở đây đều có lương cao thì phải.

À còn chuyện này nữa, công việc mới của ba có vẻ không được như ông ấy mong muốn. Mẹ không biết là do ông ấy không hợp với các nhân viên khác hay là do công việc kinh doanh của chú Karl hiện giờ không được thuận lợi hay là vì một lý do nào đó. Nhưng hễ cứ về đến nhà là mặt mũi ông ấy sưng sứa, hỏi về công việc thì không trả lời. Nếu con mà ở đây chắc hai ba con suốt ngày cãi nhau mất. Nên con ở lại Nhật lại tốt. Yuriko thì cứ giả vờ như không biết gì.

Hôm trước, chúng ta tới thăm chú Karl. Mẹ làm một khay chirashi zushi (cơm sushi) để mang theo. Vợ của Karl, Yvonne, là người Pháp. Họ có hai đứa con. Đứa con trai làm việc ở nhà máy, năm nay hai mươi tuổi, tên là Henri. Còn đứa con gái vẫn đang đi học. Họ có nói tên con bé nhưng mẹ quên mất rồi. Nó giống hệt Yvonne. Cô ấy có mái tóc màu vàng nhạt, mũi khoằm, béo và chả xinh tí nào. Cả Yvonne và Karl đều choáng khi nhìn thấy Yuriko. Karl nói gì đó như, “Có phải lấy vợ châu Á thì sẽ có con gái xinh thế?” khiến mặt Yvonne sưng lên.

Điều đó lại khiến mẹ nghĩ tới phản ứng kỳ quặc của mọi người mỗi lần ba mẹ đi ra ngoài cùng với Yuriko. Trong công viên chẳng hạn, ai cũng nhìn ba người chúng ta với vẻ hiếu kỳ. Cuối cùng cũng có ai đó mạnh dạn lên tiếng hỏi ba mẹ đã nhận nuôi Yuriko ở nước nào. Ở đây có người từ khắp nơi trên thế giới và việc nhận con nuôi là rất phổ biến. Khi mẹ nói với họ rằng Yuriko là con đẻ họ có vẻ không tin. Mẹ đoán họ không thể chấp nhận việc một người phương Đông trông xấu xí như mẹ lại có thể sinh ra một mỹ nhân như Yuriko và điều đó làm họ khó chịu. “Bà cứ nghĩ quá lên!” ba con sẽ nói

thế. Nhưng mẹ không thể nào kiềm chế được. Vì mẹ tin là thế. Theo mẹ, họ chỉ không muốn thừa nhận thực tế là một người thuộc chủng da vàng lại có thể sinh ra một đứa bé hoàn mỹ tới vậy. Thế nên mẹ thấy rất mãn nguyện khi nói, không, Yuriko không phải là con nuôi, chính tôi đã sinh ra nó!

Con nhớ viết thư kể cho mẹ biết con sống ra sao nhé! Ba con hẳn cũng sẽ viết cho con vài dòng. Cho mẹ gửi lời hỏi thăm ông ngoại nhé!

Phần 2.

MỘT KHÓM CÂY HẠT TRẦN

• 1 •

BẢN TIN BUỔI SÁNG, NHẬT BÁO TOKYO

Tokyo, 20/4/2000 - Thi thể một phụ nữ vừa được phát hiện ở căn hộ số 103, chung cư Green Villa, đường Maruyama, quận Shibuya ngay sau sáu giờ chiều ngày 19 tháng Tư. Người quản lý tòa nhà đã lập tức gọi điện cho cảnh sát sau khi phát hiện ra thi thể này.

Phòng Điều tra của Cảnh sát Thành phố đang phối hợp với cảnh sát quận Shibuya tiến hành làm rõ vụ việc và xác nhận nạn nhân là Kazue Sato, 39 tuổi, thường trú tại Kira-Toriyama, quận Setagaya, nhân viên của Công ty Xây dựng và Kiến trúc G.

Dựa vào những dấu vết để lại trên cổ nạn nhân, Cảnh sát Điều tra đã đưa ra kết luận đây là một vụ án mạng, nạn nhân chết do bị bóp cổ. Một cuộc điều tra đang được tiến hành.

Theo các báo cáo ban đầu, nạn nhân được nhìn thấy lần cuối cùng khi rời khỏi nhà vào khoảng bốn giờ chiều ngày 8 tháng Tư, không rõ là đi đâu.

Thi thể của nạn nhân được phát hiện trong một căn phòng nhỏ bỏ trống từ tháng Tám năm ngoái. Cửa ra vào không khóa, xác nạn nhân nằm ngửa trên sàn nhà. Túi xách của nạn nhân được tìm thấy tại hiện trường, trong ví không có tiền. Được biết nạn nhân có mang theo trong người khoảng 40 nghìn yen khi rời khỏi nhà. Trên người nạn nhân vẫn mặc bộ quần áo hôm mất tích.

Cô Sato vào làm ở Công ty Xây dựng và Kiến trúc G sau khi tốt nghiệp đại học Q năm 1984. Cô làm việc tại Phòng Nghiên cứu Chung với cương vị trợ lý điều hành. Độc thân, cô sống với mẹ và em gái.

Khi đọc mẫu tin này trên tờ Nhật báo Tokyo, tôi biết ngay đó chính là Kazue Sato bạn học cũ của tôi. Tất nhiên cái tên Kazue Sato không phải là hiếm và rất có thể tôi đã nhận nhầm. Nhưng không hiểu sao tôi tin là mình

đúng. Không thể sai được. Tại sao tôi lại có thể chắc chắn như vậy? Là vì gần hai năm trước đó, không bao lâu sau khi Yuriko chết, Kazue đã gọi điện cho tôi. Đó là cú điện thoại cuối cùng mà tôi nhận được từ cô ta.

“Tớ đây,” cô ta nói. “Kazue Sato. Này, tớ nghe tin Yuriko bị sát hại.”

Đây cũng là lần đầu tiên cô ta nói chuyện lại với tôi kể từ khi ra trường.

“Thật là một cú sốc lớn!”

Tôi cũng thấy sốc nhưng không phải vì cái chết của Yuriko hay việc Kazue tự dung gọi điện cho tôi. Mà đúng hơn là do tôi nghe thấy tiếng Kazue đang cười ở đầu dây bên kia, điều đó khiến tôi bất an. Tiếng cười trầm, ào ào, nghe như tiếng ong kêu vo ve. Có lẽ cô ta làm thế để trấn an tôi nhưng tôi cảm thấy tiếng cười kỳ quái của cô ta như đang ngấm vào tay tôi qua ống nghe điện thoại. Hình như tôi từng nói rằng cái chết của Yuriko không làm tôi ngạc nhiên cho lắm. Nhưng không hiểu sao vào lúc đó, chỉ giây phút đó mà thôi, tôi đột ngột cảm thấy lạnh sống lưng.

“Có gì mà cười ghê thế?” Tôi hỏi.

“Chả có gì.” Cô ta thản nhiên trả lời. “Chắc bạn rất buồn đúng không?”

“Không hẳn.”

“À, ừ.” Giọng của Kazue cho thấy cô ta vẫn luôn nhận biết được thái độ của tôi. “Tớ nhớ rằng bạn và Yuriko không gần gũi nhau lắm, cứ như chả có quan hệ máu mủ gì. Người khác có khi chả nhận ra hai người là chị em ruột nhưng tớ nhìn cái là biết.”

“Thế bạn gọi tôi có chuyện gì?”

“Đoán xem.”

“Nghe nói sau khi ra trường, bạn kiếm được việc làm ở một công ty xây dựng.”

“Bạn có ngạc nhiên không nếu tớ nói cho bạn biết rằng tớ cũng làm công việc giống như của Yuriko?”

Vẻ đắc thắng trong giọng nói của Kazue khiến tôi không biết trả lời thế nào. Thật khó hình dung mối liên hệ giữa cuộc sống hiện nay của Kazue và những từ như đàn ông, mãi dâm hay tình dục. Nghe nói cô ta làm việc cho một công ty có tiếng và là một người phụ nữ có sự nghiệp, công danh. Khi thấy tôi chần chừ chưa trả lời, cô ta bồi cho tôi thêm một nhát nữa trước khi gác máy: “Nhưng tớ thì tớ sẽ thận trọng hơn.”

Tôi đứng lặng hồi lâu nhìn chăm chăm vào chiếc ống nghe tự hỏi không biết có phải cái người vừa nói chuyện đúng là Kazue. Có thể là ai đó mạo danh cô ta? Kazue mà tôi biết không khó hiểu như vậy. Cô ta luôn có kiểu nói chắc như đinh đóng cột rất ngạo đời nhưng đồng thời luôn lo lắng theo dõi phản ứng của người nghe vì sợ bị bắt lỗi. Cô ta vô cùng phách lối khi nói về những vấn đề mang tính học thuật. Nhưng nếu cuộc nói chuyện chuyển sang các đề tài khác như xu hướng thời trang mới nhất, quán ăn hay bạn trai thì cô ta lập tức tắt ngấm, từ bỏ thế thượng phong và trở nên mờ nhạt. Đó mới chính là Kazue mà tôi biết. Quá tự tin đồng thời quá tự ti, tôi gần như cảm thấy thương hại cho cô ta. Nếu Kazue thay đổi, nghĩa là cô ta đã tìm được cho mình một thứ vũ khí mới để chống chọi với thế giới.

Đây mới chính là chuyện các bạn muốn nghe, đúng không? Dĩ nhiên là tôi vẫn có ý định nhân lúc thích hợp sẽ quay trở lại với nội dung chính của câu chuyện xoay quanh Yuriko và Kazue nhưng rồi lại cứ tiếp tục lạc đề. Tôi xin lỗi. Tất cả những chuyện ngoài lề về bản thân tôi đều không có gì dính dáng tới câu chuyện tôi định kể. Hẳn tôi đã làm các bạn ngán tới tận cổ và chắc các bạn sẽ thích thú hơn nếu được nghe kể về Yuriko và Kazue.

Nhưng có điều gì ở hai người đó khiến bạn quan tâm chứ, tôi xin mạn phép hỏi? Tôi biết là tôi từng đặt ra câu hỏi ấy chỉ vì tôi vẫn không tài nào hiểu nổi tại sao mọi người lại phát sốt lên vì hai người đó. Không biết có phải là vì người đàn ông bị buộc tội đã sát hại hai người đó, tên hắn ta là Zhang thì phải, quốc tịch Trung Quốc đã nhập cư vào Nhật một cách bất hợp pháp? Hay là vì những lời đồn cho rằng Zhang đã bị buộc tội oan?

Hay bạn có thể cho rằng Kazue, Yuriko và người đàn ông đó đều bị lôi kéo bởi những dục vọng đen tối của riêng họ? Tôi thì không nghĩ vậy. Tôi dám chắc rằng Kazue và Yuriko hẳn thích thú với những gì họ đã làm, và cả Zhang cũng thế. Không, không, thậm chí tôi cũng không biết anh ta có đúng là kẻ sát nhân hay không - và tôi cũng chả muốn biết làm gì.

Nhưng việc anh ta có quan hệ với cả Yuriko và Kazue thì có thể là thật. Không phải là anh ta nói đã mua họ rất rẻ hay sao? Chỉ có hai hay ba nghìn yen. Nếu quả thật như vậy thì anh ta chắc phải có cái gì đó mà họ muốn, Yuriko và Kazue làm vậy hẳn phải có lý do. Điều đó cũng lý giải việc tại sao tôi lại cho rằng họ hẳn thích thú quan hệ với anh ta. Nếu không thì tại sao họ

lại bán thân rẻ mạt đến như vậy? Hay đó chính là cái vũ khí mà họ dùng để gây chiến với cả thế giới? Cái thứ vũ khí mà tôi đã từng nhắc tới khi nói về Kazue ở trang trước. Nếu đúng là vậy thì phương thức của họ thực sự đã vượt xa khả năng của tôi.

Trong suốt ba năm tôi học cùng Kazue Sato ở trường trung học và bốn năm đại học, gia đình tôi đã trải qua những thay đổi ghê gớm. Nguyên do lớn là việc mẹ tôi tự sát ở Thụy Sĩ ngay trước kỳ nghỉ hè năm thứ nhất của tôi ở trường trung học. (Tôi tin rằng tôi đã cho các bạn xem lá thư cuối cùng của mẹ tôi, có đúng vậy không? Tôi sẽ kể cho các bạn nghe thêm về mẹ tôi vào lúc thích hợp.)

Kazue cũng trải qua những biến cố tương tự. Bố cô ta đột ngột qua đời khi cô ta đang học đại học. Thời điểm đó thì tôi và cô ta không còn hay gặp nhau nữa nên tôi cũng không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra nhưng hình như ông ấy bị xuất huyết não và quy trong buồng tắm. Vì lý do này mà hoàn cảnh gia đình cũng như chỗ đứng của Kazue ở trường cũng không khác tôi là mấy.

Tôi đang nói tới chỗ đứng của chúng tôi ở trường, và tôi nghĩ là đúng khi nói trong trường chỉ cô ta và tôi từng trải qua những trải nghiệm rất khác với bất kỳ ai khác. Thành thử có vẻ như sẽ là hoàn toàn tự nhiên khi hai chúng tôi bị cuốn hút vào nhau.

Kazue và tôi đều vào được hệ thống trường Q nhờ vượt qua kỳ thi đầu vào ở bậc trung học. Chắc các bạn cũng biết trường trung học nữ sinh Q là một ngôi trường cạnh tranh khốc liệt và chỉ nhận những học sinh đỗ đầu. Kazue hẳn đã học hành rất chăm chỉ từ khi còn ở trường cấp hai nên đã thi đỗ. Còn tôi thì không hiểu là do may mắn hay do số phận mà cũng vượt qua được kỳ thi tuyển sinh. Tất nhiên động cơ khiến tôi bằng mọi cách phải thi đỗ là để tránh xa Yuriko chứ không phải vì cá nhân tôi đặc biệt ưa thích trường trung học nữ sinh Q. Nhưng Kazue thì khác. Thậm chí ngay từ hồi tiểu học, Kazue đã đưa trường Q vào tầm ngắm, có lần cô ta nói với tôi rằng việc cô ta dành toàn tâm toàn ý vào học hành chính là để đạt được mục tiêu đó. Và đây chính là điểm khác biệt giữa tôi và Kazue, một điểm khác biệt rất lớn.

Hệ thống trường Q bắt đầu từ cấp tiểu học lên tới đại học, nghĩa là những

ai vào được trường ngay từ đầu, tức là từ bậc tiểu học, hầu như đều dễ dàng thăng tiến tới đại học mà không cần phải vượt qua những kỳ thi đầu vào áp lực khủng khiếp nữa. Cơ chế trường học đặc biệt kiểu này được ví như một kiểu “thang cuốn”. Ở bậc tiểu học người ta tuyển sinh cả nam và nữ, giới hạn đầu vào ở con số 80 học sinh. Ở bậc phổ thông cơ sở con số này tăng lên gấp đôi và ở bậc trung học cũng vậy, số lớp học lại nhân lên thêm hai lần nữa. Nhưng ở bậc trung học, người ta bắt đầu chia nam nữ ra học riêng. Như vậy khi một niên khóa mới bắt đầu, trong số 160 nữ sinh của trường trung học Q bao giờ cũng có một nửa là mới vào học ở bậc trung học, còn lại là đã học ở đây từ trước, từ bậc tiểu học hay trung học cơ sở.

Bậc đại học thì khác, trường đại học Q nhận sinh viên từ khắp nơi ở Nhật và số lượng những người nổi tiếng tự nhận từng học ở trường thì lớn không đếm nổi. Trường đại học Q nổi tiếng tới mức chỉ nghe nhắc tới tên thôi, tất cả những người bạn lớn tuổi của ông ngoại đều há miệng ra vì thán phục. Đó là vì không phải ai cũng được nhận vào trường đại học này. Chính vì vậy mà những ai ghi danh vào hệ thống trường này để cuối cùng có thể leo lên học tại đại học Q danh tiếng đều cảm thấy vinh dự. Học sinh gia nhập hệ thống này càng sớm thì càng có ý thức mạnh mẽ hơn về sự ưu việt của mình.

Cũng chính vì hệ thống thang cuốn này mà các phụ huynh có nhiều tiền đều tìm mọi cách để cho con cái của họ ghi danh vào trường này từ bậc tiểu học. Nghe nói việc chuẩn bị cho kỳ thi đầu vào ở bậc phổ thông căng thẳng tới mức có thể làm cho người ta phát điên. Tất nhiên tôi không có con cũng như có liên hệ gì với chuyện này nên không thể nói thực hư ra sao.

Khi tạo ra những đứa con trong tưởng tượng, liệu có lúc nào tôi nghĩ tới việc cho chúng vào học ở trường Q từ bậc tiểu học? Hẳn các bạn sẽ hỏi thế phải không? Không hề. Sẽ không bao giờ có chuyện đó. Những đứa con của tôi sẽ chỉ suốt ngày bơi trong một đại dương tưởng tượng. Nước biển có một màu xanh tuyệt mỹ giống như những bức tranh minh họa giả thiết những di chỉ hóa thạch kỷ Cambrian. Ở đó, dưới thềm cát của đại dương mênh mông, giữa những vách đá lởm chởm mọi sinh vật chỉ làm một việc duy nhất là đấu tranh để sinh tồn và sinh đẻ. Đó là một thế giới vô cùng giản đơn.

Khi mới chuyển tới nhà ông ngoại, tôi đã mơ mộng rất nhiều về cuộc sống của tôi với tư cách là học sinh của trường trung học nữ Q tiếng tăm. Trí

tưởng tượng của tôi cứ bay bổng từ cảnh tượng này sang cảnh tượng khác. Tôi đắm mình trong những hình ảnh tưởng tượng đó, chúng khiến tôi vô cùng thích thú. Tôi sẽ tham gia sinh hoạt tại các câu lạc bộ, kết bạn và sống một cuộc sống bình thường như những người khác. Nhưng thực tế đã xé tan những giấc mơ ấy ra từng mảnh. Trên thực tế, đó chính là những điều mà tôi đã không làm. Bạn thấy đấy, người ta không thể kết bạn với bất cứ ai. Thậm chí các hoạt động câu lạc bộ cũng phân chia thứ hạng, cấp bậc rất rõ ràng, có câu lạc bộ ai cũng thèm muốn được gia nhập và những câu lạc bộ bị gạt ra ngoài lề. Dĩ nhiên ý thức về sự ưu việt chính là yếu tố quyết định sự phân cấp này.

Giờ đây nghĩ lại mới thấy điều đó thật rõ ràng. Có những đêm tôi nằm trằn trọc trên giường và vì một lý do nào đó nhớ tới những chuyện Kazue đã làm trước đây và đột ngột hiểu ra tại sao cô ta lại có những hành động như vậy. Đây là những phát hiện rất bất ngờ, giống như trong giai thoại “eureka”. Tôi lại bắt đầu lan man mất rồi nhưng tôi thấy cần phải kể cho các bạn thêm về những trải nghiệm của tôi ở trường trung học.

Hãy bắt đầu với lễ khai giảng. Tôi vẫn còn nhớ cái vẻ sững sờ câm lặng của đám học sinh mới đứng im không dám nhúc nhích trong hội trường. Học sinh năm thứ nhất chia làm hai nhóm rõ ràng, nhóm học sinh cũ từ trường phổ thông cơ sở Q chuyển lên và nhóm học sinh mới từ bên ngoài chuyển vào. Chỉ liếc qua cũng có thể phân biệt được ngay nhóm nào với nhóm nào. Sự khác biệt giữa chúng tôi chính là độ dài của chiếc váy đồng phục.

Chúng tôi, những học sinh bắt đầu năm đầu tiên ở đây do vừa thi đỗ đầu vào đều mặc những chiếc váy dài tới giữa khoeo chân theo đúng nội quy của trường. Nhưng học sinh cũ đã ở đây từ bậc tiểu học hay phổ thông cơ sở đều mặc váy ngắn ngang đùi. Tất nhiên là không giống những chiếc váy ngắn cũn cỡn như cởi truồng của đám con gái ngày nay. Mà đó là những chiếc váy ngắn vừa phải, cân xứng một cách hoàn hảo với tất chân dài màu xanh hải quân loại đắt tiền. Chân của họ dài và thon thả, tóc đều nhuộm màu hạt dẻ, tai đeo khuyên vàng lấp lánh. Cặp tóc, túi xách hay khăn quàng cổ của họ trông rất bắt mắt, tất cả đều là hàng hiệu mà tôi chưa từng bao giờ được nhìn tận mắt như thế này. Sự tinh tế lịch lãm của họ khiến đám học sinh mới tới hoàn toàn bị choáng ngợp.

Sự khác biệt đó thật không dễ dàng phai nhạt với thời gian. Chỉ có thể giải thích rằng đám con gái mới đến không có được những thứ mà tụi con gái kia đã sở hữu từ lúc lọt lòng, đó là nhan sắc và quyền lực. Chúng tôi, những đứa con gái mới đến, đều lập tức bị phơi bày bởi vẻ ngoài của mình, những chiếc váy quá dài và những mái tóc cắt ngắn, đen đúa, tẻ nhạt. Rất nhiều người trong số chúng tôi đeo kính cận dày cộp. Nói tóm lại, đám học sinh mới trông rất nhà quê.

Không gì có thể cứu vãn được một đứa con gái bị dán nhãn nhà quê cho dù nó có học giỏi hay chơi thể thao xuất sắc tới đâu đi nữa. Với một đứa như tôi thì ngay từ đầu, nhà quê hay sành điệu chả có gì quan trọng. Nhưng có một số học sinh lại phát sốt lên vì điều đó. Có thể nói hơn một nửa số học sinh mới tự nhận thấy nguy cơ bị xếp vào dạng nhà quê. Thế nên mỗi người trong bọn họ đều cố gắng hết sức để tránh bị liệt vào đó và tìm mọi cách để hòa nhập với đám học sinh cũ.

Lễ khai giảng bắt đầu. Chúng tôi, những kẻ mới đến, đón lấy từng lời phát biểu một cách trang trọng. Trong khi đó, những học sinh cũ chỉ giả vờ lắng nghe. Họ nhai kẹo cao su, thì thầm tán dóc và hành xử như thể mọi chuyện đang xảy ra chả có gì liên quan tới họ. Họ không tỏ ra nghiêm túc chút nào, vui vẻ đùa giỡn như mèo con, dãi dãi không chịu nổi. Thậm chí họ không thèm liếc về phía chúng tôi lấy một lần.

Ngược lại những kẻ mới đến nhìn thái độ đó mà càng thêm lo lắng. Họ bắt đầu nghĩ tới những khó khăn đang trải ra trước mắt. Những khuôn mặt thất thần, càng lúc càng tối sầm lại. Hoảng loạn, họ bắt đầu tỏ ra nghi ngờ tính hiệu lực của những quy luật mà họ vẫn tuân thủ bấy lâu. Ở đây họ sẽ phải học lại mọi thứ.

Có lẽ bạn cho rằng tôi đang phóng đại. Nếu vậy thì bạn thật làm lẫn. Đối với một cô gái, dáng vẻ bên ngoài thật có sức trấn áp mạnh mẽ. Một cô gái dù thông minh đến đâu, có nhiều tài năng thế nào, người ngoài khó mà nhìn thấy ngay được. Tài năng và trí tuệ sẽ không bao giờ đấu nổi một nhan sắc lộ lộ.

Tôi biết là tôi thông minh hơn Yuriko gấp nhiều lần và điều đó khiến tôi day dứt mãi vì tôi chẳng thể gây ấn tượng với người khác bằng đầu óc của mình. Trái lại, Yuriko đã luôn gây ấn tượng mạnh mẽ đối với bất cứ ai gặp

nó chỉ vì một khuôn mặt đẹp mê hồn mặc dù đầu rỗng tuếch. Cũng nhờ Yuriko mà tôi có được một tài năng thiên bẩm. Đó là nuôi dưỡng trong lòng một sự thù ghét không biên giới. Nhưng dù tài năng đó của tôi có vượt xa người khác thì nó cũng chỉ gây ấn tượng với mỗi tôi mà thôi. Tôi nâng niu nó, siêng năng rèn giũa nó mỗi ngày. Và vì sống cùng ông ngoại và thỉnh thoảng có dịp giúp đỡ ông làm những việc vặt vãnh kiếm tiền nên tôi hẳn khác với các học sinh xuất thân từ những gia đình có hoàn cảnh êm ấm. Cũng chính vì lý do này mà tôi có thể thích thú diễn vai một khán giả bên lề, quan sát những chuyện tàn nhẫn xảy ra trong lớp học.

• 2 •

Những ngày tiếp sau hôm khai giảng, ngày càng nhiều nữ sinh mới mặc váy ngắn tới trường.

Kazue là một trong những người đầu tiên. Nhưng giày và cặp sách của cô ta hoàn toàn không tương xứng với độ ngắn của chiếc váy khiến cô ta càng có vẻ của một kẻ ngoài cuộc. Những học sinh cũ, như bạn thấy đấy, không đeo những cặp sách bình thường. Họ tới trường vai khoác những chiếc túi nylon nhẹ hay những chiếc túi xách du lịch sang trọng vốn còn là của hiếm thời bấy giờ. Người thì đeo ba lô sản xuất tại Mỹ, người thì khoác những chiếc túi lớn. Chẳng biết có phải là túi Louis Vuitton hay không nữa? Tóm lại, trông họ giống hệt như sinh viên trên giảng đường chứ không phải nữ sinh trung học. Sành điệu hơn nữa, họ đều đi giày bệt màu nâu và tất dài màu xanh hải quân hiệu Ralph Lauren. Có những người đôi đồng hồ đeo tay mỗi ngày. Người khác thì để lộ những cái lắc bằng bạc - hẳn do bạn trai tặng - dưới cổ tay áo đồng phục. Rồi cả những cô gái dùng kẹp tóc nạm đá quý hay đeo nhẫn kim cương to như hạt thủy tinh. Mặc dù học sinh trung học thời đó không được phép dùng đồ trang sức một cách thoải mái như bây giờ, các cô gái đó vẫn tìm mọi cách để ganh đua với nhau xem ai là người sành điệu nhất.

Thế nhưng Kazue lúc nào cũng đeo một chiếc cặp sách màu đen và đi

giày lười màu đen. Đôi tất dài quá gối màu xanh hải quân của cô ta cũng là loại tầm thường. Cái ví đựng thẻ màu đỏ của cô ta thì rõ là trẻ con cộng thêm những chiếc kẹp tóc đen sì, cô ta - nói cho gọn - đúng là đồ quê mùa. Cô ta len lỏi, đi lại như con thoi giữa đám đông trong hành lang nhằm che giấu đôi chân khẳng khiu chẳng lấy gì làm hấp dẫn của mình, trên vai đeo chiếc cặp sách tầm tầm.

Vẻ ngoài của cô ta hết sức bình thường. Tóc cô ta đen, rậm, che kín trán, giống như một cái mũ giáp, hai bên và đằng sau lại cắt quá ngắn để hở cả tai. Tóc gáy của cô ta dựng ngược lên y như lông gà mới nở. Trông cô ta cũng không hẳn xấu. Cô ta có vàng trán rộng, khuôn mặt thông minh, sáng sủa, mắt cô ta có cái vẻ tự tin của một học sinh giỏi xuất thân từ một gia đình có truyền thống. Thế nên tôi tự hỏi không hiểu cô ta bắt đầu có thói quen nhìn ngó mọi thứ xung quanh với vẻ rụt rè từ khi nào.

Sau khi Kazue bị giết, tôi có nhìn thấy một bức ảnh chụp cô ta trên một tuần san. Đó là bức ảnh chụp cô ta và một người đàn ông ở khách sạn. Một bức ảnh nói lên nhiều điều. Thân thể trần truồng gầy nhom của Kazue phơi ra trước con mắt hiếu kỳ của độc giả, miệng cô ta ngoác ra cười. Tôi nhìn chăm chăm vào tấm ảnh cố tìm dấu vết của một Kazue mà tôi từng biết nhưng tất cả những gì tôi tìm thấy chỉ là một hình ảnh đồi trụy, một sự đồi trụy không phải do ăn chơi phóng túng hay do ham muốn tình dục. Đó là sự đồi trụy của một con quỷ cái.

Khi mới vào học ở trường trung học nữ sinh Q, tôi không biết tên của Kazue và cũng chẳng muốn biết. Lúc đó tất cả học sinh mới đứng túm tụm với nhau, trông ai cũng giống ai, mệt mỏi nhếch nhác. Đối với những người ra sức học hành để thi vào được trường nữ sinh Q với hy vọng tài năng của mình được thừa nhận thì đây hẳn là một cú sốc lớn. Giờ đây tôi mới cảm thấy mình có thể hiểu được tâm trạng của Kazue lúc đó. Cô ta đã phải trải qua thời niên thiếu ở trường học trong sự bẽ bàng, tủi nhục. Cô ta hẳn đã rất khủng hoảng.

Các bạn muốn biết tôi đã gặp Kazue như thế nào phải không? Được thôi. Tôi biết Kazue nhờ một chuyện tình cờ. Đó là một ngày tháng Năm trời mưa. Lúc đó chúng tôi đang ở trong phòng tập thể dục. Đáng lẽ đó là buổi tập tennis nhưng vì trời mưa nên chúng tôi ở lại trong phòng và tập múa. Khi

mọi người đang thay quần áo trong phòng để đồ thì một nữ sinh giơ một chiếc tất lên cao và nói to: “Chiếc tất này là của ai ấy nhỉ? Có ai bị mất một chiếc tất không?”

Đó là một chiếc tất màu xanh hải quân giống như mọi người thường mang. Chỉ có điều chiếc tất này còn có một cái logo Ralph Lauren màu đỏ ở trên cùng.

Mọi người đều tỏ ra dừng dưng. Chẳng ai tỏ vẻ quan tâm vì không giống như tôi, tất cả bọn họ đều có thể ra ngoài và mua ngay một đôi tất mới. Thế nên tôi mới lấy làm ngạc nhiên không hiểu tại sao cô gái kia lại làm ầm lên chỉ vì một chiếc tất bị thất lạc. Cô ta đưa nó cho mấy người bạn xem.

“Này, hãy nhìn nó mà xem. Nhìn đi.”

Tức thì tiếng cười vang lên khắp phòng. Các học sinh khác cũng lại gần để xem tạo thành một vòng tròn xung quanh người cầm chiếc tất.

“Hắn là thêu tay nhá!”

“Đúng là tuyệt tác!”

Chủ nhân của chiếc tất hẳn đã lấy một chiếc tất màu xanh hải quân bình thường rồi thêu chỉ đỏ vào mép trên để trông giống như logo của nhãn hiệu Ralph Lauren.

Cô gái tìm thấy chiếc tất không tìm kiếm chủ nhân của nó vì mục đích tốt đẹp là trả lại chiếc tất. Cô ta chỉ muốn biết ai là chủ nhân của nó. Đó là lý do tại sao cô ta kêu ầm ầm lên như thế. Không ai tiến đến nhận lấy chiếc tất. Tất cả học sinh mới thay quần áo trong im lặng, những học sinh cũ cũng không nói gì. Thế nhưng trên khuôn mặt họ lộ rõ vẻ háo hức trông chờ màn kịch sẽ cởi nút trong tiết học tiếp theo.

Sau giờ thể dục là tiết học tiếng Anh. Phần lớn học sinh nhanh chóng thay đồ rồi chạy vội vào lớp, tâm trạng phấn khích. Lúc đó, ranh giới giữa học sinh cũ và mới không còn nữa. Khi muốn bắt nạt người khác, tất cả đều hòa về một phe.

Chỉ còn ba người ở lại trong phòng thay đồ, một học sinh cũ, Kazue và tôi. Kazue vẫn đang lần lữa, thậm chí còn có vẻ chậm chạp hơn mọi ngày. Và thế là tôi chợt nhận ra cô ta chính là chủ nhân của chiếc tất thêu logo rơm. Thế rồi cô gái thứ ba ở trong phòng đưa cho Kazue một đôi tất và nói: “Này, cầm lấy, bạn sẽ cần đến chúng.” Đó là một đôi tất màu xanh hải quân

mới tinh. Kazue cắn môi, mặt đầy vẻ lo lắng. Tôi cho rằng cô ta không còn cách nào khác.

“Cám ơn.” Cô ta nói lí nhí.

Khi ba chúng tôi bước vào lớp, các bạn học hành xử như không hề có chuyện gì xảy ra. Sự thật về chủ nhân của chiếc tất thêu có lẽ sẽ không bao giờ được tiết lộ. Nhưng ai nấy đều cảm thấy khoái trá. Và những chuyện như thế còn tiếp tục xảy ra. Chuyện bé xé ra to, có những chuyện chẳng có gì nhưng do ác ý lan ra khắp trường, đôi khi trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Thoát khỏi tai họa, Kazue tạo ra cho mình một vẻ mặt hết sức lãnh đạm. Cũng trong ngày hôm ấy, như thường lệ, cô ta lại giơ tay lên phát biểu và được gọi lên đọc một đoạn trong sách giáo khoa. Mặc dù trong lớp có những học sinh đã sống nhiều năm ở nước ngoài và nhiều người giỏi tiếng Anh, Kazue vẫn không hề nhụt chí. Không chần chừ, cô ta giơ tay xin phát biểu ý kiến đầy vẻ tự tin. Tôi nhìn sang cô gái vừa cho cô ta mượn tất lúc này đang tay chống cằm, nhìn quyển sách giáo khoa với vẻ buồn ngủ. Tôi không biết tên cô ấy nhưng đó là một cô gái xinh xắn mặc dù hàm răng hơi bị hô. Tại sao cô ta lại giúp Kazue? Chuyện này làm tôi chung hửng. Không phải vì tôi tán thành việc bắt nạt và các trò độc ác trong trường học. Cũng không phải vì tôi ghét Kazue. Tôi chỉ thấy Kazue thật khó chịu. Cô ta vừa làm một chuyện ngu ngốc đáng xấu hổ mà cứ giả như không có chuyện gì xảy ra. Hành động của cô ta thật là trơ trẽn. Còn cô gái kia, cô ấy muốn tỏ ra cao tay hơn, hay muốn tỏ ra mình là kẻ đồng lõa? Tôi cũng không biết nữa.

Sau tiết học trong lúc tôi đang lấy sách giáo khoa môn văn ra thì Kazue đi tới chỗ tôi.

“Về chuyện xảy ra lúc nãy.”

“Bạn định nói gì?”

Khi tôi làm ra vẻ không hiểu ý cô ta nói gì, mặt Kazue thoáng đỏ lên vì giận dữ. Cậu biết rõ là tớ định nói gì, cô ta hẳn đang nghĩ vậy.

“Chắc cậu cho là gia đình tớ đang gặp khó khăn.”

“Thực tình tớ chẳng quan tâm tới chuyện đó.”

“Tớ cũng nghĩ thế. Chỉ vì tớ chán tới tận cổ việc cứ phải nghe những điều nhảm nhí xung quanh việc có hay không có cái logo màu đỏ ngu xuẩn ấy.”

Tôi hiểu rằng Kazue thêu tất của mình không phải vì gia đình cô quá

nghèo không đủ tiền mua tất mà chỉ vì sự duy lý của cô ta. Nhưng cái kiểu duy lý của Kazue, bằng mọi cách để thích ứng với tầng lớp giàu sang ở trong trường, thật là nực cười. Cô ta chả có chút cá tính nào của riêng mình. Vì thế mà trong trường chả ai ưa cô ta.

“Mọi chuyện chỉ có vậy thôi.”

Kazue nói rồi quay trở lại chỗ ngồi của mình. Tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy là đôi tất mới tinh mà cô ta đang đi. Đó chính là dấu hiệu của sự giàu sang, là biểu tượng của trường trung học nữ sinh Q: đó là cái logo màu đỏ. Tôi tự hỏi không hiểu Kazue sẽ lại âm mưu chuyện gì nữa. Cô gái cho cô ta mượn tất đang cười đùa vui vẻ với các bạn nhưng khi bắt gặp ánh mắt của tôi thì cô ấy vội quay đi mặt cúi gằm xuống như thể bị bắt quả tang làm một việc gì đó đáng hổ thẹn.

Sau đó tôi thỉnh thoảng có nói chuyện với cô ấy. Cô ấy tên là Mitsuru và cô ấy vào trường Q hồi cấp hai.

Và năm học đầu tiên đã bắt đầu như thế, không có thỏa hiệp nào về sự khác biệt và khoảng cách giữa học sinh mới và học sinh cũ. Các học sinh cũ luôn túm tụm lại với nhau trong lớp học, đánh móng tay và cười đùa âm ỉ. Tới giờ ăn trưa họ cũng ra ngoài ăn quán, tự do tự tại. Tan học, các cậu con trai bên trường nam sinh đến chờ họ trước cổng. Những cô gái có bạn trai lớn tuổi hơn là sinh viên đại học sẽ được rước đi bởi những chiếc xe BMW, Porsche và các loại xe nước ngoài đắt tiền khác. Những cậu trai đó cũng có một kiểu cách giống hết những cô gái mà họ hẹn hò. Bọn họ hết thấy đều sành điệu, đầy vẻ tự tin do xuất thân giàu có. Một lũ đàng điếm.

Một tháng sau ngày nhập học, chúng tôi phải trải qua bài kiểm tra đầu tiên. Các học sinh mới quyết tâm không để bị qua mặt trong lĩnh vực sách vở. Họ đã chịu đựng quá nhiều áp lực từ những học sinh cũ. Một nhóm trong số họ học tập điên cuồng nhằm vượt qua những học sinh cũ với quyết tâm sắt đá. Nhưng không chỉ có họ, hầu như tất cả học sinh mới đều tỏ ra cực kỳ nghiêm túc trong việc chuẩn bị. Cuộc ganh đua càng trở nên quyết liệt vì chúng tôi nghe nói tên của mười người cao điểm nhất sẽ được niêm yết. Các học sinh mới coi đây là một cơ hội để lấy lại danh dự. Họ có thể sẽ tìm được một chỗ giữa những người giỏi giang nhất.

Riêng tôi ngay từ đầu đã xác định bài kiểm tra này chẳng có gì quan

trọng. Vẫn còn đang ngây ngất sung sướng vì thoát khỏi Yuriko nên những chuyện ở trường không khiến tôi lo nghĩ nhiều. Chẳng nào tôi chưa phải là đứa đội sổ thì kết quả thi cử đối với tôi thế nào cũng được, và vì vậy mà tôi chẳng thèm ôn luyện gì. Mà thậm chí cho dù tôi có đứng hạng bét đi nữa nhưng vẫn được ở lại trường thì cũng chẳng sao. Thế nên tôi cứ tà tà như trước, giống hệt như những học sinh cũ, chẳng quan tâm gì tới bài kiểm tra.

Ngày Chủ nhật trước hôm kiểm tra nghe nói tất cả học sinh cũ tụ tập tại ngôi nhà nghỉ mát của một người để trao đổi bài vở. Một lần nữa sự khác biệt giữa hai khối học sinh trong lớp học lại được thể hiện rõ rệt.

Một tuần sau đó, kết quả bài kiểm tra được công bố và niêm yết cho tất cả mọi người cùng xem. Phần lớn học sinh trong top mười đúng như các học sinh mới hình dung là người của bọn họ. Nhưng đáng ngạc nhiên nhất là trong ba người đứng đầu có một nữ sinh chỉ mới vào trường Q ở cấp hai. Đứng thứ năm là một nữ sinh học ở đây từ bậc tiểu học. Người có số điểm cao nhất chính là Mitsuru. Kết quả này đã gây ấn tượng sâu sắc đối với các học sinh mới. Mặc dù nhìn chung có kết quả tốt hơn những học sinh vào trường từ bậc tiểu học, họ lại thua kém những người vào đây hồi cấp hai. Nhóm học sinh giàu có, thanh lịch và nhiều sức hút nhất là nhóm học sinh vào trường từ bậc tiểu học. Nhóm học sinh có khả năng hòa nhập và học giỏi nhất là những người vào trường ở cấp hai. Nhóm học sinh vụng về thua kém nhất chính là những người mới vào học ở cấp ba. Kết quả này đã khiến cho những học sinh mới vào hoàn toàn vỡ mộng, một kinh nghiệm đau thương.

“Bạn không chơi tennis à?”

Mitsuru hỏi tôi trong giờ thể dục tiếp theo. Từ khi vào học, các học sinh cũ cũng thỉnh thoảng nói chuyện với tôi. Vào giờ tennis, những người trong đội tennis của lớp thường đứng ở giữa sân như thể sân tập là của họ. Những người không thích tennis hay những người không muốn bị cháy nắng sẽ ngồi buôn chuyện trên các ghế băng. Còn những học sinh không muốn ngồi ỳ ra một đống ở ghế băng như tôi thì đứng xung quanh hàng rào xích quanh sân bóng như thể chờ tới lượt mình. Còn Kazue thì sao, hẳn bạn sẽ hỏi thế đúng không? Cô ta đang đánh bóng ở sân bên cạnh với các học sinh mới. Cô ta rất ghét bị thua nên cô ta sẽ đuổi theo quả bóng với quyết tâm của một con chó săn với những tiếng gầm gừ, nạt nộ rất kỳ quặc. Những học sinh ngồi tán gẫu

trên ghế băng thích thú với việc quan sát cô ta và tung ra những lời nhận xét đầy vẻ giễu cợt.

“Ừ, cái môn này tớ rất vụng,” tôi trả lời.

“Tớ cũng thế,” Mitsuru nói. Cô ấy có dáng người mảnh mai nhưng hai bầu má rất bầu bĩnh, cộng với hai chiếc răng thỏ nên khuôn mặt của cô ấy có vẻ gì đó giống với loài gặm nhấm. Mái tóc màu nâu của cô ấy xõa thành từng lọn nhỏ trên vai. Khuôn mặt lấm tấm tàn nhang của cô ấy trông rất đáng yêu. Mitsuru có rất nhiều bạn.

“Thế bạn giỏi môn gì?”

“Tớ chả giỏi môn gì cả,” tôi đáp.

“Thế lại giống tớ rồi,” Mitsuru vừa nói vừa lướt nhẹ những ngón tay mảnh mai trên tấm lưới của chiếc vợt tennis.

“Nhưng bạn học rất giỏi còn gì. Điểm của bạn cao nhất lớp, không phải vậy sao?”

“Có gì đâu,” Mitsuru nói, vẻ lãnh đạm. “Chỉ là một trò tiêu khiển ấy mà. Mục tiêu của tớ là trở thành bác sĩ cơ.” Cô nói rồi quay sang nhìn về phía Kazue lúc này đang mặc quần soóc với tất dài màu xanh hải quân.

“Tại sao bạn lại cho cô ta mượn tất?” tôi hỏi.

“Tớ cũng đang tự hỏi,” Mitsuru khẽ nghiêng đầu sang một bên. “Tớ không thích cái trò bắt nạt người khác.”

“Đấy gọi là bắt nạt ư?” Tôi nhớ lại cái vẻ thản nhiên của Kazue khi bước vào lớp học sau giờ thể dục lần trước. Tôi ngờ là cô ta cũng chẳng ý thức được việc Mitsuru cho mượn tất là để cứu cô ta khỏi bị bắt nạt. Còn lâu cô ta mới nghĩ được thế. Thậm chí nếu có ai phát hiện ra đó là tất của cô ta thì cô ta hẳn sẽ nhìn họ trừng trừng, mặt vênh lên đầy thách thức. Thì sao, chỉ là đôi tất thôi mà!

Mái tóc mềm mại của Mitsuru khẽ bay lên trong gió, tỏa ra một thứ hương thơm ngọt ngào. “Dĩ nhiên rồi, đó chính là một trò bắt nạt. Lấy sự nghèo khó của người ta ra để cười cợt,” cô nói.

“Nhưng bạn cũng phải thừa nhận rằng thêu logo rơm vào tất đúng là một hành động ngu ngốc,” tôi nói vẻ khó chịu để xem Mitsuru phản ứng thế nào.

“Đúng là thế. Nhưng bạn không thể hiểu cảm giác của cô ấy sao? Không ai muốn trở thành trò cười của thiên hạ như thế cả.”

Rồi không biết tiếp tục đối đáp thế nào với tôi, Mitsuru bối rối di di mũi chân xuống đất. Nữ sinh xuất sắc nhất năm thứ nhất trường trung học Q có vẻ sững sờ trước những gì tôi nói. Lòng tôi khẽ rung rinh vui sướng. Và tôi cảm thấy yêu mến Mitsuru.

“Tất nhiên là bạn nói đúng,” tôi nói. “Nhưng chắc gì cô ta đã nghĩ thế. Bên cạnh đó, cái mọi người cười là cái hành động thù tất ngu ngốc chứ không phải họ có ý xấu gì.”

“Khi một nhóm người đoàn kết lại bằng một thỏa thuận ngầm và thống nhất hành động thì đó là hành vi đàn áp, bắt nạt.”

“Thế thì việc những học sinh vào trường từ trước âm mưu chống lại những học sinh mới thì sao? Sao không thấy ai nói gì, tất cả đều lờ đi? Mà bạn cũng là một người trong số họ đấy thôi?”

“Ừ, cái này thì cậu đúng,” Mitsuru khẽ thở dài. “Tớ cũng tự hỏi tại sao tất cả mọi người cứ cố tình lờ chuyện này đi,” cô nói, mấy ngón tay gõ gõ lên hai chiếc răng cửa vẻ suy ngẫm. Sau này tôi mới phát hiện ra rằng mỗi khi Mitsuru làm vậy là cô ấy đang suy tính nên giữ kín hay nói ra một chuyện quan trọng.

“Nhưng cũng không hẳn vậy, bạn cũng thấy đấy. Vì mọi người có điều kiện sống khác nhau. Xuất thân, hoàn cảnh khác nhau nên việc nhìn nhận giá trị sự vật của họ cũng khác nhau.”

“Hẳn rồi. Điều đó thì rõ như ban ngày,” tôi vừa nói vừa nhìn những cô gái trong đội tennis đang hớn hờ giao những quả bóng màu vàng tươi qua lưới. Giày, vớ, quần áo và vợt của họ đều là đồ tậu riêng, khác xa với đồng phục của nhà trường. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy những thứ đắt tiền như thế trước đây.

“Ở đây chúng ta có cả một xã hội phân tầng thu nhỏ với tất cả những hào quang góm giếc của nó,” Mitsuru nói tiếp. “Không có nơi nào ở Nhật mà sự phân tầng lại thể hiện rõ rệt và kinh khủng như ở đây. Về ngoài điều khiển tất cả. Đó là lý do tại sao những người nội kỳ và những người ở quỹ đạo quay xung quanh nó không bao giờ hòa làm một.”

“Nội kỳ là cái gì vậy?”

“Đó là những người học ở đây từ bậc tiểu học, những cô công chúa đích thực, con gái của các ông trùm tư bản công nghiệp. Cả đời họ sẽ không phải

làm việc một ngày nào. Thực tế đối với họ phải đi làm là một điều nhục nhã.”

“Quan niệm đó không phải hơi cổ lỗ hay sao?” tôi nói vẻ khinh bỉ nhưng Mitsuru vẫn hào hứng giải thích.

“Dĩ nhiên là tở đồng ý với bạn, đúng vậy. Nhưng đó là quan điểm về giá trị của những người nội kỳ. Nó có thể hơi lạc hậu nhưng vì họ cương quyết bảo vệ chúng nên những người khác không có cách nào khác là phải tuân theo.”

“Thế những người ở quỹ đạo xung quanh là ai?”

“Đó là con của những người làm viên chức,” Mitsuru nói, giọng buồn buồn. “Con gái của một người làm việc để có tiền lương sẽ không bao giờ trở thành người nội kỳ. Cô ta có thể thông minh hay có tài năng nổi bật đến đâu, thì điều đó cũng không giúp gì được. Người ta thậm chí còn chẳng thèm để ý đến. Nếu cứ tìm mọi cách luồn lách vào giữa bọn họ, cô ta sẽ bị họ chế giễu không ra gì. Hơn nữa, cho dù cô ta có thông minh nhưng không xinh đẹp mà lại quê mùa thì họ sẽ chỉ coi cô ta như rác rưởi mà thôi.”

Rác rưởi? Cái từ gì mà hay ho vậy? Tôi rõ ràng không phải người thuộc tầng lớp trên mà Mitsuru vừa nói. Tôi thậm chí còn không phải là con của một viên chức với một vị thế xã hội ổn định. Rõ ràng tôi không thuộc nhóm nội kỳ, cũng chẳng phải thành viên của nhóm quỹ đạo. Tôi thậm chí không biết liệu mình có được xếp vào cùng với các học sinh mới nữa hay không. Vậy thì tôi thậm chí còn thua cả rác rưởi? Hay số phận của tôi là đứng bên bờ của thiên đường và ngắm nhìn những sinh vật tiên cảnh quay cuồng trong ánh hào quang lấp lánh phía bên kia? Tôi cảm thấy như vừa phát hiện ra một niềm vui thú bí mật. Nghĩ mà xem, có lẽ đó chính là định mệnh của tôi.

“Chỉ có một cách để gia nhập nội kỳ, chỉ có mỗi cách đó thôi.” Mitsuru vừa nói vừa gõ ngón tay vào hai chiếc răng cửa.

“Là cách gì vậy?”

“Nếu như bạn sở hữu một sắc đẹp khuynh thành, họ có thể sẽ tạo ra ngoại lệ.”

Bạn có thể hình dung ra lúc đó tôi nghĩ gì chứ? Dĩ nhiên rồi. Tôi nghĩ ngay tới Yuriko. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Yuriko tới đây học? Làm gì có ai sánh được với sắc đẹp liêu trai của nó?

Tôi đang nghĩ về Yuriko thì Mitsuru ghé tai tôi nói thầm. “Tớ nghe nói bạn sống ở quận P. Có đúng vậy không?”

“Đúng thế. Tớ bắt tàu ở ga K.”

“Ở trường này không có một học sinh nào khác ở quận P. Mặc dù tớ có nghe nói vài năm trước cũng có một học sinh đến từ khu vực quanh đó.”

Nơi tôi sống trước kia vốn là biển. Đó là một nơi tuyệt đẹp với những khu phố được xếp đặt rất gọn gàng, chủ yếu dành cho người lớn tuổi. Nhưng nó không được thuận tiện lắm, nhất là cho một học sinh hằng ngày phải bắt tàu tới học ở một trường danh tiếng như trường Q.

“Tớ sống với ông ngoại trong một căn hộ do chính phủ bao cấp,” tôi nói với Mitsuru, chủ yếu là để khiêu khích. “Ông ngoại tớ đã nghỉ hưu rồi, bạn thấy đấy, nên ông phải giúp việc vặt cho hàng xóm để kiếm thêm tiền.” Nói xong tôi nhận thấy hiệu quả tức thì mặc dù tôi còn chưa nhắc tới chuyện ông ngoại vẫn đang trong thời gian quản thúc.

Mitsuru cúi xuống kéo tất lên và thì thào về bán tính bán nghi, “Tớ không nghĩ là ở đây lại có học sinh như thế đâu.”

“Thậm chí trong số những học sinh mới?”

“Học sinh mới? Ồi giời, bạn giống như một người ngoài hành tinh ấy, bạn có biết không? Chả ai dám cười hay tìm cách làm phiền bạn. Bạn cứ việc mình mình làm chả ai quan tâm gì tới xung quanh cả.”

“Nghe bạn nói thế tớ thấy nhẹ cả người.”

Mitsuru cười toét miệng ra với tôi, hở cả mấy chiếc răng thỏ. “Được rồi. Tớ sẽ nói cho bạn biết sự thực, nhưng chỉ mình bạn thôi đấy. Sự thực là nhà tớ cũng ở quận P. Mẹ tớ dặn không được cho ai biết và bà thuê một căn hộ ở quận Minato chỉ để cho tớ ở. Dĩ nhiên giả vờ đó là nhà riêng của tớ. Hằng ngày mẹ tớ đến dọn dẹp, nấu nướng, giặt giũ cho tớ.”

“Sao bạn phải làm thế?”

“Vì nếu không tớ sẽ bị bắt nạt.”

“Thế này thì bạn có khác gì họ, cuốn mình trong giả dối.”

Mitsuru trông có vẻ xấu hổ. “Bạn nói đúng. Tớ rất ghét điều đó. Tớ tự ghét bản thân mình chấp nhận làm việc đó. Tớ cũng ghét cả mẹ tớ nữa. Nhưng nếu không thỏa hiệp thì ở một cái trường như thế này bạn sẽ gây chú ý, bạn không còn sự lựa chọn nào khác.”

Tôi cho là Mitsuru đã nhầm. Cô ấy không nhầm ở chỗ chấp nhận thỏa hiệp, nếu cô ấy muốn làm thế thì ai có thể nói không. Không, ý tôi nói là cô ấy đã nhầm khi nhận xét về Kazue trước đó. Tôi không biết giải thích thế nào nhưng đây rõ ràng là vấn đề dầu và nước. Kazue sẽ không bao giờ nhập bọn được với những người nội kỳ nhưng cô ta không nhận thức được điều đó. Các học sinh khác chế giễu cô ta là chế giễu xuất thân, cách sống hay các nhìn nhận giá trị sự vật của cô ta. Hành vi đó không thể gọi là bắt nạt. Hay tôi sai?

Mitsuru cũng từng bị bắt nạt nên cô ấy rất sợ chuyện đó. Vì cô ấy thuê một căn hộ ở quận nhà giàu Minato và giấu nhem chuyện gia đình mình sống ở quận P nên cô ấy trở thành đồng lõa với đám học sinh cũ. Và trong số những học sinh cũ, cô ấy là người gần gũi nhất với những người thuộc nhóm nội kỳ.

“Thế còn việc bạn học rất giỏi thì sao?”

“Thì...” Mitsuru cau mày lại như thể đang mang một gánh nặng trên vai. “Lúc đầu thì đúng là do tớ quyết tâm không để người khác vượt mặt. Nhưng rồi dần dần tớ bắt đầu thích thú với việc học hành. Và tớ cũng chả muốn làm gì khác. Tớ không quan tâm tới thời trang hay mốt như những người khác. Tớ cũng chả để ý tới bọn con trai. Tớ không tham gia câu lạc bộ nào. Và tớ cũng không nghĩ là tớ muốn trở thành bác sĩ. Nhưng tớ nghe nói những học sinh xuất sắc nhất đều tham gia câu lạc bộ dự bị cho trường y nên tớ gia nhập câu lạc bộ này. Tớ nghĩ nếu quả đúng như vậy thì đây chính là chỗ tớ có thể tìm cách thỏa mãn ham muốn của mình.”

Mitsuru thành thực tâm sự. Tôi chưa bao giờ gặp ai thành thực như thế.

“Cái ham muốn đó, chính xác là gì vậy?” tôi hỏi.

Mitsuru nhăn mặt và nhìn tôi chăm chú. Mắt cô ấy tối sẫm lại, chỉ có hai con ngươi lấp lánh như mắt của một con thú nhỏ không nơi nương tựa.

“Có lẽ là cái gì đó ở bên trong tớ, giống như một con quỷ xấu xa.”

Một con quỷ? Tôi nghĩ bên trong mỗi người đều ẩn náu một con quỷ dữ. Nếu mọi thứ đều công bằng, tôi có thể lặng lẽ sống một cuộc đời yên bình mà không cần đánh thức con quỷ đó. Nhưng bị nuôi dạy bên cạnh Yuriko đã khiến cho con quỷ bên trong tôi trở nên vô cùng dữ dằn. Tôi biết tại sao con quỷ đó ẩn náu trong lòng tôi. Nhưng tại sao chuyện đó cũng có thể xảy ra

với Mitsuru được chứ?

“Ý bạn nói là bạn có những động cơ xấu hay chỉ vì bạn không thích thua cuộc?”

Mitsuru có vẻ sững sốt vì câu hỏi của tôi. “Thì... tớ cũng tự hỏi...” Mitsuru ngược mắt nhìn lên trời bối rối không biết nói tiếp thế nào.

“Bạn là người có ý chí mạnh mẽ nhất mà tớ biết,” tôi nói với cô ấy.

“Thật vậy sao?” mặt Mitsuru ửng đỏ. Cô ấy đang xấu hổ. Tôi cố tình lái câu chuyện sang hướng khác làm cho không khí bớt nặng nề bằng cách hỏi Mitsuru, “Thế bố bạn là một viên chức à? Và vì thế bạn cũng là một trong những người ở ngoài quỹ đạo?”

“Đúng thế,” Mitsuru gật đầu. “Ông ấy làm trong ngành địa ốc.”

“Hắn là kiếm được nhiều tiền.”

“Ông ấy nhận được một khoản tiền lớn khi người ta mua lại công việc kinh doanh đánh bắt cá của ông và bắt đầu một nghề mới. Nghe nói, trước đó ông ấy là thuyền trưởng tàu đánh cá. Nhưng ông ấy mất khi tớ còn nhỏ.”

Mặc dù xuất thân từ biển cả, Mitsuru đã học được cách bò trên cạn như một con cá phổi, một loài cá biết hít thở không khí. Tôi lập tức hình dung ra Mitsuru với cơ thể trắng ngần của cô ấy đang trườn qua một bãi lầy phù sa nhớt nhúa. Đột nhiên tôi muốn trở thành bạn tốt của cô gái này. Tôi quyết định mời cô ấy tới nhà.

“Sao bạn không thỉnh thoảng tới nhà mình chơi?”

“Hắn rồi!” Mitsuru chấp nhận tức thì. “Chủ nhật có được không? Vì chiều nào tớ cũng phải tới sinh hoạt ở câu lạc bộ dự bị trường y. Nói thật với cậu nhé, tớ đang cố để thi vào trường y của Đại học Tổng hợp Tokyo đấy.”

Đại học Tổng hợp Tokyo! Vừa mới bò được trên đất cô ấy đã nhắm ngay tới việc leo núi rồi! Và thế là trong lòng tôi trỗi dậy một ham muốn được biến Mitsuru thành đối tượng nghiên cứu của mình. Mitsuru là một sinh vật lạ lùng ở cái trường này, một sinh vật khác với chúng tôi ở lòng tốt và sự tử tế. Thế nhưng sâu thẳm trong trái tim cô ấy lại ẩn náu một con quỷ xấu xa hơn tất cả những người khác.

“Tớ chắc là cậu sẽ vào được.”

“Tớ không biết nữa. Nhưng nếu vào được rồi thì sao chứ? Lại càng có nhiều thử thách hơn nữa phải vượt qua.”

Mitsuru định nói thêm thì một cô gái trong đội tennis quay ra gọi: “Mitsuru? Cậu muốn thế chỗ tớ không? Tớ mệt quá!”

Tôi nhìn theo Mitsuru tiến vào sân tennis. Cô ấy có dáng người nhỏ nhắn, hông cao trông rất cân đối. Cô ấy nắm chặt cái vợt tennis như thể nó quá nặng và trao đổi gì đó với cô bạn. Chân tay của cô ấy trắng nõn và mảnh mai như thể chưa bao giờ nhìn thấy ánh nắng mặt trời. Thế nhưng cú ra bóng của cô ấy sang sân đối phương thật hoàn hảo. Quả bóng tạo ra một tiếng rung khô khốc dễ chịu khi được vợt trở lại. Mặc dù không có chuyên môn để đánh giá nhưng tôi cho rằng Mitsuru là một tay chơi cừ khôi. Cô ấy di chuyển vô cùng linh hoạt và tận dụng sân chơi rất khôn khéo. Và dĩ nhiên khi hiệp đấu kết thúc cô ấy sẽ xấu hổ vì đã chơi quên mình, vô tình để lộ tài năng thực của mình. Mitsuru không phải là một cây bonsai. Vẻ đẹp của cô ấy không giống vẻ đẹp của một cây bonsai vốn có được là nhờ giữ vững ý chí bất chấp mọi sự bó buộc nhằm uốn nắn và hạn chế nó. Tôi thầm nghĩ, không hiểu ông ngoại sẽ dùng từ gì để miêu tả vẻ đẹp của Mitsuru?

Giống một con sóc. Đột nhiên tôi nghĩ tới một con sóc thông minh lanh lẹ đi tìm hạt trên cây rồi chôn xuống đất để dành thức ăn cho mùa đông lạnh giá. Tôi thì ngược lại. Tôi là một cái cây thì đúng hơn. Một cây thân gỗ, mang những hạt giống trần, những hạt giống không sinh sản được, hay nói ngắn gọn là một cây hạt trần. Tôi sẽ là một cây thông, có thể lăm, hay một cây tuyết tùng. Là cây gì thì cũng không phải là loại cây cho hoa khiến chim chóc và côn trùng tới tụ hội. Tôi là một loại cây tồn tại vì chính bản thân mình, một loại cây đơn độc. Tôi là một cây cổ thụ cứng cáp, vững chãi và gió khi thổi qua những tán cây sẽ tự lấy phấn hoa đi gieo hạt. Thật là một sự so sánh hợp lý. Điều đó khiến tôi mỉm cười.

“Có gì đáng cười thế?”

Tôi nghe thấy một giọng giận dữ vang lên sau lưng. Kazue đang đứng cạnh vòi nước máy nhìn tôi chằm chằm. Hẳn cô ta đã quan sát tôi từ trước, điều đó khiến tôi cảm thấy hơi khó chịu. Nhắc tới Kazue là tôi không thể không nghĩ tới một cái cây dị dạng.

“Chả có gì liên quan tới bạn cả. Tớ chỉ vừa nhớ lại một chuyện hay hay thôi.”

Kazue lấy tay quạt mồ hôi trán rồi nói với vẻ cau có. “Bạn ngồi đây nói

chuyện gì với con bé Mitsuru mà cả hai cứ nhìn về phía tớ rồi cười suốt.”

“Điều đó không có nghĩa là chúng tớ cười bạn.”

“Ừ mà có thể thật thì tớ cũng chẳng quan tâm. Tớ chỉ thấy bức mình khi nghĩ tới việc bị lấy ra làm trò cười bởi một người như bạn.”

Kazue xô toẹt những từ này ra một cách đầy ác ý. Nhận ra rằng cô ta đang tìm cách chế nhạo tôi, tôi liền trả lời cô ta với vẻ thành khẩn trong khi khéo léo che giấu cảm xúc thật của mình: “Tớ không hiểu bạn nói gì. Bọn tớ không chế nhạo bạn hay làm bất cứ điều gì tương tự.”

“Ôi thật là bức mình! Thật là độc ác và trẻ con!”

“Thế có ai làm gì bạn à?”

“Nếu họ thực sự làm gì thì đã tốt.”

Kazue nói và đập chiếc vợt tennis xuống đất với một sức mạnh không ngờ khiến bụi đất tung tóe bám cả vào giày cô ta. Các học sinh đang ngồi tán gẫu trên ghế băng quay sang nhìn cô ta nhưng rất nhanh chóng hướng sự chú ý của họ quay trở về phía sân bóng. Phần lớn bọn họ không quan tâm tới cuộc trò chuyện giữa hai đứa vô danh tiêu tót, hai cái cây hạt trần (Kazue cũng là một cây thông hay một cây tuyết tùng tối tăm không có khả năng ra hoa). Sau khi liếc xéo về phía những học sinh đang ngồi tán gẫu trên ghế băng về đây thù địch, cô ta quay sang hỏi tôi: “Thế bạn có định tham gia câu lạc bộ nào không? Bạn đã quyết định chưa?”

Tôi lắc đầu không nói gì. Trước đây tôi từng mơ tới việc tham gia các hoạt động câu lạc bộ nhưng ngay khi nhìn thấy thực trạng những gì xảy ra trong trường thì tôi đã nghĩ lại. Không phải vì những đòi hỏi vớ vẩn mà những thành viên cũ thường áp đặt với thành viên mới, câu lạc bộ nào mà chẳng thế. Vấn đề là ở chỗ những câu lạc bộ trong trường học này có một sự phân chia thứ hạng rất khắt khe theo một cấu trúc nội bộ rất phức tạp từ trên xuống dưới. Có câu lạc bộ cho những người nội kỳ, câu lạc bộ cho những người thuộc vòng quỹ đạo và câu lạc bộ cho tất cả mọi người.

“Không, tớ sống với ông ngoại nên tớ không cần tham gia câu lạc bộ nào.” Những lời này bật ra khỏi miệng tôi trước khi tôi kịp cân nhắc! Ông ngoại và những người bạn của ông bỗng dung vào vai những người thượng lưu và chạy việc vặt cho ông chính là hoạt động ngoại khóa của tôi.

“Ý của bạn là gì? Nói rõ ra xem nào?” Kazue nói.

“Tớ chả có ý gì. Với lại chuyện đó chả có gì liên quan tới bạn.”

“Ý bạn là tớ đang kiếm cớ để chảnh chọe, tốn thời gian vì chuyện không đâu à?” Kazue giận dữ nói.

Tôi nhún vai không nói gì. Tôi đã chán Kazue và những trò khùng bỗ tinh thần của cô ta. Mà nếu cô ta đã đoán ra được rồi thì còn mất công hỏi lại làm gì.

“Tớ muốn nói là tại sao trường học này lại bắt công đến thế? Thật là hèn hạ. Họ chọn người thắng cuộc từ trước khi trận đấu bắt đầu.”

“Bạn đang nói gì vậy?” giờ thì đến lượt tôi đưa ra câu hỏi.

“Bạn thấy đây, tớ muốn tham gia đội hoạt náo viên. Tớ nộp đơn rồi nhưng họ từ chối, thậm chí còn chả thèm đọc đơn, thế đấy. Bạn không thấy có vấn đề sao?”

Tôi chỉ còn biết ngẩn ra nhìn Kazue. Cô ta rõ là đàn độn mỗi khi nhắc tới chuyện trường học hay bản thân cô ta. Cô ta đứng khoanh tay trước ngực vể sưng sĩa và nhìn chăm chăm vào vòi nước máy. Nước vẫn đang chảy ra.

“Vòi nước vẫn đang chảy kìa!” cô ta giận dữ hét lên, mặc dù chính cô ta là người quên vặn nước lại.

Tôi cố không phá lên cười vào mặt cô ta. Vì chưa đủ lớn nên chúng tôi tìm cách tự bảo vệ mình trước nguy cơ bị tổn thương bằng cách giành ưu thế trước đối phương và chủ động tấn công trước. Nhưng sẽ rất mệt mỏi nếu phải là đối tượng bị công kích thường xuyên, ai bị thương nhiều hẳn sẽ không sống được lâu. Thế nên tôi đối phó bằng cách rèn luyện sự nhẫn tâm còn Mitsuru thì bằng trí thông minh của mình. Yuriko dù thế nào đi nữa cũng còn có vẻ đẹp chết người của nó. Nhưng Kazue... Kazue thì không có gì để nuôi dưỡng. Tôi hoàn toàn không có chút thương hại nào dành cho cô ta. Nói thế nào nhỉ? Nói trắng ra là Kazue quá ngò nghếch, không tinh ý, chưa được chuẩn bị kỹ càng và hoàn toàn kém cỏi trước thực tế cay nghiệt mà cô ta đang đối mặt. Thế quái nào mà cô ta lại không nhận ra điều đó?

Tôi chắc rằng các bạn lại một lần nữa choáng váng trước những nhận xét có phần phũ phàng của tôi, nhưng đó là sự thực. Thậm chí ngay cả khi bạn chấp nhận thực tế là lúc ấy cô ta còn trẻ con thì cũng không thể phủ nhận được việc cô ta là một đứa cực kỳ thiếu nhạy cảm. Cô ta không có được sự ân cần của Mitsuru hay sự nhẫn tâm của tôi. Phân tích đến cùng thì cô ta về

cơ bản là một đứa yếu đuối. Kazue không có con quỷ nào ở bên trong, về điểm này thì cô ta tương đồng với Yuriko. Cả hai bọn họ đều nhắm mắt phụ thuộc vào những gì sẽ xảy đến với họ, những điều mà tôi hoàn toàn có thể dự đoán. Tôi không mong muốn gì hơn là có thể nuôi cấy trong lòng họ một con quỷ dữ.

“Sau bạn không khiếu nại?” tôi nói với Kazue. “Sao bạn không nhắc tới chuyện đó trong giờ sinh hoạt?” Giáo viên phụ trách giờ sinh hoạt chẳng bao giờ làm gì khác ngoài việc ghi danh và rà lại thời khóa biểu trong ngày. Giờ sinh hoạt lớp gần như là vô ích. Và sẽ thật vô duyên nếu học sinh nào đó tranh thủ lúc này để phát động tranh luận về một đề tài nào đó nhằm đạt được một sự đồng thuận. Thế nhưng Kazue nhảy cẫng lên vì hài lòng với góp ý đó của tôi.

“Đúng thế! Thật là một ý kiến hay. Tớ nợ bạn lần này.” Vừa lúc đó tiếng chuông báo hiệu hết giờ vang lên. Kazue bỏ đi chỗ khác, thậm chí quên cả chào tạm biệt.

Tôi thấy nhẹ cả người khi Kazue bỏ đi và thấy may mắn có thể tán gẫu suốt giờ thể dục mà không phải tập tành gì cả. Môn thể dục cũng như một số môn kinh tế ở trường Q khá là thoải mái. Các giáo viên chỉ đề ý tới những ai thực sự muốn học.

Đó cũng là phương châm sư phạm của các thầy cô giáo ở trường trung học nữ sinh Q: Độc lập, tự chủ và tự tôn. Các học sinh được khuyến khích làm gì họ muốn vì chỉ họ tự chịu trách nhiệm về sự trưởng thành của bản thân mình. Nội quy ở trường khá lơ lửng, để cho học sinh tự quyết là chính. Phần lớn giáo viên là học sinh cũ ở trường. Lớn lên tại môi trường này, thấm nhuần cái triết lý nguyên sơ này nên phương châm sư phạm của họ rất trù tượng. Họ chăm chút dung nạp vào đầu óc chúng tôi quan niệm rằng mọi thứ đều có thể đạt được. Một bài học tuyệt vời, bạn không nghĩ vậy sao? Cả Mitsuru và tôi đều âm thầm bám lấy học thuyết đó. Tôi với sự nhẫn tâm của mình và Mitsuru với sự thông minh của cô ấy. Thế mạnh của chúng tôi ngày càng phát triển, chúng tôi nuôi dưỡng chúng và tranh đấu để tự đứng vững trong thế giới xấu xa và đầy tội lỗi này.

Một buổi sáng sớm tháng Bảy trời mưa, điện thoại đổ chuông báo tin mẹ tôi mất. Lúc đó tôi vừa chuẩn bị xong bữa trưa để đem tới trường và đang định ăn sáng. Bánh mì nướng, mứt và trà. Sáng nào cũng vậy.

Ông ngoại thì như thường lệ, đang ở ngoài ban công nói chuyện với đám bonsai của mình. Vào giữa mùa mưa các cây bonsai thường hay thu hút côn trùng và nấm mốc nên phải chăm sóc cẩn thận. Ông ngoại rất bận rộn với chúng, trời mưa cũng chẳng để ý nên ông không nghe điện thoại.

Khi bơ tan trên miếng bánh thì tôi bắt đầu phết một lớp mứt dâu lên trên. Việc phết mứt cho đều để lớp hạt dâu màu đen phủ kín miếng bánh đối với tôi rất quan trọng nhưng tôi phải chú ý không để chúng rớt ra ngoài. Tất cả phải phối hợp vô cùng linh hoạt vì tôi nhất thiết phải nhúng gói trà Lipton vào cốc đúng hai lần trước khi vớt đi. Tôi rất bận rộn với những nghi thức này nên khi nghe thấy điện thoại tôi giận dữ gọi ông ngoại, “Ông định không trả lời điện thoại à?”

Ông ngoại ngoái đầu lại nhìn tôi. Tôi chỉ sang cái điện thoại và bảo ông, “Ông nghe điện đi, nếu là mẹ cháu thì bảo cháu đi học rồi nhé.”

Bầu trời phía bên ngoài xám xịt và mưa xối xả tới mức khó mà nhìn thấy tầng trên cùng của tòa nhà đối diện trong khu tập thể sau màn mưa giăng. Vì trời tối quá nên chúng tôi bật đèn trong nhà từ sáng. Chả ra ngày cũng chả ra đêm, thật ma quái. Tôi không bao giờ bận tâm suy nghĩ tại sao mẹ lại gọi tôi vào giờ này. Ở đây với Thụy Sĩ chên nhau bảy tiếng đồng hồ, bên đó lúc này hẳn là nửa đêm. Vì trước đó họ chả bao giờ gọi tôi vào lúc sáng sớm thế này nên tôi chợt nghĩ hay là Yuriko chết, điều đó khiến tôi trở nên háo hức.

Cuối cùng thì ông ngoại cũng nhắc điện thoại.

“Vâng, tôi đây... Ôi xin chào. Lâu quá rồi. Cảm ơn anh vì tất cả những gì anh đã làm.” Thế rồi ông ngoại dường như bị cấm khẩu. Nhìn vẻ sững sờ của ông ngoại tôi đoán chắc cuộc gọi là từ trường học. Tôi vội lôi gói trà ra khỏi cốc để xuống cái đĩa. Tôi đã đoán nhầm. Ông ngoại gọi tôi tới điện thoại với vẻ bối rối.

“Ba con đây. Nó có chuyện nói với con. Ông chả hiểu ba mà nói gì. Lấp ba lấp bắp. Nó bảo có chuyện gì quan trọng lắm không thể nói với ông được.”

Tôi chưa bao giờ nhận được cú điện thoại trực tiếp nào từ ba tôi. Không biết có phải để nói là ông ấy sẽ không gửi tiền học cho tôi nữa? Tôi gồng mình lên sẵn sàng chiến đấu.

“Chuyện con sắp nghe có thể là một cú sốc lớn nhưng không còn cách nào khác. Đây là một chuyện vô cùng khó khăn đối với chúng ta, nhưng chúng ta sẽ vượt qua tất cả thảm kịch này.”

Ba tôi cứ rào đón mãi. Thường ông là một người nói năng rất rõ ràng mạch lạc để gây ấn tượng tốt nhất với người nghe. Không biết có phải vì giờ ông không sống ở Nhật nữa và chỉ quen nói tiếng mẹ đẻ mà tiếng Nhật của ông mai một đi rất nhiều. Cuối cùng bực quá tôi đành phải ngắt lời ông, “Thế ba định nói gì?”

“Mẹ con mất rồi.”

Ba tôi nói giọng buồn bã nhưng không giấu được vẻ bối rối. Rồi dường như mọi thứ tắt lịm ở phía đầu dây bên kia, tôi không còn nghe thấy gì, cả giọng nói lao xao của Yuriko hay bất cứ âm thanh nào khác.

“Mẹ mất thế nào?” tôi bình tĩnh hỏi lại.

“Tự sát. Ba vừa về nhà được một lúc và mẹ con đang ngủ. Bà ấy đã lên giường nằm. Ba thấy hơi lạ là bà ấy không dậy khi ba bước vào phòng, nhưng thỉnh thoảng mẹ con vẫn làm thế. Đạo này mẹ con rất ít nói. Khi ba lại gần thì ba nhận ra mẹ con không còn thở nữa. Bà ấy đã chết. Bác sĩ nói rằng bà ấy đã uống thuốc ngủ vào buổi chiều và đã tắt thở vào khoảng bảy giờ tối khi không có ai ở nhà. Đau lòng quá, ba thật không dám nghĩ tới.”

Ba tôi lấp bắp bằng thứ tiếng Nhật lồm bồm rồi nghẹn ngào nói tiếp, “Ba không thể tin được là bà ấy lại tự sát. Đó hẳn là lỗi của ba. Bà ấy làm thế để trả thù ba.”

Tả thù ba, chắc ông ấy muốn nói là trả thù ba.

“Tất cả là lỗi tại ba,” tôi lạnh lùng nói. “Chính ba đã lôi bà ấy tới Thụy Sĩ.”

Những lời đó khiến ba tôi nổi giận.

“Con đang trách ba chỉ vì con không hợp với ba. Con đang nói ba chính

là người gây ra chuyện?”

“Thì ba cũng ít nhiều có lỗi trong chuyện này.”

Sau một lúc im lặng, cơn giận của ba tôi dịu đi nhưng nỗi phiền muộn trong lòng ông lại lớn lên. “Chúng ta đã sống cùng nhau được mười tám năm. Ba không tin nổi bà ấy lại là người ra đi trước.”

“Hẳn là một cú sốc lớn cho ba.”

“Thế con không buồn sao, mẹ con chết mà con không thấy buồn à?” ba tôi hỏi, giọng ngỡ ngàng.

Tôi chẳng thấy buồn. Thật lạ, nhưng tôi đã cảm thấy mất người mẹ này từ lâu lắm rồi, tôi đã để tang cho bà từ khi còn nhỏ nên tôi cũng chẳng lấy làm cô đơn hay buồn bã khi bà bỏ tôi đi Thụy Sĩ hồi tháng Ba. Khi nghe tin bà mất, tôi chỉ cảm thấy bà đã lại rời đi tới một chỗ nào đó rất xa, nên sự phiền muộn của tôi không giống như của ba tôi. Nhưng tôi vẫn lấy làm lạ là làm sao ba tôi có thể hỏi một câu như thế.

“Tất nhiên là con rất buồn.”

Câu trả lời làm ba tôi hài lòng. Ông nói tiếp về suy sụp, “Ba rất choáng váng. Yuriko cũng vậy. Nó cũng vừa về tới nhà. Nó rất buồn. Chắc đang khóc ở trong phòng.”

“Yuriko làm gì mà về nhà muộn thế?” tôi buột miệng hỏi. Nếu Yuriko ở nhà thì nó đã phát hiện ra chuyện này sớm hơn.

“Nó có hẹn với một người bạn của con trai chú Karl. Còn ba thì mắc họp, cuộc họp kéo dài hơn dự định nên ba không thể dứt ra được.”

Ba tôi đang tìm cách biện minh cho mình. Những từ ngữ tuôn ra một cách lộn xộn, rời rạc. Tôi không hình dung ra việc ba tôi chịu dành thời gian thực sự chuyện trò với mẹ tôi. Có lẽ bà ấy quá cô đơn, tôi đã không nghĩ tới điều này. Nếu không chịu nỗi sự cô đơn, người ta thường không còn sự lựa chọn nào khác ngoài cái chết.

“Tang lễ sẽ được cử hành tại Bern. Ba sẽ gửi vé máy bay cho con. Nhưng ba sẽ không trả tiền vé máy bay cho ông ngoại. Con giải thích cho ông nhé.”

“Rất tiếc nhưng con sắp thi rồi nên không thể đi được. Tại sao không để ông ngoại đi thay con?”

“Con không muốn nhìn mẹ con lần cuối hay sao?”

Tôi đã nói lời tạm biệt với bà từ rất lâu rồi, từ khi tôi còn là một đứa trẻ.

“Không, không hẳn thế ạ. Ba đợi tí. Con chuyển máy cho ông.”

Ông ngoại, phần nào đã đoán ra nội dung câu chuyện, tiến tới chiếc máy điện thoại với vẻ mặt thất thần. Ông ngoại và ba trao đổi về những việc cần phải làm. Ông ngoại cũng khước từ việc tới dự tang lễ. Tôi cắn miếng bánh mì nguội lạnh của mình và uống một ngụm trà loãng. Lúc tôi đang cất bữa trưa vốn là những thức ăn thừa từ tối hôm trước vào cặp sách thì ông ngoại bước vào bếp. Mặt ông tái xanh, vừa thương tiếc con gái vừa giận con rể.

“Nó đã giết con bé, thằng khốn nạn.”

“Ai cơ ạ?”

“Ba mày chứ ai. Ông muốn tới đưa tang nhưng ông không thể đi được. Đám tang của đứa con duy nhất mà cũng không đến được.”

“Thế thì ông đi đi.”

“Ông không đi được. Ông đang trong thời gian quản thúc. Giờ thì chỉ còn mình tôi cô đơn trên cõi đời này.”

Ông ngoại ngồi bệt xuống sàn bếp và khóc. “Đầu tiên là vợ, giờ tới con gái. Ôi cuộc đời!”

Tôi đặt tay lên vai ông ngoại để an ủi ông. Biết là sau đó hai tay tôi sẽ đầy mùi dầu bôi tóc nhưng chuyện đó chẳng đáng gì. Đúng vậy. Tôi cảm thấy cái gì đó giống như tình thương đối với ông ngoại. Ông là người luôn chiều theo ý tôi.

“Khổ thân ông ngoại. Nhưng ông vẫn còn có cây bonsai.”

Ông ngoại quay sang nhìn tôi.

“Cháu nói đúng. Lúc nào cháu cũng bình tĩnh. Thực sự là một đứa trẻ mạnh mẽ. Ông thì chẳng còn hy vọng gì nữa nhưng ông có thể trông đợi ở cháu.”

Điều này thì tôi đã nhận ra từ lâu. Trong bốn tháng kể từ khi tôi bắt đầu sống với ông ngoại, ông bắt đầu phó thác cho tôi mọi chuyện, từ việc nhà, tới chuyện chạy việc cho hàng xóm kiếm thêm tiền, thậm chí cả việc giao lưu tiếp xúc với họ để toàn tâm toàn ý với những cây bonsai. Ông thích chăm sóc những cây bonsai tới mức phát bệnh vì chúng.

Nhưng đầu óc tôi lúc này đang bận suy tính một chuyện khác. Tôi đang nghĩ cách làm thế nào để bảo vệ quyền lợi của chúng tôi sau cái chết của mẹ. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ba muốn tôi sang Thụy Sĩ? Tôi sẽ phải làm gì? Hay

nếu ba tôi quyết định quay lại sống ở Nhật Bản với Yuriko thì sao?

Nhưng cả hai khả năng trên đều không chắc chắn. Tôi đoán là không có mẹ, ba tôi và Yuriko sẽ vẫn ở lại Bern. Ông ấy hẳn cũng chẳng muốn đón tôi sang vì biết rằng tôi không hợp với Yuriko. Trong lá thư cuối cùng của mẹ tôi, tôi có thể cảm nhận thấy sự cô đơn của bà ở Bern, một người châu Á lạc lõng trong gia đình. May là tôi đã không sang bên đó với họ. Nghĩ tới đây, tôi chột thờ phào nhẹ nhõm.

Vài phút sau thì tôi có một cuộc gọi nữa, lần này là của Yuriko.

“Chào chị, phải chị đấy không?”

Lâu lắm rồi, để đến hàng tháng trời tôi mới nghe thấy giọng của Yuriko. Giọng con bé hơi khàn, có vẻ người lớn hơn, cũng có lẽ vì nó đang phải thì thào như sợ người khác nghe được. Nhưng tôi không có thời gian để nghe nó nói.

“Tao phải đi học bây giờ nên không có thời gian để tào lao. Mà muốn gì?”

“Mẹ vừa mới mất mà chị vẫn đi học được? Hơi lạnh lùng, chị không nghĩ vậy sao? Em nghe nói chị cũng sẽ không tới dự tang lễ. Chị nghiêm túc đấy chứ?”

“Sao? Mà cho thế là không bình thường à?”

“Đúng. Thật lạ! Chúng ta phải để tang mẹ. Ba nói thế. Em sẽ nghỉ học một thời gian và tất nhiên là em sẽ tới dự tang lễ.”

“Mày muốn làm gì thì làm. Tao phải đi học đây.”

“Nhưng thế thì thật khổ thân cho mẹ quá.”

Giọng Yuriko đầy vẻ trách cứ. Nhưng việc tôi háo hức tới trường ngày hôm đó chẳng có gì liên quan tới nó hay tới mẹ tôi. Ngược lại là khác. Tôi cuống lên đi học vì hôm nay là ngày Kazue dự định đưa ra thảo luận trước lớp học việc cô ta bị kỳ thị khi muốn tham gia nhóm hoạt náo viên của trường. Chắc từ trước tới nay ở trường Q chưa có ai làm thế bao giờ. Đó quả là một sự kiện có một không hai nên tôi sẽ rất thất vọng nếu phải bỏ lỡ.

Không phải là vì tôi cho rằng những chuyện ở trường quan trọng hơn cái chết của mẹ tôi. Tôi không có ý đó. Nhưng vì chính tôi là người khởi xướng ra chuyện này nên tôi muốn tận mắt chứng kiến Kazue sẽ giải quyết nó như thế nào. Việc mẹ tôi chết đã được giải quyết xong xuôi, đã chấm dứt. Tôi có

ngỉ học hay không cũng không làm cho bà sống lại được nữa. Tuy nhiên tôi vẫn hỏi Yuriko về biểu hiện của mẹ những ngày cuối cùng trước khi bà mất.

“Gần đây mẹ có biểu hiện gì lạ không?”

“Có ạ. Hình như mẹ có vấn đề gì về thần kinh,” Yuriko vừa nói vừa khóc. “Mẹ cứ than phiền là giá gạo đắt nhưng hôm nào mẹ cũng nấu một nồi đậu ụ, thừa ứ ra. Mẹ biết là làm thế sẽ chọc giận ba nên bà cố tình làm cho ông ấy nổi điên. Thế rồi mẹ không nấu món bigos của ông nữa. ‘Đó là thứ đồ cho lợn ăn,’ bà căn nhắc. Mẹ cũng không bước chân ra khỏi cửa nữa. Mẹ suốt ngày ở trong nhà, ngồi một mình trong bóng tối không thèm bật đèn lên. Khi em về nhà cứ tưởng không có ai, bật đèn lên thì thấy mẹ ngồi ngay trước bàn mắt mở trừng trừng. Sợ khiếp đi được. Mẹ nhìn em chăm chăm rồi nói những câu kiêu như, ‘Mày là con ai?’ Nói thật, em và ba bắt đầu cảm thấy bó tay với mẹ.”

“Tao có nhận được thư của mẹ, thấy có vẻ không bình thường nên tao mới hỏi mày thế.”

“Mẹ gửi thư cho chị à? Mẹ có nói gì không?” Yuriko hỏi vẻ tò mò.

“Chả có gì quan trọng. Mà tại sao mày lại muốn nói chuyện với tao?”

“Vì có một chuyện em muốn bàn với chị.”

Lạ thật đấy, tôi nghĩ, tự dưng thấy đầy cảnh giác. Tôi nghĩ tới khả năng tệ nhất. Bầu trời bên ngoài tối sầm lại và mưa mỗi lúc một to hơn. Tới được bến xe thì chắc tôi cũng ướt như chuột. Giờ thì cũng quá muộn để đến phòng sinh hoạt lớp đúng giờ thế nên tôi ngồi bệt xuống đệm tiếp tục câu chuyện, từ bỏ ý định lao tới lớp. Ông ngoại đang trải báo cũ để chuyển lũ bonsai từ hành lang vào trong phòng. Ông để cửa mở toang hoác nên trong nhà nghe rõ cả tiếng mưa rơi như trút. “Mày có nghe thấy tiếng mưa rơi không? Ở đây trời đang mưa sầm sập,” tôi hỏi con bé.

“Em chả nghe thấy gì. Chị có nghe thấy ba khóc không? Em nghe thấy ông gào khóc rất to.”

“Tao chả nghe thấy gì.”

“Giờ mẹ mất rồi, em không thể ở đây được nữa,” Yuriko nói.

“Tại sao?” tôi hét lên.

“Thì ba chắc chắn sẽ tái hôn. Chuyện này em rất rõ. Ba cặp kè với một phụ nữ trẻ ở nhà máy, một người Thổ Nhĩ Kỳ. Ông nghĩ rằng không có ai

biết. Nhưng Karl, Henri và tất cả mọi người đều biết. Chính Henri bảo em chứ ai. Nó còn nói chắc chắn rằng cô người Thổ kia đã mang bầu rồi nữa cơ thể nên ba hẳn sẽ cưới cô ta ngay khi có thể. Đó là lý do tại sao em không thể ở lại đây được nữa. Em sẽ quay về Nhật.”

Tôi ngòai bật dậy, hãi hùng, Yuriko sẽ quay trở lại? Tôi vừa mới tìm cách tránh được nó. Mới được có bốn tháng.

“Thế mà định sống ở đâu?”

“Ở chỗ chị thì sao ạ?” Yuriko ước hỏi.

Tôi nhìn sang ông ngoại lúc này đang bận rộn lôi đám bonsai vào trong phòng, hai vai sưng nước mưa rồi trả lời rành rọt. “Không được. Dứt khoát là không.”

• 4 •

Tôi cắm cúi lê bước tới trạm xe buýt dưới trời mưa như trút. Nước mưa chảy cuộn cuộn trên đường nhựa cứ như một con kênh. Chỉ cần bước hụt một cái là tôi sẽ ướt tới bắp chân. Chiếc xe buýt thường ngày tôi vẫn đi kêu rầm rĩ phía sau lưng tôi rồi vượt lên trên, những ô cửa kính mịt mù do hơi thở của hành khách phả ra. Tôi có thể hình dung ra độ ẩm kinh khủng ở bên trong.

Không biết mấy giờ mới có chuyến xe tiếp theo? Liệu tôi có kịp đến trường vào giờ sinh hoạt lớp không? Nhưng giờ tôi chẳng còn quan tâm tới chuyện đó nữa. Giọng của Yuriko cứ tua đi tua lại trong đầu tôi. Tôi sẽ phải làm gì bây giờ? Tôi có thể làm gì chứ? Đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới vào lúc này.

Nếu Yuriko quay trở lại Nhật Bản mà không có chỗ nào khác để ở thì hai chị em lại phải sống cùng nhau. Nếu không có họ hàng nào khác chịu giúp đỡ thì Yuriko sẽ phải tới sống trong căn hộ bé tí của ông ngoại. Chỉ nghĩ tới việc Yuriko chuyển tới đây cũng khiến tôi rùng mình sớn gai ốc. Mỗi sáng mở mắt dậy là thấy nó nằm bên cạnh mình trên giường, đôi mắt tối đen của nó nhìn tôi chòng chọc, rồi phải uống trà và ăn bánh mứt với nó và ông

ngoại. Tệ thật!

Yuriko sẽ căm ghét cái mùi dầu gội tóc rẻ tiền của ông ngoại. Nó sẽ bực mình với cái cách ông ngoại nhồi nhét đám bonsai ở khắp nơi và khó chịu khi phát hiện ra chúng tôi phải làm những việc vặt trong khu chung cư để kiếm thêm tiền. Và khi con bé xuất hiện ở đây thì lập tức cả tòa nhà, thậm chí những cửa hiệu xung quanh, sẽ trở nên xôn xao hiếu kỳ. Sự cân bằng thư thái mà tôi và ông ngoại đang hưởng thụ sẽ không còn nữa. Ông ngoại đến phải quay trở lại với con đường phạm pháp mất thôi.

Nhưng tôi ghét nhất là cái ý nghĩ sẽ lại bị mê hoặc bởi con yêu quái Yuriko, bị bao vây bởi sự hiện diện của nó, điều này khiến tôi không tài nào cảm thấy yên ổn. Đột nhiên tôi liên tưởng tới mẹ tôi và việc bà tự sát.

Mẹ đoán họ không thể chấp nhận việc một người phương Đông trông xấu xí như mẹ lại có thể sinh ra một mỹ nhân như Yuriko. Lý do khiến mẹ tôi chọn cách kết liễu đời mình không phải là vì bà không chịu nổi sự cô đơn nơi đất khách quê người, cũng không phải là sự phản bội của ba tôi. Mà phải chăng là vì Yuriko? Chỉ tại vì sự tồn tại của nó trên đời này? Khi nghe Yuriko nói sẽ quay trở lại Nhật Bản, một cơn giận dữ không rõ nguồn cơn bắt đầu trào dâng trong lòng tôi. Tôi oán giận mẹ tôi vì bà tự sát và căm ghét ba tôi vì ông ngoại tình. Rồi đột nhiên, mọi thứ thay đổi, tôi bắt đầu cảm thấy thương xót mẹ vô cùng, bỗng dưng tìm thấy một sự đồng cảm đối với bà. Nước mắt tôi tuôn trào. Tôi đứng đó, dưới trời mưa như trút và lần đầu tiên trong đời, khóc thương mẹ tôi. Có lẽ bạn sẽ thấy chuyện này thật khó tin. Nhưng lúc đó tôi cũng mới chỉ có mười sáu tuổi và tôi cũng có những lúc xao lòng.

Tôi nghe tiếng động cơ ô tô phía đằng sau, một chiếc xe đang rẽ nước đi tới. Để tránh bị bắn nước lên người tôi tạt vào trú dưới mái hiên một cửa hàng bán giường ngủ ở ven đường chờ cho chiếc xe đi khỏi. Đó là một chiếc xe lớn màu đen, loại các quan chức chính phủ vẫn hay dùng, rất hiếm thấy ở khu này. Chiếc xe đỗ xích lại ngay bên cạnh tôi và cửa kính xe được kéo xuống.

“Muốn lên xe không?” Mitsuru vừa hỏi vừa nhăn nhó vì bị nước mưa tạt lên mặt. Tôi sững ra nhìn cô ấy. “Lên đi, nhanh lên.” Cô ấy nói và vẫy tay ra hiệu cho tôi lên xe.

Tôi cụp ô xuống và trèo lên xe. Không khí trong xe lạnh ngắt, phảng phất mùi nước hoa rẻ tiền. Tôi đoán đó là mùi nước hoa của tài xế, một phụ nữ trung niên tóc tai rối bù. Bà ta quay lại nhìn tôi.

“Cháu là đứa trẻ sống ở quận P trong khu nhà do chính phủ trợ cấp đây à?” Bà ta hỏi giọng chậm rãi và khản đặc cứ như cổ vừa bị cọ bằng giấy ráp.

“Vâng ạ.”

“Mẹ này, hỏi như thế không phải là hơi lỗ mãng hay sao?” Mitsuru vừa trách mẹ vừa lấy khăn tay của mình lau những chỗ bị ướt trên bộ đồng phục của tôi. Mẹ cô ấy đang tập trung vào các dấu hiệu giao thông phía trước nên không cười cũng chẳng lên tiếng xin lỗi. Vậy ra đây là mẹ Mitsuru ư? Bẩm sinh đã vốn bị mê hoặc bởi mối quan hệ giữa con người với con người cũng như những vấn đề liên quan tới di truyền học, tôi chăm chú quan sát mẹ của Mitsuru, cố tìm ra sự giống nhau giữa bà và con gái.

Tóc bà chưa chải, nước nhuộm bắt đầu phai để lộ chân tóc. Bà có nước da sạm, mặt mũi không hề trang điểm. Bà vận đồ màu xám, chả ra kiểu gì, trông giống như váy ngủ. Tôi không nhìn thấy phía dưới chân nhưng hẳn bà đi xăng đan kèm tất hoặc xỏ tạm một đôi dép lê sờn cũ trong nhà.

Đây có thể là mẹ đẻ của Mitsuru thật sao? Trông còn tệ hơn cả mẹ tôi. Thất vọng, tôi bắt đầu so sánh gương mặt bà với Mitsuru. Cảm nhận được cái nhìn đó, Mitsuru quay sang nhìn tôi. Mắt chúng tôi gặp nhau. Cô ấy gật đầu như thể đồng tình. Mẹ Mitsuru nở một nụ cười, phô ra hàm răng nhỏ xíu, không những không giống Mitsuru một chút nào mà còn rất lệch lạc trên chính khuôn mặt của bà.

“Không phải là rất lạ hay sao khi có người ở khu này được nhận vào trường đó?”

Mẹ của Mitsuru là một kẻ thói chí. Đối với danh tiếng và địa vị xã hội, có thể nói vậy. Trong lễ khai giảng, tôi có nhìn trộm bố mẹ của các học sinh khác. Họ toàn là những người giàu có và biết cách thể hiện sự giàu có của mình một cách kín đáo. Hay có thể nói họ đã khéo léo thể hiện sự giàu có của mình chính bằng cách che giấu chúng. Nhìn từ bất cứ góc độ nào cũng thấy ở họ toát lên hai chữ giàu sang.

Nhưng mẹ của Mitsuru lại hoàn toàn không có cái vẻ ấy. Có lẽ trước đây bà cũng từng làm thế nhưng rồi quyết định bỏ cuộc và chả còn màng tới gì

nữa. Bố mẹ của những đứa trẻ giàu có thường thể hiện sự tự hào của mình trên sự giỏi giang của con cái họ. Ngay cả những bậc phụ huynh làm công chức cũng không có cái kiêu tự hào hơi thái quá ấy. Mitsuru có nói với tôi về việc mẹ cô ấy yêu cầu cô ấy giấu giếm về việc họ sống ở quận P nên tôi không hề mong đợi nhìn thấy mẹ cô ấy trong bộ dạng nhếch nhác thế này. Tôi cứ nghĩ bà hẳn là một người rất chú trọng tới vẻ ngoài.

“Bạn vừa mới khóc đấy à?” Mitsuru hỏi tôi.

Tôi nhìn cô ấy không nói gì. Mắt cô ấy ánh lên một vẻ giận dữ mà tôi chưa từng thấy bao giờ. Tôi đã nhìn thấy một góc độ khác của Mitsuru. Trong chớp mắt tôi đã tóm được cái đuôi xấu xí của cô ấy. Hình như cô ấy xấu hổ? Cô ấy nhìn đi chỗ khác.

“Tớ vừa nhận được một cú điện thoại. Mẹ tớ vừa mới mất.”

Khuôn mặt của Mitsuru tối sầm lại. Những ngón tay của cô ấy xoắn lấy môi như thể muốn rút chúng ra khỏi mặt mình. Tôi tự hỏi khi nào cô ấy quay trở lại với trạng thái bình thường bằng cách gõ ngón tay lên những chiếc răng cửa. Chúng tôi đang như hai kẻ đối đầu. Nhưng rồi, cô ấy nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Tớ rất lấy làm tiếc,” cô ấy nói.

“Vậy là mẹ cháu vừa mất?” mẹ Mitsuru ngoái lại nhìn tôi và hỏi với một giọng thẳng tưng. Cái cách nói chuyện của bà thực sự hơi thô lỗ. Giống y như những người mà ông ngoại hay giao du. Thẳng thắn, trực tiếp, đi luôn vào vấn đề, không ý tứ gì cả.

“Vâng ạ.”

“Bà ấy bao nhiêu tuổi?”

“Khoảng năm mươi ạ. Mà không, có lẽ chưa đến. Cháu cũng không biết chính xác tuổi của mẹ cháu.”

“Thế thì cũng khoảng bằng tuổi cô. Tại sao mẹ cháu lại chết?”

“Bà ấy tự sát.”

“Tại sao. Có gì thay đổi à?”

“Cháu không biết.”

“Một người mẹ tự sát chắc chắn sẽ đặt con mình vào tình thế khó khăn. Cháu nên nghỉ học. Cháu ra ngoài làm gì?” bà nói.

“Đúng thế ạ. Nhưng mẹ cháu mất ở nước ngoài nên ở nhà thì cháu cũng

chả biết làm gì.”

“Nhưng cũng không cần cuống cuống tới trường, nhất là khi đang mưa to gió lớn thế này.” Mẹ Mitsuru quan sát gương mặt tôi trong gương chiếu hậu, đôi mắt sâu, sắc sảo của bà không bỏ sót một chi tiết nào.

“Cháu cần phải tới trường ngày hôm nay.”

Tôi không muốn nhắc tới Kazue và sự phản đối phân biệt đối xử của cô ta nên chỉ nói có vậy. Mẹ Mitsuru dường như chẳng quan tâm tới nhu cầu đề tang của tôi. Bà hỏi: “À mà này, cháu là con lai đấy à?”

“Mẹ! Chuyện đó thì có ý nghĩa gì cơ chứ?” Mitsuru ngắt lời bà và tôi nghe thấy cô ấy lại bắt đầu gõ ngón tay lên những chiếc răng cửa một cách nóng nảy. “Mẹ bạn ấy vừa mất. Mẹ đừng hỏi bạn ấy hết câu này đến câu khác thế!”

Nhưng mẹ Mitsuru không phải là người chấp nhận im lặng.

“Cháu sống với ông đúng không?”

“Đúng thế ạ.”

“Và ông của cháu là người Nhật?”

“Vâng ạ.”

“Mẹ cháu là người Nhật. Vậy còn nữa kia?”

Không hiểu vì lý do gì mà bà ấy lại tò mò thế? Nhưng tôi thích các câu hỏi của bà. Đó là những câu mà tất cả mọi người đều muốn hỏi nhưng chưa ai dám.

“Thụy Sĩ ạ.”

“Chu cha, thật là một sự kết hợp tuyệt vời!”

Mẹ Mitsuru cười nói và tôi biết là bà nói thế thôi chứ chẳng có ý gì. Nhưng Mitsuru khẽ ghé tai tôi nói thêm: “Tớ thực sự xin lỗi. Mẹ tớ chỉ muốn tỏ ra lịch sự.”

“Mẹ không định tỏ ra lịch sự,” mẹ Mitsuru quay lại nhìn chúng tôi. “Cháu có vẻ là một đứa cứng đầu. Còn Mitsuru đúng là một con một sách. Nó thật dở hơi khi muốn thi đỗ vào trường Đại học Y Tokyo,” bà nói. “Nó rất bướng. Nó không chịu thua bất kỳ ai. Dĩ nhiên nó không muốn bị bất cứ ai coi thường. Lúc nào nó cũng chỉ nghĩ tới chuyện đó. Và rồi nó bảo nó sẽ không ở đây nữa, nó đi thuê một căn hộ ở riêng. Ở trường cấp hai nó bị bắt nạt khủng khiếp nên nó đã học được cách tự vệ. Cô cứ tiếc là lúc đó cô

không để nó bỏ quách cái trường quý quái ấy cho rồi.”

“Tại sao họ lại bắt nạt bạn?” tôi lãnh đạm hỏi Mitsuru.

Mẹ Mitsuru lại lên tiếng trước khi cô ta kịp mở miệng. “Vì mẹ nó là chủ quán bar, thế thôi!”

Rồi bà đỗ xe ngay trước cổng trường và bước ra ngoài nhằm thu hút những ánh mắt hiếu kỳ từ phía các học sinh khác. Thái độ của bà rõ ràng là để chọc tức Mitsuru. Khi tôi lên tiếng cảm ơn bà đã cho đi nhờ thì bà nói, “Nhớ bảo ông ngoại ghé qua quán của cô nhé. Cô sẽ tính rẻ cho ông. Quán tên là Blue River, ngay trước cửa ga ấy.”

Tôi không chắc nhưng tôi ngờ rằng đó là một hộp đêm trong chuỗi những quán bar có gái nhảy.

“Ở đó có cây bonsai nào không ạ?”

“Sao cơ?”

“Vì ông ngoại thích bonsai hơn là phụ nữ.”

Mẹ Mitsuru không biết trả lời câu nói đùa của tôi thế nào. Bà quay sang bảo tôi cái gì đó nhưng tôi không nghe rõ vì Mitsuru đã đóng sập cửa xe lại. Cô lấy ô của mình che cho tôi trong khi tôi lúi húi mở ô của mình ra.

“Mẹ tớ thật rắc rối, đúng không? Bà ấy cứ muốn tỏ ra là người xấu. Tớ không thể chịu được. Một người phá bỏ nguyên tắc của mình để phát ngôn bừa bãi chỉ để cho sướng mồm như vậy đúng là một kẻ hèn nhất, bạn có nghĩ vậy không?”

Mitsuru nói giọng bình tĩnh, đầy cân nhắc. Tôi gật đầu ra hiệu mình hoàn toàn hiểu được điều đó. Bà ấy không xứng với ý tưởng của Mitsuru về một người mẹ. Y như tôi. Trẻ con không có quyền chọn mẹ của chúng.

“Bạn ổn chứ?” Mitsuru hỏi tôi vẻ lo lắng.

“Tớ ổn. Tớ cảm thấy mẹ tớ và tớ đã chia cắt nhau từ lâu lắm rồi.”

“Tớ hiểu ý bạn nói gì. Tớ cũng cảm thấy đã nói lời từ biệt với mẹ tớ từ rất lâu rồi. Giờ tớ chỉ lợi dụng bà ấy thôi, bạn biết đấy, để có phương tiện đi lại và những thứ tương tự.”

“Tớ hiểu.”

“Bạn đúng là một đứa con gái kỳ lạ,” Mitsuru ngược lên nhìn tôi khi nói câu này nhưng khi thấy một trong những người bạn của cô ấy vẫy gọi từ xa thì cô ấy bảo, “Tớ phải đi thôi.”

“Chờ tí,” tôi níu lấy áo cô. Cô ấy quay lại nhìn tôi. “Khi bạn bị bắt nạt mẹ bạn nói bạn đã học cách tự phòng thủ. Bằng gì?”

“Thì...” Mitsuru ra hiệu cho cô bạn gái kia đi trước để tiếp tục nói chuyện với tôi. “Tớ cho họ chép bài.”

“Thế có nghĩa là bạn để họ lợi dụng bạn? Làm sao mà bạn lại có thể đối xử tử tế đến thế với chính những kẻ bắt nạt bạn?”

Mitsuru lại gõ tay lên răng. “Chuyện này tớ chỉ nói cho mỗi bạn thôi đấy nhé, được không? Vỡ mà tớ cho họ chép không phải là thật.”

“Thế là thế nào?”

“Tớ có hai quyển vở. Quyển vở thật của tớ thì đầy đủ và chi tiết hơn cái quyển tớ cho họ xem. Cái quyển mà tớ cho họ xem cũng có một số chi tiết quan trọng để họ không nhận ra. Còn lại toàn ghi chép linh tinh cả.”

Mitsuru thì thào như thể đang nhắc tới một hành động đáng hổ thẹn. Nhưng giọng điệu hờ hững của cô cho thấy cô thực sự rất khoái trá trước việc làm đó.

“Sự trơ tráo của họ làm tớ thực sự ghê tởm. Vì quá quen với việc bắt nạt người khác nên họ thấy việc chép bài của bạn là việc bình thường. Cách duy nhất để bảo vệ mình trước đám mặt dày đó là phải biết quyết đoán và đạt được một thỏa thuận hai bên cùng có lợi. Tớ để họ chép bài đổi lại họ sẽ không bắt nạt tớ nữa, đó chính là một thỏa thuận. Đám con gái đó hiểu ra vấn đề rất nhanh. Bọn họ ngay lập tức nhận ra rằng tớ không chỉ là một trong những đứa trẻ yếu ớt mà chúng có thể điều khiển như con rối. Tớ có thể có lợi cho bọn họ thế nên họ chuyển đối tượng bắt nạt sang một học sinh khác.” Nói tới đây Mitsuru nhún vai cười nhạt. “Bạn không biết cái trò bắt nạt ở cấp hai nó tệ thế nào đâu. Phải nói là khủng khiếp. Trong suốt một năm trời không ai nói với tớ lấy một câu. Người duy nhất trò chuyện với tớ là thầy cô giáo và các cô ở phòng giáo vụ. Chỉ có vậy. Thậm chí những học sinh mới vào cũng bắt nạt tớ. Họ cho rằng bắt nạt ma mới khiến họ trở thành ma cũ.

Loạt chuông đầu tiên báo hiệu giờ vào học đã reo. Giờ sinh hoạt sẽ bắt đầu vào bất cứ lúc nào. Chúng tôi vội vàng đi vào lớp. Cả đời tôi chắc chả bao giờ đoán ra được một nữ sinh dễ thương như Mitsuru lại có thể là đối tượng bị bắt nạt.

“Nhưng tớ không tài nào hiểu được tại sao họ lại nhắm vào cậu?”

“Vì mẹ tớ dự mấy buổi định hướng. Bà ấy tự giới thiệu trước Hội học sinh và phụ huynh thế này: ‘Tôi rất phấn khởi vì cuối cùng con gái tôi cũng trở thành học sinh trường Q. Con bé đã đặt ra mục tiêu này từ rất lâu. Tôi vốn đã hy vọng con bé được nhận vào trường từ bậc tiểu học nhưng không được nên chỉ mong nó được chấp nhận ở cấp hai. Con bé đã học hành rất chăm chỉ và công lao của nó đã được đền đáp. Giờ tôi chỉ hy vọng các cháu sẽ đoàn kết với con bé và trở thành những người bạn tốt!’”

“Đó chỉ là cách chào hỏi riêng của mẹ tớ. Nhưng kể từ hôm ấy tớ trở thành đối tượng bị bắt nạt. Ngay sáng hôm sau, một bức vẽ mẹ tớ xuất hiện trên bảng đen trong bộ vest màu đỏ tươi với một chiếc nhẫn kim cương to đùng. Bên cạnh bức vẽ là dòng chữ: Cuối cùng cũng trở thành học sinh trường Q! Nhưng điều đó có nghĩa là cho dù có được nhận vào đây từ cấp một hay cấp hai thì tớ cũng sẽ không bao giờ trở thành một người trong số họ.”

“Tớ hoàn toàn có thể hiểu được chuyện đó.”

“Chuyện gì cơ?”

“Về cách xử sự của mẹ bạn ấy.”

Tôi định nói thêm là tôi biết cô ấy xấu hổ vì mẹ mình. Nhưng Mitsuru đột nhiên cau mày và nói: “Tớ xin lỗi... ý tớ là về chuyện của mẹ bạn. Bác ấy vừa mới mất.”

“Không sao. Bạn biết đấy tất cả chúng ta sớm muộn cũng sẽ đều ra đi.”

“Tuyệt. Bạn đúng là một người rất tuyệt.”

Mitsuru bật cười sảng khoái. Giây phút ấy chúng tôi biết rằng có cái gì đó kết nối hai đứa mà chỉ có chúng tôi mới nhận thức được. Từ ngày hôm đó trong lòng tôi ấp ủ một sự thương mến đối với Mitsuru.

Tôi vào lớp và ngay lập tức đi tìm Kazue. Cô ta đang nhìn chăm chăm lên bảng, mặt tái mét và đầy căng thẳng. Thấy tôi cô ta liền đứng dậy và đi tới bàn tôi với cái vẻ liêu xiêu giật giật của cô ta.

“Này, tớ định đưa vấn đề đó ra sáng nay.”

“Vậy sao? Chúc may mắn.”

“Bạn cũng sẽ có vài lời chứ, đúng không?”

Kazue nhìn tôi chòng chọc. Đôi mắt nhỏ dưới hàng mi đen của cô ta trùm lấy tôi. Khi tôi đáp trả ánh nhìn của cô ta, sự căm ghét của tôi đối với cô ta

tăng gấp bội. Cô ta mới ngu ngốc làm sao. Cô ta càng sa lầy thì cuộc sống của tôi và Mitsuru ở cái trường này càng trở nên dễ thở. Bạn có thể nói thái độ đó của tôi thật hung hăng? Nhưng đó là cách mọi chuyện vận hành trong thế giới của tôi.

“Chắc chắn rồi. Tớ sẽ ủng hộ bạn,” tôi nói nhưng không hề có ý định giữ lời.

Kazue như trút được gánh nặng. Mắt cô ta lấp lánh. “Thật tuyệt vời! Thế bạn định nói gì?”

“Bạn nghĩ sao nếu tớ chỉ khẳng định tất cả những gì bạn nói là đúng?”

“Cũng được. Nếu tớ phát biểu, cậu sẽ giơ tay để tiếp lời được không?” Kazue vừa nói vừa nhìn quanh lớp với vẻ đáng thương của một kẻ bị bỏ rơi. Các học sinh mới đều ngồi ngay ngắn ở chỗ của mình chờ giáo viên tới trong khi các học sinh cũ vẫn túm tụm ở phía cuối lớp xì xào bàn tán. “Nào, đến lúc rồi.”

Kazue quay về chỗ ngồi của mình vẻ tự tin. Cửa lớp mở ra và giáo viên phụ trách giờ sinh hoạt bước vào. Đây là cô giáo dạy văn học cổ điển mà chúng tôi gọi là cô Hanachan. Cô là một người độc thân gần bốn mươi tuổi. Cô luôn vận một bộ vest cắt may rất khéo màu xanh lục quân hay màu ghi với áo sơ mi cổ trắng, cổ đeo một chuỗi ngọc trai mảnh không bao giờ thay đổi. Cô có một quyển sổ ghi chép bọc da màu xanh lá cây sẫm, mặt cô không hề trang điểm, hai má trắng nhợt. Cô theo học trường Q từ tiểu học tới đại học và rất lấy làm tự hào vì điều đó.

Kazue chạy vội về chỗ của mình vẻ bồn chồn. Tôi không rời mắt khỏi cô ta.

“Chào buổi sáng các cô gái!” Hanachan chào học sinh với kiểu nói nhanh như điện giật và hơi có giọng mũi của mình rồi uể oải nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời vẫn mưa như trút.

“Nghe nói tối mới tạnh mưa. Nhưng cô không dám chắc...”

Kazue hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy. Tôi theo dõi cô ta bằng đuôi mắt. Hanachan nhìn cô ta với vẻ ngạc nhiên. Tôi nhìn chăm chăm vào lưng Kazue, hồi thúc cô ta bằng một lực thần giao cách cảm. Hành động đi! Lên tiếng đi! Cuối cùng cô ta cũng bắt đầu lên tiếng với một giọng khàn đặc. “Em muốn đưa ra thảo luận trước lớp về một vấn đề. Liên quan tới các câu

lạc bộ.”

Kazue liếc nhìn về phía tôi vẻ lo lắng nhưng tôi hành động như thể không hiểu cô ta muốn gì, tay vẫn chống cằm. Đúng lúc đó đám con gái trong đội hoạt náo viên chạy ủa lên trước lớp. Kazue nhìn họ vẻ sững sờ. Đám con gái đứng thành hàng thẳng tắp và bắt đầu hát bài chúc mừng sinh nhật. Thế rồi cả lớp bắt đầu hòa theo. Những nữ sinh khởi xướng việc này phần lớn đều là học sinh cũ theo học ở đây từ cấp một. Hanachan cười lớn.

“Sao các em biết hôm nay là sinh nhật tôi?”

Các hoạt náo viên bắt đầu vẫy hoa và mở các hộp pháo giấy dành cho sinh nhật giữa tiếng vỗ tay và reo hò của cả lớp. Kazue ngồi thụp xuống ghế của mình giữa tiếng pháo lép lép. Một nữ sinh duyên dáng với những lọn tóc quấn buộc cao lồi từ sau lưng ra một bó hoa hồng tặng cho Hanachan.

“Ôi, tôi thật là xúc động.”

“Chúng em muốn nâng ly sinh nhật lần thứ bốn mươi của cô!”

Họ đã chuẩn bị mọi chuyện từ khi nào? Tôi tự hỏi. Họ bắt đầu lấy các lon soda ra từ một cái túi giấy và phân phát cho tất cả các học sinh trong lớp. “Tất cả mọi người hãy mở lon và uống mừng sinh nhật của cô giáo! Chúc mừng sinh nhật cô!”

Một học sinh tỏ ra bối rối vì không biết có được phép uống nước ngọt ở trong lớp hay không. Nhưng không ai muốn làm kẻ phá đám nên hết thầy đều hành động như muốn chung vui. Tôi bắt đầu nhấm nháp vị soda ngọt sắc tê tê trên đầu lưỡi. Kazue thì nhăn nhó vẻ bẽ bàng.

“Cô giáo nói gì đi ạ!” Thừa cơ, đám học sinh tiếp tục nài nỉ cô giáo về nịnh nọt.

“Tôi thực sự rất bất ngờ!” Hanachan siết chặt bó hoa hồng trước ngực. “Nhưng tôi muốn cảm ơn tất cả các em. Hôm nay là sinh nhật lần thứ bốn mươi của tôi. Đối với các em tôi hẳn giống như một bà lão. Tôi cũng đã từng theo học ở đây, các em biết đấy. Cô giáo chủ nhiệm của tôi cũng bằng tuổi này khi tôi vào năm thứ nhất. Tôi nghĩ cô ấy thật là già cỗi nên tôi chắc các em cũng nghĩ vậy. Thật đáng buồn phải không?”

“Cô trông đâu có già!” một học sinh hét lên và cả lớp cười rộ lên.

“Thôi được rồi, cảm ơn các em! Được dạy dỗ các em là một đặc ân. Độc lập, tự chủ và tự tôn là một phương châm sẽ giúp các em rất nhiều trong

tương lai. Tất cả các em đều rất may mắn. Nhưng chính vì sự may mắn đó mà chúng tôi sẽ giúp các em vươn lên cao hơn nữa để có thể tự khẳng định mình và tự vinh danh. Vì vậy, hãy học tập chăm chỉ và không ngừng tiến bộ!”

Bài phát biểu nẫu ruột không thể tưởng được. Thế mà đám học sinh vỗ tay, huýt sáo reo hò to tới mức giáo viên ở lớp bên cạnh phải thò đầu sang xem có chuyện gì xảy ra. Nhưng tôi biết thừa là chẳng có ai động lòng. Chỉ là để lừa phỉnh Hanachan mà thôi.

Tôi nhìn sang Mitsuru lúc này đang chấp tay trước ngực, mắt nhìn Hanachan, mặt tươi như hoa. Cảm thấy cái nhìn của tôi, cô ấy quay lại nhìn và khẽ nhăn mũi. Tôi cảm thấy hoan hỷ như thể tôi và Mitsuru là hai kẻ đồng phạm. Kazue không có cách nào khác là im lặng quan sát, hy vọng được lên tiếng biện hộ của cô ta đã bị đám hoạt náo viên đập tắt một cách phũ phàng.

Hết giờ học tôi thu dọn sách vở và bước ra ngoài. Bầu trời xanh trong bất tận như chưa hề biết tới cơn bão buổi sáng. Đột nhiên tôi nhớ tới việc Yuriko có thể trở lại Nhật Bản, thành ra tâm trạng tôi trở nên u ám suốt con đường dẫn tới ga tàu.

“Chờ chút!”

Tôi quay lại và thấy Kazue đang bước thình thịch sau lưng. Cô ta đi một đôi ủng cao su màu xanh hải quân to sụ, một đám học sinh huých khuỷu tay ra hiệu cho nhau cười sau lưng cô ta.

“Này, chuyện xảy ra ngày hôm nay thật làm tớ bực quá. Bạn cũng vậy phải không?”

Phải nói là thất vọng thì đúng hơn nhưng tôi chỉ gật đầu không nói gì. Kazue vỗ vai tôi bảo: “Bạn phải vội về nhà à?”

“Không hẳn.”

“Vậy thì thú thật với bạn, hôm nay cũng là sinh nhật tớ.” Kazue ghé vào tai tôi thì thầm. Tôi có thể ngửi thấy mùi mồ hôi nồng đậm của cô ta.

“Chúc mừng sinh nhật!”

“Sao bạn không ghé qua nhà tớ chơi?”

“Tại sao?”

“Mẹ tớ bảo hôm nay tớ có thể dẫn vài bạn học về nhà.”

Tôi rất tò mò muốn gặp mẹ của Kazue. Vào cái ngày mà tôi biết mẹ tôi

không còn nữa tôi đã gặp mẹ của Mitsuru và giờ lại có cơ hội gặp mẹ của Kazue.

“Đến với tớ đi, chỉ một lát thôi. Tớ không thể nói với mẹ rằng không có ai tới cả.” Mặt Kazue tràn ngập một vẻ cay đắng như thể cô ta đang nhớ lại chuyện xảy ra trong lớp học. Dựa trên những gì Kazue lấp bắp nói trong lớp trước khi bị cắt ngang thì giờ cả trường đều đã biết việc cô ta định đưa ra thảo luận chuyện phân biệt đối xử ở các câu lạc bộ. Giờ cô ta đang đứng trên bờ vực của việc trở thành Mitsuru tiếp theo, trở thành đối tượng bị bắt nạt mà không hề biết được tầm nghiêm trọng của chuyện đó. Vừa nghĩ tới chuyện ấy thì tôi nghe thấy Kazue nhắc tới tên Mitsuru.

“Bạn chơi thân với cô bé tên là Mitsuru đúng không? Bạn có nghĩ là bạn có thể rủ cô ấy đến cùng không?”

Tôi dám chắc là Mitsuru đã có kế hoạch dành cả buổi chiều để học bài. Vừa tan trường là cô ấy vội về ngay.

“Không. Bạn ấy về rồi,” tôi trả lời cụt ngủn.

“Những học sinh giỏi lúc nào cũng bận rộn, đúng không,” Kazue nói, tràn trề thất vọng.

“Thôi, quên chuyện đó đi, dù sao bạn ấy cũng không thích bạn.”

Câu nói dối của tôi khiến Kazue im tịt. “Bạn cũng không cần phải đến nếu bạn không muốn.” Cô ta nói, mắt nhìn xuống đất.

“Không không sao. Tớ sẽ đi với bạn.”

• 5 •

Chúng tôi lên tàu và đi ra vùng ngoại ô của quận Setagaya tại một ga nhỏ chỉ có độc một đường tàu. Kazue rẽ sang một khu phố đúng như tôi tưởng tượng, yên ắng, thanh bình trong một khu dân cư với những khu nhà không lớn không nhỏ nằm sát nhau. Tuy trong khu này không có những tòa biệt thự lớn sang trọng nhưng cũng không có những tòa nhà nhếch nhác, xập xệ.

Trước cổng mỗi nhà đều có một tấm biển duyên dáng và phía trước nhà là một khoảnh đất trống cỏ. Vào những ngày Chủ nhật, các ông bố hẳn sẽ đứng

đó tập đánh gôn trong tiếng dương cầm réo rắt vang lên từ cửa sổ phòng khách. Bố của Kazue là một viên chức và tôi có thể hình dung ra việc ông mua ngôi nhà này với thời hạn trả góp ba mươi năm. Kazue hùng hổ đi đằng trước, bước chân nặng trĩu như thể khó chịu khi phải kéo tôi theo. Nhưng chẳng mấy chốc cô ta bắt đầu giơ tay chỉ cho tôi những địa điểm quen thuộc của nhà mình. “Đây là trường cấp hai của tớ, đó là một trường cấp thành phố,” cô ta nói về tự hào. “Còn cái nhà cũ phía bên kia là nơi tớ học đàn piano.” Chuyến hành trình ngược lại quá khứ của cô ta làm tôi khó chịu.

Tới cuối đường, Kazue vẫy tôi tới trước một ngôi nhà và bảo, về đặc thẳng. “Đây là nhà tớ!”

Đó là một ngôi nhà hai tầng được bao quanh bởi một bức tường bằng đá Otani màu xám xịt. Ngôi nhà được sơn màu nâu, mái ngói dày. Vườn trước rộng và bề thế hơn hẳn các nhà khác. Trong vườn cây lớn và cây bụi lúp xúp ken dày.

“Ngôi nhà trông thật ấn tượng! Nhà thuê à?”

Kazue có vẻ sửng sốt vì câu hỏi của tôi. Rồi cô ta ưỡn ngực ra nói, “Đất thì thuê còn nhà thì thuộc sở hữu của nhà tớ. Tớ ở đây từ lúc sáu tuổi.”

Đọc theo tường bao có những ô thủng hình viên kim cương chắc là để thông gió. Tôi nhòm qua những lỗ thủng này nhìn vào khu vườn lác đác những khóm đỗ quyên, tú cầu và những cây bụi thường thấy. Hầu hết góc ngách xó xỉnh nào cũng có các chậu cây chen chúc.

“Này, nhà cậu cũng có cả bonsai đấy nhỉ!” tôi buột miệng nói. Nhưng khi lại gần thì tôi mới thấy những cây mà tôi tưởng là bonsai chỉ là những “cây của kẻ tầm thường” như ông ngoại vẫn hay gọi, chính là mấy chậu cúc vạn thọ, lưu ly và cúc nhỏ, và các loại hoa mà người ta thường thấy bày trước các cửa hàng cũ.

Một người phụ nữ đeo kính đang ngồi xôm vừa hái những cánh hoa tàn vừa đuổi muỗi.

“Me!”

Người phụ nữ quay lại khi nghe tiếng Kazue. Tôi tò mò nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của bà ta. Bà ta đeo một cặp kính gọng bạc, mái tóc màu đen rẽ tre giống như Kazue được tía ngắn, ôm vào hai má. Bà có khuôn mặt hẹp nhưng đường nét thì cân đối hơn Kazue.

“Con dẫn bạn về à?” Bà giương mục kính lên và nở một nụ cười xã giao. Hàm trên của bà ta nhô hẳn ra giống như mặt của một loài cá nào đó mà tôi không nhớ. Tôi tự hỏi không hiểu bố của Kazue thì trông thế nào? Sự hiếu kỳ khiến tôi quyết định sẽ nán lại ở đây cho tới khi nhìn thấy ông ta.

“Cháu cứ tự nhiên như ở nhà.”

“Cảm ơn bác ạ.”

Thế rồi mẹ cô ta lại quay trở lại với các chậu cây. Một sự tiếp đón không hẳn là nồng hậu. Có lẽ bà ta không thích việc tôi xuất hiện ngay trước giờ ăn tối. Hay là vì Kazue không nói trước sẽ dẫn bạn về. Cũng có thể hôm nay không phải là ngày sinh nhật của cô ta cũng nên. Hay cô ta nói dối? Tôi định hỏi cô ta nhưng chưa kịp lên tiếng thì cô ta đã đẩy tôi vào trong nhà.

“Vào trong đi.”

Cái cách xử sự trẻ con của Kazue thực sự làm tôi khó chịu. Thêm nữa, tôi vốn không thích ai chạm vào mình.

“Muốn vào xem phòng thờ không?”

“Thế nào cũng được.”

Trong nhà gần như không có ánh đèn. Tôi cũng không ngửi thấy hơi hướm gì của bữa tối. Cũng không nghe thấy tiếng vô tuyến hay đài phát thanh, cả căn nhà im ắng như một nấm mồ. Khi mắt tôi bắt đầu quen với bóng tối, tôi nhận thấy dù bên ngoài căn nhà trông thật ấn tượng nhưng vật liệu, nội thất bên trong lại là loại rẻ tiền. Dù vậy, mọi thứ đều được sắp đặt vô cùng gọn gàng, ngăn nắp. Tôi không tìm thấy một hạt bụi, dù là trong hành lang hay trên cầu thang. Cả căn nhà phảng phất một mùi căn cơ đậm bạc. Việc sống cùng ông ngoại đã khiến tôi học được thói chi li tiết kiệm nên tôi có thể dễ dàng nhận ra cái mùi của sự căn cơ. Mọi nơi trong ngôi nhà này đều bốc lên cái mùi đó, thậm chí đôi chỗ còn gây ra một cảm giác phóng đãng. Căn cơ thái quá khiến người ta nghĩ tới sự phóng đãng như thể chủ nhân làm vậy vì ham muốn.

Kazue bước lên cầu thang đứng trước tôi. Nó kêu cọt kẹt. Có hai phòng ở trên tầng hai. Phòng lớn hơn ở ngay phía trên hành lang. Giường của cô ta kê sát tường. Bàn học thì ở giữa phòng. Cô ta chẳng có vô tuyến hay máy nghe nhạc. Phòng của cô ta trống trơn, chẳng khác gì ký túc xá. Quần áo vứt linh tinh rải rác khắp nơi. Giường của cô ta thì bữa bãi, chăn phủ giường nhàu

nhĩ.

Sách vở được nhồi trên giá sách, bộ đồ thể thao được cô ta nhét vào một khe hở trên đó. Vườn và nhà cô ta gọn gàng bao nhiêu thì phòng cô ta bữa bãi lộn xộn bấy nhiêu. Thật đúng với bản chất của Kazue.

Chẳng buồn để ý tới việc tôi đứng đó nhìn ngó xung quanh với vẻ ngỡ ngàng, Kazue ném cặp sách xuống bàn rồi ngồi xuống bên bàn học. Trên tường có dán mấy khẩu hiệu. Tôi đọc to:

“Chỉ có nỗ lực bản thân mới có thể đem lại thắng lợi! Hãy tin vào bản thân. Đặt ra mục tiêu! Trở thành học sinh trường Q!”

“Tớ dán chúng lên đó sau khi làm tốt bài thi đầu vào. Sau khi trúng tuyển, chúng trở thành minh chứng cho thành công của tớ,” Kazue nói.

“Có vẻ như bạn đã giành phần thắng,” tôi nói, hơi chút hoài nghi.

Nhưng Kazue khinh khỉnh nói tiếp, “Tớ thực sự học hành chăm chỉ, bạn biết không?”

“Tớ chả viết mấy khẩu hiệu hăng hái kiểu đó.”

“Ừ, bạn rất lạ,” Kazue nói và giương mắt nhìn tôi chòng chọc.

“Lạ là sao?”

“Bạn làm mọi chuyện theo cách của bạn,” cô ta nhấn mạnh từng từ một. Tôi chỉ muốn ra khỏi chỗ này và về nhà ngay lập tức. Tôi lo cho ông ngoại bị sốc vì cái chết của mẹ. Thế quái nào mà tôi lại dẫn xác tới đây chứ? Tôi vô cùng hối hận vì quyết định này.

Rồi tôi nghe thấy tiếng bước chân đều đều tiến lại gần giống như tiếng một con mèo bò lên cầu thang. Mẹ Kazue gọi cô ta ra ngoài.

“Kazue, ra mẹ bảo tí được không?”

Kazue ra khỏi phòng. Hai người bọn họ thì thầm gì đó trong hành lang. Tôi áp tai vào cửa nghe trộm.

“Con định bữa tối thế nào?” Mẹ cô ta hỏi. “Mẹ không biết con có khách và mẹ không nấu đủ cơm cho mọi người.”

“Nhưng bố bảo tối nay bố về sớm và con có thể dẫn một người bạn về nhà.”

“À ra thế. Có phải cô bé đó là học sinh đứng đầu lớp không?”

“Không ạ.”

“Thế nó xếp thứ mấy?”

Giọng của họ bỗng nhỏ hẳn đi khiến tôi không tài nào nghe được. Vậy câu chuyện về ngày sinh nhật của cô ta chỉ là dối trá? Kazue thực ra chỉ muốn giới thiệu Mitsuru cho bố mẹ mình? Phải chăng cô ta chỉ muốn lợi dụng tôi làm môi nhử Mitsuru? Rõ ràng tôi chẳng có chút giá trị nào đối với cái gia đình này, một học sinh không thuộc dạng gương mẫu.

“Xin lỗi bạn,” Kazue nói khi quay trở lại phòng. Cô ta đóng cánh cửa lại sau lưng rồi nói thêm, “Bạn sẽ ở lại dùng bữa tối chứ?” Tôi gật đầu không chút xấu hổ. Vụ mẹ con họ thì thầm sau lưng khiến tôi tò mò muốn biết họ sẽ xử sự thế nào đối với một khách mời không được hoan nghênh như tôi. Kazue bắt đầu lật giở một quyển sách tham khảo cố làm ra vẻ bình thường. Tất cả các trang đều được đánh dấu và nhòe nhoẹt mực đen.

“Bạn là con một à?”

“Không. Tớ còn một đứa em gái nữa. Nó cũng đang ôn thi vào trường trung học,” Kazue khẽ phẩy tay trả lời tôi.

“Em cậu cũng sẽ vào trường Q chứ?”

Kazue nhún vai nói, “Nó không đủ xuất sắc. Nhưng nó đang cố hết sức. Tiếc là nó không được thông minh như tớ. Mẹ tớ luôn bảo vì nó giống bà. Nhưng chính mẹ tớ cũng tốt nghiệp một trường đại học dành cho nữ sinh, bà ấy chỉ nói thế để vui lòng bố. Bà ấy đã theo học ở một trường nữ sinh có tiếng. Tớ may mắn giống bố vì ông ấy đã học ở trường Đại học Tổng hợp Tokyo, trường đại học số một ở Nhật. Thế còn bố của bạn thì sao? Ông ấy học trường nào ra?”

“Tớ không nghĩ là ông ấy học đến đại học.”

Đúng như tôi dự đoán, Kazue nhìn tôi với vẻ kinh ngạc. “Thế còn trường trung học thì sao?”

“Tớ không biết. Tớ chả biết gì về quá trình học tập của ba tớ ở Thụy Sĩ đâu.”

“Thế còn ông ngoại bạn, người mà bạn đang ở cùng thì sao?”

“Ông ngoại thậm chí chả học tới trung học.”

“Thế còn mẹ bạn?”

“Tớ nghĩ mẹ tớ học tới trung học là cùng.”

“Thế thì bạn là ngôi sao hy vọng của họ còn gì!”

“Là gì cơ?”

Chúng tôi có thể hy vọng cái gì cơ chứ? Tôi khẽ lắc đầu, Kazue nhìn tôi chăm chăm như thể tôi đột nhiên trở thành một sinh vật ngoài hành tinh. Kazue hẳn nghĩ tôi cũng có ước muốn trở thành niềm hy vọng của gia đình giống như cô ta. Cô ta không phải là loại người quan tâm tới việc người khác có thể có quan điểm khác mình.

“Thì nghĩa là bạn phải cố gắng hết sức mình đúng không? Nếu thực sự, thực sự nỗ lực thì bạn sẽ làm được điều đó.”

“Làm được điều đó? Điều đó là điều gì?”

“Sao cơ, là thành công chứ còn gì nữa!” Kazue nhìn những khẩu hiệu dán trên tường vẻ hoang mang. “Ngay từ hồi tiểu học tớ đã xác định phải vào được hệ thống trường Q dành cho nữ sinh. Đó chính là một ngôi trường hoàn hảo. Nếu học hành chăm chỉ và xuất thân từ một gia đình lý lịch tốt, bạn có thể vào được trường Q và sau đó là đại học Q. Cứ thế mà thẳng tiến. Và nếu tốt nghiệp trong mười vị trí đứng đầu lớp thì tớ sẽ được nhận vào khoa kinh tế của đại học Q. Ở đó, tớ sẽ tích lũy các điểm A+ để rồi có thể kiếm được việc tại một công ty có tiếng tăm sau khi tốt nghiệp.”

“Được nhận vào làm việc ở một công ty có tiếng tăm rồi sao nữa?”

“Sao nữa? Thì tớ sẽ làm việc ở đó, hẳn rồi. Quá tuyệt vời, đúng không nào? Chúng ta đang sống ở một thời đại mà ngay cả phụ nữ cũng có thể lựa chọn công việc của mình. Mẹ tớ sinh ra vào thời điểm mà chuyện đó không thể xảy ra nên bà ấy muốn tớ thực hiện những gì bà đã không thể làm được.”

Tôi nghe thấy tiếng mẹ Kazue gọi dưới chân cầu thang. Kazue rời khỏi phòng và khi cô ta mở cửa tôi ngửi thấy mùi xốt mì soba lạnh xộc lên. Vài phút sau Kazue quay trở lại với một chiếc khay nan sơn màu bên ngoài, loại khay mà các tiệm ăn giao tận nhà vẫn hay dùng. Trên khay có khai đĩa mì soba cao ngất và hai bát xốt chấm.

“Vì cậu đường xa tới chơi nên nhà tớ muốn đãi tiệc thết cậu. Mẹ tớ đã gọi soba chỉ riêng cho hai đứa chúng mình nên chúng ta sẽ ăn ở đây.”

Thật không giống với ý tưởng về thức ăn đãi khách của tôi cho lắm nhưng tôi không nói gì. Tôi nghĩ mỗi nhà có một quan điểm khác nhau về sự hiếu khách. Tôi nhớ lại cái mùi của sự hà tiện ngay khi bước chân vào ngôi nhà này.

Kazue lại đi ra và quay trở lại với một chiếc ghế có đệm lót màu hồng,

kiểu ghé đi kèm với bàn học. Chắc là của em gái cô ta. Kazue mời tôi ngồi lên chiếc ghé đó. Chúng tôi ngồi xuống trước bàn học của cô ta và bắt đầu ăn mì.

Cửa phòng đột nhiên mở toang. “Chị lấy ghé của em làm gì thế?” Em gái cô ta lúc này mới nhìn thấy tôi nên có vẻ hơi ngượng. Thế rồi mắt cô ta nhìn xuống hai đĩa mì, mặt cô ta đầy vẻ thèm thuồng tiếc nuối vì biết rằng mình không có phần. Khuôn mặt và vóc dáng của cô ta đúng là một bản sao nhẵn nhúm của Kazue, chỉ khác là tóc cô ta dài, xõa ngang lưng.

“Chị có bạn. Chị cần mượn em một chút. Đừng lo, ăn xong chị trả lại ngay cho em.”

“Thế em phải làm bài tập bằng cách nào đây?”

“Đã bảo là ăn xong sẽ trả ngay mà.”

“Chị phải đứng mà ăn chứ!”

Hai chị em họ cãi nhau chẳng thèm nhìn tôi. Sau khi em cô ta đi khỏi tôi hỏi Kazue, “Bạn có thích em gái bạn không?”

“Gần như không,” Kazue vụng về dùng đũa gỡ chỗ mì rối, khều lên khều xuống. “Nó biết là nó không được thông minh như tớ nên nó ganh tị. Khi tớ thi đầu vào tớ biết là nó chỉ muốn tớ trượt. Và nếu nó mà thi trượt thì cá rằng nó sẽ đổ lỗi cho tớ đã lấy ghé của nó. Nó là một đứa trẻ con thế đấy!”

Kazue ăn hết soba trước và đang húp nốt chỗ xốt đen sì còn sót lại. Tôi hết cả ngon miệng đành giết thời gian bằng việc nhét đôi đũa rẻ tiền dùng một lần vào bọc giấy rồi lại lôi chúng ra, cứ thế nhiều lần. Ăn mì soba trong căn phòng lộn xộn của Kazue đột nhiên khiến tôi cảm thấy nôn nao. Căn phòng đầy bụi, không biết đã bao lâu không được lau dọn, ám một mùi như trong hang động vật. Tôi nghĩ tới cuộc gọi của Yuriko sáng nay và cái cách con bé miêu tả những hành vi gần đây của mẹ.

Mẹ tôi ngồi đó với hai mắt mở trừng trừng trong bóng tối, nhốt mình trong một căn phòng không có ánh sáng. Mẹ tôi vốn thân kinh yếu, tôi tự hỏi không hiểu tôi có thừa hưởng ở bà điều đó hay không? Thật phức tạp nếu nó di truyền sang Yuriko nhưng so với tôi thì Yuriko rõ ràng là một đứa đơn giản và chỉ quyết đoán với những ham muốn của riêng nó. Tôi mới chính là đứa giống mẹ.

Kazue quay sang hỏi tôi, “Bạn có anh chị em gì không?”

“Tớ có một đứa em gái,” tôi cay đắng trả lời. Chỉ nghĩ tới Yuriko đã khiến tôi trở nên cay cú. Kazue nuốt nước bọt như thể sắp phun ra một câu hỏi tiếp theo nhưng tôi đã cắt ngang cô ta bằng cách hỏi sang chuyện khác. “Bạn không định ăn soba tối nay. Nếu tớ không tới thì bạn sẽ ăn gì?”

“Gì cơ?” Kazue quay phắt đầu lại như thể muốn nói tôi hỏi gì mà lạ thế.

“À, tớ chỉ tò mò thôi.”

Tôi thực sự muốn biết Kazue và mẹ cô ta ăn tối kiểu gì. Liệu họ có thể làm bánh đậu bằng bunn và lá dương tử nghiền nát và salad từ lá bồ công anh? Mẹ Kazue trông giống mẫu phụ nữ thích xài cây nhà lá vườn. Trông bà xa rời với thực tại, làm việc nhà giống như một người máy chứ không phải người thật.

“Chỉ có bố và tớ là ăn mì soba tối nay. Mẹ bảo mẹ và em gái tớ sẽ ăn đồ còn lại từ bữa trước. Nhà tớ ít khi gọi đồ ăn ngoài, chỉ một ít soba thế này mà những ba trăm yen. Có mà dở hơi. Nhưng mẹ tớ đặc biệt gọi món này là vì có cậu tới chơi.”

Tôi ngược mắt lên dò tìm chỗ để đèn khi nhận ra bóng tối bắt đầu len lỏi vào trong phòng. Ở giữa trần nhà bằng gỗ ép vàng ó là một ống đèn tuýp huỳnh quang kiểu thường thấy ở các văn phòng. Khi Kazue bật đèn, một tiếng rít rít khê phát ra như âm thanh của chim vỗ cánh. Ánh đèn tạo thành một viền đen trên những đường nét của Kazue. Không cưỡng nổi, tôi lên tiếng, “Tại sao chỉ có bạn, bố bạn và tớ là được ăn mì soba?”

Đôi mắt tin hìn của Kazue sáng lấp lánh. “Vì trong nhà tớ mọi người đều có thứ tự của nó. Kiểu như một bài test dành cho vật nuôi. Tất cả thành viên trong nhà xếp hàng rồi thả chó ra xem nó lại gần ai trước nhất. Và người đầu tiên chính là ông chủ. Như vậy đó. Mọi người đều biết cái trật tự ấy một cách tự động, biết ai là người có uy tín và quyền hành nhất trong nhà. Tất cả mọi người đều tuân theo cái trật tự đó mà không cần ai phải giải thích. Mọi việc trong nhà đều được quyết định theo cái trật tự đó, như ai có quyền đi tắm trước tiên hay ai được ăn ngon nhất. Bố tớ luôn là người đầu tiên, đây là lẽ tự nhiên, đúng không nào? Sau đó là tớ. Trước đây người thứ hai là mẹ tớ nhưng từ khi tớ thuộc vào hạng học sinh xuất sắc nhất cả nước trong độ tuổi của tớ thì vị trí đó thuộc về tớ. Thế nên bây giờ bố tớ là nhất, tớ là nhì rồi tới mẹ tớ và cuối cùng là em gái tớ. Nếu mẹ tớ không cẩn thận thì em tớ sẽ qua

mặt bà nốt.”

“Gia đình bạn xác định ngôi thứ dựa trên thành tích học tập ư?”

“Phải nói là dựa trên nỗ lực mà mỗi người bỏ ra.”

“Nhưng mẹ bạn không còn đi thi nữa thì như vậy có phải là hơi bất công cho bà ấy không?”

Mẹ và các con gái tranh đua với nhau. Không phải là chuyện kỳ quặc hay sao? Nhưng Kazue đang hết sức nghiêm túc.

“Điều đó chả giúp được gì. Mẹ đã thua bố ngay từ đầu và sẽ chẳng có ai trong gia đình này vượt qua được ông. Tớ nhớ là từ bé tớ đã lao đầu vào học như điên. Niềm vui sướng nhất trong đời tớ là cải thiện được điểm số. Từ lâu tớ đã đặt ra mục tiêu là phải vượt trội hơn so với mẹ tớ. Bạn biết không, mẹ tớ lúc nào cũng bảo bà chả bao giờ có ước vọng gì về sự nghiệp nhưng tớ nghĩ bà từng muốn trở thành bác sĩ. Nhưng cha của bà không đồng ý với lại bà cũng không đủ giỏi để vào được trường y. Nhưng bà vẫn luôn hối tiếc về điều đó. Được nuôi dạy chỉ để trở thành một phụ nữ thật là cảm cảnh, không phải vậy sao? Bà ấy lúc nào cũng viện cớ là phụ nữ để không nỗ lực thăng tiến trong cuộc sống. Nhưng nếu thật sự nỗ lực hết sức mình thì bạn có thể đi tới thành công cho dù bạn là phụ nữ.”

“Có phải là bạn đang muốn nói rằng dù cho chuyện gì có xảy ra đi nữa, chỉ cần nỗ lực hết sức là sẽ thành công?”

“Dĩ nhiên rồi. Nếu nỗ lực một cách xứng đáng thì bạn sẽ được đền bù.”

Vậy sao? Giờ bạn đang sống trong cái thế giới của trường trung học nữ sinh Q đấy và dù bạn có nỗ lực thế nào đi nữa bạn cũng sẽ không được đền bù đâu! Chúng ta đang sống trong một thế giới nơi gần như bất cứ thứ gì chúng ta cố gắng đạt được đều sẽ chỉ gặp thất bại. Tớ nói thế có sai không?

Tôi định nói vậy với Kazue. Nhưng thôi, tôi muốn dạy cho cô ta một bài học hơn. Nếu như cô ta có dịp nhìn thấy một đứa con gái như Yuriko với vẻ đẹp hoàn hảo tới đáng sợ của nó, thì những nỗ lực của Kazue dù xuất chúng tới mức nào cũng chỉ là một trò đùa. Nhưng Kazue vẫn đang nhìn chằm chằm vào các khẩu hiệu trên tường với một vẻ quyết tâm sắt đá.

“Bạn tin vào điều đó vì bố bạn nói với bạn thế à?”

“Nó giống như nguyên tắc của gia đình tớ. Mẹ tớ cũng tin vào điều đó. Và các thầy cô giáo ở trường, họ cũng sẽ bảo bạn như vậy. Đó là chân lý,

vậy đây,” Kazue vừa nói vừa nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên, đôi mắt ti hí của cô ta hấp háy, đầy vẻ giễu cợt.

“Nhắc tới các bà mẹ, bạn có biết hôm nay chuyện gì đã xảy ra với tớ không?”

Đã tới lúc phải nói cho cô ta chuyện này. Tôi liếc đồng hồ, chỉ muốn đi về nhà. Đã hơn bảy giờ tối.

“Tớ chỉ biết hôm nay là sinh nhật Hanachan,” Kazue mỉm cười trả lời rồi như sực nhớ tới quang cảnh lớp học lúc đó, mặt cô ta bắt đầu nhăn lại vẻ cau có.

“Mẹ tớ vừa mất,” tôi nói.

Kazue bật dậy khỏi ghế vẻ sững sờ. “Mẹ bạn mất ngày hôm nay?”

“Ừ, chính xác thì là hôm qua.”

“Bạn không phải về nhà sao?”

“Ừ, tớ sắp phải về rồi. Tớ có thể gọi một cú điện thoại được không?”

Kazue chạy về phía cầu thang, không nói gì. Tôi nhẹ nhàng đi xuống cầu thang tôi om về phía ánh sáng hắt ra từ phía dưới một cánh cửa đóng im ỉm. Tôi nghe thấy tiếng vô tuyến. Tôi gõ cửa.

Giọng một người đàn ông cúi kính vang lên, “Gì thế?” Là bố của cô ta. Tôi mở cửa bước vào. Thứ duy nhất gây chú ý trong căn phòng khách chật chội là những bức tường ốp gỗ. Em gái, mẹ của Kazue và một người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế sofa trước màn hình vô tuyến nhất loạt quay sang nhìn tôi. Bát đĩa bày trên giá phía bên kia phòng cũng là đồ mua ở siêu thị. Bộ bàn ăn, ghế sofa, ghế ngồi đều là những thứ rẻ tiền tương tự. Lũ học sinh trường Q sẽ vào mùa nếu nhìn thấy cảnh này và Kazue hẳn sẽ được đặt lên thớt.

“Cháu có thể dùng điện thoại được không ạ?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Mẹ Kazue chỉ tay về phía căn bếp tôi om. Ngay ngoài hành lang tôi nhìn thấy một chiếc điện thoại quay tay màu đen kiểu cổ lỗ sĩ. Bên cạnh là một chiếc hộp thủ công nhỏ đề hai chữ MUỖI YEN. Bố mẹ Kazue vẫn ngồi đó nhìn tôi chờ đợi. Không người nào buồn lên tiếng bảo tôi không cần trả tiền điện thoại. Thế nên tôi lần tìm trong túi váy đồng phục ra một đồng mười yen và bỏ vào trong hộp. Đồng xu rơi xuống nghe cách một cái. Rõ ràng là

chả có mấy khách khứa ghé thăm ngôi nhà này. Việc nghĩ ra một mức phí để lấy tiền điện thoại thật đúng là một trò bệnh hoạn. Tôi vừa quay số về nhà vừa quan sát gia đình Kazue.

Đứa em gái Kazue bị tôi lấy mất ghế bên bàn ăn viết nguệch ngoạc lên một quyển vở trước mặt. Mẹ cô ta ở đằng sau vừa thì thầm vừa chỉ trỏ gì đó. Cả hai ngẩng đầu lên một lát để kiểm tra động tĩnh của tôi rồi lại cúi mũi vào quyển vở. Bố của Kazue thì đang xem một chương trình trò chơi truyền hình vẻ hoàn toàn thư giãn trong chiếc áo thun mặc nhà và quần pyjama. Nhưng tôi có thể đoán ngay ra là ông ta vừa mới chuyển sang kênh này vì tuy nhìn chăm chăm vào vô tuyến nhưng ông không có vẻ tập trung cho lắm vào chương trình đang phát. Ông ta cứ loay hoay trên ghế vẻ nôn nóng. Ông ta chắc gần năm mươi, thấp đậm, da dẻ hồng hào, mái tóc cắt ngắn bắt đầu thưa dần. Nhìn qua thì trông ông ta giống một trái bí ngô tròn xoay. Tôi có cảm giác như bị lừa. Vì người đàn ông Nhật duy nhất mà tôi biết là ông ngoại nên tôi rất tò mò về những người bố khác. Bên cạnh đó tôi rất muốn biết bố của Kazue là người thế nào, nhất là khi ông ta điều hành vợ con mình trên vị trí số một tự phong. Té ra ông ta cũng chỉ là một người đàn ông trung niên tầm thường mờ nhạt. Thật đúng là thất vọng.

Điện thoại cứ đổ chuông mãi và rồi cũng có ai đó bắt máy.

“Ông à?”

“Cháu lượn lờ ở đâu đấy?”

Người ở đâu đây bên kia không phải là ông ngoại. Đó là bà hàng xóm làm nghề bán bảo hiểm.

“Ở nhà có chuyện. Huyết áp của ông cháu tăng chót vót nên phải đi nằm rồi. Có vẻ như ba và em gái cháu ở Thụy Sĩ tranh cãi chuyện gì đó nên mới ra nông nỗi này. Họ cứ gọi liên tục khiến ông cháu phát rồ. Ông cháu thì lúc nào cũng thích được dỗ ngọt, cháu biết đấy. Họ cuối cùng cũng khiến ông cháu bình tĩnh trở lại nhưng chả được bao lâu vì sau đó ông lại nhớ ra là cháu đi đâu mà chưa về thế nên lại đâm ra lo lắng cho cháu.”

“Cháu xin lỗi. Giờ ông cháu ổn rồi chứ ạ?”

“Ừ, ổn rồi. Ông ấy nhờ người quản thúc gọi điện cho bác nên bác chạy sang ngay lập tức giúp ông cháu bình tĩnh lại. Giờ thì ông đang ngủ say như chết rồi. Thật là không may cho mẹ cháu. Những lúc thế này đúng là rất cần

có người để nhờ cậy, cháu biết đây.”

Có vẻ như bà hàng xóm sẽ nói không bao giờ hết chuyện nên tôi vội chen vào, “Cháu sẽ về nhà ngay bây giờ.” Nhưng từ Setagaya về nhà giống như đi từ đầu này tới đầu kia Tokyo nên còn lâu tôi mới tới nơi.

“Bao giờ thì cháu về tới nhà?”

“Ít nhất phải tiếng rưỡi ạ.”

“Thế thì tốt nhất là cháu gọi cho em gái cháu trước đi.”

“Gọi cho Yuriko á? Có chuyện gì khẩn cấp không ạ?”

“Có đấy. Nó nói là cháu phải tới dự tang lễ và nó đang rất nóng ruột. Tóm lại là nó bảo nó có chuyện cần phải nói với cháu.”

“Nhưng cháu đang ở nhà người khác.”

“Thì sao? Cháu bảo họ là cháu sẽ trả tiền điện thoại. Chứ chờ cháu về thì muộn quá.”

“Vâng ạ.”

Thế quái nào mà ba tôi và Yuriko có thể cãi nhau cơ chứ. Hẳn là có chuyện khủng khiếp gì đã xảy ra. “Cháu cần gọi ra ngoài, đi Thụy Sĩ.” Tôi nói với mẹ Kazue. “Có chuyện khẩn cấp ạ.”

“Khẩn cấp?”

Mẹ Kazue nhìn tôi vẻ dò xét, hai mắt nheo lại sau cặp kính gọng bạc.”

“Mẹ cháu vừa mất đêm qua, em gái cháu muốn nói chuyện với cháu.”

Trông mẹ Kazue có vẻ choáng váng, bà ta quay sang nhìn ông chồng. Bố Kazue quay phắt sang nhìn tôi. Mắt ông ta giật giật như muốn trút giận lên ai vô phúc mà gặp phải. “Thật khủng khiếp,” ông ta nói về bóng gió. “Ta nghĩ cháu nên quay số gọi tổng đài trước khi gọi điện. Như vậy cháu có thể hỏi cước phí trước khi cuộc gọi kết thúc. Như thế sẽ tiện hơn cho cả đôi bên.”

Người đầu tiên nhắc máy là ba tôi, lúc này vẫn đang trong cơn sốc.

“Mọi chuyện ở đây rồi tung cả lên, thật là kinh khủng!” Hai từ cuối cùng ông thốt ra bằng tiếng Anh. “Cảnh sát đến và hỏi hết cái này đến cái khác. Họ cho rằng thật lạ lùng khi mẹ con chết mà bố lại đang ở bên ngoài, nhưng chuyện đó rất bình thường có đúng không? Mẹ con đã mất trí rồi, con biết không. Ba chả làm gì cả. Thế là ba nổi điên lên và phải dùng lý lẽ để bảo vệ sự an toàn của chính mình. Một cuộc nói chuyện thật khủng khiếp. Đúng là kinh khủng.” Lại cái từ tiếng Anh đó. “Chuyện này rất buồn nhưng cũng rất

khó chịu. Bị nghi ngờ như thế thật là đau đớn.”

“Ba, ý ba định nói là vô tội đúng không? Rằng ba phải bào chữa cho sự vô tội của mình?”

“Ồm á? Cái gì cơ, con nói gì ba không hiểu?”

“Thôi quên đi. Tại sao họ lại nghi ngờ ba?”

“Ba không muốn nói chuyện này bây giờ. Đó không phải là chuyện nói với con gái. Nhưng họ cử một thanh tra cảnh sát tới vào lúc bốn giờ. Ba điên hết cả người.”

“Thế còn đám tang thì sao ạ?”

“Ngày kia, vào lúc ba giờ.”

Ba tôi vừa kịp nói hết câu thì Yuriko cầm máy. Tôi ngờ là con bé đã giật điện thoại ra khỏi tay ông. Tôi có thể nghe thấy ông mắng con bé bằng tiếng Đức.

“Là em, Yuriko đây. Ngay khi tang lễ kết thúc em sẽ về Nhật. Ba thật quá đáng. Ông ấy nói cú sốc này có thể làm cô bỏ người Thổ Nhĩ Kỳ của ông sảy thai nên ông ấy mang cô ta về đây, về cái nhà này. Trong khi thi thể của mẹ vẫn còn đó. Thế nên em báo với cảnh sát. Em báo với họ là cô bỏ của bố chính là người phải chịu trách nhiệm nhiều nhất về cái chết của mẹ. Thế nên viên thanh tra cảnh sát ấy mới đến đây. Đáng đời ông ấy!”

“Thật là một hành động ngu ngốc, Yuriko. Mà biến mọi thứ thành một vở kịch rẻ tiền.”

“Có thể, nhưng vì lần này ông ấy đã đi quá xa.”

Yuriko bắt đầu khóc. Có vẻ như hai cha con họ đã cãi nhau nảy lửa kể từ khi tôi nói chuyện với họ sáng nay.

“Mẹ ra đi đột ngột, ba bị sốc không có gì là lạ. Ông ấy có mang bao nhiêu đàn bà về nhà tao cũng không cần quan tâm. Mà phải tươi tỉnh lên mới phải. Ít nhất cũng sẽ có ai giúp ông ấy vượt qua chuyện này.”

“Chị đang nói gì đấy? Chị bị mất trí à?” Yuriko nổi cáu. “Sao chị có thể lạnh lùng như thế? Mẹ thì mất. Chị không có mặt ở đây nên có thể chị không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Mẹ vừa tự sát mà ông ta vẫn mang người đàn bà ấy về đây được. Vài tháng nữa là chị em mình sẽ có thêm một đứa em trai hay em gái. Dĩ nhiên là em nổi giận. Cái chết của mẹ có thể là vì ba ngoại tình. Thế thì có khác gì là chính ông ấy đã giết bà. Hay chị muốn nói là do người

đàn bà kia hại chết mẹ cũng được. Sợi dây nịt kéo cuối cùng cũng đã đứt. Em đoạn tuyệt quan hệ với người đàn ông này mãi mãi.”

Tiếng rít của Yuriko vượt qua chặng đường sau nghìn dặm từ Thụy Sĩ tới Nhật Bản, thoát ra khỏi chiếc ông nghe điện thoại màu đen vang khắp căn phòng khách u ám của nhà Kazue.

“Mẹ chết là việc của mẹ,” tôi cười bằng giọng mũi. “Mày nói mày cắt hết quan hệ với ba nhưng mày chả có xu nào. Nếu quay trở lại Nhật Bản mày sẽ không có chỗ ở cũng như không được nhập học.”

Tôi cố gắng mọi cách cản trở việc Yuriko quay về. Nhưng không hiểu ba tôi nghĩ gì mà lại vác bạn gái về nhà ngay ngày mẹ tôi mất? Ngay cả tôi nghe chuyện đó cũng thấy choáng. Tôi để ý thấy gia đình kia ngồi nín thở trong phòng khách của họ, mắt không rời khỏi tôi. Tôi bắt gặp ánh mắt của bố Kazue nhìn tôi trừng trừng không chịu buông tha. Thật đáng xấu hổ khi để một cuộc nói chuyện như vậy xảy ra trong nhà này, ánh mắt của ông ta như muốn buộc tội tôi về chuyện đó. Tôi cố gắng kết thúc cuộc gọi thật nhanh.

“Thôi được rồi, chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

“Không được, chúng ta phải quyết định ngay bây giờ. Cảnh sát sẽ tới đây bất cứ lúc nào và em sẽ phải đi cùng họ khi họ mang mẹ tới nhà tang lễ.”

“Mày đừng có nghĩ tới Nhật Bản nữa,” tôi hét lên. “Chuyện đó nhất định là không được.”

“Chị không có quyền bảo em phải làm gì, chị biết đấy. Em sẽ trở về.”

“Về đâu cơ?”

“Chả cần biết. Nếu em không ở được với chị thì em sẽ hỏi nhà Johnson.”

“Được thôi. Mày cứ thử hỏi xem.”

“Chị lúc nào cũng chỉ nghĩ đến bản thân mình, có đúng không?”

Vợ chồng nhà Johnson dờ hơi thật đúng là hợp với Yuriko. Tôi có cảm giác như một gánh nặng khổng lồ vừa được cất khỏi hai vai. Chừng nào không phải gặp em gái mình thì nó quay về Nhật hay ở lại Thụy Sĩ tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi chỉ muốn tiếp tục cuộc sống bình thản, lặng lẽ với ông ngoại.

“Khi nào quay lại thì gọi cho tao.”

“Chị thì quan tâm cái quái gì đến em. Lúc nào chả thế.”

Bực mình, tôi gác máy. Có vẻ như chúng tôi đã nói chuyện hơn mười

phút. Cả nhà Kazue nhìn đi chỗ khác. Tôi đợi tổng tài gọi lại báo cước phí. Tôi đợi mãi, đợi mãi, đợi rất lâu. Cứ tưởng họ sẽ gọi ngay trong vài phút. Tới khi điện thoại đổ chuông thì bố của Kazue lao qua phòng với một tốc độ đáng kinh ngạc chớp lấy ông nghe trước khi tôi kịp chạm tay đến.

“Mười nghìn tám trăm yen. Nếu cháu gọi sau tám giờ thì sẽ rẻ hơn.”

“Cháu xin lỗi. Cháu không có bằng ấy tiền ở đây. Cháu có thể đưa cho Kazue vào ngày mai được không ạ?”

“Làm ơn hãy giữ lời.”

Bố của Kazue nói như với một đối tác làm ăn. Tôi cảm ơn ông ta rồi rời khỏi phòng khách. Tôi nghe thấy tiếng cánh cửa đóng lại phía sau lưng khi đứng trong hành lang u ám nhìn lên những bậc cầu thang tối om. Bố của Kazue cũng đi ra theo tôi. Ánh đèn từ phòng khách hắt ra thành một vệt dài khi ông ta khép cửa lại. Nhưng không thấy ai nói năng gì. Phòng khách im lặng như nhà mồ như thể hai người còn lại đang nín thở để nghe trộm bố Kazue sẽ nói gì với tôi. Đứng lên trông ông ta còn thấp hơn tôi. Ông ta ấn vào tay tôi một mẫu giấy. Đó là ghi chú về số tiền mà tôi nợ cước điện thoại, 10.800 yen được viết hết sức rõ ràng.

“Có chuyện này ta muốn nói với cháu.”

“Gì cơ ạ?”

Ánh mắt ông ta rất dữ dội như muốn khuấy phục tôi. Tôi hơi cảm thấy nôn nao chũnh choáng. Đầu tiên ông ta nói giọng đều đều như thể muốn dỗ ngọt.

“Cháu được nhận vào trường Q nên ta nghĩ cháu hẳn là một cô gái tốt.”

“Dạ.”

“Cháu đã ôn thi vất vả như thế nào?”

“Cháu cũng không nhớ nữa ạ.”

“Kazue luôn là một đứa chuyên cần, kể từ hồi tiểu học. Thật may rằng nó là một đứa thông minh và thích học. Thế nên nó có được thành tựu ngày hôm nay cũng là xứng đáng. Nhưng ta nghĩ rằng chỉ học thôi là chưa đủ. Dù sao nó cũng là con gái nên ta muốn nó quan tâm tới quần áo nữa. Và nhất là khi nó vào học trường Q thì ta càng muốn nó trở nên nữ tính hơn. Ta muốn nó cố gắng hơn ở khía cạnh đó, cháu biết đấy. Về phần con bé, nó vẫn làm tất cả để đáp lại mong đợi của ta. Ta rất thương con bé. Ta có thể ca ngợi nó

một cách mù quáng vì ta là cha của nó. Hai đứa con gái của ta đều quá dễ bảo và dễ phục tùng nên ta rất lo cho chúng. Nhưng cháu thì khác hẳn. So sánh với con gái của ta thì cháu là một đứa tự tin hơn rất nhiều. Ta làm việc cho một hãng lớn và ta nhìn người rất giỏi. Ta có thể đoán ngay ra tính cách thực của một người từ cách xa hàng dặm. Bố cháu làm gì?

Bố Kazue nhìn tôi đầy vẻ thiếu thiện cảm. Ông ta chẳng buồn che giấu việc ông ta đang dò xét đánh giá tôi. Tôi dám chắc là ông ta sẽ chẳng coi công việc của ba tôi ra gì nên tôi nói dối.

“Ông ấy làm việc cho một ngân hàng Thụy Sĩ.”

“Ngân hàng nào cơ, ta tự hỏi không biết có phải Ngân hàng Trung ương Thụy Sĩ UBS không? Hay là Swiss Credit?”

“Cháu được dặn không được tiết lộ thông tin về việc này.”

Tôi hoàn toàn rối trí và mất phương hướng nhưng tôi đã cố gắng hết sức để trả lời cho ra hồn. Bố Kazue khẽ khịt mũi, đầu gật gù. Mặt ông ta lộ vẻ kính trọng. Có phải là ông ta phần nào cảm thấy thấp kém hơn? Tôi ngạc nhiên thấy mình đã tìm được một đối trọng hay ho. Bạn cứ cười tôi nếu muốn nhưng tôi chỉ thấy mình nói chính xác những gì mà ông ngoại tôi, một tay lừa đảo thứ thiệt, vẫn thường hay nói khi nhắc tới công việc của ba tôi. Tôi chỉ tìm cách thích ứng với quan điểm về giá trị của người đàn ông này. Tôi chưa từng gặp ai có lập trường dứt khoát về cái gì thì đáng giá và cái gì thì không như ông ta. Nhưng điều đáng sợ là ông ta đang áp đặt cái logic bất công ấy lên tôi. Mà lúc đó tôi chỉ là một đứa trẻ mười sáu tuổi.

“Kazue nói với ta rằng chính cháu là người hối thúc nó tranh cãi về các câu lạc bộ. Con gái ta là loại người làm gì cũng hết sức nghiêm túc và nỗ lực hết sức để có kết quả tốt nhất. Nó sẽ ngậy thơ ép mình làm theo bất cứ điều gì mà người khác yêu cầu nó thực hiện. Và cháu biết thế đúng không? Nhưng ta mới là người điều khiển con gái mình, cháu hiểu không? Vậy nên tốt nhất là cháu hãy tránh xa chuyện ấy ra.”

Tôi cố gắng đối đầu với ông ta. “Thưa bác, bác không biết ở trường cháu nó như thế nào và bác không biết gì về tình bạn giữa cháu và Kazue thì sao bác có thể nói những điều như thế?”

“Có tình bạn giữa cháu và Kazue ư?”

“Đúng ạ.”

“Nhưng cháu không phải là một người bạn thích hợp cho con gái ta. Chuyện mẹ cháu thật đáng tiếc. Nhưng từ những gì ta biết thì hoàn cảnh dẫn tới cái chết của mẹ cháu thật không bình thường. Ta chọn trường nữ sinh Q cho Kazue vì ta biết ta sẽ không nhầm. Ta biết Kazue có thể kết bạn với những cô gái tốt. Kazue là một đứa con gái lành mạnh từ một gia đình mẫu mực.”

Ý ông ta là gia đình tôi thì không mẫu mực. Yuriko và tôi không phải là những đứa trẻ lành mạnh?

“Cháu cho rằng điều đó thật không công bằng. Cháu...”

“Thôi đủ rồi. Ta không quan tâm tới những gì cháu muốn nói.”

Tôi có thể cảm thấy cơn giận đang bùng lên trong đôi mắt ti hí mở trừng trừng của ông ta. Không phải là ông ta giận tôi mà là cái nguy cơ sẽ ảnh hưởng tới tương lai của con gái ông ta.

“Dĩ nhiên tình bạn với một cô gái như cháu cũng sẽ là một bài học tốt cho Kazue. Theo cách đó, nó có thể hiểu đời tốt hơn. Nhưng bây giờ vẫn còn quá sớm cho con bé và cháu chả có gì liên quan tới cái nhà này cả. Ta còn một đứa con gái nữa phải quan tâm nên xin lỗi cháu phải nói ra điều này nhưng ta thực sự không bao giờ muốn nhìn thấy cháu xuất hiện ở đây nữa.”

“Cháu hiểu.”

“Xin cũng đừng giận vì những gì ta vừa nói.”

“Không đâu ạ.”

Đây là lần đầu tiên tôi bị một người lớn tuổi từ chối thẳng thừng. Cứ như thể ông ta vừa nói, mày là một đứa vô giá trị. Điều đó khiến tôi choáng váng.

Ba tôi dĩ nhiên cũng lạm dụng quyền làm cha trong phạm vi gia đình. Nhưng vì vốn là người thiếu số ở Nhật nên ông chẳng bao giờ sử dụng cái quyền đó bên ngoài xã hội. Còn ông ngoại là một người từng phạm tội nhưng rất nhút nhát, luôn làm bất cứ điều gì mà tôi yêu cầu. Nếu có chuyện gì xảy ra thì chính mẹ tôi là người đại diện gia đình khi đối diện với xã hội bên ngoài. Nhưng bà lại không có ảnh hưởng gì ở nhà và nhất nhất nghe theo ba tôi. Vì vậy khi tôi thấy một người nói chuyện với người ngoài mà khất khe vô lối như bố của Kazue thì tôi thật sự bị ấn tượng. Vì sao? Vì chính bố của Kazue không thực sự tin vào những giá trị xã hội mà ông ta đại diện nhưng ông ta biết sử dụng chúng như một vũ khí để tồn tại.

Bố của Kazue rõ ràng không quan tâm tới những sự việc nội bộ ở trường Q. Ông ta rõ ràng không quan tâm tới ảnh hưởng của chúng đối với Kazue cũng như việc cô ta sẽ trở thành nạn nhân của chúng như thế nào. Ông ta là một tên ích kỷ khôn nạn. Điều này thì ngay một đứa học sinh trung học như tôi cũng có thể thấy rõ như ban ngày. Nhưng Kazue, mẹ và em gái của cô ta thì không hề hay biết gì về tính cách thực cũng như những ý đồ của ông ta. Ông ta cũng có khả năng tiếp cận những ý đồ đen tối và nuôi dưỡng chúng như tôi và Mitsuru, biến chúng thành vũ khí của mình và dùng chúng để bảo vệ gia đình của ông ta. Bảo vệ gia đình cũng chính là bảo vệ chính bản thân ông ta. Nhìn theo khía cạnh này thì tôi không khỏi ghen tị với Kazue và ông bố mạnh mẽ của cô ta. Bị chi phối bởi ý chí sắt đá của bố, Kazue tin tưởng các giá trị của ông ta một cách tuyệt đối. Giờ khi nghĩ lại chuyện này tôi nhận ra rằng cái quyền lực mà bố Kazue có được đối với con gái mình chính là một sự áp đặt về tinh thần.

“Thôi được rồi, đi về nhà cẩn thận nhé!”

Tôi bắt đầu leo lên cầu thang với cảm giác như thể bố Kazue đang đẩy tôi từ phía sau. Sau đó ông ta quan sát tôi một chút rồi trở lại phòng khách, sập cửa lại. Mọi thứ trở nên tối om.

“Bạn đi lâu thế!”

Kazue có vẻ khó chịu vì phải chờ lâu. Có vẻ như cô ta giải sầu bằng cách vẽ lảng nhãng trên quyển vở trước mặt. Cô ta vẽ một cô gái hoạt náo viên mặc váy ngắn, tay vung vẩy một chiếc que biểu diễn. Thấy tôi nhìn xuống bức tranh, cô ta vội lấy tay che nó lại, giống hệt một đứa trẻ con.

“Ông ấy để tớ gọi đi quốc tế.” Tôi đưa cho Kazue xem tờ hóa đơn mà bố cô ta tự viết. “Tớ sẽ trả tiền cho bạn ngày mai.”

Kazue liếc nhìn số tiền. “Ồi giời! Đắt thế. Tớ đang tự hỏi vì sao mà mẹ bạn mất?”

“Bà ấy tự tử ở Thụy Sĩ.”

Kazue chớp mắt xuống như thể cố tìm ra từ thích hợp để nói rồi nhìn tôi vào bảo. “Tớ biết điều này nghe thật khủng khiếp, nhưng tớ phần nào đó ghen tị với bạn.”

“Vì sao? Bạn cũng muốn mẹ bạn chết sao?”

Kazue thì thầm trả lời, “Tớ ghét mẹ tớ. Gần đây tớ bắt đầu để ý thấy bà ấy

hành động cứ như bà ấy là con gái chứ không phải vợ của bố tớ. Mẹ gì mà xử sự thế đấy. Bố tớ chỉ hy vọng ở các con thôi, bạn biết đấy, ở chúng tớ, thế nên có bà ấy quanh quẩn ở bên cạnh thật là khó chịu.”

Kazue nói và mỉm cười với ý nghĩ rằng cô ta là người duy nhất có thể đáp ứng được những mong đợi của cha mình, Kazue là “một đứa con gái tốt,” một đứa con gái phải đạo với lẽ sống duy nhất là làm hài lòng bố cô ta.

“Ồ, tớ cũng nghĩ là ông ấy chả cần thêm một đứa con gái nữa làm gì,” tôi nói.

“Bạn nói đúng rồi đấy! Mà tớ cũng có thể làm được chả cần tới em gái tớ luôn.”

Tôi không kiềm chế được, bật ra một tiếng cười đầy thương hại. Gia đình tôi đúng là không mẫu mực, một thực tế mà tôi biết rõ, không cần bố Kazue nói ra. Nhưng tôi nhận ra rằng đó là thứ mà một người kỹ luật sắt thép như Kazue sẽ không bao giờ hiểu được.

Khi tôi vừa bước chân ra ngoài phố tôi um thì có ai đó túm lấy vai tôi. Bố của Kazue đã theo tôi ra ngoài.

“Chờ một lát ở đó,” ông ta nói. “Cháu nói dối. Bố cháu không làm việc cho ngân hàng Thụy Sĩ hay cái gì đó tương tự có đúng không?”

Ánh đèn đường khẽ nhấp nháy trong đôi mắt ti hí của ông ta. Hẳn ông ta biết được điều đó từ Kazue. Tôi đứng sững lại như chôn chân tại chỗ. Ông ta nói tiếp, “Nói dối là sai lầm. Trong suốt đời mình ta chưa hề nói dối lấy một lần. Dối trá là kẻ thù của xã hội. Cháu có biết không? Nếu cháu không muốn ta báo chuyện này với nhà trường thì đừng bao giờ lại gần Kazue nữa.”

“Cháu hiểu rồi.”

Tôi có thể cảm thấy bố Kazue vẫn nhìn tôi trừng trừng cho tới khi tôi rẽ sang phố khác. Bốn năm sau ngày hôm đó ông ta bị xuất huyết não và chết ngay tại chỗ, thế nên đó là cơ hội đối mặt duy nhất và cuối cùng của tôi với con người này. Sau khi bố cô ta mất, gia đình Kazue nhanh chóng tan gia bại sản. Tôi nghĩ tôi là một nhân chứng về sự xuống dốc của gia đình này, chứng kiến mọi chuyện xảy ra chỉ vài năm trước đỉnh điểm của khủng hoảng. Cho tới giờ tôi vẫn cảm thấy cái cách bố Kazue nhìn theo tôi lúc đó giống như một viên đạn găm vào lưng. Một tuần sau đó ba tôi gọi điện nói cho tôi biết tang lễ đã diễn ra suôn sẻ. Không thấy Yuriko động tĩnh gì. Tự bảo chắc kể

hoạch quay trở lại Nhật của nó đã thay đổi, tôi sống như trên mây suốt mấy ngày sau đó. Thế rồi vào một buổi tối không lâu sau đó, một buổi tối ấm áp như mùa hè, tôi nhận được điện thoại từ một người mà tôi ít mong đợi nhất, Masami, vợ của Johnson. Ba năm đã trôi qua từ cái ngày xảy ra chuyện ở khu nghỉ mát trên núi.

“Xin chào! Có phải là chị của Yuriko đó không?” Là tôi đây. Masammy Johnson!”

Cô ta kéo dài chữ m một cách bất thường và phát âm chữ s ở cuối tên như kiểu người nước ngoài thường hay nói. Chỉ nghe thấy thế tôi đã nổi hết cả gai ốc.

“Lâu rồi không gặp cô.”

“Cô không biết rằng cháu ở lại Nhật Bản một mình. Đáng lẽ cháu phải cho cô biết! Cô sẽ rất vui nếu có thể giúp được gì cho cháu. Cứ thu mình lại như thế thật là ngốc quá đi. Nghe này, cô rất lầy làm tiếc về chuyện của mẹ cháu. Thật đáng tiếc!”

“Cảm ơn cô đã quan tâm ạ,” tôi lúng túng trả lời.

“Thực tế cô gọi cho cháu về chuyện của Yuriko. Cháu có nghe nói chứ?”

“Nghe gì cơ ạ?”

“Yuriko sẽ ở với bọn cô! Ít nhất là những năm đầu trung học. Ở nhà cô có dư một phòng và hai vợ chồng cô đều rất yêu mến Yuriko ngay từ khi nó còn bé. Con bé sẽ phải đổi trường, hẳn rồi. Nó nói nó muốn xin vào trường Q nơi cháu đang theo học. Thế là cô hỏi thử điều kiện nhập học dành cho học sinh ở nước ngoài chuyển về và họ đã đồng ý nhận nó. Cô vừa được thông báo về quyết định này. Không phải quá tốt sao? Cháu và Yuriko sẽ học cùng một trường. Chồng cô cũng rất hài lòng vì mọi chuyện lại suôn sẻ thế. Chú ấy bảo trường Q là một trường rất tốt và lại không xa chỗ cô chú là mấy.”

Chuyện quái quỷ gì thế này? Tôi đã học như điên để có thể tách khỏi Yuriko nhưng nó đã quay trở lại thâm nhập vào cuộc đời tôi như một làn khí độc. Tôi thất vọng thờ dãi. Yuriko dốt như một con bò nhưng nó luôn được ưu đãi đặc biệt nhờ sắc đẹp của mình. Về điểm này thì trường Q cũng chẳng khác gì.

“Hiện giờ Yuriko đang ở đâu ạ?”

“Ở ngay đây này. Chờ một chút. Cô đưa điện thoại cho nó.”

“Chị ơi, chị đây à?”

Tôi đã bảo Yuriko đừng có quay về Nhật nhưng giờ nó đang ở đây rồi. Cái giọng vô ưu của nó ở đầu dây bên kia thật khác hẳn với đứa con gái quần trí gọi điện cho tôi vài giờ sau khi mẹ mất. Hẳn là giờ nó đang hưởng thụ mọi sự quan tâm chú ý mà hai vợ chồng Johnson đang bày ra trước mặt nó trong căn hộ xa xỉ của họ ở quận Minato thượng lưu.

“Vậy mà sẽ chuyển tới trường Q à?”

“Vâng ạ, bắt đầu từ tháng Chín. Không phải như thế rất tuyệt sao? Chúng mình sẽ học cùng một trường.”

“Mày quay trở lại khi nào thế?”

“Hmmm, khoảng một tuần rồi ạ. Ba sẽ tái hôn đấy, chị có biết không?”

Con bé nói giọng bình thản không có chút gì hậm hực như thể nếu bản thân nó ổn thì mọi chuyện khác thế nào cũng được.

“Ông ngoại thế nào ạ?”

Giữ chặt lấy ống nghe, tôi nhìn sang phía ông ngoại. Ông đang bận chăm chút cho đám bonsai, hoàn toàn không hay biết gì về cuộc đối thoại xảy ra bên cạnh. Mấy hôm nay, ông đã bình tĩnh trở lại.

“Ông khỏe.”

“Vâng. Em thực sự rất hài lòng vì đã không phải tới ở với chị ở quận P. Em sẽ cố gắng hết sức để tự lo cho mình.”

Con bé trả lời, rõ ràng là không hoàn toàn thờ ơ như nó vốn tỏ ra.

Ồ đúng. Nó sẽ tự lo được cho bản thân. Đúng là một trò hề. Chẳng muốn nói thêm gì nữa, tôi chán nản dập máy.

• 6 •

Các sự kiện mà tôi kể lại cho tới thời điểm này là những gì bản thân tôi chứng kiến. Yuriko, Kazue và bố của cô ta vẫn luôn sống trong hồi ức của tôi. Giống như câu chuyện nhìn từ một phía nhưng bạn có thể mong đợi gì chứ? Người trong cuộc duy nhất còn lại chính là tôi hiện vẫn hoàn toàn khỏe mạnh và đang làm việc tại văn phòng ủy ban quận. Ông ngoại tôi như tôi có

nhắc tới bị mắc bệnh Alzheimer nên đang phiêu du trong thế giới tưởng tượng của mình, thời gian hay nơi chốn đối với ông không còn gì quan trọng. Ông thậm chí chẳng còn nhớ ngày xưa đã mê mẩn cây bonsai thế nào. Ông đã bán đi cây sồi và cây thông đen yêu quý của mình, hay cũng có thể chúng đã chết rục từ lâu và đã bị ném vào sọt rác.

Nhắc tới bonsai khiến tôi nhớ lại một câu chuyện nữa liên quan tới cuộc chạm trán với bố của Kazue mà tôi quên chưa kể. Đó là việc tôi phải hoàn trả lại mười nghìn tám trăm yen số tiền cước điện thoại quốc tế.

Vì không có đủ tiền lúc đó nên tôi đã hứa sẽ trả lại sau. Nhưng không dễ dàng chút nào. Vào thời điểm đó toàn bộ tiền tiêu vặt hằng tháng của tôi chỉ có vền vền ba nghìn yen mà tôi đã phải dùng phần lớn để mua sách vở, đồ dùng học tập nên chẳng còn lại là bao. Ngoài tiền học phí, hằng tháng ba tôi còn gửi thêm cho tôi khoảng bốn mươi nghìn yen nhưng tôi đều đưa hết cho ông ngoại. Dù sao thì tôi cũng đang sống trong nhà ông. Ông thì dĩ nhiên phung phí hết tiền vào các cây bonsai, hoặc là mua cây mới hoặc là mua những thứ phụ trang cho đám cây cũ. Nhưng thế nào đi nữa thì tôi cũng không hề nghĩ là một cuộc điện thoại đi nước ngoài lại đắt như vậy. Trên đường về nhà ngày hôm đó, tôi vắt tai vắt óc để nghĩ cách kiếm ra số tiền đó.

Thỉnh thoảng tôi cũng nhận được điện thoại từ Thụy Sĩ nhưng dĩ nhiên là do ba tôi trả tiền, vả lại chúng tôi chưa bao giờ nói chuyện lâu thế. Chúng tôi không phải là mẫu gia đình chuyện trò lai rai. Thậm chí nếu tôi có bảo ba gửi tiền cho tôi thì cũng phải mất nhiều thời gian mới nhận được. Tôi nghĩ chả còn cách nào khác là phải hỏi vay tiền ông ngoại mất thôi.

Nhưng khi tôi về tới nhà tối hôm đó thì ông ngoại đã đang ngáy trên giường, giấc ngủ sẽ giúp cho huyết áp hạ xuống. Bà hàng xóm làm nghề bán bảo hiểm đang ở đó trông ông. “Cháu phải trả tiền nhiều vậy sao? Sao cháu không bảo bên nghe trả tiền hả giờ?” bà mắng tôi khi nghe kể về chuyện cước điện thoại.

“Thì bác bảo cháu gọi từ nhà họ mà, bác có nhớ không? Bác phải dặn cháu là bảo bên nghe trả tiền chứ. Cháu có biết gì đâu.”

“Cháu nói đúng,” bà hàng xóm hít một hơi thuốc rồi mím môi nhả khói sang bên cạnh để khỏi phả vào mặt tôi. “Nhưng mà dù sao thì bác cũng thấy như thế là quá đắt. Thế ai là người hỏi tổng đài về cước phí?”

“Bố bạn cháu.”

“Nếu ông ta nói dối thì sao. Ông ta biết là ông ta có thể kiếm lời từ vụ này vì cháu chỉ là một đứa trẻ con. Mà thậm chí nếu ông ta không muốn gạt cháu đi nữa thì phần lớn mọi người trong hoàn cảnh này sẽ thương cháu, vừa mất mẹ như thế mà không lấy tiền điện thoại của cháu giống như là một món tiền phúng. Nếu là bác thì bác sẽ làm vậy. Đó là điều hợp lẽ. Nhưng chắc là do tính cách mỗi người, bác nghĩ thế.”

Bà hàng xóm này vốn rất keo kiệt. Tôi chả tin là bà ta sẽ bỏ tiền làm từ thiện giúp ai bao giờ. Nhưng những lời của bà ấy khiến tôi trở nên hoài nghi. Nếu bố Kazue gạt tôi thật? Tôi nhìn xuống mẫu giấy lòi ra từ trong túi có ghi rõ số tiền cước mà tôi phải trả. Bà hàng xóm giật phất lấy tờ giấy bằng những ngón tay béo mập của mình. Càng nhìn chúng thì bà ta càng nổi điên lên.

“Thật không thể tin nổi là có người lại viết ra một số tiền lớn như vậy và đưa nó cho một đứa trẻ vừa mất mẹ, ông ngoại thì bệnh. Đúng là quái vật. Ông ta làm nghề gì vậy? Nếu ông ta có thể gửi con tới học trường đó thì ông ta hẳn có tiền. Cá là ông ta hẳn có một cái nhà đẹp.”

“Cháu không biết. Ông ấy bảo ông ấy làm cho một hãng lớn. Nhà họ đúng là đẹp thật.”

“Đoán xem, sự tham lam của bọn nhà giàu.”

“Không phải như vậy đâu ạ.”

Cái vẻ căn cơ tới bốc mùi tràn ngập trong ngôi nhà của Kazue lại hiện ra trước mắt tôi khiến tôi lắc đầu quày quạy.

“Vậy thì bác có cảm tưởng rằng ông ta chỉ là một tay chạy máy lương ba cọc ba đồng nhưng giả vờ sang trọng mà thôi. Nếu không thì đúng là một tên bủn xỉn.” Đưa ra kết luận này xong thì bà hàng xóm vội vàng thu dọn đồ đạc ra về, rõ ràng là muốn ra khỏi cửa trước khi tôi kịp hỏi vay tiền. Tôi bực quá ném luôn tờ giấy ghi nợ vào tường.

Sáng hôm sau nhìn thấy tôi là Kazue lập tức hỏi thúc về món nợ. “Bố tớ bảo tớ nhắc bạn đừng quên trả số tiền bạn nợ khi gọi điện thoại.”

“Xin lỗi. Mai tớ trả được không?”

Tôi vẫn nhớ cái ánh mắt Kazue lướt trên mặt tôi lúc đó. Rõ ràng là cô ta không tin tôi. Nhưng chính bọn họ có thành thật với tôi hay không? Tôi biết

là tôi sẽ phải trả số tiền đó. Thế nên ngay khi tan học tôi chạy vội về nhà và lấy một cây bonsai trong bộ sưu tập của ông ngoại, một cây nam thiên trúc nhỏ để bê cho dễ. Ông ngoại tôi đặc biệt tự hào về nó, ông thường hân hoan miêu tả cái sắc đỏ tuyệt vời của những trái mọng mà cây cho ra vào mùa đông. Mọc quanh gốc cây là một tấm thảm rêu dày, xanh ngút ngát. Cây được trồng trong một cái chậu men bóng màu xanh sẫm.

Ông ngoại đang chăm chú xem một trận đấu sumo trên vô tuyến. Chẳng còn thời cơ nào tốt hơn, tôi lặng lẽ mang cây bonsai ra khỏi nhà. Tôi để nó vào giỏ xe và ra sức đạp tới Vườn Thọ.

Trời bắt đầu tối và khu vườn đã đóng cửa. Ông cán bộ quản thúc đang đứng ở cửa trước tiễn khách. Ông ta có vẻ ngạc nhiên nhìn tôi đạp với cây bonsai.

“Cháu chào ông ạ,” tôi nói, cố gắng tỏ ra lễ phép. “Ông có muốn mua cây bonsai này của cháu không ạ?”

Trông ông ta có vẻ không hài lòng. “Có phải là ông ngoại cháu xui cháu không đấy?”

Tôi lắc đầu nguầy nguậy.

Ông ta mỉm cười vẻ giả tạo. Tôi chợt nhận ra rằng ông ta rất muốn phục thù ông ngoại.

“Được rồi. Ta sẽ trả cháu một món hời. Năm nghìn yen cháu nghĩ sao?”

Thất vọng nhưng tôi vẫn giơ hai ngón tay lên. “Ông có thể cho cháu hai tờ được không ạ? Hai mươi nghìn yen? Ông ngoại cháu bảo đây là một cây nam thiên trúc rất đẹp.”

“Cô cháu ơi, cái cây này chẳng đáng giá thế đâu.”

“Thôi được, thế thì để cháu đi hỏi người khác.”

Ông cán bộ quản thúc ngay lập tức nâng giá lên gấp đôi, trả tôi mười nghìn yen. Tôi bảo với ông ta là riêng cái bình không cũng bán được bằng ấy tiền rồi. Ông ta nghĩ một lúc rồi nói giọng dễ ngọt, “Cháu bê cái chậu này hẳn nặng lắm,” đoạn chạm vào tay tôi định nhắc cái chậu lên. Làn da thô ráp của ông ta giống như một lớp da thú được đánh xi cẩn thận và ám một cách kỳ lạ. Tôi phản ứng theo bản năng bằng cách rút tay lại và đánh rơi chậu hoa xuống đất. Chậu bonsai rơi xuống, va vào những tảng đá và vỡ tan tành. Những chiếc rễ cây được giải phóng bật ra tua tủa. Mấy thanh niên đang quét

dọn xung quanh dừng lại và nhìn chúng tôi về báo động. Ông nhân viên quản thúc cúi xuống loay hoay nhặt các mảnh vỡ, vừa làm vừa nhìn tôi về hơi e ngại.

Cuối cùng tôi cũng bán được cái cây với giá ba mươi nghìn cùng với cái chậu vỡ. Tôi quyết định gửi số tiền còn lại vào sổ tiết kiệm sau khi trả hết tiền điện thoại. Tôi không lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra nếu như cần gấp tiền cho các chuyến đi ngoại khóa trường hay bất cứ việc gì đột xuất. Ở trường Q lúc nào cũng bị áp lực đóng góp cho các sự kiện này nọ, từ những lễ hội hàng năm cho tới các bữa tiệc sinh nhật. Các học sinh khác chả bao giờ phải nghĩ tới chuyện này nhưng tôi thì cần có thêm một khoản dự trữ trong sổ tiết kiệm của mình.

Đêm đó ông ngoại tôi không để ý đến cái cây bị mất nhưng sáng hôm sau khi vừa bước chân ra ngoài hiên thì ông liền hét lên về thất thanh: “Ôi ngài Nam thiên trúc! Ngài đi đâu mất rồi?”

Tôi bỏ đi chuẩn bị bữa trưa như thể không biết chuyện gì xảy ra. Ông ngoại chạy vội vào phòng khách chật chội dáo dác tìm cây nam thiên trúc. Ông mở tủ ở phòng bên cạnh, kiểm tra những ngăn ở trên cùng sát với trần nhà. Thậm chí ông ra cả chỗ lồi đi lục lọi tủ đựng giày dép.

“Chả tìm thấy đâu cả! Mà lại là một cây bonsai quý như thế. Nó có thể ở đâu được nhỉ. Ra đây đi, ra khỏi chỗ đó đi. Làm ơn đi ngài nam thiên trúc. Già xin lỗi đã bỏ lơ ngài. Già không có ý đó. Nhưng con gái già vừa mất, ngài biết đấy, thật là đau đớn. Trái tim già đang tan nát. Già xin lỗi, già thực sự rất lấy làm tiếc. Xin hãy xuất đầu lộ diện, xin đừng giận dữ nữa!”

Ông ngoại lục tìm khắp nhà như một kẻ mất trí cho tới khi kiệt sức mới thôi. Đầu rũ xuống, vai rụt lại, ông nhìn bất động vào khoảng không. “Nó biến mất để dẫn con gái ta tới thế giới bên kia.” Ông ngoại thường chỉ biết lừa để chôm của người khác. Nhưng chả bao giờ ông nghĩ tới chuyện nghi ngờ tôi, hay bà hàng xóm, nhân viên bảo vệ hay bất cứ người nào xung quanh. Không chút mảy may nghi ngờ nào. Có vẻ như câu chuyện khó tin này đã tới hồi kết nên tôi đi học, trong lòng nhẹ nhõm. Việc tới nhà Kazue dẫn tới hết xui xẻo này đến xui xẻo khác.

Nghĩ đến mới thấy việc mẹ tôi đột ngột tự sát là nguyên nhân dẫn đến sự tan vỡ của cả gia đình. Tôi ở với ông ngoại, Yuriko ở với nhà Johnson còn

ba tôi thì ở lại Thụy Sĩ và xây dựng một gia đình mới với người đàn bà Thổ Nhĩ Kỳ đó. Đối với ba, Nhật Bản gắn liền với cái chết của mẹ. Sau này tôi mới sững sốt khi phát hiện ra rằng người phụ nữ Thổ Nhĩ Kỳ đó chỉ hơn tôi có hai tuổi. Cô ta sinh ba người con, toàn là con trai. Đứa lớn nhất giờ đã hai mươi tư và nghe nói đang chơi bóng cho một câu lạc bộ Tây Ban Nha. Nhưng vì tôi chả bao giờ gặp nó và cũng chả quan tâm tới bóng đá nên hai chúng tôi giống như sống ở hai thế giới khác nhau.

Nhưng trong thế giới biểu đồ tương tượng của tôi, Yuriko, tôi và những người em trai cùng cha khác mẹ, tất cả cùng đang bơi một cách điên cuồng trong ánh sáng xanh tươi của biển mặn. Nếu tôi vẽ một biểu đồ tương tự theo kiểu biểu đồ Burgess cho kỷ Cambrian mà tôi vốn yêu thích, Yuriko với khuôn mặt xinh đẹp của nó sẽ là nữ hoàng dưới thủy cung. Như vậy nó sẽ là một con *Anomalocaris*, thủy tổ của loài giáp xác, một loài sinh vật có hai càng trước rất lớn, giống như một con tôm hùm chẳng hạn. Còn các em trai của tôi, hẳn được thừa hưởng đôi chân mày rậm, sẫm của dòng máu Trung Đông sẽ là những con trùng kết vào thành một cụm hay là các sinh vật giống con sứa bơi khắp đại dương. Còn tôi? Tôi hẳn sẽ là một con *Hallucigenia*, một loài sinh vật bò dưới lớp bùn của đại dương với bảy chiếc gai lông, trông như một cái lược. Con *Hallucigenia* chuyên ăn xác chết thối. Lúc đó tôi không biết điều này. Loài *Hallucigenia* sống nhờ ăn xác các loài động vật chết. Mà thế thì càng hợp với tôi vì tôi vẫn sống bằng hồi ức quá khứ của những người đã chết.

Thế còn chuyện giữa Mitsuru và tôi thì sao? Mitsuru đỗ vào Đại học Y Tokyo như cô ấy hằng mong muốn. Nhưng sau đó cuộc đời cô ấy thay đổi theo một hướng khác hẳn, một hướng mà không ai có thể ngờ tới. Cô ấy có vẻ rất ổn, chỉ có điều là cô ấy đang bị đi tù. Năm nào tôi cũng nhận được thiệp chúc mừng năm mới của cô ấy sau khi qua kiểm duyệt của chính quyền nhưng tôi chẳng bao giờ hồi âm. Bạn muốn hỏi tôi tại sao? Tôi sẽ giải thích khi kể tới phần đó của câu chuyện.

Giờ hãy tiếp tục câu chuyện của tôi cho tới ngày xảy ra một sự kiện hoàn toàn bất ngờ. Tôi chẳng muốn nói với ai những nếu muốn tiếp tục giải bày thì tôi không có cách nào khác là phải tiết lộ chuyện này. Đó là khoảng một tuần trước ngày xử án. Hai vụ giết người đã được xâu chuỗi và đặt tít “Vụ

giết người hàng loạt ở căn hộ chung cư.” Lúc đầu báo chí còn xôn xao trước cái chết của Kazue và gọi đó là “Vụ sát hại gái văn phòng cao cấp.” Nhưng sau khi phát hiện ra Zhang cũng liên quan tới vụ mưu sát Yuriko thì họ đồng loạt thay tít báo. Yuriko bị ám hại trước và khi nạn nhân đầu tiên chỉ là một gái điếm già thì không có một lý do gì để tạo ra một tin nóng.

Hôm đó người ta dự báo một cơn bão trái mùa có nguy cơ đổ bộ vào Tokyo. Đó là một ngày không yên tĩnh. Một cơn gió âm bất chợt tràn vào thành phố và mỗi lúc một trở nên dữ tợn. Từ cửa sổ văn phòng hành chính quận tôi nhìn gió quất dữ dội lên những tán cây sung bên ngoài như muốn vặt trụi hết lá. Gió xô nghiêng những chiếc xe đạp trong bãi đỗ như những cây domino. Phải nói rằng đó là một ngày đáng sợ, khiến vì một lý do nào đó tôi cảm thấy hết sức bất an. Tôi vẫn ngồi tại bàn tư vấn về chăm sóc trẻ em như thường lệ nhưng chẳng có ai tới hỏi han nên tôi cứ nghĩ ngợi miên man. Trời mưa bão thế này tôi chỉ muốn mau chóng được về nhà. Thế rồi một người phụ nữ lớn tuổi xuất hiện trước mặt tôi. Bà ta vận một bộ vest màu ghi may rất khéo, rất nền nã mà sang trọng, cặp kính đọc sách gọng bạc trễ xuống mũi. Bà ta chắc ngoài năm mươi. Mái tóc muối tiêu búi gọn lại sau gáy, bà ta có một vẻ gì đó cứng nhắc, giống như một người Đức. Tôi vốn chỉ quen tiếp những bà mẹ trẻ có con nhỏ tới đây nên tôi đoán chắc bà ta tới để hỏi thông tin về nhà trẻ cho cháu nên tôi lên tiếng một cách miễn cưỡng, “Tôi có thể giúp gì cho bà được ạ?”

Nghe thấy thế người phụ nữ lớn tuổi khẽ thở phì ra một tiếng, môi chu lại. Hàm răng của bà ta có vẻ gì đó khiến tôi thấy quen quen.

“Cháu thân mến, cháu không nhận ra ta sao?”

Ngay cả khi ngắm kỹ lại gương mặt của bà ta tôi cũng không tài nào nhớ ra được. Bà ta có một làn da rám nắng, không hề trang điểm. Cũng không tô son. Một người phụ nữ lớn tuổi không trang điểm với khuôn mặt hình cá. Làm sao tôi có thể phân biệt bà ta với những người đồng niên khác?

“Là cô Masami này. Masami Johnson!”

Tôi há hốc mồm ra vì ngạc nhiên. Tôi không hề nghĩ Masami lại biến đổi thành một người phụ nữ trông giản dị nền nã như vậy. Trong ký ức của tôi Masami luôn là một người đàn bà sôi nổi rực rỡ, luôn có gì đó không ăn nhập với hoàn cảnh xung quanh. Như đi leo núi Gunma với một chiếc quần

kim cương to sụ hay đi trượt tuyết với đôi môi tô son đỏ choét. Đó là người chụp chiếc mũ len lông xù lên đầu Yuriko. Là người mặc chiếc áo phông hàng hiệu in đầu con báo dữ tợn và sống động tới mức hù dọa được bọn trẻ con. Là người nói tiếng Anh với một thứ âm điệu giống như hét vào tai người khác và bảo, “hãy nhìn tôi đây này!” Dù vậy tôi vẫn cứ tin rằng bà ta tới đây để tìm hiểu về nhà trẻ. Thế nên tôi lấy ra quyển sổ đăng ký và bảo bà ta, giọng cô làm ra vẻ thản nhiên, “Cháu không biết là cô cũng ở quận này.”

“Ồ không, cô không ở đây.” Masami trả lời vẻ cực kỳ nghiêm túc. “Cô đang ở Yokohama. Cô tái hôn mà, cháu biết đấy.”

Tôi thậm chí còn không biết là bà ta và Johnson đã ly hôn. Tôi vẫn nghĩ Masami và Johnson là hai người tôi không bao giờ mong gặp lại.

“Cháu không biết. Thế cô ly dị từ khi nào vậy?”

“Cũng được hơn hai mươi năm rồi.”

Masami rút từ chiếc hộp bằng bạc ra một tờ danh thiếp và đưa cho tôi.

“Đây là công việc bây giờ của cô.”

TƯ VẤN VÀ HỖ TRỢ: CÁC KHÓA HỌC TIẾNG ANH KÈM RIÊNG.
Đó là những chữ ghi trên danh thiếp. Và tên của bà ta đã đổi từ Masami Johnson sang Masami Bhasami.

“Cô đã tái hôn với một người Iran chuyên làm về xuất nhập khẩu. Cô cũng làm thêm một chút, công việc của cô là tuyển lựa các giáo viên tiếng Anh rồi tổ chức các khóa học tiếng. Thực sự là rất thú vị.”

Tôi giả vờ xem xét chăm chú tấm danh thiếp để có thời gian suy nghĩ. Tại sao bà ta lại tới tìm tôi sau hai mươi bảy năm? Nhất là vào một ngày như ngày hôm nay. Kỳ lạ không thể tả được. Masami đứng đó tươi cười nhìn tôi, mắt lấp lánh hoài niệm quá khứ.

“Thật vui được gặp lại cháu, cháu thân mến. Xem nào, lần cuối cùng chúng ta nói chuyện với nhau là khi Yuriko gọi điện cho cháu để báo nó được nhận vào trường Q. Thế mà đã hơn hai mươi năm rồi.”

“Vâng, đúng thế ạ.”

“Thế cháu thế nào?”

“Tốt ạ, cảm ơn cô đã quan tâm.”

Cảm ơn cô đã quan tâm, thật tình, tôi vừa trả lời theo đúng phép lịch sự vừa cay đắng nghĩ thầm. Việc bà ta xuất hiện ở đây quả là không bình

thường. Bà ta hẳn không cất công tới đây chỉ để nói về các lớp học tiếng Anh. Khi tôi không còn giấu được vẻ hoài nghi, Masami cuối cùng cũng thú nhận.

“Sau khi Johnson và cô chia tay, chú ấy thực sự cùng đường. Chú ấy đã từng là một ngôi sao đang lên của ngành chứng khoán, nhưng khi sự nghiệp tụt dốc chú ấy đành phải kiếm sống bằng nghề dạy tiếng Anh rẻ mạt. Và rồi tất nhiên, cả việc Yuriko bị giết nữa.”

Nhưng giọng nói của Masami ngược lại, có vẻ gì đó như thù hận. Và rồi bà ta nhìn thẳng vào tôi lúc đó còn đang choáng váng và nói, “Cháu không biết đúng không? Johnson và cô chia tay là vì Yuriko.”

Đột nhiên tôi nhớ lại vẻ mặt của Johnson khi ngồi trước lò sưởi trong căn nhà nghỉ bằng gỗ cái buổi tối xa xưa đó với Yuriko trong lòng ra vẻ nũng nịu với chú ấy. Lúc đó con bé chỉ là học sinh tiểu học. Johnson thì lúc nào cũng trông đẹp trai và tự tin với mái tóc màu nâu bồng bênh và chiếc quần jean màu bạc. Tôi lại thấy mình đang tưởng tượng ra gương mặt đứa trẻ con mà hai người đó sẽ sinh ra. Hình ảnh đó có gì đó thật thân thiết và quyến luyến khiến đầu óc tôi gần như tê liệt. Yuriko đã chết nhưng vẫn tìm được cách đầu độc tôi. Thật không thể chịu nổi.

Cảm thấy sự khinh bỉ mà tôi cố tình che giấu, Masami nói, “Vậy thì đúng là cháu không biết thật. Mà cô thì đã đối tốt với nó biết bao, chăm sóc nó như thế nào. Để bị nó đâm sau lưng như vậy. Chuyện đó thực sự đã khiến cô phát rồ, phải tìm tới bác sĩ tâm thần mất một thời gian. Đây cháu xem, cô đã mất bao nhiêu công để xin cho nó được vào trường Q, hằng ngày cô chuẩn bị bữa trưa cho nó, ngon lành đẹp mắt để bạn bè nó không chê trách gì được. Tiền tiêu riêng cô cũng cho nó không ít, mỗi lần ra ngoài chơi là cô lại cho thêm. Rồi cả số tiền bỏ ra để xin cho nó vào được đội hoạt náo viên thật không phải là nhỏ. Nói thật cho cháu biết nếu mà giờ có thể lấy lại số tiền đó thì cô sẽ làm ngay.”

À thì ra thế. Bà ta tới đây để đòi lại tiền. Tôi cúi đầu xuống vẻ bối rối, cố tránh mắt của bà ta.

“Cháu rất lấy làm tiếc.”

“Thôi quên nó đi. Cháu cũng chả làm được gì. Cháu với Yuriko cũng chả bao giờ gần gũi. Ta đoán cháu là đứa thông minh. Cháu đã nhìn ra chân

tướng của nó ngay từ đầu.”

Nghe Masami nói chắc tôi có thể hành nghề thầy bói. Rồi bà ta mở túi và lấy ra một quyển sổ ghi chép rồi thả nó lên bàn trước mặt tôi. Bìa cuốn sổ có hình dán một bông hoa huệ màu trắng và trông rất con gái. Mép bông hoa đã bong ra trông hơi nhem nhuốc, bản thiú.

“Gì đấy ạ?”

“Của em gái cháu. Có thể gọi là nhật ký của nó. Có vẻ như nó đã viết cho tới lúc chết. Cô rất tiếc đã đường đột tới tìm cháu thế này nhưng quyển nhật ký này làm cô rùng mình. Thế nên cô tới đây để giao nó cho cháu. Cô nghĩ cháu giữ nó là tốt nhất. Vì một số lý do mà Johnson vốn là người giữ cuốn sổ này, thế rồi một hôm tự dung chú ấy gửi nó cho cô và bảo là chú ấy không biết tiếng Nhật nên giữ nó chả có ích gì. Khi Yuriko bị sát hại, cô nghĩ chú ấy cũng bị cắt rút lương tâm. Nhưng chú ấy không biết là nó có viết về chú ấy trong cuốn sổ này.”

Masami hơi bĩu môi khi nói những lời này.

“Cô đã đọc nó chưa?”

“Dĩ nhiên là chưa.” Masami lắc đầu quày quạy. “Cô không quan tâm tới nhật ký của người khác, nhất là với thứ nhật ký rác rưởi như thế này.”

Masami nói dường như không để ý tới mâu thuẫn trong chính lời nói của mình.

“Được thôi, cháu sẽ giữ nó.”

“Ôi thật đúng là nhẹ cả người! Lúc đầu cô nghĩ hay là nộp nó cho cảnh sát. Rồi cô nghe nói phiên tòa sắp diễn ra nên cô hơi lo. Giờ thì tốt rồi. Cô đưa nó cho cháu. Cảm ơn cháu. Cháu bảo trọng nhé!”

Masami giơ cánh tay rám nắng vẫy chào tôi. Bà ta nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ rồi vội vã quay đi. Tôi đoán chắc là bà ta muốn về nhà, ra khỏi cái nơi xa lạ này trước khi cơn bão ập tới. Hoặc cũng có thể bà ta không muốn mất thêm một phút nào nữa chuyện trò với một người có dính dáng tới Yuriko. Nói gì thì nói bà ta cũng đã đi khỏi.

Người phụ trách ca trực đi tới phía sau lưng tôi và nhìn xuống quyển sổ. “Có yêu cầu gì không? Hay có vấn đề gì?”

“Không ạ. Không có gì đâu ạ.”

“Thật chứ. Vì trông bà ta không có vẻ gì liên quan tới chỗ này.”

Tôi lập tức lấy tay che quyển sổ của Yuriko lại.

Khi người ta đem ra xử vụ giết người hàng loạt ở căn hộ chung cư thì tôi lại trở thành mục tiêu của những cái liếc mắt hiếu kỳ. Ông trưởng ca thì lúc nào cũng tin là tôi có che giấu thông tin gì đó.

“Thưa sếp, hôm nay có thể về sớm được không ạ? Tôi rất lấy làm tiếc nhưng tôi thực sự lo cho ông ngoại ở nhà.”

Ông trưởng ca gật đầu không nói gì rồi quay trở lại bàn của ông ta đặt bên cửa sổ. Với độ ẩm không khí bất thường của ngày hôm nay thì ngay cả âm thanh phát ra từ đôi giày thể thao của ông ta cũng nghe tũn mủn, rời rạc. Được trưởng ca cho phép, tôi lao vội về nhà, vừa đi vừa chống chọi với những cơn gió lớn. Gió mạnh tới mức như muốn thổi bay cả hai lớp xe. Chả còn bao lâu nữa là tới mùa thu với những cơn gió lạnh từ phương Bắc. Sự ẩm ướt trong không khí ngày hôm nay khiến da tôi nhớp nháp. Nhưng cơn đau quặn thắt bụng của tôi không phải là do thời tiết mà do cuốn nhật ký cả một người như Yuriko để lại.

Khi còn đi học, Yuriko thậm chí không biết viết các bài luận mà phải nhờ người khác làm hộ. Và con bé cũng không bao giờ quan tâm tới những gì xảy ra xung quanh vì nó hoàn toàn không có một chút hiếu kỳ nào. Nhật ký của một đứa con gái tự đại và ngốc nghếch như nó chắc toàn những chuyện trẻ con nhố nhăng của bản thân. Yuriko thậm chí còn chẳng bao giờ viết được lấy một câu đầy đủ, thế quái nào mà nó lại viết được hẳn một quyển nhật ký? Chắc chắn có ai đó viết và giả mạo là của Yuriko? Nhưng là ai mới được chứ? Mà quan trọng hơn là viết về cái gì? Con bé ấy thì có thể viết về cái gì cơ chứ? Sự tò mò lại chiến thắng, tôi chỉ muốn đọc nhật ký của Yuriko ngay lập tức.

Vậy đấy, nó ở đây. Đây là nhật ký của Yuriko. Thành thật mà nói tôi không nên đưa nó cho mọi người xem. Toàn là những chuyện vớ vẩn nhăng cuội về đời tư của nó nhưng cũng tràn ngập những điều dối trá về tôi và mẹ tôi. Không phải ai khác mà chính là Yuriko viết mới lạ chứ. Đến tôi cũng ngạc nhiên vì làm sao mà con bé có thể viết ra những thứ rác rưởi đến vậy. Rõ ràng là chữ viết rất giống chữ viết của nó. Nhưng chắc hẳn là ai đó đã giả mạo.

Nếu bạn hứa không tin bào những gì nó viết thì tôi sẽ để cho bạn đọc

quyền nhật ký này. Bạn không được tin vào chúng đâu nhé! Vì đó hoàn toàn là một sự xuyên tạc, bịa đặt trắng trợn. Rất nhiều Hán tự trong nhật ký bị con bé viết sai. Nhiều chữ còn bị thiếu nét, hoặc nhiều ký tự viết rất xấu và khó đọc. Thế nên tôi viết lại những phần đó cho dễ hiểu.

Phần 3.

SINH RA ĐỂ LÀM ĐIỂM: NHẬT KÝ CỦA YURIKO

• 1 •

Điện thoại đổ chuông, lúc đó là khoảng một giờ chiều. Tôi vẫn đang trên giường và cố gắng trả lời điện thoại bằng giọng quyến rũ nhất vì nghĩ khách hàng gọi tới. Nhưng không phải, đó là chị gái tôi. Tôi chả bao giờ gọi cho chị ấy. Nhưng tuần nào chị ấy cũng gọi cho tôi ít nhất hai, ba lần. Đúng là rồi hoi. “Em đang bận, gọi lại sau nhé!” Tôi nói cụt ngùn rồi dập điện thoại. “Tao sẽ gọi lại vào tối nay!” chị ấy bảo. Chả phải chị ấy có chuyện gì quan trọng muốn nói mà chỉ là chị ấy muốn biết có người đàn ông nào ở bên cạnh tôi hay không. Chị ấy gọi điện cho tôi vì mỗi chuyện đó mà thôi. Tôi biết thừa vì câu thứ hai lúc nào cũng là, “Em có ở một mình không đấy? Hình như có ai đó ở bên cạnh em thì phải?”

Một lần khi Johnson tới nhà, chị tôi gọi điện đến đúng lúc chúng tôi đang làm chuyện đó. Chị ấy để lại một tin nhắn dài loằng ngoằng.

“Yuriko, chị đây. Chị có một ý rất hay. Sao chúng ta không dọn về ở chung nhỉ? Nghĩ mà xem. Nhất là với thời khóa biểu trái ngược của chúng ta thì lại càng hợp lý. Chị làm việc ban ngày và kết thúc vào buổi tối. Còn em thì làm việc vào ban đêm, em sẽ ngủ ở nhà chị khi chị đi làm. Khi chị ngủ thì em sẽ đi làm. Nếu em về nhà trước khi chị ngủ dậy thì có khi cả ngày hai đứa không chạm trán nhau. Như vậy chúng ta có thể tiết kiệm tiền thuê nhà. Và chúng ta có thể thay nhau nấu ăn và ăn đồ còn sót lại của nhau. Em nghĩ sao? Em không nghĩ rằng đó là một ý tưởng hay sao? Em nghĩ chúng ta nên giữ lại căn hộ nào? Chị muốn biết ý kiến em thế nào, thế nhé!”

“Này, không phải là chị của em hay sao?” Johnson hỏi.

“Đúng thế. Điều đó không khiến anh hồi tưởng về quá khứ đấy chứ?” tôi

trả lời, cố nén cười.

“Thì đó chính là người đã mang chúng ta đến với nhau đây thôi, vị thần tình yêu bé nhỏ của chúng ta,” Johnson cãi lại bằng một thứ tiếng Nhật cực chuẩn rồi phá lên cười. Chúng tôi cười lăn ra trên giường, kết thúc cuộc mây mưa ở đó.

“Thần tình yêu, ôi. Còn lâu chị ấy mới nghĩ thế.” Bà chị gái xấu xí tính tình lập dị của tôi! Để đỡ ngọt tôi có hứng trở lại, Johnson quay sang và bắt đầu hôn lên cổ tôi. Tôi vươn cổ ra để nhận những nụ hôn của anh và ngắm nhìn những nốt tàn nhang màu nâu lốm đốm trên bờ vai rộng của anh. Cơ thể của anh bắt đầu trở nên nặng nề và đồ sộ, mái tóc đẹp đẽ của anh đã rụng gần hết. Johnson lúc này đã vào tuổi năm mươi mốt.

Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, tôi mới chỉ là một đứa trẻ con nhưng đã ngay lập tức nhận ra rằng người đàn ông này thèm muốn tôi. Lúc đó Johnson chưa nói tiếng Nhật còn tôi thì không biết một chữ tiếng Anh bẻ đôi nhưng chúng tôi bằng cách nào đó vẫn hiểu được hàm ý của đối phương.

Hãy lớn nhanh lên nhé! Đó là những gì anh muốn nói

Em sẽ lớn nhanh, chờ em nhé.

Mỗi lần bị chị gái hành hạ là tôi lại chạy tới căn nhà gỗ của nhà Johnson. Dù đang trong một cuộc điện thoại quan trọng hay đang tiếp khách, cứ nhìn thấy tôi là mặt anh lại sáng bừng lên. Thế nên dù sao thì chị tôi xứng đáng được cảm ơn vì mỗi lần bị chị ấy bắt nạt tôi lại lao vào vòng tay của Johnson. Trở ngại lớn nhất mà tôi phải đối mặt là sự tử tế của Masami. Cô ta là vợ của Johnson và vốn là cựu tiếp viên hàng không của hãng Air France. Johnson trẻ hơn vợ năm tuổi nên Masami lúc nào cũng coi chồng là nhất. Cô ta bị thu hút bởi sự giàu có, vị trí xã hội của chồng và lúc nào cũng sợ bị chồng bỏ rơi. Thế nên nếu Johnson tỏ ra chiều chuộng tôi thì Masami cũng cố gắng làm y như vậy. Cô ta hay cho tôi kẹo và thú nhồi bông. Thật tình thì tôi chỉ khoái các lọ sơn móng tay hiệu Revlon mà cô ta bày trên bàn trang điểm. Nhưng dù sao khi có mặt Masami thì tôi vẫn cố cư xử như một bé gái. Tôi biết làm thế nào chỉ có lợi cho tôi.

Bởi vậy, tôi đã sướng phát cuồng khi ba bảo tôi có thể tới ở nhà Johnson sau hôm tôi và chị gái xảy ra xô xát. Johnson và tôi như ở trên mây và đã làm một chuyện rất mạo hiểm. Đó là bỏ thuốc ngủ vào đồ uống của Masami.

Ngay khi Masami cất tiếng ngáy là chúng tôi ôm nhau rúc rích trên giường ở ngay bên cạnh. Có những lúc khi Masami đang nướng thịt hay nấu nướng ở trong bếp quay lưng lại phía chúng tôi thì tôi giả vờ ngồi xem phim trong khi Johnson sờ soạng tôi. Tôi vẫn mặc nguyên quần jean nhưng tay Johnson lần mò vuốt ve chỗ kín của tôi. Rồi anh đặt tay tôi lên chỗ đó của anh khi nó cương cứng. Đó là lần đầu tiên một người đàn ông chạm vào tôi. Và lúc đó tôi đã tin rằng Johnson sẽ là người đàn ông đầu tiên trong đời tôi.

Ngay từ đầu tôi đã nghĩ là tôi sẽ không bao giờ có một bạn trai người Nhật. Trước hết là vì họ không bao giờ lại gần tôi và xử sự như thể họ sợ tôi vì tôi là con lai và vì một lý do nào đó, nằm ngoài tầm tay của họ. Và cũng chính vì thế mà họ thường tụ tập thành nhóm để trêu chọc tôi và làm đủ những thứ trò xấu xa độc ác. Tệ nhất là phải đối mặt với một đám nam sinh trung học trên tàu. Chúng thường sàm sỡ một cách thái quá, đôi khi tôi còn bị chúng giật tóc khiến tôi không có cách nào khác là phải đánh trả lại. Một lần tôi còn bị đám con trai vây quanh và xé mất váy. Chính vì vậy từ rất sớm tôi đã ngộ ra rằng muốn tồn tại tôi chỉ có một cách là phải chống trả lại đám đàn ông.

“Ôi anh phải đi thôi không bị trễ giờ dạy mất.”

Johnson nhắc tâm thần nặng nề ngồi dậy, mặt nhăn nhó. Cơ thể anh đồ sộ tới mức mỗi lần anh nằm xuống cái giường hẹp của tôi là một nửa người anh như sắp rơi ra ngoài. Giờ Johnson đi dạy tiếng Anh. Anh đang dạy một lớp nằm ở phía trước nhà ga trên tuyến Odakyu. Từ đây tới đó phải đi tàu tốc hành mất hơn một tiếng. Anh bảo lớp bé tẹo, có khoảng mười hai phụ nữ, toàn là các bà nội trợ.

“Chả ai chuộng một giáo viên tiếng Anh hội thoại năm một tuổi cả. Ai cũng thích các thầy giáo trẻ, quyến rũ. Không hiểu có phải vì thế mà ở Nhật chỉ có phụ nữ trẻ là thích học tiếng Anh? Thế nên nếu muốn dạy học thì anh phải tới những thị trấn nhỏ xa xôi như vậy. Nếu không thì chả tìm đâu ra học sinh.”

Khi Masami đòi ly dị, Johnson không còn mặt mũi nào nữa, anh mất tất cả, danh dự, tên tuổi, tiền bạc. Anh cũng bị mất cả công việc kinh doanh chứng khoán. Số tiền trả cho vụ ly dị lớn tới mức anh còn giữ được cái xác là may. Họ hàng, gia đình anh, vốn là một gia đình lớn ở Đông Bắc Mỹ cũng

quay lưng lại với anh và cấm anh không được gặp tôi nữa. Masami tất nhiên lu loa trước tòa và kể cho tất cả mọi người về mối quan hệ và những chuyện như nhuốc của chúng tôi. “Chồng tôi không chỉ là một kẻ phản bội, tệ hơn thế nữa, anh ta là một tên tội phạm. Anh ta lợi dụng một đứa trẻ mười lăm tuổi được giao cho anh ta nuôi dạy. Hai người đó đã lén lút quan hệ sau lưng tôi, tại chính ngôi nhà của tôi. Các vị sẽ hỏi vì sao tôi không phát hiện ra khi chuyện đó đã kéo dài suốt một thời gian? Bởi vì tôi thực sự quan tâm tới đứa trẻ đó! Tôi đã yêu quý nó. Tôi không bao giờ có thể tưởng tượng ra được nó có thể làm một chuyện như thế. Tôi không chỉ bị chồng tôi phản bội mà còn bị phản bội bởi chính con bé đó nữa. Các vị có thể hiểu được cảm xúc của tôi lúc này hay không?”

Sau đó Masami đã miêu tả một cách chi tiết việc cô ta phát hiện ra chuyện của chúng tôi như thế nào. Cô ta không bỏ sót một chi tiết nào nhằm phơi bày câu chuyện vụng trộm của chúng tôi. Masami đã kể tường tận tới mức ngay cả quan tòa và các luật sư cũng đều đỏ mặt vì xấu hổ.

Tôi vẫn đang chìm đắm trong quá khứ khi Johnson mặc xong quần áo và hôn tạm biệt tôi lên má. “Hẹn gặp lại em sau nhé, tình nương,” anh nói, đó là câu tạm biệt quen thuộc của anh. “Tạm biệt, cưng.” Tôi đáp lại. Những lời chia tay của hai chúng tôi từ bao nhiêu lâu nay vẫn vậy, không hề thay đổi, gần như đã trở thành một trò đùa vô hại.

Tôi cũng sắp phải đi làm. Đứng dưới vòi hoa sen để nước gột đi mùi mồ hôi của Johnson và những chất dịch khác của cơ thể, tôi lại nghĩ về cuộc sắp đặt kỳ lạ của số phận đối với hai đứa chúng tôi. Bất chấp mong muốn của tôi, Johnson đã không trở thành người đàn ông đầu tiên trong đời tôi. Dòng máu chảy trong huyết quản của tôi có nồng độ đậm đặc vượt xa mức bình thường. Người đàn ông đầu tiên trong đời tôi chính là Karl, em trai của ba tôi.

• 2 •

Bây giờ thì tôi đã ngộ ra. Khi còn nhỏ, tôi được trời phú cho một sức lôi

cuốn mãnh liệt đối với những người đàn ông lớn tuổi. Tôi có khả năng khơi dậy cái mà người ta gọi là mặc cảm Lolita ở đàn ông. Nhưng số phận đã sắp đặt tất cả, càng lớn thì tôi càng mất đi khả năng đó. Nó không rời bỏ tôi ngay tắp lự. Tôi vẫn còn phát huy được nó ở một mức độ nào đó vào độ tuổi hai mươi. Và vì tôi sinh ra với một nhan sắc vượt trội người thường nên giờ ở tuổi ba mươi sáu trông tôi vẫn còn quyến rũ. Hiện tôi đang làm tiếp viên tại các hộp đêm rẻ tiền và đôi khi còn hành nghề mãi dâm. Có lẽ dùng đúng từ mà nói thì tôi ngày càng trở nên xấu xí.

Nhưng dòng máu đậm dạt của tôi khiến cho tôi lúc nào cũng ham muốn đàn ông. Chừng nào còn sống, dù có trở nên xấu xí, tầm thường, già nua như thể nào thì tôi vẫn tiếp tục thèm muốn họ. Đó là số phận của tôi. Ngay cả khi đàn ông không còn choáng váng khi nhìn thấy tôi nữa, không còn khao khát hay thậm chí chê tôi xấu thì tôi vẫn phải ngủ với họ bằng được. Không, đúng hơn là tôi muốn được ngủ với họ. Đó là mặt trái của một quyền lực thần thánh mà không ai có thể giữ được mãi. Chắc các bạn sẽ cho rằng đó không phải quyền lực thần thánh gì, đó là một thứ tội lỗi thì đúng hơn.

Chú Karl tới đón chúng tôi ở phi trường Bern với con trai của chú, Henri. Lúc đó là đầu tháng Ba, trời vẫn lạnh. Chú Karl vận một chiếc măng tô màu đen còn Henri mặc một chiếc áo khoác dày màu vàng. Chú Karl trông không giống ông bố mảnh mai tóc vàng của tôi một tẹo nào. Đó là một người đàn ông tóc đen, rắn rỏi. Với mái tóc đen và đôi mắt hạnh nhân hơi xếch, trông chú có vẻ gì đó rất châu Á. Chú ôm chầm lấy ba có vẻ vui mừng được gặp lại ông rồi quay sang bắt tay mẹ tôi.

“Chào mừng, chào mừng anh chị trở về nhà. Vợ tôi muốn mời chị qua nhà luôn bây giờ.”

Mẹ khẽ gật đầu và rút vội tay lại. Không giấu được sự bối rối, Karl quay sang nhìn tôi và giật thót mình. Ngay lập tức tôi hiểu rằng Karl cũng chẳng khác gì Johnson.

Khi Johnson và tôi gặp nhau tôi mới mười hai tuổi còn anh hai mươi bảy, dù vậy tôi vẫn có thể nghe thấy tim anh thì thầm, Hãy lớn nhanh lên nhé, nhưng lúc đó tôi chưa thể đáp trả lại. Còn khi gặp Karl thì tôi đã mười lăm tuổi. Tôi có thể phát hiện ra ngay lập tức sự ham muốn trong ánh mắt của người đàn ông này và tôi quyết định đã đến lúc phải đáp lại.

Tôi nhanh chóng kết bạn với Henri, hai mươi tuổi, cũng gần tầm tuổi tôi lúc đó. Cậu ta dẫn tôi đi xem phim, uống cà phê, đi trượt tuyết với bạn bè. Mỗi khi bạn cậu ta hỏi, “Ai đấy?” thì cậu ta đều trả lời, “Cô ấy là em họ của tớ, đừng có mà xớ rớ.” Nhưng đi chơi với Henri ngày càng tẻ. Cậu ta chỉ muốn mang tôi đi khoe khoang.

Tôi cũng để ý thấy một sự lạ. Với những cậu chàng như Henri và bọn con trai ở lớp cùng độ tuổi thì tôi không có được thứ quyền năng như đối với những người đàn ông trưởng thành. Cứ như thể họ không cảm nhận được sự quyến rũ của tôi. Đối với họ, tôi chỉ là một đứa con gái bình thường, chứ chẳng phải nữ thần gì cả. Họ có lảng xãng xung quanh tôi thì tôi cũng không tài nào khơi dậy ở họ sự phấn khích như đối với những người đàn ông lớn tuổi. Ngán ngẩm với Henri, tôi bắt đầu tìm mọi cách để một mình tiếp cận với Karl.

Một buổi chiều trên đường đi học về tôi ghé qua nhà Henri, giả vờ nhớ nhầm giờ hẹn với cậu ta. Tôi biết thừa là giờ này thì cậu ta vẫn đang ở nhà máy còn thím Yvonne thì đang ở tiệm bánh nơi thím làm việc bán thời gian và em gái của Henri thì đang đi học. Ở nhà sẽ chẳng có ai ngoài Karl vì ba bảo tôi hôm nay chú Karl sẽ về nhà lúc đầu giờ chiều vì có hẹn với nhân viên kế toán. Chú Karl rất ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi.

“Henri ba giờ mới về cơ.”

“Thế ạ? Chắc là cháu nhớ nhầm. Cháu biết làm gì bây giờ?”

“Cháu muốn vào nhà đợi một lát không? Chú sẽ pha cho cháu một ly cà phê.” Tôi không thể bỏ qua giọng nói run rẩy của Karl.

“Được ạ, nếu như cháu không làm gián đoạn công việc...”

“Không sao, chúng tôi cũng vừa kết thúc.”

Karl dẫn tôi vào phòng khách. Viên kế toán đang thu dọn giấy tờ. Tôi ngồi xuống ghế sofa phủ một tấm vải bọc bằng cô tông. Karl mang cho tôi một ly cà phê và một đĩa bánh do thím làm. Bánh của thím chỉ được mỗi cái là nhiều đường, còn không thì chán kinh.

“Cháu đã quen trường lớp chưa?”

“Rồi ạ. Cảm ơn chú đã quan tâm.”

“Cháu có vẻ không có khó khăn gì về ngôn ngữ.”

“Do Henri dạy cháu đấy ạ.”

Thường thì ở nhà máy Karl hay mặc jean nhưng hôm nay ông lại mặc một chiếc áo sơ mi trắng chỉnh tề với quần màu xám và thắt lưng da đen. Trang phục công sở thật không hợp với ông, trông ông cứng nhắc và không thoải mái. Ông ngồi xuống trước mặt tôi về bồn chồn mắt dán vào hai chân tôi, rồi chuyển lên phía dưới chiếc váy đồng phục ngắn cũn trước khi nhìn vào mặt tôi. Không khí trở nên căng thẳng. Tôi bắt đầu cho rằng mình thật ngốc khi nghĩ rằng sẽ chịu đựng Karl ra tay. Chỉ khi tôi liếc nhìn đồng hồ đeo tay thì ông mới lên tiếng giọng đầy nhục dục, “Ôi, giá như ta còn trẻ như Henri.”

“Vì sao ạ?”

“Bởi vì cháu thật là quyến rũ. Ta chưa bao giờ thấy ai xinh như cháu.”

“Bởi vì cháu lai Nhật?”

“Chỉ biết là vừa nhìn thấy cháu ta đã hoàn toàn bị mê hoặc.”

“Cháu cũng rất quý chú, chú Karl.”

“Tiếc rằng đó là một chuyện hết sức cấm kỵ.”

“Tại sao lại cấm kỵ?”

Mặt Karl đỏ bừng như một cậu học trò. Tôi đứng dậy và lại gần ngồi lên lòng ông, tay choàng qua vai ông giống như tôi vẫn làm với Johnson trước đây. Cái đó của ông cương cứng phía dưới tôi. Cũng giống y như với Johnson. Liệu cái vật cứng và rắn đó có vừa vặn với tôi? Nó có làm tôi đau hay không?

“Aaahh”, tôi khẽ bật ra một tiếng rên khe khẽ khi hình dung ra chuyện ấy. Đó cũng chính là tín hiệu mà Karl cần. Ông háo hức xoắn lấy miệng tôi. Ông hấp tấp cởi những chiếc cúc áo đồng phục và váy của tôi, hai tay ông run bần bật. Quần áo tôi rớt xuống sàn cùng với giày và tất.

Khi tôi chỉ còn quần áo lót, Karl bế tôi vào giường. Tôi đã đánh mất trinh tiết của mình ở đó trên cái giường gỗ sồi của Karl và vợ ông. Lần đầu tôi rất đau đớn, đau đớn hơn là tôi hình dung rất nhiều nhưng khoái cảm mà nó mang lại thật không có gì sánh nổi.

“Ôi Chúa ơi, làm sao tôi có thể cưỡng hiếp một đứa bé cơ chứ... lại chính là cháu gái của tôi nữa?”

Karl đột ngột rời khỏi tôi khiến tôi suýt rơi xuống đất, hai tay ông ôm chặt lấy đầu thì thào đầy vẻ đau đớn. Có gì là kinh khủng trong chuyện

chúng tôi vừa làm, tôi tự hỏi. Tôi thật thất vọng với việc Karl tỉnh ngộ một cách nhanh chóng, giờ đang giãy vò vì ân hận. Về phần Karl, hình như ông cũng cảm thấy hết mê muội. Sự ngưỡng mộ và sùng bái mà tôi nhìn thấy trong ánh mắt của Karl trước đây đã biến mất ngay sau khi chuyện đó kết thúc. Đó cũng là lần đầu tiên tôi để ý thấy những người đàn ông nào mà ôm hôn tôi, ai cũng vậy, đều có một cái vẻ trống rỗng sau khi làm xong chuyện ấy, như thể họ đánh mất cái gì đó. Có thể đó cũng là lý do tại sao tôi luôn trong công cuộc tìm kiếm một người đàn ông mới. Cũng có thể đó là lý do tại sao tôi hành nghề mại dâm.

Sau hôm đó tôi và Karl còn bí mật gặp nhau nhiều lần nữa. Một lần tôi không nhớ rõ là khi nào, ông tới đón tôi trên đường đi học về, để tôi ngồi đằng sau chiếc xe Renault của ông mà không thèm quay lại nhìn tôi lấy một lần. Chúng tôi tới một căn nhà gỗ của một người bạn dưới chân núi. Lúc đó không phải kỳ nghỉ nên xung quanh chẳng có ai. Căn nhà gỗ tối om, điện nước đều bị cắt hết. Để tránh không làm bản thân trải sàn, chúng tôi trải báo lên trên và có một bữa tiệc picnic nhỏ, rượu vang, bánh mì và salami. Karl cởi quần áo của tôi và sắp đặt tôi ở những vị trí khác nhau trên cái giường đôi màu trắng rồi chụp ảnh bằng chiếc máy một ống kính. Cho tới khi ông leo lên giường với tôi thì ham muốn của tôi cũng đã đóng băng như cơ thể lạnh cứng của tôi.

“Chú Karl, cháu lạnh.”

“Cố chịu đi.”

Trước khi chúng tôi có quan hệ, tôi biết đó là một hành vi không đúng đắn giữa những người cùng huyết thống. Mà chúng tôi có quan hệ huyết thống. Có một người mà chúng tôi nhất định không thể để bị lộ chính là anh trai Karl, ba tôi. Cả hai chúng tôi cùng sợ phản ứng của ông. Thế nên, lúc nào cũng vậy, mỗi khi chuyện đó kết thúc, Karl lại lầm bầm, “Nếu anh tôi mà biết được thì anh ấy sẽ giết tôi.”

Đàn ông sống bởi những quy định do chính họ đặt ra. Và một trong những quy định đó cho rằng đàn bà chỉ là một thứ hàng hóa thuộc quyền sở hữu của đàn ông. Một đứa con gái là của bố cô ta, một người vợ thì là sở hữu của người chồng. Những ham muốn dục vọng của người phụ nữ mà không có lợi cho đàn ông thì tốt hơn là nên xếp xó. Chỉ có đàn ông mới có quyền

được khao khát dục vọng. Lợi dụng phụ nữ đồng thời bảo vệ những người phụ nữ của anh khỏi những người đàn ông khác chính là vai trò của một người đàn ông. Tôi là một người phụ nữ bị quyến rũ bởi một thành viên trong chính gia đình mình. Xét dưới quy định của giới đàn ông thì đây là một điều vô cùng cấm kỵ. Chính vì lý do đó mà Karl luôn tỏ ra sợ hãi.

Tôi không muốn là đồ sở hữu của bất kỳ ai. Trước hết là vì những ham muốn dục vọng của tôi không phải là thứ mà một người đàn ông nào đó có thể đứng ra bảo vệ một cách dễ dàng.

Nhưng hôm đó Karl có vẻ khác lạ. Ông bắt đầu nói xấu ba tôi.

“Anh trai của ta thật không giống những gì ông ấy nói. Ông ấy làm ăn sỗ sách lung tung. Bảo thì ông ấy cáu nhặng lên. Cái cách ông ấy đối xử với vợ mình cũng không thể nào chấp nhận được. Ông ấy coi vợ như là người ở.”

Nếu tôi có giải thích chính là do mẹ tôi muốn vậy thì chắc Karl cũng chẳng hiểu. Sau khi tới Thụy Sĩ, mẹ trở nên rất ý thức về việc mình là người Nhật. Hôm nào mẹ cũng mua những thứ nguyên liệu rất đắt để làm đồ Nhật và khi không ai có thể ăn được hết thì mẹ chắt vào tủ đá. Chẳng bao lâu cái tủ đông lạnh đầy ngắc những hộp nhựa đầy mùi hijiki luộc, món hầm nikujaga hay ngu bàng thái lát. Những chiếc hộp đựng đồ ăn này nói lên tâm trạng u uất chán chường của mẹ và như báo cho tôi một điềm gở sắp xảy ra.

“Chú Karl, chú có ghét ba cháu không?”

“Ta khinh bỉ ông ấy thì đúng hơn. Cháu không được nói với ai nhé, ông ấy có một tình nhân người Thổ. Chú biết hết. Ông ấy lúc nào cũng thích các cô gái tóc đen, mắt sẫm.”

Người phụ nữ đó là một công nhân nhập cư từ Đức tới. Không giữ nổi bí mật, ba tôi và tình nhân của ông cả ngày chỉ biết nhìn nhau tình tứ.

“Chú nghĩ mẹ cháu sẽ làm gì nếu bà ấy biết chuyện?”

Trông Karl tái nhợt đi khi nghe câu hỏi. Hẳn ông cũng đang lo nghĩ mẹ sẽ thế nào khi phát hiện ra chuyện của chúng tôi, Karl và tôi, ba tôi và cô tình nhân người Thổ... có vẻ như chúng tôi có quá nhiều điều giấu mẹ. Nhưng ở đây sẽ chẳng có ai nói cho bà biết những chuyện đó. Bà đã mất hết bạn bè khi tới Thụy Sĩ và không có khả năng học tiếng. Càng ngày bà càng thu mình vào bên trong, từ chối tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

“Ta thật không muốn bà ấy biết chuyện này,” Karl nói.

“Thế nhưng nói với cháu thì không sao à?”

Karl nhìn tôi vẻ ngạc nhiên. Tôi tránh ánh nhìn đó, dán mắt lên trần nhà tối sẫm.

Mẹ tôi vốn ghét tôi. Việc sinh ra một đứa con không giống mình chút nào khiến bà bị cuốn vào một guồng quay không lối thoát. Bà chưa bao giờ ra khỏi cơn sốc đó. Mọi chuyện càng trở nên tệ hơn khi tôi tới tuổi trưởng thành. Và rồi khi chúng tôi chuyển sang Thụy Sĩ thì mẹ trở thành người châu Á duy nhất trong gia đình. Chính vì vậy mà bà bắt đầu cảm thấy gần gũi hơn với chị gái của tôi lúc này vẫn đang ở Nhật và có nhiều nét giống châu Á hơn tôi, hoặc là do mẹ tự an ủi thế. Mẹ lúc nào cũng lo cho chị tôi. Lúc nào bà cũng nhắc đi nhắc lại rằng, “Mẹ lo cho chị con quá. Con có cho rằng chị con sẽ nghĩ là mẹ đã bỏ rơi nó không?”

Chị tôi chẳng nghĩ thế bao giờ. Nếu mẹ có bỏ rơi đứa nào thì đứa đó chính là tôi. Tôi trông chả giống ai trong gia đình. Tôi phải tự thân vận động. Người duy nhất quan tâm tới tôi là những người đàn ông ham muốn tôi. Khi còn nhỏ, lần đầu tiên nhận ra nguyên nhân sự tồn tại của mình trên đời này là khi tôi phát hiện ra đàn ông thích theo đuổi mình. Đó cũng là lý do mà cả đời này tôi sẽ chạy theo họ. Trước khi biết lo việc học hành, làm bài tập thì tôi đã có những mối liên hệ thâm kín với đàn ông. Chính đàn ông là những người giúp tôi cảm thấy mình đang sống.

Một hôm tôi trở về nhà muộn. Karl thả tôi ở gần nhà vì sợ rằng người ta sẽ phát hiện ra nếu đổ trước cửa căn hộ. Tôi mở cửa và đi thẳng về phòng mình. Lúc đó đã hơn mười giờ tối nhưng căn hộ tối om, khiến tôi thấy rất lạ. Nhìn vào trong bếp tôi không thấy dấu hiệu gì của bữa tối. Không có ngày nào mà mẹ không làm một món Nhật gì đó. Thấy lạ, tôi đi vào phòng mẹ và nhìn qua khe cửa. Tôi nhìn thấy mẹ dưới ánh sáng lò mờ. Trông như mẹ đang ngủ nên tôi lặng lẽ khép cửa lại mà không nói gì cả.

Nửa tiếng sau thì bố tôi về nhà. Tôi đang ở trong buồng tắm tẩy sạch buổi tối vừa trải qua với Karl. Rồi tôi nghe tiếng gõ cửa dồn dập. Chuyện của tôi với Karl bị phát hiện? Đó là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi. Nhưng không phải. Ba tới bảo tôi trông mẹ rất lạ. Ông ấy vô cùng lo lắng. Trong lúc chạy tới phòng ngủ, trong thâm tâm tôi đã biết là mẹ chết rồi.

Khi chúng tôi còn ở Nhật, mẹ không bao giờ đứng về phía chị để chống

lại những con cáu giận của ba. Nhưng từ khi sang tới Thụy Sĩ, lúc nào bà cũng chỉ nghĩ về chị ấy. Tôi thấy khinh thường sự hèn kém của mẹ. Và căm ghét sự lạnh nhạt mà bà ấy dành cho tôi.

Từng có một chuyện thế này. Tôi mời một nhóm bạn học về nhà. Mẹ nhất định không chịu ra khỏi bếp. “Con muốn giới thiệu mẹ với các bạn”, tôi nài nỉ và kéo bà ra khỏi bếp. Nhưng bà vùng ra và quay lưng lại.

“Hãy bảo với bọn họ mẹ là người giúp việc. Mẹ chả giống con tí nào, cứ phải giải thích cho họ thật là phiền phức.”

Phiền phức. Đó chính là từ yêu thích của mẹ. Cố học tiếng Đức là phiền phức. Làm một việc gì đó cũng phiền phức. Mẹ tôi vẫn chưa quen với thành phố Bern, tới mức ra đường là có thể bị lạc. Thế nên chẳng bao lâu bà trở nên suy sụp. Nhưng tôi vẫn không hiểu điều gì đã khiến bà muốn tự sát. Vào thời điểm đó bà đang ở trong một trạng thái tuyệt vọng tới mức bất kỳ một sự kiện nào cũng có thể đẩy bà tới quyết định đó. Có phải vì bữa xôi nếp nấu hỏng hôm nọ, hay vì món natto quá đắt? Hay vì cô nhân tình người Thổ của ba tôi? Hoặc tại chuyện của tôi với Karl? Tôi cũng chả muốn biết nữa. Vào thời điểm đó, sự hiếu kỳ của tôi về mẹ đã tiêu tan.

Nhưng tôi chắc rằng cả ba và Karl đều có một giây phút thở phào nhẹ nhõm sau cái chết của mẹ. Thế rồi mỗi người trong bọn họ bắt đầu lo lắng không hiểu có phải mẹ chết vì phát hiện ra lỗi lầm của họ. Họ sẽ phải sống suốt quãng đời còn lại với một nỗi ăn năn vì những gì mình đã gây ra.

Tôi thì không. Cái chết của mẹ chỉ làm cho tôi hiểu thêm vì sự ích kỷ của người lớn. Không phải lỗi của tôi khi ba mẹ sinh ra một đứa con xinh đẹp một cách thần kỳ như tôi. Thế nhưng tôi lại là người phải chia vai ra đỡ cái gánh nặng đó. Tôi chịu đựng thế là đủ rồi. Tôi không muốn gánh thêm trách nhiệm trong cái chết của mẹ tôi. Thế nên khi ba mang cô nhân tình người Thổ về nhà, tôi cảm thấy nhẹ cả người vì tìm được lý do để quay lại Nhật Bản. Tôi cũng chả quan tâm tới việc gặp lại chị gái của tôi. Chị ấy lúc nào cũng ghét tôi. Bên cạnh đó, Johnson đã kết thúc công việc bên Hồng Kong và đang đợi tôi quay lại. Tại sao tôi lại không thể ở với anh ấy chứ? Tôi không còn là một trinh nữ, tất cả những gì muốn biết là làm chuyện đó với Johnson như thế nào. Tôi nóng lòng muốn làm tình với anh ấy tới mức không thể chịu đựng lâu hơn được nữa.

Với một kẻ dâm dăng như tôi, không có nghề gì phù hợp hơn là nghề làm điếm; đó cũng là định mệnh mà Chúa đã an bài cho tôi. Một người đàn ông dù xấu xí hay tàn bạo thế nào, giây phút chúng tôi làm chuyện đó tôi đều không thể không yêu anh ta. Hơn thế nữa tôi còn chiều theo mọi ý muốn của anh ta dù bỉ ổi tới mức nào. Thực ra mà nói, đối phương của tôi càng quái dị thì tôi càng thích thú vì việc thỏa mãn những yêu cầu của anh ta là lý do duy nhất khiến tôi cảm nhận được mình đang tồn tại.

Đó là mặt tốt của tôi và cũng là nhược điểm lớn nhất. Tôi không thể từ chối bất cứ người đàn ông nào. Tôi giống như hiện thân của một cái tử cung - thứ đại diện cho bản chất phụ nữ. Nếu từ chối dù chỉ một người thì tôi sẽ không còn là chính mình nữa.

Đã nhiều lần tôi cố gắng hình dung ra điều gì sẽ khiến tôi gục ngã. Một cơn đau tim? Hay một căn bệnh đau đớn? Bị giết bởi một người đàn ông? Hẳn phải là một trong ba thứ đó. Tôi không định nói là tôi không sợ. Nhưng tôi không thể bỏ cuộc, tôi biết tôi là người tự chịu trách nhiệm về việc hủy hoại bản thân mình.

Khi rốt cuộc cũng nhận ra điều này, tôi quyết định viết nhật ký. Đó không phải là một quyển nhật ký hằng ngày hay danh sách các cuộc hẹn hò mà chỉ là ghi lại những sự kiện cho riêng tôi. Không có một trang nào là hư cấu. Tôi còn không biết viết những chuyện hư cấu thế nào, điều đó vượt quá khả năng của tôi. Tôi cũng không biết ai sẽ đọc nhật ký của tôi, nhưng tôi sẽ để lại trên bàn với một dòng ghi chú Cho Johnson. Anh là người duy nhất có chìa khóa căn hộ của tôi.

Mỗi tháng Johnson tới căn hộ của tôi khoảng bốn tới năm lần. Đó là người duy nhất mà tôi không lấy tiền. Đó cũng là người đàn ông duy nhất mà tôi có quan hệ lâu dài. Nếu người ta hỏi tôi có yêu anh không, tôi có thể trả lời Có hoặc Không một cách dễ dàng. Thực lòng tôi cũng không biết nữa. Chỉ có một điều chắc chắn là vì một lý do nào đó Johnson vẫn luôn là người giữ chân tôi lại. Có lẽ là khao khát về hình bóng một người cha? Chắc thế,

Johnson thì không bao giờ hết thương tôi, giống như một người cha xét từ khía cạnh nào đó. Bố đẻ của tôi thì rõ ràng là không thương tôi hay có thể nói tình thương ông cho tôi đã bị ngáng trở.

Tôi nhớ lần tôi nói với ba là muốn về Nhật. Đó là một buổi tối muộn khoảng một tuần sau khi mẹ mất. Tôi dường như vẫn còn nghe thấy tiếng nước chảy nhỏ giọt xuống bồn rửa trong bếp. Tôi không biết cái vòi nước bị rò khi mẹ mất hay là từ trước đó nhưng do mẹ vặn chặt lại mỗi khi tắt nước nên không nghe thấy gì. Nhưng có vẻ như tự dưng cái vòi nước đâm ra trở chứng. Nó khiến tôi sợ, như thể mẹ đang cố bảo với chúng tôi rằng Tôi vẫn ở đây. Tôi gọi thợ không biết bao nhiêu lần nhưng không ai đến được. Tất cả bọn họ đều kín lịch. Mỗi lần giọt nước chạm vào mặt bồn rửa là cả tôi và ba đều hốt hoảng quay ra nhìn về phía bếp.

“Con muốn về Nhật là vì ba à?”. Ba tôi hỏi mà không nhìn thẳng vào mắt tôi. Rõ ràng là ông cũng cảm thấy hơi có lỗi vì đã mang cô tình nhân người Thổ, Ursula (đừng hỏi tôi tại sao cô ta lại có một cái tên Đức) về nhà. Nhưng mặt khác ông cũng giận tôi vì đã báo với cảnh sát.

Tôi gọi cho cảnh sát chỉ vì giận quá. Mẹ tôi vừa mới mất đang nằm đó trong quan tài mà ba đã kéo cô bạn gái bụng bầu về nhà. Tôi tra khảo ông thế thôi nhưng tôi biết là ông vô tội. Ba tôi không đủ dũng khí để nhúng tay vào một tội ác như thế. Và ông cũng không có một ham muốn mãnh liệt tới mức khiến ông phải giết người. Thế nên chẳng có gì ngạc nhiên khi ông đứng ngoài và nhìn mẹ tôi từ từ suy sụp. Và tới khi không chịu đựng được nữa thì ông bỏ chạy. Khi người phụ nữ mà ông tìm tới lánh nạn mang bầu thì ông không có cách nào khác là phải chấp nhận gánh nặng. Ba tôi chỉ là một kẻ hèn nhát.

“Vì con là chính chứ không phải vì ba đâu ạ,” tôi nói với ông.

“Thế là sao?”. Ba nhìn tôi vẻ bối rối. Đôi mắt màu xanh nhạt của ông đờ đẫn, chẳng còn sức sống.

“Con không muốn ở lại đây nữa.”

“Có phải vì Ursula không?” Ba tôi hạ thấp giọng. Ursula đang ngủ trong phòng khách. Bất cứ sự căng thẳng nào cũng có thể gây sảy thai nên chúng tôi được bảo phải để cho cô ta yên tĩnh. Ursula đến đây từ Bremen bằng visa lao động còn ba tôi thì không có đủ tiền để cho cô ta nằm viện lâu dài.

“Không phải Ursula.”

Ursula thậm chí còn khiếp hãi cái chết của mẹ hơn là ba và cô ta rất đau khổ vì chuyện đó. Cô ta tin rằng mẹ tự sát là do lỗi của cô ta. Cô ta mới mười bảy tuổi. Mỗi lần nói chuyện với cô ta tôi đều cảm thấy cô ta rất đơn giản và thành thật tới mức trẻ con. Tôi không giận Ursula. Chỉ cần tôi nói là cô ta không có lỗi gì trong cái chết của mẹ tôi thì cô ta đã vô cùng hoan hỷ. Trông ba có vẻ nhẹ người sau khi nghe câu trả lời của tôi. Nhưng ông vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Tốt rồi. Ba vẫn sợ con nghĩ rằng con không thể tha thứ cho ba vì lỗi của ba gây ra quá lớn.”

Thật tình thì ông ấy không phải là người duy nhất phạm lỗi tày trời. Cái chết của mẹ và sự không chung thủy của Karl đã khiến tôi lớn nhanh.

“Đây không phải là chuyện tha thứ hay không. Chỉ là con muốn trở lại Nhật.”

“Vì sao?”

Cũng không hẳn chỉ vì tôi muốn gặp Johnson. Tôi vốn rất thương mẹ. Giờ bà không còn nữa, tôi ở lại Thụy Sĩ làm gì.

“Mẹ mất, con chẳng còn lý do gì để ở lại đây nữa.”

“Ba hiểu rồi. Tức là con quyết định sẽ sống như một người Nhật chứ gì?” Ba mấp má môi vẻ chạnh lòng. “Nhưng có thể con sẽ gặp nhiều khó khăn với vẻ ngoài phương Tây của mình.”

“Cũng có thể. Nhưng con là người Nhật.”

Tới đây, số phận tôi coi như đã định. Tôi sẽ sống như một người Nhật ở một đất nước ẩm ướt. Tôi sẽ bị bọn trẻ con chỉ trỏ rồi hét lên “Tây, tây!”. Sau lưng tôi bọn con gái sẽ thì thào, “Con lai bây giờ xinh thôi chứ già nhanh hơn người châu Á nhiều.”. Còn bọn con trai ở trường trung học sẽ giở nhiều trò ra với tôi. Tôi biết tất cả những chuyện ấy. Chính vì vậy mà tôi cần xây dựng một bức tường bảo vệ xung quanh mình giống như chị gái tôi đã làm. Nhưng tôi không thể tự mình làm điều đó nên tôi quyết định sẽ nhờ tới Johnson.

“Thế con ở đâu? Con sẽ ở với ông ngoại con à?”

Chị tôi đã bám lấy ông ngoại rồi. Và một khi chị ấy chạm tay vào cái gì thì sẽ không bao giờ buông ra cho người khác. Chị ấy hẳn sẽ dang tay chặn

cửa trước khi tôi có thể đặt chân vào thế giới của hai người họ.

“Con sẽ hỏi Johnson xem có thể ở nhà chú ấy được không.”

“Cái tay người Mỹ á?” Ba tôi làm bộ nhăn mặt. “Cũng được nhưng sẽ tốn khá nhiều tiền đấy!”

“Chú ấy bảo con không cần trả tiền nhà và tiền ăn. Thế thì có được không ạ? Ba đồng ý đi ba nhé!”

Ba tôi vẫn chưa gật đầu chấp thuận nên tôi nói thêm, “Ba cho chị con ở lại Nhật Bản thì sao?”

Lúc này ba tôi mới nhún vai vẻ nhượng bộ, “Vì nó chả bao giờ gần ba.”

Đó chỉ là vì hai bọn họ giống hệt nhau. Ba tôi và tôi ngồi đó im lặng. Chỉ còn tiếng vòi nước rỉ tong tong từng giọt. Cuối cùng dường như không chịu đựng được cái âm thanh nặng nề ấy nữa, ba tôi gào lên, “Thôi được rồi. Con đi đi.”

“Và thế là ba có thể sống hạnh phúc với Ursula.”

Tôi không định kết thúc cuộc trò chuyện giữa hai cha con bằng câu nói đó vì trông mặt ba tôi vô cùng sầu não.

Ngày hôm sau tôi nghỉ học và gọi tới văn phòng của Johnson. Tôi vẫn chưa báo với anh về việc ba tôi đã đồng ý. Johnson rất vui khi nhận điện thoại của tôi.

“Yuriko, thật tuyệt. Khi chuyển công tác về Tokyo ta cứ nghĩ sẽ gặp lại cháu. Nhưng chúng ta đã bị lỡ mất cơ hội đó. Ta đã rất thất vọng khi biết là cháu chuyển sang Thụy Sĩ. Mọi người nhà cháu thế nào?”

“Mẹ cháu vừa tự sát còn ba cháu thì đang ở với cô tình nhân của ông ấy. Cháu thực sự muốn quay về Nhật Bản nhưng không biết ở đâu. Vì cháu thà chết còn hơn là phải ở với chị gái. Cháu thực sự không biết phải làm gì.”

Tôi không định khiến anh ấy thương hại. Tôi chỉ muốn quỵến rũ anh ấy. Một con bé chưa đầy mười lăm tuổi đang cố mời chài một người đàn ông ba mươi. Johnson nín thở rồi nghĩ ra một phương án.

“Trong trường hợp đó thì tại sao cháu không tới đây và ở với chúng ta? Sẽ giống như trong căn nhà gỗ ngày xưa. Cháu sẽ lại giống như đứa bé tìm chỗ ẩn náu khi bị chị gái bắt nạt. Cháu muốn ở đây bao lâu cũng được.”

Thở phào nhẹ nhõm, tôi hỏi anh về Masami. Nếu họ có con thì việc tôi ở lại đó sẽ trở nên phức tạp.

“Nhưng Masami sẽ nghĩ sao?”

“Cô ấy sẽ rất vui. Chú hứa đấy! Masami lúc nào cũng phát sốt lên vì bé Yuriko đáng yêu. Thế còn trường học thì cháu định thế nào?”

“Cháu vẫn chưa quyết định gì cả.”

“Thôi được rồi, chú sẽ bảo cô Masami xem xét chuyện này. Yuriko, tới ở với chúng tôi nhé!”

Những lời thì thào đầy vẻ nài nỉ của Johnson là giọng điệu của một người đàn ông đã mắc bẫy. Tôi sáng khoái ngả người ra ghế sofa. Thế rồi tôi cảm thấy như có ai đang quan sát mình, quay lại thì phát hiện ra Ursula đang nhìn tôi. Cô ta nháy mắt với tôi. Nghe giọng điệu nói chuyện trên điện thoại hẳn cô ta đã phát hiện ra ý đồ của tôi. Tôi gật đầu đáp lại cái nháy mắt của cô ta và mỉm cười. Tôi cũng chỉ giống như cô. Từ giờ trở đi tôi cũng chỉ sống nhờ vào đặc ân của một người đàn ông. Ursula lẹ làng biến vào trong phòng ngủ, trên mặt thấy thoáng một nụ cười. Kể từ hôm đó trở đi, cái vòi nước trong bếp không bị nhỏ giọt nữa. Tôi nghĩ là Ursula đã bắt đầu biết cách vặn chặt nó lại. Khi ba tôi không có nhà, Ursula vừa đi vừa nhún nhảy. Tôi gần như không tin rằng cô ta phải nghỉ ngơi dưỡng thai.

Buổi chiều trước ngày lên máy bay rời khỏi Thụy Sĩ, Karl thò mặt tới, biết chắc là ba tôi đang ở nhà máy. Ông dán môi vào miệng tôi trong một nụ hôn dài tại đây, ngay trong phòng tôi giữa đám búp bê và gấu bông.

“Ta rất buồn vì sẽ không được gặp lại cháu nữa, Yuriko. Sao cháu không ở lại đây? Vì ta?”. Đôi mắt của Karl vừa có gì đó hùng hục vừa có gì đó bình thản. Dường như sự ra đi của tôi cùng cái chết của mẹ đã khiến ông ta trút được gánh nặng tội lỗi.

“Cháu cũng rất buồn nhưng cháu không thể làm khác được.”

“Chúng ta có thể làm chuyện đó bây giờ không? Chỉ một lần nữa thôi.” Karl bắt đầu cời thắt lưng.

“Nhưng Ursula đang ở đây!” tôi bảo ông ta.

“Không sao. Chúng ta sẽ làm khế thôi để cô ta không nghe thấy.” Karl dẹp đồng thú ngồi bông sang một bên và bắt đầu đè tôi xuống cái giường hẹp. Tôi không tài nào cử động dưới sức nặng của ông ta. Và rồi tôi nghe thấy tiếng gõ cửa.

Không đợi cho Karl kịp đứng dậy chỉnh đốn quần áo, tôi với tay mở

toang cửa. Ursula mỉm cười đầy vẻ hiểu biết. Karl lấy tay vuốt lại tóc và nhìn ra ngoài cửa sổ như thể đã đứng đó từ lúc nào. Bên kia đường là nhà máy dệt của ông ta.

“Có gì không, Ursula.”

“Yuriko, em sẽ không mang bọn gấu bông này đi chứ, chị có thể lấy chúng được không?”

“Thế nào cũng được. Chị muốn lấy gì thì lấy.”

“Cảm ơn em!”

Ursula nhặt con koala và con gấu bông vừa bị ném xuống dưới sàn rồi nhìn Karl đầy vẻ nghi ngờ.

“Có chuyện gì không sếp?”

“Ồ không, chỉ tới chào tạm biệt Yuriko thôi mà.”

Ursula nháy mắt với tôi như muốn nói, Ừ, tất nhiên là thế rồi. Ursula trở thành tông phạm của tôi từ giây phút đó. Ngay sau khi cô ta đi khỏi, Karl lấy ra từ túi quần một chiếc phong bì đưa cho tôi vẻ nhẫn nhục. Tôi mở phong bì và thấy những tấm ảnh khỏa thân của mình với một ít tiền.

“Ảnh đẹp đúng không? Ta nghĩ đó là một chút kỷ niệm. Còn số tiền này là quà chia tay.”

“Cảm ơn. Thế những bản copy khác chú giấu ở đâu?”

“Ta dán chúng ở phía sau bàn làm việc ở nhà máy,” Karl nói, vẻ sốt sắng. “Ta sẽ để dành tiền sang Nhật thăm cháu.”

Nhưng ông ta không bao giờ tới Nhật dù chỉ một lần. Và tôi cũng hầu như không nghĩ tới ông ta. Người đàn ông đầu tiên trong đời tôi, cũng là khách hàng đầu tiên. Tôi vẫn giữ những tấm ảnh ấy. Trong đó, tôi nhìn thẳng vào ống kính, tạo dáng như trong bức tranh Maja khỏa thân của Goya, nằm vắt ngang trên giường, da trắng muốt gần như trong suốt, với một khuôn mặt lạnh lùng, băng giá. Vàng trán rộng, môi hơi bĩu ra. Và trong đôi mắt có một thứ mà tôi không thể sở hữu nữa: sự sợ hãi đàn ông đồng thời khao khát họ. Như thể tôi đang nghĩ tới những phiền muộn mà số phận sẽ giáng xuống đầu tôi. Nhưng giờ thì tôi không còn sợ, không còn ham muốn cũng như không còn lo lắng gì cả.

Tôi ngồi xuống trước gương và bắt đầu trang điểm. Gương mặt phản chiếu trong gương là gương mặt của một người đàn bà lão hóa một cách

khủng khiếp sau khi bước qua tuổi ba lăm, là tôi. Những nếp nhăn quanh mắt và miệng không tài nào che đi được dù tôi có trát bao nhiêu lớp phấn đi nữa. Và thân hình sồ sề của tôi giống hệt bà nội ngày xưa. Càng lớn tuổi tôi mới càng thấm thía dòng máu phương Tây chảy trong người.

Lúc đầu tôi làm nghề người mẫu, sau đó trong một thời gian dài tôi làm việc tại một hộp đêm chỉ tuyển các tiếp viên xinh đẹp người nước ngoài. Có thể gọi tôi là gái điếm hạng sang. Sau đó tôi chuyển sang một hộp đêm sang trọng mà người thường không thể vào được. Nhưng khi bắt đầu phải mặc những thứ váy trễ cổ để câu khách, tôi bắt đầu trượt dài vào những hộp đêm rẻ tiền. Giờ thì tôi không còn cách nào khác là phải làm việc tại những hộp đêm chuyên dành cho khách hàng thích “phụ nữ có chồng” và các nữ tiếp viên có tuổi. Hơn nữa, tôi còn phải cố bán mình với giá rẻ mạt. Trước đây, tôi bán mình chỉ để nhìn thấy đám đàn ông ham muốn tôi thế nào, nhưng giờ tôi làm nghề này vừa vì thu nhập của tôi ngày càng kém, vừa để phục vụ mục đích sống của mình, để có thể tiếp tục tồn tại, tôi phải đi xa hơn nữa. Trong gương, tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt đã không còn đường viền và kẻ vào đó một nét chì sẫm. Tôi làm thế để tạo ra một khuôn mặt hành nghề sống động.

• 4 •

Chị gái tôi bảo sẽ gọi lại vào buổi tối nên tôi muốn ra khỏi nhà trước khi chị ấy gọi đến. Tôi không muốn nghe cái giọng chán chường của chị ấy. Mà chị ấy làm cái quái gì không biết? Tôi tự hỏi. Chuyển hết việc dở hơi này tới việc dở hơi khác mong tìm thấy một công việc hoàn hảo cứ như thể trên đời có tồn tại một thứ việc làm như vậy. Mà cũng có thể có công việc ấy thật, chính là việc làm điếm. Tôi bật cười khi nhìn vào gương. Nếu bạn có thể làm việc đó thì cứ thử mà xem. Đó là một công việc mà ưu điểm chính là không phải coi cái gì là quan trọng. Tôi làm điếm từ khi mười lăm tuổi. Tôi không thể sống thiếu đàn ông nhưng đàn ông chính là kẻ thù nguy hiểm nhất của tôi. Tôi đã bị chính họ hủy hoại. Và là một người phụ nữ tự hủy hoại mình.

Trong khi đó, ở tuổi mười lăm thì chị gái tôi là một nữ sinh trung học bình thường, suốt ngày chỉ chúi mũi vào sách vở.

Tự nhiên tôi nảy ra một ý nghĩ. Nếu giờ chị ấy vẫn còn là một trinh nữ thì sao? Em thì làm điếm chị thì gái đồng trinh. Thật là quá lắm. Điều đó khiến tôi nổi tính hiếu kỳ. Tôi quay số của chị ấy.

“Xin chào? Ai đấy? Xin chào? Có phải em không Yuriko? Thôi nào, ai ở đầu dây đây?”

Chị tôi nhắc máy ngay khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo.

“Alo! Alo!” Chị gái tôi sốt ruột muốn biết ai gọi tới, chắc chắn có ai gọi cho chị ấy bao giờ. Tôi thấy mình như cảm nhận được sự cô độc của chị ấy âm vang bên đầu dây bên kia. Tôi buông ống điện thoại, cười không nín được, giọng chị gái tôi vẫn âm vang ở đầu dây bên kia. Không thể biết được bà chị này là trinh nữ hay đồng tính nữa!

Dập điện thoại rồi tôi bắt đầu nghĩ sẽ phải mặc gì để tới hộp đêm tối nay. Căn hộ của tôi bao gồm một phòng ngủ, phòng khách chung với phòng ăn, và một căn bếp nhỏ. Tất cả quần áo váy vóc để chung một tủ, vả lại tôi chẳng mấy khi có nhiều váy áo. Khi còn làm việc tại Roppongi ở mấy hộp đêm dành cho người nước ngoài tôi có vô số váy đẹp. Những chiếc đầm hiệu Valentino và Chanel giá gần triệu yên một chiếc. Chỉ riêng quần áo của tôi thôi cũng giá trị cả một gia tài. Tôi sẽ nhanh chóng chọn một trong những chiếc váy tuyệt vời đó, đeo một viên kim cương to bằng hạt đỗ mà chẳng nghĩ ngợi gì. Sau đó tôi sẽ xỏ vào đôi xăng đan nam vàng quá xa xỉ để dùng cho việc đi bộ. Tôi không bao giờ đi tất để phục vụ những vị khách hàng thích hôn lên ngón chân. Tôi sẽ gọi taxi tới đón. Sau giờ làm việc tôi sẽ đi cùng xe khách hàng tới một khách sạn và từ khách sạn tôi sẽ trở về nhà bằng taxi. Toàn bộ sức lực của tôi chỉ dùng cho lúc lên giường với đàn ông.

Nhưng khi tôi bắt đầu rời khỏi thế giới đó, quần áo của tôi cũng biến thành những thứ rẻ tiền có thể mua được ở bất cứ đâu. Tôi chuyển từ lụa xuống polyester, từ cashmere xuống len tạp. Và giờ thì tôi chả còn cách nào khác là giấu đôi chân mệt mỏi của mình dưới lớp tất hạng hai, chân tôi giờ đầy mỡ thừa, dù có tập tành thể nào cũng không tiêu được.

Nhưng thay đổi lớn nhất chính là chất lượng khách hàng. Tại hộp đêm đầu tiên mà tôi làm việc, khách hàng toàn là diễn viên, văn sĩ, doanh nghiệp

trẻ đang nổi. Nhiều người trong bọn họ là giám đốc doanh nghiệp hay nhân vật quan trọng người nước ngoài. Tới hộp đêm tiếp theo thì khách hàng phần lớn là các doanh nhân công ty tiêu tiền không giới hạn. Sau đó là các viên chức sống bằng lương tháng. Còn hiện giờ khách hàng của tôi hoặc là những kẻ không có tiền hoặc là những kẻ bệnh hoạn thích đàn bà kỳ cục. Hay đúng hơn là xấu. Trên thế giới này có những người chỉ thích những vẻ đẹp đã tàn phai hay tàn tích hoang phế của một quá khứ huy hoàng.

Với vẻ ngoài ma chê quỷ hờn và sự thèm muốn tình dục lúc nào cũng cao độ, có thể nói giờ đây tôi đã trở thành một con quái vật thực thụ. Càng có tuổi tôi càng trở nên khủng khiếp. Tôi đã viết đi viết lại điều đó nhưng tôi không cảm thấy đơn độc. Đây chính là hình hài đích thực của một người phụ nữ đã một thời oanh liệt. Chị gái tôi hẳn đã rất vui mừng vì sự trượt dốc của tôi. Đó là lý do tại sao chị ấy gọi điện cho tôi suốt ngày.

Tôi phải kể thêm về Johnson.

Khi tới đón tôi ở phi trường quốc tế Narita, trông anh có vẻ gượng gạo, còn Masami cười tươi như hoa bên cạnh. Thật là tương phản! Johnson mặc một bộ vest màu xám, áo sơ mi trắng, cà vạt kẻ, ngón trỏ gõ gõ lên môi vẻ sốt ruột. Tôi chưa bao giờ thấy anh đóng bộ như vậy. Masami thì vận một chiếc váy lanh màu trắng, có lẽ để khoe làn da rám nắng và đeo một bộ khuyên tai, vòng, nhẫn, dây chuyền bằng vàng. Đường viền cuối mắt cô ta quá sẫm khiến tôi không đoán được vẻ mặt thực. Cô ta thực sự nghiêm túc hay chỉ đóng kịch? Đó là lý do tại sao tôi bắt đầu quan sát Masami khi cô ta trang điểm vì dựa vào cách trang điểm có thể đoán được cảm xúc của cô ta chính xác hơn là những gì cô ta nói. Chiều hôm đó Masami đã tỏ ra vui mừng một cách thái quá.

“Yuriko! Lâu quá rồi mới gặp cháu. Trời ơi, cháu mới lớn làm sao!”

Johnson và tôi trao nhau một cái nhìn. Ở tuổi mười lăm tôi đã cao hơn gần hai mươi phân so với hồi tiểu học. Giờ tôi cao khoảng mét bảy và nặng gần năm mươi cân. Và tôi không còn là một đứa con gái. Johnson nhẹ nhàng ôm lấy tôi, cả người anh khẽ run rẩy.

“Thật vui được gặp lại cháu.”

“Cảm ơn chú rất nhiều, chú Johnson.”

Johnson bảo tôi gọi anh là Mark nhưng tôi vẫn thích gọi anh là Johnson.

“Đồ ngốc Johnson!” chị tôi đã tức giận nói thế trước khi gác máy. Mỗi lần nghĩ tới điều đó tim tôi lại khẽ thì thào, “Johnson là do Chúa gửi tới”. Anh ấy là người duy nhất bảo vệ tôi.

“Cô không biết liệu chị cháu có đến không?”

Masami nói và nhìn quanh về ngò vực. Cô ta không cần phải lo lắng. Thậm chí tôi còn không nói với chị tôi giờ hạ cánh.

“Cháu không kịp gọi cho chị ấy trước khi bay”, tôi giải thích, “Vội lại nghe nói ông ngoại cháu không được khỏe”

“Ôi, suýt thì cô quên mất!”, Masami rõ là chẳng thêm đề ý tới những gì tôi vừa nói. “Chiều nay phải đi thi đầu vào đây!” cô ta nói và nắm lấy tay tôi về vui mừng. “Chúng ta phải về thôi. Trường Q sẽ nhận cháu vào diện kikokushijo, nghĩa là diện học sinh từ nước ngoài về. Từ nhà chúng ta tới trường cháu sẽ rất tiện đường và cô sẽ rất hãnh diện đi khoe với mọi người là cháu sẽ vào học một trường hàng đầu như trường Q. Thật tốt là cháu trở về đúng lúc kịp đi thi.”

Trường Q là trường mà chị gái tôi theo học. Tôi thật không muốn đi học ở một trường như thế. Nhưng Masami lúc nào cũng thích phô trương, nhất định cô ta phải nhồi tôi vào đó mới được. Tôi nhìn Johnson cầu cứu nhưng anh lắc đầu.

“Thôi ít nhất cố mà chịu đựng chuyện này,” anh nói.

“Cố mà chịu đựng.” Giống y như chú Karl đã nói trong căn nhà gỗ hôm chụp ảnh. Tôi cắn môi chấp nhận. Masami cầm tay rồi ấn tôi vào ghế sau chiếc Mercedes-Benz bóng loáng của cô ta. Ngồi cạnh tôi trên chiếc ghế da màu be là Johnson, tôi có thể cảm thấy chân anh cọ vào tôi ấm nóng. Chuyện xảy ra trong căn nhà gỗ khi trước. Bí mật giữa hai chúng tôi. Mắt tôi long lanh sung sướng. Tôi chờ đợi khoái lạc sắp tới. Cuộc sống không như chúng ta sắp đặt. Nhưng không vì thế mà chúng ta không có quyền mơ ước.

Đọc đường Masami thả Johnson xuống xe để anh quay lại chỗ làm việc. Tôi bị bỏ lại với Masami. Cô ta lôi tôi tới trường trung học Q ở quận Minato. Tòa nhà chính của trường học được xây bằng đá, trông rất cổ kính. Nhưng những tòa nhà xung quanh thì trông hiện đại hơn, khu trung học nằm phía bên tay phải. Tôi bất giác nhìn sang bên đó xem có thấy chị gái mình không. Chúng tôi chưa gặp nhau từ lần chia tay hồi tháng Ba. Đã hơn bốn tháng trôi

qua. Nếu tôi vào học ở trường Q hẳn chị tôi sẽ rất khó chịu. Tôi chỉ có thể hình dung ra chị ấy sẽ tức tối như thế nào. Chị ấy đã học như điên để vào được đây nhằm cách ly với tôi. Tôi biết tổng ý đồ của chị ấy. Nghĩ thế tôi không khỏi mỉm cười một cách xót xa nhưng Masami lại hiểu nhầm nụ cười ấy.

“Yuriko cười lên nào! Khi cháu cười rất xinh. Cười như thế chắc hẳn cháu sẽ vượt qua được cuộc phỏng vấn. Dù có là một cuộc kiểm tra trên giấy thì cũng chỉ là danh nghĩa mà thôi. Cô biết là họ sẽ muốn nhận cháu vào học càng lâu càng tốt vì cháu xinh thế này cơ mà. Cũng giống như ngày xưa cô đi thi vào hàng không. Cuộc thi rất gắt gao nhưng người ta đã chọn những cô gái có nụ cười quyến rũ nhất.”

Tôi không nghĩ kỳ thi tuyển tiếp viên hàng không với thi đầu vào trường trung học thì có gì giống nhau mà so sánh. Nhưng cãi lại cho có ích gì nên tôi cứ cười ngọt ngào cho qua chuyện. Nếu tôi được nhận vào học thì sao chứ? Tiền học cao hơn khả năng chi trả của ba tôi. Nhưng nhà Johnson lại đồng ý trả một nửa học phí. Thế có hơn gì làm điểm đầu cơ chứ?

Cùng với tôi còn có khoảng mười học sinh khác cũng tới làm bài kiểm tra dưới dạng ở nước ngoài về nhập học. Tất cả bọn họ trước đây đều ở nước ngoài do công việc kinh doanh của các ông bố. Tôi là đứa dốt nhất cả đám khi động vào chuyện thi cử. Tôi chả thích thú gì trường học. Thêm nữa tôi gần như không đủ vốn từ để giao tiếp hằng ngày bằng tiếng Anh hay tiếng Đức.

Đêm ấy tôi mệt tới phát sốt. Nhà Johnson nằm ngay phía sau văn phòng thuê Nishi-Azabu. Căn phòng mà Masami sắp xếp cho tôi nằm trên tầng hai. Rèm cửa, khăn trải giường, gối đều một loại nhãn hiệu Liberty, rõ ràng là gu của cô ta. Mà tôi cũng chẳng thiết vì tôi vốn không quan tâm tới việc trang trí nội thất, chỉ thấy chúng thật rách việc. Chui vào chăn là tôi ngủ luôn. Mãi đến nửa đêm tôi mới thức dậy, cảm giác như có ai đang ở trong phòng. Johnson mặc áo phông, quần pyjama đứng ở đầu giường tôi.

“Yuriko? Có khỏe không?”, anh hỏi khẽ.

“Cháu chỉ mệt quá thôi,” tôi nói.

Johnson cúi xuống thì thào vào tai tôi, “Mau khỏe nhé. Cuối cùng anh cũng tóm được em.”

Tóm được. Phụ nữ là đề cho đàn ông sử dụng. Trừ phi chấp nhận số phận, nếu không tôi sẽ không bao giờ thấy hạnh phúc. Hai chữ tự do lại lớn vồn trong đầu tôi. Tôi mới mười lăm tuổi nhưng trong một giây phút ngắn ngủi đã trở thành người đàn bà già dặn.

Sáng hôm sau tôi được tin trường Q đã nhận tôi vào. Tôi biết là sớm muộn gì thì cũng phải gặp chị gái mình. Dù sao thì giờ cả hai đứa đều ở Nhật. Dù vậy tôi biết chị gái tôi rất ghét tôi. Về phần mình tôi cũng chẳng ưa gì chị ấy. Chúng tôi chẳng có điểm gì giống nhau. Như hai mặt của đồng tiền. Chị tôi phản ứng đúng như tôi dự đoán.

“Nếu chả may mà có va vào tao ở trường thì đừng có mà nhận chị em đấy nhé. Tao chắc mà sẽ rất thích gây sự chú ý. Còn tao thì bắt buộc phải làm mọi thứ chỉ để tồn tại.”

Tôi cũng phải cố gắng hết sức chỉ để tồn tại đấy thôi. Nhưng tôi không biết giải thích thế nào cho chị tôi biết.

“Mày không phải là đứa may mắn trong nhà đấy sao?” chị ấy nói.

“Em muốn gặp ông ngoại.”

“Nhưng ông không muốn thấy mày. Ông rất ghét mày. Ông bảo mày là đứa vô cảm, chả có cảm hứng gì. Mày cũng chả có khả năng theo đuổi một cái gì đó cho ra hồn.”

“Cảm hứng là cái gì?”

“Đồ ngu. Chỉ số thông minh của mày chắc chưa tới năm mươi.”

Thế là cuộc trò chuyện của chúng tôi kết thúc tại đó. Khi năm học mới bắt đầu sau kỳ nghỉ hè, chị ấy giả bộ như không quen biết tôi. Sau khi tôi bỏ học ở năm cuối trung học, mọi mối liên lạc của tôi với trường Q cũng bị cắt đứt. Thậm chí tôi cũng không gặp lại chị gái mình trong nhiều năm. Thế nhưng gần đây tôi bắt đầu liên tục nhận được các cú điện thoại của chị ấy. Tôi ngờ là chị ấy đang âm mưu gì đó.

• 5 •

Lúc họ nhận tôi vào thì Masami đang ở tuổi ba lăm còn Johnson trẻ hơn

vợ năm tuổi. Mọi quan tâm duy nhất trên đời của Masami là để mắt tới Johnson và làm mọi cách để anh ấy không chán cô ta. Vì Johnson quý tôi nên Masami cũng muốn chứng tỏ với Johnson là cô ta cực kỳ quan tâm săn sóc tôi. Cứ như thể cô ta cho rằng nếu lơ là việc chăm sóc tôi thì tình cảm của Johnson dành cho cô ta sẽ nguội lạnh theo.

Có không đồng tình với chuyện Masami làm thì tôi cũng không biết giải thích một cách thỏa đáng cho Johnson. Mà nếu tôi có làm được thì cũng không chắc là anh sẽ nổi giận với Masami. Mỗi người làm theo ý mình. Với Masami, một phụ nữ không con cái, thì tôi là một con thú cưng. Với Johnson thì tôi là một thứ đồ chơi. Đây, sự tồn tại của tôi chỉ là để phục vụ những mục đích đó. Tôi vốn sinh ra để cho người khác sử dụng.

Tôi phải mặc những thứ quần áo mà Masami mua cho tôi và tỏ vẻ vô cùng thích thú cho dù chúng thường xuyên có màu hồng, diêm dúa với những logo nhãn mác hàng hiệu to tướng trông rất chướng mắt, hay những trang phục hết sức lố bịch khiến người khác phải quay lại nhìn. Masami rất thích việc chung diện tôi trong những trang phục kỳ quái gây sự chú ý.

Thế nhưng vì một vài lý do mà cô ta không bao giờ mua cho tôi tất hay quần áo lót. Cô ta cho rằng chỉ cần mua cho tôi những thứ mà Johnson nhìn thấy. Thế nên tôi phải đi mua những thứ đồ còn lại với số tiền trợ cấp ít ỏi của mình. Đôi khi quá mệt mỏi vì phải ki ki cốp cốp, tôi đáp lại những người đàn ông tán công mình để kiếm ít tiền, lúc đó còn chưa có từ riêng để gọi cho cái nghề này như bây giờ.

Masami rất dễ bị thao túng. Nếu người khác lên tiếng khen đại loại như, “Ôi, chị có cô con gái xinh quá,” thì cô ta sẽ chui ngay vào dưới lớp mặt nạ hiền mẫu và tỏ ra vô cùng hạnh phúc. Khi các giáo viên ở trường thông báo với cô ta rằng, “Yuriko không được tự tin cho lắm” thì cô ta sẽ giải thích bằng một giọng vô cùng thảm thiết, “Con bé đã trải qua một thời kỳ vô cùng khó khăn sau khi mẹ cháu tự sát”. Khi tôi mang bạn bè về nhà thì cô ta sẽ xử sự như thời còn làm tiếp viên hàng không, chiêu đãi chúng tôi như khách hạng nhất. Tôi chỉ việc làm ra vẻ nghe lời là mọi chuyện êm thấm.

Masami nấu gì tôi cũng ăn và bảo là ngon. Nhưng những chiếc bánh rán mà cô ta làm thì đúng là ngon thật, những chiếc bánh phủ đầy đường bột trắng như tuyết cũng như món ăn Pháp cầu kỳ từ những lớp học nấu ăn hằng

tuần mà cô ta theo đuổi. Rồi những hộp đồ ăn trưa mà cô ta chuẩn bị cho tôi đêm trước trông phô trương một cách thái quá. Tôi lại lặp lại nhưng đúng là chỉ trong lòng tôi mới tận hưởng được hương vị của sự tự do, một sự tự do mà không ai có thể nhìn thấy được. Có lẽ đó là lý do khiến tôi có được khoái cảm mạnh mẽ đến thế, một sự xác nhận thầm kín rằng tôi đang lừa phỉnh được Masami khi quan hệ với Johnson.

Johnson cũng rất tài tình trong việc đóng vai một người chồng si tình. Khi ở bên cạnh Masami, anh sẽ kéo cô ta vào lòng và choàng tay ôm lấy vợ. Sau bữa tối anh sẽ giúp cô ta dọn dẹp bát đĩa. Những buổi tối cuối tuần anh sẽ bỏ tôi ở nhà để đưa vợ ra ngoài ăn tối. Những đêm đó anh sẽ khóa cửa phòng ngủ của hai vợ chồng khi họ quay trở về và dành trọn cả đêm với nhau. Masami không biết tí gì về mối quan hệ giữa tôi và Johnson cho tới khi chuyện đó xảy ra.

Johnson luôn làm tình với tôi vào buổi sáng sớm. Vì Masami bị huyết áp thấp nên hay ngủ trễ. Johnson là người chuẩn bị bữa sáng. Anh sẽ lặng lẽ chui vào giường tôi khi tôi đang ngủ. Tôi rất thích cảm giác được Johnson ve vuốt khắp người khi còn đang nửa tỉnh nửa mê. Đầu tiên sẽ là những ngón tay tôi được đánh thức, sau đó là đuôi tóc, từ từ chậm rãi, hơi ấm sẽ lan dần cho tới cơ thể tôi khi tôi thấy mình như phát hỏa, tới khi dường như tôi không thể chịu đựng được nữa và cơ thể tôi bùng lên như một ngọn đuốc. Ngay sau khi kết thúc anh ấy sẽ hôn tóc tôi và nói, “Yuriko, đừng bao giờ lớn lên nhé!”

“Lớn lên là sai à?”

“Không phải thế. Chỉ vì anh yêu em nhất vào chính lúc này đây.”

Nhưng tôi đã lớn rất nhanh. Ngay từ trước khi vào trường Q tôi đã cao vồng lên. Ngực tôi bắt đầu thấy rõ và hông tôi bắt đầu trở nên tròn trịa. Tôi đã thay đổi chỉ trong vòng một đêm từ một bé gái trở thành phụ nữ. Tôi cứ sợ Johnson sẽ chán tôi vì tôi không còn là một đứa trẻ con nữa. Nhưng thực tế ngược lại. Anh bắt đầu tới giường của tôi ngay khi đêm xuống. Anh ham muốn tôi tới mức không điều khiển nổi được bản thân. Dáng vóc mảnh mai do ăn kiêng tuyệt đẹp với khuynh hướng thời trang lúc bấy giờ của Masami cũng không thỏa mãn được sự thèm khát của anh ấy.

Cơ thể tôi giờ nữ tính tới hoàn hảo, quyến rũ hết thảy đám thanh niên trẻ,

chưa kể đến cả những người trung niên. Trên đường tới trường không biết có bao nhiêu đối tượng đã tìm cách tiếp cận tôi. Tôi chẳng từ chối bất cứ ai trong số họ. Cảm giác về sự tự chủ được tôi giữ kín trong lòng. Nó không bao giờ thể hiện ra bên ngoài.

Đấy, tôi lại bắt đầu đông dài. Nghỉ hè kết thúc và năm học mới bắt đầu. Tôi được nhận vào nhóm Đông dành cho học sinh năm thứ ba của trường cấp hai trong hệ thống trường Q. Thầy chủ nhiệm của nhóm này là thầy Kijima, giáo viên sinh học, chính là người đã phỏng vấn tôi hôm xin nhập học. Tôi nghĩ ông ta cũng muốn theo đuổi tôi, trong chiếc áo sơ mi trắng tinh, ông ta nhìn tôi chăm chăm như muốn xuyên thủng tôi.

“Thầy hy vọng em sẽ mau chóng thích nghi với nề nếp nhà trường để dễ dàng hội nhập. Nếu có gì không hiểu cứ hỏi thầy đừng ngại.”

Tôi ngược lên nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh sau gọng kính của ông ta. Thầy Kijima hốt hoảng nhìn sang chỗ khác, mắt sụp xuống “Em cũng có một chị gái học ở đây đúng không?”

Tôi gật đầu và nói tên chị mình. Tôi ngờ là thầy Kijima sẽ lập tức chạy sang bên khối trung học để xem mặt chị gái tôi. Ông ta hẳn sẽ phát hiện chúng tôi không hề giống nhau tẹo nào. Hay cũng có thể ông ta sẽ tỏ ra nghi ngờ. Có thể ông ta sẽ cố tìm ra khuyết điểm của tôi. Mặt mũi hai chúng tôi không có điểm nào giống nhau nên người ngoài khi biết hai chúng tôi là chị em thường trở nên rất tò mò.

Ngay sau khi giờ sinh hoạt lớp kết thúc, đám con trai và con gái (ở trường Q con trai và con gái học chung lớp tới hết cấp hai) vây quanh tôi về hiếu kỳ không giấu giếm. Tôi hơi sững sốt vì sự đường đột rất trẻ con của họ. Đáng ra họ phải cư xử như những đứa trẻ thuộc tầng lớp ưu tú nhưng không, họ đã không thảng nổi sự hiếu kỳ.

“Sao mà bạn lại xinh thế cơ chứ?” một cậu trai nói, mặt rất nghiêm túc.

“Da của bạn mịn như búp bê bằng sứ ấy!” một cô gái khác vừa nói vừa vuốt má tôi. “Da của cậu hệt như sứ Meissen của Đức.”

Thế rồi cô ta giơ tay ra để so sánh với tôi. Một cô gái khác thì sờ vào tóc tôi. Thế rồi một cô nữa hét lên, “Ôi cậu dễ thương quá” và cố ôm lấy tôi. Bọn con trai nhìn tôi chăm chăm không rời mắt và đứng vây chặt lấy tôi cho tới khi tôi cảm thấy người nóng bừng lên. Nhưng cho dù bọn con trai có

thích tôi đến mấy đi nữa thì xét cho cùng thì bọn họ cũng chỉ vẫn là những đứa trẻ.

Vì thế tôi quyết định làm ra vẻ mình vẫn là một đứa trẻ con ngây thơ trong sáng khi tới trường. Tôi cũng hiểu rằng tốt nhất là không nên nói chuyện với các học sinh khác. Nhìn xung quanh, tôi khẽ thở dài vì hiểu rằng sẽ chẳng ai ở đây có thể thực sự hiểu tôi. Thế rồi tôi bắt gặp ánh mắt của một cậu con trai tóc ngắn ngồi một mình phía bên rìa lớp học. Trán cậu ta đang nhăn lại trông đầy từng trái. Cậu ta có vẻ đang dò xét tôi. Đó là con trai của thầy chủ nhiệm Kijima.

Cậu Kijima này là người phái nam đầu tiên không có hứng thú gì với tôi. Tôi có thể cảm nhận được điều đó ngay lập tức. Cậu ta cũng là người thứ hai ở trường này căm ghét tôi, người thứ nhất dĩ nhiên là chị tôi. Cả hai người này có khả năng khiến tôi cảm thấy rằng đối với họ tôi chẳng là cái cóc khô gì cả. Nhưng vì lý do sống duy nhất của tôi trên đời này là để khiến người khác thêm muốn nên tôi tìm cách gạt bỏ ánh mắt của Kijima sang một bên. Nhưng bố của cậu ta lại thêm muốn tôi, tôi nghĩ. Trước đây tôi không bao giờ đủ ý chí hay nghị lực để đối mặt với một người nào đó theo cách này nhưng đây sẽ là lần đầu tiên mọi cảm xúc của tôi sẽ được dồn vào một mục tiêu: cậu trai Kijima.

Giờ ăn trưa đã đến. Một nhóm học sinh cùng đi ra ngoài ăn trưa và rất lâu mới quay trở lại. Tôi ngồi một mình và dùng bữa trưa mà Masami đã chuẩn bị cho tôi. Nhưng dường như tôi có ăn bao nhiêu thì thức ăn cũng không bao giờ hết. Tôi nhìn quanh lớp học để tìm một cái sọt rác.

Bỗng một giọng nói cất lên, “Ôi trời ơi, bữa trưa trông mới tuyệt làm sao? Cậu không đợi ai đấy chứ?” Một cô gái với những lọn tóc xoắn nhỏ nhuộm màu nâu đỏ nhìn chăm chăm vào hộp cơm của tôi. Cô ta cố nhón một miếng tôm và xúc kem ô liu ở trong góc hộp nhưng xúc kem chảy qua kẽ tay của cô ta chảy xuống bàn thành một vệt lóng lánh dưới ánh nắng giữa tháng chín, trông thật chẳng ra gì. Cô ta cho quả ô liu vào miệng.

“Có vẻ mặn!”

“Cậu có thể ăn hết chỗ này nếu muốn!”

“Không. Chẳng ngon lắm.”

Cô gái nói tên của cô ta là Mokumi, một cái tên thật không bình thường

nhưng mọi người đều gọi cô ta là Mokku. Bố cô ta là chủ tịch một công ty sản xuất nước tương nổi tiếng còn cô ta là đứa học sinh nhâng nháo và tinh tướng nhất lớp.

“Thế bố cậu là người da trắng hay sao?”

“Ừ, đúng vậy”

“Ôi, con lai mà đẹp như cậu thì tớ phải đi kiếm cho tớ một suất,” Mokku nói, giọng rất nghiêm túc. “Nhưng chị gái của cậu thì chả xinh tẹo nào đúng không?” Mọi người trong lớp vừa chạy sang bên khối trung học để xem chị ấy. Có đúng đấy là chị của cậu không?”

“Đúng vậy.”

Mokku đóng sập nắp hộp cơm của tôi lại chả thèm hỏi xem tôi có đồng ý hay không.

“Thế thì thật không thể tin được. Khi bọn tớ tới xem mặt chị ấy, chị ấy còn làm bộ sung sĩa, nhảnh nhó. Y như một con chó dại, thật đáng sợ. Bọn tớ cực kỳ thất vọng. Chị ấy trông chả giống cậu tí nào. Tớ cá là chị ấy cũng khiến cậu thất vọng.”

Tôi vốn không lạ khi đối diện với những kịch bản như vậy. Khi người ta nhìn thấy tôi lần đầu tiên họ sẽ tưởng tượng ra mọi thứ kỳ diệu. Họ hình dung cuộc sống của tôi như một con búp bê Barbie trong một ngôi nhà mơ ước với một ông bố điển trai, một bà mẹ đẹp gái, một người anh trai tuấn tú và một chị gái mê hồn yêu thương, đùm bọc tôi. Nhưng rồi khi họ tận mắt nhìn thấy chị gái tôi, hoàn toàn không có gì giống như những hình ảnh mà họ tưởng tượng, sự phẫn khích của họ về tôi bắt đầu phai nhạt. Họ bắt đầu tỏ ra khinh bỉ tôi và đối với bọn họ tôi chỉ là một thứ đồ chơi, một con búp bê.

Tôi nhìn quanh lớp học. Những người tỏ ra phẫn khích trước sự hiện diện của tôi sáng nay đều đã trở về chỗ ngồi của họ. Ai cũng tránh nhìn về phía tôi. Giờ đây sự tồn tại của tôi đã trở thành một nghi vấn. Một sinh vật đáng ngờ.

Thế rồi có một vật gì đó rơi xuống và lăn ra giữa bàn tôi. Một mẩu giấy nhỏ. Tôi nhặt nó lên và nhét vào túi áo đồng phục. Tôi tự hỏi không hiểu ai đã ném nó. Cô gái ngồi phía trước tôi đang giờ quyền vở tiếng Anh ra trước mặt và nhìn nó chăm chú. Nhưng Kijima, ngồi phía trước cô ta, thì quay lại nhìn tôi. Vậy thì đúng là cậu ta rồi. Tôi lôi mẩu giấy ra và ném trở lại cậu ta.

Tôi chả cần đọc cũng biết cậu ta viết gì. Cậu ta hẳn đã thấy chị gái tôi và đoán ra rằng chúng tôi đúng là một giuộc.

Sau giờ học, Mokku lại gần và kéo tay tôi

“Đi với tớ. Tớ đã hứa với các chị lớp trên là sẽ khoe cậu.”

Cô ta dẫn tôi vào hành lang nơi có một cô gái lớp trên với nước da rám nắng và tóc cột đuôi ngựa đang đứng chờ. Mắt nhỏ, miệng rộng nhưng gương mặt sáng đầy vẻ tự tin.

“Em là Yuriko đúng không? Chị là Nakanishi, chủ tịch câu lạc bộ hoạt náo viên. Chị muốn em tham gia câu lạc bộ.”

“Nhưng em chả có tí kinh nghiệm nào.”

Tôi chả bao giờ nghĩ tới việc tham gia bất cứ câu lạc bộ nào và cũng chả hứng thú gì với chuyện đó. Thứ nhất là tôi không có tiền, thứ hai là tôi chả thích sinh hoạt theo nhóm.

“Học nhanh thôi mà. Bên cạnh đó em sẽ trở thành tâm điểm thu hút của đội. Học sinh ở trường trung học và đại học sẽ ngất ngây cho mà xem.”

“Nhưng em không có tí tự tin nào.”

Nakanishi phớt lờ, đưa tay nhắc váy đồng phục của tôi lên để nhìn xuống chân.

“Chân em rất dài và rất đẹp. Em đúng là một mỹ nhân hoàn hảo. Bọn chị nhất định phải trưng em ra.”

Những lời nói của Johnson lại vang lên trong đầu tôi. Yuriko thật là hoàn hảo. Thậm chí hoàn hảo tới tận dưới này.

Mokku nài nỉ sau lưng Nakanishi. “Chủ tịch câu lạc bộ đích thân tới gặp và mời cậu tham gia câu lạc bộ. Cậu không thể nói không.” Phản ứng chậm chạp của tôi khiến cô ta bực mình, cô ta cắn môi chờ đợi. Lớp son bóng màu hồng trên đôi môi dày dặn của cô ta trông lóng lánh. Khi thấy vẫn chần chừ chưa trả lời, Mokku cười khúc khích và nói, “Hay Yuriko bị bệnh chậm hiểu hay làm sao?”

Nakanishi huých Mokku một cái và nói, “Mokku em hơi quá đà rồi đấy!”

“Nhưng mà cậu ấy quá xinh đẹp, nếu cậu ấy còn thông minh nữa thì thật là không công bằng!”

“Hãy cho bạn ấy thời gian suy nghĩ,” Nakanishi nhanh chóng can thiệp nhằm bịt miệng Mokku lại. “Mọi chuyện quá đột ngột có thể khiến bạn ấy

bồi rồi. Tháng Mười này có rất nhiều trận đấu, chúng ta còn khối việc để làm.”

Thế rồi chủ tịch câu lạc bộ hoạt não viên bỏ đi với Mokku. Khi các học sinh khác thấy Nakanishi trong hành lang liền gọi cô ta âm ỉ, giọng rất nể nang rồi làm mọi cách để gây sự chú ý và ghi điểm với cô ta. Tôi ghét những trò như thế này. Tôi nghĩ tới chuyện phải nhờ Johnson kiếm đâu ra một cái thư của bác sĩ để tránh cho tôi khỏi phải gia nhập cái câu lạc bộ này. Nhưng rồi tôi lại nghĩ tới việc hẳn Johnson sẽ thích thú biết bao khi nhìn thấy tôi trong bộ váy áo hoạt não viên.

Thế rồi bất chợt tôi cảm thấy một đám mây đen bao phủ lấy tôi. Đó là Kijima.

“Sao cậu lại ném trả thư của tôi mà không hề mở ra đọc?”

• 6 •

Đối với một cậu bé, khuôn mặt của Kijima quá đẹp và thanh thoát. Hai mắt sắc như lưỡi dao, sống mũi thanh tú. Vẻ quyến rũ của cậu ta khiến người khác cảm thấy vừa thừa lại vừa thiếu cái gì đó. Mà đúng là ở Kijima thiếu cái gì đó trong khi lại có vẻ dư thừa những thứ khác. Có lẽ đó là một sự kết hợp giữa tự hào và tự ti. Nhưng dù cho thế nào đi nữa thì sự bất cân bằng đó khiến Kijima cùng lúc trông vừa lão xược lại vừa đáng thương.

“Sao? Không trả lời được à?”

Kijima cắn môi vẻ giận dữ. Trước đó khi bị các bạn học khác vây lấy hỏi han tôi đều gật đầu, mỉm cười hay trả lời một hai câu một cách nhu mì, thụ động. Chỉ có Kijima là tôi bướng bỉnh không chịu đáp lại. Tôi nghĩ điều đó khiến cậu ta giận dữ.

“Tôi không trả lời khi người lạ hỏi han tôi theo kiểu xác xược như vậy.”

Thấy tôi cự tuyệt, một nụ cười khinh khỉnh hiện ra trên môi Kijima.

“Thế cậu muốn được hỏi han thế nào, thưa công nương cao quý? Sao tôi lại phải tôn trọng một đứa trẻ độn như cậu? Hôm gì bố tôi có mang về nhà mấy bài kiểm tra và tôi đã nhìn thấy điểm số của cậu. Cậu hẳn là đứa dốt

nhất đã từng được nhận vào hệ thống trường Q. Lý do duy nhất họ nhận một đứa ngốc như cậu chỉ vì vẻ ngoài của cậu. Cậu có biết thế không?”

“Ai nhận tôi vào?”

“Nhà trường.”

“Không phải thế. Nhà trường không nhận tôi vào. Mà là bố cậu nhận tôi vào. Thầy Kijima ấy.”

Mũi tên của tôi đã trúng đích. Cái dáng mảnh mai của Kijima khẽ run rẩy và cậu ta lùi lại một bước.

“Bố cậu để mắt tới tôi. Sao không về nhà thử hỏi ông ấy xem? Có bố là thầy chủ nhiệm hẳn chẳng dễ dàng gì?”

Kijima đút hai tay vào túi quần và nhìn xuống đất, mắt cậu ta di chuyển hết chân này sang chân kia vẻ nôn nóng. Việc có chị gái không giống mình tẹo nào có thể ảnh hưởng tới hình ảnh của tôi nhưng đối với Kijima còn tệ hơn. Bố của cậu ta có thể bị mất tín nhiệm ở vị trí thầy chủ nhiệm và trở thành đối tượng của những chuyện ngồi lê đôi mách. Kijima sẽ mất mặt trong lớp học. Cả cậu ta và tôi sẽ phải đối diện với cùng một thảm họa. Kijima nghĩ một lúc rồi ngẩng đầu lên. Cuối cùng thì cũng tìm ra được một đòn phản công phù hợp, mặt cậu ta bùng lên vẻ thách cuộc.

“Khắp nhà, chúng tôi có những bộ sưu tập bướm và côn trùng các loại vì bố tôi vốn là một nhà sinh vật học. Cũng không ngạc nhiên nếu ông ấy muốn thêm cậu vào bộ sưu tập. Cậu đúng là một sinh vật lạ.”

“Chắc ông ấy chả thèm cho cậu vào bộ sưu tập. Cậu hoàn toàn chả đáng được để ý tới.”

Tôi lại đánh trúng vào vết thương của Kijima. Khuôn mặt khô ngô của cậu ta trở nên rúm ró rồi trắng bệch ra vì giận dữ.

“Mọi người đều nghĩ thế. Họ đều cho rằng tôi học hành chả ra gì.”

“Hẳn thế. Thế mới gọi tin đồn.”

“Thì ra cậu cũng là một đứa thích hóng hớt.”

“Cậu thì không? Không phải cậu là đứa chạy đi xem mặt chị tôi rồi quay trở lại với những người khác để chế nhạo tôi sao?”

Trông Kijima như đang cắt mắt lưới. Bản chất tôi không phải là đứa thích gây hấn, không giống như chị tôi. Nhưng vì một vài lý do tôi cảm thấy phải tấn công Kijima. Tại sao? Rất đơn giản. Cậu ta ghét tôi y như chị tôi vậy. Và

tôi cũng ghét cậu ta. Đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác ấy. Đối với Kijima tôi không có chút ham muốn nào. Chỉ riêng điểm đó cũng đủ khiến Kijima trở nên khác biệt với tất cả những người đàn ông mà tôi từng biết. Có lẽ cậu ta là một người đồng tính. Mãi sau này tôi mới nghĩ tới giả thiết đó.

“Thế tại sao cậu lại ném trả thư cho tôi mà chưa hề mở ra đọc? Cậu nghĩ là tôi viết thư tỏ tình với cậu à? Không phải là cậu nghĩ tất cả đàn ông trên đời này đều chết mê chết mệt cậu sao?”

“Không hề,” tôi nhún vai theo cái cách Johnson vẫn hay làm.

“Tôi biết thừa là cậu viết về điểm số bài kiểm tra của tôi.”

“Làm sao mà cậu đoán ra vậy?”

Tôi nghiêng đầu sang một bên và hét lên, “Vì tôi ghét cậu!”

Thật là vui khi nhập học vào cái trường này và chờ xem những chuyện hay ho gì sẽ xảy ra. Tôi khoan thai bước về phía cuối hành lang, bỏ mặc Kijima đứng như chôn chân ở đó. Trong khi tôi nhẹ nhàng đi dọc theo hành lang những khuôn mặt hiếu kỳ xuất hiện rồi lùi lại phía sau. Mỗi cửa lớp tôi đi qua đều có những gương mặt thò ra về soi mói.

“Tôi cũng ghét cậu.”

Kijima chạy theo đằng sau tôi. Tôi có thể nghe thấy tiếng cậu ta thở hổn hển sau lưng như một con quái vật. Tôi bực mình không thèm trả lời.

“Tôi chỉ hỏi cậu một câu nữa thôi. Cậu muốn gì? Ý tôi nói là ở cái trường này. Cậu tới đây để học? Để có thể tiêu khiển ở câu lạc bộ? Hay là cả hai?”

Tôi đột ngột dừng lại và quay sang nhìn thẳng vào Kijima.

“Nào, thử đoán xem... tôi nghĩ rằng đó là vì sex.”

Kijima kinh ngạc nhìn tôi.

“Vậy là cậu thích làm chuyện đó.”

“Phải nói là rất thích.”

Kijima nhìn khắp mặt và người tôi. Như thể cậu ta vừa bắt gặp một động vật quý hiếm.

“Trong trường hợp đó cậu cần có một đối tác. Tôi có thể giúp cậu.”

Gì cơ? Tôi quay lại nhìn Kijima chòng chọc. Tôi thoáng nhìn thấy một chiếc áo phông lộ ra ngay dưới cổ áo sơ mi trắng của cậu ta. Chiếc quần đồng phục màu xám của cậu ta được là phẳng phiu. Không hề thiếu sót tuy nhiên cậu ta vẫn có vẻ gì đó không tề chỉnh.

“Tôi sẽ là người quản lý cho cậu. Không, phải nói là đại lý cho cậu.”

Không phải là một ý tồi, tôi nghĩ. Đôi mắt đẹp của Kijima lấp lánh.

“Cậu vừa được chủ tịch câu lạc bộ hoạt não viên đánh tiếng. Cậu sẽ nhận được lời mời từ các câu lạc bộ khác. Cậu quá nổi bật, cậu sẽ muốn trở thành một ngôi sao. Tôi cược là cậu chưa biết câu lạc bộ nào là phù hợp nhất. Nhưng tôi có thể hỏi cho cậu. Tôi có thể tìm ra những mối quan hệ mà cậu có thể thiết lập ở mỗi câu lạc bộ.” Kijima quay lại nhìn đám học sinh đang túm tụm ở góc hành lang quan sát chúng tôi. “Hãy nhìn bọn họ mà xem. Mỗi người trong bọn họ đều là thành viên của câu lạc bộ nào đấy, trượt băng, khiêu vũ, thuyền buồm, chơi gôn. Tất cả bọn họ đều muốn có được sinh vật gọi cảm như cậu để chung diện không chỉ cho bọn con trai ở trường trung học và đại học mà còn cho cả bọn con trai ở trường khác. Họ muốn tất cả mọi người biết rằng trường Q còn nổi tiếng vì nhan sắc. Họ đã nổi tiếng vì giàu có và thông minh. Họ chỉ còn thiếu mỗi sắc đẹp mà thôi.”

“Thế tôi nên tham gia vào câu lạc bộ nào?” tôi cắt ngang bài phát biểu của Kijima.

“Nếu sex là thứ cậu muốn thì cậu cần một câu lạc bộ phù hợp cho chuyện đó. Hoạt não viên là câu lạc bộ hào nhoáng nhất nên tôi nghĩ đó cũng là chỗ tốt nhất. Với lại Nakanishi đã đã đích thân tới tuyển mộ thì cậu cũng khó mà từ chối cô ta được.”

Tôi không phản đối nữa. Trở thành một thứ đồ chơi vốn là định mệnh của tôi đấy thôi. Tuy nhiên tôi cũng muốn hỏi tại sao Kijima lại có hứng thú trong việc giúp đỡ tôi. “Cậu có nói là sẽ giúp tôi. Cậu muốn có lợi gì trong chuyện này?”

“Nếu là người quản lý của cậu tôi sẽ kiếm được sự tôn trọng.” Cậu ta cười nhả nhỏ. “Chỉ còn chưa đầy nửa năm nữa tôi sẽ phải chuyển sang trường học cho nam giới. Các cuộc cạnh tranh sẽ càng khốc liệt hơn nữa. Chúng tôi sẽ phải cạnh tranh với đám học sinh từ bên ngoài mới vào. Không chỉ ở điểm số. Mọi chi tiết nhỏ nhặt nhất cũng không được thua kém. Nhưng tôi chắc rằng tôi sẽ có một vị trí hàng đầu. Biết sao không? Vì tôi có cậu. Cậu sẽ trở thành vũ khí của tôi. Tất cả bọn con trai ở trường trung học sẽ muốn có cậu. Các học sinh ở đây, cả nam lẫn nữ, đều nghĩ rằng cả thế giới nằm trong tay họ vì họ có tiền. Tôi sẽ là người thực hiện các giao dịch. Cậu

nghĩ sao?”

Thật tình tôi cảm thấy ý kiến này không tôi chút nào. Tôi gật đầu.

“Được thôi. Thế cậu định lấy bao nhiêu?”

“Tôi sẽ lấy bốn mươi phần trăm. Có cao quá không?”

“Thế nào cũng được. Nhưng có một điều kiện. Cậu không bao giờ được gọi về nhà tôi.”

Kijima nhìn xuống đôi giày đồng phục mới tinh của tôi.

“Cậu sống với một người Mỹ đúng không? Tôi đoán rằng ông ta chả phải họ hàng gì.”

Tôi lắc đầu. Kijima lôi từ trong túi ra quyển sổ ghi chép.

“Tình nhân à?”

“Kiểu như vậy”

“Trông cậu chả giống chị cậu chút nào và cậu cũng không giống chị ấy. Cậu đúng là một người phức tạp.”

Kijima viết gì đó vào quyển sổ ghi chép của cậu ta rồi xé ra cho tôi một trang. “Hãy coi đây là cơ sở liên lạc của chúng ta. Đó là một quán cà phê ở Shibuya. Nhớ ghé qua đó sau giờ học.”

Và thế là Kijima trở thành tay dẫn khách đầu tiên của tôi. Kể cả sau khi cậu ta chuyển lên trường trung học nam sinh và tôi sang trường nữ sinh, cậu ta vẫn tiếp tục dẫn mối cho tôi với các học sinh trung học và sinh viên đại học khác. Kijima là một người rất có gu. Một lần cậu ta sắp xếp cho tôi vào buổi cắm trại huấn luyện qua đêm của đội tuyển rugby dựa trên yêu cầu đặc biệt của chủ tịch và phó chủ tịch câu lạc bộ. Lần khác cậu ta sắp xếp cho tôi với giáo viên phụ trách câu lạc bộ thuyền buồm. Tôi không chỉ ngủ với học sinh trong trường mà còn quan hệ với các sinh viên, nghiên cứu sinh và thậm chí giáo viên của các trường khác. Bất cứ ai, ở bất cứ đâu, những người đàn ông mà tôi gặp đều muốn qua đêm với ngôi sao hoạt náo viên trẻ đẹp. Về phần mình, Kijima luôn sắp đặt mọi chuyện một cách hoàn hảo để không xảy ra hậu quả đáng tiếc. Tôi tiếp tục cộng tác với Kijima cho tới khi có thể tách riêng ra một mình.

Ngày tôi và Kijima đi tới thỏa thuận hợp tác, chúng tôi mua Coca - Cola ở căng tin của trường rồi ra ngồi cạnh bể bơi để uống mừng. Đội bơi nghệ thuật mới được thành lập đang thực hành trong bể bơi dưới sự chỉ dẫn của

một huấn luyện viên bên ngoài. Kijima nhìn những chiếc kẹp mũi bằng nhựa rồi phá ra cười.

“Huấn luyện viên là một người đã đạt huy chương Olympic. Cô ta đã lấy mười lăm ngàn yen cho một giờ dạy và cô ta có ba giờ một tuần. Thật không thể tin nổi. Nhưng chưa hết. Huấn luyện viên của câu lạc bộ gôn là một tay gôn chuyên nghiệp hàng đầu đã từng thi đấu ở giải Anh mở rộng. Tôi đoán là họ biết làm việc cho trường Q thì sau này xin con vào đây cũng dễ hơn.”

“Thế bố cậu thì sao? Ông ấy cũng có những khoản lợi nhuận tương tự chứ?”

“Ừ,” Kijima nói nhưng tránh cái nhìn của tôi. “Ông ấy có thỏa thuận ngầm về việc dạy thêm cho một nữ sinh ở trường trung học. Gia đình cô ta gửi tài xế tới đón ông ấy mỗi khi có giờ kèm. Họ trả ông ấy năm mươi ngàn yen cho hai tiếng làm gia sư. Chúng tôi đã dành số tiền đó cho kỳ nghỉ ở Hawaii. Tất cả các học sinh đều biết chuyện ấy.”

Tôi nhớ Kijima đã từng nói các học sinh ở trường này tin rằng họ có thể mua được mọi thứ. Chắc chắn tôi sẽ kiếm bộn tiền nếu hành nghề ở đây. Tôi nhìn lên bầu trời tháng Chín ở Tokyo nơi vẫn còn phảng phất hơi nóng của mùa hè. Bầu trời sương mù màu xám như bị bọc trong luồng khí thải nóng của đô thị.

Kijima uống hết lon coca rồi nhìn sang phía sân thể thao của trường trung học. Các nữ sinh vẫn quần sóc màu xanh hải quân đang đổ ra sân tập. Kijima vỗ vai tôi bảo, “Tôi sẽ chỉ cho cậu cái này hay lắm. Đi với tôi.”

“Gì vậy?”

“Giờ thể dục ở lớp chị cậu.”

“Tôi chả đi đâu. Tôi không muốn nói chuyện với chị ấy.”

“Đi nào. Chỉ nhìn thôi mà. Buồn cười lắm. Trong lớp chị cậu có rất nhiều nhân vật nổi tiếng.”

Một buổi tập thể dục nhịp điệu kỳ quái đang được triển khai. Một vị giám khảo hay gì đó đứng ra giữa sân và các sinh viên vây quanh thành vòng tròn như một điệu múa lễ hội mùa hè. Người giáo viên giơ chiếc trống lục lạc và đồng loạt giơ tay lên. Tôi sẽ không gọi đó là thể dục nhịp điệu nhưng cũng không thể gọi là khiêu vũ. Trông họ thật lố bịch. Có thể nói giống như họ đang thực hiện một điệu vũ dân gian kèm theo những bước nhảy phụ.

“Đây là bài thể dục nhịp điệu. Là niềm vui và niềm tự hào của sinh viên trường nữ sinh Q suốt nhiều thế hệ nên cậu cần quen với nó đi. Chả bao lâu nữa cậu sẽ làm được thôi. Bất cứ ai có tham vọng sẽ đều cố học để có thể thực hiện nó một cách nhuần nhuyễn.”

“Tham vọng. Để làm gì cơ?”

“Tham vọng để đạt được điểm cao. Cậu cần có điểm cao để vào đại học và người ta chọn vào học ở đây để có thể dễ dàng chuyển thẳng lên đại học Q. Nhưng mà chỉ học thôi thì chưa đủ. Trừ phi cậu là người xuất sắc nhất trong giờ thể dục nhịp điệu, nếu không thì điểm trung bình xếp hạng của cậu sẽ bị ảnh hưởng.”

Kijima trả lời với một cái thở dài như thể việc giải thích cho tôi là một gánh nặng. Cậu ta đứng mà không ngót rung chân sốt ruột.

“Tham vọng của họ là một thứ vớ vẩn hay sao?”

“Thì phần lớn mọi người trên thế giới này không có cái điểm phúc được xinh đẹp như cậu. Nên họ phải dựa vào những thứ khác để tồn tại.

Tất cả cũng chỉ là một trận đấu để thử sức chịu đựng. Nếu có thể tiếp tục thì bạn sẽ giành được chiến thắng những thứ mình muốn. Nhưng tôi thì không chịu được cái kiểu hành xác này. Nếu là tôi thì tôi bỏ cuộc từ lâu rồi. Tôi chả tin vào việc phải chịu đựng.

Tôi tự hỏi không hiểu chị gái tôi có phải là một người tham vọng hay không. Tôi nhìn chăm chú vào vòng tròn khiêu vũ. Chị tôi xuất hiện vài lần nhưng rồi không theo được các bước nhảy nên đã nhanh chóng bỏ cuộc. Những học sinh không theo kịp sẽ bị bỏ lại bên ngoài.

Chị gái tôi đang đứng khoanh tay trước ngực với vẻ thờ ơ nhìn các học sinh khác đang tập trung vào việc nhảy đúng nhịp. Chị ấy đã cố tình nhảy sai để ra ngoài. Tôi có thể đọc được cái mánh áy của chị tôi.

“Giờ thì chân ở nhịp thứ bảy và tay ở nhịp thứ mười hai.”

Chuyển động ngày càng trở nên phức tạp. Các nữ sinh phải lần lượt rời bỏ vòng tròn. Họ ngồi cạnh chị tôi nhìn những người còn lại. Chả bao lâu những người ngồi ngoài trở nên đông hơn những người trong cuộc.

“Nhìn xem, hai người này là một mất một còn đấy!” Kijima thì thào không giấu nổi vẻ khinh bỉ trong giọng nói.

Chỉ còn lại hai nữ sinh. Họ đang tiếp tục bài thể dục quanh cô giáo. Mọi

con mắt đều đổ dồn về phía họ. Ngay cả các học sinh cấp hai từ xa cũng quay ra nhìn. Kijima và tôi khẽ bước lại gần, rất cẩn thận để không bị chị tôi nhìn thấy.

“Chân ở nhịp số tám, tay ở nhịp số bảy”

Một trong hai nữ sinh có dáng vẻ nhẹ nhàng cân đối. Trông cô ta rất lạnh lợi. Cô ta nhảy với một sự chính xác tuyệt vời như thể không hề phải suy nghĩ tới việc mình đang làm. Có vẻ như cô ta còn nhiều bài chưa tung ra

“Đó là Mitsuru. Cô ta là học sinh xuất sắc nhất trường. Lúc nào cô ta cũng giành chiến thắng. Ai cũng biết là cô ta đang để mắt tới trường Y.”

“Thế còn cô gái kia?”

Tôi chỉ vào cô gái gầy gò đang chuyển động giần giật như một con rối trên dây. Tóc của cô ta dày và nặng, biểu hiện trên khuôn mặt cô ta cũng như cái cách mà cô ta cử động cho thấy cô ta đã đi hết giới hạn của mình. Trông cô ta có vẻ đau đớn.

“Đó là Kazue Sato. Một học sinh mới. Cô ta muốn tham gia nhóm hoạt náo viên nhưng bị từ chối. Cô ta đã làm âm lên vì chuyện đó.”

Cô gái gầy gò ấy bỗng nhìn về phía chúng tôi như nghe thấy những gì Kijima vừa nói. Khi trông thấy tôi cô ta sững lại như bị đóng băng. Tiếng vỗ tay vang lên từ chỗ những người xem. Mitsuru đã giành chiến thắng.

• 7 •

Tôi ngờ rằng có rất nhiều phụ nữ muốn trở thành gái điếm. Một số coi mình như những thứ hàng hóa có giá trị cần được đem ra bán khi còn có giá. Một số khác thì cho rằng tình dục chẳng có ý nghĩa sâu xa gì ngoài việc giúp người ta thực sự cảm nhận được sự tồn tại của thể xác. Lại cũng có một vài phụ nữ vốn khinh miệt chính bản thân mình cũng như sự vô nghĩa và tầm thường của cuộc sống nên muốn khẳng định mình bằng cách sử dụng tình dục như một thứ vũ khí, điều khiển nó giống như đám đàn ông. Rồi cả những phụ nữ có xu hướng bạo lực hay muốn tự hủy hoại mình. Cuối cùng mới là những người muốn đem lại khoái lạc. Tôi cho rằng có rất nhiều phụ nữ đã

tìm được ý nghĩa của đời mình theo những cách kể trên. Nhưng tôi thì khác. Tôi khao khát được đàn ông thèm muốn. Tôi thích làm tình. Tôi thích làm tình tới mức muốn ngủ với càng nhiều đàn ông càng tốt. Những cuộc tình một đêm là tất cả những gì tôi cần. Tôi không thích kéo dài các mối quan hệ của mình.

Tôi tự hỏi không hiểu vì lý do gì mà Kazue Sato lại trở thành gái điếm. Thật lạ lùng khi gặp cô ta đêm hôm qua, lần đầu tiên sau hai mươi năm, trên vỉa hè có nhiều khách sạn ở khu Maruyama.

Tôi phải thú nhận rằng những khi hết tiền tôi cũng phải ra đứng đường. Tôi thường đứng ở một góc đường và mời gọi tất cả những ai qua lại. Nhưng tất cả những con phố nằm dọc theo khu vực Shin - Okubo với một loạt quán bar và khách sạn đều là lãnh thổ của những gái điếm từ Trung Mỹ và Đông Nam Á. Sự cạnh tranh ở đây rất gay gắt. Khu vực này được giới hạn bởi một thứ hàng rào vô hình mà nếu bạn có vô tình lấn sân thì thế nào cũng bị ăn đòn. Còn khu vực Shinjuku thì đã bị cảnh sát thiết quân luật, tới đây rất dễ chạm mặt với cảnh sát. Đây là một giai đoạn làm ăn rất khó khăn. Tôi lại hoạt động một mình không có ai chống lưng. Đó là lý do tại sao tôi đành phải đứng ở đường Shibuya đêm qua, khu vực này tôi ít qua lại.

Tôi chọn một phố nằm ở trước mặt một dãy khách sạn gần ga Shinsen và đứng lù lù ở một góc phố trước một bức tượng của thần Jizo đợi ai đó đi qua. Đó là một đêm giá buốt với những cơn gió Bắc lạnh như cắt. Tôi túm chặt lấy chiếc cổ áo khoác da màu đỏ mặc ngoài chiếc váy màu bạc siêu ngắn. Dưới váy chỉ là một chiếc quần lót mỏng dính và tất cả chỉ có vậy. Trang phục đó khiến tôi dễ dàng tìm được khách nhưng không giúp tôi chống chọi được với giá lạnh. Tôi rít một hơi thuốc, rùng mình vì lạnh rồi tiếp tục chờ đợi.

Tôi đang mãi nhìn một đám say rượu trên đường về nhà sau bữa tiệc cuối năm thì một phụ nữ gầy gò loạng choạng xuất hiện trên một con đường hẹp nằm chằng chịt giữa khách sạn rẻ tiền. Mái tóc màu đen xõa ngang lưng dài gần tới eo của cô ta đong đưa từ bên này sang bên kia theo mỗi bước chân. Cô ta siết chặt thắt lưng quanh chiếc áo khoác mỏng màu trắng. Hai chân cô ta trong chiếc quần tất màu da rẻ tiền khểnh khi tới mức như chực gãy ra làm đôi. Nhưng nổi bật nhất vẫn là thân hình gầy gò tong teo của cô ta. Cô ta

gây tới mức trông cô ta như chỉ có một chiều không gian, một bộ da bọc xương. Cô ta trang điểm dày bụi khiến tôi tưởng cô ta vừa ra khỏi một vũ hội hóa trang hay một con điên đi lang thang ngoài phố. Tôi còn nhìn thấy rõ cả lớp phấn mắt màu xanh và viền kẻ chì kẻ mắt đen sì của cô ta dưới ánh đèn nê ông. Môi của cô ta tô son đỏ đậm, óng ánh. Cô ta giơ tay vẫy tôi.

“Ai cho phép cô đứng đó?”

Tôi giật mình khi nghe cô ta hỏi tôi câu ấy.

“Đây là chỗ cấm à?” Tôi ném điều thuốc xuống đất và lấy mũi giày dụi tàn thuốc.

“Tôi không nói đây là chỗ cấm.”

Người phụ nữ này trông thật kỳ lạ. Cô ta nói bằng cái giọng hùng hổ khiến tôi tưởng cô ta được bảo kê bởi một nhóm xã hội đen yakuza. Tôi nhìn xung quanh cho chắc chắn. Không nhìn thấy ai khác. Người phụ nữ đó vẫn nhìn tôi chằm chằm.

“Yuriko!” Cô ta nói khẽ, lí nhí như tiếng người ta chửi thề nhưng đúng là cô ta gọi tên tôi.

“Cô là ai?” tôi hỏi

Trông cô ta quen quen nhưng tôi không thể nhớ ra là ai. Gương mặt của cô ta đặc biệt nhưng có gì đó rất vô duyên. Cô ta giống một người tôi từng biết nhưng tôi không thể nhớ ra nổi và điều đó khiến tôi vô cùng khó chịu. Tôi nhìn cô ta chòng chọc. Cả người cô ta trông nổi bật nhất là khuôn mặt hơi dài như mặt ngựa. Da cô ta khô, răng hơi vầu. Hai tay cô ta giống như móng vuốt của một con chim nhỏ. Đó là một phụ nữ trung niên xấu xí không phải là không giống tôi.

“Cậu không nhớ sao?”

Cô ta cười đầy vẻ khoái trá. Khi cô ta cười, mùi thức ăn hầm bay phảng phất xung quanh cô ta, một thứ mùi u uất. Chúng lắng đọng giây phút trong khí lạnh mùa đông trước khi bị gió mùa phương Bắc cuốn đi.

“Chúng ta từng gặp nhau ở một hộp đêm nào đó à?”

“Tiếp tục đoán đi. Trời ơi, cậu già quá. Hãy nhìn những nếp nhăn trên mặt cậu. Và những bắp thịt nhão này. Tớ gần như không nhận ra cậu.”

Tôi vẫn cố gắng nhớ lại khuôn mặt cô ta sau những lớp trang điểm.

“Khi còn trẻ hai chúng ta như ngày và đêm. Nhưng bây giờ nhìn chúng ta

mà xem, chả khác nhau là mấy. Có thể nói là cùng một giuộc, hay thậm chí cậu còn thua tớ từ một tới hai bậc. Tưởng tượng xem nếu bây giờ tớ mang cậu ra cho các bạn của cậu xem!”

Những lời phun ra từ cái miệng tô son đỏ chót của cô ta đều có vị cay đắng. Đôi mắt đen dưới lớp chì kẻ mắt lem nhem ánh lên những đốm sáng. Trông chúng giống như đôi mắt nhìn tôi một ngày xa xưa, từ rất lâu rồi. Đôi mắt là cửa sổ, nó bộc lộ ngay cả khi muốn che giấu việc chủ nhân của nó đã bị dồn tới đường cùng. Việc cô ta thở gấp và nói luôn miệng cho thấy cô ta bối rối khi gặp lại tôi. Và tôi nhận ra rằng người phụ nữ có dung nhan gớm ghiếc đang đứng trước mặt tôi là cô nữ sinh đã gồng mình quá sức trong bài thi thể dục nhịp điệu ngày nào. Dù nhiều năm đã trôi qua, tôi vẫn nhớ tên của cô ta: Kazue Sato. Cô ta học cùng lớp với chị tôi. Và cũng từng nuôi dưỡng một sự quan tâm lạ lùng đối với tôi, có thời kỳ cô ta đi theo tôi khắp nơi, rình rập, không rời tôi lấy một bước.

“Cậu là Kazue Sato đúng không?”

Cô ta đập mạnh vào lưng tôi. “Cậu nói trúng rồi. Cuối cùng thì cậu cũng đã nhớ ra. Giờ thì ra khỏi chỗ này. Đây là đất của tớ. Cậu không thể đón khách ở đây.”

Tôi không ngờ cô ta lại nói những câu như thế, chúng khiến tôi bật cười một cách cay đắng. “Đất của cậu?”

“Thì tớ đứng đường mà!”

Cô ta thốt ra những lời này một cách tự hào. Tôi ngạc nhiên tới mức không nói lên lời. Tôi vẫn cho rằng mình là một người đặc biệt. Kể từ khi bắt đầu biết nhận thức tôi đã thấy rằng mình thật khác biệt với mọi người. Và điều đó khiến tôi cảm thấy rằng mình có gì đó hơn người.

“Tại sao lại là cậu chứ?”

“Ừ, thế cậu thì sao?” Kazue đáp trả không chút do dự.

Tôi nhìn trân trân vào mái tóc dài của cô ta không thốt nên lời. Có thể thấy ngay đó là một mớ tóc giả rẻ tiền. Đàn ông thường không thích đi với những phụ nữ định lừa gạt họ bằng những phụ trang kịch cỡm như vậy. Kazue không thể nào kiếm được khách hàng tử tế với cái kiểu như thế. Nhưng ngay cả tôi cũng chả mấy khi có được khách hàng tử tế. Dù họ không nói gì nhưng tôi có thể nhận thấy họ không thích tôi. Thật là trái ngược so

với lúc tôi còn trẻ. Lúc này chúng ta đang sống trong một thế giới đầy rẫy những người không chuyên muốn thủ vai gái điếm. Một gái điếm chuyên nghiệp như tôi hay Kazue rõ ràng chẳng có chút giá trị nào. Kazue nói đúng: tôi không giống tôi chút nào của hai mươi năm về trước và hai chúng tôi giờ chẳng khác nhau là mấy.

“Nhưng cậu biết không, Yuriko, tớ không giống cậu. Ban ngày tớ làm việc. Còn tớ cược là cậu chỉ có mỗi việc ngủ vùi.” Kazue rút từ trong túi áo ra một vật đưa cho tôi. Đó là chiếc thẻ nhận dạng của một công ty nào đó. “Ban ngày tớ làm công việc lương thiện,” cô ta nói vẻ hơi ngượng ngùng. “Tớ là một phụ nữ có sự nghiệp, làm việc tại một công ty lớn. Công việc của tớ đòi hỏi rất cao, một công việc mà cậu thậm chí chẳng bao giờ dám mơ tới.”

Thế tại sao còn đi làm gái? Tôi cố kìm chế để khỏi bật ra câu hỏi. Mà tôi cũng chẳng muốn biết. Cô ta lại thêm một lý do vào danh sách những lý do khiến phụ nữ hành nghề gái mại dâm. Và tôi cũng chẳng quan tâm.

“Thế đêm nào cậu cũng tới đây à?”

“Tớ thường đứng trước khách sạn vào cuối tuần. Tớ cũng muốn tới đây hằng ngày nhưng không được.”

Kazue nói năng y hệt như một gái điếm chuyên nghiệp. Mỗi lời cô ta nói đều có cái gì đó rất hoan hỷ.

“Cậu có thể cho tớ sử dụng chỗ này vào những đêm cậu không tới được không?”

Tôi cũng muốn đất của mình. Tôi đã hành nghề này từ khi mới mười lăm tuổi nhưng chưa bao giờ có lãnh thổ riêng cũng như một tay ma cô chống lưng.

“Cậu muốn tớ cho cậu sử dụng chỗ của tớ?”

“Nếu cậu không ngại?”

“Được, nhưng với một điều kiện.”

Kazue túm lấy tay tôi. Những ngón tay xương xẩu của cô ta kẹp chặt lấy tay tôi như một đôi đũa gỗ khiến tôi nổi cả da gà.

“Tớ không ngại nếu cậu đứng ở đây những hôm tớ không đến được, nhưng cậu phải ăn vận giống tớ, hiểu không?”

Tôi hiểu ý của cô ta. Một gái điếm làm việc thường xuyên ở địa điểm

quen thuộc sẽ có thể tìm được khách hàng quen thuộc. Nhưng liệu tôi có thể ăn mặc xấu xí như cô ta? Chỉ nghĩ tới điều đó thôi tôi đã thấy run rẩy. Nhưng Kazue chẳng thèm bận tâm tới tôi, cô ta đang soi hai viên chức trên đường về nhà.

“Này, các chàng trai, có muốn đi đâu đó dùng một chén trà không?”

Hai người đàn ông nhìn tôi và Kazue rồi vội vàng bỏ đi. Kazue đuổi theo họ. Họ càng đi gấp thì cô ta chạy càng nhanh.

“Sao lại vội thế?” cô ta gọi với theo họ, giọng khàn khàn. “Chúng tôi có hai người cho hai anh. Chúng tôi lấy giá rẻ thôi và sau đó các anh còn có thể trao đổi bạn tình. Nhìn mà xem, cô ta là con lai đấy. Còn tôi là cử nhân trường đại học Q.

“Thật vớ vẩn,” một trong hai người đàn ông nói.

“Thật đấy. Tôi không nói đùa đâu,” Kazue nói và lôi chiếc thẻ nhận dạng ra cho anh ta xem. Người đàn ông không thèm nhìn và đẩy cô ta ra để đi tiếp. Ngay cả khi suýt ngã Kazue vẫn tiếp tục đuổi theo anh ta.

“Đợi tí nào, sao không đợi một tí?” Cuối cùng Kazue cũng bỏ cuộc và quay lại nhìn tôi phá ra cười. Tôi không có kinh nghiệm chạy theo đàn ông lạ mặt. Có vẻ như có khối điều tôi cần học Kazue.

Trên đường về nhà tôi dừng chân ở một siêu thị mở cửa 24 trên 24 tiếng ở Kalbuki để mua một mớ tóc giả màu đen nhánh dài ngang hông như của Kazue.

Tôi đứng trước gương, đầu đội mái tóc giả màu đen. Tôi kẻ một đường viền mắt màu xanh nhạt rồi tô son. Tôi tự hỏi không hiểu trông tôi có giống Kazue không. Ngay lập tức tôi lại ước trông đừng giống cô ta. Kazue trang điểm để trông giống gái làng chơi nhằm có thể đứng chờ khách ở một góc trước bức tượng thần Jizo, vị thần cứu rỗi những sinh linh bé nhỏ bị đày đọa và bảo hộ những đứa trẻ bị lạc lối. Tôi sẽ ăn vận y hệt cô ta và đứng ở cùng một chỗ đó.

Điện thoại reo. Có thể là một khách hàng nào đó? Tôi vui vẻ mà trả lời điện thoại. Là Johnson. Anh ấy có hẹn với tôi ngày kia nhưng gọi điện để hoãn lại. Mẹ của anh ấy ở Boston vừa mới mất.

“Anh có về dự tang lễ không?”

“Em biết là anh không thể về được. Anh không có tiền. Vội lại gia đình

anh đã từ anh, nhớ không. Anh sẽ để tang bà ở đây.”

Johnson nói là để tang nhưng anh chẳng làm gì đặc biệt. Khi bố anh mất anh cũng nói y như vậy.

“Anh có muốn em để tang cùng với anh không?”

“Em không cần phải làm thế. Chuyện này chả có gì liên quan tới em cả.

“Cũng đúng, đó không phải là việc của em.”

“Nói thế thì lạnh lùng quá, Yuriko”

Johnson cười, tiếng cười chát chứa phiền muộn. Máu mủ ruột rà. Sau khi Johnson gác máy, tôi liền nghĩ tới mối quan hệ của tôi với những người khác. Trước đó tôi viết rằng tôi hình dung việc mình trở thành gái điếm là do tôi không muốn có những mối quan hệ lâu dài với người khác. Ngoài ba tôi và chị tôi, những người mà tôi có liên hệ máu mủ, thì Johnson là người duy nhất mà tôi có quan hệ lâu dài. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi yêu anh ấy. Tôi chả bao giờ yêu ai cả, dù chỉ một lần. Đó là lý do tại sao tôi hoàn toàn thoải mái với việc không duy trì bất cứ mối quan hệ thân tình nào với người khác. Johnson là trường hợp ngoại lệ duy nhất và đó là bởi vì tôi đã có với anh một đứa con mười bốn năm trước. Không ai hay biết về chuyện này, kể cả ba tôi, chị gái tôi lẫn đứa bé.

Johnson một mình nuôi con: đó là một bé trai. Thằng bé hiện đang học năm thứ hai ở trung học cơ sở. Johnson có nói tên thằng bé với tôi nhưng tôi chẳng nhớ. Johnson giữ liên lạc với tôi và tới gặp tôi bốn năm lần một tháng là vì đứa trẻ, Johnson tin rằng tôi nuôi dưỡng một tình yêu thâm kín với đứa bé. Tôi thấy niềm tin của anh thật nực cười nhưng không chối từ cũng như không củng cố nó.

“Yuriko, thằng bé dường như có rất nhiều tài năng âm nhạc. Ở trường nói thế. Em không mừng sao?”

“Thằng bé đã lớn thật rồi. Nó đã cao hơn mét tám. Đúng là một anh chàng đẹp trai, sao em không chịu gặp nó ít nhất một lần?”

Tôi chả có ích gì cho một đứa trẻ có chung dòng máu. Những hỏi thúc về tình mẫu tử của Johnson chỉ làm tôi co rúm lại vì đau đớn. Tuy nhiên bằng ấy năm làm gái điếm mà chỉ mang thai có một lần khiến tôi tin rằng đứa con mà tôi có với Johnson hẳn có một mối liên hệ chặt chẽ với thế giới này.

Tôi rời khỏi trường trung học dành cho nữ sinh Q trước khi tròn mười

tám tuổi vào đầu năm học cuối. Tất cả là vì Masami phát hiện ra chuyện giữa tôi và Johnson.

Vào quãng thời gian ấy đêm nào Johnson cũng chui vào giường tôi dù biết rằng việc đó rất nguy hiểm. Không phải chỉ vì ham muốn thể xác mà còn muốn được nghe về những người đàn ông mà Kijima giới thiệu cho tôi.

“Sau khi cậu bé trong đội bóng chày ngủ với em cậu ta nói gì?”

“Cậu ấy bảo rằng nếu em qua đêm với cậu ta lần nữa thì cậu ta sẽ đánh một cú ghi điểm trực tiếp và chạy quanh sân.”

“Đúng là thằng hâm!” Johnson vừa cười vừa nhìn thân thể trần truồng của tôi một cách ngưỡng mộ. Anh ấy rất thích thú trước bất kỳ lời khen nào về sự hoàn hảo của tôi, một thứ thuộc quyền sở hữu của anh. Nếu Johnson chỉ nghe xong chuyện rồi về giường thì đã không có chuyện gì xảy ra nhưng anh ấy thường trở nên phấn khích bởi những chi tiết mà tôi vừa kể và lại muốn làm tình với tôi lần nữa.

Và vì Masami sẽ không tài nào ngủ được nếu không uống một chén rượu nhỏ trước khi đi ngủ nên Johnson thường bí mật bỏ vào đó vài viên thuốc ngủ. Một ngày của Johnson chưa thể kết thúc nếu chưa nghe được chuyện.

Cái đêm đặc biệt ấy, Johnson hẳn trải qua một ngày khó khăn ở chỗ làm. Hôm đó mặt anh nặng như chì, đầy vẻ mệt mỏi và anh bắt tôi kể đi kể lại các câu chuyện của mình. Anh nằm cạnh tôi trên giường và tu chai rượu bourbon. Đó là lần đầu tiên tôi thấy anh có vẻ mất phong độ.

“Kể nữa đi!”

Tôi chả còn chuyện gì để kể nữa nên nói về chuyển sang nói về bố của Kijima.

“Thường ai đó khi quan tâm tới em, anh ta sẽ nói cho em biết. Nhưng có một người không bao giờ tiếp cận em chỉ vì quan tâm tới em và đó là Kijima, giáo sư Kijima. Thầy giáo dạy môn sinh học.”

“Ông ấy là một thầy giáo như thế nào?”

Thường mỗi khi nhìn Johnson tôi thấy đôi mắt anh giống như mắt của một con chim săn mồi, một con diều hâu hay một con kền kền. Nhưng đêm đó đôi mắt anh đục ngầu và đờ đẫn.

Johnson hoàn toàn chẳng quan tâm tới việc học hành của tôi tí nào. Điểm số, kinh nghiệm của tôi trong đội hoạt não viên hay thậm chí những cuộc chạm trán đầu tiên của tôi với Mokku. Nhưng thỉnh thoảng anh lại vào phòng tôi và muốn tôi mặc bộ đồng phục hoạt não viên cho anh xem. Anh đưa tay sờ lên những nếp gấp màu xanh và màu vàng của chiếc váy ngắn và cười một cách ngạo nghễ. Trường em chỉ toàn bắt chước câu lạc bộ hoạt não viên của Mỹ. Rặt một đám theo đuôi. Johnson không thích gái Nhật. Có lẽ anh ấy ghét cả tôi và cả nước Nhật.

Sự tồn tại của tôi thật khó mà định nghĩa. Chẳng phải con gái của Johnson, càng không phải vợ. Nói trắng ra, tôi chả khác gì con của một người quen ở đây chỉ để cho anh ấy vui thú tình dục nên anh ấy không cảm thấy phải đóng vai phụ mẫu. Về điểm đó chắc chắn Johnson chả lấy gì làm đạo đức. Rõ ràng anh ấy mong tôi phục vụ giường chiếu để đổi lại số tiền học phí mà anh trả cho tôi.

“Kể cho anh về giáo sư Kijima đi,” anh nói.

Tôi rất mệt và chỉ muốn đi ngủ. Nhưng Johnson đang say, mắt mờ đi vì nhục dục. Tôi nghĩ chắc anh tưởng câu chuyện về giáo sư Kijima sẽ hứa hẹn một khám phá tình dục mới mẻ, vả lại tôi cũng có lợi nếu hằng đêm có thể giúp Johnson giải trí bằng những câu chuyện ly kỳ giống như nàng Scheherazade xinh đẹp trong Nghìn lẻ một đêm Ả rập. Nhưng tôi không biết phần nào trong chuyện sẽ khiến Johnson phấn khích nên tôi đành kể hết. Tôi nằm ngửa ra và bắt đầu câu chuyện của mình một cách chậm rãi, từ tốn.

“Ông ấy là người đã nhận em vào trường Q. Cái hôm phỏng vấn nhập học, khi bước vào lớp, em nhìn thấy một con rùa lớn màu nâu được nuôi trong bể kính. Em vừa mới bay từ Thụy Sĩ sang và sắp chết vì mệt. Hơn nữa điểm số của em trong bài thi đầu vào rất tệ. Em biết thừa là mình sẽ không qua được nên suy sụp. Và rồi em nhìn thấy con rùa. Trong bể kính còn có một con ốc sên đang bò rất chậm chạp. Con rùa thò đầu ra khỏi mai và ngoạm lấy con ốc sên ngay trước mặt em. Giáo sư Kijima hỏi em đây là loại

rùa gì. Em bảo ông ấy là rùa đất, rõ ràng là một câu trả lời đúng. Vì giáo sư Kijima dạy sinh học nên điều đó khiến ông ấy hài lòng và ông ấy cho em qua.

Johnson phì cười, rượu rớt cả ra ngoài miệng.

“Haha, nếu em có gọi đó là con rùa đất hay con rùa nước ngọt thì cũng chẳng sao. ‘Thế cái vật hình vuông này là gì?’ Kijima hẳn sẽ hỏi tiếp. ‘Ôi đây là một cái bàn ạ,’ em sẽ trả lời vậy và ông ấy sẽ lại để em qua.”

Johnson cho rằng tôi chỉ ham mê nhục dục và quá ngốc không thể biết làm bài tập. Giống hệt như Kijima con. Giống hệt như chị gái tôi. Thường tôi chẳng bao giờ bực mình khi mọi người chế nhạo tôi nhưng hôm đó không hiểu vì sao tôi lại muốn thách thức Johnson. Anh làm đổ rượu lên ga giường thành những vệt ố màu nâu. Masami sẽ lại điên tiết lên cho mà xem, mà tất nhiên người chịu trận không phải Johnson mà là tôi.

“Em lấy tên anh đặt cho con rùa đó, Mark”, tôi bảo anh.

Johnson nhún vai và nói với vẻ phóng đại. “Anh thà làm con ốc sên. Hãy gọi con rùa đó là Yuriko, theo tên của một người đàn bà sống nhờ ăn thịt đàn ông. Anh cá là cái ông Kijima đó cũng muốn bò vào trong bể kính đó để Yuriko chén. Vì sao mà em cho rằng ông Kijima đó không muốn thử chuyện ấy với em? Ông ta có nghĩ là em sẽ bán mình cho một giáo viên không nhỉ, em thấy sao?”

“Không, vì quản lý của em là con trai của giáo sư Kijima.”

Johnson cười lẩn lộn trên giường, phải lấy tay bịt miệng để khỏi gây tiếng ồn. “Vậy đó là lý do tại sao. Ôi giờ ơi, cứ như là phim truyền hình nhiều tập.”

Nhưng chuyện đó chẳng buồn cười chút nào. Sau khi lên một lớp và chuyển vào trường trung học nữ sinh Q thỉnh thoảng tôi có chạm trán giáo sư Kijima. Mỗi lần nhìn thấy tôi ông thường chào hỏi rất cứng nhắc, vẻ mặt khó hiểu. Nhưng dưới cái vẻ nghiêm túc quá mức ấy tôi cảm thấy một sự e dè.

Chuyện xảy ra vào cuối năm học thứ hai của tôi ở trường trung học. Nhìn thấy tôi, giáo sư Kijima vẫy tôi lại gần vẻ rất muốn hỏi han gì đó. Ông vẫn vận chiếc áo sơ mi trắng tinh hằng ngày. Những ngón tay dài giữ chặt lấy giáo án bám đầy bụi phấn.

“Thầy có nghe được vài chuyện muốn được em xác minh. Thầy hy vọng

em sẽ bảo rằng chuyện đó là không đúng.”

“Tại sao ạ?”

“Vì chuyện này có liên quan tới danh dự của em,” giáo sư Kijima nói với vẻ chua xót. “Thầy nghe người ta đồn rằng em có những hành vi không đúng đắn, rằng em tự bôi nhọ mình. Thầy không thể tin vào những gì mà mình nghe thấy được.”

“Tin đồn gì cơ ạ?”

Giáo sư Kijima nhìn đi chỗ khác và cắn môi. Việc tỏ ra khinh bỉ người khác thật không hợp với tính cách của một người có bản chất tốt đẹp như thầy. Trong nháy mắt thầy biến thành một người đàn ông hoàn toàn khác, một người đàn ông rất gợi tình. Tôi chợt thấy thầy vô cùng quyến rũ.

“Họ nói rằng em ngủ với các học sinh khác để kiếm tiền. Nếu chuyện đó có thật thì em sẽ bị trục xuất khỏi trường. Trước khi nhà trường tiến hành điều tra, thầy muốn đích thân hỏi em. Chuyện đó không có thật, đúng không?”

Tôi trở nên bối rối. Nếu nói rằng chuyện đó không có thật thì tôi có thể sẽ không bị đuổi học. Nhưng tôi đã phát ngán cái đội hoạt náo viên và cái lớp học toàn con gái. Bị đuổi học cũng tốt.

“Đúng đấy ạ. Em chỉ đi theo con đường riêng của mình, làm những gì mà em muốn. Em chỉ kiếm chút tiền tiêu vặt. Thầy không thể phớt lờ chuyện đó được sao?”

“Phớt lờ? Nhưng em đang làm ô uế chính mình, tâm hồn sẽ bị vẩn đục. Em không thể làm việc đó được.”

“Tâm hồn em không thể bị hủy hoại bởi cái thứ gọi là bán dâm.”

Nghe thấy hai chữ bán dâm thầy Kijima trở nên giận dữ tới mức giọng thầy run bần bật.

“Có thể em không biết nhưng em đang bị vẩn đục đấy thôi. Tâm hồn em đang bị vẩn đục.”

“Vâng thưa giáo sư, thế còn quyết định dạy thêm của thầy để kiếm năm mươi nghìn yen hai tiếng cho chuyến nghỉ mát của gia đình ở Hawaii thì sao? Điều đó không đáng xấu hổ hay sao? Không phải là thầy đã làm ô uế gia đình mình đấy thôi.?”

Thầy Kijima nhìn tôi ngỡ ngàng. Chắc thầy đang tự hỏi làm sao mà tôi

biết được chuyện đó. Nhưng rõ ràng thầy không có câu trả lời.

“Đúng đó là một chuyện không hay ho gì cho lắm. Nhưng tâm tôi vẫn trong sạch.”

“Sao ạ?”

“Tôi nói thế vì nó giống như một phần thưởng cho sự nỗ lực của mình. Tôi làm việc cần mẫn. Nhưng tôi không bán mình, và em cũng không nên làm thế. Đó là việc sai trái. Em là một người phụ nữ xinh đẹp và điều đó không do em lựa chọn hay do em tích cực phấn đấu mà có được. Sinh ra là một người có nhan sắc là em đã may mắn lắm rồi. Nhưng sống nhờ vào việc bóc lột cơ thể mình sẽ hủy hoại chính con người của em.”

“Em không bóc lột bản thân. Cũng giống như việc dạy thêm của thầy thôi.”

“Làm sao mà giống nhau được. Làm chuyện đó em sẽ làm những người quan tâm tới em đau khổ. Họ sẽ không yêu em nữa. Họ sẽ không thể yêu em được nữa.”

Một ý nghĩ mới mẻ chợt nảy ra trong đầu tôi. Cơ thể tôi là của riêng tôi, sao những người khác có thể nghĩ rằng họ sở hữu nó? Tại sao một người khi yêu tôi lại cho rằng anh ta có quyền kiểm soát cơ thể của tôi? Nếu tình yêu là một sự cảm đoán như vậy thì tôi thà sống mà không có tình yêu.

“Em chả cần tình yêu của ai sất.”

“Một phát biểu mới ngạo mạn làm sao! Em là cái loại người gì vậy?”

Thầy Kijima nhìn những ngón tay lem phấn của mình một cách tuyệt vọng. Trán ông hằn sâu những nếp nhăn và vài lọn tóc mềm khẽ rủ xuống. Điều khiến tôi kinh ngạc là thầy Kijima không muốn thân xác tôi mà muốn con người tôi. Ông ấy muốn biết trong lòng tôi nghĩ gì. Tâm trí của tôi. Đây là lần đầu tiên tôi gặp một người muốn biết tìm hiểu về một thứ mà tôi chưa bao giờ cho ai xem cả.

“Giáo sư, có phải là thầy muốn mua em không?”

Thầy Kijima im lặng trong giây lát không biết trả lời thế nào trước khi ngẩng đầu lên và nói đơn giản, “Không, tôi là một thầy giáo và em là học sinh của tôi.”

Nhưng thầy biết em là một đứa đại nghịch, sao thầy lại nhận em vào trường? Tôi định hỏi vậy nhưng rồi dừng lại được và giật mình khi hiểu rằng

đây là người đàn ông muốn có được một thứ mà những người đàn ông khác từ trước đến nay không hề nghĩ tới: ông ấy muốn biết được nội tâm của một người phụ nữ có vẻ ngoài búp bê như tôi. Karl chẳng quan tâm gì đến tôi, Johnson cũng vậy. Nhưng bố của Kijima lại yêu quý tôi ở chính con người tôi. Sự nhận biết đó khiến tôi tê dại. Tôi cảm thấy vô cùng xúc động. Nhưng xúc động không đồng nghĩa với khao khát. Mà tôi không thể sống được nếu không khao khát. Nếu tôi không sống được, thì còn gì để nói nữa?

“Giáo sư, nếu thầy không mua em thì em cũng chẳng muốn thầy.”

Thầy Kijima nhìn tôi trân trân cho tới khi gương mặt đỏ lựng của thầy trắng bệch ra.

“Vội lại, con trai của thầy chính là người dẫn khách cho em. Thầy có biết chuyện đó không?”

Thầy Kijima đắm chìm trong im lặng một lúc lâu rồi hít một hơi dài.

“Không. Tôi không biết. Tôi rất lấy làm tiếc.”

Thầy Kijima cúi đầu xin lỗi rồi quay lưng bỏ đi. Tôi nhìn theo lưng thầy cho tới khi thầy đi khỏi. Tôi biết rằng thầy sẽ phải đuổi cả tôi và con trai của mình ra khỏi trường. Nhưng tôi không kể cho Johnson chi tiết này.

Vào tháng Năm, một tháng sau khi bắt đầu năm học cuối cùng ở trường trung học, tôi gặp Kijima con ở ngoài cổng trường. Chiếc áo khoác đồng phục màu hải quân của cậu ta mở phanh để lộ một chiếc sơ mi lụa màu đỏ tươi. Cậu ta đeo một sợi dây chuyền vàng quanh cổ và lái một chiếc xe Peugeot màu đen. Tất cả những thứ đó đều mua bằng phần chia chác từ số tiền mà tôi kiếm được. Kijima sinh vào tháng Tư nên vừa đủ tuổi để nhận được bằng lái.

“Yuriko, lên xe đi.”

Tôi trườn vào chỗ ngồi hẹp bên cạnh cậu ta. Bốn con gái trên đường tan trường nhìn chúng tôi đầy vẻ ghen tị. Họ không ghen tị với chiếc xe ô tô hay trang phục sành điệu của Kijima. Họ ghen tị vì Kijima và tôi có thể tận hưởng cuộc sống một cách tự do tự tại kể cả ở trong hay ngoài trường học. Và đứng đầu danh sách những kẻ ghen tị chính là Kazue Sato.

Kijima giận dữ châm một điếu thuốc và hít một hơi dài trước khi quay sang tôi và nói, “Cậu nói cái quái gì với bố tôi thế. Cậu đúng là đồ chó chết. Chúng ta có thể sẽ bị đuổi học, cậu biết không. Họ sẽ thảo luận chuyện đó

trong kỳ nghỉ và quyết định xử lý chúng ta thế nào. Bố tôi vừa bảo tôi đi qua.”

“Bố cậu cũng sẽ xin thôi việc à?”

“Có thể,” Kijima nói và quay đi với một vẻ ghê tởm. Biểu hiện của cậu ta như muốn khắc nhỏ lên hình ảnh của cha mình. “Thế cậu định làm gì bây giờ?”

“Thì tôi có thể kiếm một công việc người mẫu. Hôm gì có một thằng cha săn người mẫu cho tôi danh thiếp. Và tất nhiên sẽ luôn luôn kiếm thêm cả việc bán dâm.”

“Vậy tôi có thể tiếp tục làm cho cậu được không?”

“Chắc chắn rồi,” tôi gật đầu và nhìn lũ con gái đang đi qua đầu xe. Một đứa trong bọn họ quay lại nhìn tôi. Đó chính là chị gái tôi. Chó cái. Chị ấy chu mồm ra để phát âm ra từ đó nhưng không thành tiếng. Chó cái. Chó cái. Chó cái.

Tự dưng Johnson bất ngờ nhảy lên người tôi và bắt đầu bóp cổ tôi. Dừng lại! Tôi la lên và giãy dụa để cố thoát ra khỏi sức nặng của anh. Nhưng anh đè tay và chân của tôi xuống giường rồi ghé miệng vào tai tôi và hét lên, “Giáo sư Kijima thích Yuriko!”

“Có thể.”

“Ông ấy hẳn điên mới muốn dây vào một đứa con gái như Yuriko. Một con ngốc nặng.”

“Anh nói đúng. Nhưng đã quá muộn. Giáo sư Kijima đã khiến bọn em bị đuổi ra khỏi trường.”

“Cái quái gì cơ?” Johnson nói và thả tôi ra.

“Bọn em bị phát hiện. Em và con trai giáo sư Kijima. Chúng em phải nghỉ học. Và có vẻ như giáo sư Kijima cũng sẽ xin thôi việc.”

“Em định làm bề mặt tôi và Masami hả Yuriko?”

Mặt Johnson đỏ bừng lên, không chỉ vì rượu mà còn vì tức giận. Tôi cứ nằm đó để anh muốn làm gì thì làm. Nếu anh ấy muốn giết tôi cũng kệ. Vì sao mà một người đàn ông ham muốn xác thịt tới nhường ấy lại không có khả năng nhìn thấu trái tim? Johnson đã mất hết tự chủ. Anh làm đổ chai rượu ra giường và tôi nhìn lớp chất lỏng đó thấm xuống lớp ga trải giường thành một vệt ố lan rộng. Không chỉ ga trải giường mà tôi đoán rằng rượu

còn ngấm cả xuống đệm. Sợ bị Masami mắng, tôi giật lấy chai rượu nhưng nó rơi bịch xuống đất.

“Cô đúng là một con điếm vô tình. Bản thủ rẻ tiền. Cô làm tôi phát ốm.”

Johnson lại ném tôi xuống giường và trèo lên người tôi một cách điên cuồng, miệng không ngớt lầu bầu những lời sỉ vả. Đây có phải một trò chơi mới của anh ta? Tôi không biết nữa. Tôi cứ nằm đó mắt nhìn lên trần nhà. Tôi chẳng có cảm giác gì. Từ khi trở thành đàn bà ở tuổi mười lăm tôi đã chẳng còn cảm giác gì nữa nhưng kể từ cái đêm hôm ấy, tôi hoàn toàn trở nên lãnh cảm, ở tuổi mười bảy.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa dồn dập.

“Yuriko ơi? Cháu không sao chứ? Ai ở trong đó vậy?”

Trước khi tôi kịp lên tiếng thì cánh cửa bật mở và Masami lao vào với một cây gậy đánh gôn trên tay. Cô ta hét lên khi nhìn thấy tôi lỏa thể trên giường, một người đàn ông đang cưỡi lên người tôi một cách hoang dại. Khi nhận ra người đàn ông đó chính là chồng mình thì cô ta ngã khụy xuống sàn.

“Hai người đang làm gì thế này?”

“Như em thấy đấy, em yêu!”

Johnson và Masami đứng cạnh giường sỉ vả nhau trong khi tôi nằm đó, mắt nhìn lên trần nhà, không một mảnh vải che thân.

Tôi vừa bước vào năm học cuối ở trường trung học và sống ở nhà Johnson được hai năm rưỡi thì phải bỏ học. Kijima cũng vậy. Giáo sư Kijima sau khi nhận hết trách nhiệm về sự lơ là của mình đối với con trai cũng đã đệ đơn xin thôi việc. Nghe nói ông nhận làm quản lý nhà ở cho một công ty nào đó ở Karuizawa. Tôi nghĩ là ông sẽ có nhiều thời gian hơn để sưu tầm tất cả các loại côn trùng khác nhau. Nhưng tôi không thể khẳng định vì tôi không bao giờ gặp lại ông nữa.

Sau khi Kijima và tôi thôi học, chúng tôi vẫn gặp nhau tại quán cà phê quen thuộc ở Shibuya. Kijima sẽ vẫy tôi lại gần nơi cậu ấy ngồi trong một góc tối của quán. Cậu ta luôn một tay cầm thuốc lá, một tay cầm tờ báo thể thao. Cậu ta không bao giờ có cái vẻ của một học sinh trung học. Trông cậu ta giống như một gã giang hồ trẻ tuổi vừa bị lạc mắt băng nhóm. Kijima gập xoẹt tờ báo lại và quay sang nhìn tôi nói.

“Tôi sẽ chuyển sang một trường khác. Đản ông thời này mà không tốt nghiệp được trung học thì hỏng. Thế còn cậu thì sao? Johnson nói gì?”

“Anh ấy bảo tôi muốn làm gì thì làm.”

Và thế là tôi bắt đầu sống nhờ việc bán mình mà không có ai giúp đỡ. Giống như bây giờ. Chẳng có gì thay đổi.

Phần 4.

THẾ GIỚI KHÔNG TÌNH YÊU

• 1 •

Giờ xin hãy nghe phần chuyện của tôi. Tôi không thể bỏ mặc những lời gian dối của Yuriko mà không phản bác. Như thế thật không công bằng. Bạn không đồng ý ư? Nhật ký của Yuriko thật quá đơ dáy khiến tôi không dừng được. Xét cho cùng thì tôi còn có công việc đang hoang ở văn phòng thị chính của quận. Bạn phải để tôi giải thích.

Chắc chắn là có người giả danh Yuriko để viết cuốn nhật ký đó. Tôi đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần rằng Yuriko không đủ thông minh để sắp xếp tư duy một cách logic hay viết bất cứ một đoạn văn dài nào. Bài vở ở trường của con bé luôn be bét. Tôi vẫn giữ một bài luận của nó viết hồi học lớp bốn. Để tôi cho bạn đọc:

Hôm qua tôi và chị gái đi mua một con cá vàng màu đỏ, nhưng cửa hàng cá đóng cửa ngày Chủ nhật nên tôi không thể mua được một con cá vàng và điều đó làm tôi buồn nên tôi đã khóc.

Đó là tất cả những gì nó có thể viết được ở lớp bốn. Nhìn vào chữ viết thì giống như của người lớn, đúng không? Chắc bạn nghĩ rằng chính tôi đã viết đoạn văn nói trên và đổ cho Yuriko? Không phải vậy. Tôi vừa tìm thấy nó hôm trước trong tủ của ông ngoại khi dọn dẹp căn hộ. Tôi thường phải chữa lại tất cả các bài tập làm văn tệ hại của Yuriko, viết lại từng từ. Tôi đã làm tất cả những gì có thể để che đậy sự thật về đứa em gái ngu ngốc và suy đồi của mình. Giờ thì bạn đã hiểu rồi chứ?

Và rồi tôi có nên kể thêm cho các bạn về Kazue ở trường trung học không nhỉ? Vì Yuriko có nhắc tới cô ta trong nhật ký nên thiết nghĩ tôi cũng nên kể thêm. Yuriko được nhận vào trường cấp hai thì đám con gái bên trường trung học cũng phát điên hết cả lên. Sự phấn khích của họ âu cũng là tự nhiên nhưng điều đó cũng gây cho tôi không ít khó khăn trong vai trò là chị

gái của Yuriko. Tôi vẫn còn nhớ rõ mòn một.

Mitsuru là người đầu tiên hỏi tôi về con bé. Cô ấy tới bên bàn của tôi trong bữa ăn trưa với một quyển sách tham khảo to đùng. Tôi vừa mới dùng bữa trưa do chính tay tôi chuẩn bị gồm có củ cải hầm và đậu rán. Đó cũng là thứ mà tôi nấu cho ông ngoại tối hôm trước. Làm sao tôi có thể nhớ rõ từng chi tiết như vậy? Tôi nhớ là vì tôi vô tình làm đổ hộp cơm khiến nước xốt dấy ra quyển vở tiếng Anh của tôi. Mitsuru nhìn tôi cuống cuống lau quyển vở bằng một chiếc khăn mùi soa ướt với vẻ thông cảm.

“Tớ nghe nói em gái bạn vừa vào nhập học ở trường cấp hai.”

“Thì có vẻ như thế,” tôi nói mà không ngẩng đầu lên. Mitsuru nghiêng đầu sang một bên, có vẻ sững sốt vì câu trả lời lạnh lùng của tôi. Cô ấy mở to mắt nhìn tôi đầy vẻ sốt sắng. Mitsuru thật đúng là nhanh như sóc! Tôi rất quý cô ấy nhưng đồng thời cũng thấy thói lạnh chanh của cô ấy đôi khi thật lố bịch.

“Thì có vẻ như thế? Một câu trả lời kiểu gì vậy?” Chẳng lẽ bạn không mảy may quan tâm tới con bé tẹo nào? Nó là em gái bạn mà.” Mitsuru nở một nụ cười khích lệ để hờ những chiếc răng cửa to sụ.

Tôi không ngừng chùi quyển vở và bảo, “Không, thật tình là tớ chẳng quan tâm tí nào.”

Mắt Mitsuru càng mở to hơn. “Nhưng tại sao? Tớ nghe nói là con bé rất xinh đẹp cơ mà!”

“Ai bảo bạn thế?” tôi vặc lại. “Mà ai thèm quan tâm tới chuyện đấy!”

“Tớ nghe giáo sư Kijima nói thế. Rõ ràng em gái bạn ở trong lớp của thầy ấy.”

Mitsuru vẩy vẩy quyển sách ra trước mặt tôi. Đó là một quyển sách tham khảo môn sinh học do giáo sư Takakuni Kijima viết. Ngoài việc làm giáo viên phụ trách khối cấp hai, giáo sư Kijima còn là giáo viên sinh học của chúng tôi. Đó là một kiểu người hay lo lắng, chữ viết trên bảng lúc nào cũng vuông thành sắc cạnh một cách hoàn hảo. Tôi ghét ông ta.

“Và tớ thực sự rất kính trọng thầy,” Mitsuru nói chẳng thèm đợi xem tôi trả lời thế nào. “Thầy rất là giỏi và thực sự quan tâm tới học sinh. Tớ nghĩ đó là một giáo viên cực tốt. Thầy cũng chính là người đưa chúng tớ đi thực địa trong chuyến cắm trại qua đêm hồi cấp hai.”

“Thế thầy nói gì về em tớ?”

“Thầy hỏi trong lớp mình ai có em vừa vào lớp cấp hai không? Khi tớ bảo tớ không biết thì thầy nói thầy cũng không chắc lắm. Nhưng khi tớ hỏi thêm vài chi tiết thì tớ đoán ra thầy đang nói về bạn. Đúng là ngạc nhiên nhỉ.”

“Sao? Vì thật khó tin à?”

“Thì tớ thậm chí còn không biết là bạn có một đứa em gái.”

Mitsuru quá thông minh không đời nào nói thẳng ra rằng việc tôi có một đứa em gái không giống mình chút nào thật là khó tin, nhất là một đứa em gái đẹp tới mức liêu trai. Thế rồi chúng tôi nghe tiếng rung chuyển ầm ầm trong hành lang. Nhìn ra thì thấy một đám đông học sinh đang đứng chen chúc trong hành lang nhìn vào lớp học nơi chúng tôi đang ngồi. Bọn họ rõ ràng là học sinh cấp hai. Thậm chí còn có cả vài cậu con trai đứng ở phía sau trông có vẻ hơi ngượng nghịu.

“Không hiểu có chuyện gì xảy ra thế này?”

Nhưng khi tôi quay ra phía cửa thì một sự im lặng bao trùm lên đám đông. Một cô gái cao lớn với những lọn tóc xoắn nhuộm màu nâu đỏ rẽ đám đông và bước vào trong lớp học. Cô ta rõ ràng là kẻ cầm đầu. Từ cái vẻ tự tin rất hách dịch của cô ta cho thấy cô ta là một người thuộc nhóm nội kỳ và một học sinh cũ ở lớp tôi gọi cô ta với vẻ thân thiện. “Mokku, cậu làm gì ở đây vậy?” Cô gái đó, Mokku, không thêm trả lời, thản nhiên đi vào lớp và tiến thẳng tới bàn tôi.

“Có phải chị là chị gái của Yuriko không?”

“Đúng thế.”

Tôi không muốn bụi rơi vào hộp cơm nên đóng nắp lại. Mitsuru thì ôm chặt lấy quyển sách sinh học trước ngực vẻ căng thẳng. Mokku nhìn vết ố trên quyển vở tiếng Anh của tôi.

“Trưa nay chị ăn gì thế?”

“Củ cải hầm và đậu rán.” Cô bạn ngồi bên cạnh tôi trả lời. Cô ta là thành viên của câu lạc bộ khiêu vũ hiện đại và đúng là một con phù thủy. Hằng ngày cô ta nhìn qua vai tôi xem tôi ăn gì rồi làm bộ nhăn mặt cười khẩy. Mokku phớt lờ, chả thèm để ý tới cô ta.

“Chị với Yuriko là hai chị em thật á?”

“Đúng thế, chúng tôi là chị em ruột.”

“Xin lỗi nhưng tôi không tin chị.”

“Cô tin hay không tôi cũng chẳng quan tâm.”

Tôi chẳng hứng thú trò chuyện với một đứa ngạo mạn như thế. Tôi đứng lên và nhìn thẳng vào mắt Mokku. Cô ta khẽ chớp mắt và lùi lại mấy bước. Tôi có thể nghe thấy cái mông bự của cô ta đập bộp vào chiếc bàn đối diện với tôi. Tất cả mọi người trong phòng theo dõi chúng tôi. Mitsuru đứng chưa tới vai Mokku, tóm lấy tay cô ta và nói giọng khá lạnh, “Đừng có chõ mũi vào chuyện của người khác nữa và trở về lớp của em đi.”

Mokku quay người đi ra, tay vẫn bị Mitsuru kẹp chặt. Rồi cô ta nhún vai một cách hết sức khoa trương trước khi bỏ đi hẳn. Tôi có thể nghe thấy đám đông theo sau cô ta đồng loạt thở dài đầy thất vọng.

Thật là một cảm giác khoan khoái. Ngay từ khi còn bé không có gì khiến tôi sung sướng bằng việc làm bẽ mặt Yuriko. Khi người ngoài nhìn thấy một phụ nữ xinh đẹp họ thường mong đợi rằng cô ta là một cái gì đó hoàn hảo, vượt xa tầm tay của họ. Như vậy sự ngưỡng mộ mới bền lâu. Nhưng khi phát hiện ra rằng cô ta thô lỗ và tục tằn, sự ngưỡng mộ của họ dần biến thành sự khinh bỉ và sự ghen tị sẽ trở thành thù ghét. Có lẽ tôi sinh ra trên đời này chỉ là để làm giảm giá trị của Yuriko.

“Ôi, tớ thật không thể tin là cậu ta cũng xuất hiện ở đây.” Tôi giật mình khi nghe thấy tiếng của Mitsuru.

“Ai cơ?”

“Takashi Kijima. Cậu ấy là con trai của giáo sư Kijima và cũng là học sinh lớp thầy ấy chủ nhiệm.”

Một cậu con trai vẫn còn nán lại ở hành lang sau khi đám đông đã đi khỏi. Cậu ta đứng cạnh cửa lớp nhìn tôi. Trông cậu ta giống y hệt bố: cùng một kiểu mặt mũi gọn gàng, dáng thanh thanh. Những đường nét của cậu ta vô cùng cân đối và phải nói là đẹp. Nhưng trông cậu ta chẳng có chút sức mạnh nào. Đôi mắt sắc của cậu ta nhìn như xoáy vào tôi. Tôi cũng nhìn lại cho tới khi cậu ta phải nhìn đi chỗ khác.

“Nghe nói cậu ta là một đứa trẻ có vấn đề,” Mitsuru nói. Cô ấy vẫn ôm khư khư quyển sách sinh học trước ngực, tay mân mê gáy sách nơi đề tên Takakuni Kijima. Có thể thấy là cô ấy đang yêu. Tôi những muốn nói cái gì đó thật khó nghe để mang cô ấy trở lại với thực tế.

“Ừ, thế bạn còn muốn gì ở một kẻ lập dị như thế?”

“Sao bạn biết là cậu ta là một kẻ lập dị?”

“Tớ là người có mắt mà, không phải sao?”

Kijima con và tôi có một điểm giống nhau. Cậu ta là vết ố đối với tên tuổi của cha mình giống như tôi đối với sắc đẹp của Yuriko. Cả hai chúng tôi đều là những con số không to tướng. Cậu ta tới nhìn mặt tôi là vì cậu ta đã âm thầm nghi ngờ cái nhan sắc ma quái của Yuriko. Khi đã nhìn thấy tôi rồi cậu ta có thể trở nên khinh thường con bé. Nhưng dù sao cậu ta cũng là giống đực nên rất có thể không tránh khỏi việc trở nên thông cảm với một đứa con gái như Yuriko, một đứa con gái mà sắc đẹp và sự ngu ngốc ở cùng một tần số. Tôi phát ngán vì luôn bị đặt vào những tình huống khó khăn như thế. Tôi vẫn phải tiếp tục đi học ở cái trường này và sự hiện diện của Yuriko sẽ làm cho mọi thứ trở nên rối rắm. Tôi không muốn kết thúc thời gian của tôi ở đây giống như một kẻ bỏ đi, giống như Kijima con. Kể từ ngày hôm đó tôi rắp tâm tìm cách rũ bỏ Yuriko.

“Này, có chuyện gì xảy ra ở đây vậy?” Tôi nghe thấy ai đó nói với một giọng thân mật quá mức. Tôi quay lại và nhìn thấy Kazue Sato đặt tay lên vai Mitsuru ra vẻ thân thiết. Kazue vẫn luôn cố làm thân với Mitsuru và thường cố bắt chuyện với cô ấy. Hôm nay Kazue vận một chiếc váy ngắn cũn cỡn càng để lộ đôi chân lẻo khẻo của cô ta. Người Kazue gày trơ, toàn góc với cạnh, sờ vào chỉ thấy xương. Tóc thì rể tre. Lại còn thêm cái logo màu đỏ ngu ngốc ấy nữa chứ. Tôi hình dung cô ta cặm cụi ngồi khâu cái logo Ralph Lauren lên tất của mình trong căn phòng nghèo nàn tối om.

“Chúng tôi đang nói chuyện về em gái của bạn ấy,” Mitsuru nói và thản nhiên gạt tay Kazue ra khỏi vai mình. Kazue tái mặt đi trong giây lát, hơi tự ái nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh với một vẻ thờ ơ giả tạo.

“Em bạn ấy làm sao?”

“Con bé vừa vào trường cấp hai trong lớp thầy Kijima.”

Vẻ lo lắng xuất hiện trên gương mặt Kazue. Tôi lập tức nghĩ tới em gái của cô ta, một bản sao nham nhở của Kazue nhưng không nói gì.

“Tuyệt quá rồi! Con bé hẳn rất thông minh.”

“Không hẳn. Con bé được nhận vào trường dưới dạng kikokushijo. Cậu biết đấy, là trường hợp những học sinh ở nước ngoài về.”

“Thế ra ở nước ngoài có lợi thật? Đúng là người ta có thể vào được một trường khó như thế này mà không cần phải học hành tử tế, chỉ cần có thời gian sống ở nước ngoài thôi phải không?” Kazue thở dài, “Ước gì bố tớ được chuyển công tác ra nước ngoài.”

“Nhưng không phải chỉ có vậy đâu, Kazue. Phải thừa nhận hơn hết là con bé xinh tuyệt.”

Tôi dám chắc là Mitsuru ghét Kazue. Cô ấy tiếp tục gõ tay vào chiếc răng cửa lớn của mình trong khi nói chuyện với Kazue. Với tôi thì khác, cô ấy chỉ thỉnh thoảng làm vậy một cách tình cờ.

“Xinh tuyệt? Bạn định nói gì cơ?” Kazue cảm cái nhìn tôi. Cô ta chắc định bảo, làm sao mà em gái cậu lại xinh tuyệt vời được trong khi cậu thì xấu thế kia.

“Tớ định nói là tất cả mọi người đều bảo con bé xinh chết đi được. Chỉ vài phút trước tất cả bọn cấp hai chạy tới đây để xem mặt chị gái của con bé đấy.”

Kazue nhìn xuống tay mình với ánh mắt trống rỗng như thể vừa nhận ra rằng cô ta không có thứ vũ khí gì để đối đáp lại.

“Em gái tớ cũng có ý định vào trường này.”

“Bảo nó đừng phí công,” tôi gắt gỏng. Mặt Kazue đỏ bừng lên, cô ta định đáp trả gì đó nhưng rồi lại cắn môi im lặng.

“Ý tớ là đám học sinh cũ rất giỏi, họ không để bạn tham dự những câu lạc bộ mà bạn thích đúng không?”

Kazue hắng giọng để tránh phải trả lời câu hỏi mỉa của tôi.

Cô ta vừa gia nhập câu lạc bộ trượt băng. Nhưng nghe nói cô ta gặp nhiều khó khăn trong việc trả lệ phí. Câu lạc bộ này phải thu rất nhiều tiền để trả cho huấn luyện viên tầm cỡ vận động viên Olympic và phí thuê sân băng. Vì vậy họ nhận bất cứ học sinh nào muốn tham dự. Cô ta không biết trượt băng cũng chả sao, chỉ cần đủ sức đóng góp trang trải lệ phí là được. Đám học sinh cũ ở cái trường này hoàn toàn thờ ơ trước việc bắt người khác chịu đựng để phục vụ sở thích của chúng.

“Ừ thì bạn biết đấy, tớ vừa tham gia câu lạc bộ trượt băng. Đây là ưu tiên thứ hai của tớ sau câu lạc bộ hoạt náo viên nên tớ rất hài lòng là đã làm được.”

“Thế họ đã để bạn trượt băng lần nào chưa?”

Kazue liếm môi vài lần, rõ ràng đang cố tìm ra câu trả lời thích hợp.

“Là đám học sinh cũ giàu có độc chiếm sân băng chứ gì?” tôi nói tiếp. “Hay những đứa con gái xinh đẹp quyến rũ trong bộ đồ trượt băng đắt tiền. Mà đằng nào thì huấn luyện viên cũng đã kèm riêng họ trước rồi nên họ có thu hết sự chú ý cũng phải thôi. Rằng không có sự phân biệt đối xử. Rằng cách duy nhất để nổi bật là phải có tài năng. Rặt những thứ ngớ ngẩn. Mà ngay việc lũ học sinh trung học kia cứ làm như mình sẽ trở thành vận động viên trượt băng cũng là một trò hề nốt. Chỉ là một thú tiêu khiển của các công chúa nhỏ mà thôi.”

Nghe vậy, mắt Kazue sáng lên, miệng cười ngoác cả ra. À mà phải. Kazue chẳng là một đứa đầy tham vọng là gì. Tất cả những gì cô ta muốn, hơn bất kỳ ai, là trở thành một “cô công chúa nhỏ” đầy tài năng trong lớp học cũng như trên sân băng. Đó cũng là mơ ước cháy bỏng nhất của bố cô ta.

“Tớ cá là họ chỉ để bạn dọn sân và giữ giày cho họ chứ gì. Họ sẽ bảo đó là rèn luyện thể lực nhưng chỉ là bắt nạt thì đúng hơn. Lần trước chẳng hạn, bạn phải chạy bao nhiêu lần xung quanh sân dưới nhiệt độ 35 độ C như thế. Trông bạn như sắp chết đến nơi! Như thế có giống như thú tiêu khiển của một cô công chúa không vậy?”

“Không phải là bắt nạt như những gì bạn nghĩ!” Kazue cuối cùng cũng có thể thốt nên lời. “Bạn phải rèn luyện như thế để có được thể lực căn bản.”

“Thế có được thể lực căn bản rồi thì sao? Sẽ thử đi thi Olympic à?”

Tôi phải nói ra bằng được. Không chỉ vì ác ý. Cái con bé ngu ngốc này một mực tin rằng chỉ cần cố gắng là sẽ làm được mọi thứ. Tôi muốn làm cho cô ta tỉnh lại. Cô ta chả biết gì về cái thế giới thực này cả và tôi chỉ muốn giải thích cho cô ta cách vận hành thực của nó. Nhưng hơn thế nữa, tôi còn muốn trả thù bố cô ta về việc đã tiêm nhiễm vào đầu óc con gái mình những ý tưởng ngu xuẩn như thế.

Khi nhìn lên thì tôi thấy Mitsuru đã đi tới bên cửa sổ nơi một nhóm bạn khác đang tán gẫu. Họ chào đón cô ấy và nhanh chóng cười đùa vui vẻ. Mitsuru và tôi trao đổi một cái nhìn. Cô ấy khẽ nhún vai không nói gì nhưng ý muốn bảo, ôi giải thích với cô ta làm gì cho mất thời gian.

“Tớ không định thử đi thi Olympic. Nhưng giờ tớ mới mười sáu tuổi. Nếu

thực sự thích và quyết tâm tập luyện như không có ngày mai thì không có lý do gì mà tớ không thể tham dự Olympic.”

Tôi gần như không tin vào tai mình nữa.

“Ôi trời, bạn đúng là một đứa ngốc. Thế bạn tưởng nếu học tennis và luyện tập điên cuồng là bạn có thể đi thi đấu ở Wimbledon à? Hay nếu quyết định sẽ trở nên xinh đẹp và dốc sức vào làm việc đó thì bạn sẽ đoạt vương miện Hoa hậu hoàn vũ? Hay bạn cho rằng nếu lao đầu vào học như không có ngày mai thì bạn sẽ đứng đầu lớp vào cuối năm học? Bạn nghĩ là bạn có thể đánh bại Mitsuru sao? Bạn ấy liên tục đứng đầu lớp kể từ năm đầu tiên cấp hai và chưa bao giờ mất vị trí của mình. Bạn biết sao không? Vì bạn ấy là một thiên tài. Bạn cho rằng tất cả những gì bạn cần là cố gắng? Bạn có thể thử cho tới khi không còn chút sức lực nào, nhưng mọi chuyện đều có giới hạn của nó, bạn biết đấy. Bạn có thể dành cả đời cố gắng như điên, cố gắng cho tới khi chỉ còn nắm xương khô thì bạn cũng vẫn không bao giờ trở thành thiên tài được.”

Giờ ăn trưa đã hết nhưng tôi mới chỉ bắt đầu. Có lẽ là do tôi vẫn bực vì trở thành trò cười của bọn nhóc cấp hai. Kazue mới là đứa đáng bị đem ra bêu riếu chứ không phải tôi. Cô ta vẫn thường dấn thân vào những chỗ không thuộc về mình, làm đủ những thứ trò ngu xuẩn mà không thèm để ý tới xung quanh. Nhưng dù sao thì Kazue cũng có gan, tôi phải thừa nhận điều đó.

Cô ta quay sang tôi nói, giọng nhún nhường, “Tớ ngồi đây kiên nhẫn nghe bạn nói và tớ nghĩ rằng bạn có thái độ của một kẻ thua cuộc. Bạn nói như một kẻ chưa bao giờ cố gắng để đạt được một cái gì đó. Còn tớ sẽ tiếp tục nỗ lực. Tất nhiên nghĩ rằng có thể tham dự được giải Wimbledon thì hơi ngốc thật nhưng cố gắng để đứng đầu lớp vào cuối năm học cũng không phải là quá sức. Bạn có thể nghĩ rằng Mitsuru là một thiên tài, nhưng tớ thì không. Cô ta chỉ chăm chỉ mà thôi.”

Tôi nhớ lại cái trật tự gia đình trị dựa trên bảng điểm ở trường học của Kazue và bật cười đầy vẻ mỉa mai.

“Bạn đã bao giờ nhìn thấy yêu quái chưa?”

Kazue nhướn mày nhìn tôi vẻ hồ nghi. “Yêu quái?”

“Ừ, một người mà không phải là người.”

“Bạn định nói về các vĩ nhân?”

Tôi dừng lại giây lát. Vĩ nhân không phải là từ xác đáng, nó vẫn chưa diễn tả được hết. Vì yêu quái là một người mà sự quái gở diễn ra ở bên trong rồi lớn dần lên cho tới khi bộc phát ra bên ngoài. Tôi lặng lẽ nhìn về phía Mitsuru. Chỉ một vài phút trước cô ấy còn cười đùa với bạn về nhưng lúc này cô ấy đã trở về bàn của mình để chuẩn bị cho tiết học tiếp theo. Cô ấy bị bao bọc trong một thứ không khí đơn độc kỳ lạ. Mitsuru thường trở nên rất lạ mỗi khi một tiết học mới bắt đầu.

“Tớ sẽ đứng đầu lớp nhờ cố gắng hết sức mình,” Kazue tuyên bố.

“Như bạn muốn thôi.”

“Bạn chỉ toàn nói những thứ đáng ghét!” Kazue không biết tìm từ nào phù hợp để thách thức tôi. “Bố tớ bảo rằng bạn là một đứa kỳ quặc không hành xử như một đứa con gái bình thường. Có lẽ bạn là một kẻ lập dị. Có thể bạn có một đứa em gái xinh đẹp. Có thể bạn thông minh. Nhưng tớ có một gia đình bình thường với một ông bố có công việc tốt, làm việc chăm chỉ.”

Nói xong, Kazue trở về bàn mình. Cô ta có thể lải nhải về ý kiến của bố cô ta cả ngày tôi cũng chẳng quan tâm. Nhìn cô ta đi về chỗ của mình tôi quyết định sẽ để mắt tới những nỗ lực cố gắng của cô ta.

Lớp học trở nên im lặng, Tôi liếc nhìn đồng hồ và phát hiện ra rằng đã tới giờ lên lớp. Tôi vớ vội hộp đựng đồ ăn trưa trên bàn đút vào cặp. Cửa lớp bật mở và thầy Kijima bước vào trong chiếc áo choàng mặc trong phòng thí nghiệm màu trắng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Tôi hoàn toàn quên mất hôm nay chúng tôi có giờ sinh học. Đầu tiên là Yuriko, tên Kijima đáng ghét, giờ lại thêm đích thân giáo sư Kijima nữa chứ. Làm sao mà cả ba ngôi sao quả tạ này lại cùng rơi vào một ngày thế này? Tôi vội vàng lục tìm quyển sách sinh học để lên bàn. Luống cuống, tôi làm rơi quyển vở ghi chép xuống dưới đất kêu cái bịch. Thầy Kijima khẽ nhíu mày lại.

Thầy Kijima đặt hai tay lên bục giảng và chậm rãi nhìn xung quanh lớp. Tôi biết là ông ta đang tìm tôi, hẳn là thế. Tôi cúi đầu xuống. Nhưng chẳng bao lâu tôi cảm thấy mắt ông ta dừng lại ở bàn tôi. Đúng rồi đấy! Chính là tôi đây, đứa chị gái xấu xí của Yuriko xinh đẹp, vết sẹo trong đời Yuriko. Nhưng ông cũng có một vết sẹo tương tự, không phải vậy sao? Là đứa con

traì của ông đấy. Tôi ngược mắt nhìn thẳng vào ông ta.

Giống con trai mình, Kijima có vàng trán rộng, sống mũi thanh tú và đôi mắt sắc như dao. Cặp kính gọng vàng càng làm tăng thêm vẻ trí thức của ông ta. Tuy nhiên ở ông ta vẫn có cái gì đó không ổn. Một vết râu mờ bị cạo sót, những lọn tóc rơi xuống trán hay những vết ố trên chiếc áo choàng trắng của ông ta? Những dấu hiệu bất ổn nho nhỏ đó toát lên một điều: ông ta có một đứa con trai không đáp ứng được mong đợi của ông ta. Tuy hai cha con họ trông rất giống nhau nhưng ánh mắt lại hoàn toàn khác, Kijima nhìn thẳng trực diện còn con trai ông ta nhìn xiên. Cái nhìn của ông ta không bao giờ găm chặt vào đối tượng mà dò xét xung quanh, xem xét từng chi tiết nên ông ta nhìn là biết ngay. Lúc này ông ta đang quan sát tôi, mặt mũi, các đường nét, mà không nói gì. Thế ông có phát hiện ra bằng chứng sinh học nào liên kết tôi với Yuriko không vậy? Đừng có nhìn tôi như thể tôi là một loại côn trùng kỳ dị thế chứ! Tôi sắp phát rồ vì phải ngồi im làm đối tượng nghiên cứu của ông ta. Cuối cùng ông ta cũng rời mắt khỏi tôi và bắt đầu nói một cách chậm rãi, thận trọng.

“Chúng ta đã tìm hiểu về sự kết thúc của kỷ nguyên khủng long có đúng không nào? Chúng ta đã thảo luận về việc khủng long ăn các loại tằm bách và các giống hạt trần. Các em vẫn nhớ cả chứ? Càng ngày thì cổ của khủng long càng dài để có thể với tới những cây cao nhất. Chúng ta cũng đã nói đến sự phát triển của thực vật nhằm thích nghi với môi trường. Đây là một vấn đề rất thú vị, đúng không? Các cây hạt trần có tên như vậy là vì hạt giống của chúng không được hình thành trong một nhụy hoa kín. Các cây hạt kín trái lại sản xuất hạt giống trong một cơ quan tái sinh sản đặc biệt gọi là hoa với các nhụy hoa hay lá noãn khép kín, chính vì vậy các cây hạt kín còn được gọi là cây có hoa. Và chính vì sự sinh sản của các cây hạt trần hoàn toàn phụ thuộc vào sự phát tán của gió nên cuối cùng chúng đã bị diệt chủng. Còn các cây hạt kín thì sống sót vì chúng còn có đối tác là nhiều loại côn trùng khác nhau. Có ai hỏi gì không?”

Mắt Mitsuru không rời khỏi Kijima mặc dù cô ấy ngồi im không động đậy. Tôi nhận ra ngay lập tức luồng điện phát ra trong không khí giữa hai người họ. Trước đây tôi đã ngờ là Mitsuru thầm yêu thầy Kijima. Thế nhưng tôi vẫn không tin nổi vào mắt mình khi nhìn thấy làn sóng đam mê dâng lên

cuồn cuộn trong làn không khí giữa hai người.

Trước đây tôi có nói là tôi ấp ủ một mối cảm tình với Mitsuru, nhưng có lẽ nó không thực sự chính xác. Mitsuru và tôi giống như một hồ nước trên núi được tạo nên bởi các dòng chảy ngầm. Núi thì cao và đơn độc, hồ trên núi thì hiu quạnh. Không người qua lại. Nhưng trong lòng đất, sâu dưới bề mặt, những dòng nước ngầm vẫn chảy và chuyển động hài hòa. Nếu tôi lặn xuống dưới, Mitsuru cũng vậy, nếu tôi nổi lên, cô ấy cũng thế. Đối với Mitsuru, thầy Kijima hẳn đại diện cho một thế giới hoàn toàn khác còn đối với tôi ông ta chỉ là một chướng ngại.

Tuy nhiên cũng không nghi ngờ gì về việc Kijima bị Yuriko hút hồn. Và lý do duy nhất khiến ông ta chú ý đến tôi là bởi vì ông ta quan tâm tới con bé. Bạn có nghĩ là tôi đã làm? Xin nhấn mạnh là tôi chưa từng yêu ai bao giờ. Nhưng nếu một người yêu một người, không phải là anh ta sẽ muốn biết tất cả về người yêu của anh ta hay sao? Và đừng quên Kijima là một thầy giáo sinh học. Không phải là ông ta cũng quan tâm tới Yuriko và tôi trên khía cạnh thuần túy khoa học hay sao? Kijima quay lên bảng và viết Hoa và động vật có vú - một đối tác mới ra đời.

“Các em hãy giờ sách giáo khoa trang bảy mươi tám. Chuột ăn cây hạt kín hay những cây có hoa và gieo hạt trong quá trình thái phân của chúng.”

Cả lớp lập tức ghi chép, tiếng bút chì xoèn xoẹt trên giấy nghe cứ như một dàn đồng ca. Tôi không viết gì vào vở mà tiếp tục nghĩ ngợi lung tung. Yuriko hẳn là một cây có hoa còn tôi là một cây hạt trần. Cây có hoa thu hút côn trùng và động vật với những chùm hoa lộng lẫy và bầu mật ngọt. Vậy thì thầy Kijima hẳn cũng là một con thú. Nhưng là con gì nhỉ? Đúng lúc đó thầy Kijima quay lại nhìn chằm chằm vào tôi.

“Giờ thì ôn lại một chút nhé. Em kia, em có nhớ tại sao khủng long lại tuyệt chủng không?”

Kijima chỉ vào tôi. Đang chìm đắm trong suy nghĩ và hoàn toàn bất ngờ, tôi ngòi đờ đẫn tại chỗ, mặt sung sĩa.

“Đứng dậy!” Thầy Kijima cao giọng.

Tôi lúng túng kéo ghế đứng dậy, tạo nên một tiếng rít trên sàn lớp, bàn học thì kêu cọt kẹt khiến Mitsuru phải quay lại nhìn tôi.

“Có phải là do những tảng thiên thạch khổng lồ không ạ?”

“Là một phần. Thế còn môi liên hệ với các loài thực vật?”

“Em không nhớ ạ.”

“Thế còn em thì sao?”

Mitsuru đứng phắt dậy không gây ra một tiếng động và trả lời một cách dễ dàng.

“Khi nguồn cung cấp thức ăn cạn kiệt ở nơi cư trú hiện tại, chúng sẽ di cư tới một địa điểm khác cho tới khi cây cối ở chỗ đó cũng bị ăn hết. Dần dần tất cả những khu rừng mà khủng long lấy làm nguồn sống đều cạn kiệt. Từ ví dụ này có thể ghi chú lại rằng mối quan hệ giữa cây cối và động vật là mối quan hệ đối ứng. Việc thiết lập một môi quan hệ đối tác cùng có lợi giữa hai bên là vô cùng quan trọng.”

“Chính xác,” Kijima gật đầu rồi quay lên bảng viết lại chính xác từng từ mà Mitsuru vừa nói. Kazue quay sang nhìn tôi đầy hả hê. Từ giây phút đó trở đi trong lòng tôi nuôi dưỡng một sự căm ghét không biên giới đối với Kazue, Mitsuru và Kijima.

Sau giờ sinh học là giờ thể dục. Giờ thực hành thể dục nhịp điệu. Chúng tôi phải thay quần áo thể thao và tập trung ở bên ngoài nhưng tôi cứ nhẩn nha. Tôi vẫn chưa lấy lại bình tĩnh sau lần mất mặt vừa rồi. Tôi dám chắc rằng Kijima đã cố tình hạ nhục tôi trước mặt cả lớp chỉ vì tôi là chị gái của Yuriko. Không, bởi vì tôi là chị gái của Yuriko xinh đẹp mới đúng. Cứ như thể người ta không thể tha thứ cho tôi vì tôi có dính dáng máu mủ tới con bé. Ngoài trừ một trường hợp ngoại lệ, Kazue.

Thể dục nhịp điệu, như bạn biết đấy, là một môn học bắt buộc đối với các nữ sinh trường Q. Họ bảo rằng việc giơ chân và tay theo các hướng khác nhau vào cùng một lúc sẽ giúp rèn luyện não bộ, một bài thể dục giúp kéo dài tuổi thọ. Nhưng vì chẳng bao giờ thêm tập thêm ở nhà nên tôi không có được kết quả tốt cho lắm. Dĩ nhiên nếu bạn là người đầu tiên phạm lỗi thì sẽ gây chú ý. Thế nên tôi thường cố trụ lại cho tới khi những học sinh khác cũng bắt đầu tập lung tung và bị loại ra trước. Tôi vừa bị loại ra đúng lúc Yuriko xuất hiện với Kijima con. Tôi để ý thấy hai đứa đang quan sát lớp chúng tôi.

Tôi đã không gặp Yuriko một thời gian, con bé trông ngày càng đẹp hơn. Ngực con bé phồng phao đầy đặn như muốn nhú ra khỏi lớp áo sơ mi đồng

phục màu trắng bất cứ lúc nào. Hồng cao và tròn trịa, nổi bật trong chiếc váy tartan kẻ ô ngắn. Chân con bé dài, thẳng tắp, thon thả tới hoàn hảo. Và rồi khuôn mặt của con bé: làn da trắng mịn, đôi mắt màu nâu với một vẻ dịu dàng vô cùng xinh đẹp, trông lúc nào cũng háo hức như muốn đặt câu hỏi cho người khác. Ngay cả một con búp bê hoàn hảo cũng không thể đáng yêu bằng.

Quá ngạc nhiên trước sự phông phao của Yuriko, tôi bị mất tập trung và lỡ mất một nhịp. Những người phạm lỗi sẽ phải rời khỏi vòng tròn. Hôm nay tôi đã phải bỏ cuộc sớm hơn dự định, tất cả chỉ vì Yuriko. Tôi ghét cái cách con bé đi rình mò tôi như thế. Tôi ghét nó quá đi mất. Biến khỏi đây ngay! Tôi chỉ muốn hét lên như vậy. Rồi tôi nghe thấy các bạn trong lớp cười âm lên.

“Nhìn Kazue Sato kìa, y như một con bạch tuộc bị giật dây!”

Kazue đang cố hết sức để nhảy theo nhạc. Cô ta không muốn bị thua Mitsuru. Ngoài ra cô ta còn phải chứng minh rằng tôi đã sai, sự cố gắng sẽ được đền bù. Mặt cô ta nhăn nhó vì căng thẳng trong khi Mitsuru rất bình tĩnh và tự tin, tay và chân cô ấy cứ chuyển động một cách nhịp nhàng từ trái sang phải. Cô ấy thực hiện các động tác một cách duyên dáng tới mức trông giống như đang múa ba lê chứ không phải tập thể dục. Rồi Kazue nhìn thấy Yuriko và đứng chết trân về sững sờ. Cuối cùng thì cô ta cũng đã nhìn thấy một con yêu quái. Thấy vẻ choáng váng của Kazue, tôi không tài nào nhịn được cười.

“Xin lỗi vì lúc trước nhé.” Kazue nói. Cô ta đuổi theo tôi ngay sau khi giờ học kết thúc. “Chúng ta có thể làm lành, chuyện gì đã qua thì cho qua luôn được không?”

Tôi không trả lời. Việc Kazue đột ngột thay đổi thái độ khiến tôi lo lắng.

“Em gái bạn...” Mồ hôi túa ra trên trán Kazue nhưng cô ta cũng chẳng thèm nghĩ tới chuyện chùi chúng đi. “Tên nó là gì ấy nhỉ?”

“Yuriko.”

Tôi không đoán ra được là Kazue đang cảm thấy ghen tức, ngưỡng mộ hay chua xót nữa. Giọng cô ta trở nên phẫn khích một cách kỳ lạ.

“Ôi giờ ơi, thậm chí tên của con bé cũng đẹp, không phải vậy sao. Tớ thật không tin nổi rằng con bé thuộc cùng một chủng với bọn mình.”

Thế rồi cô ta cứ nhắc đi nhắc lại những từ đó với một vẻ đầy kích động trong khi mồ hôi trên người cô ta tỏa ra một thứ mùi rất nặng. Đúng là rất nặng, giống như mức độ cảm xúc mà cô ta dành cho Yuriko. Tôi cúi đầu xuống mà không nghĩ ngợi gì. Rõ ràng là thế giới của Kazue đang thay đổi sau khi cô ta nhìn thấy bóng dáng của một con yêu quái.

Yuriko vừa bỏ đi khỏi với Kijima con. Nhìn cái tên Kijima con lập dị ấy bám theo sau Yuriko là tôi đã ngờ hẳn có âm mưu gì đây, Tôi muốn phục thù việc bị làm bẽ mặt ở tiết trước. Ngay lúc đó, tại chỗ đó tôi quyết định sẽ tìm cách tống cổ hai bố con nhà Kijima ra khỏi trường cùng với Yuriko, ngay khi có cơ hội.

Vài hôm sau, lúc tan trường, tôi nghe thấy Kazue chạy đuổi theo phía sau. Cô ta dúi vào tay tôi một phong bì nhỏ. Trên tàu, tôi mở nó ra xem. Bức thư của cô ta được viết trên hai trang giấy ghi chép của con gái in hình hoa violet. Chữ của Kazue đẹp nhưng không có gì đặc biệt.

Xin hãy thứ lỗi cho sự đường đột của lá thư này.

Cả bạn và tớ đều là kẻ ngoài cuộc ở trường trung học nữ sinh Q. Bạn đã tới nhà tớ, đã gặp bố mẹ tớ nên có lẽ bạn là người mà tớ muốn kết bạn nhất. Bố tớ bảo tớ không nên giao thiệp với bạn vì hoàn cảnh gia đình bạn không giống gia đình tớ. Nhưng nếu chúng mình liên lạc qua thư thì chắc ông ấy sẽ không biết. Chúng ta có thể thỉnh thoảng viết thư cho nhau như thế này? Chúng ta có thể tâm sự với nhau và thảo luận về chuyện học hành.

Tớ nghĩ là có thể tớ đã hiểu lầm bạn. Mặc dù cũng là một người ngoài cuộc như tớ nhưng lúc nào trông bạn cũng bình thản cứ như bạn đã học ở đây từ lâu lắm rồi. Và rồi lúc nào bạn cũng nói chuyện với Mitsuru khiến tớ khó mà tiếp cận, rồi lại tới lượt tớ giữ khoảng cách với bạn.

Tớ không biết các học sinh khác ở trường nữ sinh Q nghĩ gì (nhất là những học sinh cũ) và tớ cảm thấy rất lạc lõng. Nhưng tớ không xấu hổ vì bản thân mình. Tớ quyết tâm vào được trường Q ngay từ lớp một và đã làm được điều đó nhờ chính nỗ lực của mình chứ không phải bất cứ thứ gì khác. Nên tớ rất tự tin vào bản thân. Tại sao lại không chứ? Tớ tin rằng tớ sẽ đạt được các mục tiêu của mình. Mọi thứ sẽ diễn ra một cách tốt đẹp với tớ và tớ sẽ có một cuộc sống hạnh phúc và thành đạt.

Nhưng có những lúc tớ không biết chắc mình phải làm gì và có thể tâm sự

với ai. Thế nên tớ viết lá thư này cho bạn mà không dẫn đo gì nhiều. Có một chuyện làm tớ rất khó nghĩ. Tớ có thể thảo luận với bạn về chuyện đó được không?

Kazue Sato

Những câu như Xin hãy thứ lỗi cho sự đường đột của lá thư này hẳn là do cô ta chép từ những quyển thư tín dành cho người lớn. Nghĩ tới việc cô ta ngồi cặm cụi chép chúng ra giấy tôi thấy thật buồn cười. Tôi cũng không có ý định thảo luận với Kazue về những vấn đề của cô ta. Nhưng tôi lại tò mò muốn biết cô ta đang có vấn đề gì và chuyện gì diễn ra trong đầu cô ta. Có lẽ chả có gì thú vị hơn việc khám phá những rắc rối của người khác.

Tối hôm đó, vừa làm bài tập tiếng Anh tôi vừa lơ đãng suy nghĩ tới những chuyện đó. Ông ngoại đang chuẩn bị bữa tối thò đầu ra khỏi bếp hỏi tôi, “Có phải cháu nói là quán bar Blue River là của gia đình một người bạn ở lớp cháu đúng không?”

“Vâng ạ. Tên bạn ấy là Mitsuru và mẹ bạn ấy làm việc ở đó.”

“Ngạc nhiên chưa! Ông cứ nghĩ chúng ta là người duy nhất ở chỗ này có con học ở trường nữ sinh Q. Thế nhưng hôm nọ ông gặp anh chàng làm bảo vệ ở quán bar Blue River ở trước cửa ga. Cậu ấy bảo cậu ấy học cùng trường với người bảo vệ ở đây. Có vẻ như họ là bạn tốt vì thấy chú bảo vệ ở đây tới nhà cậu ta suốt. Họ gọi ông tới vì họ có mấy cây bonsai có vấn đề và thế là ông mới biết con gái của má mì ở quán cũng học ở trường Q và có vẻ như cùng lớp với cháu. Nên ông nghĩ có lẽ ông sẽ tới đó uống nước vì là chỗ quen biết. Chính những sự trùng hợp như vậy làm cho cuộc sống trở nên có ý nghĩa.”

“Vâng, sao ông không đến ạ? Mẹ Mitsuru bảo cháu nói với ông thì thoảng ghé qua.”

“Bà ấy bảo thế thật à? Ông chỉ sợ làm phiền người ta, một ông già như ông.”

“Không sao đâu ông ạ. Nếu ông tới như một khách hàng thì tốt chứ sao? Cháu cũng kể với bà ấy rằng ông rất thích bonsai nên cháu nghĩ rằng bà ấy sẽ rất vui nếu ông ghé qua.”

Tôi chỉ định làm cho ông ngoại vui. Nhưng có vẻ như ông lại ghi tâm những lời tôi nói. Tôi nghe thấy tiếng ông vo gạo và thái rau một cách vui

vẻ.

“Ông cá là quán Blue River khá đắt. Các tiếp viên đều rất trẻ nên không biết ông có được giảm giá một chút không.”

“Ông đừng lo,” tôi trả lời. Tôi đang nghĩ tới lá thư của Kazue. Tôi lôi nó ra đặt lên trên quyển sách tiếng Anh và đọc lại lần nữa. Tôi quyết định ngày mai sẽ nói chuyện với cô ta.

“Tớ đã đọc thư của bạn rồi. Thế chuyện làm bạn khó nghĩ là chuyện gì?”

“Hãy nói chuyện này khi không ai có thể nghe thấy chúng ta được không?”

Giống như sắp sửa tiết lộ một chuyện tuyệt mật, Kazue dẫn tôi tới một lớp học không có người. “Đây là một chuyện rất khó nói với người khác,” cô ta nói.

“Nhưng chính bạn muốn nói với tớ, không phải vậy sao?”

“Thôi được. Tớ nói.”

Kazue ôm lấy hai má vẻ ngượng ngùng. Cô ta mở miệng định nói mấy lần rồi lại thôi vì chưa tìm được từ thích hợp.

“Được rồi. Chuyện là như thế này. Bạn thấy đấy, tớ rất thích con trai của giáo sư Kijima, Takashi Kijima, nên tớ muốn được biết chuyện gì đang xảy ra giữa cậu ấy và Yuriko. Nhìn thấy Kijima với Yuriko khiến tớ rất buồn, không tài nào ngủ được.”

“Cậu ta đúng là có một khuôn mặt đẹp, đúng không?” Khi nói những lời này tôi nghĩ tới cái dáng bò sát và đôi mắt đậm lê của Kijima.

“Tớ thực sự thích khuôn mặt kiểu đó,” Kazue nói. “Cậu ấy quá xinh giai và thanh tú, cao ráo, diêm dạm... tớ phát điên lên vì cậu ấy. Lần đầu tiên tớ gặp cậu ấy ở hiệu sách trước cổng trường học và tớ đã ngay lập tức thấy cậu ấy dễ thương. Tớ vô cùng sững sốt khi được biết cậu ấy là con trai thầy Kijima. Tớ có tìm hiểu một chút về gia đình họ và được biết họ sống ở khu Denenchofu giàu có. Giáo sư Kijima cũng là cựu sinh viên trường Q và em trai của Kijima cũng đang học tiểu học ở đây. Tớ cũng nghe nói là giáo sư Kijima lúc nào cũng mang cả gia đình đi nghỉ hè và để các con giúp đỡ ông sưu tầm các loại côn trùng.”

Tôi thở hắt ra. Giờ thì tôi mới biết tại sao Kazue lại bị lỡ nhịp trong bài thi thể dục với Mitsuru. Tôi vẫn biết Kazue là một cây hạt trần nhưng giờ cô

ta lại đang muốn tìm côn trùng và động vật làm đối tác. Trên đời này có phụ nữ nào mù quáng hơn Kazue? Mà không phải với ai khác mà lại chính là tên Kijima có đôi mắt giảo hoạt nữa chứ! Thật đúng là một sự mỉa mai nực cười. Tôi cố nhịn để không cười vào mặt Kazue.

“Thật vậy sao? Tớ hi vọng mọi chuyện sẽ diễn ra suôn sẻ với bạn.”

“Bạn có nghĩ là bạn có thể hỏi Yuriko về Kijima cho tớ không? Ý tớ là con bé quá xinh đẹp, Kijima hẳn thích nó. Nhưng cứ chỉ nghĩ đến điều đó là tớ phát điên lên, không tài nào ngủ được. Nhưng tớ nghĩ có lẽ tớ vẫn còn chút hy vọng. Hôm trước cậu ấy còn cười với tớ mà!”

Ôi tôi chẳng nghĩ đó là một nụ cười tử tế. Chúng ta đang nói về Kijima cơ mà. Chắc chắn là một nụ cười mỉa để chế giễu sự ngu ngốc của Kazue. Nhưng thông tin này đúng là trời cho. Tôi bắt đầu mơ màng về một kế hoạch nhằm thoát khỏi bố con nhà Kijima và cả Yuriko. Tôi bắt đầu toan tính..

“Tớ sẽ xem có thể moi được từ Yuriko những gì. Tớ sẽ tìm hiểu mối quan hệ giữa con bé với Kijima và sẽ tìm hiểu xem Kijima thích loại con gái như thế nào được không?”

Kazue nín thở gật đầu.

Tôi nhìn vẻ lo lắng của cô ta và nói thêm, “Tớ có thể nói với con bé là bạn thích Kijima được không?”

Nghe thế Kazue lắc đầu quày quẩy vẻ khiếp hãi. “Không, không, không! Xin bạn đừng nói cho con bé. Tớ không muốn ai biết chuyện này cả. Có thể tớ sẽ nói với con bé sau.”

“Hiểu rồi.”

“Nhưng có một chuyện nữa tớ muốn bạn tìm hiểu nếu không lộ liễu quá.” Kazue kéo đôi tất màu xanh hải quân lúc này đã tụt xuống gần mắt cá chân lên rồi nói tiếp. “Xem cậu ấy có quan tâm tới một cô gái lớn hơn cậu ấy một tuổi không.”

“Hơn một tuổi thì có gì khác biệt. Chúng ta đang nói tới con trai của giáo sư Kijima. Tớ đảm bảo rằng cậu ấy quan tâm tới đầu óc của một cô gái hơn là tuổi của cô ta.”

Cô ta khẽ rú lên sung sướng, chưa bao giờ tôi thấy đôi mắt ti hí của cô ta mở to như thế.

“Bạn nói đúng. Mà giáo sư Kijima cũng rất đẹp trai. Tớ rất thích tiết sinh

học của thầy ấy.”

“Thôi được rồi. Tớ sẽ gọi Yuriko tối nay xem con bé nói gì.”

Tôi nói dối. Tôi thậm chí còn không biết số điện thoại nhà Johnson. Kazue cúi đầu về lo lắng.

“Xin hãy cẩn thận. Em gái bạn không phải là đứa đưa chuyện chứ?”

“Ồ không, cả hai chị em tớ đều rất kín miệng. Đừng bận tâm tới chuyện đó.”

“Thật thế à? Tớ thấy nhẹ cả người.” Kazue liếc nhìn đồng hồ. “Thôi, đến lúc tớ phải trình diện ở đội trượt băng.”

“Thế họ đã để bạn trượt băng chưa?”

Kazue gạt đầu đầy vẻ thiếu chắc chắn rồi nhặt chiếc túi thể thao màu xanh hải quân giống như các thành viên khác trong câu lạc bộ.

“Họ bảo tớ chuẩn bị một bộ đồ tập rồi sẽ để tớ ra sân. Nên tớ đã may một bộ.”

“Tớ có thể xem được không?”

Cô ta miễn cưỡng lôi bộ đồ trượt băng ra khỏi túi. Màu xanh và vàng giống như màu truyền thống của trường Q. Bộ đồ được thiết kế và cắt y chang bộ đồ của câu lạc bộ hoạt não viên.

“Tự tay tớ đã khâu kim tuyến đấy!” cô ta nói và giơ nó ra trước ngực.

“Trông nó giống y như đồng phục của hoạt não viên,” tôi nói.

“Vậy sao?” Trong giây lát trông Kazue có vẻ bối rối. “Bạn nghĩ là tớ may nó giống đồng phục hoạt não viên vì tớ không được tham gia câu lạc bộ đó đúng không?”

“Không. Tớ thì không nhưng người khác thì sẽ nghĩ vậy.”

Mặt Kazue tối sầm lại khi nghe câu trả lời thẳng thắn của tôi nhưng rồi cô ta lảm bảm, như thể nói một mình, “Dù sao thì cũng đã quá muộn. Tớ đã may nó rồi. Tớ may nó như thế vì tớ thích màu truyền thống của trường Q, chỉ có vậy thôi.”

Kazue rất giỏi trong việc tự lừa dối mình, tôi phải thừa nhận thế. Cô ta có thể bóp méo thực tế cho phù hợp với nhu cầu của mình. Tôi thực sự ghét cái thói ấy.

“Bạn nghĩ Kijima thích loại con gái gì? Ý tớ là ở câu lạc bộ nào? Tớ sẽ phải làm gì nếu cậu ấy ghét bọn con gái trong câu lạc bộ trượt băng nghệ

thuật? Hay cậu ấy là loại đàn ông phù phiếm chỉ thích các cô gái trong đội hoạt náo viên? Nếu vậy thì tớ biết phải làm sao?”

“Đừng lo. Các cô gái ở đội trượt băng cũng chẳng thua kém gì các hoạt náo viên. Cậu ta hẳn sẽ thích các cô gái như vậy. Ít nhất thì cũng khá hơn câu lạc bộ bóng rổ. Và tớ cược là cậu ấy thích tất cả những cô gái học khá ở trường.”

“Thật thế à? Bạn cũng nghĩ vậy sao? Kể từ khi tớ đem lòng yêu Kijima tớ cũng trở nên thích học hơn.”

Kazue nói với vẻ hoan hỷ rồi trải bộ đồ trượt băng ra bàn để cuộn lại và nhét vào trong túi. Cô ta thật quá vụng về nên chẳng thể làm mọi thứ một cách ngăn nắp.

“Ôi trời, tớ phải chạy thôi. Nếu đi muộn thì tớ sẽ phải đánh bóng giày trượt của các thành viên cũ. Hẹn gặp bạn sau nhé.”

Kazue xách túi lao khỏi phòng học. Sau khi cô ta đi khỏi tôi ngồi lại đó một lúc. Giờ đang là mùa thu nên trời tối rất nhanh. Chẳng bao lâu nữa sẽ tối om. Mông tôi bắt đầu ê ẩm. Tôi nhìn thấy một dòng chữ trên mép bàn tôi đang ngồi. Ai đó viết mấy chữ Love... love... tôi yêu Junji! bằng bút dạ. Love... love... tôi yêu Takashi! Love... love... tôi yêu Kijima... Tôi vô tình nghĩ tới các dòng chữ tương tự và nhớ lại làn sóng đam mê bao trùm lấy Mitsuru và Kijima. Tôi chột thờ dài.

Cả đời mình tôi chưa hề yêu một người đàn ông nào. Đúng tôi là một người sống cả đời chẳng cần tới cái nguồn cảm xúc đam mê cuồng nhiệt ấy. Mà cũng chẳng hề hối tiếc. Kazue cũng chẳng khác tôi là mấy nhưng sao cô ta lại không thể hiểu điều đó nhỉ?

Lúc đó là khoảng chín giờ tối. Tôi vừa tắm xong và đang đi ra phòng khách để xem phim thì cửa trước bật mở và ông ngoại bước vào. Ông vừa đi uống rượu bên ngoài về. Ông như sắp hết hơi, mặt vẫn còn đỏ ửng.

“Ông về muộn quá đấy, cháu ăn trước rồi.”

Tôi chỉ cho ông ngoại phần thức ăn tôi để dành cho ông trên cái bàn trà nhỏ gồm có cá thu hầm xúp miso, rau luộc và dưa muối. Ông ngoại đã chuẩn bị chúng trước khi ra ngoài. Ông ngoại thở phào không nói gì. Ông vận một bộ vest mà tôi chưa từng thấy bao giờ, trông rất sặc sỡ với những kẻ sọc màu đen trên nền xanh lá cây, áo sơ mi cộc tay màu vàng nhạt, cà vạt kiểu Texas

màu đen với một chiếc kẹp cà vạt men sứ kỳ quặc. Ông ngoại có đôi bàn tay rất nhỏ, vừa tháo nút cà vạt ông vừa cười khúc khích như nhớ lại chuyện gì. Chắc chắn là ông vừa ở quán Blue River về.

“Ông vừa tới quán của mẹ Mitsuru đây à?”

“Ừ.”

“Mẹ của Mitsuru có ở đây không ạ?”

“Có.”

Sự dè dặt của ông ngoại thật trái ngược với tính thích ba hoa của ông.

“Thế ông thấy sao?”

“Thật là một con người tuyệt vời!” ông ngoại lẩm bẩm như nói một mình hơn là trả lời tôi. Ông quay ra nhìn cây bonsai mà ông đặt ở bên ngoài và bước ra ban công, rõ ràng không muốn nói chuyện với tôi nữa. Ông không bao giờ để bonsai ngoài trời sương nên tôi thấy hành động của ông ngoại hôm đó thật khác thường.

Đêm đó, tôi có một giấc mơ rất kỳ lạ. Tôi và ông ngoại trôi nổi vô định trên biển thời cổ đại. Tất cả mọi người đều ở đó: người mẹ đã chết của tôi, ba tôi, người hiện đang sống với cô vợ người Thổ Nhĩ Kỳ. Người thì ngồi trên những mỏm đá màu đen nằm rải rác trên biển, người thì nằm dài trên những bãi cát màu xám. Tôi mặc chiếc váy xếp ly màu xanh lá cây ưa thích hồi nhỏ. Tôi nhớ mình cọ tay lên các ly váy và thấy nó gọi cho tôi bao cảm giác hoài cổ. Ông ngoại thì ăn vận giống như khi tới quán Blue River. Cái đuôi cà vạt của ông bập bênh trên nước. Ba mẹ tôi thì mặc những thứ họ vẫn thường vận ở nhà. Họ trông vẫn giống y như lúc trước. Giống như khi tôi còn là một đứa trẻ.

Thế rồi mặt biển bỗng nhiên đầy ắp các sinh vật trôi nổi nhìn y như những bông tuyết xoáy. Khi tôi nhìn lên trên mặt nước tôi có thể thấy bầu trời sáng và trong trẻo trên cao nhưng vì lý do gì đó mà gia đình tôi và tôi vẫn vui vẻ sống cuộc đời tăm tối dưới đáy đại dương. Thật là một giấc mơ êm ái và kỳ lạ. Và phải nói thế nào về việc Yuriko không hề có ở đó. Không có con bé tôi hoàn toàn thư thái và bình yên nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được một sự căng thẳng do lo sợ con bé sẽ xuất hiện.

Thế rồi Kazue bơi đến trong bộ đồng phục hoạt náo viên của cô ta với mái tóc đen nhánh và đôi mắt ánh đầy quyết tâm. Cô ta mặc quần tất màu da

chân khiến tôi nhận rằng cô ta đang mặc bộ đồ trượt băng chứ không phải đồng phục hoạt náo viên. Kazue chuyển động với một sự tập trung cao độ theo điệu nhạc thể dục nhịp điệu nhưng vì đang ở dưới nước nên các động tác của cô ta trở nên uể oải chậm chạp. Tôi bắt đầu phá lên cười. Tôi đang tự hỏi không hiểu Mitsuru có lảng vảng đâu đây không và nhìn quanh tìm bóng dáng cô ấy. Mitsuru đang nhốt mình trong một xác tàu đắm dưới đáy đại dương miệt mài nghiên cứu. Johnson và Masami thì ngồi trên cầu tàu. Tôi nghĩ tôi đang bơi về hướng đó thì đột nhiên mọi thứ xung quanh trở nên tối sầm. Bóng của một sinh vật khổng lồ đổ xuống mặt nước che hết ánh sáng mặt trời. Tôi sững sốt nhìn lên.

Yuriko cuối cùng cũng xuất hiện. Tôi vẫn ở trong hình dạng một đứa trẻ con nhưng Yuriko lại có khuôn mặt và dáng dấp của một người lớn trong chiếc váy màu trắng dập dềnh của nữ thần biển cả. Bộ ngực đồ sộ lấp ló sau lớp váy. Yuriko bơi hết tốc lực về phía chúng tôi, một nụ cười rạng rỡ nở trên khuôn mặt xinh đẹp của nó. Đôi mắt của Yuriko làm tôi khiếp hãi khi nó nhìn xuống dưới nước. Đôi mắt nó tối đen không có chút ánh sáng nào. Tôi trốn sau một tảng đá nhưng Yuriko thò cánh tay tuyệt hảo của nó ra và kéo tôi lại gần.

Tôi choàng tỉnh năm phút trước khi đồng hồ báo thức đổ chuông. Tôi nằm im trên giường nghĩ tới giấc mơ đó. Kể từ khi Yuriko xuất hiện, Mitsuru, Kazue và ông ngoại tôi đều thay đổi một cách đột ngột. Love... love... tất cả mọi người đều bị cuốn vào cơn xoáy ái tình. Mitsuru thì yêu thầy Kijima, Kazue thì yêu Kijima con còn ông ngoại thì với mẹ của Mitsuru. Dĩ nhiên khi nói tới ái tình thì tôi hoàn toàn không biết loại phản ứng hóa học nào sẽ dẫn tới trái tim vì tôi không có chút kinh nghiệm nào trong chuyện này. Tôi chỉ biết là tôi phải làm cái gì đó để ít nhất thì sự quan tâm của Mitsuru và ông ngoại sẽ quay lại với tôi. Tôi có thể đánh bại Yuriko hay không không quan trọng vì tôi chẳng có sự lựa chọn nào khác.

Giờ ăn trưa, Kazue thơ thẩn đi tới bên bàn tôi mặt đầy tự tin. Cô ta đặt hộp đựng đồ ăn trưa lên một chiếc ghế trống và kéo nó kéo kẹt lại gần bàn tôi.

“Tớ ăn với bạn được chứ?”

Cô ta ngồi xuống trước khi lên tiếng hỏi. Đặc kiêu Kazue. Tôi ném cho cô

ta một cái nhìn lạnh băng. Kinh dị! Thời trang quái đản! Đúng là đồ điên. Trông cô ta hôm nay gớm ghiếc còn hơn thường lệ, gớm ghiếc tới mức tôi chỉ muốn hét những lời miệt thị vào mặt cô ta. Cô ta cố uốn cho tóc xoắn lên. Thường thì chúng trùm lên đầu cô ta như cái mũ sắt nhưng hôm nay thì tóc chìa ra tứ tung như mũ rộng vành. Người ta có thể nhìn thấy đường lô cuốn hằn trên tóc cô ta. Tệ hơn nữa khi hôm nay cô ta lại còn dán cái gì đó trên đôi mắt ti hí của mình để trông giống hai mí.

“Bạn làm gì với mắt của bạn thế?”

Kazue từ từ đưa tay lên sờ vào mí mắt.

“À đây gọi là kiểu mí Elizabeth.”

Thì ra cô ta sử dụng một thứ mỹ phẩm mà phụ nữ Nhật thời đó hay dùng để dán vào mí mắt cho chúng có độ dày giống mắt người phương Tây. Kazue rình rập theo dõi một học sinh cũ dán mí trong buồng tắm để bắt chước. Hình dung ra cảnh Kazue cầm cái que nhựa hai ngạnh ấn vào mắt để dán mí khiến tôi nổi hết cả gai ốc lên. Rồi lại thêm chiếc váy ngắn cũn cỡn để hở gần nửa cặp đùi leo khéo của cô ta nữa chứ. Cô ta cố hết sức để trở nên quyến rũ nhưng cuối cùng lại tự biến mình thành một kẻ vô cùng lố bịch.

Những cô gái khác ở trong lớp véo vào sườn nhau khi thấy Kazue và cười cô ta ra mặt. Tôi phát bệnh khi nghĩ rằng những người khác đều cho rằng chúng tôi là bạn. Nếu cô ta chỉ là một đứa con gái xấu tự cho rằng mình cái gì cũng biết thì tôi cũng chẳng bận tâm. Nhưng cái sự thay đổi mới mẻ này (nhờ Yuriko) đã khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ.

“Sato, tớ có một chuyện muốn nhờ bạn.” Hai học sinh trong lớp ở cùng đội trượt băng với Kazue đi tới bên cạnh cô ta. Cả hai đều là học sinh cũ nhưng rõ ràng một người yếu thế hơn. Hai bọn họ rất thân nhau và đều có bố làm cho đại sứ quán Nhật ở nước ngoài. Tùy thuộc vào chức vụ và tầm quan trọng của các quốc gia mà vị thế của các nhân viên sứ quán cũng khác nhau. Hai cô gái này cũng đôi xử với nhau theo cấp bậc của cha họ ở đại sứ quán.

“Có chuyện gì vậy?” Kazue hỏi và quay lại nhìn họ vẻ hơn hờ. Khi thấy đôi mí mắt kiểu Elizabeth của cô ta họ cố không bật cười. Tuy nhiên Kazue không để ý tới điều đó. Ngược lại cô ta còn đưa tay khều khều mấy lọn tóc như hàm ý nói rằng hãy nhìn mái tóc mới của tôi này. Khi họ nhìn đến mái tóc của Kazue thì cả hai không nhịn được nữa, phá lên cười. Kazue nhìn họ

không có biểu hiện gì.

“Câu lạc bộ vừa thành lập một ủy ban đánh giá giữa kỳ và chúng tớ đã được bầu. Tớ rất ghét phải hỏi bạn thế này nhưng liệu bạn có thể cho chúng tớ chép bài tiếng Anh và văn học cổ điển được không? Trong câu lạc bộ bạn là người giỏi nhất.”

“Dĩ nhiên rồi,” Kazue nói đầy vẻ tự hào.

“Nếu thế thì bạn không ngại cho bọn tớ chép luôn bài nghiên cứu xã hội và địa lý chứ? Tất cả mọi người sẽ rất cảm kích.”

“Không vấn đề gì.”

Thế rồi họ nhanh chóng đi khỏi. Tôi dám chắc là họ đang cười như điên trong hành lang.

“Bạn đúng là một đứa ngốc!” tôi nói. “Làm gì có cái gọi là ủy ban đánh giá giữa kỳ.”

Tôi biết đó không phải là việc của tôi nhưng tôi không kìm chế nổi. Mà cũng chẳng sao vì Kazue vẫn còn đang ngây ngất vì được gọi là người học giỏi nhất nhóm.

“Tất cả chúng ta đều cần phải giúp đỡ lẫn nhau.”

“Nghe tuyệt thật. Thế họ thì giúp gì bạn?”

“Thì tớ không biết trượt băng nên họ sẽ dạy tớ những gì tớ muốn biết.”

“Chờ chút. Bạn tham gia câu lạc bộ trượt băng nhưng bạn lại không biết trượt băng?”

Kazue bắt đầu mở chiếc khăn gói hộp ăn trưa với vẻ chán nản. Cô ta lôi ra một nắm cơm và một miếng cà chua. Chỉ vậy thôi. Tôi mang theo chỗ cá thu mà ông ngoại không dùng hết và ăn rất ngon miệng. Nhưng khi nhìn thấy phần ăn quá đạm bạc của Kazue thì tôi sững sốt tới mức không nói lên lời. Kazue bắt đầu ăn cơm với vẻ trệu trạo. Đó chỉ là một nắm cơm trắng thêm chút muối không có nhân gì ở trong.

“Không phải là tớ không biết trượt tí nào. Tớ đã nhiều lần trượt băng với bố tớ ở công viên Korakuen.”

“Thế còn bộ đồ trượt băng của bạn thì sao? Họ có đồng ý cho bạn ra sân không?”

“Đó không phải là việc của bạn.”

Kazue nói vậy và quay mặt đi chỗ khác.

“Tiền quần áo và lệ phí thuê sân có vẻ rất cao. Bố bạn có phàn nàn gì không?” Tôi không chịu bỏ cuộc.

“Sao ông ấy phải phàn nàn?” Kazue cắn môi một cách giận dữ. “Nhà tớ có tiền mà.”

Chắc chắn là họ không có tiền. Tôi mĩa mai nhớ lại về tối tàn trong căn nhà của Kazue và việc bố cô ta lừa lấy tiền điện thoại quốc tế của tôi.

“Đừng nói về câu lạc bộ của tớ nữa. Tớ muốn nghe chuyện về Yuriko hơn. Thế bạn hỏi nó chưa?”

“Tớ gọi cho nó ngay. Nghe này, bạn không có gì phải lo lắng. Yuriko nói Kijima chỉ dẫn con bé đi giới thiệu trường học. Nó cũng bảo hình như Kijima chưa có bạn gái.”

“Tuyệt vời,” Kazue vỗ tay vui mừng. Tôi cũng không ngờ việc nói dối lại làm tôi thích thú đến vậy.

“À mà còn chuyện này nữa. Chỉ là ý kiến của Yuriko thôi nhé, có lẽ không có gì quan trọng, nhưng hình như là Kijima rất thích các nữ diễn viên lớn tuổi.”

“Như ai cơ? Ai cơ?”

“Như Reiko Ohara chẳng hạn.”

Tôi đã chót leo lên lưng cọt rồi nên đành phải theo tới cùng. Vào thời điểm đó, Reiko Ohara là một trong những nữ diễn viên được ngưỡng mộ nhất thì phải. “Reiko Ohara!” Kazue nói iu xiu, mắt nhìn xa xăm đầy thất vọng. Làm sao mà mình có thể thay thế được Reiko Ohara cơ chứ? Có vẻ như cô ta đang nghĩ vậy. Trong giây lát tôi nhớ lại sự vui thú mỗi lần đánh lừa được Yuriko với những lời nói dối của mình khi hai chúng tôi còn nhỏ. Nhưng Yuriko không bao giờ tin tưởng tôi một cách tuyệt đối. Một phần nào đó trong con bé luôn luôn cố cưỡng lại. Một đứa trẻ khi biết rằng mình không được thông minh cho lắm thường hay tỏ ra ngờ vực. Nhưng Kazue thì không. Cô ta nuốt lấy từng lời nói dối của tôi không chút nghi ngờ.

“Ôi không, bạn nghĩ sao? Làm sao mà tớ có thể cạnh tranh với cô ấy được chứ?”

Kazue nhìn tôi vẻ mong đợi. Nhưng rốt cuộc cái tôi của cô ta cũng chiến thắng. Kazue nhanh chóng lấy lại tự tin.

“Thì bạn học khá, đầu tiên là thế đã và bạn biết Kijima thích các cô gái

thông minh. Nhưng rồi cậu ta lại nhắc đến Mitsuru. Có thể cậu ta quan tâm tới cô ấy.”

Tôi nói tiếp về thuyết phục.

“Mitsuru á?” Kazue quay lại để nhìn về chỗ Mitsuru lúc này đang ngồi đọc sách. Bìa cuốn sách đã được bọc lại nên tôi không biết là sách gì nhưng có vẻ như là một cuốn tiểu thuyết bằng tiếng Anh. Trong khi Kazue ngắm soi Mitsuru tôi có thể cảm thấy sự ghen tức hừng hực trên mặt cô ta.

Mitsuru hẩn nhìn thấy cái nhìn của Kazue nên quay lại nhìn chúng tôi nhưng không tỏ thái độ gì. Tôi đang lầy làm lạ vì không thấy Mitsuru nhắc gì tới chuyến thăm của ông ngoại tôi tới quán bar của mẹ cô ta hôm qua. Chắc mẹ cô ta không nói gì.

“Này, này!” Kazue bắt đầu làm tôi khó chịu. “Thế con bé có nói gì về kiểu người con gái mà Kijima thích không?”

“À, chúng ta có thể đoán là cậu ta thích một cô gái xinh đẹp, dù sao thì cậu ta cũng là đàn ông mà.”

“Một cô gái xinh đẹp, đúng rồi...”

Kazue nhai thêm vài miếng cơm rồi thở dài nói, “Ước gì trông tớ giống như Yuriko! Nếu tớ sinh ra với một khuôn mặt như thế... thật không thể tưởng tượng nổi đời tớ sẽ sướng như thế nào. Cả một thế giới mới sẽ mở ra trước mắt tớ. Thật đấy, có được một khuôn mặt như thế và một bộ não thì còn gì hơn nữa?”

“Chỉ vì nó đúng là một con yêu quái.”

“Cứ cho là thế. Nhưng nếu tớ có thể đạt được những gì mà con bé hiện có mà không cần phải học thì có trở thành yêu quái tớ cũng vui lòng.”

Kazue rõ ràng đang nói một cách nghiêm túc. Và cuối cùng cô ta cũng trở thành một con yêu quái thực thụ. Dĩ nhiên vào giây phút đó tôi không thể nào tưởng tượng được kết cục của mọi chuyện sau này. Sao cơ? Bạn nghĩ rằng việc Kazue bị như ngày hôm nay là do những gì tôi đã làm đối với cô ta ngày trước? Rằng tôi là người có trách nhiệm đối với việc cô ta trở nên dở người như hôm nay? Tôi chẳng tin. Không, tôi không tin. Tôi cho rằng trong mỗi con người đều ẩn chứa một cái gì đó tác động tới việc xây dựng tính cách và quyết định những hành động của cá nhân đó. Có một cái gì đó bên trong Kazue đã khiến cô ta quyết định thay đổi vẻ ngoài của mình. Chắc

chấn là như vậy.

“Bạn ăn cứ như chim ấy. Chắc bữa sáng ăn nhiều quá chứ gì?”

Kazue lắc đầu quây quây. “Không hề. Tớ chỉ uống đúng một chai sữa”.

“Thật không đấy? Lần trước tới nhà thấy bạn ăn hết sạch sành sanh, còn húp cạn cả xốt nữa.”

Kazue nhìn tôi vẻ phật ý. “Tớ không làm vậy nữa. Giờ tớ sẽ theo dõi việc ăn uống của mình. Vì tớ muốn trông giống người mẫu.”

Tôi lập tức có một ý tưởng vô cùng độc ác. Nếu cô ta gây thêm chút nữa thì cô ta hẳn sẽ dị dạng tới mức không ai có thể thương được.

“Đúng, bạn hoàn toàn có lý. Bạn chỉ cần giảm cân một tẹo nữa thôi là hoàn hảo.”

“Tớ biết. Tớ cũng nghĩ vậy.” Kazue ngập ngừng kéo váy của mình lên và bảo. “Chân tớ quá to. Tại buổi tập họ bảo người càng gầy thì càng nhẹ càng dễ trượt băng.”

“Tất cả những gì bạn phải làm là giảm thêm một ít cân nữa thôi. Kijima cũng gầy, bạn thấy đấy.”

Kazue gật đầu thừa nhận những gì tôi vừa nói. Rồi cô ta lạc quan kết luận, “Nếu như tớ gầy hơn thì sẽ xinh hơn, Kijima với tớ trông càng đẹp đôi.”

Cô ta nói rồi cuộn hộp ăn trưa đã hết vào trong chiếc khăn bị dây cà chua. Mitsuru từ đâu xuất hiện, một quyển sách kẹp nách. Cô ấy vỗ vỗ vào vai tôi và bảo, “Yuriko đang ở đây. Con bé bảo có chuyện muốn nói với bạn.”

Yuriko? Đã bao nhiêu lần tôi bảo nó đừng có bao giờ vác mặt tới tìm tôi cơ mà? Ngạc nhiên, tôi quay ra hành lang. Con bé đang đứng trước cửa lớp với Kijima con, nhìn tôi. Kazue vẫn chưa nhìn thấy họ nên tôi huých cô ta và bảo, “Kijima kia.”

Má Kazue đỏ rực lên và cô ta trở nên luống cuống. Tôi phải làm gì? Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi vẫn chưa sẵn sàng cho cậu ấy gặp mặt? Tôi sẽ phải làm gì bây giờ? Có thể đọc được những chữ này rành rành trên nét mặt cô ta.

Tôi đứng dậy bảo, “Đừng lo. Họ tới để gặp tớ.”

“Nhưng bạn đã bảo với Yuriko là tớ thích Kijima đúng không?”

“Tớ có nói gì đâu.”

Tôi để mặc cô ta lúng túng ở đó và tiến về chỗ hai vị khách không mời

mà đến.

Yuriko nhìn tôi chăm chăm khi tôi lại gần. Con bé đứng thẳng như chào cờ và cao hơn tôi gần mười phân. Hai cánh tay dài, mảnh mai tuyệt đẹp trong chiếc áo sơ mi cột tay. Ngay cả những ngón tay của con bé cũng hoàn hảo.

“Mày muốn gì?”

Tôi thấy Kijima giật mình sững sốt trước sự cục cằn của tôi.

“Giáo sư Kijima là thầy chủ nhiệm của em. Em chắc chị cũng biết. Thầy muốn em điền một tờ khai các thông tin về gia đình nhưng em không biết phải viết gì. Em nghĩ sẽ hơi kỳ cục nếu chị em mình không khai giống nhau.”

“Sao mày không điền các thông tin về Johnson và Masami ấy?”

“Nhưng họ không phải gia đình thực của em. Chỉ trừ phi chú ấy còn quan trọng hơn gia đình?”

Kijima mỉm cười ranh mãnh và quay sang nhìn Yuriko. Tôi thấy Yuriko có vẻ ngượng. Một tia sáng le lói trong mắt con bé. Giận dữ sinh ra quyết tâm và tôi nhìn thấy một sự quyết tâm le lói trong đôi mắt của Yuriko. Đó vốn không phải là tính cách của con bé. Tôi phải tiêu diệt từ trong trứng nước cái gì có thể khiến cho con bé trở nên quyết đoán.

“Em đã điền vào những chỗ trống liên quan tới ba và chị. Nhưng nếu giáo sư Kijima hỏi thêm thì em sẽ nói thầy hỏi thẳng chị.”

“Được thôi.”

Tôi nhìn Kijima con. “Không phải cậu là con trai của giáo sư Kijima sao?”

“Ừ, thì có liên quan gì tới chị?” Cậu ta lờ mắt lại tôi. Rõ ràng cậu ta ghét nhất là bị hỏi về bố mình.

“Chỉ vì giáo sư Kijima là một thầy giáo tuyệt vời vậy thôi.”

“Ừ, ở nhà ông ấy cũng là một người cha tuyệt vời,” Kijima mĩa mai.

“Cậu và Yuriko lúc nào cũng đi với nhau. Hai người hẳn là bạn tốt.”

“Thì bởi vì tôi là quản lý của cô ấy,” Takashi nói giỡn rồi đút hai tay vào túi quần và nhún vai. Hai đứa này hẳn có âm mưu gì. Tôi quá mò mò không nhận được liên hồi. “Quản lý gì cơ chứ?”

“Một vài việc vặt vãnh này nọ. À nhân thể, Yuriko vừa quyết định gia nhập đội hoạt náo viên.”

Thật mai mỉa làm sao, tôi nghĩ và quay ra nhìn Kazue. Cô ta đang nhìn xuống đất giả vờ không chút hứng thú nhưng tôi biết mọi tế bào trên người cô ta đều căng ta để theo dõi chúng tôi.

“Kijima, cậu nghĩ gì về cô gái phía đằng kia?”

Kijima nhìn về phía Kazue và nhún vai một cách lạnh lùng, Yuriko trông có vẻ lo lắng túm lấy tay cậu ta.

“Kijima, đi thôi.”

Khi Yuriko quay người bỏ đi thì tôi chợt bừng tỉnh nhận ra con bé không còn là đứa con gái nhỏ bám theo tôi trên con đường đầy tuyết đêm hôm đó. Chỉ sáu tháng trước khi tới Thụy Sĩ con bé gần như không bao giờ mở miệng nhưng bây giờ từ khi không ở cạnh tôi nó có vẻ đã tự tin hơn nhiều.

“Yuriko?” Tôi tóm lấy tay nó và bảo. “Chuyện gì đã xảy ra với mày ở Thụy Sĩ?”

Nhiệt độ cơ thể của con bé thấp hay sao mà tay nó lạnh cóng. Ý tôi muốn hỏi gì? Thật rõ ràng và rất không nên hỏi nhưng tôi muốn lừa cho chính con bé nói ra điều mà tôi đã nghi ngờ - rằng nó đã ngủ với đàn ông. Nó không còn là trinh nữ.

Nhưng câu trả lời của Yuriko làm tôi ngạc nhiên.

“Vì em mất đi người mà em yêu thương nhất.”

“Ai cơ?”

“Đừng nói với em là chị đã quên rồi.” Ánh sáng le lói trong mắt Yuriko chợt bùng lên trong giây lát như một ngọn đuốc. “Dĩ nhiên là mẹ chúng ta rồi.”

Con bé nhìn tôi vẻ khinh bỉ. Mặt Yuriko nhăn lại, ánh sáng trong mắt nó hơi lóe lên, trông con bé đầy vẻ ưu phiền. Tôi chỉ muốn làm cho khuôn mặt của nó biến đổi xấu xí hơn nữa nên tôi nói, “Một người mẹ mà mày chả giống tẹo nào.”

“Giống hay không chả có ý nghĩa gì hết,” Yuriko đáp trả rồi đặt tay lên vai Takashi xoay cậu ta lại. “Kijima, tớ nói đủ rồi. Ra khỏi đây thôi!”

Kijima chưa kịp xoay người lại thì đã bị Yuriko kéo đi. Tuy nhiên cậu ta cũng đủ thời gian để ném cho tôi một cái nhìn đầy hiếu kỳ. Đúng vậy, tôi luôn bị ám ảnh bởi việc chúng tôi giống ba mẹ hay không? Trước đây, bây giờ và sau này cũng vậy. Vì sao, tôi cũng không biết nữa.

Trước khi tôi kịp trở về chỗ ngồi của mình. Kazue đã sán đến hỏi dò, “Này, bạn nói chuyện gì với họ mà lâu thế?”

“À rất nhiều chuyện, nhưng không có nhắc tới bạn.”

Kazue hạ thấp đôi mi mắt giả rất không tự nhiên của mình xuống như thể suy nghĩ trước khi trả lời. “Tớ sẽ phải làm gì để Kijima để ý?”

“Sao bạn không viết cho cậu ấy một lá thư?”

Mặt Kazue tươi lên với gợi ý của tôi. “Thật là một ý kiến hay! Tớ sẽ viết một lá thư. Nhưng tớ có thể cho bạn xem trước khi gửi được không? Như thế tớ sẽ có một ý kiến khách quan.”

Khách quan? Miệng tôi khẽ nhếch ra một nụ cười, y như kiểu của Yuriko vài phút trước đó.

• 2 •

Bạn có thể đoán tôi đã làm gì tối hôm ấy? Tôi quanh quẩn trong suy nghĩ về sự giống nhau di truyền. Tôi quyết định gây áp lực với ông ngoại để có thêm câu trả lời. Tôi chỉ muốn biết ai mới thực sự là cha tôi. Dĩ nhiên tôi biết mình là con lai. Điều này không thể chối cãi. Tôi cũng biết mẹ tôi là người Nhật và ba tôi là người nước ngoài. Nhìn da tôi thì biết ngay, đó không phải là làn da châu Á màu vàng, đúng không? Không phải vậy sao?

Nhưng tôi hoàn toàn chắc chắn rằng ba tôi không thể nào cùng là một người đàn ông Thụy Sĩ đã sinh ra Yuriko được. Tại sao? Trước hết chúng tôi trông không giống nhau một tẹo nào. Thứ hai là làm sao một kẻ xoàng xĩnh như ông lại có được một đứa con gái sáng dạ như tôi. Thật không giống lắm. Bên cạnh đó cái cách ông đối xử với tôi thật không thể tha thứ được. Ông luôn giữ một khoảng cách với tôi và dù ông không làm gì khiến tôi đau lòng nhưng ông cũng không bao giờ tỏ ra yêu thương tôi.

Kể từ khi còn nhỏ, Yuriko đã thường hay chế tạo tôi vì việc chúng tôi trông không giống nhau tẹo nào. Ôi, bạn không tưởng tượng ra là Yuriko lại có thể chế nhạo tôi đúng không? Tại sao lại không? Chỉ vì nó xinh đẹp? Về ngoài có thể lừa dối tất cả. Yuriko độc ác và đáng khinh bỉ gấp mười lần tôi.

Nó chả bao giờ thương tiếc khi ghim những từ như thế này vào tim tôi. “Không biết ba chị đang ở đâu?” Và xoáy thêm vào nỗi đau của tôi khi nói tiếp, “Vì trông chị chẳng giống ba em tí nào.” Đó chính là vũ khí tối thượng của nó.

Tôi nhận ra rằng người bố Thụy Sĩ của tôi không phải là cha đẻ của tôi khi ý thức được sự hiện diện của Yuriko trên đời này. Đúng là Yuriko trông cũng chả giống ai nhưng rõ ràng con bé có cả nét Âu và Á. Và thực tế là sự tối dạ của nó càng cho thấy nó là khuôn đúc của ba mẹ tôi. Tôi cũng không giống ai cả nhưng mặt tôi có nhiều nét châu Á hơn. Và tôi lại là một đứa thông minh. Vậy tôi từ đâu đến? Từ khi đủ lớn để nhận biết mọi chuyện, tôi đã luôn hoài nghi về ba mẹ mình. Ai là cha đẻ của tôi?

Một lần trong tiết khoa học tự nhiên, tôi tưởng tôi đã tìm được câu trả lời: Tôi là kết quả của một sự đột biến gen. Nhưng sự sung sướng của tôi nhanh chóng bốc hơi. Vì nói thế thì chính Yuriko xinh đẹp mới là gen đột biến. Sau khi lý thuyết này tan thành mây khói tôi trở lại với điểm xuất phát: rối bời và thất vọng. Việc không tìm được câu trả lời chính xác tiếp tục hành hạ tôi. Cho đến giờ tôi vẫn chưa tìm ra. Và rồi việc Yuriko trở về Nhật Bản lại lại khiến mỗi nghi ngờ này trỗi dậy.

Hình như ông ngoại đi chơi buổi tối vì không thấy ông ở nhà. Ông cũng chẳng nấu nướng gì cho bữa tối. Không còn sự lựa chọn nào khác, tôi đành đi vo gạo. Tôi lấy đậu phụ trong tủ lạnh ra nấu xúp miso. Trong nhà chẳng còn gì ăn nên tôi đoán ông ngoại ra ngoài đi chợ, thành thử tôi đành đợi ông về. Trời tối dần. Tôi đợi mãi mà không thấy ông ngoại đâu. Gần mười giờ tôi mới nghe thấy tiếng cửa mở ra.

“Ông về muộn thế?”

“Ừ,” ông ngoại lẩm bẩm. Tôi ra hành lang và thấy ông ngoại đang đứng, đầu cúi xuống vẻ nhận lỗi cứ như một đứa trẻ bị mắng. Hmmm, ông ngoại cao hơn thì phải, tôi thầm nghĩ. Ông ngoại tụt chân ra khỏi một đôi giày màu nâu bó sát mà tôi chưa từng thấy bao giờ. Ngồi xuống bậc cửa nhìn kỹ thì tôi mới thấy chúng có gót cao như giày của phụ nữ vậy.

“Giày của ông kiểu gì vậy?”

“Người ta gọi là giày tuyệt mật.”

“Thế quái nào mà người ta có thể bán những đôi giày như thế này chứ?”

“Có vấn đề gì đâu?” Ông ngoại gãi đầu bẽn lễn. Mùi dầu bôi tóc của ông sực nức. Ông ngoại rất chú ý tới vẻ bề ngoài và không bao giờ đi đâu mà không có dầu bôi tóc nhưng hôm nay ông phải bôi gấp đôi bình thường. Tôi bịt mũi lại và soi ông ngoại từ đầu tới chân. Bộ vest màu nâu của ông mà tôi cũng nhìn thấy lần đầu tiên không vừa vặn lắm, chiếc áo sơ mi màu xanh nước biển thì ông mượn của người bạn làm bảo vệ tòa nhà. Tôi nhận ra vì tôi nhớ một lần thấy người bảo vệ mặc chiếc áo này vẻ rất hãnh diện. Vội lại có thể thấy rõ là ông mặc một chiếc áo đi mượn vì tay áo quá dài, thò ra cả ngoài tay áo vest. Cuối cùng là một chiếc cà vạt màu bạc trước cổ.

“Ông xin lỗi. Cháu hẳn đói bụng lắm rồi,” ông nói và đưa tôi một gói giấy nhỏ. Ông có vẻ đang vui. Tôi ngửi thấy mùi lươn nướng xộc lên khiến tôi tưởng mình sắp ngất tới nơi. Gói thức ăn bị dây xốt ra ngoài nhưng vẫn còn âm âm. Tôi lấy hai tay ra đỡ và đứng sững ở đó một lúc không nói gì. Ông ngoại trông rất lạ. Hay là ông đã chán cây bonsai. Nhưng không hiểu ông lấy tiền ở đâu ra để mua giày và quần áo mới?

“Ông ngoại có vest mới ă?”

“Ông mua nó ở Nakaya trước cửa ga,” ông trả lời và đưa tay vuốt ve lớp vải mới. “Nó hơi rộng một tí nhưng ông nghĩ trông càng giống tay chơi hơn. Cháu biết ông rồi đấy, ông chết vì hàng hiệu. Họ tư vấn cho ông cái cà vạt này vì màu bạc sẽ làm nổi bật bộ vest. Nếu nhìn kỹ cháu sẽ thấy trên vải có các motif giống như da rắn, đúng không? Khi gặp ánh sáng thì nó sẽ lóng lánh. Còn đôi giày thì ông mua ở cửa hàng Kitamura phía bên kia ga. Ông hơi thấp, cháu biết đấy và việc người khác cứ nhìn xuống khiến ông rất khó chịu. Thế nên ông lên cơn mua sắm hoang phí một tí. Chiếc áo sơ mi này là thứ duy nhất ông không mua vì ông cũng thấy hơi có lỗi trong việc tiêu quá nhiều tiền cho quần áo. Thế nên ông mượn tạm chiếc áo này của ông bạn trên gác. Nhưng cháu thấy màu của nó cũng hợp với bộ vest đúng không? Lý tưởng nhất là một chiếc áo có cổ tay kép kiểu Pháp. Nếu tìm được một cái sơ mi đẹp có cổ tay kép kiểu Pháp ông sẽ mua ngay. Đó sẽ là món tiếp theo.”

Ông ngoại nhìn chiếc tay áo sơ mi của mình vẻ luyến tiếc. Chúng tụt xuống gần tới ngón tay của ông ngoại. Tôi chỉ vào gói đồ ăn và hỏi, “Thế còn món lươn nướng này thì sao? Ai cho ông ă?”

“Ừ. Ăn nhanh đi. Ông nghĩ cháu có thể dành nó cho bữa trưa mai nữa nên

ông mua thêm.”

“Cháu đang hỏi xem có phải ai cho ông không cơ mà?”

“Còn ông bảo là ông mua mà,” ông ngoại càu nhàu. “Ông có ít tiền lẻ nên mua cho cháu.” Lúc này ông mới nhận thấy là tôi đang giận.

“Có phải ông lại tới quán của mẹ Mitsuru không?”

“Đúng vậy. Cháu có gì không vừa lòng?”

“Ông vừa tới đó tối hôm qua. Ông đúng là có thừa tiền để đốt.”

Ông ngoại mở cửa ban công kêu kẹt một cái và nhìn ra ngoài. Tôi đột nhiên có linh cảm không lành liền chạy ra xem. Hai hay ba cây bonsai đã không còn ở đó.

“Ông đã bán cây bonsai đấy à?”

Ông ngoại không nói gì. Ông bê chậu cây thông đen lên và khẽ cọ má vào những búp thông một cách triu mến.

“Ông định mai sẽ bán nốt nó sao?”

“Không. Tà thà chết chứ không bao giờ bán cái cây này. Kể cả Vườn Thọ có trả cho ta ba mươi triệu yên cũng mặc.”

Nếu tôi để mặc ông ngoại muốn làm gì thì làm hẳn chẳng bao lâu ông sẽ bán hết các cây bonsai của mình. Lợi lộc gì thì Vườn Thọ và quán Blue River sẽ hưởng hết. Chúng tôi sẽ chẳng còn gì.

“Mẹ của Mitsuru có ở đấy không ạ?”

“Cô ấy có ở đó.”

“Thế hai người nói chuyện gì với nhau?”

“Cô ấy rất bận, cháu biết đấy. Cô ấy không thể ngồi đó và hầu chuyện ta suốt buổi.”

Cô ấy. Có cái gì đó trong cách ông nói về bà ấy rất triu mến. Từ ông ngoại toát ra một thứ quyền lực nào đó mà tôi chưa thấy bao giờ, vừa mạnh mẽ vừa mềm mại. Tôi có thể nhận thấy ảnh hưởng của Yuriko ở đây, sự hiện diện của nó thay đổi mọi người xung quanh. Tôi muốn bịt tai và mắt mình lại. Ông ngoại quay lại nhìn tôi, mặt có vẻ sợ hãi. Chắc ông nhận ra rằng tôi đang thấy chướng tai gai mắt với thứ tình yêu mới của ông.

“Thế ông và mẹ Mitsuru nói chuyện gì với nhau?”

“Ông đã bảo cháu là chúng ta không có thời gian để nói chuyện tử tế. Dù sao thì cô ấy cũng là chủ quán bar, nói thế thì phải hiểu chứ.”

“Nhưng rồi hai người cùng đi ra ngoài và ăn lươn với nhau ở đâu đó còn gì.”

“Đúng vậy. Cô ấy bảo cô ấy có thể trốn khỏi các cô gái khác trong phút chốc và muốn ông đi cùng. Cô ấy dẫn ông tới một quán ăn sang trọng phía bên kia sông. Ông hơi lo vì chưa tới một quán lươn sang như thế bao giờ. Đây cũng là lần đầu tiên ông uống nước canh gan. Cũng khá ngon. Ông bảo với cô ấy là giá như cháu cũng được nếm thử vì khổ thân cháu ở nhà một mình nên cô ấy gọi mang về cho cháu một suất. Cô ấy nói là cô ấy rất buồn vì cháu mất mẹ quá sớm nhưng cháu đã rất can đảm đối diện với thực tế một cách đầy bản lĩnh. Cô ấy đúng là một người tử tế.”

Vì sao, tôi tự hỏi, vì sao mà bà ấy lại nói với ông ngoại cứ như một thánh nữ? Ngay cả Mitsuru còn chê mẹ mình cơ mà!

Nhớ lại buổi sáng hôm đó trong xe ô tô khiến tôi thấy ghét mẹ Mitsuru tới ngạt thở, người tôi chỉ chực nổ tung ra.

“VẬY hóa ra món lươn là quà tặng?”

“Ừ, thì cháu buộc ông phải thú nhận rồi đấy thôi.”

Trong khi ông ngoại cố gắng kết thúc câu chuyện thì tôi mới sẵn sàng vào cuộc. “Nếu cháu bảo với mẹ Mitsuru là ông đã từng đi tù thì sao nào? Cháu cá là bà ấy hẳn sẽ rất sốc.”

Ông ngoại cởi áo vest ra không nói một lời. Khoảng trống giữa hai lông mày của ông trĩu xuống. Tôi chọc tức ông ngoại chỉ vì tôi muốn giữ mọi thứ ở nguyên chỗ cũ, chỉ có hai chúng tôi sống hạnh phúc giữa những cây bonsai. Vì giờ đây ông ngoại đang đe dọa sẽ hủy hoại tất cả để dán thân vào vương quốc tình ái gớm ghiếc, y hệt như Yuriko. Đồ phản bội!

“Nếu có ai đó nói với cô ấy về chuyện đó thì người đó sẽ là ông,” ông ngoại nói với một tiếng thở dài nã nê. Vừa nói xong thì ông ngoại bị trượt chân và giẫm lên ống quần một lúc mới lấy lại được thăng bằng. Không có đôi giày tuyệt mật, chiếc quần trở nên quá dài và kéo lê phía sau ông như đuôi áo samurai lúc hầu triều. Tôi không nhịn nổi lăn ra cười. Đầu tiên là Kazue với đôi mí mắt giả và giờ là ông ngoại. Vì tình yêu mà con người ta có thể trở nên ngu muội. Tôi giận tới phát điên lên.

“Ông ngoại, thế bà ấy thì có phải là một nguồn cảm hứng không?”

Ông ngoại nhìn tôi ngạc nhiên. Thất vọng, tôi hỏi lại, giọng run lên vì

giận dữ. “Mẹ của Mitsuru ấy. Cháu hỏi thế bà ấy thì có phải là một nguồn cảm hứng không?”

“À. Chính thế. Cô ấy chính là một nguồn cảm hứng!”

Tôi tràn trề thất vọng. Làm sao mà ông ngoại, một người cả ngày chăm chút các cây bonsai và nhắc đi nhắc lại những từ như điên rồ và cảm hứng, lại có thể gọi một phụ nữ trung niên ăn mặc lôi thôi là nguồn cảm hứng? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Trước đây ông ngoại có nói Yuriko quá xinh đẹp để có thể trở thành nguồn cảm hứng, giờ ông lại thay đổi ba trăm sáu mươi độ. Tôi cảm thấy tình cảm của tôi dành cho ông ngoại bắt đầu lung lay. “Thôi được. Giờ cháu có chuyện muốn nói với ông đây.”

Ông ngoại treo chiếc áo vét gọn ghẽ lên mắc và quay ra nhìn tôi. “Chuyện gì nữa đây?” “Ba cháu là ai? Ông ấy hiện ở đâu?”

“Ba cháu là ai? Cháu có nghiêm túc không đây? Cháu biết ba cháu chính là cái tên người Thụy Sĩ khôn kiếp ấy còn gì.” Ông ngoại tháo thắt lưng quần ra, giọng khó chịu, “Chả còn nó thì còn ai vào đây?”

“Đó là một sự lừa dối. Ông ta không phải ba cháu.”

“Chúng ta có thực sự phải lôi chuyện đó ra nói bây giờ không?”

Ông ngoại nhắc chân ra khỏi chiếc quần dài và ngồi xuống chiếu, đột nhiên trông ông vô cùng mệt mỏi. “Cháu đang nằm mơ à? Mẹ cháu là con gái ta. Ba cháu là cái tên người Thụy Sĩ đó. Ta lúc nào cũng phản đối cuộc hôn nhân đó nhưng mẹ cháu không chịu nghe và lấy nó bằng mọi cách. Thế đấy, cháu nghĩ lung tung rồi.”

“Nhưng trông cháu chẳng giống ai trong bọn họ, mà cũng chẳng giống bất cứ ai cả.”

Ông ngoại tôi nhìn vẻ hoang mang như thể ông không hiểu tại sao mà tôi quá phiền muộn vì chuyện ấy. Tôi quá thất vọng và quẫn trí tới mức chỉ muốn ném quách cái gói lươn nướng xuống sàn. Nhưng chưa kịp hành động tôi chợt có một ý nghĩ đáng sợ. Nếu mẹ tôi đã đem tất cả bí mật xuống mồ mà không muốn cho ai biết?

“Cứ kiểm tra sổ gia đình mà xem. Tất cả đều có ghi ở đó,” ông ngoại vừa nói vừa lôi chiếc cà vạt ra khỏi cổ và cặm cùi vuốt lại cho phẳng phiu. Nhưng tôi biết làm thế cũng chẳng ích gì. Ba tôi hẳn là một người da trắng đẹp trai và thông minh, có lẽ là người Pháp hay người Anh gì đấy. Ông ấy

chắc đã bỏ rơi mẹ để đi chu du một mình. Có thể ông ấy đã chết. Nếu vậy thì tôi sẽ không bao giờ có thể liên lạc với ông ấy. Hay ông ấy đang đợi tôi lớn lên để có thể liên lạc với tôi.

Tôi luôn có một cảm giác kỳ lạ về khoảng cách với ba tôi, một khoảng cách mà tôi không tài nào vượt qua được. Tất cả những gì có thể nói về mối quan hệ của chúng tôi là chúng tôi không hợp nhau. Ông nói chuyện rất tự nhiên với Yuriko. Nhưng với tôi lúc nào ông cũng căng thẳng. Tôi có thể nhận thấy ngay lập tức môi ông mím lại, cứ đối mặt với nhau là hai chúng tôi không biết nói gì, ông thường mất rất nhiều thời gian để suy nghĩ xem phải bắt đầu như thế nào.

Đôi khi có những hôm vừa đi làm về tới nhà là ba tôi tra khảo tôi dồn dập. Mỗi lần như thế là tôi biết ba đang không vui và tôi phải dè chừng. Nhưng ngược lại, tôi cũng cảm thấy một thôi thúc được phản loạn, được dồn ép ba tôi vào một cuộc đối đầu.

Nhưng ba mẹ tôi cãi nhau thì thật kinh khủng. Yuriko vẫn sẽ ngồi xem tivi một cách dửng dưng. Nhưng nếu tôi và ba tôi cãi nhau thì con bé sẽ bỏ đi chỗ khác. Không biết là do nó đại nghịch hay nó không chịu được khi nhìn tôi và ba tôi xung đột?

Khi ba mẹ tôi cãi nhau thì chủ yếu là về chi phí sinh hoạt trong gia đình. Trong gia đình tôi ba là người cầm tiền. Hằng ngày ba đưa tiền cho mẹ đi chợ mua đồ ăn. Tôi đã nói từ trước rằng ba tôi là một kẻ keo kiệt, tính toán chi li đến khó tin.

“Hôm qua bà đã mua rau chân vịt rồi, không có lý gì hôm nay lại mua nữa.”

Mẹ tôi cố cãi một cách vô ích. “Thế ông có biết rau chân vịt sau khi luộc thì nó còn lại bao nhiêu không?” bà nói, một tay chụm thành nắm nhỏ rồi thả vào lòng bàn tay còn lại để diễn tả sự ngót lại của rau sau khi luộc.

Ba tôi cũng chụm một tay rồi xò ra để chứng tỏ ngược lại.

“Đúng là ông không nấu ăn bao giờ,” mẹ tôi sẽ nói vậy. “Vì ông chả hiểu mình nói gì. Rau nó ngót lại. Nếu bốn người ăn thì chỉ đủ cho một ngày. Thế nên ngày nào phải mua ngày nấy. Nếu luộc rau và làm salad thì ăn nhỗng cái là hết. Còn nếu thái ra và xào với cà rốt và thịt thì cũng được nhưng không hợp với món chính. Tôi chỉ cố rau dưa phù hợp với những món mà

ông muốn ăn ở cái nhà này. Ông chả biết gì cả.”

Và bà cứ tiếp tục lái nhai như vậy một cách vô ích.

Còn ba tôi thì lúc nào cũng chỉ nghĩ là mình đúng nên hễ ai cãi lại là ông điên tiết. Sau Yuriko, tôi ghét ông ta nhất. Tóm lại, tôi có một tuổi thơ vô cùng đơn độc và lớn lên trong sự ghét bỏ các thành viên khác trong gia đình. Thật đáng thương hại, không phải vậy sao? Đó là lý do tại sao tôi lấy làm lạ trước việc Kazue Sato có thể chấp nhận các giá trị của cha cô ta một cách vô điều kiện. Tôi thật không hiểu nổi sao người ta lại trở thành con gái rệu của bố mình trong hoàn cảnh đó. Tôi càng cảm thấy khinh ghét cô ta hơn.

Mối quan hệ giữa tôi và cha tôi thì như tôi vừa kể. Ngoài ra tôi cũng chưa bao giờ yêu hay quan hệ xác thịt với bất cứ người đàn ông nào. Tôi không phải một kẻ cuồng dâm như Yuriko.

Tôi không thể tưởng tượng ra một sinh vật nào ghê tởm hơn đàn ông với đám xương xẩu và cơ bắp cứng đờ, da thịt nhẽ nhại mồ hôi và lông lá đầy người, lại thêm những chiếc đầu gối củ lạc. Tôi ghét đàn ông giọng trầm, cơ thể bốc ra một mùi như mỡ động vật, đàn ông hành xử lỗ mǎng và không bao giờ chải đầu. Kể ra những điều gớm ghiếc về đàn ông thì thật không bao giờ hết. Tôi thật may mắn vì xin được việc ở tòa thị chính quận nên không phải đi làm hằng ngày bằng phương tiện giao thông công cộng trên những toa tàu chật ních người. Tôi không nghĩ là mình có thể chịu được nỗi việc bị nhồi nhét trong một toa tàu với đám viên chức nam bốc mùi.

Nhưng tôi cũng không phải là người đồng tính nữ. Tôi chẳng bao giờ có những hành động như nhuốc như vậy. Đúng là tôi có hơi phải lòng Mitsuru một tí hồi trung học. Nhưng nó giống như sự nể phục thì hơn, và lại nó cũng rất ngắn ngủi. Khi tôi để ý thấy Mitsuru sử dụng trí tuệ như một thứ vũ khí thì tôi cảm thấy rất ngưỡng mộ cô ấy. Nhưng một chuyện đã xảy ra khiến giữa tôi và Mitsuru xảy ra xung đột.

Nhiều tuần đã trôi qua kể từ khi ông ngoại bắt đầu năng lui tới quán Blue River. Ông kiếm tiền cho các cuộc phiêu lưu của mình bằng cách bán dần đám cây bonsai. Mỗi lần nhìn ra ngoài ban công trống rỗng tôi lại thấy buồn, lòng tràn ngập một cảm giác cay đắng và một cái gì đó còn hơn cả tuyệt vọng. Và thế rồi cái gì đến đã phải đến, cái ngày tôi chìm đắm trong cảm giác bị bỏ rơi.

Tôi vừa kết thúc lớp nghệ thuật học. Tôi chọn môn thư họa. Thầy giáo hướng dẫn bảo chúng tôi viết bất cứ từ gì mà chúng tôi thích nên tôi đã phác ra từ Cảm hứng một cách hoành tráng. Khi quay về lớp, tôi thấy Mitsuru vừa hết giờ âm nhạc đang giở bản nhạc ra vầy vầy tôi lại gần. Tôi đang sẵn bực mình vì trót làm dây mực lên áo sơ mi. Cái giọng hờn hờ của Mitsuru càng làm tôi khó chịu. Cô ấy hẳn đang bù đầu vào sách vở để chuẩn bị cho bài kiểm tra giữa kỳ sắp tới, mắt cô ấy đỏ ngầy vì thiếu ngủ.

“Tớ có chuyện muốn nói với bạn. Bây giờ được không?”

Tôi nhìn những mạch máu màu đỏ tạo thành một hình dạng kỳ lạ trong lòng trắng ở mắt Mitsuru và gật đầu.

“Mẹ tớ muốn ăn tối với bạn, ông ngoại bạn và tớ. Bốn người chúng ta. Bạn nghĩ sao?”

“Vì sao?”

Tôi giả vờ không biết gì. Mitsuru gõ tay lên những chiếc răng cửa và nghiêng đầu sang một bên.

“Thì có vẻ như là mẹ tớ rất quan tâm tới bạn. Bạn cũng ở gần đó nên bà ấy muốn có cơ hội thỉnh thoảng gặp nhau chuyện trò cho vui. Nếu được thì chúng ta sẽ tới nhà tớ hoặc ra ăn ngoài, nhà tớ mời.”

“Sao tớ với bạn phải đi? Không phải sẽ hợp lý hơn nếu mẹ bạn và ông ngoại tớ tự đi ra ngoài mà ăn với nhau sao?”

Mitsuru rất ghét những thứ vô lý. Tôi thấy mắt cô ta lóe lên như thể đang cố giải một câu đố.

“Ý bạn là gì?”

“Bạn nên hỏi mẹ bạn ấy. Tớ không phải là người nên giải thích.”

Lần đầu tiên tôi thấy Mitsuru nổi giận. Mặt cô ấy đỏ bừng lên và mắt cô ấy cứ như chực phóng ra dao nhọn.

“Bạn không được thô lỗ như thế. Nếu bạn muốn nói gì thì cứ nói ra. Tớ không thích đùa giỡn.”

Khi nghe giọng cô ấy như chực khóc tôi biết là mình đã làm cô ấy tổn thương. Mitsuru rất dễ xúc động mỗi khi có chuyện gì liên quan tới mẹ cô ấy. Nhưng tôi vẫn phải nói cho cô ấy biết là tôi nghĩ gì.

“Thôi được. Ông ngoại tớ phát điên lên vì mẹ bạn. Chuyện đó bản thân nó không có gì sai và cũng chả liên quan gì với tớ. Nhưng tớ không muốn bị

kéo vào trong chuyện ấy. Tớ từ chối làm con tốt trong ván cờ tình yêu của họ.”

“Bạn muốn ám chỉ gì?”

Mặt Mitsuru chuyển từ đỏ sang tái dần.

“Ông ngoại tớ đã trở thành một khách hàng thường xuyên tại quán bar của mẹ bạn. Vì không có tiền nên ông đã phải bán hết các cây bonsai của mình. Chuyện đó cũng không ảnh hưởng gì tới tớ. Nhưng tại sao mẹ bạn lại muốn dây dưa với một người như ông ngoại tớ? Tớ thấy rất lạ. Ý tớ là ông ngoại tớ đã gần sáu mươi bảy tuổi còn mẹ bạn vẫn chưa tới năm mươi có đúng không? Dĩ nhiên khi người ta thực sự yêu nhau thì tuổi tác không quan trọng. Tớ chỉ thực sự khó chịu khi thấy sự ham muốn chứ không phải tình yêu hủy hoại mọi thứ. Có lẽ tất cả là do em gái tớ nhưng bạn, gần đây bạn cũng thay đổi. Và giờ là tới ông ngoại tớ hành xử kỳ quặc. Từ khi Yuriko quay lại, mọi thứ cứ rối tung cả lên và tớ không thể chịu được nữa. Bạn có hiểu không?”

“Không. Tớ không hiểu.” Mitsuru trả lời với vẻ bình tĩnh. Cô ấy chậm rãi lắc đầu và nói, “Bạn nói chả đâu vào đâu cả. Nhưng tớ hiểu một điều là bạn không cho phép ông ngoại bạn tiếp xúc với mẹ tớ.”

Đó không phải là vấn đề cho phép, mà còn tệ hơn thế. Là vì tôi vốn ghét những người đang yêu vì họ phản bội tôi. Thấy tôi im lặng không nói gì, Mitsuru tiếp tục.

“Bạn đúng là rất trẻ con. Tớ chả quan tâm tới việc của mẹ tớ. Nhưng bạn làm như thể hành vi của mẹ tớ rất đáng hổ thẹn và tớ không muốn nghe bất cứ lời nào nữa của bạn. Tớ sẽ không bao giờ nói chuyện với bạn hay tiếp xúc với bạn nữa. Bạn hài lòng chưa?”

“Tớ cho rằng tớ cũng chả có sự lựa chọn nào khác.”

Tôi nhún vai trả lời. Và gần nửa năm tiếp theo tôi không liên lạc gì với Mitsuru nữa.

Tôi nghĩ chúng ta nên quay câu chuyện trở lại với Kazue Sato, không phải vậy sao? Sao lại thế? Tôi có thể tin rằng bạn không muốn nghe thêm bất cứ chi tiết nào liên quan tới câu chuyện tình yêu góm ghiếc của ông ngoại tôi và mẹ Mitsuru. Nhưng đúng là ngay sau đó có xảy ra một chuyện hết sức thú vị. Như bạn biết đấy, Mitsuru đã trúng tuyển vào trường Đại học Y Tokyo như dự định. Tôi biết được điều đó vì cô ấy đã liên lạc với tôi ngay sau khi tôi nhập học tại khoa tiếng Đức của trường đại học Q. Rất nhiều chuyện đã xảy ra vào lúc này. Không có gì liên quan tới Yuriko và Kazue nhưng tôi vẫn muốn kể.

Những hành động kỳ quặc của Kazue Sato bắt đầu trở nên lộ liễu từ khi nào? Có lẽ là vào năm thứ hai ở trường trung học. Yuriko đang ở năm thứ nhất và nghe đồn là Kazue bắt đầu đi theo con bé ở khắp mọi nơi. Theo từ ngữ bây giờ có thể gọi cô ta là kẻ chuyên rình rập. Thật điên rồ. Kazue theo dõi lớp học của Yuriko. Nếu Yuriko có giờ thể dục thì Kazue sẽ âm thầm quan sát, nếu Yuriko tham dự một trận đấu với đội hoạt não viên thì thế nào Kazue cũng sẽ xuất hiện. Cô ta giống hệt một con chó theo đuôi chủ. Cô ta có thể còn rình mò xung quanh nhà Johnson cũng nên. Mỗi lần chạm trán với Yuriko là mắt cô ta không rời con bé, dán chặt vào con bé như thể cô ta đang bị bùa phép. Điều gì đã khiến cho Kazue cứ đi theo rình rập Yuriko như vậy? Ngay cả tôi cũng không đoán ra nổi.

Yuriko xuất hiện ở đâu là rầm rĩ ở đó. Từ khi Kijima con chuyên lên trường trung học nam sinh Q ở đầu kia thành phố thì Mokku, con gái tổng giám đốc công ty nước tương thế chỗ cậu ta và đi theo Yuriko như một cái đuôi.

Mokku là quản lý đội hoạt não viên. Thực chất cũng chính là vệ sĩ của Yuriko nên Yuriko đi đâu thì cô ta đi đó, bảo vệ con bé khỏi những người hâm mộ cũng như chính những người thèm muốn và ghen tị với vị trí của con bé. Yuriko chính là “linh vật” của cả đội. Thì chính là như thế chứ còn gì? Không thể hy vọng một đứa đầu rỗng như Yuriko làm chủ những động tác phức tạp trong các bài trình diễn của đội hoạt não viên. Tất cả những gì nó phải là là đứng phơi mặt ra đó như một biển quảng cáo để chứng tỏ với cả thế giới rằng nhan sắc của các hoạt não viên trường Q đã được nâng cấp nhiều lắm rồi.

Khi Yuriko đẹp như bức tượng bước trong sân trường với Mokku không ai có thể rời mắt khỏi con bé, sự xuất hiện của nó giống như bom tấn. Tôi ngỡ ngàng khi thấy con bé trông mới cao ngạo làm sao. Nó bước đi đằng trước Mokku, mặt không để lộ chút cảm xúc nào giống như một bà hoàng. Mokku đi theo sau như một gia nhân. Và cuối cùng là Kazue vừa đi vừa cố gắng đuổi kịp bọn họ. Thật đúng là một cảnh tượng khôi hài.

Đôi khi tôi để ý thấy ngay sau bữa trưa, Kazue sẽ lập tức chạy vào nhà vệ sinh để nôn hết ra. Nói là bữa trưa nhưng chẳng nhiều nhận gì cho cam, chỉ là một nắm cơm nhỏ và một miếng cà chua hay hoa quả gì đó. Kazue thường mang theo một loại bánh rẻ tiền làm từ bột đậu. Nhưng ngay khi ăn bánh xong là cô ta lại cảm thấy hồi hận và chạy ngay vào toa lét để móc họng ra. Cả lớp đều biết chuyện đó nên mỗi khi Kazue bắt đầu thò tay vào túi bánh là các học sinh khác lại huých tay nhau và cười nhạo. Đúng là Kazue có vấn đề về rối loạn ăn uống. Dĩ nhiên vào thời điểm ấy chúng tôi không biết rằng đó cũng là một thứ bệnh. Chúng tôi chỉ thấy khó chịu với Kazue vì chế độ ăn uống không cân bằng và thói quen nôn mửa sau bữa ăn của cô ta.

Nghe nói tai tiếng của cô ta ở câu lạc bộ trượt băng cũng rất tệ. Mặc dù bị nhắc nhở rất nhiều lần, chẳng bao giờ cô ta chịu đóng lệ phí thuê sân. Cô ta mặc bộ đồ thi đấu cả trong những giờ tập bình thường và lượn lơ trên sân, đầu óc cứ như trên mây. Có vẻ như sớm hay muộn người ta cũng sẽ yêu cầu cô ta rời khỏi đội, thế nhưng ngạc nhiên thay, chuyện đó đã không bao giờ xảy ra. Bởi vì Kazue tỏ ra hữu dụng khi các thành viên khác muốn chép vở chuẩn bị cho thi cử của cô ta. Kazue cho các thành viên trong câu lạc bộ chép bài miễn phí nhưng các bạn học khác thì phải trả tiền, một trăm yen cho bài vở một ngày trên lớp. Phần lớn bạn học găm giữ sau lưng cô ta vì sự bủn xỉn đó.

Kazue hoàn toàn thay đổi ở học kỳ hai năm thứ nhất. Lúc đầu cô ta cố gắng hết sức để hòa nhập với môi trường thượng lưu của trường Q. Nhưng tới mùa đông thì cô ta đột ngột thay đổi. Sau đó ở trường đại học tôi có nghe ai đó nói rằng cuộc đời cô ta ngoặt sang một hướng khác kể từ khi cha cô ta qua đời nhưng tôi thì thấy rằng cô ta đã bắt đầu thay đổi diện mạo ở đầu năm học thứ hai.

Tôi cũng để ý thấy Kazue bắt đầu tra tấn giáo viên bằng một chuỗi lời

nhải những câu hỏi linh tinh. Các giáo viên trở nên mất kiên nhẫn. “Thôi được rồi, hãy chuyển sang câu hỏi tiếp theo,” họ thường nói và nhìn đồng hồ chỉ để Kazue lại có dịp than thở, giọng đầy nước mắt, “Nhưng thưa giáo sư, em vẫn chưa hiểu.” Cả lớp có trợn mắt lên phản đối thì cô ta cũng chẳng quan tâm. Tôi nghĩ Kazue chẳng bao giờ để ý tới nhận thức về hiện thực quanh mình. Mỗi khi giáo viên hỏi gì mà Kazue biết thì cô ta sẽ là người đầu tiên giơ tay lên, mặt mũi tung bừng. Và khi chép lại các câu trả lời cô ta sẽ lấy tay che vở lại y như học sinh tiểu học đang phải cạnh tranh lấy một chỗ ở trường cấp hai. Cô ta đúng là một kẻ lập dị mà không ai muốn dây.

Nhưng tôi vẫn giao du với cô ta. Bạn hiểu vì sao, đúng không nào? Kazue đã trông đợi vào một mối quan hệ vô vọng và hoàn toàn vỡ mộng. Dĩ nhiên là tôi đang nói về chuyện của cô ta với Takashi Kijima. Tôi muốn biết tôi có thể làm gì để khiến cho tình yêu mà Kazue ấp ủ với Kijima phồng lên như bong bóng. Kazue đã nghe theo lời khuyên của tôi và viết cho Kijima một loạt thư. Cô ta luôn đưa tôi đọc trước. Tôi sẽ sửa chữa vài chỗ và gửi lại cho cô ta. Rồi cô ta sẽ tiếp tục viết đi viết lại nhiều lần. Bạn có muốn đọc không? Tôi sẽ cho các bạn xem. Tại sao tôi có được những bức thư đó? Vì tôi đã chép lại từng bức trước khi gửi lại cho cô ta.

Xin hãy thứ lỗi cho sự đường đột của lá thư này. Tôi biết rằng hẳn không được tế nhị cho lắm khi đột ngột viết thư cho cậu như thế này. Lần nữa, xin hãy bỏ qua cho tôi.

Nếu có thể, tôi xin bắt đầu bằng việc tự giới thiệu về mình. Tên tôi là Kazue Sato, học sinh nhóm B năm thứ nhất trường trung học. Mục tiêu của tôi là trúng tuyển vào khoa kinh tế trường đại học và nghiên cứu về kinh tế. Vì lý do đó mà tôi quyết tâm học hành chăm chỉ mỗi ngày, phải nói rằng tôi là một học sinh vô cùng nghiêm túc. Tôi cũng là thành viên của câu lạc bộ trượt băng nghệ thuật. Tôi vẫn chưa có đủ kinh nghiệm để thi đấu (hay đúng hơn là còn chưa vững vàng lắm). Nhưng tôi tập luyện chăm chỉ với mơ ước một ngày nào đó có thể ra sân. Tôi bị ngã nhiều lần nên sau mỗi buổi tập là tôi lại bị xước xước khắp cả người. Các thành viên lão luyện trong câu lạc bộ bảo tôi rằng đó là chuyện bình thường. Thế nên tôi vẫn rất hào hứng tập luyện.

Tôi có sở thích là làm thủ công và viết nhật ký. Tôi viết nhật ký từ hồi học lớp một và không có ngày nào là tôi không viết. Một ngày mà không có gì viết

thì tớ sẽ buồn đến không ngủ được. Takashi, tớ nghe nói là cậu không tham gia câu lạc bộ nào. Thế cậu có sở thích gì không?

Hiện tớ đang học sinh học với cha cậu, giáo sư Kijima. Thầy đúng là một thầy giáo tuyệt vời. Thầy có thể giải thích những điều khó hiểu nhất một cách vô cùng đơn giản. Tớ vô cùng kính trọng kỹ năng sư phạm cũng như phẩm chất cao quý của thầy. Việc trường trung học nữ sinh Q có nhiều giáo viên xuất chúng như giáo sư Kijima khiến tớ cảm thấy may mắn vì đã thi đỗ vào đây. Takashi, tớ nghe nói cậu đã được học ở trường Q từ nhỏ nhờ giáo sư Kijima. Cậu thật quá may mắn.

Tớ hơi xấu hổ nhưng tớ cần phải thú nhận với cậu một điều. Mặc dù học trước cậu một năm, tớ đã phải lòng cậu. Tớ không có anh em trai mà chỉ có một cô em gái nên không có nhiều kinh nghiệm về đàn ông. Nếu không ngại, cậu có thể trả lời thư tớ được không? Tớ mơ về cái ngày nhận được tin của cậu. Còn giờ xin hãy chấp nhận lá thư này. Và chúc may mắn với kỳ thi sắp tới.

Kazue Sato

Đó là lá thư đầu tiên cô ta gửi đi. Khi nhìn thấy lá thư thứ hai, tôi không nhìn được cười. Đó là vì bài thơ “Con đường hoa violet trở bông.” Khi tôi đọc bài thơ đó, cô ta nói cô ta muốn được ca sĩ Banban Hirofumi hát nó.

Con đường hoa violet trở bông
Hoa violet dại dưới chân em
Trên con đường anh quen
Hái một nhành hoa vỡ
Biết anh qua chốn đó
Với những đóa violet dại nở dọc đường
Với bầu trời và trái tim anh chan chứa yêu thương
Em nhìn về phía trước và rơi lệ
Như đã được gặp anh suốt đường về
Hoa violet dại, em không nhìn thấy
Và tình anh em không thể kiếm tìm
Hoang mang, sợ hãi
Núi và những vách đá im lìm đứng kia

Có lần Kazue có cho tôi xem một bài thơ haiku hay bài thơ gì đó của

Toshizo Hijikata, nhà kiếm đạo nổi tiếng, người chống lại quá trình phục hưng Minh Trị ở thế kỷ mười chín. Tôi nhớ câu thơ của ông như thế này: “Đường tình, biết thì sẽ lạc, không biết thì không lạc.” Kazue đã chép lại mấy câu này vào một mẩu giấy và ghi chú: Đó chính là những gì tôi nghĩ. Cô ta cuộn mẩu giấy đó lại và cho vào trong một chiếc phong bì. Kazue có thể thành công trên con đường học vấn nhưng nói tới tình yêu thì cô ta không những non nớt mà còn rất cổ hủ.

“Này, bạn nghĩ sao? Bạn có nghĩ là tớ nên mạnh dạn gửi nó đi?” Kazue hỏi và cho tôi xem lá thư. Tôi nửa mừng nửa lo. Một tuần đã trôi qua kể từ khi cô ta gửi lá thư đầu tiên đi. Tôi đã khuyên cô ta viết tiếp lá thư thứ hai. Vậy tôi lại còn tỏ ra lo lắng nỗi gì, bạn hẳn thắc mắc. Vì tôi biết những người đang yêu có khả năng hành động một cách ngu xuẩn. Bạn không thấy điều đó thật đáng sợ hay sao? Kazue đã坦然 nhiên bộc lộ sự thiếu tài năng và lý trí của mình, lại còn phơi bày sự hổ thẹn của mình ra với người nhận thư mà không nghĩ tới hậu quả.

Dĩ nhiên Takashi không hồi âm. Thông thường thì các cô gái sẽ tự hiểu là cậu trai đó không quan tâm tới mình. Nhưng Kazue thì lại rối bời lên.

“Tại sao cậu ấy không trả lời? Hay cậu ấy không nhận được thư?” cô ta nói, đôi mắt dán mí giả kiểu Elizabeth kịch cớm mở to. Hai con ngươi lóe sáng. Và cả người cô ta, lúc này đang còi cọc hơn bao giờ hết đột nhiên tỏa ra một vàng ánh sáng kỳ lạ, một thứ thân nhiệt lấp lánh. Trông cô ta giống như một sinh vật dưới đầm lầy. Vậy ra ngay cả một sinh vật xấu xí như thế cũng có thể yêu? Tôi sợ tới mức không dám nhìn thẳng vào mặt cô ta nữa. Nhưng cô ta vẫn ở đó kéo tay tôi và nài nỉ. “Thế bạn nghĩ sao? Sao hả? Bạn bảo tớ nên làm gì bây giờ?”

“Sao bạn không gọi điện cho Takashi và hỏi thẳng cậu ta?”

“Tớ không thể làm thế được.”

Mặt cô ta tái nhợt.

“Thế thì tặng cho cậu ta một món quà Giáng sinh rồi nhân tiện hỏi luôn.”

Nghe gợi ý đó mặt Kazue sáng lên.

“Tớ sẽ đan cho cậu ấy một cái khăn.”

“Hay đấy! Tất cả bọn con trai đều chết mê những thứ làm bằng tay.”

Tôi nhìn quanh lớp học. Giờ đang tháng Mười một và khắp nơi bọn con

gái ngồi đan khăn, áo, mũ cho bạn trai.

“Cám ơn bạn. Tớ sẽ làm thế!”

Giờ thì đã có một mục tiêu mới, Kazue bắt đầu bình tĩnh trở lại. Sự tự tin lại trở về trên khuôn mặt của cô ta. Cô ta đang tự khuyến khích mình, tôi biết thế. Khuôn mặt của cô ta những lúc như vậy trông giống hệt một người đàn ông. Giống hệt bố cô ta. Vào cái ngày mà mẹ tôi mất khi bảo tôi đừng giao du với Kazue nữa, ông ta trông cũng ngạo mạn như vậy.

Gần tới Giáng sinh, cái khăn mà Kazue đan cho Takashi đã dài hơn một mét. Trông xấu kinh, màu đen kẻ vàng giống hệt đít ong. Tưởng tượng ra Takashi quấn cái khăn đó quanh cổ tôi cố lắm mới nhìn được cười.

Một buổi chiều mùa đông trời sắp tối, tôi gọi điện tới nhà Takashi. Bố cậu ta có một cuộc họp giao ban ngày hôm đó nên tôi biết là ông ta không có ở nhà. Takashi trả lời điện thoại, giọng tươi vui nhẹ nhõm tới đáng ngạc nhiên. Không nghi ngờ gì, ở nhà Takashi là một người khác hẳn. Điều đó khiến tôi lạnh hết cả gáy.

“Xin chào? Đây là gia đình Kijima!”

“Đây là chị của Yuriko. Có phải là Takashi đấy không?”

“Đúng vậy. Ra chị là người chị gái mà không giống Yuriko tẹo nào. Chị cần gì?”

Kijima lập tức thay đổi giọng nói dễ chịu lúc ban đầu, giọng cậu ta trầm xuống cả quãng tám.

“Cám ơn cậu vì những gì cậu đã làm cho Yuriko,” tôi mở đầu một cách bài vở. “Nói thật ra là tôi có việc muốn nhờ cậu.”

Tôi có thể cảm thấy là Takashi bỗng trở nên thận trọng. Tôi nghĩ tới đôi mắt gian xảo của cậu ta và bắt đầu cảm thấy ghê ghê. Chỉ muốn dập máy cho nhanh nên tôi đi thẳng vào vấn đề.

“Chuyện này rất khó thảo luận trên điện thoại nhưng tôi biết cậu cũng chả muốn gặp tôi nên tôi cứ nói thẳng luôn nhé. Cậu có nhận được thư từ Kazue Sato bạn cùng lớp tôi phải không?”

Tôi nghe thấy Takashi nín thở.

“Kazue muốn biết tại sao cậu lại không trả lời thư của cô ấy. Điều đó làm cô ấy vô cùng xấu hổ.”

“Tại sao cô ấy không trực tiếp hỏi tôi?”

“Cô ấy khóc và khi tôi hỏi cô ấy thì cô ấy nói cô ấy không có đủ can đảm để gọi cho cậu. Thế nên tôi gọi thay cô ấy.”

“Cô ấy đã khóc ư?”

Takashi đột ngột im lặng. Tôi vốn không chờ đợi điều đó. Tôi bắt đầu thấy bất an. Tôi sẽ phải làm gì nếu mọi chuyện không diễn ra như tôi đã định?

“Kazue rất hối hận vì đã gửi cậu những lá thư đó.”

Takashi vẫn im lặng thêm một lúc nữa rồi mới lên tiếng. “Thật vậy sao? Thật ra tôi cũng hơi có ấn tượng. Nhất là bài thơ thấy rất hay.”

“Cậu thích nó ở điểm nào?”

“Vì nó ngọt ngào và trong sáng.”

“Cậu nói dối!” Tôi nhận thấy mình vừa hét lên. Cậu ta thật gian trá không chịu được. Không có lý do nào Takashi lại có thể thích bài thơ ngớ ngẩn đó được.

Nhưng Takashi trả lời rất nhẹ nhàng, “Không, thật thế mà. Vì tôi và Yuriko có tham gia những hoạt động mà sự trong sáng như vậy thật là hiếm.”

“Cậu định nói gì?”

Sự quan tâm của tôi lập tức tập trung vào mối quan hệ bí mật giữa Yuriko và Takashi. Tôi có thể ngửi thấy mùi tội lỗi đang lên men. Tôi lập tức quên mất Kazue và bắt đầu nghĩ xem Takashi muốn nói gì. Nhưng Takashi vội vàng nói chen vào, vẻ rất đáng nghi.

“Chuyện đó không quan trọng, không phải sao? Việc làm thêm của tôi với Yuriko chả liên quan gì tới chị.”

“Việc làm thêm? Thế hai người đang làm cái việc gì? Cậu nên nói với tôi vì dù sao tôi cũng là chị của Yuriko.”

Tôi căng thẳng chờ đợi câu trả lời của Takashi. Hai đứa đang làm việc gì đó để kiếm tiền. Một việc nơi sự trong sáng thật là hiếm. Tôi chợt nhớ lại lần gặp Yuriko gần đây nhất, con bé có đeo một chiếc dây chuyền vàng lấp lánh ở cổ. Có thể nhìn thấy sau chiếc áo sơ mi đồng phục con bé mặc một chiếc áo lót viền đăng ten và chân nó thì đi một đôi giày lười kết dây màu xanh và đỏ. Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là hàng hiệu Gucci. Tôi chắc là con bé không có nhiều tiền tiêu vặt đến thế. Làm sao mà nó có đủ tiền để mua

những thứ quần áo phù hợp với môi trường quý tộc ở trường Q? Mà còn hơn thế. Nói tới thời trang, Yuriko còn là đưa đi đầu. Tôi trở nên vô cùng tò mò. Tôi để ống nghe ra xa và suy nghĩ làm thế nào để tìm ra bí mật của hai đứa. Chắc tôi im lặng quá lâu vì tôi nghe thấy tiếng Takashi hét lên từ đầu dây bên kia, “A lô, chị còn đó không? Có chuyện gì không vậy?”

“Ôi xin lỗi. Thế hai người làm thêm việc gì?”

“Quên chuyện đó đi. Thế chị muốn tôi làm gì với những lá thư của Sato?”

Takashi thay đổi chủ đề. Tôi đành phải tìm câu trả lời bằng cách khác thôi. Bỏ cuộc, tôi quay lại với vấn đề của Kazue.

“Kazue rất xấu hổ. Cô ấy bảo tôi gọi cậu thì tôi làm.”

“Thật kỳ lạ. Tôi là người nhận thư, giờ lại phải gửi trả chúng? Mà tại sao cô ấy muốn có chúng?”

“Nghe này, Kazue rất phiền lòng vì chuyện này. Nếu cậu không giữ chúng lại, cô ấy nói cô ấy sẽ cứa cổ tay hay làm gì đó tương tự. Có thể cô ấy sẽ uống thuốc ngủ tôi cũng không biết nữa. Hãy gửi chúng lại ngay khi có thể.”

“Được thôi!” Takashi đáp, giọng ngán ngẩm. “Tôi sẽ đưa trả cho cô ta ngày mai.”

“Không. Thế không nên,” tôi lên giọng. “Cậu phải gửi về nhà cho cô ấy.”

“Tôi phải gửi bưu điện á?” Takashi có vẻ hơi nghi ngờ.

“Ừ. Chỉ cần ghi địa chỉ và họ của cô ta trên phong bì. Đừng có thêm cái gì vào thư đấy nhé! Mà nếu được thì cậu nên gửi chuyên phát nhanh ấy.”

Ngay khi nói hết câu thì tôi đập máy. Thế là bẫy đã sập. Tôi chắc là Kazue sẽ hét hồn khi thấy thư được gửi trả lại. Và nếu may mắn mỉm cười với tôi thì chính bố cô ta sẽ là người nhận thư và ông ta sẽ phát rồ lên. Nhưng tôi sẽ còn may mắn hơn nữa nếu có thể phát hiện ra Yuriko và Takashi đang âm mưu cái gì. Tự nhiên việc đi học lại hứa hẹn nhiều trò vui.

Kazue nghỉ học mất mấy hôm. Buổi sáng ngày thứ tư cô ta bất ngờ xuất hiện, đứng sừng sững ở cửa lớp như một cái rào chắn đường. Cô ta quan lớp học với đôi mắt tối sầm. Tóc cô ta không còn xoăn nữa và đôi mi mắt giả kiểu Elizabeth cũng đã biến mất. Một Kazue tẻ nhạt ngày thường đã quay trở lại ngoại trừ một chiếc khăn đen vạch vàng lòe loẹt quấn quanh cổ trông đến là kinh. Chiếc khăn mà cô ta đan cho Takashi cuộn quanh cổ như một con

rắn không lồ bị bỏ đói. Khi các học sinh khác đi vào lớp và nhìn thấy Kazue, phần lớn tỏ ra bối rối, lập tức quay đi chỗ khác như thể họ vừa nhìn thấy một thứ không nên nhìn. Đây chủ ý, Kazue tới bên một trong những cô gái ở đội trượt băng mà cô ta cho chép bài trước đó.

“Kazue, có chuyện gì xảy ra với bạn vậy?”

Kazue nhìn cô ta cứ như bị thôi miên, vẻ xấu hổ.

“Bạn không thể nghỉ học mấy hôm ngay trước kỳ thi như thế này!”

“Tớ rất lấy làm tiếc.”

“Ít nhất thì bạn cũng có thể cho tớ mượn bài tiếng Anh và văn học cổ điển chứ?”

Kazue gật gật một cách rụt rè. Cô ta đặt cặp xuống chiếc bàn đang trước. Không có gì đáng ngạc nhiên khi cô gái ngồi ở chiếc bàn đó ngược mắt lên nhìn Kazue vẻ khó chịu. Cô ta là một học sinh cũ, rất sành điệu, nổi tiếng là chuyên gia làm bánh. Cô ta đang đọc một quyển sách nấu ăn thì bị Kazue cắt ngang.

“Này, bạn không thể ném đồ lên bàn người khác như thế được nhé. Tôi đang suy nghĩ xem phải làm loại bánh quy nào. Phải để ý một chút chứ!”

“Tớ xin lỗi.”

Kazue cúi đầu và xin lỗi lần nữa. Cái quàng sáng bất thường quanh người cô ta lúc trước đã biến mất. Trông cô ta lúc này xấu xí và tiều tụy như một quả chanh bị vắt hết nước.

“Nhìn đây này, bạn làm dây cả bùn ra sách của tôi! Làm sao mà bạn lại có thể mất lịch sự đến thế cơ chứ?”

Hoa hậu bánh ga tô làm bộ lau chùi quyển sách của mình, cố làm cho to chuyện. Kazue chắc đã đặt cặp sách xuống sàn tàu trên đường tới trường hay trên vỉa hè bị lấm. Một số học sinh nghe vậy có vẻ khoái chí, số còn lại giả vờ như không nghe thấy gì. Kazue đưa vở, người rúm lại trong cái nhìn khinh thị của cô gái kia và rút lui về chỗ của mình. Cô ta quay lại nhìn tôi cầu cứu. Tôi quay đi chỗ khác nhưng cũng kịp cảm nhận được cô ta đang nghĩ gì. Hãy giúp tớ. Hãy đưa tớ ra khỏi chỗ này! Đột nhiên tôi nhớ tới cái đêm trên núi khi Yuriko chạy đuổi theo tôi trong trời tuyết. Đầu óc tôi bị chiếm lĩnh bởi một thôi thúc chạy trốn, bằng mọi cách phải trốn khỏi một cái gì đó rất khủng khiếp. Rồi cái cảm giác sung sướng tới ngạt thở khi đẩy được

con bé đi. Tôi cũng muốn làm y như vậy với Kazue lúc này. Cuối cùng thì tiết toán đầu tiên cũng đã kết thúc mà không có vụ Kazue hành hạ giáo viên với các câu hỏi tràng giang đại hải của mình.

“Này, này, tớ có thể hỏi bạn một chuyện được không?” Ngay sau giờ học, trước khi kịp bỏ đi chỗ khác, tôi nghe thấy cái giọng thê lương của Kazue gọi với theo sau. Tôi đã bắt đầu đi xuống hành lang tầng hai.

“Gì vậy? Có chuyện gì vậy?”

Tôi quay lại và nhìn thẳng vào Kazue khiến cô ta phải lảng đi chỗ khác, trông vô cùng đau khổ.

“Về chuyện Takashi.”

“À. Thế bạn đã nhận được hồi âm của cậu ta chưa?”

“Rồi. Tớ nhận được rồi,” Kazue trả lời vẻ miễn cưỡng. “Từ cách đây bốn hôm.”

“Tuyệt. Thế cậu ấy nói gì?”

Tôi giả vờ háo hức hỏi đồng thời chờ đợi phản ứng của Kazue một cách khoái trá. Hẳn sẽ có trò vui. Thế nhưng Kazue cắn môi không nói gì. Tôi đoán cô ta đang tìm lý do để từ chối trả lời.

“Kể đi nào, cậu ấy nói gì?” tôi sốt ruột hỏi.

“Cậu ấy viết là cậu ấy muốn hai đứa hẹn hò.”

Dối như cuội! Tôi sững sốt nhìn Kazue chằm chằm. Cô ta trông có vẻ ngượng ngùng, đôi má hồng của cô ta hơi đỏ.

“Cậu ấy viết cho tớ thế này: Tớ đã để ý cậu một thời gian. Cảm ơn đã khen ngợi giờ học của bố tớ, điều đó khiến tớ rất hạnh diện. Nếu bạn không ngại một anh chàng trẻ tuổi như tớ thì hãy tiếp tục trao đổi thư từ. Xin cứ tự nhiên hỏi tớ những gì cậu muốn, về bản thân tớ, sở thích hay bất cứ thứ gì.”

“Bạn nói đùa đấy à?”

Thiếu điều thì tôi đã tin cô ta. Takashi nói là sẽ gửi lại thư nhưng tôi làm sao biết chắc là cậu ta sẽ làm thế. Với lại cậu ta cũng có vẻ quan tâm tới cái bài thơ ngớ ngẩn đó nên có thể cậu ta viết cho cô ta thật. Hay cậu ta còn ác ý hơn khi muốn thử đùa giỡn với Kazue. Tôi nhận ra kế hoạch của mình đã bị phản pháo và bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng.

“Tớ có thể đọc thư của cậu ta được không?”

Kazue nhìn tôi chìa tay ra, mặt mũi căng thẳng. Rồi cô ta lắc đầu quầy

quây.

“Không thể được. Takashi viết rằng tớ không được cho ai xem. Tớ xin lỗi. Tớ không thể.”

“Thế tại sao bạn lại quần cái khăn này? Tớ nghĩ bạn định tặng cho Takashi cơ mà.”

Kazue vội vàng sờ tay lên cổ. Chiếc khăn đan rất khít bằng len co giãn và sợi nylon cỡ trung bình. Mỗi mảng màu rộng khoảng mười phân với các sọc ngang màu đen và vàng kế tiếp. Tôi cẩn thận quan sát phản ứng của cô ta. Xem lần này cô ta đưa ra lý do gì?

“Tớ nghĩ tớ sẽ coi nó như vật lưu niệm.”

À, tóm được cô rồi nhé! Tôi tiếp tục vờn môi.

“Tớ xứng đáng mà! Tớ đã phải chờ đợi cậu ấy, đúng không nào? Tớ đã phải đợi thư trả lời của cậu ấy nên tớ xứng đáng được giữ quà.”

Khi tôi định sờ vào chiếc khăn của Kazue cô ta hất tay tôi ra.

“Đừng sờ vào! Tay bạn bẩn thế!”

Giọng của cô ta đầy vẻ đe dọa. Tôi sững lại nhìn cô ta. Cô ta nhanh chóng đỏ mặt.

“Tớ xin lỗi. Tớ thực sự xin lỗi. Tớ không định nói vậy.”

“Được thôi. Tất cả vốn là lỗi của tớ mà.”

Tôi quay gót bỏ đi như thể giận dữ. Cứ để cô ta đuổi theo.

“Chờ tí! Tớ đã sai rồi. Tớ xin lỗi.”

Kazue chạy theo nhưng tôi vẫn bước đi không quay đầu lại. Thực tình tôi không biết phải làm gì. Tôi lúng túng. Sự thật là thế nào? Có đúng là Kazue nhận được hồi âm của Takashi hay là cô ta bốc phét? Sân trường lúc này rộn rã tiếng cười không ngớt của đám học sinh đang tan lớp. Nhưng tôi vẫn có thể nghe rõ Kazue ở phía sau: tiếng bước chân, hơi thở hổn hển và tiếng cặp sách cọ vào váy của cô ta.

“Tớ xin lỗi. Chờ tí. Bạn là người duy nhất tớ có thể thảo luận mọi chuyện,” cô ta nói.

Tôi nghĩ tôi nghe thấy tiếng Kazue khóc. Tôi dừng lại và cô ta bắt kịp tôi. Khuôn mặt nhăn nhúm của Kazue đầm đìa nước mắt: Cô ta thỏn thức như một đứa trẻ bị mẹ bỏ rơi. “Tớ xin lỗi. Hãy thứ lỗi cho tớ,” cô ta nài nỉ.

“Sao bạn lại có thể nói ra một câu như thế? Tớ chỉ muốn tử tế với bạn

thôi mà!”

“Tớ biết. Chỉ vì đôi khi cái cách nói chuyện của bạn thật khó nghe khiến tớ mất bình tĩnh. Vói lại nói thế thôi chứ tớ không hề có ý đó.”

“Nhưng cuối cùng thì đúng là hai người các bạn rất tâm đầu ý hợp đúng không? Đúng như tớ dự đoán phải không?”

Kazue nhìn tôi trống rỗng. Mắt cô ta lóe lên thứ ánh sáng điên dại.

“Đúng thế! Chúng tớ rất tâm đầu ý hợp! Ha ha ha!”

“Hai bạn sẽ hẹn hò nhau chứ?”

Kazue gật đầu rồi tự dưng hét lên một tiếng. Từ cửa sổ hành lang cô ta nhìn thấy Yuriko và Takashi đi ra cổng trường. Tôi nhanh chóng mở tung cửa sổ.

“Này, đợi đã, bạn làm gì vậy?”

Kazue trông tái mét như thể muốn bỏ chạy tới nơi. Tôi tóm lấy chiếc khăn quàng cổ của cô ta và lôi xuống.

“Dừng lại, dừng lại!” Kazue van xin khi tôi dùng hết sức ép chặt cô ta vào tường.

“Takashiiii!”

Cả Takashi và Yuriko đều quay lại nhìn tôi. Tôi giơ chiếc khăn ra ngoài cửa sổ và vẫy lấy vẫy để. Takashi trong chiếc áo khoác len thô màu đen nhìn tôi ngờ vực. Cậu ta tóm lấy vai Yuriko lôi con bé ra khỏi trường. Một chiếc áo khoác thời thượng màu xanh hải quân khoác trên vai, Yuriko quay lại nhìn tôi vẻ nghi ngờ. Chị mới chả chiếc, đúng là đồ dở hơi.

“Hành động vừa rồi của bạn thật là tàn nhẫn.” Kazue rúc vào hành lang khóc nức nở. Các học sinh đi qua nhìn chúng tôi tò mò vừa đi vừa xì xào bàn tán. Tôi đưa lại cho Kazue chiếc khăn. Cô ta giấu nó sau lưng như thể xấu hổ khi bị nhìn thấy với chiếc khăn.

“Có vẻ như cậu ta vẫn đang cặp với Yuriko. Có phải bạn đã nói dối tớ không?”

“Không phải! Cậu ấy đúng là đã hồi âm cho tớ.”

“Cậu ta có nói gì về bài thơ của bạn không?”

“Cậu ấy nói rằng đó là một bài thơ hay. Thật đấy.”

“Thế còn phần tự giới thiệu thì sao?”

“Rằng cậu ấy thích tính chân thực và thẳng thắn của nó.”

“Nghe cứ như giáo viên nhân xét về bài luận của bạn ấy.” Tôi bắt đầu nổi cáu và hét lên. Nhưng không đúng sao? Vì Kazue chả có chút trí tưởng tượng nào, bịa ra một câu chuyện vô cùng ngớ ngẩn. Tôi những mong cô ta nói dối giỏi hơn một chút. “Thế bố bạn nói gì?” tôi lạnh lùng hỏi.

Kazue đột ngột trở nên im lặng. Từ hôm đó trở đi cô ta bắt đầu suy sụp.

• 4 •

Tối hôm ấy tôi nhận được ba cú điện thoại từ ba người khác nhau, đúng là một sự kiện ở nhà tôi. Cú điện thoại đầu tiên đến trong khi ông ngoại và tôi đang ngồi xem bộ phim trinh thám nhiều tập *Howl at the Sun*. Tiếng điện thoại làm ông ngoại giật mình. Ông cuống cuống đứng dậy và vấp vào chân bàn. Sau này nhớ lại tôi mới đoán là ông ngoại hẳn đang chờ điện thoại của mẹ Mitsuru. Tôi không thể nhịn được cười nhìn cái điệu ông ngoại lao tới trả lời điện thoại. “E hèm. Xin chào,” ông nói, giọng khản đặc. Nhưng ngay lập tức ông đứng thẳng người lên, vẻ chăm chú. Với một người chuyên lừa đảo thì ông ngoại trông có vẻ ngưng ngừng khi nói thật.

“Cám ơn vì những gì các vị đã làm cho cháu gái tôi. ... Học bài á? Không hề. Nó phải học nhưng nó lại ngồi đây xem phim. ... Cái gì vậy? Con bé tới nhà ông bà đúng không ạ? Vâng, xin cảm ơn đã để mắt tới nó. ... Và nó lại còn gọi điện thoại đi nước ngoài nữa cơ à? Tôi không biết. ... Không, nó không nói gì với tôi cả. Tôi rất xin lỗi vì đã làm phiền.”

Ông ngoại lại nói quá rồi. Nói dông dài những chuyện không phải của mình và cúi đầu xin lỗi với điện thoại trong tay. Mẹ tôi cũng giống y như vậy, hạ mình một cách không cần thiết. Nhìn ông ngoại như thế khiến tôi lạnh sống lưng. Kể từ khi ông bắt đầu đi lại với mẹ của Mitsuru, trái tim tôi đã khép lại với ông. Cuối cùng thì ông cũng đưa điện thoại cho tôi, trán lấm tấm mồ hôi.

“Ông không nên nói là cháu đang xem vô tuyến. Tuần sau là chúng cháu thi cuối kỳ rồi, ông cũng biết đấy thôi.”

Đó là điện thoại của mẹ Kazue. Bà mẹ có bộ mặt cá của Kazue. Tôi nhớ

lại ngôi nhà đáng sợ của Kazue và trả lời điện thoại một cách cộc lốc. Giọng của bố Kazue ở bên ngoài vang đập vào tai tôi. Ông ta hẳn đang sốt ruột đứng cạnh vợ vẻ cáu kỉnh. Tuyệt! Thế là kế hoạch gài bẫy cái gia đình đáng hổ thẹn này cuối cùng đã thành công. Rồi cuộc tôi đã có được một cơ hội ngàn vàng để trả thù cho sự đối xử tàn tệ của họ ngày mẹ tôi mất. Vì đã sử dụng tôi như con tốt thí cho Mitsuru. Vì đã ép tôi phải tới nhà Kazue. Vì cái giá phải trả cho các cuộc gọi điện thoại quốc tế. Rồi cuộc tôi đã có được cái cơ hội cho họ sập bẫy.

“Có phải gần đây con gái cô bắt đầu có những hành động hơi lạ không?” mẹ Kazue lo lắng hỏi.

“Cháu thật khó trả lời, nhất là từ khi cháu được dặn không được giao thiệp với bạn ấy. Cháu thực sự không biết ạ.”

“Gì cơ? Cô thật không hay biết là người ta có thể dặn cháu một chuyện như vậy.”

Khi mẹ Kazue trở nên lúng túng thì bố cô ta giật lấy điện thoại. Không muốn mất thời gian, ông ta đi thẳng vào vấn đề luôn, giọng vẫn tinh tươm như mọi ngày. “Nghe này. Ta chỉ muốn biết Kazue có hẹn hò với cái cậu Takashi Kijima đó hay không. Ta nghĩ là có thể hỏi con bé khai ra nhưng nó làm ta quá bực mình. Con mới chỉ là học sinh năm thứ hai trung học, ta nói. Con còn quá trẻ, không nên làm những chuyện xấu hổ. Nhưng con bé bắt đầu khóc lóc và ta không thể moi được từ nào ra khỏi miệng nó. Nên ta hỏi cháu, cháu có thấy nó có hành động gì thiếu đúng đắn không?”

Lúc ông ta ngừng lại, tôi có thể cảm thấy sự giận dữ toát lên từ mỗi lời ông ta nói. Tôi ngờ rằng bố Kazue đang ghen tị với Takashi. Chắc chắn ông ta muốn là người đàn ông duy nhất trên đời này có ảnh hưởng tới cô ta và muốn kiểm chế cô ta càng lâu càng tốt. Những hình ảnh của Kazue dưới lớp một con quỷ xấu xa lần lượt hiện lên trong trí tưởng tượng của tôi.

“Không ạ. Bạn ấy chả làm gì như vậy. Tất cả các cô gái khác trong lớp đều viết thư tình, đan khăn và hẹn hò bọn con trai ở cổng trường nhưng Kazue chả làm gì thiếu đúng đắn. Cháu nghĩ là bác đã lầm.”

Mỗi nghi ngờ của bố cô ta hẳn không dễ lay chuyển vì ông ta vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

“Vậy thì nó đan cái khăn xấu xí kia cho ai? Hỏi bao nhiêu lần nó cũng

không chịu nói.”

“Cháu nghe bạn ấy nói bạn ấy tự đan cho mình.”

“Cháu định nói rằng nó dành tất cả thời gian quý báu để đan một thứ như vậy cho chính nó?”

“Vâng ạ. Kazue rất khéo tay.”

“Còn những lá thư bị gửi trả? Không phải là thư tình hay sao?”

“Trong giờ xã hội học chúng cháu phải tập viết. Cháu nghĩ Kazue viết bài cho lớp đấy ạ.”

“Ta nghe nói cái cậu Kijima đó là con trai của một thầy giáo ở trường.”

“Đúng đấy ạ, nên cháu đoán bạn ấy quyết định dùng cậu ấy như một nhân vật hư cấu.”

“Viết văn?”

Sự giải thích lòng vòng của tôi vẫn chưa làm ông ta giảm bớt nghi ngờ.

“Nỗi lòng của bố mẹ, cháu biết đấy. Nếu con bé cứ tiếp tục như thế này thì nó sẽ không trụ nổi ở kỳ thi cuối năm. Nó đã đặt mục tiêu vào được khoa kinh tế nên nó không thể cho phép mình bị tụt hạng.”

“Bác không cần phải lo lắng về Kazue. Bạn ấy lúc nào cũng bảo rằng bạn ấy kính trọng bác vô cùng. Bạn ấy chỉ mong được giống như cha mình vì ông là cử nhân trường Đại học Tokyo. Ở trường Kazue cũng được nhiều bạn học yêu mến.”

Bố của Kazue có vẻ hài lòng với những gì tôi vừa nói.

“Tốt. Tốt. Đó cũng chính là những gì ta vẫn luôn nói với con bé. Ta bảo nó là cứ vào được đại học đi đã rồi lúc đó muốn hẹn hò ai cũng được. Nếu nó trở thành sinh viên trường Q thì chọn ai mà chả được.”

Hmm. Tôi chả chắc. Tôi chỉ có thể hình dung ra một Kazue tẻ nhạt và lạc lõng ở trường đại học. Tôi suýt cười phá lên. Tại sao cái đám người lúc nào cũng tin vào nỗ lực bản thân này lại luôn tìm cách trì hoãn hạnh phúc và khoái lạc của chính bản thân mình tới một mốc mờ nhạt trong tương lai? Sẽ là quá muộn, không phải vậy sao? Mà tại sao họ luôn dễ dàng tin vào những gì người khác bảo họ như vậy?

“Thôi được rồi, cháu đã làm ta yên tâm. Chúc cháu thi cử may mắn. Và cứ tới đây chơi và gặp Kazue lúc nào cháu muốn.”

Trời ơi là trời, đúng là một sự thay đổi một trăm tám mươi độ. Đây có

phải vẫn là người trước đây bảo tôi đừng có dây dưa gì với con gái ông ta đúng không vậy? Bố Kazue gác máy. Ông ngoại nghe lỏm từ nãy giờ bảo với tôi giọng dương dương tự đắc. “Đây nhé! Ông cũng không rụt rè như mọi khi. Ông có thể nói chuyện với phụ huynh trường Q mà không hề lung túng!”

Tôi phớt lờ ông ngoại và đi xem phim tiếp. Tôi đã bị lỡ mất đoạn hồi hộp nhất. Tôi đang bực bội giờ tờ báo buổi tối ra trước mặt thì điện thoại lại reo. Một lần nữa ông ngoại chạy ra nhắc máy. Lần này ông vui mừng reo lên, “Cháu Yuriko đấy à? Thật là một sự ngạc nhiên thú vị. Đạo này cháu thế nào?”

Ông ngoại có vẻ muốn trò chuyện với Yuriko một lúc nên tôi giật lấy điện thoại và quát Yuriko, “Mày muốn gì thì phun ra luôn đi!”

Yuriko cười khoái trá trước câu hỏi gắt gỏng của tôi.

“Em thấy chị vẫn cục cằn chả thay đổi gì. Trong khi em lịch sự gọi điện đề bảo chị một chuyện. Và em cũng muốn hỏi tại sao hôm nay chị lại gọi Takashi? Chị làm em giật cả mình.”

“Trước hết nói xem mày muốn bảo tao chuyện gì?”

“Về Takashi ấy mà. Em biết có thể chị thích cậu ấy nên em gọi điện bảo chị đừng hy vọng hảo huyền làm gì.”

“Tại sao? Thế cậu ta yêu mày à?”

“Yêu em à? Không. Em nghĩ chắc cậu ấy là người đồng tính.”

“Đồng tính?” Giờ đến lượt tôi giật mình. “Sao mày lại nghĩ vậy?”

“Vì đến em mà cậu ấy còn chả có tí hứng thú nào. Rất vui được nói chuyện với chị.”

Mới tinh tướng làm sao! Con bé vừa đi guốc vào bụng tôi. Tôi vừa bực nhưng cũng vừa sáng ra. “Thì ra là thế,” tôi lẩm bẩm. Ông ngoại quay sang nhìn tôi rồi đành phải lên tiếng, “Cháu biết không, cháu không cần phải gắt nặng lên với em cháu thế. Nó là đứa em gái duy nhất của cháu đấy!”

“Yuriko không phải là em gái cháu!”

Ông ngoại toan phản ứng lại nhưng thấy thái độ cáu kỉnh của tôi nên lại thôi.

“Đạo này cháu rất hay cáu kỉnh, kể cả với ông. Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sao phải có chuyện gì xảy ra? Tất cả chỉ tại ông, ông thừa biết. Loanh

quanh với mẹ Mitsuru như thế thật là kinh tởm. Vô đạo đức. Hôm trước mẹ Mitsuru lại còn đưa ra một gợi ý vô cùng ngu xuẩn về việc bốn chúng ta ra ngoài ăn: ông, cháu, Mitsuru và mẹ cô ấy. Khiến giờ cháu không thể nào chơi với Mitsuru được nữa. Kể từ khi Yuriko quay trở lại, mọi người hết thấy đều biến thành những kẻ cuồng dâm. Thật đúng là kinh tởm.”

Ông ngoại rúm cả người lại như sắp độn thổ xuống dưới sàn nhà. Ông quay ra nhìn đám bonsai trong góc phòng giờ chỉ còn lại ba cây: một cây thông đen, một cây sồi và một cây phong. Sớm muộn gì ông cũng sẽ bán nốt chúng. Chuyện này cũng làm tôi điên tiết.

Điện thoại lại đổ chuông lần thứ ba. Ông ngoại định ra nghe máy nhưng lần này tôi nhanh hơn. Tôi trả lời điện thoại và nghe thấy giọng một phụ nữ khàn khàn ở đầu dây bên kia gọi tên cúng cơm của ông ngoại.

“Yasuji?”

Là mẹ của Mitsuru. Khi bà ta nói chuyện với tôi trong ô tô lần trước, giọng điệu thì thô thiển, thái độ thì lỗ mãng. Thế mà khi gọi tên ông ngoại thì bà ta nghe mới ngọt ngào làm sao, khiến người ta cứ tưởng là Đức Mẹ Đồng Trinh. Tôi giở điện thoại vào tay ông ngoại không nói gì. Ông giật lấy điện thoại, mặt mỗi lúc một đỏ lên vì bị tôi soi và nói giọng rất trịnh trọng. “Ồ đó rất đẹp khi mãn nở hoa, đúng không?” Có vẻ như hai người bọn họ lên kế hoạch đi chơi đâu đấy, chắc là đi suối nước nóng. Tôi ngồi xuống cạnh chiếc bàn nhỏ, duỗi chân ra dưới lớp chăn lông ấm áp rồi nằm ngửa đầu trên chiếc gối lót sàn theo dõi ông ngoại. Ông ngoại biết là tôi đang quan sát nên tỏ vẻ rất lãnh đạm nhưng giọng nói đã phản lại ông.

“Không không, tôi vẫn chưa ngủ. Tôi là một con cú thức đêm, cô biết đấy. Thế cô đang làm gì?”

Nghe họ nói chuyện trên điện thoại, tôi có thể tưởng tượng được thứ dịch vị đang dâng lên trong cơ thể họ ngày càng cao và có nguy cơ chảy tràn ra ngoài. Trông ông ngoại tràn trề vui sướng, một sự vui sướng không ai có thể dập tắt được. Có thật là trên đời này tồn tại niềm vui? Tôi chưa bao giờ có được cái cảm giác đó và tôi cũng chẳng muốn. Tôi là một kẻ cô độc? Đừng có nói linh tinh, tôi vẫn coi ông ngoại là đồng minh đấy thôi, cho tới khi ông bắt đầu trắng hoa lãng nhãng. Đó là một sự phản bội. Cảm nhận của tôi là thế. Nếu một người thấy cô đơn vì bị bỏ rơi thì họ sẽ phải xử sự thế nào để

những người khác không bỏ rơi họ nữa. Nhưng nếu muốn được yên thân một mình thì họ sẽ phải làm mọi cách để những người họ không ưa rời xa họ. Tôi không muốn ông ngoại và Mitsuru bỏ rơi tôi nhưng tôi lại muốn đẩy mẹ Mitsuru và Yuriko đi càng xa càng tốt.

Còn Kazue thì thuộc nhóm nào? Cô ta chỉ là một con ngốc sùng bái cha mình và tin vào phép nhiệm màu của khẩu hiệu: Nỗ lực tột bậc. Tôi chẳng cần gì ở một đứa con gái ngu xuẩn như thế ngoại trừ giữ lại bên cạnh để thao túng.

Sáng hôm sau Kazue ngốc nghếch tới cảm ơn tôi.

“Tớ thực sự biết ơn bạn đã không nói gì với bố tớ hôm qua. Bố tớ rất căm thù còn tớ thì sợ chết đi được nhưng bạn đã bác bỏ mọi nghi ngờ và cứu nguy cho tớ.”

“Thế bố bạn bỏ qua cho bạn chứ?”

“Ừ. Giờ mọi chuyện đều ổn rồi.”

Kazue sẽ mất rất nhiều thời gian để thoát khỏi sự phù phép của bố cô ta. Có lẽ là cả một đời người. Đúng là một ý tưởng thú vị. Tôi sẽ mở một cánh cửa cho cô ta chạy trốn và rồi sẽ đích thân đóng sập nó lại trước mặt cô ta một cách hả hê. Với Kazue, tôi có cảm giác của đáng toàn năng, thao túng con ngốc đó như một con rối bị giật dây.

Bạn cho rằng Kazue bắt đầu thấy kỳ lạ vì bị tôi thao túng? Tôi đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần rằng tất cả chỉ là vì cô ta quá ngây thơ, quá trong sáng. Không chỉ vì cô ta không nhìn thấy thế giới quanh mình mà cô ta thậm chí còn không nhìn thấy chính mình. Có điều này tôi muốn chỉ chúng ta biết: Kazue có một sự tự tin hết sức bí ẩn đối với vẻ bề ngoài của mình. Không biết bao nhiêu lần tôi bắt gặp cô ta đứng nhìn mình trong gương. Cô ta mỉm cười với chính mình, mặt cô ta trông sung sướng đờ đẫn. Cô ta đúng là hết thuốc chữa.

Cả Kazue và bố cô ta đều không thể chấp nhận được khả năng có ai đó vượt họ về năng lực trí tuệ. Và Kazue không bao giờ chấp nhận thực tế rằng một người phụ nữ thông minh như thế sẽ còn thành công hơn nếu cô ta có thêm sắc đẹp. Nói một cách khác, còn ai có thể cảm thấy hạnh phúc hơn Kazue?

Mitsuru và tôi thì hoàn toàn ngược lại. Chúng tôi biết mài giũa những ưu

điêm trời cho để tồn tại trong khi Kazue không biết gì về chính bản thân mình. Một phụ nữ mà không biết chính mình sẽ không có lựa chọn nào khác là phải sống bằng thước đo của người khác. Mà trên đời này thì làm gì có ai có thể hợp nhãn tất cả mọi người. Đây mới chính là nguồn gốc của sự tự hủy hoại.

Phần 5.

NHỮNG TỘI ÁC CỦA TÔI: LỜI KHAI CỦA ZHANG

• 1 •

THÂM PHÁN: Xin hãy xác nhận tên của anh là Zhang Zhe-zhong^[1], sinh ngày 10 tháng Hai năm 1966, quê quán ở Đại Áp, thị xã Bảo Hưng, tỉnh Tứ Xuyên, Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Trung Hoa.

BỊ CÁO: Vâng, đúng vậy.

THÂM PHÁN: Anh hiện cư trú tại căn hộ số 404 tòa nhà Matoya số 4-5 Maruyama, quận Shibuya, Tokyo và làm việc cho khách sạn Dreamer. Có đúng không?

BỊ CÁO: Đúng ạ.

THÂM PHÁN: Anh tuyên bố là anh không cần phiên dịch. Anh chắc chứ.

BỊ CÁO: Vâng. Tôi nói thạo tiếng Nhật. Tôi chắc chắn.

THÂM PHÁN: Rất tốt. Luật sư bên công tố viên có thể đọc cáo trạng lên không?

CÁO TRẠNG

Vào ngày mùng một tháng Mười một, năm thứ mười hai Heisei (2000), Văn phòng công tố Tokyo do ủy viên công tố Noro Yoshizaki đại diện đề nghị truy tố Zhang Zhe-zhong, công dân nước Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Trung hoa sinh ngày 10 tháng Hai năm 1966, hiện làm việc tại một khách sạn và cư trú tại tòa nhà Matoya, căn hộ 404, số 4-5 phố Maruyama, quận Shibuya, Tokyo trước tòa án Tokyo với những tội danh sau:

TỘI DANH THỨ NHẤT:

Trong thời gian làm việc tại Shangri-la, một quán ăn Trung Quốc ở Kabuki, quận Shinjuku, vào ngày 5 tháng Sáu năm 1999 bị cáo đã tới căn hộ số 205 khu nhà Hope Heights số 5-12 Okubo, quận Shinjuku và tại đây vào

khoảng 3 giờ sáng cùng ngày, bị cáo đã dùng cả hai tay bóp cổ Yuriko Hitara (37 tuổi) khiến nạn nhân tử vong vì ngạt thở. Sau đó bị cáo đã lấy số tiền hai mươi nghìn yen trong ví nạn nhân và một chiếc dây chuyền vàng đeo cổ 18 ca ra (trị giá bảy mươi nghìn yen vào thời điểm đó) của nạn nhân.

TỘI DANH THỨ HAI:

Cũng chính bị cáo vào hôm 9 tháng Tư năm 2000 đã tới căn hộ số 103, khu nhà Green Villa số 4-5 Maaryama, quận Shibuya, và vào gần nửa đêm cùng ngày đã dùng hai tay bóp cổ Kazue Sato (39 tuổi) khiến nạn nhân tử vong vì ngạt thở. Sau đó bị cáo đã lấy bốn mươi nghìn yen trong ví của nạn nhân.

TỘI DANH VÀ HÌNH PHẠT

Với tội danh thứ nhất: Bị cáo bị buộc tội cướp của và giết người theo điều 240, khoản 2, Bộ Luật Hình sự.

Với tội danh thứ hai: Bị cáo bị buộc tội cướp của và giết người theo điều 240, khoản 2, Bộ Luật Hình sự.

THẨM PHÁN: Chúng ta sẽ bắt đầu phiên tòa xử hai tội danh mà công tố viên vừa đưa ra. Nhưng trước đó, tôi sẽ tuyên bố quyền của bị cáo. Anh có quyền giữ im lặng, và có quyền giữ im lặng trong suốt quá trình xét xử vụ án. Khi chấp nhận trả lời một câu hỏi, anh không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi kế tiếp. Tuy nhiên nếu anh chọn trả lời thì tất cả những gì anh nói có thể sẽ được dùng để làm bằng chứng chống lại anh nên tôi nhắc nhở anh nên thận trọng. Sau khi nghe những điều khoản nói trên tôi muốn hỏi anh một lần nữa, anh có bất cứ phản ứng gì đối với những tội danh mà bên công tố vừa nêu ra hay không?

BỊ CÁO: Tôi nhận đã giết Yuriko Hirata, nhưng tôi không mưu sát Kazue Sato.

THẨM PHÁN: Anh thừa nhận hành vi phạm tội ở tội danh thứ nhất nhưng không phạm tội ở tội danh thứ hai?

BỊ CÁO: Đúng.

THẨM PHÁN: Thế còn những tội danh về cướp của?

BỊ CÁO: Tôi đã đánh cắp tiền và dây chuyền của cô Hirata nhưng tôi không cướp gì của cô Sato.

THẨM PHÁN: Luật sư bào chữa nói gì?

LUẬT SƯ BÀO CHỮA: Tôi xin bảo vệ ý kiến của thân chủ.

THẨM PHÁN: Rất tốt. Xin mời bên công tố mở đầu phần tranh tụng.

BẢN LUẬN TỘI CỦA CÔNG TỐ VIÊN:

TỘI DANH THỨ NHẤT TRONG CÁO TRẠNG

Phần 1: Tiểu sử cá nhân bị cáo

Bị cáo sinh ngày 10 tháng Hai năm 1966 ở tỉnh Tứ Xuyên, Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Trung Hoa, là con trai thứ ba của Zhang Xiao-niu^[2], nông dân (hiện 68 tuổi) và Zhang Xiu-lan^[3] (hiện 61 tuổi). Bị cáo có bốn anh chị em: anh cả, An-ji^[4] (hiện 42 tuổi), anh hai Gen-de^[5], một chị gái tên là Mei-hua^[6] (hiện 40 tuổi) và một em gái tên là Mei-kun^[7], qua đời năm 1992 trong một tai nạn. Bị cáo học xong tiểu học vào năm mười hai tuổi, sau đó nghỉ học giúp đỡ gia đình làm ruộng.

Năm 1989, bị cáo quyết định rời khỏi gia đình để đi tìm việc làm tốt hơn. Bị cáo và em gái bị cáo, Mei-kun, đi tàu tới Quảng Đông để tìm việc ở thành phố Quảng Châu. Năm 1991, họ chuyển tới thành phố Thâm Quyển, cũng thuộc tỉnh Quảng Đông.

Năm 1992, bị cáo và em gái bị cáo Mei-kun lên tàu ở tỉnh Phúc Kiến định nhập cảnh trái phép vào Nhật Bản. Mei-kun đã bị chết đuối trong quá trình vượt biển còn bị cáo đã nhập cảnh bất hợp pháp vào Nhật Bản một cách trót lọt tại đảo Ishigaki. Không có giấy tờ hợp pháp nên bị cáo đã làm nhiều công việc khác nhau như dọn dẹp vệ sinh và nấu bếp. Bị cáo cũng từng làm việc trong ngành xây dựng. Vào năm 1998, bị cáo làm việc tại một quán bar ở Shinjuku tên là Nomisuke và năm 1999 bị cáo bắt đầu làm việc tại quán Shangri-la cũng ở Shinjuku. Tháng Bảy năm 1999, bị cáo chuyển sang làm việc ở Dreamer, một khách sạn tình nhân ở Honmachi, Kichijoji, khu Musashino. Bị cáo chưa từng kết hôn. Theo đăng ký hộ tịch, bị cáo ở cùng với các cá nhân sau: Chen-yi^[8], Huang và Thìn, tất cả đều quốc tịch Trung Quốc.

Ngày 30 tháng Sáu năm 2000, bị cáo phải ra trước tòa án Tokyo vì tội danh nhập cảnh bất hợp pháp. Bị cáo bị phạt hai năm tù cộng thêm bốn năm án treo. (Quyết định ngày 20 tháng Bảy cùng năm.)

Phần 2: Nạn nhân Yuriko Hirata

Nạn nhân Yuriko Hirata sinh ngày 17 tháng Năm năm 1962, con gái thứ

hai của Jan Maher (quốc tịch Thụy Sĩ) hiện đang làm việc cho hãng dệt Schmidt của Thụy Sĩ và Sachiko Hirata. Vì bố mẹ nạn nhân sống với nhau không có hôn thú nên nạn nhân dùng cả họ bố là Maher và họ mẹ là Hirata. Vào tháng Ba năm 1976, Hirata và bố mẹ chuyển từ Kita-Shirakawa tới thành phố Bern ở Thụy Sĩ. Tháng Bảy năm đó, Sachiko mất tại Bern nên Hirata đã rời khỏi nhà bố mình, một mình trở về Nhật Bản. Vì chị gái nạn nhân lúc đó đang sống với bố của Sachiko nên Hirata ở nhà một người quen, người Mỹ, và nhập học tại trường cấp hai hệ thống trường Q. Sau đó, Hirata tiếp tục học lên trung học nhưng bị đuổi học vào năm thứ ba ở trường trung học do có hành vi không đứng đắn.

Sau khi bị đuổi học, nạn nhân cũng chuyển ra khỏi nhà người quen và bắt đầu sống một mình. Nạn nhân ký hợp đồng với một công ty người mẫu và làm việc trong lĩnh vực mẫu quảng cáo và tạp chí cho tới năm 1985 thì chuyển sang làm tiếp viên tại Mallord, một câu lạc bộ ở Roppongi. Vào năm 1989, nạn nhân chuyển sang làm việc cho câu lạc bộ Jeanne cũng ở Roppongi và thay đổi nhiều công việc khác nhau kể từ đó. Trong thời gian làm tiếp viên hộp đêm, Hirata cũng đã hành nghề mãi dâm ở Shinjuku và Shibuya.

Phần 3: Tình huống dẫn đến tội ác

Bị cáo như đã nêu ở phần trước, lúc đó đang làm bồi bàn ở quán Shangri-la, quận Shinjuku. Ngoài đồng lương chết đói, bị cáo còn bị những người chủ gốc Phúc Kiến hắt hủi. Các nhân viên khác thì châm chọc, gọi bị cáo là “đồ nhà quê mà cứ làm như tinh hoa phố thị” nên bị cáo cũng không có nhiều quan hệ riêng tư với những người làm cùng.

Được biết bị cáo hay có những hành vi như ăn vụng thức ăn của khách, đổ bia và rượu whiskey còn lại trong chai vào can nhựa mang về nhà dùng. Bị cáo đã nhiều lần bị cảnh cáo về những hành vi thiếu đứng đắn nói trên.

Ngoài sai sót đó thì bị cáo là một người làm việc rất chăm chỉ, đúng giờ, chưa nghỉ làm một ngày nào. Nói rằng phải gửi tiền về cho gia đình nên bị cáo còn làm thêm một việc bán thời gian tại nhà trọ Futomomokko ở gần đó ngay sau khi hết việc ở quán vào lúc mười giờ đêm. Công việc của bị cáo ở nhà trọ Futomomokko là đổ rác và giặt khăn tắm. Sau khi làm xong bị cáo sẽ chạy tới phố Kabuki để đón chuyến tàu cuối về căn hộ của bị cáo tại

Maruyama, quận Shibuya.

Tất cả các ngày trong tuần, trừ ngày thứ Tư, bị cáo làm việc tại Shangri-la từ trưa cho tới mười giờ tối. Bị cáo được trả 800 yen cho mỗi giờ làm việc cộng với 6.500 yen cho chi phí đi lại hằng tháng, tổng cộng mỗi tháng bị cáo kiếm được khoảng 315.000 yen. Công việc làm thêm bán thời gian mang lại cho bị cáo 2.000 yen cho hai giờ làm việc.

Tiền thuê căn hộ 404 ở tòa nhà Matoya lên tới 65.000 yen một tháng nhưng bị cáo cho ba người khác là Chen-yi, Huang và Thìn ở chung và lấy của họ mỗi người là 35.000 yen một tháng nên đã lãi ra 40.000 yen.

Bị cáo thường bảo các đồng nghiệp ở chỗ làm là bố mẹ đang xây nhà ở quê nên bị cáo phải kiếm ra ba triệu yen để gửi cho họ. Nhưng bị cáo rất thích dùng đồ đắt tiền và hay mặc quần áo và đồ trang sức sang trọng như chiếc vòng tay vàng 24 ca ra và chiếc áo da trị giá 50 nghìn yen mà bị cáo mua ở cửa hàng bách hóa Isetan.

Phần 4: Những tình tiết liên quan đến tội ác

Vào khoảng mười giờ đêm ngày 4 tháng Sáu năm 1999, trên đường tới chỗ làm việc tại nhà trọ Futomomokko, bị cáo đi ngang qua Hirata lúc này đang đứng trước công viên Okubo, phố Kabuki. Nạn nhân cầm một cái ô. Bị cáo vốn biết mặt những cô gái đứng đường ở địa điểm này nhưng đây là lần đầu tiên bị cáo nhìn thấy Hirata. Bị cáo ngay lập tức chú ý tới nạn nhân vì nhầm tưởng nạn nhân là người Mỹ. Bị cáo vốn luôn tin rằng sẽ có ngày tới được nước Mỹ.

“Anh có khuôn mặt đẹp,” là những lời đầu tiên Hirata nói với bị cáo. Vì nạn nhân nói tiếng Nhật nên bị cáo nhận ra cô Hirata không phải là người Mỹ và tỏ ra thất vọng. Tuy nhiên lời tán dương của nạn nhân khiến bị cáo hài lòng và có ý muốn hẹn hò với nạn nhân. Nhưng vì sợ trễ giờ làm nên bị cáo chỉ vẫy tay, mỉm cười với nạn nhân rồi chạy vội tới nhà trọ Futomomokko. Tại đây, bị cáo tiếp tục công việc của mình như thường lệ.

Không thể nào xóa bỏ hình ảnh của Hirata ra khỏi tâm trí, nên đường về nhà bị cáo lại đi qua công viên Okubo. Bị cáo tới công viên vào khoảng mười hai giờ năm phút đêm và nhìn thấy nạn nhân vẫn đang đứng dưới mưa.

Khi Hirata mừng rỡ bảo bị cáo, “Tôi sắp chết công vì đứng đây chờ anh!” Nghe vậy, bị cáo quyết định sẽ quan hệ với nạn nhân.

Vào thời điểm đó, bị cáo có 22.000 yen trong người. Khi hỏi Hirata lấy bao nhiêu, nạn nhân bảo 30.000 yen. Vì không có đủ tiền nên bị cáo định bỏ ý định. Hirata đồng ý hạ xuống 15.000 yen. Bị cáo đề nghị họ tới một khách sạn. Nhưng nạn nhân bảo cô có một căn hộ ở gần đó. Bị cáo rất hài lòng vì không phải trả thêm tiền khách sạn nên đã đi cùng nạn nhân tới phòng của cô.

Trên đường, Hirata dừng lại ở một cửa hàng 7-Eleven mua bốn lon bia, một túi đậu phộng cay và hai chiếc bánh nhân đậu hết 1.575 yen và tự trả bằng tiền túi của mình.

Căn phòng mà Hirata dẫn bị cáo đến nằm trong một tòa nhà hai tầng bằng gỗ và bê tông ngay phía sau Ngân hàng Kitashin ở phố Okubo. Tòa nhà Hope Heights có năm phòng ở tầng dưới và năm phòng ở tầng trên. Căn hộ của Hirata nằm trên tầng hai, số 205, hướng Bắc cạnh cầu thang. Hirata đã thuê căn hộ này dưới tên Yuriko Hirata từ 5 tháng Mười hai năm 1996 với giá 33.000 yen một tháng. Số tiền này được rút ra hằng tháng từ tài khoản của nạn nhân. Có vẻ như Hirata đã thuê chỗ này để hành nghề mãi dâm. Căn hộ gồm một phòng rộng sáu chiếu Nhật có lót thảm tatami, giữa phòng này và lối vào có một diện tích nhỏ dùng làm bếp, nhà vệ sinh và bồn rửa. Trong phòng gần như không có đồ đạc gì ngoại trừ một chiếc giường gấp futon có đệm sẵn sàng để sử dụng.

Bị cáo và Hirata uống bia trong phòng này rồi kéo giường gấp ra và quan hệ sinh lý. Bị cáo muốn được ngủ lại sau đó nhưng Hirata yêu cầu bị cáo rời đi. Khi bị cáo đề nghị một lần nữa được ở lại vì trời mưa và chuyến tàu cuối cùng đã đi mất, Hirata vẫn từ chối.

Hirata đòi bị cáo phải trả 20.000 yen bao gồm tiền phòng và thức ăn đồ uống mua ở cửa hàng 7-Eleven. Nghe vậy bị cáo hiểu ra rằng không những phải trả tới đồng xu cuối cùng trong túi mà còn phải đi bộ về tới Shibuya dưới trời mưa. Bị cáo từ chối trả tiền cho Hirata. Khi Hirata tỏ thái độ thì bị cáo quyết định sẽ giết chết nạn nhân. Vào khoảng ba giờ sáng ngày 5 tháng Sáu, bị cáo dùng cả hai tay siết cổ nạn nhân chết vì ngạt thở. Bị cáo ở lại đó ngủ cho tới mười giờ sáng.

Vào khoảng 10 giờ 30 sáng bị cáo lấy 20.000 yen trong ví nạn nhân và lột sợi dây chuyền 18 ca ra của nạn nhân đang đeo (trị giá 70.000 yen) và đeo

vào cổ mình. Bị cáo rời khỏi căn hộ không khóa cửa với thi thể nạn nhân ở nguyên hiện trường.

Phần 5: Những tình tiết sau khi xảy ra tội ác

Bị cáo tới quán Shangri-la sớm hơn thường lệ một tiếng đồng hồ. Bị cáo nói với chủ xin được nghỉ việc ngay lập tức. Nhưng chủ quán không chấp nhận việc xin nghỉ đột xuất. Bị cáo tự động dọn ngăn để đồ của mình và bỏ đi không đòi lấy tiền lương. Trong lúc đi khỏi quán bị cáo gặp ông A, một chủ quán khác. Hai người nói chuyện một lát trước quán. Bị cáo bảo ông A rằng anh ta nghỉ việc rời đi về hướng đại lộ Yasukkuni. Ông A để ý thấy bị cáo đeo một chiếc dây chuyền vàng có vẻ đắt tiền mà trước đây ông chưa bao giờ nhìn thấy.

Sau khi rời khỏi quán Shangri-la, bị cáo đi xe lửa tuyến Yamanote tới ga Shibuya. Từ đây bị cáo đi bộ về căn hộ số 404 của mình ở tòa nhà Matoya trên phố Maruyama. Căn hộ này được thuê bởi một người tên Chen mà bị cáo quen biết trên tàu khi vượt biển sang Nhật. Chen thuê căn hộ này vào tháng Tư năm 1998 và vẫn giữ căn hộ dưới tên mình khi đã chuyển ra ngoài ở và cho bị cáo thuê lại mỗi tháng 65.000 yen chuyển thẳng vào tài khoản của Chen.

Matoya là một tòa nhà bốn tầng bằng bê tông kiên cố không có thang máy. Nhà và đất đều thuộc quyền sở hữu của bà Fumi Yamamoto. Căn hộ số 401 bao gồm một phòng sáu chiếu Nhật, một phòng ba chiếu, một bếp và một buồng tắm. Bị cáo ở trong phòng ba chiếu. Vào trưa ngày 5 tháng Sáu, một người nam giới có tên là Thìn và một người khác tên là Huang đang ngủ ở trong căn hộ. Chen-yi thì đã đi làm tại một sòng bạc pachinko ở Shinkoiwa nên không có nhà. Thìn, Huang và Chen-yi đều là những người Trung Quốc mà bị cáo gặp ở Tokyo. Họ không bao giờ thảo luận chuyện riêng tư cũng như công việc với nhau.

Tiếng động bị cáo gây ra khi trở về đã đánh thức Thìn và Huang, hai người này rời khỏi căn hộ không bao lâu sau đó. Sau đó bị cáo nấu nướng trong bếp, ăn rồi đi ngủ tiếp. Bị cáo thức dậy khi Chen-yi đi làm về và cả hai người ăn mì ramen tại cửa hàng mì Tamaryu phía Đông ga Shibuya. Sau đó họ đi chơi một ván bowling ở Hội quán Shibuya rồi trở về căn hộ vào lúc mười một giờ đêm.

Khi không thấy tin tức gì của vụ giết người được đưa ra ánh sáng sau nhiều ngày đã trôi qua, bị cáo nhờ Chen-yi giúp tìm một công việc khác. Chen-yi gợi ý bị cáo đi làm cùng ở sòng bạc pachinko nhưng bị cáo từ chối, nói rằng chỗ đó quá âm ỉ. Chen-yi hứa sẽ giúp tìm việc cho bị cáo.

Phần 6: Phát hiện ra thi thể Hirata và diễn biến tiếp theo của vụ án

Thi thể của Hirata được phát hiện mười ngày sau đó khi người ở trọ bên cạnh, một người Hàn Quốc than phiền với chủ nhà về mùi hôi thối nồng nặc. Chủ nhà tới kiểm tra và phát hiện cửa không khóa. Khi bước vào trong thì phát hiện ra thi thể của Hirata. Nạn nhân chỉ mặc độc một chiếc áo phông, một cái chăn mỏng trùm trên đầu.

Thi thể nạn nhân đã bắt đầu phân hủy nhưng vẫn có thể nhìn thấy những dấu vết bất thường trên cổ họng nạn nhân và vết máu bầm tụ lại ở phần mềm vùng cổ và dọc theo tuyến giáp. Khi tin tức về cái chết của Hirata lan truyền, bị cáo biết rằng không thể quay lại quán Shangri-la để đòi tiền lương. Bị cáo cũng lo sợ sợi dây chuyền vàng đánh cắp sẽ tố giác tội ác của mình nên đã giấu nó vào trong va li. Cuối cùng sợ không còn tiền tiêu, bị cáo quay lại bảo với Chen-yi chấp nhận bất cứ công việc gì.

Chen-yi giới thiệu cho bị cáo một công việc bán thời gian làm bảo vệ khách sạn tình nhân Dreamer ở số 1 phố Honmachi, quận Kichijoji khu Musashino. Bị cáo chấp nhận và bắt đầu làm việc tại đây từ tháng Bảy.

BẢN LUẬN TỘI CỦA CÔNG TỐ VIÊN:

TỘI DANH THỨ HAI TRONG CÁO TRẠNG

Phần 1: Nạn nhân Kazue Sato

Nạn nhân Kazue Sato sinh ngày 4 tháng tư năm 1961, con gái đầu lòng của Yoshio và Satoko Sato. Yoshio là nhân viên của Hãng Kiến trúc và công trình G. Khi Sato vào học năm thứ nhất tiểu học, gia đình nạn nhân chuyển từ Omiya ở tỉnh Saitama sang sống ở khu Kita-Karasuyama, quận Setagaya, thành phố Tokyo. Sato học tiểu học và cấp hai ở địa phương, sau đó thi đỗ vào trường trung học nữ sinh Q và khoa kinh tế đại học Q.

Cha Sato qua đời khi nạn nhân đang học năm thứ hai đại học. Vì vậy, Sato phải vừa học vừa làm gia sư và giáo viên luyện thi bán thời gian để kiếm tiền trả học phí.

Sato tốt nghiệp đại học Q vào tháng Ba năm 1984 và tháng Tư cùng năm

được nhận vào Hãng Kiến trúc và Công trình G, nơi bố nạn nhân làm việc trước đây. Là công ty lớn nhất trong lĩnh vực kiến trúc và công trình, hãng G vốn nổi tiếng về truyền thống cha truyền con nối giữa các nhân viên và còn có biệt danh là Công ty gia đình G. Hãng G rất tích cực trong tuyển dụng con cái của các nhân viên. Sau khi tốt nghiệp đại học loại ưu và trở thành nhân viên phòng Nghiên cứu chung của hãng G, Sato đã trở thành người phụ nữ đầu tiên được bổ nhiệm một chức vụ quan trọng như vậy với một tương lai đầy hứa hẹn.

Vào năm 1985, Sato được thăng chức trở thành trợ lý giám đốc phòng nghiên cứu. Đây là bộ phận phân tích các yếu tố kinh tế ảnh hưởng tới ngành xây dựng, phát triển những phần mềm phân tích mới v.v... Sato chủ yếu thực hiện các nghiên cứu về hiệu quả kinh tế của các tòa nhà cao tầng. Công việc của nạn nhân được các đồng nghiệp khác trong công ty đánh giá cao và nạn nhân là một người rất tâm huyết với công việc.

Tuy nhiên, Sato không giao thiệp nhiều với cấp trên cũng như đồng nghiệp sau giờ làm việc vì không có người quen hay họ hàng ở chỗ làm. Vì vậy không ai biết nạn nhân thường làm gì sau giờ làm. Sato chưa bao giờ kết hôn. Nạn nhân sống với mẹ và em gái. Sau khi bố mất, nạn nhân là nguồn thu nhập chính trong gia đình.

Năm 1990, ở tuổi 29, Sato được chuyển tạm thời sang một phòng nghiên cứu thí nghiệm công trình thuộc một chi nhánh của hãng G. Vào thời điểm này Sato đã phải nằm điều trị tại bệnh viện vì bệnh biếng ăn. Sato đã từng bị chẩn đoán và điều trị bệnh biếng ăn vào năm thứ hai trung học. Vào tháng Năm năm 1991, Sato bắt đầu làm tiếp viên bán thời gian tại một câu lạc bộ vào buổi tối sau giờ làm việc. Năm 1994, nạn nhân bắt đầu gặp gỡ khách hàng nam giới ở các khách sạn để bán dâm và tới năm 1998 thì bắt đầu chính thức hành nghề mãi dâm ở khu vực Shibuya.

Yuriko Hirata, nạn nhân ở tội danh thứ nhất, và Kazue Sato đều là học sinh của trường nữ sinh Q nhưng khác lớp và không có giao thiệp gì với nhau trong và sau quá trình học tập.

Phần 2: Những tình tiết dẫn đến tội danh thứ hai

Sau khi thực hiện tội ác đã nêu ở tội danh thứ nhất của cáo trạng, bị cáo bỏ việc ở quán Shangri-la và nhà trọ Futomomokko rồi tới làm việc tại khách

sạn tình nhân Dreamer ở Muashino. Tuy nhiên bị cáo vẫn không thay đổi chỗ ở và tiếp tục sống tại căn hộ số 404 tòa nhà Matoya số 4-5 Maruyama, quận Shibuya. Ngoài ba người Thìn, Huang và Chen-yi như nhắc tới ở trên còn có hai người nữa là Niu-hu và A-wu thỉnh thoảng cũng tới đây ở.

Bị cáo làm việc tại khách sạn Dreamer các ngày trong tuần trừ thứ Ba, từ trưa tới mười giờ đêm, dọn dẹp phòng khách, giặt giũ chăn màn và những việc khác.

Khi bắt đầu làm việc vào năm 1998 bị cáo làm việc rất chăm chỉ và độc lập nhưng những năm tiếp theo, thái độ làm việc của bị cáo dần dần thay đổi. Bị cáo thường tới muộn về sớm và gây khó khăn cho người làm cùng với anh ta, một nhân viên người Iran. Người này đã khiếu nại với chủ. Trong đơn khiếu nại của mình anh ta còn tố giác bị cáo có những hành vi thiếu đúng đắn khác như ngủ trưa trong phòng dành cho khách, lấy trộm xà phòng, dầu gội, khăn tắm, xem phim người lớn trong phòng v.v...

Tháng Hai cùng năm, một người sống ở đó cho biết nhìn thấy bị cáo lấy bao cao su mà khách sạn dành cho khách, đổ nước vào rồi ném những bao cao su có nước ở trong xuống con mèo của hiệu sushi bên cạnh, từ cửa sổ khách sạn. Vào thời điểm đó người chủ khách sạn lần đầu tiên nghĩ đến việc cho bị cáo nghỉ việc.

Vào thời điểm đó bị cáo được trả 750 yen một giờ làm việc, quy ra vào khoảng 170.000 yen một tháng nhưng không có trợ cấp đi lại. Với mức thu nhập thấp hơn so với thời gian làm việc trước đây tại quán Shangri-la, bị cáo bắt đầu vay nợ các bạn cùng phòng. Bị cáo đã vay Thìn 100.000 yen, Huang 40.000 yen và của Chen-yi 60.000 yen. Bị cáo bảo rằng mẹ bị cáo đang phải nằm viện ở Trung Quốc nên phải gửi tiền về.

Bị cáo còn vay tiền của Niu-hu và A-wu và tiếp tục thu tiền nhà của Thìn và những người khác. Hậu quả là mối quan hệ giữa bị cáo và những người ở cùng ngày càng trở nên xấu đi. Ngay cả Chen-yi người trước đây có quan hệ khá tốt với bị cáo cũng bắt đầu trở nên khó chịu khi bị cáo dần đánh mất uy tín trước những người quản lý ở khách sạn Dreamer. Mà Chen-yi lại là người giới thiệu cho bị cáo tới làm việc ở đây.

Vào ngày 25 tháng Năm năm 2000, Thìn, Hung và Chen-yi biết đây là ngày bị cáo lĩnh lương nên đã hối thúc bị cáo trả tiền. Bị cáo định trả cho

mỗi người bọn họ một nửa số tiền nhưng ba người kia biết rằng bị cáo vẫn còn 240.000 yen giấu trong một va li có khóa nên không chấp nhận đề nghị của bị cáo. Họ cũng to tiếng với bị cáo về việc bị cáo lấy tiền thuê nhà của họ quá cao.

Dưới áp lực đó, bị cáo đành phải chấp nhận điều kiện của ba người trên. Bị cáo đồng ý trả tổng cộng 200.000 yen tiền vay nợ cho ba người cộng với 50.000 yen mỗi người bù vào khoản tiền thuê nhà chênh ra bấy lâu nay. Bị cáo phải lấy hết lương và tiền để dành bấy lâu ra trả nợ.

Kết quả là bị cáo chỉ còn lại 60.000 yen để sống đến hết tháng cho tới khi có lương mới. Điều đó khiến quan hệ giữa bị cáo với Thìn, Huang và Chen-yi càng xấu đi.

Cũng vào thời điểm đó, Chen, người đứng tên thuê căn hộ số 404 Matoya cũng gây áp lực để bị cáo đi thuê chỗ khác ở. Từ đầu tháng Giêng, Chen đã nhiều lần thông báo cho bị cáo rằng bị cáo phải dọn khỏi căn hộ vào giữa tháng Ba. Khi bị cáo than phiền là không có chỗ nào để chuyển đi thì Chen đã đồng ý cho bị cáo ở lại tới hết tháng Tư. Chen cũng nói cho bị cáo biết là ở tòa nhà bên cạnh có một căn hộ cho thuê, số 103, tòa nhà Green Villa số 4-5 phố Maruyama, quận Shibuya, Chen có thể giúp bị cáo thuê căn hộ đó với số tiền là 150.000 yen một tháng. Rõ ràng là vào thời điểm đó, bị cáo liên tục gặp phải những vấn đề rắc rối về tiền bạc.

Nhân viên người Iran làm việc cùng bị cáo ở khách sạn Dreamer sau này cho biết bị cáo đi vay tiền người khác dù đã có một số tiền để dành kha khá là vì bị cáo muốn mua được một tấm hộ chiếu. Để có thể xuất cảnh sang Mỹ.

Phần 3: Về căn hộ 103 nhà Green Villa

Tòa nhà Matoya số 4-5 Maruyama ở quận Shibuya là một tòa nhà bê tông bốn tầng kiên cố cách nhà ga Shinsen tuyến Inokashira-Keio khoảng một trăm mét về phía Bắc trên một con phố hẹp, một chiều. Tòa nhà Green Villa nơi xảy ra vụ án là một tòa nhà gỗ nằm ở phía Bắc tòa nhà Matoya. Tòa nhà Green Villa có một tầng hầm và hai tầng ở trên. Ở đây vừa có các cửa hàng nhỏ vừa có các căn hộ cho thuê. Cả hai tòa nhà nói trên đều thuộc quyền sở hữu của Fumi Yamamoto.

Có ba căn hộ cho thuê ở Tòa nhà Green Villa. Hiện trường vụ án xảy ra ở căn hộ số 103, mặt quay ra con phố một chiều nói trên. Căn hộ số 102 không

có ai ở. Kimo Hara sống ở căn hộ 101. Ở phía Tây của tòa nhà là một cầu thang ngoài trời bằng sắt dẫn lên tầng trên cùng. Ở tầng hầm ngay phía dưới căn hộ số 103 là một quán ăn nhỏ tên là Thất Báu.

Để đi từ ngoài đường vào, những người thuê nhà sử dụng một con đường bê tông hẹp nằm ở phía Nam của tòa nhà. Bên ngoài, phía Nam căn hộ 103 có một cánh cửa dẫn xuống con đường này. Bên trong căn hộ, bếp nằm sát tường phía Nam và bên cạnh là một phòng sáu chiếu Nhật có trải thảm tatami. Giữa lối vào phòng và sáu chiếu Nhật là nhà vệ sinh.

Chen được họ hàng giới thiệu với Fumi Yamamoto để thuê căn hộ 404 ở tòa nhà Matoya trước đây với giá 45.000 yen và cho bị cáo thuê lại với giá 65.000 yen. Họ hàng của Chen mở một nhà hàng Trung Quốc ở thành phố Niiza, tỉnh Saitama nên cần chỗ ở cho nhân công. Vì vậy bị cáo buộc phải trả lại căn hộ nói trên. Khi bị cáo than phiền là không biết chuyển đi đâu Chen đã nói chuyện với bà chủ nhà Fumi Yamamoto với ý định thuê lại căn hộ ở tòa nhà Green Villa. Khi bị cáo nói muốn được xem căn hộ thì bà Yamamoto đã đưa cho bị cáo chìa khóa căn hộ 103 vào ngày 28 tháng Giêng năm 2000.

Shizu Kakiya là người đã thuê căn hộ nói trên cho tới khi bà qua đời vào 18 tháng Tám năm 1999. Căn hộ không có ai ở kể từ đó. Gas đã bị cắt từ tháng Chín năm 1999 và điện bị cắt sau đó một tháng.

Căn hộ chỉ có một chìa khóa duy nhất do bà Yamamoto giữ. Bà Yamamoto đã đưa nó cho bị cáo hôm 28 tháng Giêng 2000. Cho tới thời điểm đó không có ai sử dụng chìa khóa này.

Phần 4: Quan hệ giữa bị cáo và nạn nhân

Vào khoảng tháng Mười một năm 1998, bị cáo nghe bạn cùng phòng, Huang, kể rằng anh ta vừa gặp “một phụ nữ Nhật trên một phố tối và có quan hệ tình dục với cô ta.” Đặc điểm nhận dạng của người phụ nữ này là cô ta có mái tóc dài và gầy. Nghe vậy bị cáo cho rằng đó chính là người phụ nữ mà thỉnh thoảng bị cáo nhìn thấy trên đường. Khoảng giữa tháng sau, bị cáo bắt gặp Sato trên đường về. Nhớ lại câu chuyện của Huang, bị cáo quay ra nhìn Sato. Thấy vậy, Sato gọi theo bị cáo, “Chúng ta có thể về phòng anh được không?” Bị cáo từ chối bảo là bị cáo “có các bạn ở cùng.” Nhưng Sato đáp lại, “Có bao nhiêu người? Tôi sẽ chiều hết.” Nghe vậy bị cáo dẫn Sato về căn hộ của mình ở số 404 Matoya.

Lúc đó hai người bạn cùng phòng của bị cáo là Thìn và Chen-yi đang ở nhà. Ba người bọn họ thay phiên nhau quan hệ tình dục với Sato. Vào khoảng tháng Giêng năm sau, bị cáo và Huang tình cờ đi qua chỗ Sato đang đứng ở phố Maruyama. “Đây là người phụ nữ mà cậu ngủ cùng lần trước đấy à?” bị cáo hỏi Huang. Khi Huang gật đầu thì bị cáo bảo bị cáo cũng ngủ với cô ta. Huang cũng nghe Thìn kể vào khoảng tháng Mười hai năm 1998 rằng bị cáo, Thìn và Chen-yi có ngủ với người phụ nữ này ở căn hộ. Khi nói chuyện đó với bị cáo, bị cáo trả lời, “Thực ra, tớ đã gặp người phụ nữ này một năm về trước.”

Phần 5: Các tình tiết dẫn đến tội ác

Vào ngày thứ Bảy mùng 8 tháng Tư năm 2000, khoảng bốn giờ chiều, Sato rời khỏi tòa nhà không nói là đi đâu. Vào khoảng sáu giờ chiều cô tới gặp một viên chức vốn là khách hàng quen. Hai người hẹn nhau ở tượng đài Hachiko phía trước ga Shibuya. Sau đó họ tới một khách sạn ở phố Maruyama, Sato nhận được 40.000 yen từ người này và trước chín giờ tối hai người chia tay trên Dogenzaka. Sato đi về phía ga Shinsen.

Cùng ngày, bị cáo tới làm việc tại khách sạn Dreamer. Vào lúc mười giờ tối nhân viên ca đêm tới thay ca cho bị cáo. Bị cáo lên tàu tuyến Keio-Inokashira tới Shibuya vào lúc 10 giờ 13 rồi đi bộ về nhà. Khi tới ga Shinsen, bị cáo xuống tàu và bắt đầu đi bộ về tòa nhà Matoya cách đó khoảng vài phút.

Bị cáo bắt gặp Sato ở gần tòa nhà và quyết định sẽ quan hệ với nạn nhân lần nữa. Nhưng Thìn, Huang và Chen-yi đang ở nhà và quan hệ giữa họ và bị cáo lúc này đang rất xấu. Bị cáo do dự, không muốn mang nạn nhân về nhà. Khi nhớ ra rằng mình đang giữ chìa khóa căn hộ 103 ở tòa nhà Green Villa (như lý do đã nêu ở trên) bị cáo liền quyết định đưa nạn nhân tới đó và có quan hệ với nạn nhân ở căn hộ này.

Sato có mang theo bao cao su lấy ở các khách sạn mà nạn nhân hẹn với khách. Sato lấy một chiếc bao cao su ở trong túi của mình, vỏ ngoài bao cao su có in chữ Khách sạn Glass Palace và yêu cầu bị cáo đeo vào trước khi quan hệ. Sau khi quan hệ, bị cáo vứt bao cao su đã sử dụng ra ngoài đường, phía Nam tòa nhà.

Như đã ghi chú ở phần trên, bị cáo lúc này đang túng bấn. Khi Sato chuẩn

bị rời đi, bị cáo quyết định sẽ lấy tiền của nạn nhân. Ngay sau nửa đêm một chút, Sato mặc áo khoác và chuẩn bị đi. Bị cáo giật lấy chiếc túi xách tay bằng da màu nâu của nạn nhân. Nạn nhân chống trả. Bị cáo đâm vào mặt nạn nhân và rồi đã tâm giết người bùng lên, bị cáo dùng hai tay siết cổ nạn nhân tới chết. Rồi bị cáo mở túi, lôi ví của nạn nhân ra lấy 40.000 yen mà nạn nhân vừa nhận được của khách. Để lại xác nạn nhân ở nguyên trạng, bị cáo rời khỏi căn hộ không khóa cửa và trở về phòng mình ở số 404 tòa nhà Matoya.

Satoko Sato, mẹ của nạn nhân, bắt đầu trở nên sốt ruột khi không thấy con gái trở về tới hôm 8 tháng Tư. Cho tới thời điểm đó Sato chưa bao giờ đi ra ngoài cả đêm. Vào thứ Hai ngày 10 tháng Tư, khi được biết con gái mình không tới chỗ làm sáng hôm đó, bà Satoko đã báo cảnh sát.

Phần 6: Các sự việc xảy ra ngay sau đó

Bị cáo bình thân đi làm ở khách sạn Dreamer sáng hôm 9 tháng Tư như không có chuyện gì xảy ra. Sau giờ làm, bị cáo đi cùng với hai đồng nghiệp tới công viên Inokashira uống bia. Vào khoảng 11 giờ 30 đêm, bị cáo bắt tàu tuyến Inokashira tới ga Inokashira và đi bộ về nhà.

Ngày hôm sau, sau giờ làm việc ở khách sạn Dreamer, bị cáo gặp Chen-yi ở ga Shibuya. Hai người tới tiệm mì ramen Tanaryu ở phía đông nhà ga. Ăn xong họ tới chơi bowling ở Hội quán Shibuya. Sau đó hai người thảo luận về căn hộ ở khu Green Villa và quyết định không chuyển tới đó vì nó nhỏ hơn căn hộ họ đang thuê ở tòa nhà Matoya. Bị cáo còn bảo anh ta định chuyển tới Osuka để tìm việc ở đó.

Ngày mười một hằng tháng là ngày bị cáo nhận lương. Bị cáo tới thành phố Niiza ở tỉnh Saitama để gặp Chen. Bị cáo đưa Chen 100.000 yen và nói rằng anh ta sẽ không dọn tới căn hộ ở tòa nhà Green Villa và đưa trả chìa khóa phòng 103 cho Chen. Ngay đêm đó Chen đưa trả chìa khóa cho bà chủ nhà Yamamoto tại nhà riêng ở quận Suginami. Bà Yamamoto chuyển chìa khóa cho con trai bà là Akira, người điều hành công ty giám sát hai tòa nhà Matoya và Green Villa.

Phần 7: Phát hiện ra thi thể nạn nhân

Ngày 18 tháng Tư, khi tới thăm một người quen sống ở tầng một tòa nhà Matoya, Akira Yamamoto quyết định rẽ qua kiểm tra xem căn hộ 103 ở tòa

nhà Green Villa có được khóa lại cẩn thận hay không. Tới nơi, qua khe cửa sổ hơi hé mở bên hông căn hộ. Akira Yamamoto nhìn thấy nửa trên một người có vẻ như đang nằm ngủ. Đoán rằng đó là một người quen của Chen hay một người Trung Quốc làm thuê cho nhà hàng của anh ta, Akira Yamamoto gọi lớn và thử mở cửa ra. Cửa không khóa. Một đôi giày nữ xếp ngay sau bậc cửa. Yamamoto ngạc nhiên một cách khó chịu khi nhận ra kẻ đột nhập là một phụ nữ. Lúc này Akira Yamamoto cũng bắt đầu ngửi thấy một thứ mùi kỳ lạ xộc lên liền quay đi luôn, khóa cửa lại sau lưng, không gây ra một tiếng động nào. Đây là loại cửa có thể khóa từ bên trong mà không cần chìa. Chỉ cần ấn nhẹ vào nút bấm trên nắm cửa rồi đóng lại.

Ngày hôm sau, 19 tháng Tư, Akira Yamamoto trở nên lo lắng khi nghĩ tới người mà anh ta nhìn thấy ngủ trong căn hộ. Nếu người này vẫn tiếp tục ở đó? Và cái mùi lạ bốc lên trong căn hộ? Lo lắng. Yamamoto quay trở lại với chìa khóa căn hộ. Khi nhìn qua cửa sổ thấy người phụ nữ vẫn nằm nguyên vị trí cũ, Yamamoto mở cửa bước vào trong và phát hiện ra thi thể của Sato.

Ngoài vết bóp cổ, trên đầu, mặt và chân tay Sato còn nhiều vết bầm giập chứng tỏ nạn nhân bị đánh bằng một vật tù và trên người nạn nhân còn có các vết xước như thể nạn nhân bị kéo lôi trên sàn. Xuất huyết ở phần mềm quanh vùng cổ và dọc theo tuyến giáp.

Phần 8: Những hành vi của bị cáo sau khi thi thể nạn nhân được phát hiện

Tối ngày 19 tháng Tư năm 2000, ngay sau khi đi làm ở khách sạn Dreamer về, bị cáo được một cảnh sát đang điều tra vụ án hỏi thăm theo thông lệ, đối với những người trong khu vực xung quanh hiện trường. Thèn, Huang và Chen-yi vẫn đang ở chỗ làm. Nhân viên cảnh sát điều tra hỏi bị cáo rất nhiều câu hỏi liên quan tới chỗ ở và công việc hiện tại của bị cáo rồi đi khỏi. Ngay khi cảnh sát đi khỏi, bị cáo cố gắng liên lạc với những người bạn cùng phòng khác.

Bị cáo gọi di động cho Chen-yi và nói chuyện được với Chen-yi lúc này vẫn đang làm việc ở Dogenzaka. “Cảnh sát vừa tới đây,” bị cáo nói. “Rất đông. Họ cho tôi xem ảnh một người phụ nữ mà tôi không hề biết mặt. Họ nói họ sẽ quay trở lại. Nếu họ biết anh cũng ở đây thì họ sẽ phát hiện ra là chúng ta không có giấy tờ.”

Nghe vậy Chen-yi lập tức gọi điện thoại cho Huang tại nơi làm việc ở quán cà phê Mirage ở Koenji, quận Suginami. Anh ta định bảo Huang đừng về nhà nhưng Huang đã rời khỏi chỗ làm và trên đường đi về. Chen-yi liền gọi tới chỗ làm của Thìn ở tòa nhà Phong Lan, ở phố Kabuki, quận Shinjuku. Sau khi kể cho Thìn nghe chuyện vừa xảy ra cả hai người bọn họ quyết định tới ở nhờ một người quen của Thìn.

Trên đường về, không hay biết chuyện gì đã xảy ra nên khi gặp một cảnh sát cho xem ảnh nạn nhân thì Huang khai ra là anh ta đã từng gặp nạn nhân trước đó. Và anh ta cũng khai là bị cáo có chìa khóa một căn hộ ở tòa nhà Green Villa.

Vào lúc đó bị cáo rời khỏi căn hộ 404 ở Matoya và ngủ qua đêm tại một khách sạn con nhộng. Ngày hôm sau cảnh sát tới khách sạn Dreamer để thẩm vấn bị cáo nhưng bị cáo không tới làm việc. Ngày 21 tháng Tư, bị cáo rời khỏi khách sạn và tới nhà Chen ở thành phố Niiza, tỉnh Saitama. Bị cáo yêu cầu Chen che giấu tội cho mình bằng cách nói với cảnh sát rằng bị cáo đã trả chìa khóa căn hộ 103 tòa nhà Green Villa cho Chen từ ngày 8 tháng Tư, một ngày trước khi xảy ra án mạng. Bị cáo đưa cho Chen 100.000 yen. Chen thông báo với bị cáo là anh ta đã nói chuyện với cảnh sát và từ chối làm theo yêu cầu của bị cáo. Chen còn nói thêm rằng cảnh sát đang truy tìm bị cáo vì biết rằng anh ta có chìa khóa của căn hộ và khuyên bị cáo nên ra đầu thú. Bị cáo từ chối.

Trên đường trở về từ nhà Chen, bị cáo bắt đầu lo lắng vì không có tiền. Bị cáo quyết định tới chỗ làm để xin nghỉ việc và đòi tiền lương. Thế là bị cáo đi tới khách sạn Dreamer ở Muashino.

Khi thẩm vấn chủ khách sạn Dreamer, cảnh sát điều tra phát hiện ra rằng bị cáo hoặc đã nhập cảnh trái phép hoặc làm việc mà không có visa lao động hợp pháp. Vì vậy cảnh sát đã bắt giữ bị cáo ngay ngày hôm đó khi anh ta tới lấy tiền lương và buộc tội nhập cảnh trái phép và làm việc không có giấy tờ hợp pháp. Bị cáo bị đem ra tòa xử ngày 30 tháng Sáu cùng năm với hai tội danh nói trên.

Tiếp đó, cảnh sát phát hiện ra rằng dấu vân tay của bị cáo trùng hợp với dấu vân tay tìm thấy trên hiện trường vụ mưu sát Yuriko Hirata ở căn hộ 205 tòa nhà Hope Heights. Cảnh sát cũng tìm được chiếc dây chuyền của nạn

nhân trong số đồ đạc của bị cáo. Sau một cuộc điều tra tỉ mỉ, bị cáo đã bị buộc tội giết hại cả Hirata và Sato.

• 2 •

“NHỮNG TỘI ÁC MÀ TÔI ĐÃ GÂY RA”:

LỜI KHAI CỦA BỊ CÁO ZHANG ZHE-ZHONG

NGÀY 10 THÁNG SÁU, NĂM THỨ MƯỜI HAI HEISEI (2000)

Văn bản nguyên gốc được viết bằng tiếng Trung. Một nhân viên thi hành án đã hướng dẫn bị cáo viết lời khai sau khi yêu cầu bị cáo tái hiện hiện trường tội ác với một hình mẫu ma nơ canh giống người thật ở đồn cảnh sát.

Cảnh sát điều tra Takahashi nói, “Hãy kể về đời anh từ trước tới giờ, về tất cả những điều thối tha mà anh đã làm, từng chi tiết một. Đừng có che giấu điều gì.” Thì, tôi đã trải qua một cuộc sống nhọc nhằn, tay làm hàm nhai, tôi đã cố gắng hết sức mình. Thậm chí tôi chẳng có thời gian để nhìn lại hay suy ngẫm về những gì đã qua. Tôi không thể nhớ nổi những chuyện đã xảy ra trong quá khứ xa vời và tôi cũng không muốn nhớ lại chúng làm gì. Vì chúng rất buồn, rất đau thương, và tôi đã phải khóa chặt chúng lại trong một căn phòng bỏ quên của ký ức. Có quá nhiều kỷ niệm mà tôi cố quên đi.

Nhưng cảnh sát điều tra Takahashi đã tử tế cho tôi cơ hội được kể lại câu chuyện của mình nên tôi sẽ cố hết sức để đáp ứng được yêu cầu của ông. Tuy nhiên làm điều đó cũng có nghĩa là tôi sẽ phải lục lại cuộc đời khốn nạn của mình với những lỗi lầm ngu ngốc mà tôi đã từng phạm phải - những lỗi lầm không thể nào sửa chữa được. Nghe nói tôi là nghi phạm chính trong cái chết của cô Kazue Sato nhưng tôi hoàn toàn vô tội. Tôi hy vọng lời khai này sẽ rửa sạch tên tuổi của tôi trong vụ án trên.

Ở Trung Quốc, số phận của một người được quyết định bởi quê quán nơi anh ta sinh ra. Đó là điều chúng ta vẫn thường nghe nói. Nhưng đối với tôi đó không phải chỉ là một câu nói suông. Mà là sự thật. Nếu tôi sinh ra ở một thành phố như Thượng Hải, Bắc Kinh hay Hồng Kông chứ không phải ở tận

miền núi Tứ Xuyên thì cuộc đời của tôi sẽ tràn đầy hứa hẹn. Sẽ là một cuộc đời tươi sáng và hạnh phúc, tôi dám chắc là thế. Và tôi hẳn sẽ không phải kết thúc trong một mớ bong bóng ở một đất nước xa lạ như thế này!

Tôi đúng là sinh ra ở Tứ Xuyên. Chín mươi phần trăm dân số Trung Quốc sống ở các khu vực nằm sâu trong đất liền như Tứ Xuyên nhưng chỉ sở hữu mười phần trăm tài sản quốc gia. Phần còn lại thuộc về Thượng Hải, Quảng Châu và các thành phố cảng khác. Chỉ mười phần trăm dân số sống ở các thành phố cảng sở hữu chín mươi phần trăm tài sản quốc gia. Sự khác biệt kinh tế giữa những người sống ở duyên hải và những người trong nội địa ngày càng trở nên sâu sắc.

Với những người sống trong nội địa như chúng tôi thì chỉ có thể nghiền chặt răng trong tuyệt vọng khi ngửi thấy mùi tiền và ngắm sắc vàng lấp lánh mà không bao giờ được sở hữu. Chúng tôi không có cách nào khác là phải tự thỏa mãn với cây kê, hạt thóc, mặt mũi, tóc tai chúng tôi lúc nào cũng bám đầy bụi trâu ngoài đồng.

Ngay từ khi còn nhỏ, bố mẹ và các anh chị tôi đã luôn bảo, “Zhe-zhong là đứa trẻ thông minh nhất trong làng.” Tôi không viết điều này ra để vỗ ngực tự hào mà chỉ để bạn hiểu thêm về điều kiện sống ở nơi tôi được nuôi dạy. Chắc chắn tôi là đứa trẻ sáng láng hơn rất nhiều bạn bè đồng lứa. Tôi biết đọc và biết viết rất nhanh. Tôi cũng có thể làm tính một cách dễ dàng. Để vươn xa hơn và mở mang kiến thức, tôi muốn được tiếp tục đi học và lên lớp. Nhưng gia đình tôi rất nghèo. Họ không đủ khả năng để gửi tôi đi học ở trường tiểu học trong làng. Khi nhận ra rằng những giấc mơ của tôi sẽ không bao giờ trở thành hiện thực, giống như một cái cây mà rễ bị chặn và xoắn lại để không lớn thêm được nữa, tôi bắt đầu nuôi dưỡng trong lòng một mối ti hiềm đen tối, một sự đố kỵ xấu xa. Tôi tin rằng số phận đã an bài việc tôi sinh ra trong cảnh bần cùng.

Đi tìm việc làm ở nơi khác là cách duy nhất để một người như tôi có thể thoát khỏi số phận này. Khi tới Quảng Châu và Thâm Quyển, tôi đã làm việc chăm chỉ và thậm chí rồi mình cũng sẽ được hưởng một cuộc sống sung túc và có tiền dành dụm như những người dân ở đây. Nhưng sau khi tới Nhật, tôi lập tức bị ám ảnh bởi ý nghĩ rằng mọi tính toán của tôi thật hết sức viễn vông. Tại sao? Vì sự thịnh vượng của nước Nhật còn lớn hơn rất nhiều các

thành phố cảng của Trung Quốc. Nếu không phải là người Trung Quốc, nếu sinh ra là người Nhật, hẳn tôi sẽ không phải nhọc nhằn, khổ sở thế này. Ngay từ khi chào đời, tôi sẽ được nếm ê hề những món ngon mà chỉ đụng tới một nửa, một nửa vớt sọt rác. Muốn uống thì chỉ cần vặn vòi nước. Tôi có thể tắm táp thoải mái và khi muốn đi sang làng bên cạnh, tôi không phải đi bộ hay chờ một chuyến xe buýt đôi khi không bao giờ tới mà có thể đón một chuyến tàu nhanh xuyên qua các ga ba phút một lần. Tôi có thể học cái gì tôi muốn, vào thời điểm mà tôi lựa chọn và theo đuổi sự nghiệp mình tâm huyết. Về già tôi sẽ an hưởng những giây phút cuối đời dưới sự chăm sóc của các nhân viên y tế tuyệt vời. Khác biệt giữa cuộc sống tôi từng có ở Trung Quốc và cuộc sống mà tôi có thể có tại Nhật Bản thật là lớn, chỉ cần nghĩ tới điều ấy thôi là tôi đã thấy buồn lắm rồi.

Tôi đã mơ về Nhật Bản, về đất nước tự do và màu nhiệm này từ rất lâu, tôi ghen tị với tất cả những người sống ở đó. Nhưng giờ đây tôi lại đang bị cầm tù trên chính cái đất nước mà tôi ao ước một cách tuyệt vọng từ bấy lâu nay. Thật trớ trêu làm sao! Hay đúng hơn là thật khốn nạn! Ở nhà, từ làng quê nghèo khó của mình, mẹ già đang đau ốm mong chờ một bức thư của con trai, mỗi ngày chậm chạp trôi qua, dài như một thế kỷ. Nếu bà biết được tôi đã trở thành một kẻ thế này, tôi sẽ không thể tiếp tục sống ở trên đời này nữa.

Thưa các nhân viên điều tra, các thanh tra cảnh sát và thưa Quý tòa, tôi cầu xin các ngài hãy cho tôi trở về quê hương mình ở Trung Quốc sau khi mãn hạn tù vì tội mưu sát Yuriko Hirata. Hãy cho tôi được dùng nốt khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại trên đời này cày xới mảnh đất cằn cỗi của quê hương và suy ngẫm lại cuộc đời cũng như những tội lỗi mà tôi đã phạm phải. Tôi van xin các ngài hãy khoan hồng. Xin quý tòa hãy rủ lòng thương.

Suốt đời mình tôi bị người khác chê cười. Trong cái làng xơ xác của tôi, nhà tôi là nghèo nhất. Chúng tôi sống trong một cái hầm nên người làng khinh thường chúng tôi. Họ tung tin đồn nhảm rằng cha tôi bị nguyên rửa bởi thần Nghèo. Khi được mời đi ăn cỗ cưới hãy lễ hội trong làng, cha tôi luôn ngồi ở chỗ thấp nhất.

Cha tôi là một người Hakka. Khi còn nhỏ, bố ông mang ông từ Huệ An, tỉnh Phúc Kiến tới sống tại một làng nhỏ ở Tứ Xuyên, trong cái góc hẻo lánh

này. Người dân địa phương đều là người Hán. Từ trước tới nay chưa có người Hakka nào tới ở đây nên họ không cho phép bố tôi được xây nhà. Vì thế chúng tôi phải sống trong một cái hầm.

Ông nội tôi vốn làm nghề thầy bói. Nghe kể khi ông bắt đầu hành nghề ở làng, công việc rất thuận lợi nhưng chẳng bao lâu người ta bắt đầu không ưa ông nữa vì ông toàn dự đoán vận hạn và tai ương. Cuối cùng ông không thể hành nghề nữa và gia đình chúng tôi lại càng trượt sâu vào cảnh đói nghèo. Ông nội từ chối không xem bói cho ai nữa ngay cả khi họ van xin ông. Thậm chí ông không nói chuyện với ai ở nhà. Nếu có lúc nào ông mở miệng thì những người xung quanh lập tức trở nên cảnh giác, lo lắng về những dự báo đầy rủi ro của ông. Mặc dù vậy, ông vẫn một mực tâm huyết với nghiệp tiên tri vận hạn của mình và điều đó khiến người ta trở nên ghét ông. Và thế là ông nội quyết định tốt nhất là không nên mở miệng ra nói gì.

Sau một thời gian ông nội cũng không đi lại nữa. Râu và tóc ông mọc dài ra và ông ngồi trong hầm cả ngày giống như Bồ Đề Đạt ma. Tôi vẫn còn nhớ hình ảnh ông nội ngồi im như tượng trong bóng tối ở cuối hầm. Mọi người ở trong nhà dần trở nên quen với điều đó và thậm chí chẳng còn để ý tới ông nữa. Cứ tới bữa tối thì mẹ đặt một bát cơm ở trước mặt ông. Khi thức ăn hết thì có nghĩa là ông nội vẫn còn sống. Và thực tế là khi ông chết, chúng tôi mất một thời gian mới phát hiện ra.

Một lần khi không có ai ở trong nhà, ông nội gọi tôi lại. Lúc đó tôi đang học tiểu học. Vì gần như chưa bao giờ nghe ông nội nói lời nào nên tôi rất ngạc nhiên và quay sững lại nhìn ông. Ông nội ngồi trong bóng tối cuối hang, mắt nhìn tôi chằm chằm.

“Trong gia đình chúng ta có một kẻ sát nhân,” ông nói.

“Ông nội! Ông nói gì cơ ạ? Ông nói ai cơ?”

Tôi đòi ông nội giải thích nhưng ông không nói gì nữa. Lúc đó bị đầu độc bởi ý nghĩ mình là một đứa trẻ khôn ngoan, sáng dạ nên tôi cho rằng đó chỉ là những lời nói nhảm của một người già sống dở chết dở nên không thêm bận tâm. Chẳng bao lâu thì tôi quên mất.

Hằng ngày các thành viên trong gia đình tôi làm việc trên các thửa ruộng trên sườn núi với sự trợ giúp của một con bò già tiều tụy. Ngoài nó ra chúng tôi còn có hai con dê. Anh trai tôi, Gen-de, có nhiệm vụ chăm sóc chúng.

Anh ấy là con trai thứ hai trong nhà. Gia đình chúng tôi trồng các loại lương thực, chủ yếu là thóc gạo. Bố mẹ và anh trai cả của tôi sẽ dậy từ tinh mơ trước khi mặt trời mọc để đi làm và trời tối mịt mới về. Mặc dù vậy số lượng lương thực mà chúng tôi làm ra vẫn không đủ nuôi tất cả các miệng ăn trong gia đình. Chúng tôi lại hay gặp phải hạn hán. Mỗi khi xảy ra hạn hán là cả nhà không có gì ăn trong nhiều tháng trời. Những lúc đó tôi chỉ nghĩ tới một điều là lớn lên tôi sẽ ăn no nê cơm gạo trắng cho dù có phải chết.

Vì đó là cuộc sống mà chúng tôi bươn chải nên ngay từ giây phút nhận thức được những gì đang xảy ra xung quanh mình, tôi lập tức xác định là mình phải rời khỏi đây ngay khi có thể và tìm một việc làm ở đâu đó. Tôi biết là đất đai của gia đình sẽ được truyền cho con trai cả, An-ji. Chị gái Mei-hua của tôi thì đã bị gả đi lấy chồng ở làng bên từ năm mười lăm tuổi. Tôi biết rằng thu hoạch từ những cánh đồng và sữa từ vài con dê ít ỏi sẽ không đủ nuôi anh trai Gen-de, tôi và em gái Mei-kun.

Tôi cách anh trai cả An-ji tám tuổi và anh trai thứ Gen-de ba tuổi. Khi tôi mười ba tuổi một tai họa đã giáng xuống gia đình tôi, An-ji là nguyên nhân gây ra cái chết của Gen-de. Tôi kinh hoàng nghĩ tới lời tiên đoán của ông nội và cố giữ chặt lấy em gái Mei-kun vì sợ hãi.

An-ji và Gen-de cãi nhau rồi An-ji đánh Gen-de ngã xuống. Đầu Gen-de đập vào một mấu đá trong hầm và không cử động nữa. Công an tới xã điều tra nhưng bố tôi giấu nhẹm sự việc và nói là Gen-de trượt chân, tự ngã và đập đầu vào đá. Vì nếu An-ji bị buộc tội giết em mình, anh ấy sẽ bị đi tù và không còn ai ở nhà làm ruộng. Sau khi ra tù sẽ không còn chốn dung thân và sẽ phải tự bươn chải một mình.

Làng tôi lại thừa mứa đàn ông. Làng bên nghe nói còn tới mức bốn người phải cưới chung một vợ. Nghèo khổ thế là cùng. Nguyên nhân hai anh tôi cãi nhau cũng chính là vì chuyện cưới vợ. Gen-de đã chế nhạo An-ji vì không có khả năng kiếm được cho mình một cô dâu.

Nhưng sau khi giết Gen-de, An-ji hoàn toàn thay đổi. Anh ấy bắt đầu cư xử hệt như ông nội tôi, không nói chuyện với ai cả. An-ji hiện vẫn sống ở làng với bố mẹ tôi. Anh ấy không bao giờ lấy vợ.

Có lẽ gia đình tôi đúng là đã bị nguyền rủa. Nạn nhân của một niềm đam mê bạo lực, tôi và anh trai cả của mình đều trở thành những kẻ sát nhân.

Giống như một sự trừng phạt, anh trai tôi phải sống cả đời còn lại trong cô đơn và nghèo khó. Còn tôi, với tội ác giết hại Yuriko Hirata, tôi sẽ bị giam giữ ở một đất nước xa lạ. Em gái yêu quý của tôi thì đã chết trên đường vượt biên sang Nhật. Giờ tôi chẳng còn lại gì.

Ông nội tôi có lẽ đã bị ép rời khỏi nhà mình ở Phúc Kiến và trôi giạt tới Tứ Xuyên. Giả như những lời tiên đoán của ông không thảm khốc như thế, giả như ông không tìm cách đẩy mọi người ra xa mình... đó là tất cả những gì tôi nung nấu trong đầu khi nghĩ tới cái thời kì ấy. Tôi chắc là ông nội đã nhìn thấy sự lụn bại tảm tối của gia đình. Chắc chắn đó là lý do tại sao những ngày cuối đời ông giống như một tảng đá, im lìm trong hầm tối.

Ai mà biết được, nếu ông nội nói, “Sát nhân trong nhà này là cháu, hãy cẩn thận,” hay cảnh báo tôi về điều đó thì có lẽ tôi sẽ thận trọng hơn. Và nếu không tới Nhật thì tôi sẽ không giết hại Yuriko Hirata và em gái của tôi sẽ không phải chết và tôi cũng không trở thành nghi phạm trong vụ sát hại Kazue Sato. Tôi có thể đã làm việc ở một nhà máy gần làng và học cách hài lòng với việc kiếm được một nhân dân tệ mỗi ngày. Và cuộc đời của tôi sẽ trôi qua như thế. Khi nghĩ lại mọi chuyện có thể đã xảy ra theo hướng đó, tôi không khỏi ân hận, nuối tiếc.

Việc tôi đã làm với cô Hirata là điều không thể tha thứ được. Tôi cũng không có cách nào để xin thứ lỗi. Nếu được, tôi sẵn sàng đổi mạng này cho cô ấy.

Tuy nhiên khi mười ba tuổi, tôi không bao giờ có thể tưởng tượng ra rằng tôi lại có thể rơi vào nông nỗi này. Tôi đã không chịu đựng nổi khi nhìn thấy bố mẹ tôi khổ tâm và phải nghe những lời xì xầm độc ác của dân làng về gia đình mình. Tôi ghét An-ji. Nhưng cảm xúc của con người thật là kỳ lạ vì tận đáy lòng mình tôi lại thấy cảm thông với anh ấy.

Xét cho cùng hành động của anh ấy không phải là không có lý do. Thậm chí tôi còn thấy hành vi của Gen-de rất đáng trách. Anh ấy thường làm những chuyện ngu xuẩn và lúc nào cũng chạy theo đàn bà. Anh lấy cắp tiền của bố mẹ để nhậu nhẹt. Đúng là một người chả được tích sự gì. Vì sao? Vì vài người trong làng còn bắt gặp anh ấy làm chuyện đó với lũ dê và tin đồn này đã khiến cha tôi vô cùng xấu hổ.

Thú thực, Gen-de đã gây ra bao tai tiếng cho gia đình khiến tôi cảm thấy

nhẹ cả người khi anh ấy mất và An-ji người kẻ tự ruộng đất của gia đình không phải đi tù. Nếu An-ji mà đi tù thì tôi sẽ được hưởng chỗ ruộng đất đó nhưng đó sẽ không phải vận may mà là vận hạn. Bị trói vào mảnh đất cón con đó, tôi sẽ buộc phải sống cả đời lao động nặng nhọc không biết gì về thế giới văn minh bên ngoài.

Đám đông dân chúng nghèo khó ở nội địa Trung Hoa đại lục có được một điều tốt: Đó là tự do. Chả ai quan tâm để ý tới chúng tôi, chúng tôi cứ tự thân vận động. Và chúng tôi bám vào cái tự do ấy. Chúng tôi có thể tự do di chuyển, làm những gì mình muốn và chết như chó hoang. Nhưng lúc đó tôi chỉ nghĩ đến mỗi một việc duy nhất là khi nào đủ lớn, tôi sẽ rời khỏi nơi này và lên thành phố.

Sau khi anh trai chết, tôi thế chỗ anh và nhận nhiệm vụ chăn dắt đàn dê. Đó là ước nguyện của cha tôi. Nhưng khi tròn mười tám tuổi, tôi xin việc làm tại một nhà máy nhỏ ở gần đó, nơi sản xuất mũ cói và gói mây. Tôi có thể làm việc này vì chúng tôi đã bán đi lũ dê khi mẹ bắt đầu mắc căn bệnh đau dạ dày. Tôi thích làm việc ở nhà máy, tạo ra các thành phẩm từ rom rạ hơn là đi chăn dê hay làm việc trên cánh đồng. Nhưng lương ở đây rất thấp, tôi chỉ kiếm được một nhân dân tệ mỗi ngày. Thế nhưng số tiền ít ỏi đó cũng đã là xa xỉ đối với một gia đình túng quẫn như chúng tôi.

Cũng vào quãng thời gian ấy, người con trai thứ hai và thứ ba ở trang trại bên cạnh chúng tôi rậm rịch chuẩn bị đi làm ở một trong những thành phố cảng. Số ruộng mà họ có không đủ nuôi tất cả các miệng ăn trong gia đình mà nhân công ở làng thì thừa mứa. Không có việc làm, cũng không có ai để lấy làm vợ nên phần lớn thanh niên trẻ luẩn quẩn trong làng giống như Gende, thối chí, cùng quẫn và chỉ biết gây rối.

Một người bạn mà tôi biết từ khi còn nhỏ, Jian Ping^[9], đã tới thành phố Chu Hải, tỉnh Quảng Đông, sau này trở thành một đặc khu kinh tế của Trung Quốc. Cậu ta làm việc cho một công ty xây dựng, trộn bê tông và chuyên chở nguyên vật liệu xây dựng. Với số tiền mà cậu ta gửi về, gia đình cậu ta mua được vô tuyến màu, xe máy và những thứ khác mà chúng tôi cho là vô cùng xa xỉ. Tôi ghen tị tới chết đi được.

Tôi cũng muốn lên thành phố càng sớm càng tốt. Nhưng lấy đâu ra tiền để đi? Số tiền mà tôi kiếm được ở nhà máy, một tệ một ngày, quá ít không

đủ để dành. Nếu muốn có một khoản nào đó thì tôi phải đi vay. Nhưng vay ai bây giờ? Trong làng chẳng ai có tiền cho vay cả. Nhưng tôi phải tìm cách để có thể lên thành phố như Jian Ping. Đó là giấc mơ duy nhất của tôi.

Vào năm 1988, một năm trước sự kiện Thiên An Môn, tin tức lan truyền khắp làng là Jian Ping đã chết. Từ thành phố Chu Hải, cậu ta có thể nhìn thấy Macao phía bên kia vịnh nên đã bị chết đuối trong lúc tìm cách bơi sang phía bên kia. Đó là theo lời người viết thư thông báo cái chết của Jian Ping.

Jian Ping đã buộc giấy tờ và tiền vào trong một cái bọc và buộc lên đầu. Cậu ta đợi mặt trời lặn để đi ra ngoài ô thành phố Chu Hải. Và rồi, mất hướng về Macao, cậu ta bắt đầu bơi. Trời tối đen như mực, cậu ta đã bơi hàng cây số với ý định bí mật xâm nhập hải phận Macao. Với một người Nhật, hành động đó của cậu ta có vẻ mạo hiểm tới khó tin. Nhưng tôi có thể cảm nhận rõ mồn một cái cảm giác đó của cậu ta, tới mức tim tôi cũng thấy đau nhói.

Chu Hải và Macao nối với nhau bằng một dải đất. Bạn có thể đứng trên đường phố Chu Hải nhìn sang Macao. Một đất nước khác trải ra trước mắt bạn, chỉ cách đó vài bước chân với cùng một chủng người giống như bạn. Và các sông bạc. Macao có rất nhiều sông bạc. Và tiền. Nơi nào có tiền nơi đó con người tự do đi lại và làm những gì mình muốn. Ở Macao, người ta được hưởng mọi thứ tự do, vì ở đó có tất cả. Nhưng cái tự do đó nghe nói được gìn giữ bởi những lính biên phòng canh gác xung quanh một hàng rào điện. Liệu trên thế gian này còn chỗ nào tàn bạo hơn thế nữa?

Nhưng không có bức tường chắn nào dưới nước. Sóng biển tự do vượt đại dương. Tôi quyết định mình cũng sẽ cố bơi tới bờ tự do. Tôi sẽ bơi sang Macao, thậm chí sang tận Hồng Kông.

Ở Trung Quốc, số phận một người được quyết định bởi quê quán nơi anh ta sinh ra là một thực tế không thể chối cãi. Jian Ping đã mạo hiểm mạng sống của mình trong nỗ lực thay đổi số phận tiền định. Tôi thay đổi ý định khi nghe tin đó. Tôi xác định sẽ thế chỗ Jian Ping trong nỗ lực vượt đại dương để cập bến một đất nước tự do nơi tôi có thể kiếm bao nhiêu tiền tùy thích.

Cuối năm ấy, gia đình tôi bắt đầu bàn bạc chuyện có người xin cưới Meikun. Đối với một gia đình nghèo khó như chúng tôi thì đó là một đám tốt.

Mặc dù chú rể là một người cùng làng, gia đình khá giả nhưng giữa hai người có một sự chênh lệch tuổi tác khá lớn. Mei-kun mới mười chín tuổi trong khi chú rể đã ba mươi tám. Đó là một người lùn tịt, xấu xí. Có lẽ đó là lý do tại sao anh ta vẫn chưa có vợ.

“Em sẽ không chấp nhận lời cầu hôn của anh ta chứ?” tôi hỏi em gái mình. “Em có thể có được một cuộc sống tốt hơn thế này.”

Mei-kun cúi xuống và lắc đầu.

“Em dứt khoát từ chối. Em chúa ghét cái của khi đó cho dù hẳn ta có nhiều tiền hơn chúng ta. Hẳn ta quá lùn, tới em còn phải nhìn xuống, đúng không? Không, em sẽ không lấy hẳn. Nếu mọi người bắt em thì em thà đi làm ruộng còn hơn. Em không muốn trở thành bà già như chị.”

Tôi nhìn em gái mình. Những gì con bé nói không phải là không có lý. Chị gái chúng tôi, hơn tôi sáu tuổi, đã được gả vào một gia đình không khá giả hơn chúng tôi là mấy và để sòn sòn hết đũa này đến đũa khác cho tới khi khô héo như một bà già. Nhưng Mei-kun... Mei-kun là một đứa con gái vô cùng quyến rũ, rất hợp nhãn tôi. Hai má tròn trịa, mũi thanh tú. Tay chân con bé dài, mảnh mai, duyên dáng trong mỗi cử động. Tứ Xuyên vốn nổi tiếng vì con gái đẹp. Nghe nói con gái Tứ Xuyên đi tới bất cứ nơi nào trên thế giới cũng được đón tiếp nồng hậu. Em gái tôi được thừa hưởng dòng máu phiêu lưu của ông nội. Nó là đứa con gái xinh nhất mấy làng quanh đây, lại rất cứng đầu.

“Nếu có ai được như anh thì em sẽ lấy,” Mei-kun sốt sắng nói. “Em đã xem tất cả các diễn viên trên vô tuyến màu nhà Jian Ping mà chả thấy ai được như anh.”

Tôi rất lấy làm xấu hổ vì nghe có vẻ huênh hoang, nhưng tôi phải thú nhận rằng trong làng ai cũng nghĩ tôi là một gã điển trai. Dĩ nhiên đó là một làng nhỏ. Nếu đến các thành phố lớn tôi hẳn sẽ tìm thấy nhiều người ưa nhìn hơn mình. Mặc dù vậy, lời khen của em gái cũng khiến cho tôi cảm thấy tự tin. Và khi tới Nhật Bản, mọi người thường bảo trông tôi giống diễn viên Takashi Kashiwabara. Mei-kun nhìn thẳng vào mắt tôi và nói, “Chúng mình phải cùng lên vô tuyến mới đúng, anh và em. Chúng mình trông đều ưa nhìn và có gu thẩm mỹ tốt. Em cá là chúng mình sẽ kiếm được khối tiền từ việc đóng phim. Nhưng dĩ nhiên chúng ta sẽ chả bao giờ có được cái cơ hội đó

chừng nào còn ở lại cái làng này. Em thà chết còn hơn là phải ở lại đây. Ta cùng lên Quảng Châu đi. Thật đấy. Anh nghĩ sao?”

Em gái tôi nhìn xung quanh cái hang mà chúng tôi đang sống - ngôi nhà tối tăm, lạnh lẽo và ẩm ướt của chúng tôi. Chúng tôi có thể nghe thấy bên ngoài mẹ và An-ji đang ủ rũ tính chuyện lúc nào phải gieo hạt kê. Tôi không thể chịu đựng cái nơi này thêm được nữa. Tôi ngán quá rồi. Nghe cái giọng của An-ji tôi nghĩ em gái tôi cũng có chung cảm xúc. Con bé chia tay ra, cầm lấy tay tôi.

“Hãy đi khỏi đây. Hãy đi và sống trong một ngôi nhà bằng bê tông, chỉ hai chúng ta thôi. Một ngôi nhà có máy bơm, không cần phải xách nước, một ngôi nhà có đường điện chạy trong tường, một ngôi nhà sáng sủa ấm áp với nhà vệ sinh và buồng tắm. Chúng ta có thể mua một cái vô tuyến và một cái tủ lạnh, và cả máy giặt nữa. Sống trong một ngôi nhà như thế với anh sẽ thật là tuyệt.”

Chúng tôi mắc điện vào hầm hai năm trước. Tôi đi ăn trộm được vài cái dây điện và nối chúng với ổ điện ở gần nhất.

“Anh cũng muốn đi, tin anh đi. Nhưng chúng ta phải để dành tiền đã. Giờ anh chả có xu nào.”

Em gái tôi nhìn tôi như một thằng ngốc.

“Anh nói gì vậy? Chờ anh để dành được tiền thì em đã trở thành gái già. Mà nếu đợi thì nghe nói vé tàu cũng sẽ tăng giá đấy.”

Tôi cũng nghe người ta đồn vậy. Rằng vé tàu sẽ lên giá sau tết âm lịch. Tin đó khiến tôi chỉ muốn bỏ đi nhanh hơn, trước khi vé tàu đắt lên. Nhưng mà tôi lấy tiền đâu ra để chi phí cho chuyến đi? Đúng lúc đó thì Mei-kun thì thầm, “Nếu em đồng ý lấy người đàn ông đó, hẳn ta sẽ tặng em một số tiền làm quà ăn hỏi đúng không? Tại sao chúng ta không sử dụng số tiền ấy?”

Một đề nghị thật điên rồ, nhưng chúng tôi cũng chẳng nghĩ ra cách nào khác để thoát khỏi chỗ này. Miễn cưỡng, tôi gật đầu chấp nhận ý tưởng bỏ trốn bằng số tiền đó.

Khi người cầu hôn Mei-kun nghe tin con bé đồng ý thì vô cùng sung sướng. Anh ta đã mang tất cả số tiền mà anh ta dành dụm được từ mấy chục năm nay tới nhà tôi. Tổng cộng vào khoảng 500 tệ, nhiều hơn số tiền cả gia đình tôi kiếm được trong một năm. Bố tôi rất vui và cất tiền vào tủ. Tôi và

em gái đã lấy cắp chúng và bỏ chạy khỏi làng ngày mùng hai Tết. Cần thận để không bị bắt gặp, chúng tôi đã chạy tới trạm xe buýt ở ngoại ô thị trấn trước khi trời sáng để đón chuyến xe đầu tiên.

Sớm thế mà chiếc xe buýt đã chật ních người. Mọi người cũng như chúng tôi nghe tin đồn về việc tăng giá vé tàu nên ai cũng muốn lên thành phố trước đó. Em gái tôi và tôi hăm hở chen lên xe buýt cùng với hành lý của mình. Chúng tôi sẽ phải đứng suốt đường đi, kéo dài hơn hai ngày trời. Đã đi tới đây rồi, tôi động viên em gái mình, thì cầm cự thêm một chút nữa là sẽ tới được Quảng Châu như mơ ước. Và tôi mỉm cười.

Khi chiếc xe buýt rốt cuộc tới được chặng cuối cùng, một ga xép quê mùa lè loi, trời bắt đầu đổ một cơn mưa tuyết. Mệt phờ, tôi nhìn ra bên ngoài với hi vọng tìm được một chỗ trú mưa và rồi bắt gặp một cảnh tượng hãi hùng khiến tôi phải siết chặt lấy tay em gái.

Một đám đông hung nhúc đang ngồi dưới nền đất ướt sũng ngay trước cửa ga. Phải có tới nghìn người, phần lớn là thanh niên nam nữ, mưa quật phần phật trên người họ, quần áo họ trĩu nặng, sũng nước. Với những bọc nylon đựng đầy quần áo, nồi xoong và các thứ vật dụng khác, họ kiên nhẫn chờ tàu. Vì quanh ga chỉ có hai nhà trọ nên hẳn đã hết chỗ. Cũng chả có cửa hàng cửa hiệu gì. Chỉ có duy nhất một biển người đang im lặng ngồi đợi tàu. Giữa đám đông mưa dầm đôi khi thấy bay lên một làn hơi trắng lơ lửng trôi dạt trong không trung.

Không chỉ có riêng xe buýt của chúng tôi đưa khách tới ga. Chúng tôi vừa ra khỏi xe là đã có xe khác đi tới, chiếc này nối tiếp chiếc kia, chiếc nào cũng đông khách như vậy. Những người trên xe có vẻ đến từ những làng quê xa xôi, thậm chí còn hẻo lánh hơn cả làng tôi nhưng cũng nghèo khổ như thế. Đám đông chờ trước cửa ga tiếp tục phình lên. Những người mới đến không thể nào tới gần được cửa ga. Họ đứng chen chúc, thỉnh thoảng có tiếng cãi cọ, xô đẩy nhau. Các nhân viên bảo vệ đường sắt được huy động quanh đám đông nhưng chẳng thể làm được gì.

Chưa nói tới chuyện lên tàu, chỉ lại gần được chỗ bán vé đã là may lắm rồi. Người tôi như muốn bốc hỏa. Chúng tôi không thể trở về nhà sau khi lấy cắp tiền ăn hỏi. Nhưng ngay cả cô em gái cứng đầu của tôi cũng có vẻ nản chí và sắp bật khóc đến nơi.

“Chúng ta phải làm gì bây giờ? Tình hình này thì phải mất một tuần mới lên được tàu. Càng đợi thì càng có thêm nhiều người mới tới và giá vé thì sẽ tăng lên.”

“Chúng ta sẽ tìm ra cách thôi!”

Tôi vừa cố gắng trấn an em gái mình vừa liếc nhìn chen lên phía trước để chui vào một nhóm người đứng gần ga hơn. Mọi người bắt đầu quát tháo ầm ĩ. “Ở đây phải xếp hàng. Quay trở về cuối hàng đi.” Tôi nhìn về phía họ. Trong đám đó có một người đàn ông trông có vẻ cục súc sẵn sàng gây sự. Nhưng em gái tôi quay sang nói với anh ta về cầu khẩn. “Trời ơi, em mệt quá rồi, em sẽ chết mất!”

Không dám từ chối, người đàn ông miễn cưỡng đứng dịch sang một chút. Tôi thò chân vào đó và đặt nôi niêu của chúng tôi xuống. Sau khi cựa quậy được đủ một chỗ để ngồi xuống tôi kéo em gái tôi ngồi vào trong lòng. Con bé dụi mặt vào vai tôi và khuyu xuống như một mớ giẻ rách. Chắc mọi người tưởng chúng tôi là một cặp tình nhân đang cố an ủi nhau. Nhưng thực tế hai chúng tôi đang ở trong tình trạng vô cùng dễ kích động và có thể suy sụp bất cứ lúc nào. Chúng tôi căng thẳng tới mất trí. Nhưng chúng tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác ngoài chờ tàu.

Nhìn đám đông xung quanh, em gái tôi thì thào, “Tất cả mọi người ở đây hình như đều đã mua vé rồi. Chúng ta cũng phải tìm cách nào để có được vé thôi.”

Nhưng quầy bán vé đã đóng cửa. Tôi bóp vai em gái ra hiệu cho con bé im lặng. Nếu đứng chật cứng như thế này thì chả cần phải mua vé. Với lại tôi xác định không thể để mất chỗ này kể cả phải đổi mạng. Tôi sẽ phải lên bằng được chuyến tàu tới. Kể cả phải giẫm đạp lên đầu những người khác.

Chúng tôi đợi suốt sáu tiếng đồng hồ và trong suốt quãng thời gian đó đám đông không ngừng phình lên, ai cũng muốn tới thành phố tìm việc làm.

Cuối cùng chúng tôi nghe thấy mọi người hét lên, “Tàu đến rồi!” Đám đông nông dân trước cửa ga bắt đầu rùng rùng đứng dậy. Hải hùng trước biển người lao tới, các nhân viên đành bỏ việc soát vé. Chỉ có một nhóm nhân viên bảo vệ ga làm nhiệm vụ nhưng nỗi lo bị bắn cũng không ngăn cản nổi bước chân chúng tôi. Tất cả đều dồn về sân ga. Về sợ hãi hiển hiện trên gương mặt các nhân viên bảo vệ ga trước bức tường người khổng lồ. Họ biết

là họ sẽ không thể chống trả được. Đoàn tàu màu nâu đã tiến gần tới sân ga và đám đông tiếp tục xông tới trước rồi khựng lại vì thất vọng. Các cửa sổ trên tàu đều mù mịt hơi sương nên không thể thấy gì ở bên trong nhưng chân tay và đồ đạc thò ra ở khắp mọi cửa. Đoàn tàu rõ ràng là đã quá tải.

“Nếu chúng ta không hành động,” tôi bảo Mei-kun, “thì chúng ta sẽ không bao giờ ra khỏi chỗ này. Dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, đừng có rời tay anh ra. Hiểu không? Chúng ta sẽ lên tàu bằng được.”

Tôi túm lấy tay em gái và kéo đồ đạc đeo ra đằng trước. Chúng tôi cố hết sức xông lên phía trước. Không biết có phải là chiếc nôi của tôi đã đập vào lưng người đàn ông đi trước hay không mà anh ta quay lại nhìn tôi về đầu đón rồi mất thăng bằng và ngã xuống. Dần dần bức tường người bắt đầu giãn ra. Rất nhiều người đã ngã xuống nhưng tôi vẫn xông về phía đoàn tàu, không khoan nhượng, đập lên người khác mà đi.

Kinh hoàng trước cảnh giẫm đạp lên nhau, các nhân viên bảo vệ đã bỏ đi chỗ khác. Chẳng cần biết, chúng tôi tiếp tục liều lĩnh xô đẩy để tiến lên, giẫm đạp lên người khác, bị người khác giẫm lên. Như không có chuyện gì xảy ra. Tất cả mọi người đều chỉ có một ý nghĩ trong đầu: Lên được tàu! Tất cả đều phát rồ lên vì điều đó chẳng cần quan tâm tới người khác bị làm sao.

“Zhe-zhong! Zhe-zhong!”

Tôi nghe tiếng em gái tôi hét lên thảm thiết. Ai đó đã túm lấy tóc của con bé và kéo nó lại. Nếu ngã xuống, con bé sẽ bị giẫm đạp đến chết. Tôi vút đồng túi đang đeo và lao ra cứu con bé bằng cách đâm liên hồi vào mặt người phụ nữ đang túm tóc nó cho tới khi cô ta chịu buông tay. Máu bắt đầu phun ra từ mũi cô ta nhưng chẳng ai thèm để ý. Đúng là điên hết cả.

Tôi không phản đối nếu có ai chỉ trích hành động của tôi lúc đó. Tôi đang ở trong một tình thế mà không ai ở Nhật có thể hiểu nổi. Cảnh tượng đám đông hỗn chiến chỉ để giành một số chỗ trên chuyến tàu đã quá tải nghe có vẻ nực cười, nhưng đối với chúng tôi đó là vấn đề sống còn.

Em gái tôi và tôi đã xoay sở để dần dần tiến lại gần được đoàn tàu. Thế rồi tôi nhìn thấy một người ở toa gần nhất đang khua một cây gậy gỗ chắc nịch dọa đánh bất kỳ ai dám xông lên tàu. Hắn ta quật vào cạnh đầu người đàn ông đằng trước tôi khiến anh ta ngã lăn ra. Đúng lúc đó, tàu bắt đầu chuyển bánh. Cuống cuống, tôi lao vào gã đàn ông cầm gậy và với sự trợ

giúp của một người đàn ông khỏe mạnh khác ở bên cạnh, chúng tôi lôi tuột gã ta xuống. Rồi bằng cách giẫm lên những người đang ngã xuống như một chiếc cầu tôi cuối cùng cũng đưa được em gái và mình lên tàu. Rất nhiều người bắt chước, bò theo chúng tôi một cách tuyệt vọng. Nhưng tôi đã đứng vào chỗ của gã đàn ông lúc nãy với cây gậy của hắn ta và làm mọi thứ để có thể đẩy họ xuống. Giờ nghĩ lại cảnh tượng đó tôi thấy nổi hết gai ốc. Đúng là một cảnh tượng dưới địa ngục.

Cho tới khi tàu rời khỏi ga, em gái tôi và tôi vẫn chưa hết kích động. Mồ hôi túa ra trên mặt khi chúng tôi quay ra nhìn nhau. Tóc em gái tôi rối tung và mặt con bé bầm tím và lem luốc bùn đất. Chắc tôi trông cũng chẳng khá khẩm gì hơn. Chúng tôi không nói gì vì chẳng có từ ngữ nào có thể diễn tả được cảm giác của chúng tôi lúc đó, nhưng tôi biết chúng tôi đều có chung một ý nghĩ. Chúng mình đã thành công! Chúng mình thật là may mắn!

Một lúc sau chúng tôi bắt đầu bình tĩnh trở lại. Chúng tôi lại tiếp tục đứng chen chúc với những người không có chỗ ngồi phải đứng giữa hai hàng ghế như mình, đồ đạc linh kính khắp người. Chúng tôi không thể ngồi xuống cũng không thể tựa quây. Sau nửa ngày, chúng tôi sẽ tới Trưng Khánh và hai ngày nữa mới tới được Quảng Châu. Chưa ai trong hai chúng tôi từng đi đâu ra khỏi làng, đây là lần đầu tiên chúng tôi đi xe buýt và đi tàu tới một nơi hoàn toàn xa lạ. Liệu chúng tôi có thể tiếp tục chịu đựng những thử thách tiếp theo? Tôi tự hỏi. Và cái gì đang đợi chúng tôi ở phía trước?

“Em khát quá!” Em gái tôi nhăn nhó tựa vào ngực tôi. Chúng tôi đã uống hết nước và dùng hết thức ăn ở trên xe buýt. Sợ mất chỗ ở ga nên chúng tôi chẳng dám đi kiếm cái gì ăn. Chúng tôi đành phải lên tàu mà không có lương thực. Tôi đưa tay gỡ mái tóc rối của em gái tôi, cố hết sức vuốt cho nó thẳng lại.

“Cố chịu đi em.”

“Em biết. Nhưng em chỉ băn khoăn nếu mình phải đứng thế này suốt cả chặng đường thì không biết phải làm sao.”

Em gái tôi nhìn ra xung quanh. Trong đám hành khách đứng ở giữa lối đi, có vài người đang uống nước hay ăn bánh dày nhân đậu bằng một tay, tay kia thì vẫn túm vào người khác mà không hề mất thăng bằng. Ngạc nhiên nhất là có một người phụ nữ còn vừa đứng vừa bồng con trên tay. Những

người nông dân Trung Quốc thật là vững chãi.

Một nhóm bốn cô gái chắc chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi đứng túm tụm lại với nhau ở một góc cuối lối đi. Những cô gái này rõ ràng đã làm mọi cách để trông hợp mốt như buộc tóc bằng những sợi nơ màu hồng hay màu đỏ. Nhưng chỉ cần nhìn những đôi má sạm nắng và những bàn tay tấy đỏ vì cước là tôi có thể nhận thấy ngay họ là những cô gái nông thôn vốn quen làm việc đồng áng nặng nhọc. Em gái tôi xinh hơn họ nhiều, họ không thể nào sánh được với nó. Nghĩ vậy tôi cảm thấy vô cùng hạnh diện.

Mỗi khi tàu lắc, mấy cô gái xấu xí đó lại làm bộ ré lên và túm lấy những người đàn ông đứng xung quanh. Em gái tôi nhìn họ khinh bỉ. Một cô trong số họ lôi từ trong túi ra một chai Nescafé đã uống hết giờ được dùng để đựng nước trà và uống với một vẻ hết sức trịch thượng như muốn trêu người em gái tôi. Với chúng tôi những thứ đồ nhập ngoại như cà phê tan là cực kỳ xa xỉ. Chúng tôi mới chỉ nhìn thấy những vỏ chai lọ rỗng ở các nhà giàu trong làng.

Em gái tôi nhìn chai nước trà đầy ghen tị. Thấy vậy, cô gái đó quyết tâm nâng mức độ tra tán lên thêm một bậc bằng cách lôi từ trong túi ra một quả quýt và bắt đầu bóc vỏ. Chỉ là một quả quýt nhỏ nhưng mùi thơm ngọt ngào của nó bay khắp toa tàu. Ôi, cái hương vị đó! Chỉ nghĩ tới nó thôi cũng đủ khiến tôi trào nước mắt. Đó là thứ mùi vị dùng để phân biệt sự khác nhau giữa những người có và những người không có, một sự khác nhau quá lớn, có thể làm một người hóa điên và đảo lộn cuộc sống của anh ta. Tôi không nghĩ người Nhật các ngài có thể thực sự hiểu được cái cảm giác ấy. Các ngài đúng thật là may mắn.

Nhưng mùi thơm của trái quýt đột nhiên biến mất và thay vào đó là một thứ mùi kinh khủng. Cửa nhà vệ sinh vừa mở ra. Mọi người lập tức quay đi chỗ khác, đầu cúi gằm xuống. Đó là bởi vì một gã trông có vẻ xã hội đen vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh. Phần lớn mọi người trên tàu đều mặc đồng phục kiểu Mao nhem nhuốc bẩn thỉu nhưng gã đàn ông này vận một chiếc áo vest màu ghi nhã nhặn, một chiếc áo len cổ lọ màu đỏ, quần rộng màu đen. Gã ta còn quàng một chiếc khăn trắng quanh cổ. Quần áo gã ta đều là thứ chất lượng. Nhưng mắt gã ta đảo như rang lạc, giống hệt Gen-de. Rõ ràng là một tay anh chị. Lúc cửa nhà vệ sinh mở ra, tôi có thể nhìn thấy hai người đàn ông khác

ở trong, cả hai đều ăn mặc giống gã ta, đang hút thuốc.

“Mấy tên khốn đó tuyên bố chiếm lấy nhà vệ sinh và không ai được sử dụng.” Người đàn ông đứng cạnh tôi cay cú lắm lắm. Anh ta thấp hơn tôi một cái đầu.

“Thế chúng ta đi ở đâu?”

“Sàn tàu.”

Tôi choáng váng nhìn xuống chân và thấy sàn tàu ẩm ướt. Tôi nghĩ mình nghĩ thấy mùi gì đó rất lạ khi mới lên tàu, giờ thì tôi biết đó là mùi nước tiểu của hành khách.

“Thế nếu muốn đi đại tiện thì sao?”

“Thì...” Anh ta mỉm cười để lộ chiếc răng cửa duy nhất còn lại. “Tôi có một chiếc túi nylon nên chắc tôi sẽ dùng nó vậy.”

Và khi chiếc túi đầy tôi dám chắc rằng anh ta sẽ vứt nó xuống sàn tàu. Và rồi chắc sẽ phóng uesthẳng xuống đó luôn.

“Sao không đi vào tay luôn ấy?” một thiếu niên mặt mụn đứng sau lưng tôi xen vào.

Mọi người xung quanh chúng tôi cười ồ lên nhưng có tới một nửa trong số họ trông khá thiếu nã. Thật thảm hại. Nhà tôi dù có nghèo tới đâu đi nữa, dù phải sống trong hầm, chúng tôi cũng không bao giờ nghĩ tới chuyện làm như bản sàn nhà bằng chính những thứ uestạp của mình. Là người thì không xử sự như vậy.

“Tất cả các toa khác cũng vậy sao?”

“Đều thế cả. Điều đầu tiên người ta làm khi lên tàu là chiếm lấy cái buồng toa lét. Chỗ ngồi tính sau. Nhìn xem, tàu chật thế này thì kể cả toa lét trông không cũng chả làm sao mà lách ra đó được. Thế nên tốt nhất là chiếm luôn cái toa lét. Đúng là nó có bốc mùi thật. Nhưng nếu cầm theo một tấm ván đập nó lại thì còn có thể ngồi xuống, dang tay, giạng chân thoải mái và ngủ ở đó nữa. Lại còn có thể khóa cửa không cho ai vào ngoài chiến hữu của mình.”

Tôi nghển cổ lên nhìn xung quanh toa tàu. Mọi người chen chúc nhau trên lối đi, giữa các hàng ghế, trẻ em và phụ nữ thì ngồi lên cả giá để đồ. Mỗi khoang ghế có bốn chỗ mặt đối mặt nhưng chỉ nhìn thấy toàn đỉnh đầu vì mọi người ngồi dồn vào nhau, chật tới mức không thể cử động được và dĩ

nhiên là phải làm chuyện đó ngay tại chỗ trước mặt mọi người.

“Đôi với đàn ông thì không tệ lắm, nhưng với phụ nữ thì quả là khó.”

“Thì họ có thể trả tiền cho bọn kia để được sử dụng toa lét.”

“Họ phải trả tiền ư?”

“Ừ, thì đấy chính là cách kiếm tiền của bọn chúng mà: lấy tiền đi vệ sinh.”

Tôi nhìn trộm tay anh chị. Hẳn chắc chán ngồi trong nhà vệ sinh nên đi ra ngoài nhìn quanh quất. Hẳn nhìn đám con gái vẽ tính toán rồi quay sang người phụ nữ đang bế con. Khi đám con gái ngượng ngùng quay đi chỗ khác thì hẳn bắt đầu nhìn đến em gái tôi. Tôi cảnh giác cố che con bé cho hẳn không nhìn thấy và bắt đầu lo lắng vì nhan sắc của con bé có thể gây rắc rối. Gã ta nhìn tôi. Tôi cụp mắt xuống.

Rồi hẳn ta nói to, “Hai mươi tệ cho một lần đi vệ sinh. Có ai đi không?”

Hai mươi tệ là vào khoảng ba trăm yen Nhật. Một số tiền nhỏ, có lẽ thế. Nhưng vào thời điểm đó tôi chỉ kiếm được một tệ một ngày khi còn làm ở nhà máy.

“Như thế thì đắt quá,” cô gái vừa ăn quýt khẽ vặc lại.

“Thì thôi tôi nghĩ cô khỏi cần dùng.”

“Không dùng thì có mà chết.”

“Tùy cô thôi. Muốn chết thì cứ việc.”

Hẳn ta nói rồi nhổ một bãi nước bọt và đóng sầm cửa nhà vệ sinh lại. Ba người đàn ông trong một buồng vệ sinh bé tẹo. Không hiểu họ làm gì trong đó? Tôi cũng chịu. Tôi chỉ biết là trong đó còn có nhiều chỗ hơn là đứng giữa lối đi thế này.

“Em chỉ muốn được làm trẻ con,” em gái tôi nói và nhìn đứa bé trong tay mẹ một cách ganh tị. “Có thể quần tã, ăn sữa mẹ và chả phải lo nghĩ gì.” Mặt em gái tôi xanh mét, lấm lem bùn đất. Hai quầng mắt thâm lại. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Chúng tôi đứng hai ngày trên xe buýt chật cứng, xóc lên xóc xuống rồi chờ nhiều giờ để lên được tàu. Cả hai chúng tôi hoàn toàn kiệt sức. Tôi bảo em gái dựa vào tôi cố ngủ đi một lúc.

Tôi không biết bao nhiêu giờ đã trôi qua nhưng trên đỉnh đầu mọi người tôi thoáng thấy ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ hắt vào. Mọi người trên tàu im lặng, dính vào nhau. Chúng tôi cùng lắc lư theo nhịp điệu của con tàu, tất

cả hòa thành một. Em gái tôi thức dậy, ngược nhìn tôi và hỏi, “Anh nghĩ chúng ta còn cách Trùng Khánh bao xa nữa?”

Tôi không có đồng hồ nên chịu chẳng biết lúc đó là mấy giờ nữa. Người đàn ông không có răng cửa nghe thấy thế liền bảo, “Khoảng hơn hai tiếng nữa, chúng ta sẽ tới Trùng Khánh. Sẽ lại có thêm người muốn lên tàu. Lại có chuyện hay để xem.”

“Ở Trùng Khánh liệu chúng tôi có thể mua được nước và thức ăn không?” tôi hỏi.

Nghe vậy, người đàn ông sún răng lại phá lên cười bảo, “Cậu suy nghĩ mới viển vông làm sao? Thế cậu nghĩ rằng xuống tàu rồi cậu lại có thể chen lên được sao? Đó là lý do tại sao mà ai cũng mang thức ăn với nước uống theo.”

“Có ai ở đây muốn chia đồ ăn cho chúng tôi không?”

“Có tôi đây.” Tôi quay lại khi nghe ai đó trả lời. Một người đàn ông trong bộ đồng phục Mao chấp vá tôi tả gờ một cái chai trông nhem nhuốc đựng đầy nước về phía chúng tôi. “Mùi tệt một ngậm.”

“Đắt quá.”

“Thế thì đừng uống. Đó là tất cả những gì tôi có. Không cho không được.”

“Hay để mỗi chúng tôi uống một ngậm cho mùi tệt.” Em gái tôi lên tiếng. Tôi ngạc nhiên nhìn con bé. Trông nó rất kiên quyết.

“Mặc cả kính quá. Thôi được.”

Khi ông ta chấp nhận vụ mặc cả thì một người phụ nữ trẻ ở cuối lối đi gờ một quả quýt lên và bảo, “Mùi tệt cô có muốn mua không?”

Em gái tôi trả lời ngắn gọn, “Tôi sẽ bảo chị biết sau khi uống nước.” Sau khi uống một ngậm đầy, con bé đưa chai nước cho tôi và bảo, “Nếu khôn thì cố mà uống cho thật nhiều vào. Vì mình phải trả những mùi tệt cơ mà.”

“Đúng vậy.”

Vẻ mặt của em gái tôi khiến tôi sừng sốt. Tôi cầm lấy chai nước và tu. Nước ấm và có mùi gỉ sắt. Nhưng đó là giọt nước đầu tiên từ hơn nửa ngày nay. Một khi bắt đầu uống là tôi không tài nào ngừng lại được. “Thôi đủ rồi đấy!” người đàn ông giận dữ hét lên nhưng tôi giả vờ ngờ ngạc nhiên. “Tôi chỉ uống đúng một ngậm còn gì.” Mọi người xung quanh chúng tôi cười âm thầm.

“Giờ thì trả tiền ngay!” ông ta nói.

Tôi lôi tiền ra khỏi túi. Tất cả số tiền của chúng tôi được cuộn lại thành một cục và buộc bằng chun. Cả đám đông ồ lên khi nhìn thấy cục tiền. Tất nhiên là tôi không muốn trưng tiền của mình ra trước người lạ nhưng tôi không có cách nào để lấy mười tệ ra khỏi túi được.

Tay tôi run lẩy bẩy tới mức không đếm nổi tiền. Không chỉ vì mất mọi người đều đổ dồn về tôi mà vì trước đây tôi chưa bao giờ tiêu cái gì tới mười tệ. Tôi nghe thấy em gái tôi nuốt nước bọt. Con bé hẳn cũng đang sốt ruột.

Thật vô lý khi phải trả bằng ấy tiền cho một ngụm nước. Sự ti tiện đó làm tôi sùng sốt. Nhưng tôi vẫn phải chi tiền. Sự thờ ơ của đám người xung quanh làm tôi choáng váng. Đúng là một kinh nghiệm quý báu. Chúng tôi trên đường lên thành phố, sẽ nghe và chứng kiến những chuyện mà trước đây chúng tôi không thể hình dung ra nổi. Đây đúng là một đoạn dạo đầu có ích. Tôi cũng vẫn còn nhớ tôi đã sùng sốt như thế nào khi tới Nhật Bản, nhìn cái cách người ta tiêu tiền như nước, chẳng nghĩ ngợi gì, khiến tôi nóng mắt, chỉ muốn nguyên rửa tất cả bọn họ.

Cuối cùng thì tôi cũng lấy ra được mười tờ mệnh giá một tệ và truyền tay mọi người đưa trả cho người bán nước. Ông ta lại còn tỏ ra cáu bẳn hơn. “Cứ làm như một thằng nhà quê trong khi có chùng ấy tiền, đồ khốn! Đáng lẽ mình nên nói thách hơn mới phải!”

Người phụ nữ trẻ định bán quýt cho chúng tôi lúc nãy lên tiếng chế nhạo ông ta. “Đừng có tham quá thế. Chỉ nên tự trách mình đã không biết điều tối thiểu trong luật mua bán. Trước khi chỉ trích người anh em nông dân của chúng ta có lẽ anh nên tự đập vào cái đầu rỗng của mình một phát cho nó sáng ra.”

Mọi người xung quanh cười ồ lên.

“Hai người này rõ là lăm đạn! Họ phải mang theo tới gần năm trăm tệ.” Người đàn ông sún răng nói oang oang cho cả toa nghe thấy. Tất cả mọi người bắt đầu xì xào bàn tán. Bốn cô gái kia cũng quay ra nhìn chúng tôi, mồm há hốc.

“Đừng có xía vào chuyện người khác,” tôi nói với anh ta. Nhưng anh ta cười phá lên như thể tôi là một tên ngốc.

“Cậu chả biết chó gì về đời đúng không?” Anh ta giễu. “Phải chia tiền

thành từng món nhỏ và cất nó vào nhiều chỗ chứ. Không thì bị lấy trộm một lần là cậu mất sạch.”

Đúng thế. Đúng thế. Những người xung quanh gật gù tán đồng khiến ông sún thừa cơ tiếp tục hề hả.

“Cậu đúng là quê một cục. Cậu chưa bao giờ nghe nói đến cái gọi là ví đựng tiền à? Cá là cậu đến từ một làng nghèo rớt không lấy được vợ.”

“Gớm anh cũng từ đây mà ra thì mới biết rõ thế. Mà anh đúng là bốc mùi. Anh có bao giờ nghe thấy cái gọi là tắm rửa không? Hay đá ra sàn là thói quen ở nhà anh. Này, tôi muốn nhờ anh một việc. Nhắc ngay cái tay dơ dáy của anh ra khỏi hông tôi,” em gái tôi la lên.

Nghe em gái tôi đối đáp, tất cả mọi người trong toa tàu phá lên cười. Ông sún mặt đỏ như gấc, cụp mắt xuống vẻ xấu hổ. Tôi siết chặt tay em gái và bảo. “Nói thế thật đáng đời ông ta, Mei-kun.”

“Anh không thể cứ để mặc cho họ làm vậy. Chả bao lâu nữa họ sẽ phải quỳ mọp dưới chân chúng ta, tất cả bọn họ. Chúng ta sẽ trở thành các minh tinh màn bạc được hâm mộ ở khắp mọi nơi và giàu sang tột bậc.”

Em gái tôi vừa nói vừa thúc khuỷu tay vào sườn tôi như để nhấn mạnh quyết tâm của mình. Đúng thế, tôi dần trở nên lệ thuộc vào em gái của mình với tính cách mạnh mẽ và đầu óc nhanh nhạy của nó. Thế nhưng kết cục tôi đã rơi vào một đất nước xa lạ mà không có nó. Tôi hy vọng các ngài có thể hiểu được đối với tôi mọi chuyện đã trở nên khó khăn tới nhường nào và tôi đã trở nên lạc lối như thế nào.

Một lúc sau đó, đoàn tàu tự dừng khựng lại, hành khách chúi hết về phía trước. Tôi có thể nhìn thấy những cột cáp điện thoại và ánh sáng từ những tòa nhà cao tầng. Đó là một đô thị. Tôi bắt đầu trở nên phấn khích. Chúng tôi đã tới Trùng Khánh. Trùng Khánh! Mọi người xung quanh tôi cũng bắt đầu la hét một cách huyên náo, khó chịu.

Ông sún rặng im lặng nãy giờ sau khi bị em gái tôi làm cho bẽ mặt nói sau lưng tôi, “Hai người không có vé đúng không? Tôi biết là hai người đã đi lậu vé.” Ông ta ve vẩy chiếc vé màu hồng trước mặt tôi. “Nếu không có vé, họ sẽ lôi cậu xuống tàu và cho đi tù.”

Em gái tôi nhìn tôi lo lắng. Đúng lúc đó thì tàu bắt đầu đi vào sân ga. Trùng Khánh là một thành phố lớn nhưng là ga đầu tiên tiếp nhận các

chuyến tàu từ miền Nam đến nên sân ga chật cứng người, tất cả đều là nông dân chờ để chuyển tiếp lên tàu của chúng tôi. Họ bắt đầu chen nhau để lên tàu. Tay anh chị trên toa chúng tôi cầm lấy một cây gậy to và tiến về phía tôi. Tôi tưởng hẳn ta sẽ dùng nó để dọa không cho người khác lên tàu nhưng hẳn lại đưa nó cho tôi và bảo, “Sao không giúp tôi một tay?”

Tôi buộc phải nghe theo. Tôi chuẩn bị sẵn sàng hành động nhưng khi cửa tàu mở ra thì không thấy ai trèo lên. Tôi bị bất ngờ không biết phải làm gì thì một nhân viên bảo vệ ga cầm súng xuất hiện trước mặt. Tôi nhanh chóng giấu cây gậy sang một bên.

Nhân viên bảo vệ này quát lên giọng lỗ mãng, “Kiểm soát vé. Hãy trình vé ra để kiểm tra. Ai không có vé thì xuống tàu.” Hành khách xung quanh tôi giờ những chiếc vé màu hồng lên quá đầu.

Em gái tôi và tôi cụp mắt xuống. Nhồi giữa đám đông, chật như nêm chỉ có hai chúng tôi là không có vé.

“Anh không có vé?” Tôi định giải thích với nhân viên soát vé là tôi không kịp mua vé thì tay anh chị giữ tôi lại và bảo.

“Anh ta sẽ trả tiền bằng bất cứ giá nào.”

Tay nhân viên soát vé lập tức quay sang thì thào vào tai viên cán bộ nhà ga đứng cạnh anh ta. Sau một lúc trao đổi, anh ta quay lại nói cụt lủn. “Hai trăm tệ tới Quảng Châu.” Trong khi đó giá vé bình thường có hơn ba mươi tệ một người.

“Mặc cả đi!” Tôi nghe ai đó nói.

“Hai trăm cho hai người.”

“Xuống tàu ngay,” viên cán bộ nói. “Anh bị bắt vì đã đi lậu vé.”

Nhân viên soát vé chĩa súng vào tôi.

Tuyệt vọng, tôi cố mặc cả thêm. “Ba trăm tệ cho hai người.”

“Hai người là bốn trăm tệ.”

“Thế thì có giảm chút nào đâu. Ba trăm năm mươi tệ được không?”

Tay nhân viên lại quay lại trao đổi với viên cán bộ. Tôi sốt ruột chờ đợi. Một phút sau anh ta quay lại tôi với vẻ nghiêm trọng rồi gật đầu. Khi tôi rút tiền ra trả, viên cán bộ ấn hai chiếc vé màu hồng vào tay tôi rồi đóng cửa lại.

Em gái tôi và tôi phải chịu đói và khát trên đường tới Quảng Châu, từ chối những lời gạ gẫm mua lại thức ăn và nước uống của hành khách trên

tàu. Tay tôi vẫn chưa hết run kể từ khi chịu đựng cái hình phạt phải rút tiền ra đếm trước mặt người khác. Nhưng so với số tiền ban đầu giờ chúng tôi chỉ còn lại rất ít. Sự tiếc nuối giày vò tôi. Giá như biết đường dự trữ thức ăn và đồ uống thì tôi sẽ không phải tiêu vào số tiền dính hôn quý báu của em gái mình. Tôi đúng là ngây thơ. Sao tôi không đoán ra rằng sẽ có rất nhiều người khác cũng muốn lên thành phố như chúng tôi? Đến được Quảng Châu thì chúng tôi chỉ còn chưa đến một trăm tệ.

Ở các làng quê nông nghiệp ở Trung Quốc có tới hơn hai trăm bảy mươi triệu người, nhiều hơn khả năng chu cấp của đất trồng. Sản phẩm nông nghiệp làm ra chỉ đủ nuôi hơn một trăm triệu người, nghĩa là chưa được một nửa dân số. Trong số hơn một trăm bảy mươi triệu còn lại, có khoảng chín mươi triệu người làm việc tại các nhà máy ở địa phương trong khi trong khi tám mươi triệu kia không có cách nào khác là phải lên các thành phố lớn tìm việc làm. Vào thời điểm đó dòng người lao động thặng dư ở Trung Quốc được gọi là “Dòng lao động mù”. Hiện nay được đổi thành “Lực lượng lao động dự trữ”. Nhưng tôi thấy cái tên cũ diễn tả chính xác hơn thực tế hình ảnh đoàn người dò dẫm trong bóng tối, tìm mọi cách để tới được nơi có ánh sáng đô thị lấp lánh mỹ kim.

Tất cả những điều đó tôi học được ở trên tàu từ cậu thiếu niên mặt mụn đứng sau lưng. Tên của cậu ta là Dong Zhen^[10]. Cậu ta cao, gầy, vai nhô ra như cái mắc áo. Mặt cậu ta đầy mụn bọc đang giai đoạn mưng mủ. “Zhezhong này,” cậu ta hỏi tôi, “anh có thể đoán nổi sau Tết có bao nhiêu người từ Tứ Xuyên lên Quảng Châu không?”

Tôi lắc đầu. Tôi xuất thân từ một làng bốn trăm khẩu. Nên tôi không thể tưởng tượng ra một đám đông lớn hơn thì thế nào. Nếu có bảo là cả Tứ Xuyên thì tôi cũng không ấn tượng gì vì tôi còn chưa bao giờ nhìn thấy một tấm bản đồ.

“Tôi không biết.”

“Khoảng chín trăm nghìn người.”

“Ôi, thế thì tất cả bọn họ đi đâu?”

“Giống anh thôi. Tới Quảng Châu và Chu Giang ở đồng bằng châu thổ sông Ngọc.”

Tôi không tin nổi là có thể kiếm ra việc làm nếu có tới chín trăm nghìn

người đổ xô vào một thành phố. Tuy đã đi tàu và đi xe đò nhưng tôi vẫn chưa hình dung ra một thành phố như thế nào.

“Có chỗ nào giúp chúng ta kiếm việc làm không?”

Dong Zhen cười phá lên. “Anh đúng là ngốc thật. Không có ai giúp anh đâu. Anh phải tự mà đi tìm việc.”

Nghe vậy tôi bắt đầu thấy lo. Từ trước tới giờ tôi chỉ biết chăn dê và làm mũ cối. Tôi có thể kiếm được việc gì bây giờ? Tôi nhớ ra Jian Ping đã từng làm xây dựng nên hỏi Dong Zhen.

“Thế còn việc làm ở các công trình xây dựng thì sao?”

Dong Zhen uống một ngụm nước trong bi đồng của cậu ta trước khi trả lời. Tôi nhìn cái bi đồng của cậu ta với vẻ thèm thuồng.

“Anh muốn uống một ngụm không?” cậu ta hỏi và đưa chiếc bi đồng nước của mình cho tôi uống. Nước hơi tanh và nặng mùi nhưng tôi rất cảm kích vì không phải trả tiền. Trong cả toa tàu có mình Dong Zhen là lên thành phố để học đại học. Tôi cứ tưởng một người thuộc tầng lớp trí thức như cậu ta hẳn sẽ khinh thường đám nông dân nhưng Dong Zhen lại rất tử tế.

“Tôi chắc là ở thành phố có một chỗ người ta hay tới tìm lao động công nhật. Anh nên tới đó và chờ. Nghe nói nếu anh mang theo cuốc, xẻng và dụng cụ thì sẽ dễ được thuê ngay.”

“Thế còn em gái của tôi? Con bé có thể tìm được việc gì?”

“Phụ nữ có thể làm những công việc như trông trẻ, giúp việc, y tá, giặt giũ và giúp việc tang lễ ở các nhà xác. Hoặc làm hướng dẫn ở các nhà hỏa táng, phục vụ trà v.v... tóm lại toàn những việc thu nhập thấp.”

“Sao cậu rành rẽ cứ như chuyên gia vậy?”

“Chỉ là hiểu biết thông thường thôi mà. Nhưng tôi đoán là với anh tôi có vẻ sành sỏi chỉ vì anh thực sự chả biết gì cả. Rồi anh sẽ vỡ ra thôi. Những người lên thành phố tìm việc thường hay tán chuyện, tin tức truyền miệng. Anh sẽ được nghe tất cả mọi chuyện trước khi nhìn thấy.”

Dong Zhen nghiêng người về phía tôi thì thầm. “Em gái anh không có vẻ là loại người sẽ nhận những công việc rẻ mạt mà tôi vừa nói.”

Mei-kun đã bỏ đi vào nhà vệ sinh và tôi đột nhiên giật mình khi nhận ra con bé vẫn chưa trở lại. Tôi nhìn quanh và thấy con bé đang đứng bên cạnh nhà vệ sinh lúc này đang mở toang cửa nói chuyện một cách thân mật với

nhóm xã hội đen. Có gì mà buồn cười đến vậy? Tất cả bọn họ đột nhiên cười phá lên. Một cách đồng loạt, hành khách trong toa hết thấy quay ra nhìn bốn người bọn họ. Tôi không rời mắt khỏi em gái tôi lúc này đang ngược lên nhìn tay anh chị lúc nãy. Con bé rõ ràng là đang tán tỉnh hẳn. Điều đó khiến tôi cảm thấy buồn nôn. Dong Zhen thúc vào sườn tôi.

“Trông như em gái anh đang kết bạn với bọn xã hội đen.”

“Không. Không phải thế đâu. Nó chỉ không muốn trả tiền đi vệ sinh nên đang tìm cách phỉnh phờ hẳn thôi mà.”

“Cô ấy có vẻ rất thành thạo trong cuộc chơi. Nhìn xem, cô ấy còn đánh hẳn nữa kia.”

Em gái tôi đang đập đập vào tay gã anh chị và cười. Về phần mình, gã ta giả bộ như bị đau và cố né sự đụng chạm của em gái tôi với vẻ cường điệu.

“Bỏ đi.”

Dong Zhen nhận thấy tôi đang giận dữ liền trêu. “Ôi giờ ơi, hai người cư xử cứ như tình nhân chứ không phải là anh em.”

Cậu ta đã đánh trúng vào điểm nhạy cảm của tôi. Mặt tôi đỏ bừng lên vì ngượng. Mặc dù rất hổ thẹn khi phải thú nhận chuyện này, tôi thực sự rất thích em gái mình. Khi còn làm việc ở nhà máy sản xuất mũ cối, ngoài nam giới ra còn có thêm mười nữ nhân công. Tất cả đều ở độ tuổi vị thành niên. Họ thường gọi tên và lẻo đẻo bám theo tôi nhưng tôi chẳng mảy may chú ý. Không ai trong số họ có thể xách dép cho Mei-kun.

“Nhìn kiểu này, em gái anh chắc sẽ xuống tàu với tay anh chị đó thôi!”

“Mei-kun sẽ không đời nào làm một chuyện ngu ngốc như thế.”

Tôi không bao giờ nghĩ rằng những lời Dong Zhen nói có thể trở thành sự thật nhưng khi tàu bắt đầu vào ga Quảng Châu, em gái tôi nhảy xuống sân ga và phẩn khởi bảo tôi, “Zhe-zhong, anh không ngại nếu mình chia tay nhau ở đây chứ?”

Tôi không tin vào tai mình và hỏi đi hỏi lại con bé. “Em chắc chứ?”

“Vâng, em tìm được việc rồi,” con bé nói, vẻ vô cùng hãnh diện.

“Là việc gì?”

“Làm việc tại một khách sạn hạng nhất.”

Kiệt sức sau hai ngày đường không có gì ăn, tôi khuyu xuống sân ga.

“Mấy anh bạn kia bảo họ sẽ giúp em tìm việc nên em sẽ đi với họ.” Em

gái tôi chỉ về phía tay anh chị và hai chiến hữu của hắn. Tôi đi về phía họ. Chỉ tay vào người đàn ông đã đưa cho tôi cây gậy ở Trùng Khánh, tôi giận dữ nói, “Các người định giở trò gì với em gái tôi?”

“Anh hắn là Zhe-zhong. Tên tôi là Jin-long^[11]. Em gái anh nói là cô ấy đang muốn tìm việc nên tôi sẽ giới thiệu cô ấy với một người quen. Cô ấy có thể làm việc tại khách sạn Thiên Nga Trắng. Ai cũng muốn xin được việc ở đó. Hôm nay đúng là ngày may mắn của anh đấy.” Jin-long vừa nói vừa chỉnh lại chiếc khăn quàng cổ màu trắng.

“Khách sạn Thiên Nga Trắng đó nằm ở đâu?”

“Đó là khách sạn hạng nhất được xây dựng ở khu tô giới cũ trên đảo Shamian.”

“Shamian?”

Jin-long quay sang em gái tôi rồi nhìn tôi phá lên cười khùng khục. “Người ơi, đúng là nhà quê!” Mei-kun cũng cười góp với anh ta. Và tôi chợt nhận ra con bé đang giận tôi vì việc cố trèo lên tàu mà không biết mình đang làm gì, vì đã lãng phí mất bốn trăm tệ.

Tôi giận dữ túm lấy vai con bé. “Em không biết em đang dính vào rắc rối thế nào đâu đúng không? Hắn là một tay anh chị. Không hiểu sao? Khách sạn hạng nhất chỉ là một trò lừa đảo. Chỉ là cái bẫy để lừa em đi làm gái điếm mà thôi.”

Em gái tôi có vẻ dao động trước những gì tôi vừa nói. Nhưng Jin-long chỉ gãi gãi sống mũi và trả lời, vẻ bực bội, “Tôi không lừa dối gì cả. Tôi có quen đầu bếp khách sạn nên cũng có chút ảnh hưởng. Nếu anh nghi ngờ thì cứ tới thẳng khách sạn mà xem.”

Nghe thế, em gái tôi liền chia tay ra trước mặt tôi.

“Đưa cho em một nửa số tiền còn lại.”

Tôi chẳng còn cách nào khác là làm như con bé yêu cầu. Tôi đếm ra năm mươi tệ và đưa cho con bé. Ngay khi nhét tiền vào túi, nó nhìn tôi vẻ hài lòng. “Lúc nào rẽ qua thăm em nhé Zhe-zhong.”

Tôi nhìn em gái mình băng qua sân ga cùng Jin-long và đám tay chân của hắn ta, cái túi đựng tất cả đồ đạc giá trị nhất của con bé lủng lẳng trên tay. Và rồi con bé biến mất sau cánh cổng. Đáng ra phải bảo vệ em gái mình nhưng tôi lại chính là người phụ thuộc vào con bé. Đột nhiên tôi cảm thấy

như ai đó vừa tước đi của tôi một cánh tay. Từng đoàn lũ khách bơ phờ lũ lượt đi qua trước mặt tôi, đua nhau đi về phía cổng ga.

“Choáng thật. Em gái anh đúng là một người không thích phải chờ đợi.”

Đó là Dong-Zhen.

“Tôi đã làm hỏng mọi chuyện.”

Nghe câu trả lời yếu ớt của tôi, Dong Zhen nhìn tôi vẻ thông cảm. “Đời là thế. Tôi cũng một thân một mình ngay từ đầu. Tốt nhất anh hãy nên đi tìm mua lấy một cái xeng.” Dong Zhen khuyên tôi rồi lẩn vào đám đông, hai vai xương xẩu lao về phía trước. Khi bình tĩnh trở lại, tôi mới nhận ra rằng cả người tôi ướt đầm mồ hôi. Mới là đầu tháng Hai nhưng Quảng Châu gần phía Nam hơn Tứ Xuyên nên thời tiết cũng nóng hơn.

Tôi quay lưng đi khỏi nhà ga. Những người đàn ông đàn bà đi ngang qua trông hết thấy đều sành điệu, tự tin và kiêu ngạo. Những tòa nhà cao, sừng sững như những tòa lâu đài đổ bóng trên đầu tôi. Ánh nắng đập vào những ô cửa kính phản chiếu trong mắt tôi. Tôi không biết làm thế nào để sang đường giữa một rừng xe cộ. Một người phụ nữ lớn tuổi nhìn tôi vẻ khinh miệt rồi chỉ tay ra phần đường dành cho người đi bộ. Người qua lại đông đúc trên cây cầu đường bộ vắt ngang phố. Tôi cũng trèo lên cầu thang để sang đường nhưng tôi quá mệt và đói tới mức hai đầu gối cứ va vào nhau lập cập. Thú thật là tôi bắt đầu cảm thấy giận em gái mình ghê gớm. Con bé đã phản bội tôi.

Đúng lúc đó, một cảnh sát xuất hiện trước mặt, chặn đường tôi. Nhớ lại sự việc ở ga Trùng Khánh, tôi rút luôn năm tệ đưa cho anh ta và hỏi đường tới chợ lao động. Anh ta đút tiền vào túi không thèm chớp mắt và bảo tôi cái gì đó. Nhưng tôi không hiểu gì cả vì anh ta nói tiếng Quảng Đông. Không hiểu sao mà tôi lại quên bằng mắt ở đây người ta không nói tiếng Quan Thoại dù vẫn là Trung Quốc. Lao động công nhật! Lao động công nhật! Tôi hét lên nhiều lần và cuối cùng trong lúc tuyệt vọng đành diễn tả bằng hành động giả vờ đào đất. Viên cảnh sát chỉ cho tôi về phía quảng trường phía trước ga.

Giờ thì tôi mới vỡ lẽ. Ga tàu chính là chợ lao động ngoại tỉnh. Nhiều người đứng chờ việc như thế thì chỉ có phép màu mới có thể giúp được tôi. Và trong lúc chờ đợi tôi hẳn sẽ tiêu nốt số tiền còn lại và buộc phải đi ăn xin.

Tôi là loại người luôn tìm cách tiến lên phía trước chứ không thể khoanh tay ngồi yên một chỗ chờ đợi.

Những người nông dân cùng cảnh ngộ lên thành phố tìm việc không có sự lựa chọn nào khác là phải sống vật vờ trên đường phố và tôi cũng không khác gì họ. Cuộc sống ở đây hóa ra cũng giống như ở làng quê lúc ngồi mong mưa tới. Chúng tôi phải phó thác số phận vào sự bất thường của thiên nhiên và hoàn toàn dựa vào trời đất để sinh tồn. Tôi xác định phải làm khác họ. Tôi sẽ tự đi tìm việc. Tôi nói vậy để tự động viên mình. Tôi không muốn có kết cục giống như mọi người trong đám đông trước ga kia. Tôi phải tránh xa họ ra. Tôi quả quyết bước xuống đường giữa những làn ô tô và xe máy.

Cuối cùng tôi cũng tới được một nơi không có quá nhiều xe cộ qua lại. Đó là một đại lộ với những hàng cây mã đề trải dài hút tầm mắt. Hai bên đường là những ngôi nhà cổ đã tróc vôi. Nhà nào cũng có cổng hẹp và cửa sổ tầng hai bằng gỗ, xây dựng theo phong cách kiến trúc sáng sủa và thoáng đãng của miền Nam Trung Quốc mà tôi chưa bao giờ được chiêm ngưỡng ở làng mình. Khi đi dọc theo đại lộ này, tôi có thể hình dung ra cảm xúc của người bản xứ. Mùa đông thì ấm áp, khắp nơi một màu xanh trù phú, thật là trong lành.

Tôi luôn ghen tức tới mất sáng suốt với những người sống sung túc ở những thành phố cảng. Càng đi tôi càng thấy nhẹ nhõm và tinh táo. Dần dần tôi lấy lại can đảm. Tôi vẫn còn trẻ. Không xấu xí và cũng không đàn độn. Tôi có thể dễ dàng hình dung ra sự thành đạt của tôi ở thành phố này và tôi sẽ sống trong một ngôi nhà như thế kia. Tôi có thể làm bất cứ chuyện gì nếu ai đó cho tôi một cơ hội.

Tôi tới một phố rất sầm uất với những cô gái tóc dài vừa đi vừa ăn kem và những người đàn ông mặc quần jean bó sát. Tôi dừng lại trước một cửa hiệu bày đầy dây chuyền vàng lấp lánh. Rồi tôi nhìn thấy một nhà hàng có bể cá đầy ắp cá tôm cỡ bự. Những người ngồi ăn trong nhà hàng đang vui vẻ dùng bữa tối với những món thịt cá rán giòn. Trông mới ngon làm sao!

Mặt trời đã lặn, năng lượng hưng hực của đô thị làm tôi kiệt sức. Tôi ngồi xuống bên vệ đường, đói và khát nhưng không muốn tiêu tiền một cách ngớ ngẩn. Tôi chỉ còn tất cả chưa đầy năm mươi tệ, lại vừa phải chi ra năm tệ cho viên cảnh sát. Một đứa trẻ đi xe đạp ngang qua và ném một chai nước ngọt

xuống vệ đường. Tôi vội vàng nhặt nó lên và uống nốt chỗ nước còn sót lại trong chai. Đó là một chai Coca-Cola. Tuy chỉ còn lại rất ít Coca-Cola ở đáy chai nhưng tôi không bao giờ quên được cái cảm giác ngon lành tới tê lưỡi giống như thuốc tiên đó. Rồi tôi hứng nước máy vào chai và uống cho tới khi không còn lại chút vị ngọt nào mới thôi.

Tôi phải kiếm ra tiền. Tôi muốn uống thứ nước ngọt đó mỗi ngày cho tới khi chán thì thôi. Tôi sẽ tới ăn ở cái nhà hàng mà tôi đi qua lúc nãy. Tôi sẽ ăn những thức ngon ở đó và sống trong một trong những ngôi nhà cổ đẹp đẽ kia. Tôi lại tiếp tục hành trình, trong lòng đầy quyết tâm.

Cuối cùng tôi cũng tìm thấy một công trường xây dựng. Tôi không biết liệu đã quá giờ tan ca hay chưa. Một tốp đàn ông quần áo bẩn thỉu, nhếch nhác có thể nhận ra ngay là lao động ngoại tỉnh đang ngồi túm tụm lại với nhau trò chuyện, cười đùa vui vẻ. Tôi hỏi thăm xem có thể tìm được việc ở đâu thì một người trong bọn họ bảo, “Hãy quay trở lại đại lộ Trung Sơn rồi đi về phía đông. Anh sẽ tới Chu Giang, ở đó có một con sông lớn. Ngay bên bờ sông có một chợ lao động.”

Tôi cảm ơn anh ta. Khi anh ta quay lại với đám bạn tôi chộp lấy một cái xẻng và bỏ chạy.

Tôi nhanh chóng tìm thấy chợ lao động. Có một bức tường chắn lớn bằng bê tông chạy dọc theo đường và phía bên kia là dòng nước màu nâu của sông Ngọc. Đã có gần ba mươi người đàn ông đứng chờ sẵn ở đó. Bên cạnh họ là những lều lán dựng tạm bằng gỗ vụn, phế liệu, bao tải xi măng. Bên cạnh đường còn có cả một quán nhỏ bán đồ ăn. Không có gì làm, họ túm lại với nhau nói chuyện âm ỉ, có người thì ngồi xồm dưới đất vẻ mệt mỏi. Tôi hỏi một thanh niên, “Đây có phải là chợ lao động không?”

“Ừ.” Anh ta trả lời nhát gừng, mắt nhìn chiếc xẻng của tôi vẻ ghen tị. Tôi giữ chặt lấy chiếc xẻng, sẵn sàng chống trả nếu anh ta định cướp nó. Muốn chắc là mình đã tìm đúng chỗ, tôi hỏi thêm.

“Tôi có thể xếp hàng ở đây được không?”

“Anh phải đến sớm thì mới có cơ hội. Nhưng nếu anh muốn xếp hàng cũng không sao. Đằng nào đến lượt chúng ta thì cũng chả còn việc gì nữa.”

Hóa ra là thế. Anh chàng này hôm nay xếp ở cuối hàng nên không có việc làm nhưng ngày mai anh ta sẽ ở trên đầu. Nếu ngày hôm nay không đến lượt

thì hôm sau sẽ được chọn. Nhưng cũng có nghĩa là hôm nay có việc thì ngày mai sẽ bị lỡ. Có vẻ như cách duy nhất để có được việc làm liên tục là phải xếp hàng lấy chỗ.

“Ngày mai họ sẽ bắt đầu từ mấy giờ?”

“Không có giờ giấc cụ thể. Họ gửi một cái xe tải tới, lấy nhân công rồi khởi hành. Nếu không lên được xe thì không có việc. Không thể lơ là được.”

Tôi xếp hàng ngay sau anh ta. Có lẽ sự mệt mỏi của chuyến đi giờ mới thấm thía nên tôi lăn ra ngủ ngay tại chỗ, tay ôm lấy xéng.

Tôi giật mình tỉnh giấc vì lạnh và tiếng người nói xôn xao. Bình minh đã lên, bầu trời màu xanh trời dài trước mắt tôi. Tôi ngạc nhiên nhận ra rằng mình đã ngủ thâu đêm trên nền đất lạnh và cứng. Tôi loạng choạng đứng dậy và thấy hàng trăm người khác đang xôn xao bên cạnh như thể việc tuyển chọn sắp bắt đầu. Tôi dụi mắt uống một ngụm nước và thấy một chiếc xe tải lao tới.

“Thợ mộc và cu li xây dựng cầu!” người đàn ông đứng giữa thùng xe kêu to. “Năm mươi người.”

Ngay khi nghe thấy vậy, mọi người bắt đầu giơ tay lên và chạy về phía anh ta chỉ. Dùng một cái que dài để giữ trật tự, anh ta nói tiếp, “Chỉ những người có cuốc và xéng thôi.”

Tôi chạy lên trước đám đông. Anh ta nhìn tôi và chiếc xéng rồi gật đầu. Anh ta hát hàm ra hiệu cho tôi trèo lên xe. Ngay lập tức đám đàn ông xung quanh bắt đầu trèo vào thùng xe, xô đẩy nhau để tìm được một chỗ cho mình. Người đàn ông kia chẳng thể làm gì được họ. Rất nhiều người bị ngã hay bị đẩy lăn lê trên mặt đất. Giống y như trên tàu. Khi thùng xe đã nhồi chạt người không thể nhét thêm được nữa, chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Lại thêm một số người ngã xuống khi chiếc xe đổi hướng, vọt lên nhưng chẳng ai thèm quan tâm. Tôi ôm chặt chiếc xéng trước ngực cẩn thận để không ai có thể lấy nó được. Hai má tôi nhức buốt vì gió lạnh buổi sớm thối từ ngoài sông.

Tôi làm phụ hồ xây dựng được ba tháng. Công việc đơn giản nhưng nặng nhọc. Tôi làm việc từ bảy giờ sáng tới năm giờ chiều. Tôi trộn bê tông hay bê rầm sắt. Tôi làm việc cật lực và kiếm được mười bảy tệ mỗi ngày. Nhưng với tôi thế vẫn chưa đủ nên buổi tối ngay sau khi xong việc tôi đi vào thành

phổ nhận thêm các việc phụ như lau dọn hay đổ rác. Tôi rất hài lòng vì đã kiếm được gấp mười bảy lần so với công việc nhà máy ở dưới quê. Thành phố mang lại cho tôi rất nhiều cơ hội, thật không có gì để so sánh với thời gian trước đây ở nông thôn, tôi cứ như mở cò trong bụng.

Để tiết kiệm tiền, tôi nhặt phế liệu và nylon ở chợ lao động và dựng lên một túp lều nhỏ. Tôi ở đó cả đêm để khi xe tải tới vào buổi sáng là tôi có thể chạy ra xếp hàng ngay lập tức. Những người sống quanh đó cũng rất tử tế. Nếu nấu cháo lòng thì thế nào họ cũng cho tôi một bát. Họ cũng gọi tôi tới khi có chai rượu rẻ tiền uống chung. Nhưng chỉ với những người cùng quê Tứ Xuyên mà thôi. Vì chúng tôi chỉ tin tưởng những người đồng hương, nói cùng một thứ ngôn ngữ.

Khi đã dành đủ một nghìn tệ, tôi quyết định bỏ việc phụ hồ. Tôi đã chán sống cảnh lều trại. Với lại mỗi lần vào thành phố giải trí, nhìn những người đàn ông bằng tuổi khác giao du với các cô gái, tôi lại thấy họ sướng hơn mình. Tôi muốn tìm một công việc trong thành phố, một công việc gì đó dễ dàng và thú vị hơn. Thế nhưng những công việc dành cho một người làm công nhật chỉ giới hạn ở ba từ: nguy hiểm, nặng nhọc và bẩn thỉu. Đó cũng chính là bản chất công việc ở các thành phố. Ở khía cạnh này, Trung Quốc cũng không khác Nhật Bản là mấy. Để được tư vấn về việc làm, tôi quyết định đi tìm em gái. Tôi vẫn chưa liên lạc với con bé vì còn giận việc nó bỏ rơi tôi.

Tôi tới đại lộ Trung Sơn mua một chiếc áo thun và quần jean mới. Tôi không muốn làm mất mặt con bé với bộ dạng nhếch nhác. Vì làm việc ở các công trường xây dựng nên tôi trở nên cường tráng hơn, da thì rám nắng. Trông tôi nam tính và thành thị thế này, em gái tôi hẳn sẽ rất ấn tượng. Tôi nóng lòng muốn đối đầu với Jin-long vì vẫn còn giận hấn ta đã cướp mất em gái. Tôi không phút nào quên được cái vẻ mạnh mẽ và tự chủ của hấn.

Đó là một ngày nắng nóng đầu tháng Sáu. Tôi mang theo một chiếc túi đựng chiếc áo thun màu hồng làm quà cho em gái tôi và đi xuống đại lộ Cát Vàng dọc theo sông Ngọc tới trước khách sạn Thiên Nga Trắng. Khách sạn nằm trên đảo Shamian bên bờ sông Ngọc. Đó là một khách sạn đồ sộ, ít nhất cũng phải đến ba mươi tầng. Tôi thấy nóng người vì hãnh diện khi nghĩ rằng em gái Mei-kun đang làm việc ở một nơi sang trọng như thế này. Nhưng tôi

cảm thấy không thoải mái khi phải đối mặt với các du khách nước ngoài đi ra đi vào khách sạn, tôi lúng túng không biết làm thế nào để bước chân vào bên trong cánh cửa hoành tráng kia. Bốn người gác cổng lực lưỡng mặc đồng phục màu nâu sẫm đứng dọc theo lối đi bên ngoài khách sạn. Họ nhìn tôi vẻ nghi ngại. Những người này nhanh nhẹn đón khách xuống taxi và đưa họ vào bên trong. Khi khách đi bộ về khách sạn, họ chào đón khách bằng một thứ tiếng Anh lưu loát. Những người này chắc sẽ chẳng thèm trả lời tôi nên tôi lại gần một người đàn ông đang chăm sóc vườn hoa ở bên cạnh cửa ra vào. Nhìn dáng vẻ và thái độ của anh ta, tôi có thể đoán ra đó là một người ngoại tỉnh.

“Zhang Mei-kun làm việc ở đây, anh có thể cho tôi biết tôi có thể tìm cô ấy ở đâu không ạ?”

“Để tôi hỏi cho anh nhé?” anh ta trả lời, giọng vùng Đông Bắc, Bắc Kinh. Rồi anh ta đặt cái cào đất xuống và bỏ đi. Tôi đợi, đợi mãi vẫn chưa thấy anh ta quay lại. Tôi nhìn những tia nắng lấp lánh trên sông Ngọc trong lòng thấp thỏm lo lắng. Cuối cùng ai đó vỗ lên vai tôi. Người làm vườn đã quay trở lại. Anh ta nói với tôi vẻ thông cảm. “Có vẻ như không có ai tên là Zhang Mei-kun làm việc ở đây. Tôi đã hỏi một người phụ trách nhân sự tìm trong danh sách nhưng không thấy tên của cô ấy ở đâu cả. Tôi rất lấy làm tiếc.”

Tôi sửng sò. Nhưng thật tình tôi đã nghi ngờ chuyện này từ trước. Làm gì có ai may mắn đến thế. Giờ đây tôi càng chắc về việc em gái mình đã bị tên Jin-long đó lừa gạt, nhưng tôi có thể làm gì cơ chứ? Nhận ra rằng tôi sẽ chẳng bao giờ có thể gặp lại Mei-kun được nữa, nước mắt tôi bắt đầu tuôn rơi.

“Thế có ai tên là Jin-long không ạ? Một người cao lớn trông giống như một tay anh chị. Anh ta nói anh ta có người quen làm việc trong bếp của khách sạn.”

“Họ của anh ta là gì? Anh có biết anh ta làm trong nhà hàng nào của khách sạn không?”

Tôi nào biết gì, đành chỉ lắc đầu.

“Các đầu bếp ở đây đều được trả lương rất cao. Tôi không chắc là họ có liên quan gì tới bọn xã hội đen.”

Người đàn ông nhún vai như muốn chế nhạo sự thiếu hiểu biết của tôi rồi

quay trở lại làm việc. Tôi chán nản đi dọc theo con đường bao quanh khách sạn rồi bỏ về hướng Shamian, một hòn đảo tự nhiên nằm ở ngã ba sông Ngọc. Nghe nói trước cách mạng đó là một khu tô giới chỉ dành cho người nước ngoài, không có một người Trung Quốc nào được đặt chân tới đây. Nhưng giờ nó đã trở thành một nơi công cộng và ai cũng có thể tới chơi.

Đây là lần đầu tiên tôi tới Shamian. Một đại lộ rộng trải dài dọc theo những tòa nhà kiểu châu Âu hàng nối hàng. Ở giữa đại lộ là một khoảnh phân cách xanh với những đóa hoa xô và râm bụt màu đỏ tươi. Những ngôi nhà ở trên phố này còn đẹp hơn những ngôi nhà nhỏ mà tôi mê mẩn ở Quảng Châu và muốn được sở hữu một ngày nào đó. Tôi ngồi xuống một cái ghế băng và ngắm nhìn đại lộ. Dường như mỗi ngày tôi lại phát hiện ra những điều tốt đẹp hơn ngày hôm qua. Tôi lại nghĩ tới Mei-kun. Sao tôi không giữ con bé lại mà để cho nó bỏ đi như thế?

“Này cậu kia!” Giọng một người đàn ông vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi quay lại và thấy một người đàn ông trông rất giống công an. Anh ta gọi tôi với một giọng rất trịch thượng. Tim tôi như ngừng đập. Tôi không có thể thường trú hay bất cứ giấy tờ tùy thân nào. Người đàn ông kia mặc một bộ vest màu xanh giống như các quan chức chính phủ thường vận. Anh ta có dáng vẻ nhẹ nhàng nhưng bước đi rất quả quyết và tự tin. Anh ta hẳn có một vị trí quan trọng. Vì không thể để bị bắt nên tôi cố xử sự như một tên nhà quê không biết gì.

“Tôi chẳng làm gì sai cả.”

“Tôi biết. Chỉ cần đi với tôi một lát.”

Anh ta tóm lấy tay tôi và dẫn tới một chiếc xe hơi màu đen đỗ bên cạnh một tòa nhà kiểu châu Âu.

“Vào xe.”

Tôi không bỏ chạy được vì anh ta giữ chặt lấy tay tôi và đẩy tôi vào trong xe. Đó là một chiếc Mercedes lớn. Người tài xế nhìn tôi qua kính và mỉm cười. Tôi bị đẩy vào hàng ghế sau. Người đàn ông kia ngồi vào ghế trước rồi quay lại nhìn tôi bảo, “Tôi có việc làm cho anh. Nhưng anh phải đồng ý không được nói với ai. Đó là điều kiện làm việc. Nếu anh không đồng ý với điều kiện đó thì tôi sẽ để anh đi ngay lập tức.”

“Là công việc gì?”

“Anh sẽ biết khi chúng ta tới nơi. Nếu anh không muốn thì ra khỏi xe ngay.”

Tôi vừa sợ vừa thấy tò mò. Nếu đây chính là sự đột phá mà tôi đang mong đợi thì sao? Tôi không muốn bỏ lỡ. Tôi đã chán cảnh làm cu li và đã mất đi người em gái yêu quý. Tôi chả còn gì để mất nữa nên gật đầu đồng ý.

Chiếc Mercedes quay trở lại khách sạn Thiên Nga Trắng. Lúc rời khỏi khách sạn trước đó, tôi nghĩ tôi sẽ không bao giờ quay trở lại. Chiếc xe đỗ xuống trước cửa khách sạn và những người gác cổng làm tôi sợ hãi khi trước chạy ra đón chúng tôi, mở cửa xe một cách kính cẩn. Khi thấy tôi ra khỏi xe họ không giấu nổi sự kinh ngạc. Tinh thần tôi tự nhiên phấn chấn hẳn lên. Cho dù số phận có sắp đặt điều gì thì có được cái cảm giác thăng hoa này tôi thấy cũng đáng.

Tôi bước vào khách sạn lần đầu tiên, đi theo người đàn ông mặc vest. Trong tiền sảnh khách sạn có rất nhiều người sang trọng ăn vận thanh lịch. Tôi không dừng được, dừng lại ngắm nhìn họ. Người đàn ông kia liền túm lấy tay tôi và kéo đi xềnh xệch. Anh ta đẩy tôi vào trong thang máy lên tầng thứ hai mươi sáu. Khi cửa mở ra, tôi bắt đầu lo lắng tới mức không nhấc nổi chân. Tôi tự bảo mình, nếu bước chân ra ngoài thì mình sẽ không bao giờ quay đầu lại được nữa.

• 3 •

“Ra ngoài nhanh lên,” người đàn ông kia sốt ruột bảo. Tôi nhìn anh ta như bị thôi miên.

“Tôi nghĩ là tôi không thể nhận việc này. Tôi không mang theo giấy tờ gì cả. Xin hãy để tôi đi.”

Chẳng thềm đếm xỉa tới những gì tôi nói, anh ta túm lấy tôi và lôi ra khỏi thang máy. Anh ta rất khỏe, tôi không còn cách nào khác ngoài làm theo. Chân tôi run lẩy bẩy vì sợ hãi. Người đàn ông kia lôi tôi vào một hành lang lờ mờ tối và kéo tôi đi sâu mãi vào trong. Xung quanh chẳng thấy bóng người nào.

Trải dọc theo hành lang là một tấm thảm màu be với các họa tiết trang trí hình hoa súng và chim phượng sang trọng tới mức tôi thấy ngại khi giẫm lên trên. Một ngọn đèn yếu ớt tỏa sáng từ một góc hành lang phía xa và từ đâu đó vang lên tiếng nhạc du dương. Một thứ mùi thơm ngậy ngất phảng phất khắp hành lang. Tôi cảm thấy sự sợ hãi biến mất, thay vào đó là cảm giác nhẹ nhàng, thư thái. Một sự biến đổi đột ngột tới kinh ngạc. Nếu không rời khỏi làng có lẽ tôi sẽ chết mà không biết trên đời có một chốn kỳ diệu như thế.

Người đàn ông gõ lên cánh cửa cuối cùng trong hành lang. Một giọng phụ nữ the thé vang lên và cửa bật mở. Một người phụ nữ trẻ vận vest màu xanh hải quân, son môi đỏ chót đứng trước mặt chúng tôi. “Vào đi,” cô ta nói như ra lệnh. Tôi lo lắng nhìn quanh và thở phào nhẹ nhõm, trong phòng còn có ba người đàn ông khác trạc tuổi tôi. Tôi đoán chắc họ cũng được mang tới đây giống như tôi. Họ ngồi trên một chiếc sofa xem vô tuyến vẻ lo lắng.

Tôi rụt rè ngồi xuống bên mép ghế sofa. Những người kia cũng đều là dân ngoại tỉnh giống như tôi. Nhìn quần áo họ mặc là biết ngay. Họ cũng lo lắng khi bị một người đàn ông và đàn bà lạ mặt lôi tới đây, trong một căn phòng sang trọng ngoài sức tưởng tượng. Họ cũng không biết chuyện gì đang chờ đợi mình.

“Chờ ở đây,” người đàn ông kia nói rồi bước sang phòng kế bên. Anh ta biến mất một lúc lâu. Người phụ nữ tô môi đỏ chót không nói tiếng nào. Cô ta chỉ ngồi đó xem vô tuyến với chúng tôi. Mắt cô ta sắc và xảo quyệt. Tôi đoán cô ta hoặc là công an hoặc là nhân viên chính phủ. Tôi đã làm việc với thân phận lao động ngoại tỉnh ở đây hơn ba tháng nên có thể đánh hơi ra họ ngay. Cái vẻ chuyên quyền, ngạo nghễ đã tiết lộ về họ.

Vô tuyến chuyển sang phần thời sự, đưa tin về một cuộc bạo động nào đó. Những người thanh niên máu chảy ròng ròng trên mặt, những chiếc xe bọc thép lăn trên phố, mọi người bỏ chạy, tìm chỗ ẩn nấp. Trông giống như một cuộc nội chiến. Sau này tôi nghe nói đó là ngày tiếp sau vụ thảm sát Thiên An Môn. Tôi chưa bao giờ nghe nói tới cái gọi là biểu tình và không tin nổi vào mắt mình nữa. Người phụ nữ với gương mặt xảo quyệt cầm chiếc điều khiển lên và tắt vô tuyến đi. Đám đàn ông có vẻ căng thẳng, lảng tránh ánh mắt của cô ta, nhìn nhau vẻ bồn chồn.

Căn phòng rộng mênh mông, có thể chứa tới hai mươi hay ba mươi người được thiết kế theo phong cách Rococco châu Âu. Trong phòng có một chiếc sofa kiểu phương Tây đồ sộ và một màn hình vô tuyến cỡ bự. Ở góc phòng có một quầy bar. Rèm cửa sổ được kéo lên cao nên tôi có thể nhìn thấy ánh hoàng hôn lấp lánh trên sông Ngọc. Bên ngoài trời có thể rất nóng nhưng trong phòng có máy điều hòa nhiệt độ nên không khí khô và lạnh. Hay nói cách khác là vô cùng mát mẻ.

Người phụ nữ nhìn tôi chòng chọc nhưng không làm tôi nao núng, tôi đứng dậy và nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Phía bên tay phải, tôi nhìn thấy những túp lều dựng tạm của một đám lao động nhập cư. Thật là một cảnh tượng nhếch nhác. Đáng lẽ họ không được phép dựng lều ở một nơi đẹp đẽ như thế này, tôi nghĩ. Sự kiện Thiên An Môn là một cái gì đó xa vời, chẳng liên quan gì tới tôi.

Cửa phòng bên khế mở ra và người đàn ông lúc nãy thò đầu vào chỉ về phía tôi.

“Anh kia, lại đây. Những người còn lại có thể đi.”

Những người đàn ông khác trông vừa như trút được gánh nặng, vừa thất vọng vì bỏ lỡ cơ hội. Họ đứng dậy và đi ra ngoài. Tôi đi sang phòng bên cạnh, vẫn không hề biết điều gì đang chờ đợi mình. Ở giữa phòng là một cái giường ngủ rất rộng. Một người phụ nữ ngồi hút thuốc trong một chiếc ghế bành cạnh giường. Đó là một người phụ nữ thấp, cơ thể rắn chắc, gọn gàng. Tóc bà ta nhuộm màu nâu đỏ và bà ta đeo một cặp kính lớn, có gọng màu hồng, váy ngủ màu đỏ tươi. Trông bà ta có vẻ lè loẹt và khoảng ngoài bốn mươi.

“Lại đây.”

Giọng bà ta nhẹ nhàng một cách bất ngờ. Bà ta ra hiệu cho tôi tới bên một chiếc sofa nhỏ. Lúc ngồi xuống tôi mới nhận ra rằng người đàn ông lúc nãy đã không còn ở đó nữa. Trong phòng chỉ còn lại tôi với bà ta, mặt đối mặt. Người phụ nữ ngược mắt lên quan sát tôi một cách kỹ lưỡng, chiếc kính làm mắt bà to trông to gấp đôi bình thường. Chuyện quái quỷ gì sẽ xảy ra tiếp theo đây? Tôi nhìn bà ta và tự hỏi.

“Anh nghĩ gì về tôi?”

“Rằng bà thật đáng sợ,” tôi thành thật trả lời khiến bà ta bĩu môi, mặt hơi

nhấn lại.

“Ai cũng nói vậy.”

Bà ta đứng dậy mở một cái hộp nhỏ có khóa để trên giá cạnh đầu giường. Bà ta lôi ra một cái gì đó giống như một thìa trà và đổ nó vào trong ấm. Tay bà ta rất thô. Rồi bà ta rót nước sôi vào trong ấm. Bà ta pha cho tôi một tách trà.

“Đây là một loại trà rất ngon,” bà ta nói.

Tôi thích được uống Coca-Cola hơn, tôi nghĩ thầm. Nhưng không muốn chọc giận bà ta, người rõ ràng có quan điểm khác hẳn nên tôi chỉ gật đầu.

Bà ta hào hứng nói tiếp. “Đây là trà ô long chất lượng hàng đầu. Thu hoạch từ trang trại của tôi ở Hồ Nam. Hàng năm chúng tôi chỉ sản xuất với số lượng rất nhỏ.”

Bà ta lấy tay vẽ tượng trưng một vòng tròn nhỏ cỡ trái banh. Tôi chưa bao giờ được thưởng thức một loại trà quý hiếm như vậy.

“Tên anh là gì?”

Người phụ nữ nhấp một ngụm trà rồi nhìn tôi chăm chú như đang đánh giá một món hàng. Ánh mắt bà ta nhẹ nhàng nhưng xuyên thấu. Tôi thấy tim mình thất lại. Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra. Tôi chưa bao giờ lâm vào tình huống này, một mình với một người phụ nữ mục đích không rõ ràng.

“Zhang Zhe-zhong.”

“Một cái tên rất thường. Còn tôi là Lou-zhen^[12]. Tôi kiếm sống bằng nghề viết ca khúc.

Tôi không hình dung nổi việc người ta có thể sống bằng nghề viết ca khúc nhưng ngay một kẻ quê mùa ngây ngô như tôi cũng có thể nhận ra rằng một người phụ nữ sống trong khách sạn sang trọng như phòng này hẳn không phải là người thường. Lou-zhen, một người sáng tác ca khúc thuê người ra ngoài tìm kiếm những người đàn ông như tôi. Tại sao? Có phải bà ta liên quan tới tội phạm có tổ chức? Ý nghĩ đó khiến tôi run rẩy, rùng mình vì một mối sợ hãi không tên. Thế nhưng Lou-zhen chỉ nói về phật ý, “Tôi chỉ muốn anh trở thành tình nhân của tôi.”

“Tình nhân của bà? Bà định nói gì cơ?”

“Ý tôi là anh sẽ ngủ với tôi.”

Bà ta nhìn thẳng vào mặt tôi khi nói những lời này. Tôi cảm thấy má mình nóng rục lên.

“Tôi không thể làm vậy.”

“Có, anh có thể,” bà ta trả lời mềm mỏng. “Đổi lại tôi sẽ cho anh rất nhiều tiền. Anh muốn có tiền, đúng không? Đó là lý do tại sao anh lên thành phố làm lao động ngoại tỉnh, không phải vậy sao?”

“Thì đúng là vậy... Nhưng tôi được trả tiền để làm việc.”

“Anh cũng có thể nói đây là một công việc.”

Nói xong thì bà ta dường như cũng nhận ra mình hơi hớ nên bật cười chừa ngượng. Dựa trên cách xử sự của bà ta, tôi không thể đoán nổi bà ta xuất thân từ một gia đình nền nếp hay không.

“Nhiều tiền là bao nhiêu?”

“Nếu anh làm tôi thỏa mãn, tôi sẽ cho anh bất cứ thứ gì anh muốn. Anh nghĩ sao? Điều khoản quá tốt, đúng không?”

Tôi không thể trả lời ngay lập tức. Trái tim tôi bị giằng xé. Một mặt tôi không muốn bán thân mua vui với bất cứ giá nào, mặt khác tôi đã quá mệt mỏi với công việc thợ hồ và ý tưởng kiếm tiền một cách dễ dàng như vậy thật là cám dỗ. Mà còn hơn cả thế. Cuối cùng đồng tiền đã chiến thắng. Tôi chậm rãi gật đầu đồng ý. Lou-zhen mỉm cười và rót cho tôi một chén trà đầy.

Sự thực là tôi đã hết sức can đảm khi viết ra những dòng này. Tôi đã do dự muốn ém nhẹm tất cả những chi tiết này trong lời khai trình lên tòa trước đây, thưa Quý tòa. Nhưng giờ tôi đã được trao cho một cơ hội để nhìn lại quá khứ. Tôi chỉ cầu mong các ngài sẽ không tỏ ra khinh bỉ hay định kiến với những gì tôi viết ra ở đây.

Tôi đã để cho Lou-zhen, một người phụ nữ trung niên giàu có, mua mình như thế. Tôi biết bà ta chỉ quan tâm tới thân xác mình nhưng đôi khi tôi vẫn tự hỏi không biết bà ta có thật lòng yêu tôi? Vì tuy rằng bà ta luôn dùng giọng bè trên để nói với tôi nhưng lúc nào bà ta cũng chiều tôi như một thứ vật cung. Lý do mà bà ta chọn tôi giữa những người đàn ông khác là vì khuôn mặt tôi gần giống với hình mẫu lý tưởng của bà ta. Và bà ta cũng thích cái cách tôi tự động đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ thay vì ngồi lại với những người khác xem vô tuyến. Sau này tôi mới biết trong phòng đợi có một tấm gương hai mặt và Lou-zhen đã quan sát chúng tôi từ phòng ngủ.

Lou-zhen ra lệnh cho tôi phải ở lại khách sạn. Trong thời gian ở đây, tại khách sạn sang trọng này, tôi đã nghe và thấy những điều tôi chưa hề trải qua: đồ ăn tây, phép tắc ở bàn ăn, những bữa sáng suy đồi trên giường, bể bơi trên mái nhà. Tôi sinh ra và lớn lên ở miền núi nên không biết bơi. Nằm bên cạnh bể bơi tắm nắng, tôi nhìn Lou-zhen bơi nhiều vòng quanh bể với những sải tay mạnh mẽ, thuần thục. Bể bơi chỉ dành cho những người có thể thành viên, hoặc là người nước ngoài hoặc là người Trung Quốc nhiều tiền. Tôi đặc biệt ngưỡng mộ những người phụ nữ phương Tây sành điệu và thấy xấu hổ khi phải cặp với một người kém hấp dẫn như Lou-zhen.

Tôi bắt đầu uống, bia, whiskey, brandy và rượu vang. Lou-zhen thích xem phim Mỹ. Bà ta rất ít khi xem thời sự. Tôi muốn tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra ở Thiên An Môn nhưng Lou-zhen không đặt báo nên tôi chịu không có cách nào đọc được. Một lần bà ta tiết lộ hồi trẻ từng đi Mỹ. Vào thời điểm đó chỉ có quan chức chính phủ hay sinh viên trong diện trao đổi giáo dục mới có thể xuất ngoại nên tôi thấy việc đi Mỹ của Lou-zhen vô cùng bí ẩn. Nhưng tôi không bao giờ hỏi bà ta bất cứ điều gì. Tôi diễn vai phi công trẻ của mình một cách hoàn hảo. Tôi làm tất cả để có thể biến cuộc sống trong căn phòng khách sạn này thành chốn thiên đường.

Căn phòng đúng là có dáng vẻ thiên đường nhưng Lou-zhen là một mụ đàn bà ghê gớm. Nếu tôi có trót bày tỏ bất cứ quan điểm nào là bà ta sẽ nổi giận đùng đùng. Bà ta hồng hách tự phụ, không cho phép tôi có quyền được đưa ra ý kiến. Nhiều lúc tôi chỉ muốn cắt đứt quan hệ với bà ta và bỏ đi một nơi nào đó thật xa để sống cuộc đời của mình. Chu vi tồn tại của tôi giờ chỉ gói gọn trong căn hộ ở khách sạn và bể bơi trên tầng hai mươi sáu. Tôi không được phép đi lại tự do trong khách sạn hay ra ngoài một mình. Sau một tuần nhận lời sống với Lou-zhen, tôi đã bắt đầu cảm thấy hối hận.

Khoảng mười ngày sau sự kiện Thiên An Môn, có chuyện gì đó đã xảy ra. Chiếc điện thoại cạnh giường đồ chuông, Lou-zhen nhắc máy, mặt tái nhợt đi một cách bất thường. Giọng bà ta hết sức căng thẳng.

“Thôi được rồi? Thế tôi phải làm gì? Chắc tôi sẽ quay về ngay lập tức.”

Trông bà ta vẫn có vẻ kích động sau khi gác máy. Bà ta cúi về phía tôi, tôi ôm lấy bà ta từ phía sau.

“Có vài chuyện rắc rối đã xảy ra ở Bắc Kinh.”

“Có gì liên quan tới bà không?”

Lou-zhen đứng dậy, châm một điếu thuốc. “Đặng Tiểu Bình coi như xong sau khi ra tay như thế,” bà ta lẩm bẩm. Chỉ có vậy nhưng đủ để tôi nhận ra nguyên nhân việc giữ bí mật về thân thể của Lou-zhen vì bà ta hẳn là con gái của một đảng viên cao cấp. Cha bà ta hẳn đang gặp rắc rối sau sự kiện Thiên An Môn.

Cả ngày hôm đó, Lou-zhen ở trong tâm trạng cáu kỉnh. Bà ta nhận được nhiều cú điện thoại khác và càng lúc càng thêm lo lắng, giận dữ và trầm uất. Tôi ngồi xem một bộ phim Hollywood cho tới khi Lou-zhen bảo tôi, “Tôi phải về Bắc Kinh vài hôm, Zhe-zhong. Anh hãy chờ tôi ở đây nhé!”

“Tôi không thể đi với bà sao? Tôi chưa tới Bắc Kinh bao giờ.”

“Không. Không được.” Lou-zhen lắc đầu một cách quả quyết như đàn ông.

“Vậy thì tôi có thể đi lại loanh quanh ở khách sạn chứ?”

“Chắc chắn làm khác được. Nhưng nhớ là luôn phải đi cùng với anh ta.”

Anh ta chính là vệ sĩ của Lou-zhen, người đã tìm ra tôi lần trước.

“Anh không thể bỏ đi mà không nói với tôi câu nào, cũng không được lảng nhãng với đàn bà khác. Nếu anh giờ trò thì tôi sẽ nhốt anh lại đấy.”

Lou-zhen lên đường tới Bắc Kinh, để tôi ở lại với lời đe dọa đó. Bà ta mang Bai Jie^[13], người phụ nữ có khuôn mặt xảo quyết, đi cùng. Bai Jie là thư ký của bà ta và sống cùng tầng khách sạn. Người phụ nữ đó hẳn khinh bỉ tôi vì mỗi lần ở gần tôi cô ta đều nhìn đi chỗ khác vẻ kinh tởm. Tay vệ sĩ và tài xế cũng chả tốt lành hơn. Họ hẳn đoán rằng Lou-zhen sớm muộn cũng chán tôi nên không có mặt bà ta ở đó là họ đối xử với tôi rất lỗ mãng.

Nhưng tôi muốn ra ngoài bằng mọi cách. Hôm Lou-zhen và thư ký của bà ta đi Bắc Kinh, tôi đi thăm thú khách sạn dưới con mắt giám sát của tay vệ sĩ.

“Thế cha của Lou-zhen là ai?” tôi hỏi anh ta khi chúng tôi ở trong thang máy. Lần đầu tiên gặp nhau tôi đã rất sợ anh ta nhưng giờ thì ngược lại nên anh ta có vẻ không hài lòng. Anh ta không nói gì và quay đi chỗ khác.

Tôi liền dọa anh ta. “Anh biết đấy, khi Lou-zhen quay lại tôi sẽ chả khó khăn gì khi bảo với bà ta về chuyện anh và cô thư ký lấy trộm thuốc lá và rượu của bà ta đi bán.”

Tay vệ sĩ tái mét. “Nếu anh nóng lòng muốn biết thì tôi sẽ nói cho anh. Nhưng một kẻ dốt nát như anh thì nghe tên cũng chả biết đó là ai đâu mà.”

“Nói ra thử xem.”

“Li Tou-min^[14].”

Tôi không tin nổi vào tai mình nữa và suýt khuyu xuống sàn. Li Tou-min là nhân vật lớn của Đảng Cộng sản Trung Quốc. Lou-zhen dọa sẽ tống tôi vào tù nếu bỏ trốn nhưng lúc đó tôi không biết là bà ta có thể làm thế thật. Tôi đúng là đã dính vào một người đàn bà nguy hiểm.

“Anh không đùa đấy chứ?”

Tôi túm lấy vai của tay vệ sĩ tra khảo nhưng anh ta vùng ra và bảo. “Cô ta là con gái đầu của ông Li. Mọi chuyện sẽ diễn ra theo chiều hướng có lợi hay hại đều phụ thuộc vào cách xử sự của anh. Tất cả những kẻ trước anh đều là đồ ngốc. Họ lao vào hưởng thụ cuộc sống giàu sang này mà quên mất chúng tôi mới là người lôi họ ra khỏi bùn hôi. Đó là lúc Lou-zhen có thể trở nên đáng sợ. Bà ta sẽ cho bọn họ biết được vị trí thực sự của mình.”

“Anh đang nói rằng nếu cẩn thận thì tôi sẽ không sao chứ gì?”

Nhưng tay vệ sĩ chỉ mỉm cười, không trả lời. Tôi lên gân cốt định đánh gục tay vệ sĩ trong thang máy. Nhưng đúng lúc tôi định ra tay thì chiếc thang máy rùng rùng đứng lại vì chúng tôi đã xuống tới tầng một, cả một thế giới khác mở ra trước mắt tôi.

Tôi quên bằng mất Lou-zhen. Những gia đình đi nghỉ, ăn mặc thoải mái đi lại trong sảnh, các doanh nhân sỏi bước hối hả và những người gác cổng trong bộ đồng phục màu nâu sẫm. Tôi bị nhốt trong phòng của Lou-zhen quá lâu, ít nhất hai tuần nay tôi chưa được ra ngoài. Một phụ nữ phương Tây mặc váy trễ lưng thơ thẩn đi qua và mỉm cười khi bắt gặp ánh mắt của tôi. Thế giới mới rộng lớn làm sao? Tôi hoàn toàn bị mê hoặc bởi sự đa dạng của những người mà tôi nhìn thấy trong khách sạn. Họ đều là những người sống êm đềm trong cảnh giàu sang phú quý. Tôi muốn được giống họ. Không, tôi nhất định phải trở thành một người trong số họ. Trái tim vốn khao khát tiền bạc và thèm muốn tự do của tôi giờ đây ngập tràn cay đắng. Tôi chỉ muốn bỏ trốn. Như đọc được ý nghĩ của tôi, tay vệ sĩ thì thầm vào tai tôi về cộc cần. “Nhớ để ý đấy. Quần áo anh mặc đều là của Lou-zhen, kể cả giày dép, tất cả. Nếu có định chạy trốn, bà ta sẽ buộc anh tội ăn cắp.”

“Anh là một tên khốn.”

“Còn anh là đồ nhà quê.”

“Chả biết ai quê hơn ai đâu.”

“Tôi không phải nhà quê. Tôi là người Bắc Kinh.”

Mặc dù quặc nhau nhưng chúng tôi đều không biểu lộ gì trên nét mặt trong khi đi loanh quanh khắp sảnh khách sạn.

Sự thực là chiếc áo polo trắng, quần jean và giày của tôi đều là do Lou-zhen đưa cho mặc. Chiếc áo polo được thiết kế bởi Fred Perry ở London. Quần jean là đồ Levi và đôi giày Nike bằng da màu đen sọc trắng. Vào thời điểm đó những người Trung Quốc có khả năng đi giày Nike hiếm tới độ có thể đem ra đếm được. Nên lúc đầu khi được xỏ vào đôi giày này tôi đã sững tới phát rồ. Sáng nào tôi cũng nâng niu chúng trên tay như bảo vật. Mà chính xác là vì tôi ăn mặc quá sang nên người ta mới nhìn tôi bằng con mắt kính cần.

Ừ, đúng là anh ta trẻ thật nhưng anh ta hẳn rất giàu. Những người gác cổng hẳn nghĩ thế khi nhìn đôi giày Nike của tôi một cách ghen tị. Trước đó tôi còn đang choáng ngợp trước sự giàu có của Lou-zhen. Tôi ngộp trong không khí giàu sang của bà ta cho tới khi cảm thấy lồng ngực muốn nổ tung. Nhưng sự giàu sang còn trở nên sáng giá hơn khi có người ngưỡng mộ. Nó hẳn mất đi phân nửa giá trị nếu không có ai dòm ngó tới. Phát hiện ra điều này tôi càng thấy cần phải chạy trốn khỏi Lou-zhen, khỏi sự kìm kẹp của bà ta.

Tôi ngồi xuống một chiếc sofa ở góc sảnh, thỏa thuê nhìn ngắm mình trong bộ quần áo đắt tiền. Có một chiếc cửa sổ ở ngay đối diện và tôi có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trên kính. Thấy vậy, tay vệ sĩ mia mai. “Đúng là người đẹp vì lụa! Cái tên trước anh mặc bộ này cũng đẹp.”

Tôi mất hết cả hứng. Hóa ra đây là quần áo dùng rồi? Thế mà tôi cứ tưởng là đồ mới.

“Chuyện gì đã xảy ra với anh ta?”

“Xem nào. Cái tên tiểu tử người Hắc Long Giang ấy chúng tôi bắt quả tang hắn ta uống trộm trà quý của Lou-zhen. Còn tên khốn trước đó là người Nội Mông. Hắn ta đeo cái nhẫn ruby của Lou-zhen xuống bể bơi và làm mất viên đá quý. Hắn ta bảo muốn nhìn xem đá quý trông dưới nước như thế nào.

Toàn những chuyện không tránh khỏi với mấy tên nhà quê đó. Giờ thì cả hai đang được tiếp đãi trong tù.”

Nghe vậy trong lòng tôi lại bùng lên một nỗi sợ hãi. Nếu đó cũng là số phận đang chờ tôi phía trước? Tôi mới dọn tới ở với Lou-zhen được hai tuần. Bà ta có vẻ hài lòng tôi nhưng tôi thì không thể chịu đựng bà ta thêm được nữa. Từ lúc đó trở đi tôi chỉ nghĩ tới việc bỏ chạy cùng với một số đồ của bà ta.

Các ngài phải bỏ qua cho tôi vì tôi không nghĩ rằng đó là hành vi ăn trộm. Vì sao? Tôi không hề được đền bù thỏa đáng so với cái công việc khó khăn mà tôi phải làm. Lúc đầu Lou-zhen có hứa hẹn với tôi về lương lậu nhưng bà ta không trả tôi quá hai mươi tệ một ngày. Tôi thấy không công bằng vì bà ta luôn hứa hẹn nhiều hơn thế. Nhưng hễ tôi hỏi là bà ta lại bảo, “Không, không. Tôi trả anh một trăm tệ một ngày đấy chứ. Nhưng sau khi trừ tiền phòng và sinh hoạt thì còn lại chừng đó. Dĩ nhiên, tôi đã tha không lấy tiền thuốc là và đồ uống.”

Tay vệ sĩ vỗ vào tay tôi và bảo, “Đã tới lúc phải về thôi.” Không có sự lựa chọn nào khác, tôi đứng dậy, thấy mình giống hệt một tù nhân. Một cậu bé nông dân đáng thương bị bắt cóc bởi con gái lãnh đạo đảng cầm quyền.

“Nhìn kia. Nhìn đứa bé trong xe đẩy ấy,” tay vệ sĩ bảo tôi.

Một người đàn ông và một phụ nữ da trắng, có lẽ là một cặp vợ chồng người Mỹ, đang đẩy một chiếc xe nôi đi qua. Họ dừng lại bên đài phun nước. Tôi sững sờ nhìn họ đứng đó mỉm cười mãn nguyện. Sao lại có những người may mắn tới vậy, có thể đi du lịch nước ngoài với cả gia đình? Người chồng vận quần sóc, áo thun. Người vợ cũng mặc một chiếc áo thun hợp tông, quần jean màu xanh. Trông đúng là một cặp vợ chồng người da trắng khỏe mạnh, năng động. Nhưng đứa bé trong xe đẩy trông bé tí tẹo, như thể còn chưa ngồi vững lại là người châu Á. Không biết có phải những người nước ngoài nhân từ kia đã nhận nuôi đứa trẻ đáng thương đó?

“Có chuyện gì vậy?”

Tay vệ sĩ kín đáo chỉ quanh. Trong khách sạn có rất nhiều cặp vợ chồng da trắng giống như hai người đó đang đẩy xe nôi, tất cả trẻ con trong xe đều là người Trung Quốc, cả trai lẫn gái. Những đứa trẻ đều mặc quần áo sơ sinh màu trắng mới tinh.

“Môi giới con nuôi.”

“Ai cơ?”

Tay vệ sĩ nhìn lên trần nhà.

“Lou-zhen á? Sao bảo bà ta là người sáng tác ca khúc cơ mà.”

“Đây là bà ta nói thế. Thế cậu đã được nghe bài hát nào của bà ta chưa?”

Khi tôi lắc đầu anh ta khịt mũi rồi nói tiếp. “Môi giới con nuôi mới là công việc thực của bà ta. Bà ta điều hành một tổ chức từ thiện.”

Tôi ngờ là chả có gì từ thiện trong chuyện này. Lou-zhen là người thích giàu sang. Bà ta sẽ không làm nếu không được trả hậu hĩnh. Nhưng tôi không biết gì về chuyện này nên tôi không muốn nói thêm về nó. Cái tôi muốn nói không phải là chuyện cho con nuôi mà là sự ghen tị khi tôi nhìn thấy những đứa trẻ đó. Chúng thật là may mắn được đi Mỹ khi còn nhỏ xíu chưa biết gì. Chúng sẽ được nuôi dạy thành người Mỹ một cách dễ dàng.

Tôi sinh ra và lớn lên ở Trung Quốc. Và dù đã sống ở đây một thời gian dài nhưng chưa ai cho không tôi cái gì bao giờ. Nếu bạn sinh ra ở nông thôn thì bạn nên ở lại đó. Nếu bạn muốn lên thành phố thì cần phải có giấy thông hành. Còn ra nước ngoài thì hãy quên đi. Những người ngoại tình tới thành phố làm việc như chúng tôi chỉ đủ tay làm hàm nhai, tránh va chạm với luật pháp đã là may lắm rồi.

Tôi đang suy nghĩ miên man thì tay vệ sĩ véo vào cùi tay tôi và bảo, “Này! Thức dậy đi! Cũng nói để cậu biết luôn tên tôi là Yu Wei^[15]. Ông Yu Wei nghe rõ chưa, đồ khốn. Đừng có quên đây.”

Sau này Yu Wei bảo tôi rằng Lou-zhen phải chạy vội về Bắc Kinh vì em trai của bà ta bị thương nặng trong cuộc bạo động sau cuộc biểu tình ở Thiên An Môn. Anh ta bị gãy tay và bị bắt. Lou-zhen có hai em trai cùng cha khác mẹ, trẻ hơn bà ta một chút. Một người là nghệ sĩ, chuyên ngành in ấn, sống ở Thượng Hải. Người kia sống ở Bắc Kinh và có một ban nhạc rock với vài người bạn. Ban nhạc của cậu ta đã tổ chức nhiều cuộc biểu diễn trước chỗ sinh viên cắm trại biểu tình hòa bình ở quảng trường Thiên An Môn.

Lou-zhen đi Bắc Kinh lâu hơn dự định. Bà ta vẫn chưa tìm ra cách nào để giúp em trai mình nên phải kéo dài chuyến đi. Nếu cha bà ta sử dụng ảnh hưởng chính trị của mình thì có thể lôi con trai ra khỏi tù ngay lập tức. Nhưng các buổi biểu diễn của cậu ta đã được ghi hình và phát lên bản tin

thời sự gây ra sự chú ý của cả nước và thế giới nên thả cậu ta ra không hề đơn giản. Thế nào cũng có dư luận nếu họ thả cậu ta ra. Thậm chí, Yu Wei bảo, chính quyền còn phải tỏ ra cứng rắn hơn với cậu ta để làm gương.

Ba người con của ông Li đều được gửi sang Mỹ du học với những khoản tiền trợ cấp khổng lồ rồi được tạo điều kiện để làm việc trong những ngành thời thượng có yếu tố nước ngoài tại những thành phố mà họ muốn. Thật ra là trên cả may mắn. Là một đảng viên cao cấp, Li đã sử dụng quyền lực của mình để tư lợi.

Nghe Yu nói thế tôi thấy ghen tức nhiều hơn là tức giận. Lại một lần nữa: Ở Trung Quốc, số phận một người được định đoạt bởi chỗ anh ta sinh ra. Nếu tôi sinh ra trong gia đình một ủy viên chính trị, thì sẽ không bao giờ xảy ra tội ác này. Tôi lại bị giày vò vì sự thiếu may mắn của mình.

Hai tuần đã trôi qua nhưng Lou-zhen vẫn chưa trở lại. Bà ta vẫn bận rộn chạy quanh Bắc Kinh để lo lót cho em trai mình được thả. Nếu là tôi, tôi sẽ chẳng quan tâm tới em trai cùng cha khác mẹ của mình làm gì. Nhưng có lẽ, với một người như Lou-zhen, vốn sinh ra trong giàu sang thì không thể chỉ nghĩ tới bản thân khi lợi ích của cả gia đình bị đe dọa.

Ngày nào Lou-zhen cũng gọi điện thoại cho Yu Mei. Khi nói chuyện với bà ta, Yu Mei quay sang nháy mắt với tôi về biết tổng, rồi nhăn nhó mặt đủ kiểu. Phải cố gắng lắm tôi mới không phá lên cười.

Tôi trở thành chiến hữu của Yu Wei trong thời gian Lou-zhen vắng mặt. Chúng tôi cùng xem phim, uống rượu của Lou-zhen và về cơ bản tự tìm cách giải sâu. Chủ đề ưa thích của chúng tôi là bàn luận về vụ biểu tình ở Thiên An Môn. Yu Wei chỉ vào một phụ nữ trẻ, một nhà hoạt động xuất hiện trên bản tin thời sự mà chúng tôi đang theo dõi. Cô ta đang huy động mọi người tụ tập xung quanh mình. “Cô này là rắc rối lắm đây, Zhe-zhong. Nhìn mắt cô ta là biết. Dính phải một đứa con gái như thế này đúng là gặp họa.”

Yu Wei ba mươi hai tuổi. Anh ta nói là người Bắc Kinh nhưng thực ra là con một gia đình nông dân ở ngoại ô thành phố. Mẹ anh ta là người giúp việc cho gia đình họ Li và nhờ thế mà xin được cho anh ta chân vệ sĩ.

Yu Mei cũng là một người có ảnh hưởng xấu. Anh ta mua rượu whiskey rẻ tiền trộn lẫn với rượu scotch của Lou-zhen. Anh ta lục thùng rác lấy những bản nháp thư từ, tài liệu mà Lou-zhen vứt đi. Anh ta bảo rằng phải giữ

chúng để phòng thân, nếu cần thì để tổng tiền bà ta. Anh ta cũng lục lợi ngăn kéo của bà ta để tìm chìa khóa két của bà ta. Tôi chỉ lo nếu anh ta bị phát hiện thì thế nào tôi cũng là kẻ gior đầu chịu báng nhưng anh ta chỉ cười và bảo tôi là đồ nhát chết.

Hôm chúng tôi nhận được tin Lou-zhen sẽ trở về chiều hôm sau, Yu Wei và tôi đi lên bể bơi trên tầng thượng. Đối với Yu Wei đây là một thú vui bị cấm đoán.

“Mẹ kiếp, đúng là một kiểu thiên đường!” Yu Wei nói.

Bể bơi dài hai mươi lăm mét, nước trong vắt, đáy bể sơn màu xanh tạo thành những lớp sóng trập trùng dưới ánh mặt trời. Một cơn gió nóng khẽ thổi qua. Những con phố phía dưới rất âm ỉ nhưng không một tiếng động nào lọt được vào không gian yên tĩnh trên này. Quanh bể bơi chưa có tới mười người, chẳng có ai bơi. Tất cả đều ngồi tắm nắng không để ý gì tới xung quanh.

Ở góc sân có một quầy bar nhỏ. Tôi không biết cô ta tới từ lúc nào nhưng có một phụ nữ trẻ đang ngồi đó uống cocktail như đang chờ đợi ai. Tóc cô ta dài xõa xuống lưng. Cô ta chỉ đeo mỗi kính râm và mặc một bộ bikini thiếu vải. Phụ nữ tử tế thường không ra bể bơi một mình nên tôi đoán cô ta hẳn là gái điếm đang chờ kiếm khách.

“Tôi đang tự hỏi không hiểu cô ta có chịu đi với chúng ta không?”

Nghe tôi nói thế, Yu Wei chìa cho tôi xem cuộn tiền anh ta giấu dưới khăn tắm. “Với cái này thì có đấy.”

“Anh lấy trộm ở đâu ra đấy?”

Đó hẳn là tiền của Lou-zhen. Chúng tôi có thể thoát vụ trộm rượu nhưng thụt két của bà ta thì thật là lớn chuyện. Tôi sợ xanh mặt.

“Bỏ mẹ. Nếu bà ta nghĩ tôi lấy thì sao?”

“Đừng lo!” Yu Wei trả lời vẻ bực bội. Anh ta châm một điếu thuốc. “Chúng ta sẽ lấy lại của cô ta sau khi làm xong chuyện đó và để vào chỗ cũ trước khi trời sáng.”

“Vậy thì tiến hành thôi.”

Yu Wei rút ra vài tờ ần vào tay tôi. Cô gái kia đang ngậm ống hút, mắt nhìn về hướng khác không để ý thấy chúng tôi đang lại gần. Cô ta trông thực sự quyến rũ. Chân tay dài, mảnh mai, mặt hình trái xoan thanh thoát.

“Xin chào,” tôi lên tiếng.

Cô gái quay lại, thở hắt ra vẻ kinh ngạc rồi bỏ kính ra. Tôi ngỡ ngàng nhìn đôi mắt to của Mei-kun lúc này đang chan chứa lệ.

“Zhe-zhong!”

“Chuyện gì vậy?” Yu Wei hỏi vẻ nghi ngờ.

“Đây là em gái tôi!”

“Vậy sao. Anh trai và em gái? Cũng giống nhau thật.”

Tôi tức tối nhìn sự thay đổi trên nét mặt của Yu Wei, chuyển từ ngạc nhiên sang khinh bỉ. Anh ta hẳn nghĩ mình đang đối diện với một cặp anh em làm điếm.

Càng nhìn gần mới càng thấy rõ Mei-kun giống gái điếm. Con bé trang điểm quá sặc sỡ, tóc nhuộm màu nâu đỏ hết như một gái đứng đường mạt hạng. Tôi rất mừng gặp lại con bé nhưng không khỏi chua xót. Em bỏ anh lại ở ga Quảng Châu để trở nên thảm thương thế này hay sao? Đúng như tôi dự đoán! Tôi những muốn hét lên vào mặt con bé. Lòng tôi rối bời, không biết phải làm gì nữa. Tôi chỉ biết đứng đó, bàng hoàng không nói nên lời cho tới khi Mei-kun vỗ nhẹ lên vai Yu Wei và bảo. “Anh không phiền chứ? Chúng tôi có rất nhiều chuyện để nói với nhau. Hãy để chúng tôi nói chuyện riêng một lúc được không?”

Yu Wei nhún vai khinh khỉnh rồi mua một ly bia và tới ngồi ở đằng xa giờ báo ra đọc.

“Ôi Zhe-zhong, gặp lại anh em mừng quá! Hãy đưa em đi khỏi Quảng Châu được không? Cái tên Jin-long đó đúng là con rắn độc. Hắn bắt em đi khách, sau đó lấy hết tiền. Nếu than vãn thì hắn sẽ đánh đập không thương tiếc. Giờ hắn đang chờ em ở dưới sảnh. Hắn bắt em để tìm khách. Mình cùng bỏ trốn được không?”

Mei-kun vừa lo lắng vừa nhìn xung quanh. Tôi bàng hoàng nhìn con bé, đâu rồi Mei-kun lúc nào cũng đầy tự tin, biến hóa linh hoạt trong mọi hoàn cảnh. Nhưng tôi là ai cơ chứ? Ngay khi Lou-zhen trở về, tôi sẽ phải đi theo bà ta như một con cún. Cả hai anh em ra đến nông nổi này, còn gì chua xót hơn? Tôi cảm thấy cay đắng, như thể đang bị đập vùi bởi một thế lực phi thường mà không tài nào cưỡng lại nổi. Nếu chưa trải qua chuyện này, các ngài sẽ không thể nào hiểu nổi cảm giác đó. Cảm giác của một kẻ không thể

trốn chạy. Tại sao tôi lại sợ Lou-zhen đến vậy?

“Nói thì dễ. Nhưng chúng ta sẽ đi đâu?”

Tôi lên tiếng một cách yếu ớt, đầu óc mơ hồ. Nhưng Mei-kun lập tức trả lời vẻ chắc chắn. “Hãy tới Thẩm Quyển.”

Vậy là giống như lần trước, Mei-kun đã xác định điểm kế tiếp trong cuộc hành trình của tôi: Thẩm Quyển. Nghe nói nơi đó cũng là đặc khu kinh tế. Ở Thẩm Quyển có rất nhiều việc làm, lương lậu cũng khá. Tôi ở Nhật cũng đã nhiều năm nhưng mỗi lần qua ga Shinsen tôi lại nhớ về Trung Quốc. Hai địa danh Thẩm Quyển (Shenzhen) và Shinsen phát âm gần giống nhau. Ga tới là Shinsen, người lái tàu sẽ nói trong loa và trong giây lát tôi như quay trở lại khoảnh khắc đó. Thật là một cảm giác lạ lùng.

“Hay đấy, nhưng tới đó bằng cách nào?”

Tôi vô vọng nhìn lên trời. Một khi phát hiện tôi bỏ trốn, Lou-zhen sẽ truy tôi tới cùng bằng ảnh hưởng và quan hệ rộng rãi của bà ta. Tôi không muốn kết thúc ở trong tù, dưới đáy của xã hội. Mei-kun túm chặt lấy tay tôi và giậm chân quả quyết.

“Nghe này, chúng ta phải quyết định ngay. Chúng ta sẽ không bao giờ có được một cơ hội như thế này.”

Tôi quay sang ngó Yu Wei. Anh ta đang đang gườm gườm nhìn tôi. Không hiểu anh ta có nghi ngờ gì không?

“Zhe-zhong, chẳng lẽ anh muốn suốt đời em làm gái điếm hay sao?”

Không. Tôi lắc đầu, giống như bị ai đó tát vào mặt. Lại một lần nữa tôi có thể chắc chắn không ai có thể hiểu được cảm xúc của tôi lúc đó. Tôi lớn lên cùng với Mei-kun, tình cảm vô cùng thân thiết, con bé là một người rất quan trọng với tôi. Nhưng từ khi bị con bé bỏ rơi, lòng tôi sinh ra thù hận. Thù hận là một thứ đáng sợ khiến tim tôi đen tối, chỉ mong Mei-kun cũng phải hứng chịu một số phận cay đắng. Nhưng khi biết rằng con bé đang đau khổ, lòng tôi nào thấy vui. Nhìn con bé như vậy, tôi chỉ thêm đau đớn. Rất cuộc, tôi quyết định bỏ trốn với Mei-kun với một lý do: Tôi không thể chịu đựng được ý nghĩ con bé ngủ với những người đàn ông khác. Chuyện đó làm tôi ghen tức. Như thể một thứ mà tôi sở hữu, một thứ gì đó của riêng tôi bị người khác phá hủy.

“Nhưng anh phải làm sao? Yu Wei lúc nào cũng theo sát anh.”

Ngay khi nghe tôi giải thích về tình hình hiện nay của mình, Mei-kun nhanh chóng bảo, “Không sao. Chỉ cần bảo anh ta là em muốn quan hệ với anh ta. Chúng ta sẽ diễn một tí, được không?”

Tôi dắt tay Mei-kun đến chỗ Yu Wei.

“Yu Wei, em gái tôi bảo rất thích anh.”

Yu Wei đẩy ghế đứng dậy, trông mặt rất hãnh diện.

“Vậy sao? Cậu đã nói giùm tôi có đúng không?”

Yu Wei rảo bước đi trước đây vẻ tự tin. Chúng tôi theo sau. Ba người chúng tôi trở lại căn hộ của Lou-zhen. Mei-kun có vẻ ngỡ ngàng trước tiện nghi sang trọng của căn hộ. Con bé nhìn tôi vẻ ganh tị.

“Zhe-zhong, anh sống ở đây sao? Thật là tuyệt vời. Cứ như là trong mơ ấy. Anh có điều hòa, vô tuyến và phục vụ tại phòng nữa.”

Yu Wei cố nhịn để không phá lên cười. Hành vi của anh ta khiến tôi khó chịu.

“Yu Wei, em gái tôi không phải loại rẻ tiền đâu đấy. Anh phải trả trước một nghìn tệ đấy!”

Yu Wei không phản đối, đưa cuộn tiền lúc nãy cho em gái tôi. Đó là tiền anh ta lấy cắp trong két sắt của Lou -zhen. Tôi không biết phải làm gì với nên để cuộn tiền lại trên bàn. Nếu Lou-zhen buộc tội tôi ăn cắp tiền thì rắc rối to. Trong lúc Yu Wei đi vào phòng ngủ bật điều hòa thì Mei-kun thì thào, “Chúng ta sẽ bỏ trốn trong lúc anh ta tắm. Hãy chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng nhé Zhe-zhong.”

Mei-kun cầm tay Yu Wei và cùng anh ta biến vào phòng ngủ. Tôi có thể nghe thấy tiếng vòi hoa sen. Tôi bồn chồn đứng ngồi không yên. Tôi không tài nào tĩnh tâm được. Bất chợt Mei-kun chạy ra khỏi phòng.

“Zhe-zhong, đi thôi.”

Tôi cầm lấy tay con bé và chạy ra khỏi căn hộ khách sạn.

Trong hành lang, con bé bắt đầu phá lên cười, “Ôi, thật là tuyệt!” Nhưng tôi quá lo lắng không cười theo nổi.

Khi đã vào được thang máy tôi mới rú lên vì đột nhiên nhớ ra mình đã bỏ quên chiếc áo thun màu hồng mua cho Mei-kun. Nhưng con bé lúc này chỉ quan tâm tới tiền.

“Ôi trời, em chưa bao giờ kiếm được bằng này tiền.”

Con bé giờ tiền ra trước mặt tôi. Đó là số tiền tôi để lại trên bàn.

“Sao em lại lấy chúng? Đây không phải là tiền của Yu Wei đâu!”

“Đừng có ngốc thế. Không có tiền thì làm sao chạy trốn được.”

Mei-kun nói rồi nhét tiền vào túi xách.

“Anh thế là thành án rồi!”

Nhưng Mei-kun chẳng thêm để ý. Trong bốn tháng ngắn ngủi kể từ khi chia tay ở ga Quảng Châu, em gái tôi đã hoàn toàn thay đổi. Tôi ngắm khuôn mặt Mei-kun, gương mặt đóa em gái mà tôi vô cùng yêu quý. Cái mũi hơi héch. Đôi môi hơi cong trên một khuôn mặt bầu bĩnh, dễ thương. Tôi những muốn ôm lấy cơ thể mảnh mai của nó. Con bé quá đẹp nhưng trái tim nó quá đen tối.

Tôi chắc chắn rằng chạy trốn với tiền của Lou-zhen, tôi như bị đóng dấu phạm tội vào lưng. Lòng tôi nặng trĩu. Ở một khía cạnh nào đó, chiếc áo thun màu hồng mà tôi bỏ quên lại chính là hình ảnh tưởng tượng cho những gì đã xảy ra với tôi. Đó là sự ngây thơ trong sáng của tôi và Mei-kun trước đây. Tôi đã bỏ nó lại trong căn phòng của Lou-zhen. Và tôi sẽ sống đời này mà không cách nào giành lại được.

Trong lúc chạy qua sảnh, tôi nhìn thấy một người đàn ông mặc sơ mi Hawaii đang ngồi hút thuốc trên ghế sofa. Hắn ta giật mình nhìn lên khi nghe thấy tiếng bước chân của chúng tôi. Đó là Jin-long. Hắn ta đeo kính râm nhưng tôi đã nhận không lầm người. Hắn ta bật dậy đuổi theo chúng tôi. Taxi! Tôi lập tức gọi một người gác cổng. Và thế là chúng tôi chạy trốn khỏi Quảng Châu một cách tuyệt vọng.

Thôi được, thanh tra Takahashi vừa nhắc nhở tôi đừng viết quá nhiều chi tiết dư thừa. Tôi được cho cơ hội quý báu này để viết về tội ác mà tôi phạm phải. Tôi đã giết một người phụ nữ mà thậm chí tôi không quen biết và tôi sẽ phải ghi lại cái hành động ngu ngốc đó ra đây. Nhưng tôi lại nói mãi về cái tuổi niên thiếu vớ vẩn của mình và tất cả những việc làm đáng hổ thẹn mà tôi đã dự phần. Tôi xin lỗi ngài, thanh tra Takahashi và Quý tòa vì đã bắt các ngài đọc những dòng lảm nhảm trên.

Tuy nhiên, tôi viết về cuộc sống trước đây ở quê nhà để các ngài có thể hiểu được tất cả những gì tôi hằng mong muốn chỉ là một cơ hội được kiếm tiền trong sạch, để có thể sống một cách tự lập và thoải mái mà không cần

phải làm điều gì sai trái. Thế nhưng giờ đây tôi đang ở trong tù, ngày nào cũng bị cảnh sát tra khảo và thậm chí còn mang một nỗi ô nhục vì bị cho là nghi phạm giết hại Kazue Sato. Tôi không dính dáng gì đến cái chết của cô ấy. Tôi đã nhiều lần khẳng định điều này. Nhưng hãy để tôi nhắc lại thêm một lần nữa: Tôi hoàn toàn không liên quan gì đến vụ giết hại Kazue Sato. Tôi không biết gì về cô ấy nên tôi không thể viết gì về cô ấy ở đây. Thanh tra Takahashi bảo tôi chỉ viết về những gì liên quan tới tội ác mà ta đang nói tới nên tôi muốn nhanh chóng hoàn tất lời khai của mình.

Cần phải có giấy phép để vào được đặc khu kinh tế Thẩm Quyển mà chúng tôi thì chẳng có gì trong tay. Thế nên chúng tôi quyết định đến thành phố Đông Quan, một thành phố nhỏ gần đó, để tìm việc. Vì là vùng cận biên nên Đông Quan là một thành phố khá hưng thịnh, nơi để những người làm việc ở Thẩm Quyển ném tiền qua cửa sổ. Cũng buồn cười vì những người Trung Quốc sống ở Hồng Kông thì thấy giá cả ở Thẩm Quyển rẻ hơn nên tới đó để mua sắm và giải trí. Còn người ở Thẩm Quyển thì lại đến Đông Quan để tiêu tiền. Mei-kun tìm được việc trông trẻ cho những người phụ nữ làm việc ở quán bar còn tôi làm việc ở một nhà máy đồ hộp.

Tôi cho rằng đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong đời mình. Hai chúng tôi sống hòa thuận, giúp đỡ nhau như một cặp vợ chồng và sau gần hai năm lao động vất vả chúng tôi dành đủ tiền để mua giấy phép tới Thẩm Quyển. Chúng tôi chuyển tới Thẩm Quyển vào năm 1991 và tìm được việc làm tại câu lạc bộ karaoke lớn nhất ở Thẩm Quyển. Mei-kun làm tiếp viên phục vụ còn tôi làm trợ lý cho người quản lý. Mei-kun chính là người giúp tôi xin được công việc này. Khi người ta mời Mei-kun đi làm, con bé nói sẽ chỉ nhận lời nếu người ta thuê cả tôi. Tôi không khoái việc con bé làm tiếp viên. Tôi lo lắng, sợ môi trường này dễ khiến con bé trượt chân vào nghề cũ. Mei-kun thì lại sợ tôi phải lòng một trong những cô gái làm việc trong câu lạc bộ. Thế nên chúng tôi vừa làm việc vừa canh chừng nhau, đúng là một mối quan hệ anh trai em gái không bình thường.

Tại sao tôi lại tới Nhật? Tôi vẫn thường tự hỏi. Em gái tôi là người quyết định số phận tôi. Thành thực mà nói tôi đã luôn muốn được đi Mỹ. Nhưng Mei-kun kịch liệt phản đối chuyện đó. Ở Mỹ, công nhân Trung Quốc bị bóc lột và chỉ được trả khoảng một đô la mỗi ngày. Nhưng ở Nhật, chúng ta có

thể dành được nhiều tiền hơn để dành dụm sau này tới Mỹ. Những lý lẽ đầy logic của Mei-kun luôn chiến thắng thói do dự không quyết đoán của tôi. Tôi không đồng ý với con bé như thường lệ, tôi không đủ can đảm chống lại nó.

Thế rồi một chuyện đã xảy ra khiến tôi đổi ý và quyết định sang Nhật sớm hơn dự định. Một hôm, chủ câu lạc bộ gọi tôi lên hỏi.

“Có một người đàn ông từ Quảng Châu tới hỏi thăm một người họ Zhang, quê ở Tứ Xuyên. Có vẻ như anh ta đang dò hỏi ở khắp mọi nơi. Có phải cậu là người anh ta đang tìm không?”

“Có rất nhiều người Tứ Xuyên mang họ Zhang.”, tôi trả lời thản nhiên không hề chớp mắt. “Thế anh ta muốn gì?”

“Anh ta nói có gì đó liên quan đến Thiên An Môn. Có vẻ như anh ta còn trao phần thưởng cho ai tìm thấy!”

“Trông anh ta thế nào?”

“Anh ta đi cùng với một người phụ nữ. Trông dáng vẻ chả tử tế gì còn người phụ nữ thì có đôi mắt ti hí.”

Chủ câu lạc bộ, một người vốn không thích rắc rối, nhìn tôi vẻ nghi ngờ. Lou-zhen đã cử Yu Wei và Bai Jie đi tìm chúng tôi. Tôi cảm thấy mặt mình không còn giọt máu nào và phải cố gắng lắm mới giữ được bình tĩnh. Nếu chúng treo phần thưởng thì chẳng mấy chốc ai đó sẽ bán đứng chúng tôi. Tất cả mọi người ở Thẩm Quyển đều chạy theo đồng tiền.

Tối hôm đó khi trở về nhà, tôi bàn bạc với Mei-kun. Con bé nhún mày bảo. “Zhe-zhong, thật ra có chuyện này em chưa nói với anh. Hôm nọ em nhìn thấy một gã trước cửa ga trông giống hệt như Jin-long. Em sợ rằng không sớm thì muộn hắn sẽ tìm đến câu lạc bộ. Có lẽ là vận may của chúng ta đã hết.”

Câu lạc bộ karaoke chúng tôi làm việc rất nổi tiếng và đắt, vốn không phải là nơi dân địa phương lui tới. Phần lớn khách hàng ở đây đến từ Hồng Kông hay Nhật Bản. Tôi không nghĩ sẽ chạm trán với Jin-long ở đây. Nhưng Thẩm Quyển cũng không phải là quá lớn nên chẳng chóng thì chày chúng tôi cũng sẽ đụng đầu với hắn. Mọi chuyện bắt đầu trở nên nguy hiểm nếu chúng tôi ở lại đây.

Hôm sau tôi bắt đầu đi tìm một tên dẫn mối để dẫn chúng tôi vượt biên sang Nhật. Chúng tôi có thể tới Thượng Hải và trả tiền cho các tay anh chị

khác để xử lý Jin-long. Nhưng Lou-zhen thì không được. Em trai của bà ta ở Thượng Hải và chả mấy ai muốn dây dưa vào mạng lưới chính quyền mà bà ta ảnh hưởng. Sẽ không dễ dàng chút nào. Đúng lúc đó thì một tiếp viên người Xương Lạc, Phúc Kiến, bảo tôi về một tên dẫn mối mà cô ta biết. Tôi gọi hắn ta ngay lập tức và đề nghị hắn ta đưa chúng tôi sang Nhật.

Tên dẫn mối muốn chúng tôi trả trước một triệu để làm hai hộ chiếu giả. Số tiền còn lại sẽ trả nốt khi tới Nhật và kiếm được được việc làm, thêm hai triệu tệ mỗi người. Tổng cộng là năm triệu tệ. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Từ khi biết mình bị săn đuổi tôi liên tục ngoái lại đằng sau cứ như người có tật ở cổ.

Mồng chín tháng Hai 1992: Chừng nào còn sống tôi sẽ không thể quên được cái ngày hôm đó. Đó là ngày chúng tôi vượt biển sang Nhật. Thật là trùng hợp một cách ngẫu nhiên khi đúng ngày này ba năm về trước, hai chúng tôi bỏ trốn khỏi làng. Chỉ có những người nhập cư vào đất nước này bằng con đường đó mới có thể hiểu nỗi nỗi hiểm nguy mà tôi và những người đồng hương phải đối mặt. Và khi nghĩ đến cái chết của em gái tôi, lòng tôi lại ngập tràn cay đắng. Tôi không muốn nhắc lại chuyện này với bất cứ ai nên tôi sẽ trình bày ngắn gọn, không đi sâu vào chi tiết.

Trên tàu có bốn mươi chín người. Phần lớn đều là thanh niên xuất thân Phúc Kiến. Cũng có một số phụ nữ trạc tuổi Mei-kun. Tôi nghĩ là họ đều đã có chồng, căn cứ vào cái cách họ ngồi nép vào người đồng hành nam giới, mắt cụp xuống. Họ đang phải đối mặt với nỗi sợ hãi về hành trình vượt biển đầy cam go nhưng nhất quyết không muốn trở thành gánh nặng cho chồng. Nhưng Mei-kun thì không hề lo lắng. Con bé lấy tấm hộ chiếu màu nâu ra xem đi xem lại nhiều lần và vuốt ve nó với vẻ sung sướng. Con bé không nghĩ có ngày lại được cầm một tấm hộ chiếu như thế này.

Lúc đầu tất cả chúng tôi được đưa lên một chiếc tàu nhỏ, chỉ là tàu đánh cá bình thường. Chúng tôi ngồi chen chúc hai bên mạn tàu và rời cảng Xương Lạc lúc biển êm ả, thời tiết ấm áp. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng tới khi ra xa bờ, tới vùng biển sâu thì gió bắt đầu thổi mạnh. Con tàu tròn trĩnh, chao đảo dữ dội vì sóng lớn. Cuối cùng thì chúng tôi cũng tới được một tàu chở hàng lớn. Thuyền trưởng tàu đánh cá đưa cho mỗi người chúng tôi một cái tước nơ vít và bảo chúng tôi lên tàu lớn. Tôi không biết sẽ dùng

chiếc tuốc nơ vít ấy vào việc gì cho tới khi leo được lên boong tàu.

Khi tất cả mọi người lên được tới nơi, người ta dẫn chúng tôi tới một container hẹp bằng gỗ. Họ đóng nó chặt khít tới mức nhìn bên ngoài không ai bảo là có người bên trong. Bên trong container tối như hũ nút. Với bốn mươi chín người lèn vào một chỗ chật chội như vậy, không khí trở nên đặc quánh và hôi hám.

“Hãy dùng tuốc nơ vít chọc các lỗ ở bên cạnh”, Tôi nghe thấy tiếng ai đó hét lên. Khắp nơi xung quanh tôi vang lên những tiếng nện đục khùng khiếp khi ai cũng cố chọc cho mình một lỗ thông khí ở bên cạnh của container. Đến lượt mình, tôi dùng hết sức để chọc một lỗ, nhưng dù cố gắng thế nào đi nữa tôi cũng chỉ xoay xở khoét được một lỗ bé tí khoảng vài mi li mét. Tôi nhét miệng vào cái lỗ đó và hít thở không khí trong lành bên ngoài. Tôi sẽ không chết. Dần dần nổi hoảng sợ vì nguy cơ bị chết ngạt biến mất. Nhưng chẳng bao lâu, chúng tôi bị bao bọc bởi mùi hôi thối. Vì lúc đầu chúng tôi còn để dành một góc để đi vệ sinh nhưng tới ngày thứ hai thì gần như toàn bộ sàn container đã ngập ngụa phân và nước tiểu. Mei-kun, người bắt đầu chuyển đi với tâm trạng đầy phấn khích, giờ đã trở nên lầm lì. Con bé đeo lấy tay tôi và không chịu bỏ ra. Mei-kun bắt đầu mắc chứng bệnh sợ không gian hẹp.

Vào ngày thứ tư của hành trình, động cơ của tàu dừng lại. Chúng tôi có thể nghe thấy thủy thủ đoàn bận rộn đi lại trên boong. Chúng tôi vừa tới Đài Loan. Nhưng không ai nói gì với chúng tôi nên tôi cứ tưởng đã tới Nhật.

Mei-kun lúc này đang dựa vào tôi như keo dán, buồn nôn vì say sóng cộng thêm chứng sợ không gian hẹp đột ngột ngòi dậy túm chặt lấy áo khoác của tôi.

“Chúng ta đang ở Nhật rồi à?”

“Có thể.”

Tôi không biết nên chỉ nhún vai tỏ vẻ không chắc. Nhưng Mei-kun đứng bật dậy và cuống cuồng chải đầu, không giấu nổi vui mừng. Nếu trong container mà có ánh sáng, chắc con bé sẽ bắt tay vào trang điểm. Nhưng suốt một ngày, con tàu vẫn neo tại chỗ. Không có ai tới tìm chúng tôi. Mei-kun không thể nào ngồi yên một chỗ. Con bé liên tục đứng dậy rờ tay lên thành container và đập điên cuồng vào đó bằng lòng bàn tay.

“Thả tôi ra!”

Một trong những người đàn ông quê Phúc Kiến đang ngồi xổm trong bóng tối thì thầm bảo tôi, giọng khàn khàn, “Anh cần phải làm cho cô ấy bình tĩnh trở lại. Đây mới chỉ là Đài Loan mà thôi.”

Nghe thấy hai từ Đài Loan, Mei-kun như phát điên. “Nếu là Đài Loan tôi cũng kệ. Tôi phải đi ra ngoài. Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa! Có ai đó không, giúp tôi với!” Con bé bắt đầu đập âm âm vào thành container và la hét điên cuồng.

“Này, làm gì với mẹ đàn bà của anh đi chứ. Nếu họ nghe thấy cô ta thì tất cả chúng ta sẽ đi đời nhà ma.”

Đáng lẽ tôi nên nhẹ nhàng hơn nhưng bốn mươi bảy đôi mắt trừng trừng sau lưng khiến tôi đành phải dang tay quát mạnh vào mặt Mei-kun cho con bé im mồm. Ngay khi bị đánh, Mei-kun đổ sập xuống như một con rối bị giật mất dây. Con bé ngã xuống sàn container bần thỉu, ngập ngụa và đồ nôn trớ rồi nằm đó, mắt ngửa lên, mắt trừng trừng nhìn vào bóng tối. Tôi thấy lo lắng khi con bé không động đậy nhưng tôi không thể cho phép Mei-kun đe dọa mạng sống của tất cả mọi người khác trong container. Chừng nào con bé còn im lặng thì tốt nhất là cứ để kệ con bé nằm đấy. Sau này, nhớ lại tấn bi kịch khủng khiếp đó, tôi không thể tin rằng có lẽ chính tôi đã kết thúc cuộc đời của Mei-kun với cái tát ngang mặt đó. Không, không phải Mei-kun. Nó là một người mạnh mẽ và quyết đoán hơn nhiều.

Ngày hôm sau, cuối cùng con tàu cũng chịu rời khỏi Đài Loan. Nó chậm chạp rẽ biển trong cơn thịnh nộ mùa đông để tới Nhật Bản. Mei-kun vẫn nằm nguyên chỗ đó, như một kẻ bán thân bất toại, không ăn cũng không nói gì. Tới ngày thứ sáu thì họ mở container ra. Không khí ngoài biển lạnh lẽo, gần như băng giá. Nhưng sau khi bị nhốt kín trong không gian hồi thối của container, tôi cảm thấy nó thật tinh khiết, tuyệt vời. Tôi hít đầy không khí vào trong lồng ngực. Mei-kun loạng choạng tự đứng dậy một mình. Con bé nhìn tôi mỉm cười yếu ớt và bảo, “Thật là khủng khiếp.”

Hàng triệu lần tôi cũng không tin rằng đó là những lời cuối cùng của Mei-kun. Nhưng chỉ chưa đầy hai mươi phút sau khi chúng tôi trèo xuống một thuyền nhỏ chở chúng tôi vào bờ trong bóng đêm thì tai nạn xảy ra. Vì một lý do nào đó mà cái giây phút khi Mei-kun đặt chân lên tàu thì đại dương

đang yên ả này giờ bỗng nhiên nổi sóng lớn. Mei-kun rơi xuống nước mà không ai kịp chìa tay ra giữ. Tôi lên tàu trước con bé và cố túm lấy tay nó nhưng mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Tôi chìa tay ra nhưng chỉ chạm vào không khí. Khi rơi xuống biển, Mei-kun chỉ kịp ngược nhìn tôi với một vẻ hệt hẵng rồi biến mất trong sóng nước. Tay con bé quẫy một lúc như vẫy chào tạm biệt, còn tôi chỉ biết đứng nhìn trong cơn mê sảng. Ngay cả muốn cứu con bé, tôi cũng không biết bơi. Tôi hét gọi tên nó. Nhưng không ai có thể làm gì được. Chúng tôi chỉ biết đứng nhìn xuống mặt nước tối đen. Em gái thân yêu của tôi đã chết dưới biển mùa đông lạnh lẽo khi nước Nhật mà nó khao khát đang ở ngay trước mắt.

Câu chuyện dài, lưng cứng của tôi đã sắp tới hồi kết. Xin ngài thanh tra Takahashi chiếu cố tới tôi mà đọc cho hết. Thanh tra Takahashi đã đặt tiêu đề cho bản tự trạng này là “Những tội ác của tôi” và chỉ thị cho tôi nhớ lại những hành vi sai trái của mình bằng cách viết về thời niên thiếu và tất cả lỗi lầm trong quá khứ. Giờ đây, khi làm sống lại tất cả những hồi ức trước kia, tôi không khỏi nghẹn ngào vì hối hận. Tôi thực sự là một kẻ đáng khinh bỉ. Tôi đã không thể cứu Mei-kun, đã giết hại Yuriko Hirata mà vẫn tiếp tục sống như không có chuyện gì xảy ra. Tôi những mong quay ngược lại thời gian và làm lại từ đầu. Một lần nữa được trở lại làm cậu bé khi xưa sống bên cạnh em gái nhỏ. Tương lai mới xán lạn và đầy hứa hẹn làm sao! Thế mà giờ đây tôi chẳng có gì ngoài tội ác này. Một tội ác khủng khiếp mà chỉ có loài cầm thú mới có thể phạm phải. Tôi đã giết hại người phụ nữ đầu tiên tôi gặp ở đất nước xa lạ này. Tôi tin rằng việc tôi trở thành một kẻ độc ác như vậy là vì tôi đã đánh mất Mei-kun, linh hồn của tôi.

Với thân phận nhập cư bất hợp pháp, tôi sống trên nước Nhật như một con mèo hoang, chui lủi nay đây mai đó, lúc nào cũng sợ bị người khác để ý. Người Trung Quốc vốn quen sống cộng đồng, gần nhà và dựa vào gia đình. Nhưng tôi ở đây, cách quê hương và gia đình hàng trăm cây số. Tôi không có ai giúp tìm việc hay chỗ ở, tôi tự phải làm tất cả. Và khi mất đi em gái, tôi chẳng còn ai để an ủi, động viên. Sau ba năm làm việc cực nhọc, cuối cùng tôi cũng trả hết nợ cho bọn dẫn mối. Nhưng rồi tôi chẳng còn mục đích nào để phấn đấu trong cuộc sống, thậm chí tôi mất cả động cơ để dành tiền. Phần lớn những người đàn ông khác mà tôi biết đều có vợ con ở Trung Quốc nên

họ làm việc để gửi tiền về nhà. Tôi thấy ghen tị với họ.

Vào thời điểm đó, tôi gặp một phụ nữ Đài Loan làm việc ở đường Kabuki. Tôi vừa viết là Hirata là người phụ nữ đầu tiên tôi gặp ở Nhật nhưng thật ra trước đó, tôi đã từng đi xem phim Đất vàng với người phụ nữ Đài Loan này. Bà ta lớn hơn tôi mười tuổi và có hai con ở Cao Hùng. Trong thời gian làm má mì ở một hộp đêm, bà ta đi học tiếng Nhật và dành dụm tiền gửi về cho hai đứa con. Bà ta là một người rất tử tế, đã chăm lo cho tôi mỗi khi tôi lâm vào cảnh tuyệt vọng.

Nhưng cho dù một người có tốt bụng tới đâu, nếu không sinh ra trong cùng một hoàn cảnh với anh thì sẽ không thực sự hiểu được cảm nhận của anh. Bà ấy không thể nào hiểu nổi cái cảm giác sinh ra trong một làng quê nghèo khó, chịu kiếp lao động nhọc nhằn rồi mất đi người em gái là như thế nào. Điều đó khiến tôi trăn trở, và cuối cùng tôi rời xa bà ấy. Đó là lúc tôi đặt quyết tâm đi Mỹ.

Một kẻ vô gia cư thì cũng lại sống kiếp đơn độc. Tuy tôi có ở chung với nhiều người khác trong căn hộ ở Shinsen nhưng tất cả chúng tôi đều là những kẻ cô độc. Thậm chí tôi còn không biết Chen - ji và Huang là tội phạm cho tới khi thanh tra Takahashi bảo tôi. Nếu tôi biết họ là tội phạm thì tôi hẳn không muốn quan hệ gì với họ. Tôi bắt đầu bất hòa với họ vì tôi đang âm thầm chuẩn bị kế hoạch đi New York. Đó không chỉ đơn thuần là những bất đồng về tiền bạc.

Thanh tra Takahashi chỉ trích tôi về việc bóc lột tiền thuê nhà từ những người khác. Nhưng chính tôi là người đứng ra chịu trách nhiệm thuê lại căn hộ của Chen. Tôi phải đảm bảo căn hộ ngăn nắp, sạch sẽ, và là người thanh toán phí điện, nước v.v... Việc họ phải trả thêm tiền là hoàn toàn hợp lý. Các ngài nghĩ ai là người cọ toa lét. Ai là người đổ rác? Chính tôi là người làm tất cả những việc đó, kể cả việc phơi chăn chiếu.

Bị phản bội bởi những người ở cùng khiến tôi rất đau lòng, nhất là Huang. Tất cả những gì anh ta nói chỉ đều là dối trá. Rằng tôi đã quen biết Sato từ lâu, rằng ba chúng tôi có quan hệ với nhau. Toàn là những lời nói dối trắng trợn. Anh ta hẳn có lý do khi cố tình đổ tội cho tôi. Xin các ngài hãy nghĩ tới điều này, thanh tra Takahashi và Quý tòa. Tôi cầu xin các ngài. Tôi biết tôi đã nhắc đi nhắc lại chuyện này nhiều lần nhưng quả thật tôi chưa bao

giờ gặp Kazue Sato. Lời buộc tội này là không có cơ sở.

Khi tôi gặp Yuriko Hirata, bất hạnh đã đổ xuống đầu cả hai chúng tôi. Tôi nghe thanh tra Takahashi nói cô Hirata từng có thời gian làm nghề người mẫu và rất xinh đẹp. Thanh tra Takahashi cũng nhắc đi nhắc lại rằng “khi trở nên già và xấu đi, cô ta đã trở thành gái đứng đường rẻ tiền.” Nhưng tôi nghĩ là cô ấy vẫn rất đẹp.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy ở đường Kabuki, tôi đã bị lôi cuốn bởi sắc đẹp và sự trẻ trung của cô ấy. Tôi không thêm để ý đến lúc đó đã muộn như thế nào. Đêm đó, khi rời khỏi Futamomokko, tôi cố tình đi vòng qua Kabuki để về nhà. Khi nhìn thấy cô Hirata vẫn đứng đó trong mưa để chờ tôi thì tôi vô cùng sung sướng. Cô ấy nhìn tôi, mỉm cười rụt rè và bảo, “Tôi sắp chết cóng vì đứng đây chờ anh!”

Tôi vẫn nhớ như in cái đêm mưa đó. Cô Hirata cầm một cái ô, mái tóc màu đen xõa xuống lưng, tới gần eo trông giống hệt như Mei-kun. Tim tôi bắt đầu đập rộn rã. Khuôn mặt của cô ấy nữa, trông giống hệt như Mei-kun. Đó là lý do chính khiến tôi bị thu hút bởi cô ấy. Tôi không ngừng tìm kiếm Mei-kun. Những người xung quanh lúc nào cũng bảo, “Em gái cậu chết rồi. Hãy quên nó đi!” Nhưng tôi không thể nào ngừng mơ tưởng rằng con bé vẫn còn đâu đó trên đời này và sớm muộn tôi sẽ gặp lại nó.

Đành là con bé đã biến mất dưới biển đêm hôm ấy. Nhưng nếu có một tàu đánh cá đi qua và cứu sống nó thì sao? Có thể con bé vẫn đang còn sống. Hay nó đã bơi tới một hòn đảo gần đó? Tôi vẫn ấp ủ hy vọng đó. Mei-kun lớn lên ở miền núi giống tôi nên không biết bơi. Nhưng đó là một đứa con gái mạnh mẽ và tài giỏi. Tôi vẫn nhớ đã tình cờ gặp nó tại một bể bơi ở Quảng Châu như thế nào. “Zhe-zhong!” Con bé gọi tôi, mắt chan chứa lệ. Và thế là tôi lại tiếp tục đi loanh quanh trên khắp các đường phố, hy vọng và mong chờ sẽ gặp lại nó.

Gặp tôi lần đầu tiên, cô Hirata đã khen. “Anh có một khuôn mặt đẹp.” Và tôi trả lời, “Cô trông giống hệt em gái tôi. Cả hai người đều rất xinh đẹp.”

“Em gái anh bao nhiêu tuổi?” cô Hirata hỏi khi đi bên cạnh tôi. Cô ấy vút điều thuốc đang hút dở vào một vũng nước và quay sang nhìn tôi. Tôi nhìn thẳng vào mặt cô ấy. Không, rốt cuộc cô ấy không phải là Mei-kun. Tôi đâm ra thất vọng.

“Cô ấy chết rồi.”

“Chết ư?”

Vai cô ấy rung rung. Trông cô ấy buồn tới mức khiến tôi thấy mũi lòng. Cô ấy có vẻ là người mà tôi có thể giải bày. Và rồi cô ấy bảo, “Tôi rất muốn nghe chuyện của anh. Tôi ở rất gần đây. Sao chúng ta không về đó và uống vài ly bia?”

Thanh tra Takahashi bảo tôi đó là những điều mà các cô gái điếm vẫn thường nói. Ông ấy không tin vào lời khai của tôi. Nhưng quả thật khi nhìn thấy cô Hirata, tôi đã không nghĩ đó là một gái điếm, mà là một người trông giống như em gái tôi thì đúng hơn. Tôi nghĩ việc cô Hirata tự bỏ tiền ra mua bia và đậu phộng ở cửa hàng tạp hóa chúng tôi là tôi có lý, không phải vậy sao? Tôi nghĩ cô Hirata cũng có hứng thú với tôi. Dĩ nhiên là chúng tôi vẫn thỏa thuận về giá cả. Nhưng cô ấy đã đồng ý hạ giá từ 30.000 yen xuống còn 15.000 yen, chứng tỏ cô ấy cũng thích tôi.

Ngay khi về tới căn hộ của mình ở Okubo, cô ấy quay sang tôi và hỏi, “Thế anh muốn tôi làm gì nào? Chúng ta sẽ làm bất cứ thứ gì anh muốn, chỉ cần anh nói cho tôi biết.”

Tôi bảo cô ấy những gì mà tôi vẫn thầm nhắc đi nhắc lại trong lòng bấy lâu nay. “Tôi muốn cô nhìn tôi, mắt đầy lệ và gọi to, ‘Anh ơi!’”

Cô Hirata làm như tôi bảo. Tôi vươn ra mà ôm chầm lấy cô ấy mà không nghĩ ngợi gì.

“Mei-kun! Anh mong được gặp em xiết bao!”

Trong khi tôi và cô Hirata quan hệ, tôi trở nên vô cùng phấn khích. Tôi cho rằng điều đó là sai trái. Nhưng nó khẳng định một điều, tôi đã không yêu Mei-kun như một người em gái mà như một người phụ nữ. Và tôi chợt nhận ra rằng đó chính là điều mà chúng tôi muốn làm khi cô ấy còn sống. Cô Hirata là một người rất nhạy cảm. Cô ấy ngược nhìn tôi và hỏi, “Thế anh muốn tôi làm gì nữa?”. Tôi như phát cuồng. “Hãy nói ‘Thật là khủng khiếp’ và nhìn tôi.”

Tôi dạy cô ấy nói những từ đó bằng tiếng Trung. Cô ấy phát âm rất chuẩn. Nhưng điều làm tôi thực sự bất ngờ là những dòng nước mắt thực sự bắt đầu ứa ra từ đôi mắt của cô ấy. Tôi nhận ra rằng cái từ khủng khiếp ấy đã cộng hưởng với một nỗi niềm nào đó trong lòng cô Hirata. Chúng tôi ôm lấy

nhau và cùng khóc trên giường của cô ấy. Chân thành, tôi không hề muốn giết hại cô ấy, hoàn toàn không. Tuy chúng tôi khác nhau về nòi giống, về văn hóa nhưng tôi cảm thấy chúng tôi rất hiểu nhau. Những thứ mà tôi không thể nào trao đổi với người phụ nữ Đài Loan tôi có thể làm với cô Hirata dù chỉ mới gặp cô ấy. Thật là tuyệt vời. Cô Hirata dường như cũng chia sẻ cảm giác đó của tôi vì nước mắt bắt đầu lăn trên má cô ấy khi tôi ôm cô ấy vào lòng. Rồi cô ấy gỡ sợi dây chuyền vàng trên cổ xuống và đeo nó cho tôi. Tôi không biết tại sao cô ấy lại làm vậy.

Vậy thì tại sao tôi lại giết cô ấy? Các ngài sẽ hỏi vậy. Tôi thậm chí cũng không hiểu nổi mình nữa. Có lẽ bởi vì cô ấy đột ngột lột mái tóc giả xuống, thản nhiên như người ta cởi một chiếc mũ. Mái tóc thật của cô ấy có màu hung lấm tấm sợi bạc. Cô Hirata là một người nước ngoài, chả có tí gì giống Mei-kun cả.

“Thôi được rồi, trò chơi đã tới hồi kết.”

Cô ấy trở nên hết sức lạnh lùng. Tôi thực sự choáng váng.

“Tất cả chỉ là một trò chơi thôi sao?”

“Thế anh nghĩ sao? Đó là cách tôi kiếm sống. Giờ đến lượt anh phải trả tiền.

Tôi thấy lạnh toát cả sống lưng. Tôi rút tiền ra khỏi túi. Mọi chuyện bắt đầu từ đây. Cô Hirata bảo tôi phải đưa hết tiền cho cô ấy, cả thảy là 20.000 yen. Khi tôi hỏi sao cô ấy lại lên giá thì cô ấy bảo tôi về ghê tởm, “Chơi trò loạn luân thì phải trả thêm. 15.000 thì không đủ.”

Loạn luân? Cái từ đó làm tôi nổi điên. Tôi xô cô Hirata xuống trường kỷ.

“Anh làm cái quái gì vậy?”

Cô ấy đứng dậy, lao vào tôi như một con quỷ dữ. Chúng tôi bắt đầu xô đẩy nhau một cách hung bạo.

“Tên khốn rẻ rách! Trời ơi, đáng lẽ tôi không nên ngủ với một thằng Trung Quốc.”

Tôi không nổi giận vì tiền. Tôi nổi giận vì cảm thấy Mei-kun của tôi bị hoen ố. Mei-kun quý giá của tôi. Tôi cho rằng mọi thứ chờ đợi chúng tôi ở phía trước kể từ khi chúng tôi bỏ nhà ra đi chỉ là thảm kịch. Là một giấc mơ không bao giờ đạt được. Giấc mơ không thành ấy đã dễ dàng trở thành một cơn ác mộng. Nước Nhật mà Mei-kun vẫn khao khát được nhìn thấy. Thật

tàn nhẫn biết bao. Tôi vẫn phải sống. Tôi phải tiếp tục sống trên một đất nước mà Mei-kun chưa bao giờ đặt chân tới. Điều đó giúp tôi nuôi hy vọng tìm được một người phụ nữ giống như Mei-kun. Cuối cùng khi tôi tìm thấy thì tất cả những gì cô ấy muốn chỉ là đóng kịch vì tiền. Sao tôi lại ngu muội tới mức không nhận ra điều đó. Tôi cảm thấy như bị cuốn đi bởi một cơn lũ quét, không kịp hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Khi tỉnh táo trở lại tôi nhận ra rằng tôi đã siết cổ cô Hirata. Tôi đã không giết hại cô ấy vì tiền. Nhưng tôi đã phạm phải một lỗi lầm mà tôi không bao giờ có thể gỡ lại. Tôi xin dành cả đời còn lại để cầu nguyện cho linh hồn của cô Hirata được an nghỉ.

Zhang Zhe-zhong.

Phần 6.

LÊN MEN VÀ THỐI RỬA

• 1 •

Tôi quyết tâm tới dự bằng được ngày xét xử công khai đầu tiên của phiên toàn Giết người hàng loạt ở khu căn hộ nên phải xin nghỉ làm một hôm. Bạn thấy ngạc nhiên phải không? Phòng xử án trông cũng giống như bất kỳ phòng xử án nào khác nhưng là phòng có diện tích lớn nhất ở tòa. Và tôi cũng bất ngờ khi biết được rằng người ta đã phải tổ chức bốc thăm để phân phát vé cho những người muốn tới dự quá trình xét xử. Gần hai trăm người đã xếp hàng để lấy được vé. Nói thế chỉ cho bạn thấy mọi người hứng thú với Yuriko và Kazue như thế nào. Có rất nhiều phóng viên và những người làm truyền thông tới đưa tin về phiên tòa nhưng nghe nói không được phép mang máy quay phim vào trong. Khi tôi xin sếp cho nghỉ phép, miệng ông ta dẩu lên. Tôi biết là ông ta rất muốn hỏi han về phiên tòa.

Tôi từng nói rằng tôi không quan tâm tới người đàn ông Trung Quốc tên Zhang đó có thật là kẻ đã giết hại Yuriko và Kazue hay không. Tôi vẫn giữ nguyên suy nghĩ ấy. Ý tôi nói là hai người đó là gái đứng đường. Họ thường xuyên gặp phải những tên bệnh hoạn, biến thái. Họ phải biết rằng nếu không may mắn thì sẽ mất mạng như chơi. Mà theo tôi chính vì biết rõ điều này nên họ thấy công việc của mình thật ly kỳ, rùng rợn. Họ chuyển từ khách hàng này sang khách hàng khác, không biết ngày nào sẽ là ngày tuyệt mệnh. Khi ra khỏi nhà, họ không chắc là sẽ quay trở lại. Mỗi đêm trở về nhà lạnh lặn họ hẳn thấy như trút đi được một gánh nặng khi ngồi đếm những đồng tiền họ kiếm được. Bất cứ mỗi nguy hiểm nào mà họ từng phải đối mặt, vào cái đêm đó hay những đêm khác, họ sẽ ghi nhớ và nhắc đi nhắc lại trong đầu nhiều lần cho tới khi học được cách sống sót nhờ bản lĩnh của chính mình.

Lý do thứ nhất khiến tôi tới dự phiên tòa ấy là vì tôi đã đọc bản sao lời khai của Zhang mà thanh tra Takahashi đã đưa cho tôi với nhan đề “Những

tội ác của tôi”. Một bản tường trình tỉ mỉ, dài dòng tới lỗ bịch. Trong đó tên Zhang cứ lải nhải mãi về những vấn đề hoàn toàn chẳng có gì liên quan tới vụ án: về những khó khăn mà hắn ta phải đối mặt ở Trung Quốc, những chuyện mà em gái cung hắn làm v.v... Tôi đã phải bỏ qua phần lớn.

Nhưng xuyên suốt bản tường trình, Zhang liên tục nói về mình như một người thông minh và quyền rũ, trông giống như diễn viên Takashi Kashiwabara. Khi đọc tới dòng này tôi bắt đầu đâm ra tò mò không hiểu hắn ta là người như thế nào. Theo Zhang, vào cái ngày hắn ta giết con bé, Yuriko bảo hắn có một khuôn mặt đẹp. Cả đời Yuriko chỉ quen nghe người khác tán tụng sắc đẹp của nó. Nếu con bé mà còn bảo Zhang có khuôn mặt đẹp thì tôi hẳn phải tới xem hắn thế nào.

Bạn thấy đấy, tôi không thể nào quên được hình ảnh Yuriko lúc còn bé ở ngôi nhà trên núi, rúc vào đầu gối Johnson. Một trong những người đàn ông đẹp nhất với một trong những cô gái đẹp nhất trên đời. Không lạ gì việc họ dính lấy nhau không rời. Không, tôi không hề ghen tị với họ. Tôi chỉ muốn nói nhan sắc vận hành với đường com pa của riêng nó, nhan sắc thu hút nhan sắc và một khi mỗi ràng buộc được thiết lập, nó sẽ tồn tại suốt đời, mũi com pa hướng về phía đối diện một cách vững chắc. Tôi cũng là con lai nhưng bất hạnh thay không được hưởng một nhan sắc kỳ diệu như thế. Vai trò của tôi là trở thành kẻ quan sát những người được trời phú cho sắc đẹp.

Nhân sự kiện này, tôi có đi mượn một quyển sách về thuật xem tướng và đem nó theo. Tôi định sẽ nghiên cứu nét mặt của Zhang. Khuôn mặt tròn chỉ người ham nhục dục, dễ hài lòng, không quan tâm tới các điều nhỏ nhặt, nhưng tính tình không quyết đoán. Khuôn mặt góc cạnh chỉ một người hay tính toán, thể lực sung mãn nhưng ghét thất bại, cứng đầu, khó hòa nhập với người khác. Trong khi đó những người có mặt hình tam giác là những người tinh tế và nhạy cảm, thể lực thường yếu ớt và thường có xu hướng trở thành nghệ sĩ. Sau khi xem ba kiểu khuôn mặt như trên, người ta xem tiếp đến các vị trí từ trên xuống dưới hay còn gọi là tam đình, tức là xem đầu, trán và cằm. Xem vị trí, sự cân xứng của các bộ phận này mà xác định tài lộc của mỗi người. Ví dụ, tôi nghĩ tôi thuộc vào loại tính cách nhạy cảm, hình dong yếu ớt, thích cái đẹp và có xu hướng nghệ sĩ. Thế nhưng cái đặc điểm khó hòa nhập ở dạng người thứ hai cũng rất phù hợp với tôi.

Sau đó, người ta xem tiếp tới ngũ quan bao gồm lông mày, mắt, mũi, miệng và tai. Một trong những yếu tố đặc biệt quan trọng là độ sáng của mắt, mắt càng có uy lực thì người đó càng có sức mạnh. Người có sống mũi cao là người tự cao tự đại, người có miệng rộng là người tham lam và tự phụ.

Nếu có thể đoán được tính cách và vận mệnh của một người chỉ bằng quan sát khuôn mặt và hình thể bên ngoài thì tại sao Yuriko xinh đẹp lại có một kết cục thế thảm đến vậy? Yuriko xinh đẹp và ngọc ngà! Trên khuôn mặt của con bé hẳn phải có một khuyết điểm nào đó khiến số phận nó thành ra thế này. Hay có lẽ chính vì nó quá hoàn hảo?

Một nhân viên điều tra trẻ, hẳn là người bên công tố, ghé sát mặt tôi bảo, “Phiên tòa sắp bắt đầu. Xin hãy ngồi hàng trước phía bên phải.” Đôi mắt sau gọng kính màu nâu của anh ta đầy vẻ thương hại, như thể tôi là người chỉ đang hết sức đau buồn của nạn nhân.

Ngay từ đầu tôi đã được người ta ưu tiên không phải xếp hàng lấy vé. Tôi chỉ việc tới thẳng tòa án. Tôi là người thân duy nhất của Yuriko xuất hiện trước tòa. Tôi không nói cho ông ngoại về cái chết của Yuriko. Hiện nay ông ngoại đang được chăm sóc trong nhà dưỡng lão Misosazai, nơi ông ngày đêm chạy theo những giấc mơ quá khứ hay ngược lại, bị rượt đuổi bởi những cơn ác mộng ngày xưa. Hiện tại không có chỗ trong tâm trí của ông. Thời gian hạnh phúc giản dị mà tôi có với ông ngoại thật vô cùng ngắn ngủi. Ông dọn tới ở với mẹ Mitsuru khi tôi vào đại học. Cũng tốt thôi, nếu bà ta muốn chăm sóc một người già cả ốm yếu, nhưng ngay khi ông ngoại bắt đầu có các triệu chứng lẫn thẩn của người già thì bà ta đã bỏ rơi ông. Mà thôi, giờ chuyện ấy cũng không quan trọng nữa.

Đã tới lúc phiên tòa bắt đầu. Những người tới dự dáo dác đi tìm chỗ. Tôi ngồi ở góc xa ngay trên hàng ghế đầu, mặt cúi xuống như thân nhân người bị hại. Tóc tôi dài rủ xuống hai bên má, tôi chắc là người ta không thể nhìn rõ nét mặt của tôi.

Cuối cùng, cửa phòng bật mở, một người đàn ông xuất hiện, kẹp chặt giữa hai nhân viên canh gác hộ pháp. Anh ta bị xiềng bởi một sợi xích dài từ còng tay tới thắt lưng: Đó là Zhang. Chờ chút! Anh ta trông giống Takashi Kashiwabara ở điểm nào cơ chứ? Tôi ngỡ ngàng nhìn người đàn ông lồi thoi trước mặt. Hẳn ta lùn, mập và hói. Mặt hẵn tròn, lông mày ngắn và rậm. Mũi

thì vừa tẹt vừa héch. Nhất là ánh mắt của anh ta, lim dim, liếc ngang liếc dọc về phía những người tới dự phiên tòa. Trông hấn có vẻ tuyệt vọng như thể đang muốn tìm kiếm một ai đó mà hấn quen biết, một ai đó sẽ giúp đỡ hấn. Miệng hấn nhỏ và thường xuyên há ra nửa chừng. Xem tướng hấn có thể nói hấn là kẻ chóng chán, khó hòa nhập với người khác, cứng đầu nhưng lại thối chí. Tôi thở dài đầy thất vọng.

Dường như tiếng thở dài của tôi đã tạo ra một hiệu ứng trong không khí và truyền tới tai Zhang. Hấn ta quay lại và nhìn thẳng vào tôi từ chỗ ngồi của mình trên ghế bị cáo. Có lẽ người ta đã bảo hấn rằng tôi sẽ xuất hiện với tư cách là thân nhân của Yuriko. Khi tôi nhìn lại thì hấn xấu hổ đổi hướng sang chỗ khác. Mày đã giết Yuriko. Tôi gườm gườm nhìn hấn về buộc tội. Đường như cảm thấy điều đó, hấn rúm người lại trên ghế và nuốt nước bọt ừng ực khiến tôi cũng nghe thấy.

Đúng là tôi có lờm hấn nhưng thực lòng tôi chẳng định trách gì hấn. Biết giải thích thế nào nhỉ? Nếu so sánh Yuriko và tôi và các hành tinh thì con bé là hành tinh gần nhất với Mặt trời, luôn sáng sủa, ấm áp, còn tôi là một hành tinh ở rất xa, trong bóng tối. Hành tinh Yuriko nằm giữa tôi và Mặt trời, chan chứa nắng. Tôi nói sai ư? Tôi cố tình vào trường nữ sinh Q để tránh xa con bé, thế nhưng chẳng được bao lâu nó lại đi theo khiến tôi rơi vào hoàn cảnh khốn khổ phải làm chị nó, hàng ngày bị thiên hạ mang ra so sánh. Yuriko, người mà tôi căm ghét đến tận xương tủy, lại bị giết hại một cách dễ dàng bởi gã đàn ông vớ vẩn này. Nghĩ vậy, tôi lại càng cảm thấy khinh bỉ Yuriko.

Phiên xử đầu tiên nhanh chóng kết thúc. Zhang lại bị xiềng, còng tay và dắt ra khỏi phòng. Tôi cảm thấy giống như vừa bị chơi một ván. Tôi ngồi bất động một lúc lâu.

Làm sao mà cái tên Zhang dở hơi ấy lại có thể tuôn ra một loạt những lời dối trá kiểu như “Em gái tôi và tôi đều quyền rũ”, rồi “Tôi trông giống Takashi Kashiwabara!” Đó hấn là những lời nói dối trắng trợn nhất mà tôi từng nghe thấy. Và vì hấn nhất mực kêu oan trong vụ giết hại Kazue, tôi lại càng tin rằng hấn chính là thủ phạm. Cứ nghĩ mà xem. Nếu một người không có khả năng nhìn nhận bản thân một cách khách quan, tự cho là mình đẹp trai trong khi không phải vậy, thì sự bịa đặt trâng tráo nào mà hấn không

dám nghĩ ra.

“Xin lỗi, tôi có thể nói chuyện với chị một chút không ạ?”

Tôi bị một người phụ nữ có nước da hơi tái dồn vào một góc ở hành lang. Quyền sách của tôi nói những người có nước da tái và sần sùi là những người yếu thận nên tôi thấy hơi mùi lòng với cô ta. Nhưng rồi cô ta nói cô ta là phóng viên một đài truyền hình nào đó, vẻ rất hãnh diện.

“Chị là chị gái của cô Hirata có phải không ạ? Chị nghĩ gì về phiên xử hôm nay?”

“Tôi không thể nào rời mắt khỏi bị cáo.”

Cô ta bắt đầu ghi chép vào sổ tay, đầu gật gù vẻ khuyến khích.

“Tôi ghét hẳn ta vì đã giết đứa em gái duy...”

“Bị cáo đã thừa nhận hành vi giết hại cô Hirata”, cô ta cắt ngang không đợi cho tôi nói hết câu. “Vấn đề là ở vụ Kazue Sato. Chị nghĩ thế nào về việc một người phụ nữ có sự nghiệp và học vấn lại quay sang hành nghề mại dâm? Với lại chị cũng là bạn học của cô ấy đúng không?”

“Tôi nghĩ Kazue - ý tôi nói là cô Sato - muốn có cảm giác mạnh. Cô ấy thích thế, đó là mục đích sống của cô ấy. Bị cáo là một trong những khách hàng của cô ấy. Tôi nghĩ anh ta là một kẻ ham nhục dục, hay... ôi, tôi không biết nữa.”

Trong khi tôi lúng túng giải thích về việc xem tướng, cô phóng viên nhìn tôi vẻ bối rối. Cô ta tiếp tục gật đầu nhưng chỉ giả vờ ghi chép. Chẳng bao lâu thì cô ta bắt đầu mất hứng thú nghe tôi nói. Chả ai thèm quan tâm tới cái chết của Yuriko cả. Nó chả ảnh hưởng gì tới xã hội. Nhưng Kazue thì khác. Kazue là nhân viên một công ty có tiếng. Đây không phải là sự chú ý của dư luận mà bấy lâu nay Kazue vẫn mong đợi hay sao?

Cô phóng viên bỏ tôi lại một mình trên hành lang bóng loáng của tòa án. Rồi một phụ nữ gầy gò với đôi mắt to quá khổ bước tới trước mặt tôi. Có vẻ như cô ta đã đợi tôi từ lâu. Cô ta cẩn thận nhìn quanh để chắc là không có ai thấy chúng tôi. Tóc cô ta dài xõa xuống lưng. Cô ta mặc một bộ đồ trắng toát, trông giống như áo sari của người Ấn Độ nhưng bằng vải cô tông chứ không phải lụa. Cô ta nhìn tôi chăm chú, hơi mỉm cười.

“Sao thế, bạn không nhận ra tớ sao?” Khi cô ta tiến lại gần, tôi ngửi thấy mùi kẹo cao su trong miệng cô ta. “Mitsuru đây mà”.

Tôi sững lại vì bất ngờ. Gần đây trên báo chí đầy rẫy những bài viết về cô ta. Vài năm trước, Mitsuru là một trong những nhân vật chủ chốt của một giáo phái có dính dáng tới các hành động khủng bố và đã bị bắt đi tù.

“Mitsuru! Bạn ra tù rồi à?”

Cô ta nhăn mặt bả, “Ừ, đúng thế. Tớ có động tĩnh gì hết thấy mọi người đều rõ.”

“Đúng vậy, ai cũng biết cả.”

Mitsuru nhìn về phía cuối hành lang vẻ khó chịu.

“Tớ không bao giờ quên được cái tòa án này. Vụ của tớ được xử ở phòng bốn hay sáu gì đó. Tớ đã phải ra trình ít nhất là hai mươi lần. Chẳng có ai tới ủng hộ tớ cả. Chỉ có mỗi tớ và luật sư bào chữa. Nhưng ngay cả ông ta trong lòng cũng nghĩ là tớ có tội. Ông ta chẳng hiểu gì cả. Tất cả những gì tớ có thể làm là ngồi đó và mong cho mọi chuyện sớm kết thúc.” Rồi cô ta nhẹ nhàng khoác lấy tay tôi và bảo. “Này, nếu bạn có thời gian, đi uống trà với tớ. Tớ có chuyện muốn nói với bạn.”

Cô ta vận một chiếc áo khoác màu đen bên ngoài chiếc sari. Tôi không muốn bị nhìn thấy đi cùng với cô ta, trang phục của cô ta trông thật kỳ quặc. Nhưng nhìn thấy cái vẻ hân hoan của cô ta tôi lại không nỡ từ chối.

“Có một tiệm cà phê ở tầng trệt cũng không đến nỗi. Có thể đi lại một cách tự do thế này, quả thật là xa xỉ!” Giọng của Mitsuru có vẻ hờ hững nhưng cô ta vẫn không ngớt ngoái đầu lại phía đằng sau một cách lo lắng. “Tớ bị cảnh sát theo dõi, bạn biết đấy.”

“Thật kinh khủng.”

“Nhưng tớ là ai mà có quyền than vãn chứ? Ở đây bạn mới là người đau khổ, đúng không?” Mitsuru nói, vẻ cảm thông. Cô ta siết chặt lấy tay tôi khi chúng tôi bước vào thang máy. Tay cô ta ấm và ẩm ướt khiến tôi khó chịu. Tôi rút tay lại.

“Sao bạn lại nói thế?”

“Thì cái chết của Yuriko. Thật là khủng khiếp khi một chuyện như thế có thể xảy ra. Tớ không tài nào tin được. Và Kazue nữa chứ! Thật choáng váng.”

Khi thang máy xuống tới tầng trệt, tôi bước ra ngoài và va vào Mitsuru. Cô ta đi trước tôi một bước bỗng dừng đứng khựng lại không tiến thêm bước

nào.

“Tớ xin lỗi. Tớ vẫn chưa quen xuất hiện nơi công cộng.”

“Họ thả bạn ra khi nào?”

“Cách đây hai tháng. Tớ đã ngồi tù được sáu năm,” cô ta thì thào.

Tôi nhìn Mitsuru từ phía sau. Chẳng còn chút dấu vết nào của cô nữ sinh xuất sắc thời trung học. Một Mitsuru khôn ngoan, lạnh lẽo. Giờ đây cô ta gầy, mỏng manh và thô ráp như một cái giũa móng tay. Cô ta trông giống mẹ, một người đơn giản và tội nghiệp. Mẹ cô ta đã phản bội ông ngoại tôi. Nghe nói cũng chính bà ta khuyến khích Mitsuru và chồng cô ta, một bác sĩ, tham gia tổ chức tôn giáo đó. Nhưng tôi không biết thông tin đó có xác thực không.

“Thế còn chồng bạn thì sao?”

“Anh ấy vẫn ở trong tù. Tớ có hai con trai, bạn biết đấy. Chúng được gia đình chồng tớ nuôi dạy và tớ rất lo về việc học hành của chúng.”

Mitsuru nhấp một ngụm cà phê. Vài giọt cà phê rớt từ khóe miệng của cô ta gây ra một vệt ố trên chiếc sari nhưng cô ta chẳng thèm để ý.

“Vẫn ở trong tù ư?”

“Biệt giam. Tớ nghĩ anh ấy sẽ phải chịu án tù cao nhất. Phải chấp nhận thôi.” Mitsuru ngược nhìn tôi vẻ hơi xấu hổ. “Nhưng bạn thì sao? Tớ không thể tin được chuyện xảy ra với Yuriko. Và cả Kazue nữa. Tớ không thể tưởng tượng nổi Kazue có thể làm một chuyện như vậy. Cô ấy là một người làm việc chăm chỉ. Có lẽ cô ấy phát chán vì phải cố gắng quá sức.”

Mitsuru lôi từ trong túi ra một bao thuốc lá và châm một điếu. Cô ta bắt đầu hút nhưng trông có vẻ lóng ngóng.

“Chúng mình già đi nhiều quá, tớ và bạn. Hình như rằng bạn ngày càng thưa?”

Mitsuru gạt đầu đồng tình. “Bạn trông cũng già. Sự thù ghét hẳn cả lên mặt thế kia.”

Những từ đó khiến tôi nhớ lại diễn biến phiên tòa trước đó. Nếu có người đã tâm hần cả lên mặt thì phải là tên Zhang mới đúng. Đó chính là khuôn mặt của một tên vô lại gian xảo. Những lời khai lố lăng của hắn chỉ toàn là dối trá. Rõ ràng hắn đã giết một đồng người ở Trung Quốc để lấy tiền của họ. Hắn ta đã cưỡng hiếp rồi giết em gái mình. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa,

chính hắn đã giết cả Yuriko và Kazue.

“Hãy nói cho tớ biết,” tôi hỏi Mitsuru. “Một người mà thù ghét hắn lên trên nét mặt, đó có phải là nghiệp chướng hay không? Tớ đang tự hỏi là tớ bị nghiệp chướng gì và tớ nghĩ chỉ có bạn mới có thể nói cho tớ biết điều đó.”

Mitsuru dụi điều thuốc và cau mày lại. Cô ta lo lắng nhìn xung quanh phòng và cuối cùng lên tiếng, giọng khàn khàn.

“Xin bạn chớ nói những điều đại dột như vậy. Tớ đã ra khỏi giáo phái đó rồi. Bằng chứng là giờ tớ đang hút thuốc đây này. Nhưng mà bạn cũng hiểu lắm giáo lý của tôn giáo ấy đấy. Đọc những thứ rác rưởi đăng trên báo chắc bạn chỉ thêm khinh bỉ những người vốn chân thành với tín ngưỡng của họ.”

“Bạn đang cho tớ xem một khuôn mặt hắn lên thù ghét đấy, không phải vậy sao?”

“Tớ xin lỗi, tớ sai rồi. Tớ vẫn xử sự như thế kể từ khi ra tù. Tớ chả có chút tự tin nào, tớ không biết phải cư xử thế nào. Ý tớ muốn nói là tớ không còn nhớ phải làm gì. Tớ cần được tư vấn phục hồi một số chức năng. Tớ tới đây thật ra là để gặp bạn. Tớ chỉ lấy phiên tòa Yuriko và Kazue làm cái cớ mà thôi. Vì tớ vốn ghét các buổi họp lớp và tụ tập kiểu đó nên tớ nghĩ đây là cơ hội duy nhất để gặp được bạn.”

Mitsuru ngẩng mặt lên như chợt nghĩ ra điều gì. “Thư tớ gửi bạn từ trong tù, bạn có nhận được không?”

“Tớ nhận được bốn lá cho các dịp chúc mừng năm mới và lễ hội mùa hè.”

“Gửi thiệp chúc mừng năm mới từ một nơi như vậy thật là khổ sở. Họ cho chúng tớ nghe lại chương trình ‘Cuộc thi ca khúc Trắng và Đỏ’ ở trên đài. Tớ nghe chúng trong tư thế ngồi thiền và khóc. Sao mình lại ra nông nổi này, ngồi đây và tự cho mình là cái rồn của vũ trụ, tớ tự hỏi. Nhưng bạn không bao giờ hồi âm. Không phải vì bạn cảm thấy hài lòng vì một sinh viên hạng A như tớ kết thúc ở trong tù hay sao? Bạn hẳn nghĩ rằng thế là đáng đời.” Cô ta càng nói càng trở nên cộc cằn. “Tớ đã hủy hoại đời mình và tớ chắc rằng tất cả mọi người đều vui mừng vì điều đó.”

“Mitsuru, bạn trở nên giống y chang như mẹ bạn, bạn không nghĩ vậy sao?”

Mỗi khi mẹ Mitsuru muốn nói gì là bà ta toạc móng heo ra luôn, chả cần biết hậu quả thế nào. Điều đó luôn tạo ra một hiệu quả núi lở. Cái gì cũng có

giới hạn của nó, không nên đi quá đà, nhưng trước khi nhận ra điều đó thì thường bà ta đã nói quá nhiều, hơn mức cần thiết và hậu quả thật không lường trước được. Tên nói dối Zhang thì hoàn toàn ngược lại, nghĩ tới đây tôi lại nhớ lại khuôn mặt gian xảo của hắn ta trên tòa.

“Hmm, thật vậy sao?”

“Tớ nhớ mẹ bạn cho tớ đi nhờ ô tô đến trường một lần. Đó là hôm tớ nhận được tin mẹ tớ tự tử. Mẹ bạn bảo có lẽ bà ấy tự tử vì bà ấy đang ở giai đoạn mãn kinh.”

“Đúng vậy. Tớ cũng nhớ chuyện đó. Tớ những mong quay ngược lại thời gian. Giá như tớ có thể quay lại quãng thời gian mà tớ sống vô tư lự không biết tới những chuyện xảy ra ngày hôm nay. Nếu được như vậy, tớ sẽ không suốt ngày chú ý đầu vào học như một con điên. Tớ sẽ chơi bời giống những đứa con gái khác và diện những bộ quần áo hợp một nhất. Tớ sẽ tham gia đội hoạt náo viên, chơi gôn hay trượt băng. Tớ sẽ giao du với bọn con trai và tham dự các buổi tiệc tùng. Tớ chỉ mong được sống một cuộc đời niên thiếu bình thường, vui vẻ. Bạn chắc cũng muốn vậy, đúng không?”

Không hề. Tôi chẳng bao giờ nghĩ tới việc trở lại quá khứ. Nhưng nếu có một quãng thời gian trong quá khứ mà tôi muốn quay lại thì đó sẽ là những ngày tôi sống yên ổn với ông ngoại khi ông còn đang mê đắm đam mê bonsai. Thế rồi ông bị vướng vào tàn sóng dục vọng truyền ra từ Yuriko và trở nên đắm đuối mẹ Mitsuru tới mức thay đổi hoàn toàn. Vậy nên đúng là không có thời điểm nào trong quá khứ mà tôi thực sự muốn quay lại. Tôi chắc Mitsuru đã quên bằng điều khiến hai chúng tôi thấy bị thuyết phục bởi đối phương hồi ấy chính là khả năng sống sót của chúng tôi. Nhưng giờ đây cô ta bắt đầu làm tôi khó chịu, y như với Yuriko ngày trước vì sự ngu xuẩn của nó.

Mitsuru bần chồn nhìn tôi. “Bạn đang nghĩ gì vậy?”

“Dĩ nhiên là về quá khứ. Về cái quá khứ xa xôi mà bạn muốn quay trở lại. Tớ thì tớ sẽ quay lại thời điểm mà Yuriko là một cây hoa còn tớ là một cây hạt trần. Dĩ nhiên là ngoại trừ việc Yuriko trở nên khô cằn.”

Mitsuru nhìn tôi vẻ dò hỏi. Nhưng tôi không định giải thích. Khi thấy tôi không nói gì, cô ta đỏ mặt và quay đi chỗ khác. Đây rồi, đây chính là các thái độ độc nhất vô nhị của Mitsuru thời đi học.

“Xin lỗi, tớ biết tớ cư xử một cách lạ lùng,” Mitsuru nói và túm chặt lấy

chiếc túi xách. “Chỉ vì tớ không thể nào không cảm thấy tất cả những gì mà tớ nỗ lực hết sức từ trước đến nay, tất cả những thứ tớ tin vào hóa ra đều là vô nghĩa - và tớ không thể nào chịu đựng được điều đó. Khi ở trong tù tớ đã cố gắng hết sức để không nghĩ tới điều đó. Nhưng giờ khi đã được ra ngoài, tất cả lại quay về ám ảnh tớ khiến tớ hoảng sợ. Dĩ nhiên những điều chúng tớ làm thật là kinh khủng, một sai lầm khủng khiếp. Tớ không biết làm sao mà tớ có thể giết hại tất cả những người vô tội ấy. Nhưng tớ đã bị tẩy não. Người đứng đầu giáo phái có thể đọc mọi suy nghĩ của tớ và điều khiển tớ bằng cách đó.

Tớ không có cách nào thoát được. Tớ nghĩ đối với tớ thế là hết. Tớ chắc là chồng tớ sẽ chết rục trong tù. Tớ chỉ còn biết bám vào hai đứa con và không biết phải làm gì. Tớ sẽ phải cố gắng hết mình để đảm bảo rằng chúng được nuôi dạy tử tế vì tớ là tất cả những gì chúng còn lại. Nhưng tớ không nghĩ là tớ có thể làm được điều đó. Tớ chả có chút tự tin nào. Tớ đã học hành như điên, đỗ vào Đại học Y Tokyo, trở thành bác sĩ nhưng không gì có thể xóa đi được một thực tế là tớ đã bị đi tù sáu năm. Vì chuyện đó, chẳng có ai muốn thuê tớ làm việc.”

“Thế tổ chức Bác sĩ không biên giới thì sao?” tôi nói dù chẳng biết quái gì về họ.

“Ôi, bạn đúng là chẳng quan tâm vì đó không phải việc của bạn,” Mitsuru buồn rầu lầm bầm. “Nhân nói về chuyện của người khác, ai cũng choáng váng khi nghe tin Yuriko và Kazue. Nhưng tớ thì không. Hai người đó lúc nào cũng bướng bỉnh, toàn bơi ngược triều cường. Nhất là Kazue.”

Mitsuru nói giống hệt như cô phóng viên lúc nãy. Chả ai đặc biệt quan tâm tới Yuriko. Kazue mới là người nổi đình nổi đám. Đôi mắt của Mitsuru lúc này trông vô hồn, hoàn toàn mất đi vẻ sáng ngời lấp lánh và bản lĩnh của ngày nào.

“Các con bạn giờ ở đâu?” tôi hỏi.

Mitsuru lại chằm một điều thuốc nữa. Cô ta nheo mắt trong làn khói. “Chúng ở với bố mẹ chồng tớ. Đứa lớn đang học năm thứ nhất trung học. Đứa thứ hai đang chuẩn bị thi vào cấp hai. Nghe nói nó muốn vào học ở trường Q nhưng nó sẽ chẳng bao giờ có cơ hội trúng tuyển. Đó không phải là vấn đề về điểm số mà vì nó sẽ chả bao giờ thoát được vận hạn có bố mẹ như

chúng tớ. Như thể nó đã bị đóng dấu.”

Đóng dấu - một cách ví von rất hay, bạn không nghĩ vậy sao? Nó diễn tả chính xác hoàn cảnh của tôi, cả đời bị đóng dấu làm chị Yuriko xinh đẹp ma quái. Tự dung tôi muốn gặp hai đứa con của Mitsuru ghê gớm. Tôi háo hức muốn biết việc di truyền gen đã diễn ra như thế nào, trội hay lặn.

“Tớ biết bạn rất hận mẹ tớ,” Mitsuru lên tiếng, phá tan dòng suy nghĩ của tôi và chuyển sang một chủ đề tôi hoàn toàn không ngờ tới.

“Sao bạn lại nghĩ vậy?”

“Bởi vì bà ấy đã bỏ rơi ông ngoại bạn. Có thể bạn không biết nhưng chính vì ông ngoại bạn mà mẹ tớ gia nhập giáo phái đó. Bà ấy vẫn không từ bỏ nó. Bà ấy bảo sẽ trụ lại tới cùng. Bà ấy chăm lo cho những người tiếp tục hành đạo.”

Ông ngoại tôi hẳn sẽ sốc khi nghe thấy điều này. Tôi biết mẹ Mitsuru ủng hộ quyết định gia nhập giáo phái của con gái vì bà ta cũng là thành viên. Nhưng tôi chẳng thấy hay ho gì khi biết ông ngoại có dính phần vào chuyện này. Đó không phải là hậu quả của nghiệp chướng hay sao?

“Mẹ tớ bảo làm xáo trộn cuộc sống của ông ngoại bạn như thế là điều khiến bà ấy hối hận nhất trên đời. Mà không chỉ có ông ngoại bạn. Bà ấy làm ảnh hưởng tới cả bạn nữa.”

Khi tôi vào đại học Q thì ông ngoại quyết định chuyển tới sống với mẹ Mitsuru lúc này vừa mới mua một căn hộ sang trọng ở gần đó. Tôi có tới đó một lần. Tôi vẫn nhớ cửa ra vào của tòa nhà có gắn hệ thống khóa tự động, muốn vào phải liên lạc vào bộ đàm để chủ nhà mở ra. Vào thời điểm ấy, đó là một hệ thống rất hiện đại khiến ông ngoại tôi vô cùng hãnh diện. Nhưng trở trêu thay, cũng chính vì hệ thống này mà chúng tôi phát hiện ra rằng ông bắt đầu lẩn thẩn. Mỗi lần đi ra ngoài ông ngoại đều quên mang theo chìa khóa. Sau đó ông ấn nút liên lạc gọi nhầm sang các căn hộ khác rồi cứ đứng đó mà hét toáng lên, “Là tôi đây! Mở cửa cho tôi vào!”

“Vì chuyện giữa mẹ tớ và ông ngoại bạn mà cả bạn và tớ đều phải sống tự lập. Và rồi mẹ tớ lại nháo nhào quay trở lại. Mọi thứ cứ rối tung cả lên, nhà mẹ, nhà con, nhà ở chung với ông ngoại bạn. Bà ấy không thể tha thứ cho mình vì những gì bà ấy đã gây ra nên bà ấy quyết định đi theo tôn giáo. Và mọi chuyện bắt đầu từ đây.”

“Thế sau khi đi tu bà ấy có thể tha thứ cho mình không?”

“Không.” Mitsuru lắc đầu rồi hào hứng nói tiếp. “Vấn đề không phải ở chỗ đó. Bà ấy lựa chọn con đường mà bà ấy theo đuổi là để hiểu rõ hơn về luật nhân quả. Bà ấy muốn tìm hiểu tại sao con người lại có thể có những đam mê đen tối và ích kỷ tới vậy. Vào thời điểm đó chồng tớ và tớ đều đang bị dẫn dắt bởi những câu hỏi về cái chết. Ai rồi cũng phải chết. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra sau đó? Liệu có sự chuyển kiếp hay không? Là bác sĩ, bọn tớ không thể nào tránh được việc phải thường xuyên đối đầu với cái chết nhưng đôi khi bọn tớ cũng gặp phải những trường hợp không thể nào giải thích được. Chính vào lúc đó thì mẹ tớ giới thiệu cho bọn tớ tới gặp người đứng đầu tổ chức tôn giáo mà bà ấy là thành viên. Và kết cục là chúng tớ cũng gia nhập giáo phái ấy luôn.”

Tôi càng nghe càng thấy chán và bắt đầu nhìn lảng đi chỗ khác. Có vẻ kết luận cuối cùng cho thấy người ta đi theo tôn giáo cũng chỉ vì mưu cầu hạnh phúc cho riêng mình. Tôi nói thế không phải sao?

“Mà giờ thì ông ngoại tớ cũng chả còn quan tâm tới chuyện đó nữa,” tôi nói. “Ông tớ hoàn toàn chả còn biết gì nữa, suốt ngày chỉ ở trên giường mà thôi.”

“Ông vẫn còn sống cơ à?”

“Sống chứ, dù đã hơn chín mươi rồi.”

“Thật thế á, tớ cứ tưởng là ông đã mất rồi.”

“Có vẻ như mẹ bạn cũng nghĩ vậy.”

“Hai mẹ con tớ còn có nhiều chuyện chưa thấu đáo.” Mitsuru gục đầu xuống khiến tôi tưởng cô ta sắp gãy tới nơi. “Có lẽ là vì tớ vẫn chưa hoàn toàn hòa nhập được với xã hội.” Trông cô ta như mất hồn. “Hồi trung học, tớ đã phải cố gắng ghê lắm để giữ được vị trí số một. Lên trường Y cũng vậy. Và tớ đã có được tất cả những gì tớ muốn. Tớ là người đứng đầu khoa và là một trong những bác sĩ giỏi nhất ở bệnh viện. Nhưng dần dần mọi chuyện trở nên mờ mịt không rõ ràng như trước nữa. Giờ nghĩ lại mới thấy đúng. Người ta không đánh giá một bác sĩ dựa trên điểm số. Tất cả với bác sĩ cứu người là quan trọng. Nhưng với các chuyên gia về tai mũi họng như tớ, chúng tớ chả mấy khi gặp những ca nguy hiểm tới tính mạng. Ngày lại ngày tớ chỉ toàn gặp những ca dị ứng, viêm nhiễm mũi. Chỉ có đúng một lần tớ

gặp một bệnh nhân trong tình trạng nguy kịch với một khối u ở hàm dưới. Tất cả chỉ có vậy. Và đó cũng là lần duy nhất tớ cảm thấy công việc của mình thực sự có ý nghĩa. Thế nên tớ cứ như một kẻ đi trong sương mù. Chính vì vậy mà tớ nghĩ rằng nếu đi theo tôn giáo tớ có thể đưa cuộc đời tớ sang trang tiếp theo.”

Tôi bật ra một tiếng thở dài. Thật là đau đớn! Bạn biết tại sao, đúng không? Tôi đã từng yêu mến Mitsuru. Tôi vốn tin rằng sở dĩ chúng tôi rèn giữa điểm mạnh của mình - với tôi là sự độc ác và với Mitsuru là sự tài giỏi, không phải là để trở nên hay ho mà là vì chúng tôi cần tới chúng như một thứ vũ khí để sống sót ở trường nữ sinh Q.

Mitsuru nhìn tôi vẻ lúng túng. “Có phải tớ đã nói gì làm bạn bực mình?”

Tôi quyết định đưa ra một số tín hiệu cho cô ta nhận thấy tâm trạng ngày càng u uất của tôi.

“Thế ở đại học bạn có giữ được lúc nào cũng xếp thứ nhất không?”

Mitsuru im lặng chằm điếu thuốc thứ ba. Tôi xua đám khói thuốc trước mặt và chờ cô ta trả lời.

“Sao bạn lại muốn biết chuyện đó?”

“Chỉ là tò mò.”

“Thôi được, vậy để tớ nói cho bạn biết sự thật. Tớ không phải là người đứng đầu lớp, còn lâu mới được thế. Có lẽ là ở giữa. Dù tớ có cố gắng tới đâu, trong lớp ngồi chăm chú nghe giảng tới mức nào hay thức thâu đêm để học bài thì vẫn luôn có người giỏi hơn tớ. Nhưng bạn còn mong đợi gì ở tớ? Ý tớ là nhà trường chỉ nhận những học sinh xuất sắc nhất từ mọi miền đất nước. Để đứng đầu trong trường thì phải có năng khiếu bẩm sinh, hoặc là thiên tài, nếu không thì dù có học cả đời cũng chẳng có hy vọng gì. Sau vài năm thì tớ cũng ngộ ra rằng đừng nói đến vị trí thứ nhất, nếu may mắn lắm thì tớ có thể đậu được hạng hai mươi. Thật không giống tớ chút nào và tớ bắt đầu lâm vào một cơn khủng hoảng bản ngã. Thế bạn có biết là tớ đã quyết định làm gì không?”

“Tớ chịu không hình dung ra nổi.”

“Tớ quyết định sẽ lấy một thiên tài. Đó chính là chồng tớ, Takashi.”

Khi cô ta nói cái tên Takashi, lập tức tôi liên tưởng tới Takashi Kashiwabara. Tôi nhớ đã nhìn thấy ảnh chồng cô ta trên báo nhưng anh ta

trông chẳng giống Takashi Kashiwabara tẹo nào. Anh ta gầy nhom, đeo kính cận và trông giống như một học giả suốt ngày vùi đầu vào nghiên cứu. Dù có thiên tài tới đâu thì anh ta cũng quá xấu để tôi muốn lấy làm chồng. Còn theo tướng số thì hai tai của anh ta vênh lên như tai quỷ còn miệng thì nhỏ. Phần giữa và phần dưới khuôn mặt chỉ người có tính cách yếu đuối. Khuôn mặt anh ta cho thấy anh ta sẽ gặp hạn lớn vào giữa hoặc cuối đời. Dựa vào những gì xảy ra với Takashi có thể nói tướng mạo học phán thật chí lý.

“Tớ có nhìn thấy mặt của chồng bạn.”

“Ừ. Anh ấy thì nổi tiếng rồi.”

“Bạn cũng vậy còn gì.”

Mặt Mitsuru đỏ bừng, không hiểu vì trời nóng hay vì câu nói xóc của tôi. Là một thành viên của giáo phái, Mitsuru có dính líu tới hàng loạt phi vụ bắt cóc các con chiên. Nếu những người gọi là con chiên đó định bỏ trốn, Mitsuru và những người khác sẽ khóa họ trong một căn phòng, bắt họ dùng ma túy và tiến hành lễ kết nạp vào giáo phái. Nếu không cẩn thận, nạn nhân có thể bị nhồi ma túy quá liều và chết.

Thế nhưng những cái chết đó chỉ là thiểu số so với những gì mà chồng Mitsuru làm khi anh ta thả bom khí độc từ một chiếc máy bay Cessna xuống để giết hại các gia đình nông dân. Người đứng đầu giáo phái của họ vốn mang tâm lý bệnh hoạn của một tên khủng bố, đã nổi giận khi các nông dân địa phương phản đối xây dựng trụ sở tôn giáo của hắn ta ở gần đất của họ nên đã ra lệnh cho chồng Mitsuru thả bom mù tạt xuống cánh đồng của họ. Dường như số phận đã an bài, đúng lúc đó một nhóm học sinh tiểu học đang đi thăm các trang trại để làm bài thực hành nông nghiệp. Tất cả đều bị trúng hơi độc và mười lăm người đã thiệt mạng.

Mitsuru cố chuyển đề tài.

“Bạn có biết cái gọi là áp lực thâm thấu không? Tớ cho rằng nếu tớ lấy một người chồng sáng láng thì thiên tài của anh ta sẽ thâm sang tớ ít nhiều.”

Tôi để ý thấy mỗi khi bắt đầu nói thì cả người cô ta rúm cả lại như một cánh bướm thiếu gió. Người cô ta vốn gầy trông lại càng dẹt. Tôi có thể nhìn thấy những mạch máu chằng chịt trên ngón tay cầm thuốc của cô ta. Tôi ngỡ ngàng trước việc Mitsuru có thể thành một người ngu ngốc như vậy.

“Vào thời điểm đó mẹ tớ bắt đầu chia tay với ông ngoại bạn. Bà ấy gia

nhập giáo phái và bảo rằng mình làm thế là để diệt trừ ảo tưởng, chính là những đam mê ích kỷ của bà ấy.”

“Diệt trừ chúng cũng chẳng có ích gì. Cứ làm như bà ấy thực sự quan tâm tới ông ngoại tớ không bằng,” tôi nói, vẻ cay nghiệt.

“Bạn không thể tha thứ cho tớ đúng không? Bạn cho rằng bạn tốt đẹp hơn tớ vì tớ dính vào một giáo phái?” Mitsuru đáp trả.

Tôi nghiêng đầu sang một bên nói, “Bạn chắc là đầu óc bạn không có vấn đề đấy chứ?”

“Ôi trời? Giờ chúng ta chuyển sang chiêu thức hạ nhục đối phương phải không?” Mitsuru ngẩng phắt đầu lên. “Tớ nhớ trước kia bạn là một đứa suốt ngày bị ám ảnh bởi vẻ bề ngoài. Nói thế nào nhỉ? Bạn chỉ quan tâm tới mặt mũi người khác. Tớ biết bạn tự ti vì Yuriko quá xinh đẹp. Nhưng bạn đã vượt quá giới hạn của sự tự ti, phải gọi bạn là cuồng tín mới đúng. Từ cấp hai bạn đã rất hãnh diện vì mình là con lai, đúng không? Tất cả mọi người đều cười sau lưng bạn. Bạn còn lâu mới được gọi là xinh. Nhưng bạn có thể vượt qua những vấn đề về hình thể bằng cách trau dồi tâm hồn, bạn biết không?”

Tôi không bao giờ tin rằng có ngày sẽ phải nghe những lời lăng mạ dối trá như vậy từ phía Mitsuru. Thật là quá quắt. Tuy nhiên tôi không tài nào mở miệng ra được.

“Sự thù ghét của bạn đối với Yuriko thật quái gở,” cô ta nói tiếp. “Là sự ganh tị thì đúng hơn. Tớ biết bạn chính là người đã tiết lộ thông tin về Yuriko và con trai thầy Kijima. Yuriko có làm gì với bọn con trai trong và ngoài trường cũng chả liên quan gì tới bạn. Nhưng vì con bé quá nổi tiếng. Ai cũng thần tượng nó. Thế nhưng làm cho em gái mình bị đuổi khỏi trường bằng cách tung tin rằng con bé có dính dáng tới việc bán dâm thì quả thật là tàn độc. Chừng nào bạn chưa trút bỏ bớt những chướng nghiệp của mình thì bạn sẽ chẳng còn có cơ hội được hóa kiếp. Nếu lại được sinh ra trên đời, hẳn bạn sẽ phải làm giun để sống trong đất bản.”

Tôi diên cả ruột. Tôi cố để cho Mitsuru nói vì biết là cô ta đã bị tẩy não. Nhưng cô ta đã đi quá xa.

“Mitsuru, bạn đúng là một con ngốc. Tớ nghe bạn lái nhái hết việc bạn đúng đầu lớp, thi đỗ vào Đại học Y Tokyo rồi tới những trò thâm thúy nhỏ

những tới phát ốm. Từ bấy lâu tớ cứ tưởng bạn là một đứa nhanh nhẹn thông minh nhưng hóa ra bạn chỉ là một con ốc sên không hơn không kém. Bạn cũng chỉ là đứa huênh hoang thích khoe mẽ chả hơn gì Kazue!”

“Bạn mới là kẻ điên rồ. Nhìn bạn mà xem, xấu xa ra mặt. Sao bạn có thể nghĩ rằng bạn thì chân thành hơn tớ? Cả đời bạn chỉ toàn nói dối. Thậm chí ngay lúc này đây bạn vẫn ngồi đó và nghĩ thật tuyệt vời vì mình là con lai. Tớ chỉ mong có thể đổi chỗ bạn cho Yuriko.”

Tôi giận dữ đứng bật dậy và đá mạnh chiếc ghế ra đằng sau.

Người phục vụ bần quay ra nhìn chúng tôi. Mitsuru và tôi gườm gườm nhìn nhau cho tới khi cô ta lấy hai tay che mặt lại. Tôi đẩy tờ hóa đơn cà phê ra trước mặt cô ta và bảo, “Tớ đi đây. Cảm ơn bạn đã mời.”

Mitsuru đẩy tờ hóa đơn lại và bảo, “Chúng ta chia đôi.”

“Tớ phải ngồi đây nghe bạn trình bày, không có chuyện chia đôi. Bạn nói tớ tự ti vì Yuriko. Tớ phải nghe bạn nói điều đó vào đúng ngày hôm nay, ngày diễn ra phiên tòa? Tớ tới đây với tư cách là người thân của nạn nhân. Ai cho bạn cái quyền tới đây để sỉ vả tôi như vậy? Chỉ là tớ đòi bồi thường thiệt hại mà thôi.”

“Bạn nghĩ là tớ sẽ trả tiền bồi thường thiệt hại cho bạn sao?”

“Này, nhà bạn giàu thế. Mẹ bạn có bao nhiêu hộp đêm? Bạn thuê cái căn hộ sang trọng ở quận Minato chỉ để phô trương sự giàu có của mình, không phải vậy sao? Rồi mẹ bạn còn mua thêm một căn hộ chung cư có hệ thống an ninh hiện đại ở khu nhà giàu Riverside. Còn tất cả những gì tớ có chỉ là một công việc nghèo mạt.”

“Ôi trời, bạn thật chọn đúng lúc để than phiền về công việc nghèo mạt của bạn. Thật không thể tưởng tượng được. Thế mà tớ lại nhớ rằng bạn đã từng huênh hoang phét lác về việc bạn sẽ trở thành một phiên dịch tiếng Đức nổi tiếng. Nhưng điếm tiếng Anh của bạn thì thật tệ. Thật mang tiếng là con lai. Còn về nhà tớ thì cũng cho bạn biết luôn là gia đình tớ chả giàu thế đâu. Bọn tớ đã bán hết nhà cửa, công việc kinh doanh, xe hơi và cả nhà nghỉ ở Kiyosato để hiến tiền vào quỹ của giáo phái rồi.”

Tôi đành thả mấy đồng xu lẻ lên bàn. Mitsuru đếm chúng và bảo, “Tớ sẽ tới dự phiên xử tiếp theo. Tớ nghĩ nó rất có ích cho sự hòa nhập cộng đồng của tớ.”

Bạn muốn làm gì thì làm, tôi định bảo cô ta thế nhưng lại thôi. Tôi quay người và nhanh chóng rời khỏi quán cà phê. Nhưng tôi nghe thấy tiếng đôi giày vải của Mitsuru lệt sệt đằng sau.

“Đội tí! Tôi quên bém phần quan trọng nhất. Tôi nhận được thư của giáo sư Kijima.”

Mitsuru thò tay vào túi lấy ra một chiếc phong bì rồi huơ huơ trước mặt tôi.

“Bạn nhận được thư của giáo sư Kijima khi nào?”

“Ồ trong tù. Tôi nhận được rất ít thư. Thầy thật sự lo lắng cho tôi nên hai thầy trò có trao đổi thư từ qua lại.”

Trông Mitsuru rất là hãnh diện khi nói ra điều này. Từ lâu tôi chẳng có tin tức gì của giáo sư Kijima. Tôi cứ tưởng ông ta chết rồi. Hóa ra là suốt thời gian đó ông ta đang bận gửi thư cho Mitsuru.

“Mới tử tế làm sao!”

“Thầy nói rằng thầy vô cùng khổ tâm khi một học sinh của thầy dính dáng tới một vụ tai tiếng như vậy, giống y như tôi khi lo lắng cho bệnh nhân của mình.”

“Nhưng bệnh nhân của cậu không có đi ra ngoài và giết hại người khác đúng không?”

“Tôi vẫn đang trong thời gian hồi phục bạn biết đấy. Tôi mới chỉ đi được nửa đường trong nỗ lực tái hòa nhập xã hội, nên sự cay nghiệt của bạn thật không phải lỗi.” Mitsuru thở dài. Nhưng tôi đã ngán tới tận cổ và chỉ muốn đi chỗ khác. Nếu vẫn muốn nói về sự cay nghiệt, cô ta nên xem xét cái cách cô ta lợi dụng phiên tòa của Yuriko và Kazue để làm lý do hợp lý của mình.

“Thầy cũng viết cả về bạn nên tôi nghĩ chắc bạn cũng muốn đọc. Tôi cho bạn mượn, nhưng nhớ phải trả lại cho tôi vào phiên xử tới đây nhé!”

Mitsuru gửi chiếc phong bì dày cộp vào tay tôi. Tôi chẳng thiết gì đám thư từ mà tôi không có hứng đọc. Nhưng Mitsuru đã bỏ đi mất trước khi tôi kịp trả chúng lại cho cô ta, dáng lóng ngóng. Tôi nhìn theo cô ta, cố tìm ra những điểm của Mitsuru ngày xưa. Một Mitsuru chơi tennis giỏi, duyên dáng trong những bài tập thể dục nhịp điệu. Một Mitsuru mà tôi có phần nào đó nể sợ vì ngoại hình nhanh nhẹn và đầu óc tinh khôn. Cứ như yêu quái đội lột người.

Nhưng Mitsuru bây giờ trông đờ đẫn, vụng về ngay cả trong những cử động nhỏ nhất. Cho là bị cảnh sát theo dõi nên cô ta cứ ngoái đầu lại nhìn và đâm sầm vào một người đi đằng trước. Ai từng biết cô ta trước đây hẳn sẽ khó mà nhận ra Mitsuru ngớ ngẩn hiện giờ. Mitsuru rỗng tuếch của ngày hôm nay đã được hóa kiếp thành một quái vật khác.

Tôi còn nhớ hồi trung học, tôi thường nghĩ Mitsuru và tôi như những hồ nước trên núi được hình thành bởi những mạch nước ngầm. Nếu những mạch nước của Mitsuru nằm sâu dưới lòng đất thì của tôi cũng vậy. Chúng tôi cùng có ưu điểm chung là rất nhạy cảm và có suy nghĩ giống hệt nhau. Nhưng giờ các mạch nước ngầm đó đã biến mất. Hai chúng tôi giờ chỉ còn là hai hồ nước trơ trụi, cô độc và xa cách. Hơn thế nữa, hồ nước của Mitsuru đã trở nên khô cạn, phơi cả đáy nứt nẻ. Tôi chỉ mong không bao giờ phải gặp lại cô ta nữa.

Tôi chợt nghe ai đó gọi tên mình. “Có phải cô là chị của cô Hirata không ạ?”

Tôi vội vàng nhét tập thư của thầy Kijima vào túi và nhìn lên. Một người đàn ông trông quen quen xuất hiện trước mặt tôi. Ông ta khoảng bốn mươi tuổi, vận một bộ vest màu nâu khá đắt tiền. Râu ria ông ta lốm đốm sợi bạc, người thì tròn trĩnh phốp pháp như ca sĩ opera, lại “một kiểu người trần tục” chỉ thích ăn ngon.

“Xin lỗi đã làm phiền cô,” ông ta nói, “nhưng tôi xin phép có vài lời được không ạ?”

Tôi cố đoán ra mình gặp ông ta ở đâu nhưng không thể nào nhớ ra nổi. Thấy tôi đứng đó mặt nghệt ra, ông ta liền tự giới thiệu.

“Có vẻ cô không nhớ ra. Tôi là luật sư của Zhang, Tamura. Tôi không nghĩ là sẽ được gặp cô nên đã định gọi điện cho cô tối nay.” Tamura dẫn tôi vào một góc hành lang vẻ lúng túng. Chúng tôi đứng ngay cạnh quán cà phê. Đã hết giờ ăn trưa, quán cà phê đã đóng cửa, các nhân viên đang kê lại bàn ghế ở bên trong, bày lên những chai bia mới như chuẩn bị cho một bữa tiệc đặt trước. Bên trên, trong các phòng xử án, người ta đang quyết định số phận của một người nào đó trong khi dưới tầng trệt, người ta chuẩn bị tiệc tùng. Như chả có chuyện gì xảy ra. Tôi thấy mừng vì mình không phải là bị cáo.

“Luật sư, tôi không biết ông nghĩ sao nhưng tôi dám chắc là Zhang đã

giết hại cả Kazue.”

Tamura siết lại nút cà vạt màu vàng mù tạt trong khi tìm câu đối đáp. “Tôi hoàn toàn hiểu được cảm giác của cô với tư cách là gia đình của người bị hại nhưng tôi phải nói là tôi nghĩ cậu ta vô tội.”

“Chắc chắn là không. Dựa vào nhân tướng học cũng có thể thấy hẳn ta có tướng sát nhân. Không còn nghi ngờ gì nữa.”

Tamura trông có vẻ bối rối. Ông ta không dám cãi lại tôi. Ông ta hẳn nhận ra rằng phải để gia đình nạn nhân nói ra những gì họ muốn. Nhưng tôi không phải là một kẻ ngu xuẩn đầy cảm tính, đứng về phía nạn nhân một cách mù quáng. Tôi chỉ muốn giải thích sự việc trên khía cạnh khoa học tướng số.

Tôi định nói rõ cho ông ta biết thế nhưng Tamura lại thì thào. “Thật ra tôi muốn hỏi xem gần đây cô có liên lạc với Yuriko hay Kazue không. Tôi không tìm thấy bằng chứng nào trong hồ sơ cho thấy điều đó nhưng một sự trùng hợp như vậy thật hiếm, cô có nghĩ thế không? Ý tôi là việc em gái cô và bạn học cùng lớp với cô bị giết hại theo cách giống nhau trong vòng chưa đầy một năm. Nếu nói là trùng hợp ngẫu nhiên thì cũng hơi lạ. Thế nên tôi tự hỏi không biết cô có nghe được thông tin gì từ phía hai người họ hay không?”

Tôi nghĩ ngay tới quyển nhật ký của Yuriko nhưng tôi không muốn nói cho ông ta biết. Hãy để ông ta tự điều tra ra. “Tôi không biết. Lâu rồi tôi cũng không gặp Yuriko hay Kazue. Sao ông không nghĩ đơn giản là chẳng may hai người bọn họ cùng gặp một vận xấu? Dựa theo tướng số, Zhang là một kẻ hay tính toán và ham nhục dục, là loại người thích tìm đến gái mại dâm. Hẳn ta đã giết cả hai người họ. Cả Kazue. Chả còn nghi ngờ gì nữa...”

Mặt đỏ rần, Tamura cắt ngang. “Được rồi, được rồi, tôi hiểu rồi. Cô có lý. Vụ án này đang được xét xử, đáng lẽ tôi không nên thảo luận với cô.”

“Sao lại không? Tôi là gia đình của nạn nhân cơ mà. Tôi là người có đưa em gái duy nhất bị giết chết! Đứa em gái quý báu!”

“Tôi hiểu. Tôi rất hiểu.”

“Ông hiểu gì, nói cho tôi nghe xem.”

Mồ hôi bắt đầu túa ra trên trán Tamura khiến ông phải lần tay vào túi áo để tìm khăn mùi xoa và cố đổi hướng câu chuyện.

“Tôi nghĩ là tôi vừa nhìn thấy một thành viên tà phái bị xét xử cách đây không lâu. Cô ta cũng là bạn học cũ với cô à? Cô đúng là, nói thế nào nhỉ, có một lớp học có một không hai.”

“Đúng vậy. Hôm nay đúng là một buổi họp lớp thực thụ.”

“Cũng phải, cô nói thế cũng phải. Xin lỗi đã làm phiền cô,” Tamura nói. Rồi ông ta quay người hấp tấp đi vào quán cà phê. Trong khi tôi vẫn còn nhiều điều muốn nói, tôi nghĩ và nhìn theo tấm lưng to bè của ông ta. Nhất là những nhận xét của ông ta về lớp học có một không hai của tôi. Càng nghĩ về điều đó, tôi càng thấy bức mình. Và rồi những gì Mitsuru nói với tôi trước đó, chúng bắt đầu quay cuồng trong óc tôi.

Cuối cùng tôi cũng lê về được căn hộ của mình trong tòa nhà do chính phủ trợ cấp. Căn hộ lạnh ngắt. Tấm thảm tatami trải sàn cũ kỹ với những vết ố do súp miso đổ ra. Và bốc mùi. Tôi bật lò sưởi chạy bằng dầu và nhìn xung quanh căn phòng. Nhỏ bé và tòi tàn. Nhớ lại thời kỳ đám chậu bonsai của ông ngoại nằm chen chúc ngoài ban công, chúng tôi tuy nghèo nhưng hạnh phúc. Yuriko lúc đó vẫn đang ở Bern còn tôi mới vào được trường trung học nữ sinh Q và nuôi tâm nguyện hết lòng chăm sóc ông ngoại, người ông ruột rà máu mủ của tôi. Tôi rất quý ông ngoại vì ông chính là một nghệ sĩ kiêm chuyên gia lừa đảo đích thực. Nhưng thật ra ông rất hay bẽn lễn, còn bẽn lễn hơn cả tôi. Thế mới lạ chứ! Ông chẳng giống tôi chút nào. Cái từ “họp lớp” lại càng làm tôi thất vọng.

Còn những bức thư kia? Khi trời tối tối bắt đầu lòi chúng ra và nhìn chúng một cách khinh bỉ. Chúng ở đó, sờ sờ trước mặt tôi. Những chữ viết run rẩy của một ông già lầy bầy nên rất khó đọc. Và đúng như tôi dự đoán, toàn vẻ dạy đời. Nhưng nếu bạn muốn đọc thì cứ việc, tôi chẳng ngại.

Gửi tới em lời chào và sự thân ái.

Mitsuru thân mến của thầy:

Em có khỏe không? Mùa đông ở Shinano Oiwake thật là khắc nghiệt. Trong vườn nhà thầy, đất đã co cụm lại thành những cột băng nhỏ. Và chẳng bao lâu nữa, vạn vật sẽ đóng băng hết và mùa đông sẽ dọn vào. Thầy giờ đã sáu mươi bảy tuổi và đang bước vào mùa đông của đời mình.

Thầy vẫn phụ trách khu ký túc xá của Công ty Bảo Hiểm hỏa hoạn N. Không có thay đổi gì nhiều. Giờ thầy đã quá tuổi về hưu, cứ sợ rằng sẽ chả

còn hữu dụng nữa nhưng giám đốc công ty đã rất tử tế mời thầy ở lại. Ông ấy cũng là học sinh cũ của trường Q.

Giờ thì hãy để thầy bắt đầu bằng việc chúc mừng em đã được ra tù. Cuối cùng thì thầy cũng đã có thể gửi thư cho em và hy vọng sẽ nhận được hồi âm mà không cần phải lo lắng vì sự soi mói của những người kiểm duyệt. Em hẳn đã phải chịu đựng và đối mặt với điều đó một cách kiên cường. Thầy vô cùng cảm thông với em và có thể hiểu được nỗi lo lắng của em đối với chồng và những đứa con mà em phải nhờ những người khác nuôi dạy.

Nhưng Mitsuru thân mến của thầy, em mới chưa đầy bốn mươi tuổi. Em phải thức tỉnh, thoát khỏi cơn ác mộng nội tâm và sống một cuộc đời ngay thẳng, không quên cầu nguyện cho những linh hồn mà em đã làm hại, xin họ tha thứ, làm được như thế thì thầy tin rằng em sẽ ổn thôi. Nếu thầy có thể giúp gì được cho em thì cứ nói, xin đừng ngại.

Mitsuru thân mến,

Em là học sinh xuất sắc nhất mà thầy từng dạy và thầy chưa một lần hoài nghi về tương lai tốt đẹp của em.

Thế nên khi thấy em vấp ngã thầy không khỏi suy nghĩ về quá khứ. Thầy cảm thấy mình có trách nhiệm trong việc em sảy chân vào con đường phạm tội: thầy có lỗi vì đã không dạy dỗ em chu đáo. Vì vậy thầy xác định sẽ cùng chuộc lỗi với em.

Thầy phải nói thật với em rằng kể từ khi tổ chức tôn giáo mà em là thành viên gây ra những tội ác đó, thầy không có ngày nào được yên. Và rồi với những tám thảm kịch xảy ra năm ngoài và năm kia khiến thầy vô cùng ân hận và day dứt. Thầy chắc là em cũng biết việc cả Yuriko Hirata và Kazue Sato bị giết hại. Người ta nói là do cùng một kẻ sát nhân. Nghĩ tới việc hai trò bị giết hại một cách dã man, thi thể bị bỏ mặc như thế khiến thầy vô cùng chua xót. Thầy vẫn nhớ rất rõ hai trò đó.

Trường hợp của Kazue đặc biệt thu hút sự chú ý của dư luận với những tit báo chói tai như Nhân viên công sở ban ngày, bán dâm buổi tối! Con bé là một học sinh vô cùng nghiêm túc lúc mới vào lớp của thầy để rồi bây giờ trở thành một thứ thức ăn gia súc cho đám báo chí tham lam. Nghĩ tới sự nhục nhã mà gia đình trò ấy phải chịu đựng khiến thầy chỉ muốn chạy tới nhà họ, quỳ xuống chân mẹ trò ấy và xin lỗi. Mitsuru thân mến, thầy có thể

hình dung ra em sẽ ngạc nhiên không hiểu vì sao thầy lại xử sự như thế. Nhưng đúng là thầy không thể vượt qua cảm giác rằng thầy là một kẻ thất bại đứng trên tư cách làm cha với trường hợp con trai cả của thầy và với tư cách một người làm thầy.

Ở trường trung học nữ sinh Q chúng ta có phương châm ủng hộ khả năng tự lập và tự giác ngộ của sinh viên. Thế nhưng số liệu thống kê cho thấy tỷ lệ ly dị, không kết hôn hay tự sát của sinh viên tốt nghiệp trường Q cao hơn rất nhiều so với các trường khác.

Tại sao những cô gái có nền tảng vượt trội, có thành tích học tập đáng tự hào và là những học sinh xuất sắc như vậy lại thường trở nên bất hạnh hơn các học sinh khác? Thay vì nói rằng thế giới bên ngoài tàn nhẫn hơn đối với họ thì thầy cho là vì chúng ta đã tạo ra một môi trường quá không tưởng. Hay nói cách khác, chúng ta đã thất bại trong việc dạy học sinh của mình cách đối mặt với những khó khăn trong thực tế. Chính sự giác ngộ này đã không ngừng ám ảnh thầy và các giáo viên khác. Bây giờ chúng ta mới nhận ra rằng chính sự kiêu ngạo đã ngăn chúng ta tiếp cận và hiểu được thế giới bên ngoài.

Giờ thầy cũng đã hết bon chen kể từ khi sống ở đây, giữa môi trường thiên nhiên khắc nghiệt, làm một cái công việc tầm thường là trông nom ký túc xá này. Con người trần trụi thật bất lực trước thiên nhiên. Là một nhà khoa học, thầy đã nguy trang mình với kiến thức và tin rằng không ai có thể sống mà không nghiên cứu khoa học. Nhưng giờ đây thầy đã nhận ra rằng chỉ có khoa học thôi thì chưa đủ. Có lẽ từ trước đến nay những gì thầy giảng dạy vốn chỉ là cái nhân của khoa học. Nghĩ vậy khiến thầy không khỏi hổ thẹn. Không biết trong tôn giáo của em có giảng dạy những thứ tương tự?

Mitsuru thân mến,

Thầy tin là thầy phải xem xét lại phương pháp giáo dục của mình. Nhưng khi đi tới kết luận này thì thầy đã luống tuổi và không còn thực sự đứng lớp nữa. Thầy đã phải về hưu - nói đúng hơn là bị buộc từ chức vì hành vi phạm pháp của con trai mình. Sự ân hận vì đã không nhận thức được chuyện này sớm hơn ngày càng già đi thầy, nhất là sau những gì đã xảy ra với em và kết cục khủng khiếp của Hirata và Sato.

Cùng với việc chăm nom khu ký túc xá, thầy cũng bận rộn với công trình

của đời mình là nghiên cứu hành vi của côn trùng Kijima Tribolium castaneum. Tribolium castaneum là một loại mọt, còn được gọi là mọt bột đỏ. Thầy vô tình phát hiện ra một chủng mới trong khu rừng phía sau nhà nên đã lấy tên mình đặt cho nó. Là người phát hiện ra giống mọt mới mang tên mình nên thầy thấy cần phải tiếp tục nghiên cứu chúng một cách đầy đủ.

Hành vi của một sinh vật sống thật là một chủ đề lý thú. Nếu được cung cấp đủ thức ăn và điều kiện sống thích hợp, tỷ lệ tái sản xuất của một sinh vật sống sẽ tăng theo cấp n. Khi tỷ lệ tái sản xuất của một sinh vật tăng, dân số của nhóm sẽ phình như em cũng biết. Nhưng nếu nguồn thức ăn không đáp ứng được sự tăng trưởng dân số thì cạnh tranh khốc liệt sẽ xảy ra và ở một mức độ nào đó sẽ khiến cho tỷ lệ sinh giảm trong khi tỷ lệ tử vong tăng lên. Và sớm hay muộn điều đó sẽ ảnh hưởng tới quá trình phát triển, hình thái học và sinh lý học của sinh vật sống và cũng chính là nền tảng của nghiên cứu sinh lý học nói chung.

Trong nghiên cứu của thầy về Kijima Tribolium castaneum, thầy phát hiện ra một sự đột biến gen: một con mọt có cánh dài hơn và chân ngắn hơn các con khác. Sự đột biến gen này hẳn là kết quả của sự tăng cường cá nhân hóa. Thầy cho rằng sự thay đổi về hình dạng và kết cấu côn trùng là để nhằm tăng cường tốc độ và chuyển động của nó. Thầy rất muốn nghiên cứu để tận mắt xác nhận sự đột biến gen này. Nhưng thầy e rằng sẽ chẳng sống được tới lúc nghiên cứu hoàn thành.

Mitsuru thân mến,

Thầy băn khoăn không biết có phải tôn giáo của em, công việc bán dâm của Hirata hay cuộc sống hai mặt của Sato, là một hệ quả của sự thay đổi kết cấu và hình thành dân số của chúng ta. Phải chăng sự tăng cường cá nhân hóa này, việc nâng cao ý thức tự nhận thức về bản thân này là hậu quả của việc bị kiểm tỏa trong cùng một cộng đồng xã hội? Có phải là từ chính nỗi đau này mà chúng ta sẽ tìm thấy những thay đổi trong cấu trúc và hình thái học của chúng ta. Đây hẳn là những kinh nghiệm đau đớn và chua xót. Những kinh nghiệm chua xót mà có lẽ chúng ta không mang ra rao giảng được. Hay nói đúng hơn là chúng ta không tài nào diễn tả được các kinh nghiệm đúc rút từ chính những thí nghiệm đau đớn của bản thân trong cuộc đời.

Thông minh như em hẳn cũng không hiểu thầy đang muốn nói gì. Hãy để thầy giải thích cặn kẽ hơn nhé.

Lần đầu tiên đọc tin về cái chết của Yuriko Hirata trên báo, thầy thấy choáng váng y như khi biết về chuyện phạm tội của em. Mà không, phải nói là thậm chí thầy còn sốc hơn thế nữa. Hơn hai mươi năm đã trôi qua kể từ khi Yuriko và con trai thầy bị đuổi khỏi trường. Thầy nhớ rằng chị của Hirata (thầy quên mất tên nhưng hẳn em hẳn nhớ cô ta vì cô ta học cùng lớp với em, một người khá mờ nhạt) tới gặp thầy và hỏi cô ta nên làm gì với em gái mình, người có dính líu tới các hoạt động bán dâm với con trai thầy. Lúc đó thầy đã trả lời mà không hề suy nghĩ, “Thầy sẽ không nhân nhượng chuyện này. Chắc chắn sẽ phải đuổi học hai đứa.”

Nếu thành thật mà nói lúc đó thầy nghĩ gì thì người mà thầy không muốn tha thứ chính là Yuriko chứ không phải con trai mình. Thầy thấy mình thật ích kỷ và hành vi đó thật không xứng đáng với một người thầy giáo. Mặc dù rất hổ thẹn khi phải thú nhận điều này nhưng thầy cam tâm kể lại mọi chuyện đúng như nó đã diễn ra. Thầy không định viết một lời thú tội. Nhưng thầy nhận ra rằng quyết định đó thật là thiếu cân nhắc, thiếu sáng suốt và thiếu cơ sở về mặt sư phạm khiến thầy giờ đây vô cùng hối hận.

Trớ trêu thay, thầy chính là người sắp xếp để Yuriko Hirata được nhận vào trường. Hirata lúc đó vừa trở về từ Thụy Sĩ và điểm số của cô ấy trong kỳ thi đầu vào rất kém. Nhất là điểm Toán và văn học cổ điển Nhật Bản. Các thầy cô khác đều cảm thấy rằng cô ấy không đáp ứng được đòi hỏi tối thiểu của trường, nhưng thầy vẫn để cô ấy trúng tuyển bất chấp sự phản đối của họ. Thầy có rất nhiều lý do để làm vậy. Trước hết là Hirata quá đẹp khiến thầy rung động. Là một giáo viên trung học nhưng thầy vẫn không thể miễn nhiệm với việc thích thú một cô gái đẹp bên cạnh. Nhưng quan trọng hơn cả là vì thầy nghĩ tới khả năng tiến hành một nghiên cứu sinh học cho biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu đặt một thành viên có gen đột biến vào đám đông.

Thầy đã có động cơ đúng khi nhận cô ấy vào trường, nhưng kế hoạch đó đã phản pháo và khiến thầy mất đi việc làm của mình. Đáng ra thầy phải biết rằng không nên đặt sinh vật xinh đẹp bất thường ấy vào giữa một đám đông bình thường. Càng trớ trêu nữa khi con trai thầy, người bảo kê cho Hirata, cố tìm cách hạ nhục cha mình bằng những đồng tiền bẩn thỉu mà nó

kiếm được từ việc làm đó. Giờ đây, hơn bao giờ hết thầy lại bị ám ảnh bởi một ý nghĩ day dứt là vì chính sự sơ suất của thầy trong việc nhận Hirata vào học rồi lại đuổi khỏi trường đã dẫn tới sự suy đồi và cuối cùng là cái chết của cô ấy.

Khi quyết định đuổi học Hirata, thầy đã gọi hai người bảo trợ của cô ấy là ông bà Johnson tới để thông báo cho họ về chuyện đó. Bà Johnson đã vô cùng giận dữ, hơn cả chồng mình. Thầy nhớ là bà ấy có bảo là sẽ đuổi cô ấy ra khỏi nhà họ ngay lập tức. Thầy cũng khuyến khích bà ta làm vậy. Vì lúc đó thầy đang rất giận Hirata. Nhưng dù con bé có làm gì đi nữa thì lúc đó nó vẫn còn chưa tới tuổi vị thành niên và không phải chịu trách nhiệm về những hành động của mình. Hơn nữa, lỗi là nằm ở môi trường nơi con bé được nuôi dạy. Mặc dù nhận ra điều đó, thầy vẫn không thể nào hết giận con bé.

Và cả chị gái con bé nữa. Sau khi Hirata bị đuổi học, cô ta không những không tỏ ra phẫn khởi mà ngày càng trở nên rầu rĩ. Thầy nghĩ cũng không quá phóng đại khi nói rằng thầy chính là nguyên nhân gây ra sự bất hòa giữa hai người họ. Người chị gái đã vào được trường nhờ học hành chăm chỉ. Trong khi Yuriko được nhận vào chỉ là do sự hiếu kỳ của thầy. Con người thật không phải thứ để đem ra nghiên cứu sinh học.

Số phận của Kazue Sato cũng đè nặng lên lương tâm thầy. Đúng là Sato vốn là đối tượng bị bắt nạt ở trường nữ sinh Q. Và thầy không thể nào không thừa nhận rằng nguyên nhân của việc đó vì một lý do nào đấy có liên quan trực tiếp tới sự xuất hiện của Hirata Yuriko. Vì Sato rất ngưỡng mộ Hirata đồng thời phải lòng con trai thầy. Chị gái của Hirata đã đối xử với cô ấy rất tệ. Thầy có nghe nói về chuyện đó, hãnh thê, nhưng thầy đã không làm gì, cứ giả vờ như không hay biết. Đối với Sato, cuộc sống ở trường nữ sinh Q, một cuộc sống mà cô ấy phải vật lộn một cách lâu dài và gian khó để tồn tại, hẳn là một cơn ác mộng khủng khiếp. Cho rằng việc cạnh tranh là một mặt tất yếu của bất cứ loài sinh vật nào, thầy đã chỉ đứng bên ngoài mà quan sát.

Nỗ lực chả có ý nghĩa gì đối với những thay đổi về cấu trúc và sinh lý học phát triển dựa trên hệ quả của sự tăng cường cá nhân hóa. Ở đây nỗ lực chỉ là vô ích. Vì những sự thay đổi này được thực hiện bởi sự thất thường của tự nhiên. Tuy nhiên, với tư cách là một giáo viên, mà không, phải nói là đại

diện cho hệ thống giáo dục nói chung, thầy đã đẩy Sato tới những hành động vô ích đó. Cô ấy đã ép mình cật lực ở trường đại học và sau này ở chỗ làm, cho tới khi kiệt sức. Bi kịch thay khi ở cô ấy diễn ra một sự thay đổi về kết cấu thì lại là một sự thay đổi hoàn toàn phụ thuộc vào khả năng thu hút ham muốn của giống đực. Sự thay đổi hoàn toàn đối nghịch với phương châm tự lập và tự tin của trường chúng ta chính là hậu quả của thói bốc đồng đầy ích kỷ của thầy. Thầy cho là thế. Nếu thầy không nhận Hirata vào trường thì Sato hẳn sẽ kết thúc khóa học mà không mặc chứng biếng ăn.

Khi mật độ dân số thấp, những cá thể sống sẽ học cách để tồn tại một cách độc lập trong riêng biệt. Nhưng với sự tăng cường cá nhân hóa, các cá thể này sẽ hình thành những chiến lược để có thể tồn tại theo nhóm bằng cách thay đổi kết cấu và kích thước. Nhưng các nữ sinh thì chỉ cảm thấy rằng họ không thể sống tách biệt. Vì vậy sự cạnh tranh giữa họ trở nên vô cùng gay gắt. Sự cạnh tranh của họ cơ bản dựa trên thành tích học tập, tính cách, khả năng tài chính, nhưng quan trọng nhất chính là vẻ đẹp hình thể vốn hoàn toàn là do trời sinh. Và đây cũng là gốc rễ của mọi rắc rối. Một vài nữ sinh có thể xinh hơn các bạn học khác ở điểm này nhưng lại thua kém ở điểm khác. Tóm lại sự cạnh tranh giữa họ là vô cùng dữ dội. Thầy đã đặt Yuriko vào bối cảnh đó, đại diện cho một thứ gọi là siêu nhan sắc. Nghe nói sau khi Hirata và con trai thầy bị đuổi học, thậm chí trong khối nam sinh của trường sự cạnh tranh mà Hirata châm ngòi cũng không kém phần gay gắt. Nhưng thầy vẫn tiếp tục nhắm mắt, để kệ mọi chuyện tự hóa giải. Thầy là người đã châm ngòi cho những sự kiện đã xảy ra trong suốt hai mươi năm qua. Giờ thì em đã hiểu tại sao thầy nói rằng thầy cảm thấy có lỗi?

Mitsuru thân mến,

Thầy không nghĩ rằng ngay cả một học sinh sáng lán như em có thể thoát khỏi chiến trường đó. Có lẽ em đã xoay sở để trụ lại ở vị trí đầu bảng nhờ một nỗ lực khủng khiếp. Em là một cô bé rất xinh đẹp với bảng điểm vượt trội tất cả những người khác. Nhưng mặt trái của thành tích này là việc em đã phải học hành không ngừng nghỉ, có đúng không? Và cái sức mạnh thúc đẩy em dấn thân vào việc đó vốn xuất phát từ nỗi sợ hãi bị thua cuộc, đúng không? Nếu quên đi nỗi sợ hãi ấy thì em sẽ không đạt được mục tiêu của mình.

Thầy cũng đã phớt lờ chuyện đó. Vậy mà thầy vẫn tự gọi mình là một nhà giáo! Thầy ân hận xiết bao vì đã không dạy được bất cứ ai trong các em cách tránh khỏi thất bại. Nhưng tất cả những chuyện đó đều đã nằm trong quá khứ xa vời. Bao nhiêu người đã thiệt mạng. Và những năm tháng dùng để xây dựng nền tảng cho sự trưởng thành của em đã bị chôn vùi sau song sắt. Tất cả những điều đó khiến thầy rất buồn. Thầy những muốn có đôi lời chia sẻ với chị gái của Hirata nhưng tiếc là thầy không nhớ được tên của cô ấy. Vậy đây! Thầy còn nhớ vào thời điểm ấy thầy mê mẩn sắc đẹp của Hirata tới mức đâm ra ghen tị với cả con trai của mình. Thật là hổ thẹn khi phải thừa nhận chuyện này!

Thầy đã cắt đứt quan hệ với Takashi con trai thầy. Thầy không biết giờ nó đang ở đâu và đang làm gì, thậm chí nó còn sống hay đã chết. Thầy nghe người ta đồn rằng sau khi bị đuổi khỏi trường, nó vẫn tiếp tục làm cái công việc đó. Nó sẽ chết đuối trong thứ thuốc độc ngọt ngào ấy (sống bằng việc bóc lột phụ nữ là thứ độc dược khủng khiếp nhất). Và thầy e rằng nó khó có thể thoát khỏi vũng lầy tăm tối đó. Thầy chỉ biết hình như vợ thầy có bí mật liên lạc với nó. Nhưng nó không bao giờ tìm cách liên lạc với thầy, dù chỉ một lần. Điều đó khiến thầy rất giận.

Vợ thầy mất cách đây ba năm vì bệnh ung thư. Gia đình con trai út của thầy đã đứng ra tổ chức tang lễ. Thầy không biết Takashi có hay tin về cái chết của mẹ nó hay không. Con trai út của thầy cũng cắt liên lạc với anh trai mình. Nhưng nó hoàn toàn không biết lý do tại sao nó phải đổi trường khi Takashi bị đuổi học và thầy phải nghỉ việc ở trường Q.

Vợ của thầy rất thương Takashi và luôn bị giày vò vì chuyện đó. Bà ấy không bao giờ có thể tha thứ cho thầy. Thế nhưng dù bà ấy có muốn hay không thì con trai của chúng tôi vẫn cứ đưa bạn học của mình đi khách để kiếm tiền đấy thôi? Những gì Takashi đã làm thật là đáng hổ thẹn và trái ngược với những giá trị đạo đức mà thầy tôn trọng. Thế nên không quá khi nói rằng những gì Takashi làm đã khiến thầy suy sụp.

Theo điều tra của nhà trường, Takashi đã kiếm được hàng trăm nghìn yen. Nó dùng tiền đó để thi lấy bằng lái và mua một chiếc ô tô ngoại nhập. Nó thậm chí thụt sau lưng thầy, sống một cách xa hoa phóng túng. Nó chỉ trả cho Hirata chưa tới một nửa số tiền nó thu được. Hành vi của nó thật là đê

tiện, không khác gì loài cầm thú. Nó lấp đầy túi bằng cách làm tổn hại thân xác và linh hồn của con bé. Vợ thầy và thầy đã không mấy may nghi ngờ. Tất cả chúng tôi đều sống chung dưới một mái nhà, làm sao mà chúng tôi lại không phát hiện ra? Thầy chắc là em sẽ thấy chuyện này thật khó tin. Nhưng khi ở nhà, con trai thầy giữ kín mọi chuyện, vẫn xử sự bình thường như không có gì xảy ra. Nó đã sống một cuộc đời hai mặt.

Giờ thầy có thể khẳng định rằng Takashi hẳn có gì đó oán hận thầy và muốn trả thù thầy vì chuyện đó. Thầy là cha nó nhưng cũng là thầy giáo chủ nhiệm ở trường. Và tình cảm của thầy dành cho Hirata đã giải thích tất cả. Nếu Takashi thực sự chia sẻ tình cảm đó thì liệu nó có thể mang con bé đi bán thân như thế? Chỉ nghĩ tới việc nó có thể lạnh lùng coi đó là một công việc làm ăn bình thường cũng đủ khiến thầy rùng mình sợ hãi. Tước đoạt tình cảm của thầy dành cho một người và niềm vui sướng được sống trong tưởng tượng của thầy chính là một cách để nó hành hạ thầy. Dần dần, thầy bắt đầu nhận ra sai lầm nghiêm trọng của mình là đã để con trai vào học ở trường mình dạy. Mọi sự đều bắt đầu từ đó. Vì vậy thầy chính là người phải chịu trách nhiệm đối với mọi chuyện xảy ra sau đó.

Chắc em sẽ nói số phận của thầy thật là kỳ lạ. Vì thầy cũng biết rằng Sato đã gửi cho con trai thầy rất nhiều thư. Lúc đó thầy có bảo Takashi rằng hãy trả lời một cách chân thành. Thầy nói vậy vì biết nó không để ý gì tới cô ấy. Thầy không biết nó có làm theo lời khuyên của thầy hay không. Nhưng việc Sato mắc phải chứng rối loạn tiêu hóa khiến thầy không khỏi băn khoăn về việc Takashi có dự phần vào đó. Trong chuyện này, thầy chẳng giúp gì được nhưng thầy vẫn cảm thấy muôn phần hối tiếc vì đã để Takashi học trong trường.

Mitsuru thân mến,

Thầy giờ đã gần bảy mươi và đang hồi tưởng lại quá khứ, thầy mới thấy tuổi trẻ thật khắc nghiệt làm sao. Thật ra cũng không có gì là khác thường nếu những người trẻ tuổi có hơi quá chú trọng tới bản thân mình và không muốn chấp nhận những người khác. Nhưng các học sinh trong hệ thống trường Q thì đã đi quá xa. Nhưng cũng không thể đổ lỗi cho riêng trường Q mà cả hệ thống giáo dục Nhật Bản nói chung nên nhìn nhận lại vấn đề này. Trước đây thầy có viết rằng tất cả những gì thầy dạy học sinh là suy nghĩ và

cảm nhận một cách khoa học. Nhưng giờ thầy phải thú nhận một số điều còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Ở trường, thầy không những đã không dạy học trò của mình sự thật mà còn gieo vào trong lòng họ mỗi người một gánh nặng vô hình, điều này khiến thầy vô cùng áy náy. Thầy đã dự phần vào việc khuyến khích học sinh tin tưởng ở một hệ thống giá trị tuyệt đối, một hệ thống giá trị mà theo đó ai cũng phải tìm cách để vượt trội người khác. Nói cách khác, thầy đã tiếp tay cho một dạng kiểm soát lý trí. Những học sinh ấy buộc phải sống một cuộc đời với cái gánh nặng đó, học hành và lao động cật lực mà không nhận được bất cứ phần thưởng nào cho những nỗ lực của mình. Đó không phải là trường hợp của Kazue Sato hay Hirata hay sao? Cả hai người bọn họ đều khác biệt những nữ sinh khác nhưng không phải là đối thủ của em khi nói về thành tích học tập.

Nhưng gánh nặng đó không giúp gì được hai người đó trước những kẻ muốn hủy hoại họ. Họ không có nhan sắc. Và dù họ có cố gắng tới đâu đi nữa, họ cũng không thể làm gì để thay đổi được điều đó.

Mitsuru thân mến,

Trong một bức thư mà em gửi cho thầy trước đây từ trong tù, em có thú nhận rằng em từng bị lôi cuốn bởi thầy. Điều đó khiến thầy rất ngạc nhiên và rất vui. Nhưng thành thật mà nói thời gian đó, tâm trí thầy hoàn toàn bị thu hút bởi Yuriko xinh đẹp. Con bé đẹp hơn bất cứ người phụ nữ nào mà thầy đã gặp và chỉ cần nhìn con bé thôi cũng đủ khiến thầy bất lực khi đối mặt với gánh nặng ngàn cân mà tất cả chúng ta đều mang trong lòng - rằng cần phải xuất sắc hơn những người khác. Hay nói đúng hơn là gánh nặng đó chợt trở nên vô nghĩa. Em thấy đấy, nhan sắc tự nhiên có thể tạo nên một sự phấn khích... Vì vậy sự tồn tại của Hirata cũng đủ khiến người ta căm ghét. Chúng ta không thể kiềm chế được việc muốn đẩy con bé ra khỏi trường.

Có lẽ những gì thầy viết có chút phóng đại. Nhưng có sai không thì thầy không biết. Trong những ngày yên tĩnh ở Oiwake này, thầy bắt đầu chấp vạ lại từng mảnh nhỏ quá khứ. Nếu thầy hành động thế này thì có lẽ người kia đã không chết. Thầy tự nhủ. Hay nếu thầy có nói thế kia thì người này chắc sẽ không làm những việc đó. Thầy vô cùng hổ thẹn vì điều đó.

Mitsuru thân yêu,

Thầy có thể nhìn thấy mặt xấu và mặt tốt trong những hành động của em và chồng em. Những gì em đã làm là không thể tha thứ được. Thầy nói vậy vì thầy cho rằng đức tin tôn giáo là một vấn đề hoàn toàn khác. Đức tin tự nó không xấu cũng không tốt. Nhưng làm thế nào mà nó có thể khiến em tin rằng em có quyền giết hại người khác? Em từng là một sinh viên ưu tú, dễ dàng trở thành đối thủ lợi hại của Hirata nếu xét trên những thế mạnh của riêng em. Nhưng em đã mất hết lý trí. Còn Hirata thì sao? Cô ấy nghĩ rằng cô ấy không có cách nào khác để tồn tại trên thế giới này ngoài cách làm gái điếm, chấp nhận bất cứ người đàn ông nào tìm tới và bán mình cho anh ta? Sao những chuyện như thế lại có thể xảy ra được? Nền giáo dục mà cô ấy tiếp thu có thể dễ dàng phản tác dụng tới vậy sao?

Thầy có nói rằng thầy chỉ muốn quỳ xuống chân gia đình Kazue Sato để xin họ tha thứ. Thầy cũng muốn làm y như vậy đối với chị gái của Hirata và xin cô ấy tha lỗi cho những sai lầm khủng khiếp mà thầy đã gây ra chỉ vì thói đồng đảng, ích kỷ của mình. Một mạng người quý báu đã mất đi. Đó mới thực sự là thảm kịch.

Để tiếp tục công trình nghiên cứu về côn trùng học của mình, thầy sẽ ẩn mình ở chốn rừng núi băng giá xa xôi này. Thầy nghĩ rằng đó là cách tốt nhất. Nhưng thầy sẽ phải làm gì để vơi đi nỗi đau mà thầy muốn chia sẻ với em, với chị gái của Hirata và gia đình Sato? Ôi, có lẽ thầy sẽ không bao giờ thoát khỏi sự bất an này.

Đây, thầy lại đi viết một bức thư dài và lẩn thẩn như thế cho em đúng lúc em vừa được ra tù. Hãy tha lỗi cho thầy nhé. Và khi nào em cảm thấy vững vàng hơn thì hãy tới thăm Oiwake một chuyến. Thầy rất muốn cho em xem công trình nghiên cứu thực địa của mình.

Gửi tới em lời chào chân thành nhất,

Takakuni Kijima

Bạn nghĩ sao? Những bức thư này của giáo sư Kijima không phải rất lố bịch sao? Hối hận bây giờ thì cũng đã muộn, vậy mà ông ấy cứ lải nhải mãi những lời tự buộc tội hết sức nhạt nhẽo. Tôi thực sự chả thấy chúng có ý nghĩa gì. Tôi hoàn toàn quên bằng mất tên của con trai Kijima cũng là Takashi. Khi đọc tới cái tên này trong thư của ông ta, tôi lại lẩn ra cười. Chồng của Mitsuru cũng tên là Takashi. Nhưng chả ai trong số họ có tí hấp

dẫn nào về hình thức. Và giáo sư Kijima lại còn viết là ông ta hoàn toàn quên bẵng tôi! “Thầy quên mất tên nhưng em hẳn nhớ cô ta vì cô ta học cùng lớp với em, một người khá mờ nhạt.” Chuối thật! Thật chẳng tử tế gì khi nói vậy, bạn không nghĩ thế sao? Mà ông ta lại từng là giáo viên nữa chứ. Đúng là đồ bỏ đi. Lão già này chắc mất trí. Tôi hóa ra chẳng là cái thứ gì cả, chỉ được gọi là “chị gái Yuriko.”

Giáo sư Kijima cũng viết về nhận thức về cái tôi trong sự tăng cường cá nhân hóa, và sự thay đổi về hình dạng của cơ thể sống v.v... nhưng tôi không nghĩ vậy. Mitsuru, Yuriko và Kazue chẳng có đột biến gì sất, chỉ đơn giản là họ thối rữa đi mà thôi. Một giáo sư sinh học ắt phải nhận biết được dấu hiệu của sự lên men và thối rữa. Không phải ông ta là người đã dạy chúng tôi về tất cả những quá trình này trong một sinh vật sống hay sao? Để gây ra sự thối rữa, cần phải có chất xúc tác trong quá trình thối rữa của phụ nữ.

• 2 •

Ngày xử thứ hai diễn ra một tháng sau đó. Phiên tòa bắt đầu vào lúc hai giờ chiều nên tôi xin sếp được nghỉ sớm ngày hôm ấy. Tôi làm việc bán thời gian nên sếp có vẻ không hài lòng về việc đi sớm về muộn. Nhưng khi nghe nói là tôi nghỉ để tới dự phiên tòa thì ông ta thay đổi hẳn thái độ. “Được rồi. Được rồi. Vậy thì cứ đi đi,” ông ta nói và phẩy tay cho tôi đi khỏi. Phiên tòa của Zhang trở thành một cái cớ rất tốt để xin nghỉ việc. Nhưng tôi thực sự không muốn đi nghe xử. Thứ nhất là vì chẳng muốn nhìn thấy cái mặt u ám của tên Zhang, thứ hai là phải đối phó với đám báo chí thật mệt mỏi. Thế nhưng Mitsuru đã bắt tôi hứa đem trả lại cô ta đồng thư từ của Kijima nên tôi không thể nào trốn được. Tôi là một người rất có trách nhiệm. Với lại tôi cũng nóng lòng muốn xem lần này Mitsuru sẽ xuất hiện với bộ dạng thế nào. Nói tóm lại cũng có một số thứ khiến tôi hiếu kỳ mà quyết định tới tòa án.

Khi tôi tới phòng xử án sớm vào chiều hôm đó, một phụ nữ tóc ngắn vẫy tôi lại gần. Cô ta mặc một chiếc áo len cổ lọ màu vàng, váy ngắn màu nâu, một chiếc khăn thời trang vắt vai trông rất thanh lịch. Tôi ngần người ra vì

biết rằng mình chẳng quen ai ăn mặc đẹp như thế.

“Là tớ đây, Mitsuru.”

Lúc đó tôi mới nhận ra những chiếc răng cửa lớn và đôi mắt sáng của Mitsuru. Chuyện gì đã xảy ra với người phụ nữ trung niên ăn vận lạ lùng lần trước?

“Bạn khác quá,” tôi nói.

Tôi quẳng đồ của mình xuống ghế sau, vô tình làm rơi chiếc túi của Mitsuru xuống đất. Cô ta lập tức cúi xuống nhặt nó lên, mặt nhăn lại. Chiếc túi vải nhếch nhác lần trước đã biến mất. Thay vào đó là một chiếc túi xách hiệu Gucci màu đen.

“Túi này là sao?”

“Tớ mới mua.”

Không phải lần trước gặp tôi cô ta bảo cô ta không có tiền hay sao? Khiến tôi phải ngu ngốc rút tiền ra trả hóa đơn với cô ta như phải làm từ thiện. Với số tiền mà cô ta bỏ ra mua chiếc túi Gucci này, tôi có thể mua ít nhất mười cái túi mà tôi đang đeo. Tôi những muốn mĩa mai cô ta một trận nhưng rồi tôi chỉ gật đầu.

“Đẹp lắm. Trông bạn rất ổn.”

“Cảm ơn. Tớ bắt đầu ổn định hơn một chút,” Mitsuru cười nhẹ. “Lần trước gặp bạn tớ đúng là một đũa hồ đồ chả ra gì. Tớ nghĩ là mình đã bắt đầu quen với việc hòa nhập trở lại với xã hội nhưng đôi khi tớ vẫn cảm thấy mình giống như nhân vật Rip Van Winkle trong tiểu thuyết của Washington Irving. Mọi thứ đều khác lạ. Khu vực nơi tớ ở đã đổi khác, giá cả thì tăng vọt. Mọi thứ đều đã thay đổi trong sáu năm vừa rồi. Tớ tới thăm giáo sư Kijima ở khu kí túc xá tuần trước. Hai thầy trò đã nói rất nhiều chuyện và tớ cảm thấy phấn chấn hơn hẳn. Tớ sẽ bắt đầu lại từ đầu.”

“Bạn gặp giáo sư Kijima á?”

Để làm gì cơ chứ, tôi tự hỏi và thấy hình như má Mitsuru đột nhiên đỏ bừng lên.

“Đúng vậy. Tớ nghĩ tới những bức thư mà tớ cho bạn mượn và bắt đầu thấy luyến tiếc quá khứ nên quyết định đi tới gặp thầy. Thầy rất phấn khởi. Hai thầy trò đi dạo trong rừng Karuizawa. Trời lạnh cóng nhưng tớ chỉ cảm thấy ngây ngất vì nhận ra rằng trên đời này vẫn có những người có trái tim

âm áp như vậy.”

Tôi choáng váng nhìn Mitsuru ngồi đó, mặt đang đỏ rần lên và dũi vào tay cô ta đám thư từ của giáo sư Kijima.

“Những bức thư của thầy Kijima! Bạn có đọc chúng không?”

“Tớ có đọc. Nhưng tớ chẳng thấy chúng có ý nghĩa gì. Bạn chắc là ông ấy không lần thân đây chứ?”

“Vì sao? Chỉ vì thầy không thể nhớ tên bạn đúng không?”

Cái vẻ nghiêm túc của Mitsuru khiến tôi thấy khó chịu.

“Tớ có nói với giáo sư là tớ đưa thư cho bạn đọc và thầy có vẻ rất lo lắng cho bạn. Thầy sợ rằng bạn sẽ nghĩ không tốt về thầy vì đã viết ra những điều đó. Thầy cứ lo là bạn sẽ trở nên trầm cảm sau chuyện của Yuriko.”

“Tớ chả làm sao cả. Ngay cả khi tớ chỉ là chị gái của Yuriko.”

Mitsuru bật ra một tiếng thở dài. “Có lẽ tớ không nên nói điều này nhưng bạn đã làm lạc quá lâu rồi. Tớ cảm thấy rất tiếc cho bạn, tớ nói thật đấy. Tớ chỉ mong bạn có thể thoát ra khỏi sự phù phép gì đó của Yuriko. Giáo sư Kijima nói rằng những gì bạn đang phải chịu đựng chẳng qua là do thiếu lý trí mà thôi.”

“Giáo sư... giáo sư... bạn cứ nhảy đi nhảy lại như băng bị vấp ấy. Có chuyện gì đã xảy ra giữa hai người thế?”

“Chả có gì cả. Nhưng những gì thầy nói khiến tớ rung động tới tận tâm can.”

Nghe như Mitsuru lại phải lòng giáo sư Kijima y như hồi đi học. Có những người cứ phạm đi phạm lại một lỗi lầm mà không bao giờ rút ra bài học. Tôi không thể chịu đựng Mitsuru thêm được một giây nào nữa nên quay lên nhìn bục xử án. Zhang đang được dẫn vào, kẹp chặt giữa hai nhân viên canh gác, hai tay bị còng. Hắn ta nhìn về phía tôi dè dặt rồi nhanh chóng quay đi chỗ khác. Những người tới dự hẳn không muốn bỏ lỡ mất cơ hội chứng kiến màn đối mặt giữa gia đình nạn nhân và kẻ thủ ác, tôi cũng không muốn làm họ thất vọng nên ra sức lờm tên Zhang. Nhưng Mitsuru chột tùm lẩy tay tôi và bảo, “Nhìn kia. Nhìn người đàn ông kia mà xem.”

Khó chịu, tôi quay ra nhìn hướng cô ta chỉ. Hai người đàn ông vừa ngồi xuống hàng ghế trống ở chỗ dành cho người dự phiên tòa. Một người béo, người kia thì còn trẻ và rất đẹp trai.

“Tớ đang băn khoăn không biết đó có phải là Takashi Kijima không nữa.”

Takashi Kijima vẫn giữ cái vẻ tinh tướng hơn người mà tôi vốn rất ghét hồi đi học. Nhưng đáng sợ nhất là trông hắn vẫn trẻ trung và hấp dẫn. Hắn cao và mảnh mai, giống y như một con rắn. Đầu nhỏ, gọn, cân xứng. Khuôn mặt với những đường nét thanh tú, mũi cao, gọn khiến tôi nhớ tới hình ảnh một lưỡi dao sắc. Mũi hắn đầy đặn theo kiểu gọi tình mà đám con gái vẫn thích. Những đứa con gái như Kazue. Nhưng mà hắn không thể nào trẻ như thế được. Với lại cũng không thể đẹp trai như cậu bé này. Tôi gần như không thể rời mắt khỏi cậu ta. Khi thẩm phán bước vào trong phòng xử, tôi lại quay sang nhìn họ chăm chăm.

Người đàn ông mà tôi tưởng là Kijima cầm một chiếc áo khoác bằng vải len thô đã được gấp lại gọn gàng. Khi chúng tôi đứng dậy chào thẩm phán, cậu ta có vẻ lóng ngóng. Khi mọi người ngồi xuống, cậu ta vẫn đứng đó mắt nhìn chăm chăm vào khoảng không. Người đàn ông béo ú phải túm lấy tay kéo cậu ta ngồi xuống. Những khớp xương trên bả vai và những cơ bắp trên ngực mà tôi có thể nhìn thấy sau lớp áo len mỏng đen của cậu ta cân đối tới mức hoàn hảo. Cậu ta đang ở tuổi vị thành niên và sẽ lớn nhanh như một cây non. Khuôn mặt của cậu ta rất đáng yêu, những đường nét có thể là của con gái cũng như con trai. Hàng lông mày đen của cậu ta cũng có hình dáng rất đẹp, một hình vòng cung hoàn hảo như vẽ bằng tay. Không, đó không phải là Kijima. Tôi hoàn toàn có thể chắc chắn.

“Không phải, giờ nhìn kỹ lại thì không phải là Kijima.”

“Đúng là cậu ta. Đúng là Kijima. Chắc chắn là thế,” Mitsuru thì thào vào tai tôi khi phòng xử án trở nên im phăng phắc.

“Kijima không thể nào mà trông trẻ thế được. Với lại hắn trông khó coi hơn nhiều.”

“Không, không phải cậu ta. Mà là cái người béo bên cạnh ấy.”

Tôi suýt ngã khỏi ghế vì sửng sốt. Người đàn ông đó dễ phải đến trăm cân. Nếu róc được ít mỡ ra khỏi mặt có lẽ tôi sẽ tìm thấy đường nét nào đó của Kijima. Phiên xử bắt đầu nhưng tôi quá bận rộn quan sát hai người đàn ông kia nên chẳng để ý. Với lại phiên tòa ngày hôm nay chỉ tập trung nói về thời thơ ấu và quá khứ của Zhang nên vô cùng tẻ nhạt, khiến tôi ngồi nghe mà như bị tra tấn.

“Tôi từng là một học sinh xuất sắc ở trường tiểu học. Tôi sinh ra vốn đã thông minh.”

Làm sao mà hắn ta có thể ngồi đó trước mặt mọi người ba hoa phét lác về bản thân mà không hề lấy làm xấu hổ? Thật không thể tiêu hóa nổi. Trong khi cố chặn lại một cái ngáp dài tôi nghĩ về Takashi Kijima đang ngồi ở phía sau. Làm sao mà hắn lại có thể trở nên xấu xí tới vậy? Trông như một người hoàn toàn khác. Hắn thay đổi quá nhiều tới mức tôi những muốn gọi cho giáo sư Kijima và kể cho ông ta biết con trai ông ta đã thành ra thế nào kể từ lần cuối hai người gặp nhau. Đúng là tôi nên làm thế. Chụp một bức ảnh của hắn rồi gửi cho ông bố kèm với một bức thư.

Khi phiên xử kết thúc và Zhang bị dẫn ra khỏi phòng, Mitsuru thở hắt ra, hai vai khẽ chùng xuống.

“Ngồi dự những phiên tòa như thế này khó khăn hơn tở tưởng. Nó khiến tở nhớ tới phiên tòa của chính mình. Trong đời, tở chưa bao giờ cảm thấy trần trụi, cảm thấy bị phơi bày ra như thế bao giờ. Nghe những câu hỏi đối với bị cáo ngày hôm nay khiến mọi chuyện quay trở lại trong đầu tở. Cả cuộc đời tở bị phơi ra cho người khác xem. Tở có cảm giác như đang nghe kể về cuộc đời của ai đó, hoàn toàn khác biệt với tở. Thật là kỳ lạ. Hễ nhận ra có người sắp chết trong quá trình làm lễ kết nạp vào giáo phái tở là tở lại sợ tới mức không biết phải làm gì để cứu họ nữa. Thôi thì cứ để nghiệp chướng định đoạt, tở đã nghĩ vậy. Thế nhưng tới lượt mình thì tở lại sợ hãi và run lẩy bẩy tới mức không đứng lên được. Tở là một bác sĩ, được đào tạo để cứu người. Làm sao mà tở có thể làm những chuyện ác độc như thế được? Phiên tòa của tở tiếp tục trong khi tở hoàn toàn hoảng loạn. Điều duy nhất khiến tở vượt qua được chính là mẹ tở, lúc đó xuất hiện với một nhóm những con chiên khác. Khi bà bước vào phòng xử án, hai mẹ con đã trao đổi một cái nhìn. Rất kín đáo. Nhưng qua ánh mắt của bà ấy tở hiểu bà muốn nói rằng tở phải vững vàng, rằng tở đã không làm gì sai trái. Tở bị đem ra xét xử ở đây trong một phòng xử án như thế này trước toàn thể bàn dân thiên hạ nhưng tở gần như không nhìn thấy ai ngoài mẹ tở.”

“Bạn đang định nói là bạn không hề hối hận?”

“Không phải thế. Ý tở muốn nói là mọi thứ đều rồi tinh cả lên. Cứ y như trong phim truyền hình nhiều tập.”

Tôi lập tức giơ một tay lên để chặn lại câu chuyện đầy cảm xúc rồi rầm mà Mitsuru chuẩn bị tuôn ra. Không cẩn thận thì Kijima sẽ bỏ đi mất. Thật ra tôi quan tâm tới chàng trai trẻ đi cùng hắn thì đúng hơn. Tôi phải nói chuyện với cậu bé ấy. Tại sao cậu ấy lại đi cùng Takashi Kijima? Những cậu bé xinh trai như thế thật hiếm. Có phải cậu bé là con trai của Takashi Kijima? Nếu không thì là gì mới được chứ? Tôi trở nên hết sức tò mò. Nếu cậu bé đúng là con trai của Kijima, thì dù Kijima có đáng ghét tới đâu hay xấu xí tới đâu đi nữa thì trong mắt tôi giá trị của hắn cũng bắt đầu tăng vọt lên. Còn Mitsuru thì vẫn có vẻ như muốn nói thêm gì đó.

“Họp lớp tí đi,” tôi đề nghị.

“Bạn nói gì cơ?”

Phòng xử lúc này gần như chẳng còn ai, giọng của Mitsuru âm vang, dội lại từ bốn bức tường. Tôi gần như không tin nổi vào mắt mình khi thấy Kijima quay ra và đi về phía chúng tôi. Hắn mặc quần jean và một chiếc áo len hoa hòe hoa sói để cố làm ra vẻ trẻ trung. Chiếc túi hàng hiệu dành cho nam giới cặp dưới nách khiến hắn trông giống như một tay gangster hết thời. Tôi có thể hình dung ra trong chiếc túi đó có một cái ví căng phồng, điện thoại di động, một hộp danh thiếp và vài thứ vớ vẩn khác. Thật không may là người bạn trẻ tuổi của hắn không có vẻ muốn đi cùng. Cậu thanh niên đó vẫn ngồi im ở chỗ cũ, mắt nhìn ra phía trước như trong suốt phiên tòa.

“Chị là Mitsuru có phải không?”

Giọng hắn trầm đúng như khổ người hắn. Hắn nói bằng giọng mũi, hơi khó nghe. Bằng chứng của việc hút quá nhiều thuốc lá, uống quá nhiều rượu và nhiều đêm không ngủ. Da mặt hắn xám xịt, lỗ chân lông to một cách đáng ngờ. Tôi tưởng tượng chạm một ngón tay vào má hắn thì hắn sẽ dính đầy mỡ.

“Còn cậu là Kijima con đúng không? Đã lâu quá rồi,” Mitsuru nói.

“Mitsuru, chị hắn có một quãng thời gian khó khăn. Tôi đọc về chuyện đó trên báo và không thể nào tin được. Nhưng giờ trông chị rất khá. Chị đã vượt qua được chuyện đó phải không?”

Kijima nói và chỉ tay về ghế thẩm phán với một vẻ thành thạo. Không chỉ bề ngoài mà ngay cả cách nói chuyện của hắn cũng nhẹ nhàng, trôi chảy. Giống một phụ nữ. Mặt Mitsuru tối sầm lại.

“Cám ơn cậu đã quan tâm. Tôi rất tiếc đã gây ra tai tiếng như vậy cho các đồng môn ở trường Q nhưng tất cả chuyện đó tôi đã để lại phía sau.”

“Xin chúc mừng chị.”

Kijima nói và cúi thấp đầu xuống tỏ ý chúc mừng. Mitsuru thì đang cố nén những dòng nước mắt trực trào ra. Trông cứ như một cảnh trong phim xã hội đen. Tôi chẳng thèm quan tâm tới bọn họ nên quay ra nhìn cậu bé kia. Giọng nói đầy nước mắt của Mitsuru khiến cậu ta quay về phía chúng tôi. Gương mặt của cậu ta thật là hoàn mỹ và có gì đó rất quen thuộc.

“Chị nhận ra tôi ngay lập tức, đúng không, Mitsuru? Phần lớn mọi người chẳng biết tôi là ai, nhất là khi tôi tăng cân thế này. Hôm nọ ở Ginza, tôi nhìn thấy một bạn đồng niên ở trường Q nhưng cậu ấy đi ngang qua mặt tôi mà không nhận ra. Đó chính cái cậu chàng lúc trước chết mê chết mệ Yuriko và sẵn sàng quỳ xuống trước mặt tôi để nhờ tác hợp với cô ấy. Thế mà giờ đây Yuriko lại có kết cục bi thảm như vậy, bị sát hại bởi một kẻ lạ mặt. Nhưng xét cho cùng đó có lẽ chính là giấc mơ mà cô ấy ấp ủ từ bấy lâu nay.”

“Giấc mơ ấp ủ từ bấy lâu nay?” Mitsuru thốt lên.

“Yuriko vẫn luôn bảo với tôi rằng cô ấy biết một ngày nào đó cô ấy sẽ bị giết hại bởi một trong những khách hàng của mình. Điều đó khiến cô ấy sợ hãi nhưng dường như cô ấy cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho chuyện đó. Đúng là một người phụ nữ thông minh và thích rắc rối.”

Mitsuru lại bắt đầu gõ gõ lên chiếc răng cửa vẻ bối rối. Cô ta hẳn không hài lòng với những gì Kijima vừa nói. Nhờ bố của hẳn mà Mitsuru cuối cùng cũng đã biết cách hòa nhập lại với xã hội. Tôi bĩu môi chen vào. “Tôi không thể nói là tôi không đồng ý với cái gọi là giấc mơ ấp ủ từ bấy lâu nhưng cậu chả có lý do gì để tới đây và nói về chuyện đó.”

Takashi Kijima mỉm cười, vẻ cay đắng. Tôi rất ghét những loại người mỉm cười khi có ý đồ xấu. Giống y ông sếp ở chỗ làm việc của tôi.

“Còn chị là chị gái của Yuriko, đúng không? Tôi xin gửi tới chị lời chia buồn sâu sắc nhất!” Kijima nói và cúi đầu chào tôi một cách lịch sự như vừa làm với Mitsuru. “Tôi biết chị đang phải trải qua một thời điểm khó khăn. Nhưng tôi đã không sai khi nói rằng chính chị cũng tin Yuriko sớm muộn cũng có kết cục này một khi đi theo cái nghề mà cô ấy đã chọn, đúng không? Tôi nghĩ, chỉ có chị và tôi là hai người hiểu cô ấy nhất mà thôi.”

Thật là xác lược! Cứ như hấn hiểu rõ em gái tôi lắm.

“Đó là lỗi của cậu. Cậu chính là người đã dồn con bé vào con đường ấy. Cậu là người đã dạy Yuriko tất cả mảnh khoe nghề nghiệp đó. Nếu không gặp cậu thì có lẽ nó vẫn còn sống. Mà không chỉ riêng nó đâu. Còn Kazue nữa. Cậu cũng đối xử tệ với cả Kazue.”

Tôi tấn công Kijima. Trong thâm tâm tôi chẳng nghĩ thế, tôi chỉ muốn hành hạ hấn một chút mà thôi.

Kijima nói về do dự, “Tôi không hề bắt nạt Kazue hay làm điều gì sai trái với cô ấy. Tôi chỉ không biết phải làm gì với những bức thư mà cô ấy gửi cho tôi. Cô ấy thật đáng thương. Tôi không thích cô ấy nhưng tôi không muốn làm cô ấy tổn thương. Tôi cũng không đến mức vô cảm như vậy.”

Khi thấy Kijima bắt đầu lấy bàn tay múp míp của mình quệt những dòng mồ hôi túa ra trên trán, Mitsuru tìm cách thay đổi đề tài.

“Đừng để ý tới chuyện đó làm gì. Thế hiện giờ cậu đang làm gì? Bố cậu đã truất quyền thừa kế của cậu đúng không?”

“Thì như người ta nói trẻ sao già là vậy. Tôi vẫn làm nghề đó dù ngày nay người ta gọi đó là dịch vụ hộ tống hay dịch vụ cho thuê người yêu. Tôi giới thiệu phụ nữ cho đàn ông.”

Kijima lục túi và rút ra hai tờ danh thiếp đưa cho tôi và Mitsuru. Mitsuru đọc to, “Câu lạc bộ phụ nữ Mona Lisa. Các quý cô cao cấp đang chờ đón các vị. Nhưng này Kijima, từ cao cấp bị viết sai ký tự rồi. Và danh thiếp thiết kế kiểu này trông có vẻ hơi lạc hậu.”

“Khách hàng lại thích kiểu đó, tôi muốn nói là theo kiểu hồi xưa. Với lại không phải là viết sai đâu, là cố ý đấy. Tiện thể, Mitsuru, ông già đạo này thế nào?”

“Rất ổn. Thầy vẫn đang tiếp tục công trình nghiên cứu côn trùng học của mình và quản lý khu ký túc xá. Cậu có biết là mẹ cậu đã mất rồi không?”

Mitsuru cố gắng đề cập tới chuyện này một cách tế nhị.

“Khi nào vậy?”

“Cách đây khoảng ba năm. Cô bị ung thư.”

“Ung thư? Thật là kinh khủng.”

Vai Kijima thông xuống, nhưng vì cổ hấn đầy những ngấn thối nên khó có thể nhận ra.

“Tôi đã khiến mẹ mình vô cùng đau khổ. Sang năm tôi đã bốn mươi mà vẫn làm cái công việc mà không một người mẹ nào có thể lấy làm tự hào. Tôi chả có mặt mũi nào mà gặp bà.”

“Giáo sư Kijima rất lo lắng cho cậu đấy, cậu biết không?”

“Thế nhưng ông ấy không hề viết vậy trong thư đúng không?” tôi quặc lại. “Ông ấy nói là ông ấy cần thời gian để xem xét lại hành vi của con trai mình. Đúng là chả ra gì!”

Trông Mitsuru có vẻ lo lắng trước sự phẫn nộ của tôi.

“Có thư gì à?” Kijima hỏi. “Nếu ông ấy viết về tôi thì tôi cũng muốn được xem.”

Mitsuru định mở túi thì bị tôi ngăn lại.

“Hãy photo chúng ra. Đây là những bức thư rất quan trọng. Bạn không muốn mất chúng phải không? Và bạn cũng chả biết bao giờ hai người mới gặp lại nhau. Ở văn phòng tớ, ai làm gì cũng có các bản sao. Mitsuru, bạn vẫn tin người quá.”

“Tớ nghĩ là bạn nói đúng.”

Takashi Kijima chấp hai tay lại giả vờ như cầu nguyện. “Tôi chỉ muốn đọc qua thôi. Tôi sẽ trả lại ngay.”

Mitsuru đành phải miễn cưỡng đưa tập thư cho Kijima. Hắn ngồi xuống ghế và bắt đầu đọc. Tôi hỏi hắn về cậu thanh niên kia.

“Kijima, cậu bé kia là ai thế? Có phải con cậu không?”

Kijima ngược mắt lên nhìn tôi vẻ chế nhạo. Tôi bắt đầu cảm thấy bất an.

“Chị định nói là chị không nhận ra nó sao?”

“Không. Ai vậy?”

“Đó là con trai của Yuriko.”

Bàng hoàng, tôi quay lại nhìn thằng bé. Yuriko có nhắc trong nhật ký rằng nó có một đứa con trai với Johnson. Vậy đây chính là đứa con của hai con người đẹp đẽ đó. Thằng bé giờ đang độ tuổi vào trung học.

Mitsuru cười khế. “Này, cháu trai bạn đấy!”

“Đúng vậy!”

Bối rối, tôi đưa tay lên vuốt tóc. Tôi muốn lôi kéo sự chú ý của thằng bé ra khỏi Kijima xấu xí. Nhưng thằng bé, trọng tâm trong cuộc chuyện trò của chúng tôi, không hề nhìn về phía tôi. Nó ngồi đó lặng lẽ chờ Kijima xong

việc.

“Kijima, tên thằng bé là gì?”

“Yurio. Tôi nghĩ Johnson đã đặt tên cho nó như thế.”

“Thế Yurio tới đây làm gì?”

“Cái chết của Yuriko là một cú sốc lớn đối với Johnson khiến ông ấy quyết định bỏ về Mỹ. Ông ấy muốn mang Yurio đi cùng nhưng thằng bé đang đi học nên tôi đồng ý trông nó hộ.”

Tôi liền đi tới chỗ Yurio. Tôi như phát điên lên vì vui sướng, vui sướng vì lại được nhìn thấy một con người đẹp đẽ như vậy ngay trước mắt mình.

“Chào cháu, Yurio.”

Yurio ngẩng đầu lên nhìn tôi. “Xin chào.”

Thằng bé đã vỡ giọng. Giọng nó trầm, khỏe khoắn và trẻ trung. Đôi mắt của thằng bé rất đẹp nhưng đang nhìn xuyên qua tôi. Tôi cảm thấy tim mình đập rộn rã. “Ta là chị gái của Yuriko. Tức là bác của cháu. Bác không biết gì về cháu nhưng chúng ta là người cùng một nhà. Chúng ta sẽ khép lại sự kiện khủng khiếp này và tiếp tục sống, đúng không?”

“Dạ, vâng ạ!”

Yurio nhìn quanh vẻ lo lắng. “Xin lỗi, nhưng chú Kijima đi đâu rồi ạ?”

“Cậu ta đang đứng kia đấy thôi?”

“Chú Kijima, chú ở đâu?”

Lúc này tôi mới để ý thấy có chuyện gì đó bất thường. Yuriko dường như không nhìn thấy Kijima dù hẳn chỉ đứng cách đó vài bước chân. Kijima ngược mắt lên, mắt cậu ta ầng nước sau khi đọc những bức thư của cha mình.

“Chú ở đây Yurio, đừng lo.” Và rồi hẳn quay sang nói với tôi, “Yurio bị mù từ lúc lọt lòng.”

Sao trên đời này lại có một người tuyệt mỹ như thế nhưng lại không thể chứng kiến và ý thức được nhan sắc của mình. Ngay cả nếu cậu bé nghe thấy mọi người xung quanh khen ngợi thì cậu ta cũng không có khái niệm như thế nào là đẹp, không phải vậy sao? Hoặc là cậu ta sẽ theo đuổi một cái đẹp hoàn toàn khác hẳn với cái đẹp mà chúng ta cảm nhận bằng mắt thường? Tôi nóng lòng muốn biết thế giới hiện ra như thế nào trong mắt Yurio.

Tôi muốn Yurio chuyển tới sống với tôi biết chừng nào. Nếu có Yurio ở

bên cạnh, tôi hẳn sẽ sống một cách vui vẻ và vô tư lự. Bạn có thể nói rằng tôi thật ích kỷ. Tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi chỉ cảm thấy rằng tôi cần phải có được thằng bé. Thằng bé hoàn hảo không có những định kiến như những người trần mắt thịt khác. Đúng thế. Thậm chí nếu hình ảnh tôi có phản chiếu trong đôi mắt đẹp của thằng bé thì nó cũng không bao giờ được chuyển lên tới não. Bản thân định nghĩa tôi là người như thế nào cũng sẽ thay đổi. Vì đối với Yurio tôi chỉ tồn tại như một giọng nói hay một cơ thể sống. Nó sẽ không bao giờ nhìn thấy thân hình béo mập hay khuôn mặt xấu xí của tôi.

Tôi không chấp nhận chính bản thân mình? Bạn sẽ nghĩ vậy? Tôi nhận thấy tôi quá tầm thường để có thể cảm thấy tự ti với em gái tôi Yuriko. Còn giả thiết của tôi về việc bố con bé là một người khác? Bạn sẽ nói rằng đó chỉ là dối trá? Thế thì bạn đã lầm. Đó là một trò chơi lặp đi lặp lại trong đầu tôi. Tôi tự bảo mình rằng tôi muốn trở thành một người phụ nữ xinh đẹp từ lúc lọt lòng và ở trường thì là một học sinh xuất sắc hơn Yuriko, tuy nhiên tôi rất ghét đàn ông. Dần dần cái tôi tưởng tượng khép dần khoảng cách, dù không nhỏ, giữa thực tại và mơ mộng. Sự độc ác mà tôi tự vũ trang cho mình chỉ đơn giản là một thứ gia vị cho trò chơi. Tôi nói sai sao? Bạn muốn nói là cái con người sống bằng sự tưởng tượng như thế hẳn là đại ngốc? Trong trường hợp ấy, bạn nên thử sống với một người em gái có sắc đẹp mê hồn mà xem. Liệu bạn có thể hình dung ra cảm giác cái tôi tự nhiên của bạn bị chối bỏ ngay từ trước khi bạn ra đời? Ngay khi chào đời, mọi người đã phản ứng với bạn khác hẳn những người khác. Bạn sẽ cảm thấy thế nào khi phải trải qua tình cảnh đó mỗi ngày?

Chúng tôi đi xuống quán cà phê dưới tầng trệt và ngồi quanh một chiếc bàn. Nhưng tôi chỉ quan tâm tới Yurio. Cậu bé ngồi cách chúng tôi một quãng, dáng thẳng tưng. Đứa con trai xinh đẹp của Yuriko. Nhưng tôi có nhìn thằng bé với vẻ ngưỡng mộ thế nào đi nữa, nó cũng không hề hay biết. Tôi có thể ngắm nhìn thằng bé một cách thỏa thích. Các nhân viên phục vụ cả nam lẫn nữ, cho tới người đàn ông trung niên có vẻ là quản lý quán cũng thỉnh thoảng quay ra nhìn thằng bé. Phải chăng thằng bé cũng làm họ chộn rộn? Quán cà phê vốn nhỏ bé nhếch nhác bỗng dựng sáng hẳn lên. Nhìn tất cả những người đó ngưỡng mộ Yurio tôi cảm thấy vô cùng hài lòng. Như thế tôi có gì đó hơn hẳn họ.

Đề Yurio ngòai cách chúng tôi một quãng là ý của Mitsuru. Cô ta muốn nói chuyện gì đó liên quan tới Takashi Kijima và Yuriko nên không muốn thằng bé nghe thấy.

“Thế cậu và Yuriko đã làm gì sau khi rời khỏi trường học?” cô ta hỏi Takashi.

Takashi Kijima nhìn tôi trong khi tôi vẫn đang mãi ngắm Yurio.

“Bạn có biết không?” Mitsuru hỏi tôi.

“Không. Kể từ khi con bé rời khỏi nhà Johnson và bắt đầu sống tự lập thì bọn tớ không liên lạc với nhau nữa. Tớ chẳng biết phải làm gì. Bố tớ thì gọi điện liên tục từ Thụy Sĩ về vì lo lắng cho nó. Và rồi ông ngoại tớ bỗng dưng phát điên lên vì mẹ bạn nên tớ chả có thời gian đâu mà liên lạc với Yuriko.”

“Các học sinh có đồn rằng Yuriko trở thành người mẫu cho tạp chí anan,” Mitsuru nói. “Tớ rất ngạc nhiên nên tới hiệu sách và giữ một quyển tạp chí đang bày bán ở đó ra xem. Bây giờ tớ vẫn còn nhớ như in. Con bé làm người mẫu cho khuynh hướng thời trang lướt sóng mới nhất nên những đường cong cơ thể phô ra hết, nhưng phải nói là hoàn mỹ. Và rồi cái cách con bé hóa trang trông thật mê hồn khiến tớ cũng ngây ngất. Nhưng sau đó tớ chả thấy ảnh nào của nó nữa.”

Mitsuru cố lôi tôi vào cuộc nhưng nụ cười nhanh chóng biến mất khỏi khuôn mặt cô ta. Đúng là có rất ít khả năng tôi lại bỏ thời gian theo dõi sự nghiệp của con bé.

“Yuriko xuất hiện trên tất cả các loại tạp chí,” cô ta tiếp tục. “Thế nên tớ không hiểu tại sao con bé lại biến mất một cách đột ngột như thế? Nó không đại diện cho một khuynh hướng thời trang nào và không bao giờ xuất hiện hai lần trên cùng một tạp chí.”

Con bé được biết đến như “người mẫu ma”. Tôi có thể hình dung chuyện gì đã xảy ra. Chắc chắn là Yuriko với sự ham muốn đàn ông của nó đã luôn có những phi vụ ái tình với hoặc là nhiếp ảnh gia, giám đốc nghệ thuật hay những người cùng làm việc. Nó bị mang tiếng là dễ dãi nên người ta mất đi sự tôn trọng và không giao việc cho nó nữa.

Một nụ cười nở ra trên khuôn mặt béo ị xấu xí của Kijima, hần hần đang hỏi tưởng về những ngày tháng tươi đẹp trong quá khứ. “Đúng vậy. Yuriko quá đẹp, khuôn mặt quá hoàn hảo cho những yêu cầu của các tạp chí thời

trang. Với lại cô ấy quá gợi tình. Nếu cô ấy vẫn còn là học sinh trung học thì họ có thể sử dụng cô ấy làm người mẫu được. Nhưng khi cô ấy bước sang tuổi mười tám, cô ấy trở thành một đại mỹ nhân tuyệt sắc, thậm chí còn hơn cả Farrah Fawcett^[16]. Vào thời điểm đó người ta không biết làm gì với một phụ nữ như thế. Bây giờ thì khác, chúng ta có những người mẫu như Norika Fujiwara^[17].”

Kijima nói như một tay chuyên nghiệp. Hắn rút trong ví ra một điều thuốc và châm lửa.

“Cô ấy chỉ cao khoảng một mét sáu bảy nên không phù hợp lắm để làm người mẫu trên sàn diễn, lại có vẻ ngoài quá lai phương Tây nên không thành diễn viên được. Nói chung là chả có cơ hội nào khác ngoài việc chạy theo đám đàn ông lắm tiền. Đó đang là thời kỳ đỉnh điểm của nền kinh tế bong bóng. Những người kiếm bộn tiền từ đầu cơ địa ốc tới tìm tôi, trong tư cách là người quản lý của Yuriko, và xòe ra trước mặt tôi một tập tiền toàn tờ mười nghìn yen. Tất cả chỉ để đổi lại một tới hai giờ với Yuriko. Họ có thể trả tới ba trăm nghìn yen.”

Mitsuru liếc về phía tôi và bảo, “Kijima, cậu có cần phải nói ra như vậy không? Thật không được tế nhị cho lắm.”

“Ồ, xin thứ lỗi.” Kijima lên tiếng.

“Cậu cũng kiếm được bộn tiền đúng không?” tôi hỏi.

Kijima lúc này chìm đắm trong hồi tưởng về quá khứ vàng son của mình và không dám nhìn tôi. Hắn đưa một ngón tay múp míp lên gãi cái cằm nhão đã chảy xệ xuống của mình.

“Đúng vậy. Tôi có phạm một số sai lầm khi còn trẻ. Nhưng cũng vì bồng dung tôi bị người ta tống cổ ra khỏi trường - nhờ vào sự phản bội của chị.”

“Đó không phải là phản bội. Giáo sư Kijima chả viết trong thư là cô ấy tới xin lời khuyên đó sao,” Mitsuru nói.

Kijima nhún vai bảo, “Đó chính là sự phản bội. Người bạn này của chị từ lâu đã nuôi dưỡng một mối tị hiềm ghê gớm với Yuriko. Bản chất của chị ta là thế.”

“Cậu sai rồi. Cô ấy chỉ lo lắng cho Yuriko mà thôi,” Mitsuru lại bảo.

“Chị nghĩ vậy sao? Vậy thì thôi, chuyện gì qua rồi thì cứ để cho nó qua đi nhưng tôi có nhiều chuyện phải nói ra bằng được,” Kijima nói. “Lúc đó tôi

sắp vào năm cuối cùng trung học, mọi người biết đấy. Mười tám tuổi. Khi tôi về tới nhà thì bà già đang khóc lóc còn thằng em thì giận dữ nhìn tôi nhất định không chịu nói gì. Ngay khi ông già về tới nhà, ông ấy dang tay tát luôn cho tôi một cái vào mặt. Từ đó tới giờ, bên tai phải của tôi không còn được như trước nữa. Ông già tôi là người thuận tay trái và khi ông ấy ra đòn thì vô cùng lợi hại. Tôi không khóc nhưng đau kinh khủng. Bố tôi hét lên, “Tao không muốn nhìn thấy mày nữa. Đừng có bao giờ chường mặt ra trước mặt tao nữa!” mẹ tôi tìm mọi cách làm dịu tình hình nhưng vô ích. Ông già vốn cứng đầu. Thế nên tôi bảo ông ấy, “Vì bố cũng muốn làm chuyện đó với cô ấy. Yuriko bảo con thế. Bố đuổi bọn con ra khỏi trường chỉ vì bố không thể có được cô ấy.” Nghe thế ông ấy lại vả cho tôi một phát nữa vào mặt, đúng chỗ lúc nãy nhưng còn mạnh hơn khiến tôi hét lên, “Ông đúng là thằng ngu. Tôi sẽ gặp ông trước tòa!” Ông ấy lại bảo, “Bố đã nhân nhượng quá lâu rồi. Thử đặt con vào vị trí của Yuriko mà xem.” Nhưng sự thật là Yuriko rất thích việc mà cô ấy đang làm. Giờ nghĩ lại tôi mới nhận thấy rằng tôi nên kệ, cứ đồng ý với những gì ông ấy nói. Đó là lý do tại sao tôi lại khóc khi đọc thư của ông già. Sau bằng ấy năm, ông ấy đã thay đổi. Còn tôi thì vẫn bị ám ảnh bởi quá khứ.”

“Thôi nào, đi vào trọng tâm của vấn đề đi,” tôi nói. “Sau đó, cậu và Yuriko đã làm gì?”

“Sau khi bị đuổi khỏi nhà, chúng tôi quyết định dọn tới ở chung nên đi tìm một căn hộ. Chúng tôi cần khoảng ba triệu yen nhưng cả hai đều có khá nhiều tiền để dành nên đã thuê được một căn hộ sang trọng ở Aoyama. Thật ra chúng tôi muốn thuê một chỗ ở Azabu nhưng nó hơi gần trường nên lại thôi. Căn hộ mới của chúng tôi có hai phòng ngủ, mỗi đứa một phòng. Ngày hôm sau tôi đưa Yuriko ra ngoài làm việc. Trước hết tôi đưa cô ấy tới các đại lý người mẫu và kiếm được một số việc ở đó. Nhưng công việc làm mẫu không trụ được lâu. Tôi đã nói với mọi người là tại sao rồi. Sớm muộn thì Yuriko cũng sẽ tự dẫn khách về nhà. Tôi không hề nói dối. Yuriko là gái điếm từ bản chất.”

Tôi gật gù về phóng đại. Đúng thế. Yuriko là loại đàn bà không thể nào sống thiếu “nước”. Nó cần nước để thúc đẩy quá trình thổi rửa của mình.

“Vào lúc đó thì có một người đàn ông xuất hiện và muốn trở thành ông

chủ thuê bao của cô ấy. Ông ta kiếm được bộn tiền từ kinh doanh địa ốc. Tôi nghĩ chắc phải đi kiếm cho mình một căn hộ khác nhưng cuối cùng tôi không phải chuyển đi vì ông ta mang Yuriko tới chỗ của mình ở Daikanyama. Ông ta trả một khoản lớn rồi giữ Yuriko lại làm tình nhân. Thế là Yuriko không cần tới người quản lý nữa. Tôi ở lại căn hộ ở Aoyama một thời gian nhưng sau đó phải rời đi vì tiền thuê nhà tăng lên. Và tôi bắt đầu tụt dốc từ đó. Nghe cứ như tiểu thuyết đúng không?”

Mitsuru, người từ nãy giờ chỉ im lặng lắng nghe, cắn môi và bảo, “Có một điều tôi không hiểu được là nếu cậu và Yuriko sống cùng nhau sao cậu lại có thể để cô ấy đi vào con đường bán dâm được chứ? Thế quan hệ giữa hai người là gì?”

“Là gì? Tôi cũng tự hỏi?” Kijima nhìn lên trần nhà. “Thẳng thắn mà nói, giữa hai chúng tôi chỉ là chuyện làm ăn, mối quan tâm chung của chúng tôi là kiếm ra tiền.”

“Hai người không có tình cảm lãng mạn gì à, khi mà Yuriko là một người đẹp như thế?”

“Không thể có chuyện đó. Vì tôi là người đồng tính.”

Tôi há hốc mồm ra vì ngạc nhiên. Thật đáng trách! Sao lại có thể để Yuriko trong tay một con quái vật như thế này? Tôi bất giác nhìn về phía thằng bé. Yuriko lúc này đang đeo tai nghe và gật gù theo điệu nhạc, mắt nhắm lại. Mitsuru lại gõ gõ vào mấy chiếc răng cửa của mình: tap, tap, tap.

“Cậu đã như thế từ hồi đi học à?”

“Tôi cũng chẳng biết. Tôi cũng phải thừa nhận rằng hơi lạ khi một kẻ đồng tính như tôi lại suốt ngày bám theo Yuriko như cái đuôi. Tôi đoán là có cái gì đó ở cô ấy khiến đám đàn ông phát cuồng nhưng tôi thì chẳng cảm thấy gì. Sau khi chúng tôi dọn ra sống cùng nhau, tôi cảm thấy bị thu hút bởi một trong những người đàn ông thường tới thăm cô ấy. Đó là một tay yakuza trung niên. Tôi nhận thấy mình ghen tị với Yuriko. Lúc đó tôi mới hiểu ra.” Kijima lim dim, rõ ràng là đang khoái trá với những tiết lộ của mình. “Sau khi Yuriko và tôi chia tay, tôi bắt đầu quản lý những người khác, cả nam cả nữ. Tôi có kinh nghiệm nên công việc tiến triển thuận lợi. Thỉnh thoảng tôi và Yuriko cũng gặp nhau và tôi vẫn giới thiệu cho cô ấy vài mối. Nhưng sau đó nhiều năm chúng tôi cố tránh không chạm trán nhau.”

“Vì sao?” Mitsuru hỏi.

“Cả hai chúng tôi đều thay đổi. Tôi phát phì còn Yuriko thì già đi. Cả hai đều biết rõ thời hoàng kim trước kia của đối phương. Có thời gian Yuriko chỉ cần bước ra đường là đàn ông giẫm đạp lên nhau để có được cô ấy. Đàn ông giống như đất nặn trong tay cô ấy. Thế nhưng sau này dù cố gắng cô ấy cũng không thể kiếm nổi một khách hàng tử tế. Tôi biết là cô ấy đã mất đi quyền năng của mình. Chuyện này tôi cũng không thể nói dối được. Yuriko bắt đầu giữ khoảng cách. Tôi cũng thấy nhẹ lòng khi cô ấy không liên lạc nữa. Đó cũng là khi tai nạn xảy ra. Khi nghe tin cô ấy bị sát hại rồi tới Kazue thì tôi bắt đầu hiểu ra công việc của tôi có thể trở nên nguy hiểm như thế nào. Đó là lý do tại sao khi Johnson nhờ tôi trông Yurio một thời gian thì tôi đã vui vẻ nhận lời. Giống như một sự ăn năn hối lỗi.”

“Cậu không nên giữ Yurio ở chỗ cậu,” tôi nói.

“Sao lại không?”

Mitsuru nhìn tôi vẻ ngạc nhiên nên tôi trả lời rành rọt, “Vì tôi là người thân của thằng bé. Với lại bạn không thể đảm bảo rằng công việc của Kijima hay bản thân cậu ta có thể tạo ra một môi trường tốt cho thằng bé. Tôi sẽ chăm sóc Yurio. Thằng bé có thể đi học từ nhà tôi. Tôi sẽ liên lạc với ông ngoại nó ở Thụy Sĩ. Ông ấy hẳn sẽ gửi tiền cho Yurio.”

Thật ra kể từ khi Yuriko bị giết, tôi chưa hề liên lạc với cha tôi ở Thụy Sĩ. Đúng là một người cha lạnh lùng. Nhưng nếu ông ta biết về Yurio, thế nào ông ta cũng gửi tiền về cho thằng bé.

“Chị có quyền có ý kiến của riêng mình, nhưng...” Kijima nhìn tôi một lượt rồi nhếch mép cười. Hắn ta hẳn đang nghĩ một người phụ nữ xấu xí như tôi thì không hợp để trông nom một cậu bé xinh đẹp như thế. Tôi giận dữ đứng dậy.

“Thôi được. Hãy đi hỏi Yurio xem sao.”

Tôi tới chỗ Yurio đang ngồi. Hai mắt nó nhắm lại còn người thì đu đưa theo điệu nhạc. Tôi không biết nó có cảm nhận được sự hiện diện của tôi hay không. Nhưng nó chợt mở to đôi mắt mù lòa của mình ra. Lòng mi thằng bé rất dài, đôi đồng tử màu nâu và lòng trắng của đôi mắt trong suốt. Thằng bé mới xinh đẹp làm sao. Đôi lông mày sẫm viền quanh mắt nó một cách hài hòa.

“Yurio này, sao cháu không tới ở với bác? Bác sẽ rất vui được trông nom cháu. Cháu đã ở với bố lâu quá rồi, bác nghĩ cháu nên ở với một người phụ nữ Nhật một thời gian. Cháu có thích không?”

Yurio mỉm cười, hàm răng trắng lấp lóa.

“Bác là người thân duy nhất còn lại trong gia đình có thể chăm sóc cho cháu. Hãy tới nhà bác. Chúng ta sẽ cùng sum họp, được không?”

Tôi thấy tim mình đập thành thịch trong khi cố thuyết phục Yurio. Đột nhiên yêu cầu thẳng bé như vậy hẳn dễ làm nó sợ và từ chối, và thế là hết.

“Bác sẽ mua cho cháu một cái máy tính chứ?” Yurio hỏi, mắt nhìn vào khoảng không trước mặt.

“Cháu biết sử dụng máy tính không?”

“Có ạ, cháu học ở trường mà. Cháu chỉ cần có một phần mềm thích hợp. Nếu có được một phần mềm xử lý âm thanh thì cháu có thể sử dụng được các tính năng của máy tính. Cháu muốn sáng tác nhạc trên nền máy tính nên cháu rất cần đến nó.”

“Được rồi. Bác sẽ mua cho cháu một cái.”

“Tuyệt quá! Vậy thì chắc là cháu sẽ đi với bác.”

Tôi sung sướng không nói nên lời, chỉ biết lẩm bẩm một mình, “ta sẽ mua máy tính cho cháu, ta sẽ mua máy tính cho cháu.”

• 3 •

Tôi mang Yurio về ở cùng trong căn hộ chính phủ trợ cấp cho ông ngoại ở quận P. Trước đây Johnson gửi Yurio vào một trung tâm khiếm thị ở Osaka. Thằng bé đã học ở đó từ năm đầu tiên tiểu học cho tới giờ nên thỉnh thoảng nó lại nói giọng địa phương ở Osaka khiến tôi phì cười. Thằng bé có một khuôn mặt xinh xắn tới mức cứ như thể nó từ một hành tinh khác đến, tính tình thì chân thật, ít nói. Nó chỉ quan tâm duy nhất tới một thứ, đó là âm nhạc. Yurio là một cậu trai trẻ thông minh gần như không cần tới sự chăm sóc đặc biệt của người khác. Một cậu bé quá đẹp xinh xắn như thế lại là máu mủ ruột thịt của tôi. Tôi gần như không tin đó là sự thật.

Số phận của con người thật là kỳ lạ. Tôi thực sự tin rằng tôi đang sống lại những ngày êm ả, yên bình như với ông ngoại trước đây, khi ông hoàn toàn phụ thuộc vào tôi, khi ông chỉ có một mình và cần được giúp đỡ. Và bây giờ là Yurio, bị mù cả hai mắt, cũng cần phải dựa vào tôi để sống. Tôi hình dung ra thằng bé cũng thích ở với tôi.

“Cháu có tin tức gì của bố cháu không?” tôi hỏi Yurio.

Tôi cứ lo là Johnson sẽ về đón Yurio đi mất nên thỉnh thoảng lại hỏi thằng bé.

“Ông ấy gọi tới chỗ chú Kijima mấy lần. Nhưng cháu thực sự đã không ở với bố từ lâu rồi. Cháu thích chú Kijima hơn nhiều.”

Cháu thích hẳn ta á? Bụng tôi sôi lên vì ghen tức.

“Cháu thích gì ở cái kẻ xấu xa, vô trách nhiệm ấy?”

“Chú ấy đâu có vô trách nhiệm. Chú ấy rất tử tế với cháu. Chú ấy còn bảo nếu cháu cần chú ấy sẽ mua cho cháu một cái máy tính. Chú ấy đã hứa với cháu như vậy.”

Lúc đó tôi không kiếm được nhiều tiền nên việc thằng bé nhắc đến cái máy tính khiến tôi lo lắng. “Nhưng mà chú ấy vẫn chưa mua gì cho cháu đúng không. Kijima là một kẻ rất mưu mô. Hẳn ta chỉ dùng máy tính làm cái cớ để cho cháu vào trông thôi và rồi cháu sẽ nhận ra sai lầm của mình. Nhưng bác không thể để chuyện đó xảy ra, bác đã cứu cháu khỏi tay một con quỷ dữ.”

“Bác nói gì vậy? Cháu chả hiểu gì cả.”

“Thôi được rồi. Cháu không có gì phải lo lắng. Chỉ là trước đây, bác có trải qua vài chuyện không hay với hẳn ta khiến hai bên không qua lại nữa. Đó là một câu chuyện dài. Bác nghĩ tốt hơn là cháu không nên biết. Kijima chính là người đã dẫn mẹ cháu tới tai họa. Khi nào cháu lớn bác sẽ kể cho cháu nghe.”

“Cháu chả bao giờ gặp mẹ nên cháu cũng chả quan tâm nếu bác muốn kể về bà ấy hay không. Cháu chỉ nghe bố kể lại. Cháu nghĩ có lẽ bà ấy ghét cháu. Khi cháu còn nhỏ, chuyện đó khiến cháu rất buồn nhưng giờ thì cháu quen rồi. Cháu thực sự chả còn nghĩ tới nó nữa.”

“Yuriko là người chỉ biết nghĩ tới bản thân mình. Nó không giống bác. Nó thường hành hạ bác nên bác hiểu cảm xúc của cháu. Bác sẽ trông nom

cháu cho tới hết đời, nên cháu đừng lo. Cháu có thể ở với bác mãi mãi.”

Vì Yurio chẳng thích gì ngoài âm nhạc nên nó chỉ trả lời cho qua chuyện rồi lại đeo tai nghe lên. Tiếng nhạc phát ra từ tai nghe là thứ nhạc rap hát bằng tiếng Anh mà tôi không hiểu gì. Trước đây ở trường khiếm thính, Yurio học nghề lên dây đàn piano. Tuy việc học bị cắt ngang, thằng bé cũng không than phiền gì cả. Suốt ngày nó chỉ nghe nhạc bằng tai nghe, thỉnh thoảng có đứng dậy đổi chỗ một chút cho tới lúc lên giường đi ngủ.

“Yurio, lớn lên cháu muốn làm gì?”

Thấy tôi lại hỏi, thằng bé tháo tai nghe ra nhưng không có vẻ gì là bực mình. “Thì làm gì đó liên quan tới âm nhạc, cháu đoán thế.”

“Một người lên dây đàn piano?”

“Không ạ. Cháu thích sáng tác âm nhạc cơ. Đó là lý do tại sao cháu cần có một chiếc máy tính. Cháu biết là nói ra thì hơi lạ lùng, nhưng cháu nghĩ là mình có tài.”

Tài năng. Hai từ này khiến tôi bần rùn. Yuriko thì xinh đẹp như yêu quái, giờ tới con trai của nó, vẻ ngoài cũng chẳng thua kém gì mẹ, lại được trời phú thêm tài năng hơn người. Tôi tự hỏi không biết tôi có thể làm gì để giúp thằng bé phát triển tài năng của mình.

“Bác hiểu rồi. Để xem bác có thể làm gì giúp cháu được.” Tôi thở dài và nhìn quanh căn phòng tuềnh toàng của mình. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cháu lại bỏ tới chỗ bố mình?”

“Thì cháu cũng thích đi Mỹ để thưởng thức thứ nhạc rap đích thực. Cháu biết gia đình bố cháu ở Boston. Ông ấy đã quay trở lại đó sau khi ly dị với người vợ Nhật. Cháu nghe nói ông ấy tái hôn với một người đã có một đứa con trai mười tuổi, và cậu bé đó mới là người thừa tự của ông ấy thế nên cháu chẳng có lý do gì để tới đó cả. Cháu sẽ chỉ làm kẻ ngáng đường thôi.” Yurio có vẻ nhẹ nhõm sau khi nói ra điều này. “Âm nhạc là tất cả những gì cháu có,” thằng bé tiếp tục. “Sống giữa âm nhạc là số phận của cháu.”

Tôi khẽ vuốt má Yurio. Tôi sẽ thay thế Yuriko làm người mẹ mà nó chưa bao giờ có. Yurio mỉm cười ngọt ngào.

“Cháu lúc nào cũng mong có được tình thương của mẹ. Nên cháu rất vui khi được ở đây với bác.”

Yurio không thể nhìn được nhưng có thể cảm nhận bằng trái tim. Tôi cảm

lấy tay thẳng bé và đặt lên má mình.

“Bác giống y như mẹ cháu. Mẹ cháu cũng có một khuôn mặt như bác. Cháu có thể chạm vào mặt bác và cháu sẽ hiểu.”

Yurio rút rè chìa tay ra. Tôi nắm lấy bàn tay to lớn và lạnh lẽo của thẳng bé đặt lên mũi và mắt mình,

“Mọi người luôn nói rằng mẹ và bác rất đẹp. Đây, cháu có cảm thấy không? Mắt hai mí này. Mắt bác to và mũi thì thanh. Lông mày thì giống như của cháu, cong cong thanh tú. Môi dày và hồng. Cũng giống như cháu nhưng chắc là cháu không biết.”

“Không ạ, cháu không thể.”

Đây là lần đầu tiên câu trả lời của Yurio phảng phất một nỗi buồn.

“Nhưng cháu không nghĩ khiếm thị khiến cháu tàn tật. Cháu đã may mắn được trời phú cho một tài năng, tài năng ấy cho phép cháu dần thân và sống trong thế giới đẹp đẽ của âm nhạc. Định mệnh của cháu là sống để nghe nhạc và sáng tác ra những tác phẩm âm nhạc trước đây chưa từng có.”

Thật là một mong ước giản dị, tuyệt vời. Tôi cảm thấy như mình vừa bị rơi vào một giếng dầu trước một cậu bé trong sáng như Yurio. Bản năng làm mẹ bỗng trỗi dậy trong tôi giống y như thứ chất lỏng đen đúa sền sệt ấy phun lên từ lòng đất. Tôi sẽ kiếm tiền cho thẳng bé. Tôi phải mua cho nó một chiếc máy vi tính. Tôi quyết định sẽ xin tiền ba tôi ở Thụy Sĩ. Tôi lục quyển danh bạ điện thoại cũ và tìm thấy số điện thoại của ông.

“Xin chào. Là con. Con gái ba đây.”

Một người phụ nữ trả lời bằng tiếng Đức. Đó hẳn là người phụ nữ Thổ Nhĩ Kỳ mà ba tôi đã lấy làm vợ. Bà ta đưa ngay điện thoại cho ba tôi. Giọng ba tôi nghe già cỗi và ông gằn như không còn nhớ tiếng Nhật nữa.

“Xin lỗi, không báo chí!”

“Ba à. Ba có biết Yuriko có một đứa con trai không?”

“Không báo chí.”

Và ông gác máy. Tôi thất vọng quay ra nhìn Yurio. Thằng bé có một vẻ mặt như muốn nói, cháu đã bảo bác rồi mà. Rồi nó quay đi và nhắm mắt lại, khuôn mặt thẳng bé giống Yuriko như tạc. Tôi tự hỏi không hiểu trong thế giới của nó, thằng bé liệu có thể tạo ra những hình thù đẹp đẽ từ âm thanh. Tôi thì không thể chấp nhận những gì mà tôi không tận mắt nhìn thấy. Tôi có

thể nhìn thấy sắc đẹp. Nhưng sắc đẹp khiêm thị của Yurio với tôi thật vô nghĩa. Vì mặc dù tôi có một đứa con xinh đẹp như thế, nhưng tôi lại không thể chia sẻ thế giới của nó. Thật là kinh khủng, không phải vậy sao. Và thật buồn. Tôi thấy lòng nặng trĩu thương đau như một kẻ thất tình. Tim tôi quặn thắt. Tôi chưa hề trải qua cảm giác này trong đời.

“Có ai đến đây.”

Yurio bỏ tai nghe ra và lắng nghe trong khi tôi chịu chẳng nghe thấy động tĩnh gì. Trong lúc tôi nhìn quanh quất trong nhà về hoài nghi thì có tiếng gõ cửa. Thính giác của Yurio quả là nhạy bén.

“Là tớ đây! Mitsuru đây.”

Mitsuru đang đứng trong bóng tối lờ mờ của hành lang tòa nhà. Cô ta vận một vest màu lam sáng, một chiếc áo choàng màu be khoác trên tay. Đó là một trang phục mùa xuân làm sáng bừng cả khu hành lang u tối.

“Tớ không thể tin được bạn vẫn sống nguyên ở một chỗ từ hồi đi học. Tớ vào được chứ?”

Mitsuru nhìn vào phía trong căn hộ vẻ rụt rè như thể sợ phải bước vào. Tôi không có sự lựa chọn nào khác ngoài mời cô ta vào. Cô ta cúi gập người chào theo đúng nghi lễ rồi cởi giày cao gót ra đặt chúng gọn ghẽ bên cạnh cửa. Cô ta nhìn chiếc áo ni to đùng của Yurio đặt ở gần đó và mỉm cười. Tôi không hiểu cô ta tới đây làm gì. Trông cô ta còn hoạt bát hơn cả lần gần đây nhất tôi gặp cô ta ở tòa án. Và đây tự tin. Cô ta đã dần dần tìm lại chính mình.

“Xin lỗi đã xuất hiện đường đột như thế này. Nhưng tớ có vài tin mới muốn chia sẻ với bạn.”

Mitsuru ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn uống trà. Cô ta đặt áo khoác và túi xách tay xuống, toàn là những thứ mới tinh và hẳn rất đắt tiền. Tôi đun một ấm nước, vừa pha trà vừa trông chừng Mitsuru. Tôi vẫn dùng những túi trà Lipton như thời ông ngoại còn sống ở đây. Tôi vẫn ngoan cố như thế. Một khi tìm được thứ mình thích thì rất ghét thay đổi.

“Bạn bảo là có tin mới gì cơ?”

“Tớ vừa ly dị xong và sẽ cưới Kijima.”

Kijima? Kijima nào? Chắc chắn không phải là Takashi Kijima rồi. Nhưng nếu cô ta tới để mang Yurio đi thì sao? Thấy vẻ hoảng hốt của tôi, Mitsuru

phá lên cười và lắc đầu.

“Kijima bố, ngọc ạ. Giáo sư Kijima. Bọn tớ vẫn thường xuyên trao đổi thư từ và cuối cùng quyết định sẽ kết hôn. Giáo sư Kijima bảo thế này: Kết hôn với em sẽ là nhiệm vụ cuối cùng của tôi với tư cách là một nhà sư phạm.”

“Ái chà, xin chúc mừng.”

Tôi chúc cô ta lấy lệ. Dĩ nhiên, tôi đã có Yurio rồi nên chẳng thêm ghen tị với cô ta. Nhưng tôi vẫn đang buồn vì Yurio có thể giới âm nhạc của riêng nó. Tôi không thể xâm phạm thế giới đó, có vậy thôi. Tôi không thể nào tỏ ra vui mừng được. Tâm áo giáp mà tôi đan bằng sự độc ác đang mỏng dần. Trong khi Mitsuru thì ngời ngời hạnh phúc.

“Vậy là giáo sư Kijima cảm thấy có nghĩa vụ phải giải cứu cô sinh viên xuất sắc của mình?” Tôi cạnh khóe. “Và biến thành mẹ ghẻ của thằng con béo ú của ông ấy?”

“Chắc thế. Đó cũng là lý do tại sao tớ tới đây, với một thông điệp của Takashi dành cho bạn.” Mitsuru lôi từ trong túi ra một chiếc phong bì. “Đây. Con ghẻ tớ, như bạn nói, bảo tớ đưa cái này cho bạn. Xin bạn hãy nhận lấy!”

Tôi nhìn chiếc phong bì, hy vọng là nó đựng tiền. Thế nhưng tôi chỉ tìm thấy hai quyển sổ ghi chép cũ.

“Đây là hai quyển nhật ký của Kazue Sato. Cô ấy gửi cho Kijima ngay trước khi bị giết. Kijima định đưa cho cảnh sát khi biết tin cô ấy bị hại nhưng trong đó cô ấy lại viết về công việc của cậu ta nên cậu ta sợ sẽ bị bắt vì tội tạo điều kiện và tổ chức bán dâm. Cậu ta tới tòa lần đó là để tìm cách đẩy chúng đi. Cậu ta định đưa chúng cho tớ nhưng tớ còn đang lo sốt vó lên vì bị cảnh sát theo dõi nên cũng chả muốn chuốc thêm rắc rối. Nhưng bạn là chị gái của nạn nhân thứ nhất và là bạn của nạn nhân thứ hai. Không ai có quan hệ gần gũi với hai người họ hơn bạn. Thế nên người nên giữ hai quyển nhật ký này chính là bạn. Vậy xin bạn đừng làm bộ làm tịch nữa mà hãy nhận lấy chúng.”

Mitsuru tuôn ra liền một mạch rồi đẩy cái gói đó ra trước mặt tôi. Kazue bị sát hại và rồi nhật lý của cô ta xuất hiện ở đây. Đúng là điềm dữ. Tôi vội đẩy chúng ra xa. Mitsuru đẩy chúng lại. Chúng tôi cứ chơi trò đẩy tới đẩy lui gói nhật ký trên mặt bàn cho tới khi Mitsuru nổi giận. Cô ta trừng mắt nhìn

tôi. Tôi cũng lờm lại. Tôi không muốn đọc nhật ký của Kazue. Thật vậy. Tôi chẳng quan tâm tới việc Zhang chính là thủ phạm giết hại cô ta hay một người hoàn toàn khác, vì nó chẳng liên quan gì tới tôi. Nhưng Mitsuru nhất định không chịu bỏ cuộc.

“Xin bạn đây,” cô ta nài nỉ. “Hãy cầm lấy và đọc chúng.”

“Tôi không muốn. Xui lắm. Chúng đúng là diêm gở.”

“Diêm gở?” Mitsuru trông có vẻ phật ý. “Bạn định nói chúng là diêm gở bởi chúng có liên quan tới một người phụ nữ như tôi chứ gì? Một phụ nữ có tiền sử phạm tội?”

Từ Mitsuru toát ra một sức mạnh kỳ lạ khiến tôi phải e dè. Đó hẳn là sức mạnh của tình yêu. Chỉ cần tưới nước vào một cái cây là nó sống lại, bám rễ sâu vào lòng đất rồi vươn lên, ngẩng cao đầu, chẳng sợ gì mưa gió. Đó là ấn tượng của tôi về Mitsuru. Những người phụ nữ cần nước đều trở nên đáng sợ. Yuriko cũng từng như vậy. Cuối cùng tôi cũng lên tiếng, “Tôi không nghĩ bạn là diêm gở hay cái gì đó tương tự. Nếu bạn có vấn đề gì thì chỉ là vấn đề tôn giáo mà thôi.”

“Đổ lỗi cho tôn giáo thì quá dễ, không phải vậy sao? Chính sự nhu nhược của tôi khiến tôi lầm lạc. Vì nó mà tôi tìm tới tổ chức tôn giáo ấy. Thậm chí giờ nghĩ lại tôi vẫn không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện đó. Thật kinh khủng khi phải nhìn nhận điểm yếu của mình. Đau đớn không tưởng tượng được. Nhưng bạn thì thậm chí còn chẳng bao giờ nghĩ tới điểm yếu của mình hay cố gắng khắc phục chúng đúng không? Tôi biết bạn lúc nào cũng mang trong lòng một mối tự ti đối với Yuriko. Điều đó khiến cho bạn trở nên yếu đuối. Nhất là khi bạn không hề cố gắng đánh bại nó.”

“Đừng có lên lớp tôi. Nhưng mấy quyển nhật ký này thì có liên quan gì tới tôi?”

Tất cả những chuyện này thật đáng ngờ. Sao Mitsuru lại cứ muốn tôi đọc chúng bằng được?

“Tôi nghĩ tốt nhất là để bạn đọc chúng và tự tìm ra. Takashi cũng bảo thế. Vì bạn và Kazue chơi thân với nhau. Kazue gửi chúng cho Takashi vì cô ấy muốn có ai đó đọc chúng, điều đó thì rõ rồi. Nhưng cô ấy không muốn chúng bị cảnh sát, nhân viên điều tra hay quan tòa đọc. Cô ấy muốn nó được đọc bởi một người từ thế giới của cô ấy.”

Tôi tự hỏi không hiểu cô ta lấy bằng chứng ở đâu để đưa ra những nhận xét như thế. Như các bạn biết đấy, tôi và Kazue không hề thân thiết chút nào. Chúng tôi vào trường cùng một thời gian. Cô ta bắt chuyện với tôi khiến tôi đành phải trả lời. Mọi chuyện chỉ có thế. Đôi khi chúng tôi có vài hiểu lầm nên phải dàn xếp cho qua chuyện. Nhưng sau sự kiện thư tình gửi cho Takashi Kijima thì lòng kiêu hãnh của cô ta bị tổn thương và bắt đầu tránh mặt tôi.

“Bạn là người duy nhất đã từng tới nhà cô ấy phải không? Cô ấy cũng là một kẻ cô độc giống y như bạn.”

“Tớ nghĩ Takashi Kijima nên giữ chúng. Cô ta gửi chúng cho cậu ta vì cô ta thích cậu ta. Thế không có thư đi kèm à?”

“Chả có bức thư nào. Chỉ có hai quyển nhật ký. Nếu bạn muốn hỏi tại sao cô ấy lại biết địa chỉ cậu ta thì tớ sẽ trả lời nhưng tớ cũng không chắc lắm. Có vẻ như là Takashi biết chủ khách sạn nơi có công ty dịch vụ gái gọi mà Kazue làm việc. Cậu ta bắt gặp Kazue một lần trước cửa khách sạn. Tớ nghĩ cậu ta đã đưa danh thiếp cho cô ấy.”

“Thế sao không gửi về nhà cô ta? Nếu tớ gửi thư từ chỗ làm thì sẽ không mất tiền.”

Mitsuru lườm tôi một cái. “Bạn mà dám làm thế. Tớ không nghĩ là mẹ Kazue sẽ muốn đọc những thứ đó. Tớ không biết mẹ và con gái có thể gần gũi nhau tới mức nào nhưng có những thứ mà mẹ cô ấy không cần phải biết.”

“Vậy thì tại sao tớ lại nên đọc chúng? Giải thích xem nào.”

Giải thích xem nào. Đó chính là cái câu mà Kazue luôn sử dụng hồi đi học. Tôi mỉm cười một cách chua chát khi nhớ lại điều đó. Mitsuru nhìn sang chỗ khác, tay lại gõ gõ vào mấy chiếc răng cửa. Yurio đang ngồi xếp chân chữ ngũ ở phòng bên cạnh, đeo tai nghe, lưng quay về phía tôi. Nhưng thằng bé không đu đưa theo điệu nhạc. Tôi tự hỏi không hiểu nó có đang cố tình nghe trộm chúng tôi với thính giác nhạy bén của mình hay không. Tôi không muốn nó biết về điểm yếu của tôi nên bắt đầu thấy hối hận vì đã để Mitsuru vào nhà. Thế rồi cô ta đột nhiên dừng lại, quay sang nhìn tôi chằm chằm.

“Bạn không muốn biết tại sao cô ấy đi vào con đường mãi dâm à? Tớ thì

tớ rất muốn biết. Nhưng tớ không muốn dính dáng thêm vào chuyện này nữa. Tay tớ đã nhúng đầy chàm do tớ tự gây ra rồi. Tớ không có đủ khả năng bao đồng thêm chuyện của Kazue. Tớ phải nghĩ cho bản thân và những người xung quanh tớ: gia đình tớ, giáo sư Kijima và tất cả những người mà tớ đã giết hại. Chừng nào chưa chinh đốn lại được chính cuộc đời mình thì tớ sẽ không quay lại phiên tòa nữa. Tớ đã có thể gặp lại bạn sau bằng ấy năm và nói chuyện với Takashi. Nhưng giờ tớ bắt đầu phải nghĩ về vấn đề của chính mình và chỉ của mình mà thôi. Bạn thì khác. Bạn sẽ tiếp tục tới phiên tòa vì cái chết của Yuriko, đúng không? Và bạn sẽ phải trông nom Yurio, con trai cô ấy. Bạn phải làm vậy vì bạn là chị của cô ấy. Còn tại sao bạn phải dính dáng tới Kazue thì đấy, đọc nhật ký của cô ấy rồi bạn sẽ biết.”

Tôi nhớ Yuriko có viết trong nhật ký của mình là nó có gặp Kazue tại một trong những con hẻm bên cạnh cái khách sạn tình yêu ở đường Maruyama. Có lẽ những gì xảy ra sau đó sẽ được ghi lại trong nhật ký của Kazue. Tôi nửa muốn đọc chúng, nửa không. Tôi do dự cầm gói giấy lên và nhìn vào trong.

“Thế cô ta viết gì?”

“Ha ha, thấy chưa! Tính tò mò của bạn đã nổi lên,” Mitsuru nói, vẻ đắc thắng. “Bạn không biết cô ấy nghĩ gì sao? Cô ấy đã học hành như điên, y như tớ. Rồi cô ấy ra đời và kiếm được một công việc tốt. Nhưng đấy vẫn chưa được nửa câu chuyện. Tớ không hiểu nguyên nhân gì xui khiến mà cô ấy trở thành một gái điếm tầm thường, đứng đường mời chài đàn ông. Đó là cách nguy hiểm nhất để làm nghề này. Nó khác hẳn với những gì Yuriko làm ở trường trước đó, chỉ để kiếm chút tiền tiêu vặt. Bạn muốn biết chuyện gì đã xảy ra với Kazue, đúng không?”

Tại sao tôi lại phải để Mitsuru lên lớp vì chuyện này? Tại sao tôi lại là kẻ đáng trách? Tôi giận sôi lên. Mitsuru uống cạn tách trà và đặt xuống đĩa khiến nó kêu tách một tiếng. Như thể âm thanh đó là dấu hiệu mà cô ta đang chờ đợi, cô ta bắt đầu mở máy.

“Tớ thì tớ nghĩ thế này này. Có lẽ tớ không nên nói ra nhưng thôi kệ, tớ cứ nói. Bạn và Kazue giống hệt nhau xét trên nhiều góc độ. Cả hai đều lao đầu vào học tới mất trí. Bạn học ở mọi nơi mọi lúc, luôn cố gắng hết mình và cuối cùng đã thi đỗ được vào trường Q. Nhưng vào được trường rồi thì bạn

phát hiện ra rằng đây không phải chỗ của bạn và bạn không thể nào mà cạnh tranh nổi với các học sinh khác. Thế nên bạn bỏ cuộc. Cả bạn và Kazue đều choáng váng trước sự cách biệt giữa các bạn và những đứa con gái khác trong trường. Các bạn tha thiết mong muốn được thu hẹp khoảng cách. Trở nên phù hợp với môi trường mới hơn. Đầu tiên, các bạn bắt đầu chỉnh lại gấu váy đồng phục cho chúng ngắn hơn. Sau đó bắt đầu đi tất dài tới gối giống những đứa con gái khác. Bạn đã quên rồi sao? Tớ biết nói ra điều này thật bất lịch sự nhưng cuối cùng bạn đã bỏ cuộc vì bạn không có tiền để cạnh tranh với họ. Bạn giả vờ không quan tâm tới thời trang, tới bọn con trai hay thậm chí cả việc học hành. Và bạn quyết định xoay xở để vượt qua quãng thời gian khó khăn ở trường trung học nữ sinh Q bằng cách tự vũ trang cho mình tính cay nghiệt. Càng ngày bạn càng trở nên cay nghiệt. Năm thứ hai cay nghiệt hơn năm thứ nhất, năm thứ ba cay lại còn cay nghiệt hơn cả năm thứ hai. Đó là lý do tại sao tớ lại giữ khoảng cách với cậu.

Nhưng Kazue lại khác, cô ấy nỗ lực tốt bậc để cố gắng hòa hợp với những người khác. Gia đình cô ấy cũng có ít tiền. Cô ấy lại thông minh. Thế nên cô ấy nghĩ rằng cô ấy có thể tìm cách hòa nhập với bọn tớ. Nhưng chính sự quả quyết của cô ấy khiến cô ấy trở thành mục tiêu bị bắt nạt. Cô ấy càng cố gắng thì hậu quả càng thâm trọng. Không ai nhắm tâm hơn bọn con gái tuổi vị thành niên mà Kazue thì lại vô duyên hết chỗ. Và rồi, chính bạn chứ không phải ai khác cũng lên tiếng cười nhạo cô ấy khiến cho chính mình trở thành mục tiêu bị bắt nạt như Kazue. Tớ vẫn nhớ bạn đã khóc như thế nào khi ai đó trong lớp gọi bạn là một kẻ thất bại không xu dính túi. Đó là trong giờ thể dục. Bạn quyết định sẽ hành động như một con chó sói đơn độc, đó là chiến lược tồn tại của bạn. Nhưng có rất nhiều lần bạn đã tụt áo giáp của mình xuống. Chẳng hạn như việc bạn rất thích cái nhẫn mà tất cả mọi người trong lớp đều đặt để đeo trong lễ tốt nghiệp, đúng không?”

Mitsuru nhìn xuống bàn tay trái của tôi. Tôi vội vàng che chiếc nhẫn đi.

“Ý bạn là gì?”

Giọng tôi run run, cay đắng. Mitsuru đang tấn công tôi như thể cô ta đang là một người khác hẳn. Tôi không biết phải phản ứng như thế nào. Tôi những muốn cãi lại, chỉnh cho cô ta một trận. Nhưng cháu trai yêu quý của tôi đang ngồi ở phòng bên lắng nghe.

“Bạn không nhớ sao? Nói ra thật khó nhưng có lẽ tớ sẽ chẳng bao giờ gặp lại bạn nữa nên tớ sẽ nói.”

“Sao cơ, bạn định đi đâu cơ?”

Giọng tôi có vẻ lo lắng nên mặt Mitsuru dịu đi và cô ta phá ra cười.

“Tớ đã bảo bạn là tớ và Kijima sẽ tới sống ở Karuizawa còn gì. Nhưng bạn sẽ không muốn nhìn mặt tớ nữa sau khi tớ nói ra tất cả những gì trong đầu. Tớ không còn muốn im lặng, không có ý kiến vì sợ làm tổn thương người khác. Tớ có thể sẽ làm bạn phật ý khi nói ra điều này nhưng giờ chính là cơ hội của tớ.

Đó là khi bọn mình tốt nghiệp trường trung học nữ sinh Q và chuyển lên trường đại học Q, đúng không? Lúc đó tất cả mọi người quyết định sẽ đánh một cái nhẫn coi như vật lưu niệm về lớp học. Ai cũng đặt cho mình một cái. Đó là một cái nhẫn vàng có khắc biểu tượng của lớp. Tớ đã đánh mất cái nhẫn đó từ lâu rồi nên không nhớ rõ đó là hình gì. Chờ chút. Đừng có nói với tớ rằng bạn đang đeo nó đấy nhé!”

Mitsuru chỉ bàn tay mà tôi đang giấu đi. Nhưng tôi một mực lắc đầu. “Không, cái này là khác. Đây là cái nhẫn tớ mua ở trung tâm thương mại Parco.”

“Thật không? Mà thôi, tớ cũng chẳng quan tâm. Những học sinh học ở hệ thống trường Q ngay từ đầu thì thực sự không quan tâm tới cái nhẫn đó và chẳng bao giờ đeo. Nhưng những người đeo nhẫn đi khoe khắp nơi ở trường đại học chỉ toàn là học sinh mới vào hệ thống trường Q ở bậc trung học. Sau này tớ nghe mọi người nói vậy. Và những người đó đeo chúng với một vẻ hiên ngang như muốn nói rằng họ rất tự hào vì xuất thân là học sinh cũ trong hệ thống trường Q mà lên. Tớ biết chuyện này thật tầm phào, nhưng đừng cười vì lúc đầu nghe kể tớ đã rất ngạc nhiên khi biết người quả quyết đeo nó nhiều nhất, cả ngày lẫn đêm chính là bạn. Giờ nghĩ lại có thể nó chỉ là một lời đồn đại nhằm nhí. Ý tớ là tớ không biết chuyện đó có thật hay không. Nhưng nó khiến tớ ngạc nhiên vì đó là lần đầu tiên tớ nghĩ tớ có thể nhìn thấu bạn.”

“Ai kể cho bạn thế?”

“Tớ không nhớ. Mà nói chung tất cả những chuyện đó đều hết sức ngớ ngẩn. Phải không? Nhưng nếu nhìn trên một khía cạnh khác, có lẽ nó không

vớ vẩn tẹo nào. Mà là rất đáng sợ. Vì nó tiêu biểu cho hệ thống giá trị đang vận hành trong xã hội Nhật Bản hiện nay. Bạn nghĩ tại sao tớ lại dính vào một tổ chức tôn giáo có cấu trúc y như trường Q? Tớ đã tin rằng nếu từ bỏ gia đình mình và gia nhập tổ chức tôn giáo đó, tớ sẽ có một vị trí xã hội cao hơn và sẽ trở thành một nhân vật quan trọng trong giáo phái. Nhưng cho dù chồng tớ và tớ có thực thi tất cả những biện pháp khổ hạnh nhất thì bọn tớ cũng chẳng bao giờ trở thành những người thực sự có quyền lực bên trong giáo phái và sẽ chẳng bao giờ đến lượt bọn tớ được nắm quyền điều hành. Chỉ có người sáng lập ra giáo phái và những người gần gũi với ông ta là có đặc quyền ấy từ lúc sinh ra. Họ mới thực sự là tầng lớp ưu tú. Bạn thấy không? Mọi thứ giống hệt như ở trường Q. Tớ nhận ra điều đó ở trong tù. Tớ nhận ra rằng cuộc đời của tớ đã rẽ nhầm hướng kể từ khi vào học cấp hai ở trường Q và làm mọi cách để hòa lẫn với những người có quyền lực kể từ lúc sinh ra. Tớ cũng giống như bạn. Và Kazue nữa. Chúng ta đều bị chi phối bởi một ảo tưởng. Tớ băn khoăn không biết bọn mình có phải là các nạn nhân bị người khác điều khiển tâm trí?

“Xét trên khía cạnh này, người tự do nhất chính là Yuriko. Con bé là như thế, tự do không ràng buộc, khiến tớ tự hỏi không biết có phải nó tới từ một hành tinh hoàn toàn khác. Một linh hồn tự do như thế! Chính vì vậy mà con bé không thể nào không trở thành cái gai trong xã hội Nhật Bản. Việc con bé trở thành một phần thưởng đối với đám đàn ông không chỉ vì nó đẹp mà chính là vì cái tinh thần tự do ấy. Tớ cho rằng với bản năng của mình, đám đàn ông đã nhìn thấy linh hồn thực sự của con bé. Đó là lý do tại sao con bé có thể quyến rũ được cả một người đàn ông như giáo sư Kijima.

“Lý do khiến bạn không thể nào thoát khỏi mặc cảm tự ti với Yuriko không chỉ vì sắc đẹp của con bé mà còn bởi bạn không bao giờ có được tinh thần tự do của nó. Nhưng giờ vẫn chưa muộn đâu. Tớ đã phạm phải một tội ác nghiêm trọng và sẽ dành cả đời mình để sám hối. Nhưng với bạn thì vẫn chưa muộn. Đó là lý do tớ muốn nói với bạn rằng hãy đọc những quyển nhật ký này.”

Mitsuru nói rồi bước sang phòng bên cạnh nói chuyện với Yurio đây về thân ái, khác hẳn những lời khó nghe mà cô ta vừa buông ra trước đó.

“Yurio. Cô phải đi đây. Xin cháu hãy chăm sóc bác của mình thật tốt

nhé!”

Yurio quay về phía Mitsuru, đôi mắt đẹp của thằng bé nhìn vào khoảng không phía trên đầu cô ta rồi nó từ từ cúi đầu xuống. Tôi thấy mềm lòng trước màu mắt của thằng bé và không còn quan tâm tới những gì Mitsuru vừa nói. Khi tôi bình tĩnh trở lại thì cô ấy đã đi mất rồi.

Trong một giây phút ngắn ngủi, đột nhiên tôi cảm thấy yêu mến Mitsuru như hồi nào. Mitsuru khôn ngoan, thông minh và nhanh nhẹn như một con sóc. Rốt cuộc cô ấy cũng trở về tổ của mình trong một khu rừng lộng lẫy yên bình với giáo sư Kijima. Tôi biết là cô ấy sẽ không bao giờ bỏ nơi ấy mà đi nữa.

Yurio đặt tay lên bàn dò dẫm và chạm vào chiếc phong bì đựng hai quyển nhật ký. Thằng bé rút chúng ta, giữ chặt một lúc rồi bảo, giọng bình tĩnh, rành rọt, “Cháu chỉ cảm thấy ở đây sự hoang mang và thù hận.”

Phần 7.

JIZO, VỊ THẦN CỦA KHÁT VỌNG: NHẬT KÝ CỦA KAZUE

• 1 •

NGÀY 21 THÁNG TƯ

GOTANDA:KT (?), 15.000 YEN

Trời mưa từ sáng. Tôi rời chỗ làm như thường lệ và đi tới ga Shimbashi để lên tàu điện ngầm về Ginza. Người đàn ông đang đứng trước tôi vừa đi vừa không ngớt ngoái đầu lại phía sau. Chắc anh ta đang muốn bắt một chiếc taxi. Mưa nện trên ô của anh rồi bắn tung tóe lên vạt trước chiếc áo khoác hiệu Burberry của tôi, gây ra những vệt ô.

Tôi bực bội quờ quạng trong túi và lôi ra một chiếc khăn mùi soa vừa nhét vào túi ngày hôm trước lau lấy lau để. Mưa ở Shimbashi có màu xám ngoét và hễ rơi vào đâu là để lại vệt ô ở đó. Tôi không muốn phải trả thêm tiền giặt khô. Tôi làm bầm nguyên rửa gã đàn ông khi hắn chui vào xe taxi. “Này, tên khốn kia, nhìn xem anh đã làm gì!” Nhưng khi nhớ lại những hạt mưa nẩy tanh tách bật ra khỏi ô của anh ta như thế nào, tôi chạnh lòng nghĩ tới sự mạnh mẽ của đám đàn ông nói chung. Lòng tôi bỗng tràn ngập một sự khao khát, nhưng không bao lâu sau đó được thay thế bằng sự ghê tởm. Khao khát và ghê tởm. Hai trạng thái cảm xúc đối nghịch này luôn song hành trong suy nghĩ của tôi về đàn ông.

Tàu đi Ginza. Tôi ghét màu da cam của chuyến tàu này. Tôi ghét những cơn gió quạt như roi trong những đường hầm. Tôi ghét tiếng đường ray kêu rín rít. Và tôi ghét cái thứ mùi đặc trưng của chuyến tàu. Tôi có thể đeo tai nghe để tránh các thứ âm thanh khác nhưng đối với mùi hôi thì tôi đành phải chịu. Mà trong những ngày mưa thì thứ mùi này càng trở nên khủng khiếp. Đó không phải là mùi bùn đất. Đó là mùi của đám đông: mùi nước hoa,

thuốc xịt tóc, mùi hơi thở và tuổi tác, mùi đồng phục thể thao, mùi hóa trang và mùi những người phụ nữ trong ngày kinh nguyệt. Con người vốn là tệ nhất. Đó là những nam nhân viên công chức tính tình khó chịu và những nữ nhân viên văn phòng mệt mỏi. Tôi không thể chịu nổi bọn họ. Những người đàn ông sang trọng gây chú ý chả có mấy. Mà nếu có thì họ cũng ngay lập tức có một hành động gì đó khiến tôi thay đổi ý kiến. Lại thêm một lý do nữa khiến tôi ghét đi tàu điện ngầm. Nó có cái gì đó khiến tôi liên tưởng tới chỗ làm của mình. Cái giây phút bước chân xuống tàu điện ngầm đi về hướng Ginza, tôi có cảm giác như bị lôi vào một thế giới đen tối dưới lòng đất, một thế giới ẩn náu bên dưới mặt đường nhựa.

Rồi may quá, tôi có được một chỗ ngồi ở trạm dừng Akasaka. Tôi nhìn tập tài liệu mà người đàn ông ngồi bên cạnh đang đọc. Ông ta có làm cùng lĩnh vực với tôi không? Ông ta làm cho công ty nào? Chức vụ của ông ta là gì? Như cảm thấy cái nhìn dò xét của tôi, ông ta gập tờ tài liệu lại để tôi không đọc được nữa.

Ở văn phòng, xung quanh tôi cơ man nào là giấy tờ, tài liệu. Những chồng giấy tờ chất đầy trên bàn như những bức tường hào vây lấy tôi vì tôi không thích người khác quan sát tôi làm việc. Tôi ngồi đó đằng sau những bức tường giấy, đeo tai nghe và đắm mình trong công việc. Một chồng giấy trắng trải ra trước mặt tôi, bên trái, bên phải cũng vậy. Tôi đã xếp chúng cẩn thận để không bị đổ. Chúng còn cao hơn cả đầu tôi. Tôi muốn xếp chúng lên cao nữa cho tới khi chạm trần và che lấp những bóng đèn huỳnh quang. Đèn nê ông khiến tôi trông nhợt nhạt nên ở chỗ làm tôi phải tô son môi đỏ tươi. Đó là cách duy nhất để khắc phục vẻ mệt mỏi. Và rồi để cân bằng với màu son đỏ tươi, tôi phải đánh mắt màu xanh. Với màu môi và mắt nổi bật như thế tôi tiếp tục phải tô lông mày bằng bút chì sẫm. Nếu vẻ ngoài của tôi không được cân xứng hay có gì ở tôi không được cân bằng thì tôi khó mà tồn tại được ở cái đất nước này. Đó là lý do tại sao tôi vừa cảm thấy khao khát vừa cảm thấy ghê tởm đối với đàn ông, vừa trung thành vừa muốn phản bội công ty của mình. Vừa tự hào, vừa sợ hãi, đúng là một vũng lầy. Không có bùn đen thì cũng chả có kiêu hãnh. Không muốn kiêu hãnh thì chỉ đi quanh quẩn trong bùn. Cái này cần tới cái kia. Và đó chính là thứ mà một người như tôi cần để sống sót.

Gửi cô Sato,

Những tiếng động cô gây ra rất là khó chịu. Xin cô làm ơn nhẹ nhàng hơn một chút khi làm việc. Cô đã làm ảnh hưởng tới những người khác trong văn phòng.

Bức thư để trên bàn tôi khi tôi tới làm việc vào buổi sáng. Nó được soạn thảo bằng máy tính nhưng tôi chẳng thèm quan tâm xem ai đã viết nó. Tôi chộp lấy bức thư và đi tới bàn giám đốc văn phòng, vừa đi vừa cố tình ve vẩy tờ giấy.

Giám đốc văn phòng vốn là sinh viên tốt nghiệp khoa kinh tế trường Đại học Tokyo. Năm nay ông ta bốn mươi sáu tuổi. Ông ta kết hôn với một người phụ nữ cũng làm việc ở trong hãng, học cao đẳng ra và họ có với nhau hai đứa con. Ông giám đốc này có thói chèn ép thành quả của những đồng nghiệp nam và cướp công của các đồng nghiệp nữ. Trước đây ông ta yêu cầu tôi sửa lại một báo cáo mà tôi vừa viết xong. Thế rồi ông ta ăn cắp ý tưởng gốc của báo cáo và dán nhãn thành của ông ta: “Cách tránh những rủi ro liên quan tới giá thành vật liệu xây dựng”. Những hành vi thiếu đứng đắn của ông giám đốc văn phòng nghiên cứu này xảy ra hằng ngày nên cách duy nhất để tôi có thể thành công ở chỗ làm là phải trở nên láu cá hơn ông ta. Vì vậy tôi cố gắng giữ cân bằng, tinh thần sắt đá và tập trung vào những thế mạnh của mình. Đó là cách duy nhất để tôi có thể nhìn rõ bản chất của sự việc. Tôi phải vững vàng và tập trung cao độ.

“Xin lỗi, tôi tìm thấy tờ giấy này trên bàn. Tôi muốn biết ông sẽ xử lý việc này như thế nào?” tôi nói với ông ta.

Ông giám đốc văn phòng lôi cặp kính đọc sách gọng sắt ra đeo vào. Trong khi đọc bức thư một cách chậm rãi, miệng ông ta khẽ cười mỉa. Ông ta cứ tưởng là tôi không nhận ra.

“Thế cô muốn tôi làm gì? Đây có vẻ như là chuyện riêng,” ông ta nói và nhìn bộ quần áo tôi đang mặc, vẻ chê trách. Hôm nay tôi vận một chiếc áo sơ mi bằng vải polyester, váy bó màu xanh hải quân có đính kèm một sợi xích dài bằng kim loại. Hôm qua tôi cũng mặc bộ này, hôm kia và hôm kia cũng thế.

“Ông có thể nghĩ vậy. Nhưng những vấn đề riêng tư ảnh hưởng tới môi trường làm việc chung,” tôi nói.

“Tôi không chắc.”

“Tôi muốn họ đưa ra bằng chứng về việc tiếng động tôi gây ra thực sự là khó chịu và chính xác là cái gì làm họ khó chịu?”

“Bằng chứng?”

Ông giám đốc nhìn về phía bàn tôi vẽ bối rối. Trên bàn tôi, giấy tờ chất thành đống. Ngồi bên cạnh đó là Kikuko Kamei. Kamei đang nhìn chăm chăm vào máy tính của cô ta, tay lướt trên bàn phím vẽ bận rộn. Sau đợt cải tổ nhỏ hồi năm ngoái tất cả các nhân viên văn phòng ở vị trí quản lý đều được phát máy tính riêng. Dĩ nhiên tôi là trợ lý giám đốc nên cũng được một suất. Nhưng những nhân viên thường như Kamei thì không. Nhưng không chịu thua, hằng ngày cô ta hãnh diện mang tới chỗ làm một chiếc máy tính xách tay. Cô ta cũng thay đổi quần áo mỗi ngày. Tới mức một đồng nghiệp phải bảo tôi rằng, “Cô Sato này, sao cô không mỗi ngày diện một bộ khác tới chỗ làm như cô Kamei ấy? Cô sẽ làm cho mọi người hào hứng làm việc hơn đấy.” Nhưng tôi chỉ trả lời cách chua ngoa rằng, “VẬY sao? Nếu các ông tăng lương cho tôi thì tôi sẽ ra ngoài và mua quần áo mới để thay đổi hằng ngày trong cả năm.”

“Cô Kamei, xin lỗi đã làm phiền cô nhưng cô có thể tới đây một lát được không?” ông giám đốc bảo. Kamei nhìn hai chúng tôi. Mặt cô ta biến sắc khi đi tới chỗ chúng tôi vẽ hấp tấp. Tiếng giày cao gót của cô ta kêu rất to khiến những người đang làm việc ngạc nhiên ngẩng hết cả lên nhìn. Cô ta hẳn đã cố ý làm thế.

“Tôi có thể giúp gì cho ông?” Kamei hỏi và chuyển từ ông giám đốc sang nhìn tôi, rõ ràng đang thăm so sánh. Cô ta ba mươi hai tuổi, trẻ hơn tôi năm tuổi. Năm tuổi là cả một thế giới khác. Cô ta gia nhập công ty sau khi bộ luật mới về bình đẳng lao động được ban hành. Tốt nghiệp khoa Luật Đại học Tổng hợp Tokyo nên cô ta vô cùng phách lối. Hơn nữa, cô ta lúc nào cũng diện những bộ quần áo đắt tiền. Nghe nói cô ta chi hơn nửa số tiền lương cho quần áo. Cô ta vẫn sống ở nhà với bố mẹ vì bố cô ta là một quan chức nhà nước về hưu, hiện vẫn còn khỏe nên cô ta rất có điều kiện. Trái lại tôi có một mẹ già ở nhà và đã phải làm việc vất vả để nuôi mẹ và em gái sau khi bố tôi mất. Không hiểu tôi lấy tiền ở đâu ra để mua quần áo đẹp?

“Tôi muốn hỏi cô một chuyện,” ông giám đốc lên tiếng. “Có phải là cô

Sato đã gây ra những tiếng ồn làm ảnh hưởng tới những người xung quanh? Tôi biết hỏi câu này thật không phải nên tôi xin lỗi cô trước nhưng vì bàn cô ở ngay bên cạnh nên tôi nghĩ chắc cô có để ý.”

Ông giám đốc giấu lá thư đi và hỏi Kamei, giả vờ tỏ ra vẻ lãnh đạm. Kamei liếc nhìn tôi, hít một hơi thật sâu rồi nói.

“Tôi bận đánh máy nên chắc là đã tạo ra nhiều tiếng ồn. Tôi quá tập trung vào công việc nên không để ý tới những tiếng ồn mà mình đã gây ra.”

“Tôi không hỏi cô về tiếng ồn mà cô đã gây ra, cô Kamei. Tôi hỏi về cô Sato cơ mà.”

“Ôi!” Kamei tỏ vẻ xấu hổ nhưng tôi nhìn thấu sự độc địa dưới lớp mặt nạ của cô ta.

“Thì... Cô Sato luôn đeo tai nghe nên tôi nghĩ cô ấy không để ý tới những tiếng ồn mà mình gây ra. Ý tôi nói là, chỉ những việc rất nhỏ thôi như khi cô ấy đặt tách cà phê xuống hay khi cô ấy giở tài liệu. Tôi nghĩ là ông cũng biết cô ấy hay mở và đóng ngăn kéo rất to. Nhưng thực sự với tôi chuyên đó không thành vấn đề. Ý tôi là vì ông hỏi nên tôi mới nói ra.”

Sau đó cô ta quay sang tôi nói khẽ, “Tôi xin lỗi.”

“Vậy chúng có ồn tới mức chúng ta phải yêu cầu cô Sato sau này phải cẩn thận hơn không?”

“Ôi không...tôi không định...” Kamei chối phắt. “Chỉ vì ông có hỏi. Tôi nghĩ vì bàn tôi ngay cạnh bàn cô ấy nên tôi mới trả lời. Chỉ có vậy thôi. Tôi nghĩ ông không nên làm lớn chuyện này.”

Ông giám đốc quay sang tôi.

“Vậy được chưa? Cô hài lòng rồi chứ? Tôi nghĩ cô không có gì phải lo cả.”

Ông giám đốc luôn cư xử như vậy. Ông ta không bao giờ có trách nhiệm trước bất cứ việc gì, chỉ toàn tìm cách đẩy nó cho người khác. Kamei nhìn ông ta vẻ lúng túng.

“Xin lỗi giám đốc, nhưng tại sao ông lại cho gọi tôi? Chuyện này thì có gì liên quan tới tôi? Tôi thật không hiểu.”

“Chính là cô đã viết bức thư đó phải không?” tôi gần như hét vào mặt cô ta.

Kamei cắn môi vẻ sững sờ như thể không hiểu tôi nói gì. Cô ta đóng kịch

quá giỏi. Ông giám đốc quay sang tôi và giơ tay lên như thể muốn làm tôi bình tĩnh trở lại.

“Nghe này, đây là một vấn đề nhạy cảm cá nhân. Một người quá nhạy cảm đã viết lá thư đó, cô không nghĩ thế sao? Thôi quên nó đi. Đừng làm mọi chuyện trở nên phức tạp hơn thế nữa!”

Ông giám đốc cầm điện thoại trên bàn lên và bắt đầu quay số như thể ông ta vừa nhớ ra có việc phải làm. Giả vờ như không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Kamei trở về chỗ của cô ta, đầu cúi xuống. Tôi không thể chịu nổi ý nghĩ phải quay trở lại bàn của mình và ngồi cạnh cô ta nên tôi bỏ đi lấy một ly cà phê.

Nhân viên làm việc bán thời gian của phòng tư liệu và người trợ lý của văn phòng tôi đang ở trong bếp chuẩn bị trà cho cả văn phòng. Nhân viên làm việc bán thời gian là một người hành nghề tự do còn trợ lý thì là nhân viên tạm thời. Cả hai đều cắt tóc ngắn, nhuộm màu nâu đỏ và cặp mái lên để khỏi rũ xuống trán. Cả hai bọn họ đều có vẻ không thoải mái khi thấy tôi bước vào nên tôi biết là họ chắc vừa nói xấu tôi. Tôi lấy một cái tách cà phê từ trên giá xuống và hỏi, “Ở đây có nước nóng không?”

“Có đấy,” nhân viên làm việc bán thời gian chỉ cho tôi cái bình đun nước.

Tôi rót nước sôi vào ly cà phê tan mà tôi vừa mua. Cả hai người kia dừng lại quay sang nhìn tôi. Trông họ rất khó chịu. Tôi đã làm đổ một ít nước ra bàn nhưng tôi mặc kệ và bỏ về bàn mình. Kamei ngẩng đầu lên và quay ra nói với tôi lúc tôi đi ngang qua.

“Cô Sato, xin đừng phật ý vì những gì tôi nói lúc nãy. Tôi nghĩ chính mình cũng âm ỉ chả kém.”

Nhưng tôi không thèm trả lời và rút lui về phía sau bức tường giấy của mình. Đây là tách cà phê thứ tư của tôi ngày hôm đó. Tôi để những cái tách rỗng lại trên bàn khi uống xong, dành hẳn một chỗ cho chúng. Tách nào cũng có một vệt son đỏ ở miệng cốc. Tôi sẽ mang tất cả chúng trở lại quầy đồ uống khi xong việc, chuẩn bị ra về. Điều đó rất có ý nghĩa với tôi. Kamei bắt đầu gõ uể oải dần trên bàn phím. Những âm thanh đó xoáy vào tai tôi. Cô ta có thể xinh đẹp và học trường Tổng hợp Tokyo ra nhưng cô ta không thể làm cái việc mà tôi đang làm, điều đó khiến tôi cảm thấy mình quan trọng hơn hẳn. Cô ta sẽ nói gì, tôi tự hỏi, nếu cô ta nhìn thấy hộp đựng bao cao su

to dùng mà tôi để trong túi? Chỉ nghĩ tới điều đó thôi tôi cũng đã thấy vô cùng khoan khoái.

Đoàn tàu chui lên từ dưới lòng đất và đi vào ga Shibuya. Đây là khoảnh khắc trong ngày mà tôi thích nhất: chui lên bề mặt từ dưới lòng đất. Nó cho tôi một cảm giác vô cùng nhẹ nhõm, một khoảnh khắc tự do tuyệt vời. Từ đây tôi sẽ đi tới những phố đêm, dần thân vào một thế giới mà Kamei sẽ chẳng bao giờ dám đặt chân tới, một thế giới khiến người nhân viên làm việc bán thời gian và cô trợ lý văn phòng chùn bước vì sợ hãi, một thế giới mà ông giám đốc văn phòng sẽ không bao giờ dám tưởng tượng ra.

Tôi tới đại lý gái gọi trước bảy giờ tối. Văn phòng đại lý là căn hộ một phòng nằm giữa những cửa hàng nổi dài trên đại lộ Dogenzaka. Căn hộ chỉ có một cái bếp con, một nhà vệ sinh và một vòi sen bé xíu. Phòng khách rộng mười chiều Nhật có trải thảm với một chiếc ghế salon và một màn hình vô tuyến. Bàn làm việc kê ở trong góc phòng, một người đàn ông đang ngồi đó trả lời điện thoại. Anh ta lắc lắc cái đầu nhuộm tóc vàng vẻ chán nản, tay lần giở quyển tạp chí ra hằng tuần. Anh ta đã ba mươi tuổi nhưng ăn mặc như bọn thiếu niên. Trong phòng đã có khoảng mười cô gái vừa xem phim vừa đợi điện thoại. Một vài người trong số họ chơi trò chơi điện tử trên máy cầm tay Game Boys hay xem tạp chí. Tối nay trời mưa và khi trời mưa thì công việc làm ăn thường hay ế ẩm. Ai cũng phải chờ khá lâu mới đến lượt mình.

Tại đây, tôi biến đổi từ Kazue Sato trở thành Yuri, tên khu phố tôi đang ở. Nó cũng bắt nguồn từ cái tên Yuriko, một cô gái xinh đẹp nhưng ngu ngốc ở trường tôi hồi xưa. Tôi ngồi xuống sàn và trải tờ báo kinh tế mà tôi chưa kịp đọc lên mặt bàn bằng kính.

“Này, ai để ô ở đây vậy? Làm ướt hết giày của người khác!”

Một phụ nữ mặc áo nỉ chui cổ màu ghi rộng thùng thình, tóc tết bím gào lên giận dữ. Cô ta không hề trang điểm và khuôn mặt gằn như không thấy lông mày của cô ta trông rất quái đản. Thế nhưng chỉ cần cô ta trang điểm lên là lập tức trở thành một phụ nữ khá hấp dẫn, khiến cô ta nhận được rất nhiều yêu cầu của khách hàng, nhưng cũng vì thế mà cô ta vô cùng tinh tướng và chảnh chọe. Tôi xin lỗi và đứng dậy. Tôi quên mất là phải để ô ở hành lang đằng trước. Khi biết tôi là thủ phạm, mục Bím Tóc bắt đầu làm ầm

lên, hy vọng giành được chút thông cảm từ gã đàn ông điều hành qua điện thoại.

“Cô để ô ở trên giày của tôi, giờ thì chúng ướt hết cả, ướt vào tận bên trong đây này - khiến tôi không tài nào mà đi được nữa. Cô cần phải bồi thường tôi vì chuyện đó, cô nghĩ sao?”

Tôi lườm mụ ta một cái, cầm chiếc ô lên và bước ra ngoài hành lang. Cạnh cửa có một cái thùng nhựa để mọi người đặt ô vào đó. Tôi nhét chiếc ô của mình vào và để trả thù tôi quyết định khi nào đi sẽ lấy một chiếc ô to hơn, đẹp hơn, vờ là mình nhầm. Khi tôi trở vào trong, mụ Bím Tóc vẫn còn lườm nguýt tôi vẻ khó chịu.

“Cô biết không, tôi không biết cô nghĩ mình là ai mà cứ giờ báo xoèn xoẹt trong khi nhìn thấy tất cả chúng tôi đang cố tập trung xem vô tuyến. Cô nghĩ sao mà lại trải đồ của cô kín hết cả mặt bàn thế này! Những người khác cũng phải dùng nữa chứ. Cố gắng để ý một tí. Cô không thể tiếp tục hành xử cứ như ở đây chỉ có mình cô. Đối với công việc cũng thế. Cô phải đợi để tới lượt của mình chứ.”

Những cô gái ở đây không giống như Kamei: họ nói những gì họ nghĩ. Tôi gật đầu, thầm ghen tị với họ. Nhưng rõ ràng là mụ Bím Tóc ganh ghét tôi ra mặt. Mụ ta lờ mờ biết rằng tôi là người có học hành tử tế và làm việc tại một hãng nổi tiếng. Đúng thế, đồ nhanh nọc, ban ngày, tôi kiếm sống bằng một nghề lương thiện. Tôi tốt nghiệp đại học Q và có thể viết những bài nghiên cứu sắc sảo. Tóm lại, tôi chả có gì giống mụ. Tôi có thể lái nhai như thế cả ngày, nhưng tới đến, trên đường phố, phụ nữ chỉ còn lại duy nhất một lợi thế. Nhưng sau ba mươi lăm tuổi thì phụ nữ phải cay đắng chấp nhận rằng lợi thế đó không còn nữa. Đàn ông có những yêu cầu thật quá đáng. Họ vừa muốn phụ nữ có học, có giáo dục tử tế lại vừa phải có một khuôn mặt đẹp, biết phục tùng nhưng lại có kinh nghiệm giường chiếu. Họ muốn tất. Thật khó có thể đáp ứng được tất cả những yêu cầu đó và sống trong một thế giới nơi các yêu cầu như thế được đặt lên hàng đầu. Không, còn hơn cả thế. Phải nói là thật nực cười khi cho rằng một người có thể hội tụ được tất cả những yêu cầu đó. Thế nhưng phụ nữ không có cách nào khác là phải cố gắng xoay xở, tìm ra những yếu tố đền bù để mang lại chút giá trị cho cuộc sống của mình. Giá trị lớn nhất của tôi là khả năng đạt được một sự cân bằng

và kiếm ra tiền.

Điện thoại đổ chuông. Tôi quay sang nhìn người đàn ông trực tổng đài đầy hy vọng. Tôi mong ông ta giao việc cho mình. Nhưng ông ta lại chỉ vào Mụ Bím Tóc. Mụ ta đi tới bàn trang điểm trong góc lồi đồ nghề ra và bắt đầu vẽ mặt. Những người khác vẫn tiếp tục xem vô tuyến hay đọc tạp chí, hy vọng lần sau sẽ tới lượt mình. Tôi bắt đầu ăn chỗ thức ăn mua ở siêu thị, giá vờ như không quan tâm. Tôi quay lại đọc nốt tờ báo. Mụ Bím Tóc thả tóc xuống và mặc một chiếc váy ngắn bó sát màu đỏ. Chân mụ ta thẳng nhưng to, hông lớn. Đúng là một con heo nái. Tôi nhìn đi chỗ khác. Tôi vốn ghét những người béo.

Đã gần mười giờ tối mà điện thoại vẫn chưa thấy kêu lần nữa. Mụ Bím Tóc đã quay lại từ lâu. Mụ ta nằm ườn ra sàn nhà vẽ mặt mới và xem vô tuyến. Mọi người trong phòng đều có vẻ nản chí. Tôi cảm thấy tuyệt vọng vì giờ đã quá muộn để có thể hy vọng kiếm được một vị khách nào đó. Và rồi điện thoại đổ chuông. Tất cả đều đồng tai lên nghe và nhìn về phía gã trực tổng đài. Mặt gã ta có vẻ lo lắng. Gã ta bấm vào nút tạm dừng trên điện thoại rồi nói, “Có khách yêu cầu tới nhà riêng. Một căn hộ ở Gotanda không có phòng tắm. Có ai muốn đi không?”

Một cô gái có khuôn mặt dài như mặt ngựa mà yếu tố đèn bù duy nhất là tuổi trẻ châm một điếu thuốc và bảo, “Xin lỗi, nhưng tôi xin rút lui trước những người đàn ông không có phòng tắm riêng.”

Mụ Bím Tóc đang bóc một túi phòng thơm cũng chen vào vẽ tán đồng. “Rõ là quái gở. Đàn ông mà không có buồng tắm ở trong nhà thì đừng gọi gái tới làm gì.”

Khắp phòng vang lên những tiếng la ó phản đối.

“Thôi được rồi, chắc tôi phải từ chối ông ta,” gã ta nói vậy và quay sang nhìn tôi.

Tôi đứng dậy, bảo, “Tôi sẽ đi.”

“Cô sẽ đi chứ Yuri? Tốt quá. Tôi sẽ dàn xếp chuyện này.”

Gã trực điện thoại trông có vẻ hài lòng nhưng ngay sau khi trả lời người đàn ông bên kia đầu dây tôi lại thấy gã cười đêu. Tôi nhận ra rằng xét trên khía cạnh công việc, gã ta hẳn thấy biết ơn tôi vì đã nhận lời nhưng về mặt cá nhân, gã ta hẳn coi thường tôi.

Tôi lôi đồ nghề ra và bắt đầu trang điểm. Những người khác nhìn tôi vẻ ghê tởm. Tôi biết họ đang nghĩ gì. Ôi trời ơi, cô ta hẳn đã nhiều lần làm chuyện đó với đám đàn ông không có buồng tắm.

Đừng quá câu nệ chuyện đó, các cô gái. Tôi những muốn nói. Các cô quá nhạy cảm. Thật ra nếu đi những khách có khiếm khuyết như vậy, các cô dễ kiếm được nhiều tiền hơn. Cắt ngắn thời gian phục vụ và đòi thêm tiền bồi thường cho sự bất tiện mà ông ta gây ra. Giờ thì cứ cười đi nhưng chờ khi các cô ba mươi bảy tuổi mà xem. Lúc đó các cô sẽ hiểu. Tôi không thể để những đứa ngốc như các cô làm nhục chí.

Ba năm nữa tôi sẽ bốn mươi. Lúc đó tôi sẽ rời khỏi chỗ này. Tôi không còn cách nào khác. Ở tuổi đó, tôi đã hết thời. Không hành nghề gái gọi được nữa, tôi sẽ phải tự tiếp thị bản thân để bán mình cho những người đàn ông lớn tuổi. Hoặc là phải đứng đường và tự tìm khách cho mình. Và nếu không làm được điều đó thì tôi sẽ bỏ hết. Vì một khi không còn tìm thấy tự do trong công việc ban đêm của mình thì chắc là đối với công việc ban ngày, tôi cũng sẽ không trụ nổi. Đó là điều tôi lo sợ nhất nhưng tôi vẫn phải tiếp tục sống. Trở ngại lớn nhất của tôi chính là sự bất an của bản thân. Nếu không giữ được cân bằng thì tôi cần phải nỗ lực hơn nữa.

Tôi bước vào phòng tắm và thay một bộ váy ngắn màu xanh nước biển. Tôi mua nó ở gian giảm giá của cửa hàng tổng hợp Tokyo với giá 8.700 yen. Sau đó tôi đội một bộ tóc giả lên đầu. Mái tóc giả buông dài tới eo. Kazue Sato đã biến thành Yuri. Giờ tôi có thể làm bất cứ chuyện gì. Tôi lấy tờ giấy ghi địa chỉ và điện thoại của khách hàng ở chỗ gã trực điện thoại rồi đi ra cửa. Tôi lục lọi trong cái thùng nhựa, chọn lấy cái ô dài, sành điệu của mục Bím Tóc rồi vẫy một chiếc taxi tới Gotanda.

Căn hộ nằm ngay bên cạnh đường ray tàu hỏa. Tôi trả tiền taxi và chờ lấy hóa đơn. Một số đại lý có xe riêng để chở nhân viên tới chỗ khách hàng nhưng đại lý của tôi thì trả tiền taxi cho nhân viên.

Ông Hiroshi Tanaka, căn hộ 202, tòa nhà Mizuki Heights. Tôi đi bằng cầu thang phía bên ngoài tòa nhà và gõ cửa căn hộ số 202.

Một người đàn ông ra mở cửa và bảo, “Cám ơn vì đã tới.”

Ông ta khoảng gần sáu mươi tuổi và có vẻ ngoài thô ráp của một công nhân xây dựng. Mặt ông ta râm nắng, nâu bóng, cơ thể rắn chắc. Căn hộ của

ông ta bốc lên một mùi ẩm mốc và mùi rượu rẻ tiền. Tôi liếc nhanh vào bên trong để chắc chắn ông ta chỉ có một mình. Thường thì chúng tôi không cần phải thận trọng như thế khi hành nghề tại các khách sạn tình nhân. Nhưng tới nhà riêng của khách thì phải cẩn thận nhìn trước nhìn sau. Một cô gái mà tôi biết được gọi tới phục vụ một khách nhưng khi đến nơi mới biết là trong phòng còn có nhiều người khác. Cô ta đã bị bốn người đàn ông hiếp dâm tập thể mà chỉ được trả tiền cho một lần. Đúng là đồ ăn cướp!

“Tôi không có ý sỗ, nhưng tôi cứ tưởng họ gửi tới một cô trẻ hơn.” Tanaka không hề do dự nhìn tôi từ đầu tới chân rồi thở dài thất vọng. Đồ đạc trong căn hộ của ông ta đều là thứ rẻ tiền. Với tình trạng thảm thương này, sao ông ta dám mơ một em trẻ trung, ngon lành cơ chứ? Tôi quay lại nhìn ông ta, áo vẫn khoác trên vai.

“Vậy sao? Tôi cũng hy vọng gặp được vị khách trẻ hơn.”

“Hóa ra cả hai chúng ta đều giống nhau.”

Tanaka cố pha trò để quên đi sự thất vọng. Tôi nhìn quanh căn hộ, hơi mỉm cười. “Không hề. Tôi được biết là ông không có phòng tắm. Không ai muốn tới đây nhưng tôi đã tử tế nhận lời. Ông phải lấy làm biết ơn mới phải.”

Lời than phiền của tôi đã đánh trúng đích. Tanaka gãi gãi một bên má, rõ ràng là đang xấu hổ. Tôi phải đề phòng việc ông ta trốn trả tiền nên việc đầu tiên tôi làm là gọi về văn phòng thông báo cho gã môi giới là đã tới nơi.

“Xin chào. Là Yuri. Tôi đã đến rồi nhé.”

Tôi đưa điện thoại cho Tanaka.

“Cô ấy nhận lời. Ý tôi là tôi không có gì để than phiền. Tôi biết là tôi không thể đòi hỏi gì nhiều khi không có buồng tắm. Nhưng lần sau liệu anh có thể gửi cho tôi ai đó trẻ hơn được không?”

Ông ta đúng là mặt dày mày dạn khiến tôi thấy chối tử nhưng vì đã quen với chuyện đó nên tôi không tỏ ra phật ý. Tôi trút giận vào việc nhanh chóng làm cho xong nhiệm vụ. Tôi chỉ muốn lấy tiền và ra khỏi chỗ này. Tôi sẽ trả thù ông ta bằng cách kì kèo về giá cả.

“Ông làm nghề gì vậy?” tôi hỏi.

“Chút này chút nọ. Chủ yếu là xây dựng.”

Còn tôi làm việc cho một hãng kiến trúc, đồ giẻ rách. Tôi là trợ lý giám

độc phòng nghiên cứu và tôi kiếm được mười triệu yen một năm. Tôi găm gù trong lòng. Tôi có thể cảm thấy cơn giận đang bốc lên ngùn ngụt và đó chính là điều khiến tôi vẫn còn trụ lại được cho tới ngày hôm nay. Tôi thấy coi thường ông ta. Những khách hàng thụ động và thiếu lý trí thường dễ bắt nạt, ngay cả đối với gái điếm.

“Xin miễn cho tôi những chuyện linh tinh. Tôi phải trả tiền theo giờ.” Tanaka vừa nói vừa nhìn đồng hồ. Ông ta nhanh chóng hạ một chiếc giường futon có nệm mỏng xuống. Ông ta lôi ra một cái chăn trông rất bản, bông thòi hết cả ra ngoài. Để lấy lại tinh thần, tôi hỏi ông ta, “Thế ông rửa ráy ở đây à?”

“Ừ, ở kia kia.”

Ông ta chỉ về phía bồn rửa mặt.

“Tôi vừa mới rửa ráy xong. Tôi rửa rất kỹ, cô có thể dùng miệng mút một lúc được không?”

“Tôi chỉ làm việc chính thôi, không có các công đoạn khác.” Tôi cộc cằn đáp và lôi ra một chiếc bao cao su đưa cho ông ta. “Này, đeo nó vào.”

“Nhưng chỉ như thế thì tôi không thể nào cương lên được.” Ông ta làm bằm vẻ lúng túng.

“Ông có cương hay không thì vẫn phải trả tiền.”

“Cô đúng là một kẻ nhẫn tâm.”

Tôi cởi áo khoác ra và gấp lại gọn ghẽ. Vệt nước mưa vẫn còn ở vạt trước. Tôi nhấm nước bọt và di tay cho nó biến mất.

“Này, sao cô không đứng ra đây và cởi quần áo ra? Làm một màn thoát y xem sao?”

Tanaka lôi chiếc áo phông ra khỏi đầu và tụt chiếc quần kiểu bảo hộ lao động xuống. Đàn ông đúng là lũ lợn. Tôi nghĩ khi nhìn thấy dương vật của ông ta nhăn nhúm giữa đám lông bạc. Ôn trời, ông ta cũng nhỏ. Tôi không thích đàn ông to lớn vì sau đó tôi thường bị đau.

“Không. Tôi không làm những trò đó.” Tôi nhẹ nhàng nhắc lại. “Tôi tới đây chỉ để làm việc chính mà thôi.”

Tôi vội vàng cởi quần lót ra rồi nằm xuống chiếc đệm mỏng. Tanaka nhìn cơ thể trần truồng của tôi và bắt đầu lấy tay cọ xát dương vật của mình. Hai mươi phút đã trôi qua. Tôi nhìn sang cái đồng hồ đeo tay tôi để cạnh giường.

Tôi được trả cho một tiếng mười phút. Nhưng tôi sẽ lừa để ông ta ra hết trong vòng năm mươi phút.

“Tôi xin lỗi nhưng cô có thể giang chân ra và nhìn tôi được không?”

Tôi chiều theo yêu cầu của ông ta một cách từ tốn. Ông ta cũng nhu nhược dễ bảo nên chiều ông ta một tí cũng không sao. Nếu quá lạnh lùng có khi lại phản tác dụng và khiến ông ta nổi giận. Điều đó rất nguy hiểm. Nhưng vì ông ta là người hoàn toàn xa lạ, một người mà tôi chưa bao giờ gặp nên không hiểu sao trong những trường hợp như thế này tôi vẫn thường cho phép mình hành động táo bạo hơn. Kể cũng lạ. Tôi có thể kể về trường hợp của một cô gái điếm đã giết chết ông khách lạ trong một khách sạn ở Ikebukuro. Không hẳn là để tự vệ và vụ ấy có gì đó uẩn khúc. Thế nhưng những chuyện đó thỉnh thoảng vẫn xảy ra. Ông khách đó đã trói cô ta lại và quay phim. Ông ta giờ dao ra trước mặt cô ta và dọa giết. Tôi có thể hình dung ra cô ta đã sợ hãi như thế nào. Tôi vẫn chưa trải qua những chuyện như thế nhưng chẳng ai biết được khi nào mình sẽ gặp phải một khách hàng biến thái. Thật đáng sợ nhưng tôi gần như mong được trải qua chuyện tương tự như vậy, miễn là tôi không bị chết. Bị dọa sợ hết hồn sẽ giúp ta nhận ra rằng mình vẫn còn sống.

Cuối cùng thì Tanaka cũng cương lên được. Ông ta nhặt chiếc bao cao su lên và cố đeo nó vào, hai tay run lẩy bẩy. Mãi ông ta mới làm xong. Thường thì tôi vẫn giúp đỡ khách hàng trong những trường hợp tương tự nhưng vì Tanaka không có buồng tắm nên tôi không muốn sờ vào ông ta. Đeo bao cao su vào rồi ông ta lập tức đổ sập lên người tôi và bắt đầu quờ quạng bóp vú tôi một cách lóng ngóng.

“Đau quá!” Tôi càu nhàu.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi.” Ông ta cứ lặp đi lặp lại và cố đút dương vật vào người tôi. Tôi sợ nếu ông ta không cho vào được ngay thì dương vật ông ta sẽ lại xiù xuống. Tôi không muốn phải bắt đầu lại từ đầu nên tôi tóm lấy dương vật của ông và đút nó vào đúng chỗ. Cuối cùng thì đầu cũng vào đấy. Nhưng ông ta đã già rồi nên mãi mới xuất tinh được khiến tôi phát buồn nôn. Nhưng ngay khi xong chuyện, ông ta nằm xuống bên cạnh tôi và bắt đầu vuốt tóc tôi.

“Lâu lắm rồi tôi mới làm chuyện này.”

“Vậy sao, thấy sướng à?”

“Trời ơi, cứ làm tình là sướng!” Thế à, vậy thì đêm nào tôi cũng làm đấy, ông già khảm. Tôi không hề muốn nằm đó trò chuyện cợt nhả với Tanaka nên đứng dậy mặc quần áo. Tanaka bị bỏ lại một mình trên giường nhìn tôi vẻ thất vọng.

“Nằm cạnh tôi một lát nói chuyện bậy bạ đi. Không phải điều đó cũng nằm trong thỏa thuận sao? Những cô gái điếm ngày xưa vẫn luôn làm vậy mà.”

“Đó là từ thuở nào vậy?” Tôi vừa cười vừa lau chùi bằng khăn giấy trước khi mặc quần lót vào. “Ông bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tôi vừa sang tuổi sáu mươi hai.”

Sống một cuộc đời khốn khổ như thế này ở tuổi đó! Tôi nhìn quanh căn hộ tuềnh toàng của ông ta. Một phòng rộng sáu chiều Nhật. Chỉ độc có thể. Không buồng tắm. Ông ta sẽ phải đi xuống cuối hành lang sử dụng nhà vệ sinh chung. Tôi thừa biết ông ta cũng chẳng muốn sống hết đời như thế này. Nhưng mà nghĩ lại, nếu bố tôi còn sống thì cũng vào tầm tuổi này. Tôi nhìn ông ta kỹ hơn. Tóc ông ta lốm đốm sợi bạc. Cơ thể đã chảy sệ xuống. Khi còn đi học tôi ngờ rằng tôi có một mặc cảm thấp kém đối với cha mình nhưng chuyện đó đã xảy ra lâu lắm rồi. Giờ tôi đang đối diện với một người đàn ông bằng tuổi cha tôi nếu ông ấy còn sống.

Đột nhiên Tanaka nổi giận. “Đừng có cười tôi!” ông ta gào lên.

“Tôi đâu có cười ông! Ông nói gì vậy?”

“Cô đang cười tôi. Cô đứng đó và nhìn tôi như thể đang nghĩ tôi là một thằng ngốc hay cái gì đó. Tôi cũng là một khách hàng, nhớ ra chưa? Còn cô chả là cái thá gì ngoài một con điếm mạt hạng. Mà cũng chẳng phải trẻ trung gì, đứng đó trần truồng như thế - toàn da bọc xương. Người ngòm như thế sao bảo tôi không cương lên được. Chỉ thấy bực mình!”

“Tôi xin lỗi. Tôi đã nói là tôi không cười ông.” Tôi vội vàng mặc quần áo. Không thể biết Tanaka sẽ làm gì khi đang trong cơn nóng giận. Dù sao thì đây cũng là nhà của ông ta. Ông ta có thể dễ dàng rút ở đâu đó ra một con dao và ai biết được tôi sẽ phải làm gì để ông ta bình tĩnh trở lại. Nhưng quan trọng hơn cả tôi phải lấy được tiền công.

“Cô đã định chuồn rồi á? Cô đúng là đồ khốn.”

“Lần sau lại gọi tôi nữa nhé? Đạo này công việc làm ăn hơi chững. Tôi sẽ dành cho ông ưu đãi đặc biệt.”

“Ưu đãi? Cô muốn nói gì?”

“Tôi sẽ dùng miệng với ông.”

Tanaka lầu bầu mặc quần lót vào. Ông ta nhìn đồng hồ. Vẫn còn hai mươi phút nữa. Tôi chả quan tâm. Tôi phải đi khỏi chỗ này.

“Ông phải trả cho tôi hai mươi bảy nghìn yên.”

“Bảng giá là hai mươi lăm nghìn thôi mà.”

Tanaka rút tờ rơi quảng cáo kèm theo bảng giá ra kiểm tra lại. Ông ta hẳn phải đeo kính vì thấy mắt ông ta cứ nheo mãi mới đọc được.

“Thế gã môi giới không nói với ông sao. Không có bùng tám thì đắt hơn.”

“Nhưng tôi đã rửa ráy trước đó rồi. Với lại tôi có thấy cô than phiền gì đâu.”

Giải thích cho ông ta thì hết ngày nên tôi chỉ lắc đầu ngán ngẩm. Chỉ một phút trước thôi trong người tôi có dương vật của một gã đàn ông. Tôi những muốn gột rửa cho sạch. Hiên nhiên là như thế? Nhưng bọn đàn ông chả bao giờ biết nghĩ gì khác ngoài bản thân mình.

“Đắt quá,” Tanaka than vãn.

“Thôi được rồi. Vì ông, tôi chấp nhận hạ xuống hai mươi sáu nghìn. Ông thấy sao?”

“Thôi được rồi. Mà đợi chút, vẫn còn thời gian cơ mà.”

“Ồ, thế ông cho rằng ông có thể cương cứng trở lại trước hai mươi phút không?”

Tanaka tặc lưỡi rút ví ra. Ông ta đưa tôi một tờ ba mươi nghìn và tôi trả lại ông ta bốn nghìn. Tôi nhanh chóng đi giày, chỉ muốn đi khỏi trước khi ông ta có thể thay đổi ý định. Tôi phóng ra cửa và vẫy một chiếc taxi. Ngồi trong xe nhìn chiếc taxi lướt đi dưới trời mưa tầm tã, tôi lại ngẫm nghĩ tới thân phận cay đắng của mình. Đau đớn vì bị đối xử như một đồ vật. Và cảm giác được biến nỗi đau ấy thành khoái lạc. Sẽ tốt hơn cả nếu tôi có thể nghĩ về bản thân mình như một thứ đồ vật. Nhưng sự tồn tại của tôi ở hãng lại gây trở ngại. Ở đó tôi là Kazue Sato chứ không phải là một vật nào đó. Tôi xuống taxi cách đại lý một quãng và đi bộ dưới mưa. Như thế sẽ tiết kiệm

được hai trăm yen. Trong khi văn phòng vẫn sẽ trả tiền gấp đôi theo hóa đơn taxi lúc tôi tới nhà Tanaka.

Tôi nhìn thấy mũ phù thủy Marlboro ở đường Maruyama, đằng trước bức tượng Jizo, vị địa tạng bồ tát của đạo Phật, người bảo vệ những linh hồn bị đày đọa xuống địa ngục và những người lang thang giữa hai thế giới. Mũ phù thủy Marlboro có tên như thế là vì lúc nào mũ ta cũng mặc một chiếc áo khoác bằng vải xi giấy có hàng logo trắng của Marlboro ở sau lưng. Mũ ta rất nổi tiếng ở đại lý gái gọi vì gần sáu mươi tuổi rồi mà vẫn hành nghề. Có thể mũ ta là kẻ cô độc, thích hành động một mình, nhưng lúc nào mũ ta cũng đứng cạnh bức tượng thần Jizo và mời gọi những người đàn ông qua lại. Vì tối nay trời mưa nên chiếc áo khoác Marlboro rẻ tiền của mũ ta sưng nước để hở cả áo lót bên trong. Chẳng thấy ma nào xuất hiện nhưng mũ vẫn kiên trì đứng đó bên cạnh bức tượng giống như một oan hồn. Mũ ta hẳn sẽ đứng đó cho tới chết. Một khi bị sa thải bởi các đại lý gái gọi thì chẳng có cách nào khác là phải đứng đường tự kiếm khách. Nhìn mũ Phù thủy Marlboro tôi không khỏi kinh hoàng nghĩ tới số phận tương tự sẽ chờ đón mình trong tương lai không xa.

Khi tôi về tới đại lý thì đã gần mười hai giờ đêm. Phần lớn mọi người đã chán nản bỏ về. Trong phòng chỉ còn lại gã môi giới và mũ Bím Tóc. Tôi đưa mười nghìn yen cho gã môi giới và nhét một ngàn yen vào con mèo nhựa cho tiền trà nước, ăn vặt. Những ai có khách buổi tối đều phải làm thế. Nhờ có một nghìn yên kiếm thêm được của Tanaka mà phần đóng góp của tôi vào con mèo nhựa không ảnh hưởng tới thu nhập chung của tôi tối nay. Tôi khoan khoái nghĩ thầm. Gã môi giới lườm tôi bảo, “Yuri! Tôi vừa nhận được điện thoại từ khách hàng của cô. Ông ta nói cô đã lấy thêm tiền của ông ta khiến ông ta rất phiền lòng. Có phải cô đã lừa ông ta trả thêm tiền vì ông ta không có buồng tắm?”

“Xin lỗi.”

Đúng là một tên chó má! Khuôn mặt xấu xí của Tanaka lại hiện lên trước mắt tôi. Một tên hèn hạ. Nhưng giờ đến lượt mũ Bím Tóc đang gườm nhìn tôi.

“Cô cầm ô của tôi lượn đây à? Tôi phải ngồi đây để chờ cô trở về. Cô không thể cứ dùng đồ của người khác một cách bừa bãi thế được, cô biết

chứ!”

“Ôi tôi xin lỗi, tôi chỉ mượn nó một chút thôi mà!”

“Xin lỗi? Không chỉ có thể thôi đâu. Cô làm thế để trả thù tôi đúng không?”

Tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi. Tôi cứ nhại đi nhại lại mấy câu xin lỗi nhạt nhẽo của mình cho tới khi mục Bím Tóc nhún vai bỏ cuộc. Mục ta gào lên, “Thôi, tôi về đây!” và cuộn gói khỏi văn phòng. Tôi cũng nhanh chóng thu dọn tư trang vì sợ trễ mất chuyến tàu cuối.

Tại ga Shibuya tôi chọn tuyến Inokashira và lên tàu lúc 12 giờ 28 để tới Fujimigaoka. Tại ga Meidaimae tôi đổi tàu sang tuyến Keio và xuống tại Chitose - Karasuyama. Sau đó tôi phải đi bộ khoảng mười mấy phút nữa mới về được đến nhà. Trời mưa suốt cả ngày hôm nay khiến tôi cảm thấy tuyệt vọng. Mà tôi đang làm cái quái gì thế này? Tôi đột ngột dừng lại giữa trời mưa như xối. Tôi sẽ phải nói dối đã ở lại văn phòng làm thêm cả buổi tối mà chỉ có mười lăm nghìn yen để trưng ra. Tôi nói là tôi làm vậy vì muốn để dành hai trăm nghìn yen một tuần nhưng với tốc độ này thì tôi sẽ chẳng bao giờ đạt được mục tiêu của mình. Tôi cần phải kiếm được từ tám tới chín trăm nghìn yen một tháng, mười triệu yen một năm. Nếu có thể duy trì tốc độ đó thì tôi sẽ để dành được một trăm triệu yen trước sinh nhật lần thứ bốn mươi. Tôi thích thú nghĩ về số tiền tiết kiệm của mình, thấy chúng sinh sôi nảy nở trước mắt tôi. Tôi chỉ muốn đạt được mục tiêu của mình rồi sau đó có thể thỏa thích nhìn ngắm số tiền mà mình dành dụm được. Nói cách khác, với tôi để dành tiền bây giờ giống y như việc phải học hành chăm chỉ trước đây.

• 2 •

NGÀY 30 THÁNG NĂM

SHINBUYA: YY, 14.000 YEN

SHINBUYA: WA, 15.000 YEN.

Tôi ngắm bức ảnh cha tôi để trên chiếc piano cũ kỹ. Đó cũng là bức ảnh mà chúng tôi dùng trong tang lễ của ông. Bức ảnh chụp ông đứng trước cơ

quan của mình, vẻ mặt nghiêm nghị, phong thái đĩnh đạc, sang trọng trong một bộ vest được cắt may rất khéo. Tôi rất yêu cha mình. Vì sao? Tôi tự hỏi. Có lẽ là vì ông luôn đối xử với tôi như thể tôi là người quan trọng nhất trên đời. Ông cưng chiều tôi hết mực. Chính ông, hơn ai hết là người nhận ra những thế mạnh thực thụ của tôi và cũng vì thế mà sinh tiếc nuối về việc tôi là con gái.

“Kazue là người phụ nữ thông minh nhất trong nhà!” Ông vẫn nói vậy.

“Thế mẹ thì sao ạ?”

“Lấy chồng một cái là mẹ con chả học hành gì nữa, không phải vậy sao? Thậm chí bà ấy còn chả bao giờ buồn đọc báo.”

Cha tôi thì thắm những lời đó vào tai tôi như thể chúng tôi là đồng phạm. Đó là một ngày Chủ nhật, mẹ tôi đang ở trong vườn chăm sóc đám cây cối của bà. Lúc đó tôi là học sinh cấp hai đang luyện thi để thi đầu vào cấp ba.

“Mẹ có đọc báo mà!”

“Chỉ là những trang xã hội và chương trình vô tuyến thôi. Bà ấy chả bao giờ thèm liếc mắt tới các bài viết về kinh tế hay tình hình thời sự. Bởi vì bà ấy chả hiểu gì cả. Kazue, bố nghĩ là con nên làm việc ở một công ty hàng đầu. Con có thể gặp một người đàn ông tài giỏi, một người giúp con phát triển trí tuệ. Mà con cũng chẳng cần phải lấy chồng. Con có thể ở lại nhà này. Con đủ thông minh để vượt trội bất cứ gã đàn ông nào ngoài xã hội.”

Tôi bị thuyết phục rằng những người phụ nữ lấy chồng rồi ở nhà làm nội trợ sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ. Tôi muốn tránh chuyện này. Hoặc nếu lấy chồng thì tôi sẽ lấy ai đó tài giỏi hơn để anh ta có thể nhìn nhận tài năng của tôi. Vào thời điểm đó tôi không hiểu rằng không phải lúc nào những người đàn ông thông minh cũng chọn những người phụ nữ tài giỏi. Vì cha mẹ tôi không được hòa hợp lắm nên tôi cứ tưởng rằng đó là vì mẹ tôi không tài giỏi hoặc không bao giờ cố gắng bộc lộ ưu điểm của mình. Bà ấy đối xử với cha tôi đầy tôn trọng và luôn đặt ông ấy lên hàng đầu trước mặt mọi người nhưng sau lưng thì tôi biết bà ấy rất coi thường chồng vì ông vốn xuất thân từ nông thôn.

“Khi bố con lấy mẹ,” bà bảo, “ông ấy thậm chí còn chả biết pho mát là gì. Khi mẹ chuẩn bị bữa sáng, ông ấy lại tưởng mẹ để pho mát bị thiu vì nó nặng mùi và hỏi mẹ đây là gì. Mẹ không ngờ ông ấy lại thiếu hiểu biết đến

vậy.”

Mẹ cười khi kể lại chuyện này, nhưng tiếng cười của bà không giấu nổi sự khinh thường. Mẹ tôi lớn lên ở Tokyo, cha bà, ông nội bà và cả cụ nội bà đều là những quan chức hành chính cao cấp hay luật sư. Trong khi đó cha tôi thì xuất thân từ một thị trấn nhỏ, quê mùa ở tỉnh Wakayama và phấn đấu mãi để vào được Đại học Tokyo. Sau đó ông không có lựa chọn nào khác là phải vào làm kế toán ở một công ty. Cha tôi tự hào vì đã thành công nhờ tài năng của mình. Còn mẹ tôi tự hào vì gốc gác của bà.

Còn tôi thì sao? Sau khi tốt nghiệp đại học Q, tôi vào làm ở một công ty lớn. Tôi gầy gò theo đúng một và đàn ông để ý đến tôi. Tôi có mọi thứ, có thể nói là mọi chuyện đều hết sức tuyệt vời. Ban ngày tôi khiến người khác kính trọng mình vì trí tuệ, ban đêm đến lượt cơ thể tôi khiến đàn ông khao khát. Tôi cảm thấy mình như một nữ siêu nhân. Nghĩ đến đây tôi bật cười.

“Kazue! Nhìn xem con đang làm gì này! Con làm đổ hết cà phê ra ngoài rồi!” Tôi nghe tiếng mẹ tôi kêu lên giận dữ. Tôi nhận ra rằng mình đã để cà phê sánh ra khắp nơi. Một vệt ô màu nâu chảy dài trên chiếc váy polyester của tôi. Mẹ tôi nhặt một chiếc giẻ lau và ném nó cho tôi. Tôi cố gắng lau vệt cà phê trên váy nhưng chỉ làm nó lan rộng ra mà thôi. Một khi đã bị dây cà phê thì chả có cách nào lau được. Tôi cầm tờ báo ở trên bàn lên và giở ra đọc.

“Con không định đi thay váy sao?” mẹ tôi hỏi không thèm nhìn về phía tôi. Bà bắt đầu dọn dẹp bữa sáng của em gái tôi. Bà luôn chuẩn bị bữa sáng cho nó bao gồm bánh mì nướng, trứng rán và cà phê. Em gái tôi làm việc cho một nhà máy sản xuất nên phải đi làm từ sáng sớm. Còn tôi chỉ phải tới chỗ làm vào lúc chín giờ rưỡi nên thường tôi không phải rời nhà trước tám giờ ba mươi.

“Không ạ. Váy màu xanh hải quân nên cũng chả nhìn rõ.”

Tôi nghe mẹ tôi thở dài một cách vô cùng ngao ngán nên ngẩng đầu lên.

“Sao hả mẹ?”

“Mẹ chỉ nghĩ con nên quan tâm tới vẻ ngoài của mình một tí. Con đã mặc cái bộ này bao nhiêu ngày rồi?”

Nhận xét của bà khiến tôi bực mình. “Mẹ nghe này, con đủ lớn để tự mặc quần áo của mình nên mẹ đừng có tham gia chuyện của con, được không?”

Mẹ tôi im lặng một lúc nhưng rồi lại tiếp tục mở máy.

“Mẹ không muốn gây sự lúc này nhưng có chuyện mẹ phải nói với con bằng được. Đạo này con về nhà rất muộn. Con đang làm gì vậy? Trang điểm dày cộm lên, người thì ngày càng tong teo, mẹ tự hỏi không biết con có ăn uống tử tế không nữa?”

“Thì con đang ăn đây!”

Tôi nhai một viên Gymnema và nuốt trôi bằng một ngụm cà phê. Gymnema là một sản phẩm giảm cân thông dụng. Nó được chiết xuất từ các sản phẩm tự nhiên và giúp đánh tan các tế bào mỡ trong cơ thể. Tôi mua một lọ ở siêu thị và uống thay vì ăn sáng.

“Đây là thuốc chứ không phải thức ăn. Con sẽ ốm mất thôi nếu không ăn uống tử tế.”

“Nếu con ốm thì sẽ không có ai kiếm tiền chứ gì?”

Mẹ tôi bắt đầu trông giống như một bà già lắm điều. Tóc bà thưa dần và khuôn mặt bà trông giống như một con cá thồn bơn với hai đôi mắt cách nhau quá xa. Nghe tôi nói thế bà lại thở dài rồi bảo, “Con thực sự đã trở thành một con quái vật. Thật là đáng sợ.”

Rồi bà chỉ lên những vết bầm tím trên cổ tay tôi. “Có phải con lại làm chuyện quái quỷ gì không?”

“Ôi chết, con phải đi đây!”

Tôi nhìn đồng hồ và nhảy khỏi ghế. Tôi đập tờ báo xuống bàn. Mẹ tôi lấy tay bịt hai tai lại và nhìn tôi giận dữ.

“Ồn đến thế cơ à?” tôi hét lên. “Ít nhất mẹ cũng phải chiều con một tí chứ? Mẹ sống nhờ lương của con đấy, không đúng sao? Sao mẹ có thể nghĩ rằng mẹ còn quyền bảo con phải làm gì?”

“Sao lại không?”

“Vì con sẽ làm bất cứ cái quái gì mà con muốn và mẹ chả có quyền gì cả.”

Tôi cảm thấy nhẹ cả người sau khi nói ra được điều này. Trước đây khi mới vào làm việc tại công ty của cha tôi, tôi đã rất tự hào vì có thể chu cấp cho mẹ và em gái. Nhưng giờ việc đó đã trở thành gánh nặng thít quanh cổ tôi. Cha tôi bị ngã trong buồng tắm. Nếu chúng tôi phát hiện ra kịp thời thì đã có thể cứu được ông ấy. Tôi không thể nào không thăm trách mẹ tôi. Lúc

đó bà ấy cũng ở nhà nhưng bà ấy lại đi ngủ. Tôi không thể nào loại ra khỏi đầu ý nghĩ rằng mẹ tôi phần nào đó có lỗi trong chuyện này.

Sau cái chết của cha tôi, thu nhập của tôi trở thành nguồn sống duy nhất của gia đình khiến tôi cảm thấy áp lực rất lớn. Tôi nhận bất cứ công việc gia sư nào tôi có thể, cả ngày chỉ chạy đi dạy từ chỗ này sang chỗ khác. Còn mẹ tôi thì làm gì? Bà ấy chỉ ngồi nhà lo lắng cho đám cây cối trong vườn của bà ấy. Một con số không to đùng. Đúng là một người đàn bà vô tích sự. Tôi nhìn mẹ tôi một cách chán chường.

“Nếu con không nhanh lên thì thế nào cũng bị muộn đấy,” mẹ tôi bảo, chẳng thèm nhìn tôi. Ý bà là nhanh lên và biến đi cho khuất mắt. Tôi xỏ vội chiếc áo khoác và vớ lấy cái túi xách. Mẹ tôi cũng chả ra tiễn. Đấy, tôi đi làm kiếm tiền cho bà ấy ở nhà mà một câu chào tạm biệt bà ấy cũng tiếc. Trước đây bà ấy cũng hay tìm cách đuổi khéo cha tôi như vậy.

Tôi xỏ chân vào đôi giày cao gót màu đen bụi bặm của mình và rời khỏi nhà. Mệt mỏi, hai chân nặng như chì. Thiếu ngủ. Vừa đi tôi vừa nhìn những vết bầm tím ở cổ tay. Khách hàng đêm trước là một gã thích chơi trò ác dân và thống dân. Gã ta đã trói chặt hai cổ tay của tôi lại. Thịnh thoảng tôi vẫn gặp những kẻ như thế này. Mỗi lần như vậy tôi đều lấy thêm tiền. “Nếu anh muốn chơi trò biến thái, đưa thêm mười nghìn yen thì tôi sẽ chiều anh,” tôi thường bảo họ thế.

Ở chỗ làm việc tôi buồn ngủ tới rụng rời nên đi vào phòng họp, trèo lên bàn và đánh một giấc. Cứ như là được bò vào giường thật. Tôi nằm ngửa trên bàn và ngủ. Ai đó đi vào phòng nhưng thấy tôi nằm trên bàn liền vội khép cửa lại và bỏ đi. Tôi biết thế nào cũng có ai tới gọi tôi dậy nhưng đến mức này rồi thì tôi mặc kệ, chẳng quan tâm.

Tôi phải ngủ tới gần một tiếng rồi mới quay lại bàn làm việc. Lúc đi qua bàn Kamei tôi thấy cô ta vội vàng che tờ giấy đang đọc lại. Tôi thừa biết đó là giấy mời tới tham dự một buổi gặp mặt xã giao nào đó do đồng nghiệp trong công ty tổ chức. Tôi vốn chẳng bao giờ tham dự nên lâu dần mọi người cũng không mời tôi nữa. Chỉ vì muốn trêu Kamei một tý nên tôi hỏi cô ta, “Cô có giấy mời đi đâu thế?”

Kamei hít một hơi dài thủ thế rồi bảo, “Cô Sato, cô có tới dự được không? Họ muốn tổ chức một bữa tiệc vào tuần sau?”

“Khi nào?”

“Thứ Sáu.”

Tôi có thể cảm thấy không khí trong văn phòng bỗng lắng xuống. Tất cả mọi người đều nín thở chờ câu trả lời của tôi. Tôi liếc nhìn về phía ông giám đốc văn phòng lúc này đang ngồi trước máy tính giả vờ gõ gõ gì đó.

“Tôi e là tôi không đi được.”

Không khí lại xôn xao trở lại. Kamei cuống quýt gật đầu.

“Ôi, tiếc quả nhỉ.”

Trang phục của Kamei thật bắt mắt. Hôm nay cô ta mặc một chiếc quần vải bóng, áo sơ mi trắng rờ rở cổ lộ ra một sợi dây chuyền vàng. Cô ta đúng là nổi bật trong một môi trường làm việc thủ cựu như văn phòng chúng tôi. Và khi rời khỏi chỗ làm vào buổi tối cô ta hẳn muốn tạo ra hào quang của một phụ nữ trẻ có công danh. Tôi đột nhiên cảm thấy mình ở thế thượng phong nếu so sánh cuộc sống hai mặt của cô ta với của tôi.

“Cô Sato, cô không bao giờ tham dự những buổi tối xã giao của cơ quan đúng không?”

Kamei có vẻ như muốn phản công. Tôi chui vào phía sau đống tài liệu trên bàn và không thèm trả lời. Vừa định đeo tai nghe vào thì tôi nghe thấy Kamei xin lỗi vì vượt quá giới hạn.

“Xin lỗi.”

Thật ra thì tôi đã tới tham dự một sự kiện như thế, ngay sau khi vào công ty. Có khoảng bốn mươi người cả thầy, tổ chức tại một quán bar cạnh công ty. Tôi cứ hình dung nó như một phần của công việc mà tôi nên tham dự. Ngoài những nhân viên cũ thì có khoảng mười người mới. Trong đó chỉ có hai mong, tôi và một người phụ nữ nữa, là tốt nghiệp đại học hệ bốn năm.

Gần như không có người phụ nữ nào khác ở công ty có bằng đại học. Trong số một trăm bảy mươi nhân viên mới thì chỉ có bảy người tốt nghiệp cử nhân. Không có các chức vụ hay bộ phận đặc biệt dành cho những người như chúng tôi nên tôi nghĩ rằng họ sẽ giao cho chúng tôi các vị trí tương đương với đám đàn ông cũng bằng cấp. Nhưng tôi được giao cho một vị trí ở phòng nghiên cứu cùng với một phụ nữ khác vốn có bằng cử nhân Đại học Tổng hợp Tokyo giống như Kamei nên tôi cứ nghĩ họ coi chúng tôi là những nhân viên có tài. Hình như tên cô ta là Yamamoto. Nhưng tôi không nhớ rõ

vì cô ta đã nghỉ việc chỉ sau đó bốn năm.

Tham dự buổi giao lưu sau giờ làm việc đó, tôi chỉ thấy độc mỗi cảnh đồng nghiệp lớn hơn và các sếp đùa cợt, say xỉn. Nhìn cách đồng nghiệp nam tìm cách thăm dò những nữ nhân viên mới đến mà rầu lòng. Phần lớn bọn họ chỉ quan tâm tới những phụ nữ tốt nghiệp trung cấp và làm việc ở các vị trí trợ lý cấp thấp. Giữa những lời bình phẩm, bàn tán đó, tôi ngồi im lặng cạnh nữ đồng nghiệp tốt nghiệp Đại học Tổng hợp Tokyo. Cả hai chúng tôi ngồi ngây ra đó. Xung quanh chúng tôi còn nhiều phụ nữ khác nhưng họ có vẻ quen với những sự kiện kiểu này nên vừa pha trò vừa ré lên cười với nhau. Còn đám đàn ông thì đang tiến hành một cuộc bỏ phiếu xem ai là nhân viên nữ được ưu chuộng nhất:

“Thôi được, trong số phụ nữ ở đây, ai là người mà các anh muốn mang đi nghỉ ở bãi biển nhất?”

Một nhân viên nam, có thâm niên hơn tôi năm năm, khơi mào. Giám đốc bộ phận cũng như giám đốc văn phòng đều vỗ tay khi tới lượt bỏ phiếu cho đối tượng ưa thích của họ. Cuối cùng một trợ lý ở bộ phận thiết kế được bình chọn. Sau đó thì tiêu chí được thay đổi như là ai là người lý tưởng để cùng đi xem hòa nhạc hay đi dạo trong công viên v.v... Thế rồi tới tiết mục “Ai là người các anh muốn lấy làm vợ?” Lập tức cả quán bar rộn lên tiếng vỗ tay nhất trí bỏ phiếu cho một cô gái dịu dàng, khiêm tốn làm trợ lý cho ban giám đốc.

“Hãy nhìn bọn họ mà xem!” nữ cử nhân trường Đại học Tokyo quay sang bảo tôi. Nhưng tôi không nói gì. Tôi chỉ ngồi đó, cứng đờ trên chiếc ghế lót sàn mỏng như tờ giấy. Mộng tan tành. Những người đàn ông đầy năng lực trong công việc giờ chỉ là một đám nhậu nhẹt, say xỉn.

Một người vừa vào công ty cùng thời gian với tôi chỉ về phía chúng tôi. “Thế còn cô Yamamoto thì sao?” anh ta hỏi.

Những người đàn ông vừa bỏ phiếu bầu phụ nữ quay lại và giả vờ tỏ vẻ kính cẩn. “Không, cô Yamamoto không được. Cô ấy quá thông minh cho chúng ta!” Tất cả đám đàn ông cười ré lên. Yamamoto là một phụ nữ xinh đẹp, loại phụ nữ mà đám đàn ông thấy khó tiếp cận nhất. Yamamoto lạnh lùng nhìn họ và nhún vai.

“Vậy còn cô Sato thì sao?”

Anh ta chỉ về phía tôi và tất cả đàn ông trong ban nghiên cứu, đều là người đi trước tôi quay sang nhìn tôi, mặt họ đỏ lên vì rượu.

“Hãy cẩn thận khi nói về cô Sato. Cô ấy kiếm được việc làm là nhờ có quan hệ rộng đấy!”

Tôi vẫn luôn tin rằng tôi có được công việc này là nhờ khả năng và sự cần cù của mình nhưng những người khác có vẻ không nghĩ như vậy. Lần đầu tiên trong đời, tôi chợt nhận ra sự tồn tại của tôi trên đời này sẽ không bao giờ được xã hội tán đồng.

• 3 •

Tôi muốn là người thắng cuộc. Tôi muốn chiến thắng. Tôi muốn chiến thắng.

Tôi muốn trở thành số một. Tôi muốn được tôn trọng.

Tôi muốn mọi người nói, Kazue Sato đúng là một nhân viên cừ khôi! Thật vinh dự cho chúng ta khi có được cô ấy!

Nhưng ngay cả nếu tôi có là người xuất sắc nhất thì cũng chả ai biết đến. Đó không phải là một công việc có thể khiến người ta nổi tiếng. Một công việc không thể đem ra đo đếm được. Công việc của tôi là viết báo cáo, và điều đó khiến người khác rất khó nhìn ra sự xuất sắc của tôi. Tôi nghĩ mình sắp phát điên. Tôi sẽ phải làm gì để những người khác trong văn phòng để ý tới tôi và thừa nhận năng lực của tôi? Các nhân viên cũ đều cho rằng tôi vào được công ty là nhờ quan hệ gia đình. Tôi phải tìm cách chứng minh rằng họ đã sai và cũng để khẳng định bản thân mình.

Sau đó, khi biết Yamamoto đã vượt qua kỳ thi tiếng Anh quốc gia ở trình độ cao nhất tôi cũng bắt đầu học hành để ôn thi. Sau một năm miệt mài rèn luyện tôi đã đăng ký thi và cũng được trình độ cao nhất. Nhưng ở công ty tôi, đạt được những tín chỉ quốc gia ở trình độ cao cũng không phải là chuyện to tát cho lắm. Thế nên làm vậy thôi thì vẫn chưa đủ. Từ đó tôi bắt đầu ghi chép và viết biên bản hoàn toàn bằng tiếng Anh. Tôi viết tiếng Nhật với cấu trúc tiếng Anh. Kết quả là những người xung quanh bắt đầu nhìn tôi thán phục

khiến tôi rất vui vì thành quả của mình.

Lần khác, tôi quyết định viết một bài đăng báo. Với kiến thức rộng rãi và khả năng sử dụng từ ngữ của tôi, tôi có thể viết bài về những vấn đề kinh tế trong nước cũng như thời sự quốc tế. Tôi gửi một bài viết ngắn có nhan đề “Những việc Gorbachev nên làm” tới mục dành cho bạn đọc của một trong những tờ báo hàng đầu của Nhật. Khi họ cho đăng nó ở số báo buổi sáng, tôi hăm hở đi tới chỗ làm. Hẳn tất cả mọi người sẽ tới khen ngợi tôi về bài báo. “Này, tôi có đọc báo sáng nay. Bài viết của cô thật xuất sắc!” Nhưng trái ngược với mong đợi của tôi, cả văn phòng dường như chả có ai mảy may biết gì. Họ đều bù lu bù loa lên về công việc của mình. Lạ ghê, chả lẽ ở đây không có ai đọc báo? Tôi thấy thật khó tin.

Trong giờ ăn trưa, giám đốc văn phòng vẫn thường hay đọc báo nên tôi nghĩ ông ta hẳn sẽ hỏi han tôi về chuyện đó. Thế nên tôi cứ quanh quẩn cạnh bàn của ông ta chả thiết ăn uống gì. Ông giám đốc ngẩng lên nhìn về phía tôi và bảo, “Có phải cô viết cái này không Sato?”

Ông ta chỉ lên tờ báo. Tôi sung sướng phập phồng.

“Gì cơ ạ, à vâng, là tôi viết ạ.”

“Cô đúng là thông minh nhỉ?”

Chỉ có vậy. Tôi vẫn nhớ cái cảm giác thất vọng lúc ấy. Ở đây hẳn có cái gì không ổn. Tôi chỉ có thể nghĩ ra một lý do duy nhất cho sự bàng quang này, một lý do khiến tôi cảm thấy được an ủi phần nào. Đó là vì họ ganh tỵ với tôi.

Đã hai năm trôi qua kể từ khi tôi vào công ty. Một lần khi đang viết một báo cáo bằng tiếng Anh, tôi có cảm giác ai đó đang nhìn qua vai tôi.

“Cô viết cứ như người bản xứ ấy nhỉ? Cô có du học ở nước ngoài không vậy?”

Thịnh thoảng người phụ trách bộ phận nghiên cứu có qua chỗ tôi để kiểm tra công việc. Lúc này ông ta đang đứng sau lưng tôi, xem tôi viết gì. Đó là Kabano, bốn mươi ba tuổi, tốt tính, tốt nghiệp một trường đại học xoàng xĩnh, là loại người hay bị người khác coi thường. Tôi phớt lờ ông ta. Tôi không nghĩ tại sao lại phải trả lời. Kabano nhìn tôi, một kẻ bị bỏ rơi trong văn phòng không có lấy một chỗ thân tín để dựa dẫm và mỉm cười đầy cảm thông.

“Tôi biết cha cô rất rõ. Ông ấy làm bên kế toán khi tôi mới vào công ty. Ông ấy đã giúp tôi rất nhiều.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Kabano. Rất nhiều người đã nhắc tới cha tôi nhưng phần lớn bọn họ đều là những người chỉ có một tí chức vụ. Kabano cũng vậy nhưng không hiểu sao tôi cứ có cảm giác ông ta muốn hạ thấp cha tôi vì một lý do nào đó.

“Thật là đáng tiếc cho cha của cô, ông ấy còn trẻ thế. Nhưng có một đứa con gái xuất chúng như cô hẳn ông ấy vô cùng hạnh phúc. Tôi chắc rằng ông ấy sẽ rất tự hào về cô.”

Tôi chẳng nói gì và quay trở lại làm việc tiếp. Sốc vì tôi không thèm trả lời lấy một câu, Kabano lập tức rời khỏi phòng. Tối đó, lúc tôi chuẩn bị ra về thì một đồng nghiệp nam có thâm niên hơn tôi năm năm, đi tới chỗ tôi. Đó chính là người đã buộc tội tôi vào công ty nhờ quan hệ trong bữa tiệc lần trước.

“Sato, đây thực sự không phải việc của tôi nhưng tôi muốn nói chuyện với cô một chút. Cô rảnh không?”

Ông ta nói khẽ, gần như thì thào, vừa nói vừa nhìn ra xung quanh vẻ lo lắng.

“Có chuyện gì?”

Tôi có thể cảm thấy lòng tự trọng của tôi đang dâng lên. Tôi vẫn chưa thể tha thứ cho ông ta.

“Đây là một chuyện rất khó nói nhưng tôi cảm thấy có nghĩa vụ phải nói ra. Tôi cho rằng thái độ lúc nãy của cô không được phù hợp cho lắm. Đúng hơn là tôi thấy cô hơi bị thô lỗ với ông Kabano.”

“Vậy sao? Thế còn thái độ của chính ông thì sao? Không phải ông là người lu loa lên với mọi người rằng tôi sử dụng quan hệ để vào được công ty hay sao? Thế thì không thô lỗ à?”

Tôi nghĩ là ông ta không hề chờ đợi tôi phản kích lại như vậy nên mặt ông ta trắng bệch ra.

“Nếu tôi có xúc phạm cô, xin cô hiểu cho rằng đó chỉ là rượu vào lời ra. Tôi xin lỗi nếu điều đó khiến cô bị tổn thương. Nhưng tôi không hề có ý đó. Tôi chỉ muốn cảnh báo những người khác rằng cô là một phần trong gia đình của công ty G và họ không nên vô lễ với cô. Đó cũng là điều mà ông Kabano

muốn diễn đạt lúc này. Đó là lý do tại sao tôi nghĩ thái độ của cô có phần thô lỗ. Trong một đại gia đình như công ty chúng ta, tất cả mọi người đều hỗ trợ và động viên nhau. Đó là phương châm của chúng ta và cô hoàn toàn nhận thức được điều đó. Giận dữ vì một sự công kích do mình tự tưởng tượng ra là rất phản tác dụng.”

“Ông muốn nghĩ thế nào thì tùy nhưng tôi vào công ty này nhờ năng lực của mình. Dĩ nhiên tôi cũng muốn theo gương cha tôi nhưng tôi có được vị trí này là nhờ vào chính tôi. Tất nhiên tôi rất lấy làm tự hào về cha tôi. Nhưng tôi đã phát ngán vì người ta cứ lải nhải mãi về ông ấy.”

“Cô cho rằng cô vào được đây thực sự là nhờ năng lực của mình sao?” ông ta khoanh tay trước ngực hỏi tôi.

Nghe vậy khiến tôi ức tới phát khóc. “Nếu ông không tin tôi thì tự kiểm tra lấy mà xem! Và đừng có suốt ngày lải nhải về các mối quan hệ nữa. Tôi phát ón lên rồi..”

“Không, ý tôi không phải vậy.” Ông ta tiếp tục.

“Tôi vào được đây cũng nhờ có quan hệ. Chú tôi làm việc ở đây. Ông ấy đã tới tuổi về hưu nên giờ không còn đi làm nữa. Tôi chả quan tâm tới việc người ta có nói tôi vào đây làm là nhờ quan hệ hay không. Nhiều khi tôi còn cảm thấy mình được bảo vệ nhờ có ông chú. Dĩ nhiên, cũng luôn có những người muốn gây rắc rối với tôi vì chuyện đó. Nhưng cuộc đời lúc nào chả đầy rẫy kẻ thù. Thế nên chẳng hại gì nếu tạo ra một liên minh vững chắc và biến những cái tiêu cực thành lợi thế của mình. Đó cũng chính là cách các công ty vận hành ở Nhật Bản.”

“Tôi cho thế là sai lầm.”

“Đó là bởi vì cô chả hiểu gì về một thế giới đàn ông sắt!”

Ông ta nã một phát đạn cuối rồi quay người bỏ đi. Tôi giận tới mức muốn nổ tung. Một thế giới đàn ông! Đám đàn ông thờ ra như vậy khi thấy cần cấu kết, hình thành một liên minh giữa họ và gạt đám đàn bà ra ngoài vì lợi ích của mình. Nếu Hãng Kiến trúc và Công trình G là một đại gia đình hạnh phúc thì phụ nữ hẳn cũng được nhận vào những liên minh đó. Tôi chắc rằng trong công ty hẳn có một liên minh giữa những người vốn là học sinh của hệ thống trường Q nhưng chả thấy ai nói gì với tôi cả. Xung quanh tôi chỉ toàn kẻ thù. Tôi thực sự đã bị ném ra rìa. Đột nhiên tôi nghe tiếng Yamamoto thì

thào nói chuyện với ai đó.

“Được rồi! Em sẽ gặp anh ở trước rạp chiếu phim.”

Rồi cô ta vội vàng gác máy vì sợ bị phát hiện nói chuyện riêng trên điện thoại. Cô ta cẩn thận nhìn ra xung quanh. Trông mặt mũi cô ta rạng ngời hạnh phúc. Không nghi ngờ gì nữa, cô ta sẽ tới chỗ hẹn với một người đàn ông. “Quan trọng là phải tạo ra những liên minh vững chắc và biến tiêu cực thành lợi thế.” Đồng nghiệp có thâm niên ở công ty khuyên tôi thế. Nếu quả đúng như vậy thì liên minh tốt nhất mà phụ nữ có thể tạo ra là với đàn ông. Yamamoto không thể chịu đựng ở đây lâu hơn được nữa có thể là vì cô ta đã có một người đàn ông. Tôi chán nản trở về bàn của mình, ngồi phịch xuống ghế và gục đầu xuống bàn.

“Tôi đi đây.” Yamamoto nói và đi ra phía cửa. Cô ta vừa tô lại son môi màu đỏ tươi, cả người cứ hơn hớn tươi vui. Tôi đứng bật dậy và đi theo cô ta.

Người đàn ông đứng chờ Yamamoto trước rạp chiếu phim ăn mặc y như đám sinh viên nghiên cứu sinh, quần jean, áo nỉ chui cổ và áo khoác. Mặt mũi anh ta cũng chẳng có gì nổi bật, tóm lại là mọi thứ trông đều rất bình thường. Nhưng Yamamoto chào đón anh ta cứ như thể cô ta là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời. Sau đó cả hai người bọn họ biến vào trong rạp. Thế là thế quái nào? Tôi cứ tưởng bạn trai của Yamamoto phải đẹp trai ghê lắm nhưng sự thật hoàn toàn trái ngược khiến tôi không khỏi cảm thấy thất vọng.

Tiếng chuông báo hiệu buổi chiếu đã vãn, chỉ còn lại mình tôi trên con phố vắng trước rạp chiếu bóng, tim đập thình thịch. Những con sâu màu đen bắt đầu tìm cách chui vào tim tôi. Đầu tiên là một con, rồi tới con thứ hai, thứ ba và cuối cùng là bốn con cả thảy. Tôi càng cố xua đuổi chúng đi thì chúng lại càng tới đông hơn. Chẳng bao lâu tôi cảm thấy tim mình chỉ còn là một đám dòi bọ đen sì lúc nhúc. Cảm giác thật bức bối, khó thở, khiến tôi những muốn chạy đi thật xa.

Yamamoto có một thứ mà tôi không bao giờ có thể sở hữu được. Mà không chỉ cô ta. Những nữ trợ lý hay chế nhạo sau lưng vì tôi không thể làm được những gì họ yêu cầu, những nam đồng nghiệp bằng vai phải lứa mà sự nhẫn tâm không biết tới giới hạn, những kẻ già cả ngoài lề như Kabano, tất cả bọn họ đều có khả năng tương tác với người khác: bạn bè, người yêu, với

những người mà họ có thể mở lòng mình, những người mà họ có thể trò chuyện và những người mà họ háo hức gặp mặt sau giờ làm việc. Họ có những người bên ngoài công sở mang tới cho họ niềm vui.

Gió tháng Năm mát rượi và khoan khoái. Mặt trời lúc hoàng hôn nhuộm vàng những hàng cây trong công viên Hibiya. Nhưng tâm trạng đen tối siết chặt lấy tim tôi không chịu buông ra. Những con sâu màu đen bò lúc nhúc, ngo ngoạy, sinh sôi nảy nở, bám lung lẳng bên thành trái tim và cuối cùng tràn đi khắp nơi. Tại sao lại chỉ có mình tôi? Tại sao chỉ duy nhất mình tôi? Tôi tiếp tục tự hỏi khi đi ngược chiều gió về Ginza, lưng oằn xuống. Khi trở về căn nhà cô đơn tôi tắm của mình, người duy nhất chờ đón tôi ở đó là mẹ tôi. Đó là tất cả những gì tôi có thể mong đợi. Nghĩ tới việc phải trở lại chỗ làm ngày hôm sau tôi thấy vô cùng u uất. Sự thất vọng, niềm tức tối trong lòng tôi chính là thức ăn cho lũ dòm bọ kia.

Cuộc sống hiện tại của tôi chả khác gì một người đàn ông trung niên. Tới chỗ làm rồi đi về nhà. Tôi tồn tại chỉ để mang tiền về nhà. Kiếm được đồng nào là chi tiêu cho gia đình hết. Đầu tiên mẹ tôi sẽ mang phiếu lương ra ngân hàng lĩnh tiền, sau đó mua thức ăn rẻ cho chúng tôi, trả tiền học phí cho em gái và tiền nhà. Thậm chí bà ấy còn làm luôn nhiệm vụ chia tiền tiêu vặt cho tôi. Nếu tôi bỏ đi đâu đó và không bao giờ trở lại thì mẹ tôi, người đã sử dụng phần lớn số tiền tiết kiệm của mình, sẽ không có gì để sống. Vì vậy tôi không thể nào chạy trốn. Tôi sẽ phải tiếp tục trông nom mẹ tôi cho tới khi bà mất. Không phải những trách nhiệm mà tôi đang gánh giống y hệt như của đám đàn ông hay sao? Tôi mới chỉ hai mươi lăm tuổi nhưng đã phải mang trên vai gánh nặng gia đình. Suốt đời tôi sẽ là một đứa trẻ với một phiếu nợ.

Nhưng đàn ông thì họ còn có những lạc thú riêng. Họ có thể đi nhậu với bạn bè, tán tỉnh phụ nữ và làm đủ thứ trò nhăng cuội. Còn tôi chả có gì khác ngoài công việc. Mà ngay cả đối với công việc tôi cũng không tìm thấy hứng thú vì tôi không được coi là người có tài năng nhất. Danh hiệu đó đã thuộc về Yamamoto. Tôi chả có người bạn nào ở chỗ làm. Và khi nghĩ lại hồi đi học, tôi cũng chẳng tìm ra người nào mà tôi có thể gọi là bạn. Không có lấy một người! Đám dòm bọ trong trái tim đen tối của tôi uốn éo vui mừng khi thoát ra những lời cay nghiệt ấy. Cô đơn và tuyệt vọng, tôi đứng lại giữa đường phố Ginza và bật khóc. Đám côn trùng càng được thể uốn éo vui

mừng.

Xin ai đó hãy nói với tôi. Hãy gọi tên tôi và mang tôi ra khỏi đây. Xin các người, xin các người. Tôi xin các người hãy nói với tôi một lời tử tế.

Hãy nói với tôi rằng tôi dịu dàng, tôi đẹp.

Hãy mời tôi đi uống cà phê hay hơn thế nữa...

Hãy nói với tôi rằng bạn muốn ở bên cạnh tôi cả ngày, và chỉ mình tôi mà thôi.

Trong khi tiếp tục bước đi dọc theo những con đường ở Ginza, tôi cố nhìn vào mắt những người đàn ông mà tôi bắt gặp, âm thầm van vỉ họ. Nhưng tất cả bọn họ sau khi thấy tôi đều nhanh chóng nhìn sang chỗ khác vẻ khó chịu. Họ không tìm thấy gì ở tôi.

Tôi rẽ ra khỏi đại lộ chính và đi vào một con phố nhỏ. Những người phụ nữ trông như các tiếp viên làm việc ở hộp đêm vội vã bước qua tôi, mặt trang điểm dày cộm, nước hoa sực nức. Họ không thèm nhìn tôi, cho rằng tôi vô tình lạc vào lãnh địa của họ. Họ chỉ để mắt tới đám đàn ông, những khách hàng tiềm năng của mình. Nhưng đám đàn ông đặt chân tới đây chính là các viên chức làm việc ở một công ty nào đó, giống như công ty của tôi, giống như tôi. Bọn dòi bọ kia lại lên tiếng gièm pha, lần này nhắm vào đám phụ nữ. Một trong những người phụ nữ đứng trước một câu lạc bộ nhìn tôi rất lâu và rất khó coi. Cô ta chắc ngoài ba mươi, mặc một chiếc kimono màu bạc và thắt lưng thêu màu rượu vang đỏ. Mái tóc đen nhánh của cô ta chải ép ngược lên trên. Cô ta trợn mắt nhìn tôi vẻ nghi ngờ.

Lũ sâu bọ lên tiếng: Cô ta đang nhìn gì thế?

Nghe vậy, người phụ nữ lập tức lên lớp chúng. Một kẻ nghiệp dư như cô ở đây đúng là cái gai trong mắt. Cô chả hiểu gì sất, đúng không, công chúa nhỏ đáng thương. Đây là những quán bar dành cho đám đàn ông làm việc ở các công ty. Những gì diễn ra ở đây liên quan trực tiếp tới những gì xảy ra ở chỗ làm. Cả hai nơi đều thuộc về thế giới đàn ông. Tất cả đều dành cho nam giới và chỉ cho nam giới mà thôi.

Tôi nhún vai.

Những người phụ nữ biết gọt giũa tài năng để túm được một gã đàn ông là những người khôn nhất. Người phụ nữ mặc kimono nhìn tôi từ đầu tới chân, rõ ràng không hề ấn tượng bởi vẻ ngoài thiếu hấp dẫn của tôi. Cô ta

khịt mũi vẻ khinh bỉ. Nhưng theo tôi thì cô chả có hy vọng gì. Cô đã từ bỏ nữ tính của mình ở đâu rồi?

Tôi chả từ bỏ gì cả. Đúng là nếu so sánh với một phụ nữ như cô thì trông tôi xoàng xĩnh thật nhưng ngược lại tôi có một công việc thực sự. Nói cho cô biết, tôi đã tốt nghiệp đại học Q và hiện đang làm việc tại hãng G.

Vô ích thôi, tôi hình dung ra cô ta sẽ nói vậy. Vì trong vai một người đàn bà thì cô chưa được tới mức trung bình. Cô chẳng bao giờ có thể tìm được việc ở Ginz.

Kém cả mức trung bình nghĩa là dưới năm mươi phần trăm theo tiêu chuẩn đo lường. Sẽ chả ai muốn tôi cả. Nghĩ tới điều đó tôi gần như phát điên. Là một người dưới mức trung bình mới khủng khiếp làm sao.

Tôi muốn là người thắng cuộc. Tôi muốn chiến thắng. Tôi muốn là số một. Tôi muốn mọi người nói, đó là một người phụ nữ mới tuyệt vời làm sao, tôi thật vô cùng hân hạnh được biết cô ấy.

Lũ sâu bọ vẫn tiếp tục uồn éo.

Một chiếc xe limousine đang đi tới. Cửa kính mờ màu khói khiến tôi không nhìn được vào bên trong. Trong khi mọi người đang đi đều dừng lại để nhìn thì chiếc xe, vốn dĩ đã quá to để đi trong phố hẹp, queo qua góc đường và dừng lại trước một câu lạc bộ sang trọng. Người tài xế xuống xe và mở cửa sau. Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi trông dáng giống như một nhà doanh nghiệp trong một bộ vest hai hàng khuy bước ra cùng một phụ nữ trẻ. Các tiếp viên quan bar, phục vụ bàn và những người đi đường đều quay ra nhìn người phụ nữ đó, ngây ngất trước nhan sắc có một không hai của cô ta. Cô ta mặc một chiếc váy dự tiệc màu đen lấp lánh. Da cô ta trắng muốt, son môi đỏ tươi, tóc dài nâu nhạt và lượn sóng.

“Yuriko!”

Tôi buột miệng gọi tên cô ta không kịp suy nghĩ. Cô ta ở đó bằng xương bằng thịt, tình địch thời trung học của tôi, hiện thân của sự dâm loạn. Cô ta chả cần học hành hay làm việc chăm chỉ, cô ta vốn sinh ra chỉ để làm chuyện đó. Yuriko nghe thấy tôi gọi bèn quay lại. Nhưng cô ta chỉ liếc nhìn tôi rất nhanh rồi khoác tay người đàn ông đi tiếp, không thềm nói một lời nào. Tôi là Kazue Sato đây mà! Cô hẳn biết rất rõ. Sao cô lại giả vờ như không nhận ra? Tôi cắn môi giận dữ.

“Cô biết cô ấy à?” Người phụ nữ mặc kimono đột nhiên hỏi tôi. Từ nãy tới giờ tôi vẫn đối thoại một cách tưởng tượng với người phụ nữ này. Cô ta đột ngột lên tiếng khiến tôi sửng sờ. Giọng của cô ta trẻ trung và tử tế một cách không ngờ.

“Chúng tôi học cùng ở trung học. Tôi là bạn thân của chị cô ấy.”

“Cô không nói giống đây chứ? Chị cô ấy hẳn cũng là một mỹ nhân.”

Cô ta nói không giấu nổi vẻ ngưỡng mộ. Tôi nhanh chóng trả lời. “Không, chị cô ta xấu như ma. Họ chả giống nhau tẹo nào.”

Tôi bỏ người phụ nữ mặc kimono đứng đó với vẻ mặt sửng sốt và nhanh chóng đi về nhà. Tôi cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Nhờ cảnh tượng vừa nhìn thấy xong. Tôi biết chị gái của Yuriko sẽ bề bàng thế nào nếu biết được em gái mình trở nên thế này. Phát hiện đó đã giải phóng tôi khỏi bi kịch của mình. Trên đời này còn có một người đáng thương hơn cả tôi. Về mặt trí tuệ, cô ta không được thông minh như tôi. Cô ta luôn sống trong cảnh túng quẫn và không bao giờ có thể tìm được việc làm ở một công ty lớn. Tôi vẫn còn hơn cô ta chán, tôi tự bảo, cố làm đi nổi tuyệt vọng lúc trước. Tất cả chỉ nhờ có một tình huống vớ vẩn như vậy. Tất cả đám sâu bọ đột nhiên biến mất không dấu vết. Đêm đó tôi được giải thoát khỏi một mối âu lo mà tôi tưởng sẽ đeo đuổi tôi suốt đời. Nhưng tôi vẫn lo sợ đám sâu bọ đó sẽ quay trở lại hành hạ tôi như một điềm gỡ khó tránh.

Tôi chả có chút ký ức tốt đẹp nào về tuổi thơ. Tôi đã cố quên chúng đi. Nhưng soi mình trong gương tôi không thể nào không nhớ lại những khắc khó khăn trong quá khứ. Giờ tôi đã ba mươi bảy tuổi. Tôi vẫn còn giữ được vẻ trẻ trung. Tôi ăn kiêng nên tôi vẫn gầy và luôn mặc được quần áo cỡ nhỏ nhất. Nhưng ba năm nữa, tôi sẽ bốn mươi, và điều đó khiến tôi khiếp đảm. Phụ nữ khi bước vào tuổi bốn mươi sẽ trở thành một mụ phù thủy già xấu xí. Khi ba mươi tôi có cảm giác như mình đang tuột dốc nhưng vẫn không là gì khi so sánh với tuổi bốn mươi. Ở tuổi ba mươi còn có hy vọng về tương lai. Như được giao cho một vị trí quan trọng ở nơi làm việc để đánh dấu sự thành công trong sự nghiệp, gặp được ý trung nhân hay những thứ viễn vông tương tự. Giờ thì tôi chả còn mơ màng gì tới những thứ đó.

Tôi vẫn luôn khựng hoảng ở những điểm ngoặt quan trọng của tuổi tác như khi tôi ở giữa tuổi mười chín và hai mươi, hay giữa hai chín và ba mươi.

Tôi bắt đầu hành nghề mãi dâm ở tuổi ba mươi. Lúc đầu tôi rất lo vì mình không có chút kinh nghiệm tình dục nào. Nhưng khi nói mình còn trinh thì tôi lập tức kiếm được một khách hàng vì ông ta cảm thấy tò mò. Tôi không muốn nhớ lại lần gặp gỡ đó. Nhưng ngay lúc ấy tôi đã hình dung ra rằng tôi sẽ không bao giờ muốn sống tới năm mươi tuổi. Thậm chí tới bốn mươi tuổi cũng không. Dù thế nào đi nữa thì cũng thà chết còn hơn là trở nên già và xấu. Đúng thế. Tôi thà chết còn hơn. Cuộc sống chẳng có ý nghĩa gì đối với một cụ già xấu xí.

“Cô có muốn dùng bia không?”

Tôi nghe tiếng người khách gọi tôi từ phòng bên cạnh. Tôi đang ở trong phòng tắm, dưới vòi sen, gột sạch mọi ngõ ngách, mọi thứ mồ hôi, nước miếng và tinh dịch bám trên cơ thể tôi, những thứ chất lỏng tiết ra từ một người đàn ông mà tôi không hề quen biết. Nhưng người khách đêm nay cũng không đến nỗi tệ. Ông ta khoảng năm mươi. Trang phục và cách cư xử của ông ta cho thấy ông ta hẳn làm việc cho một công ty lớn. Ông ta cũng nhẹ nhàng, tử tế. Lại còn mời tôi uống bia. Đây là lần đầu tiên tôi có khách hàng như vậy.

Trong mắt những người đàn ông năm mươi tuổi tôi hẳn được coi là trẻ, có lẽ chỉ như phụ nữ ba mươi. Nếu khách hàng ai cũng giống như ông ta thì tôi thật là sung sướng. Tôi có thể sẽ tiếp tục hành nghề ngay cả khi đã qua tuổi bốn mươi. Tôi quán chiếc khăn tắm quanh mình và đi sang phòng bên cạnh. Ông khách hàng đã mặc quần lót và ngồi hút thuốc trong lúc chờ tôi.

“Đây, hãy dùng một ly bia. Chúng ta vẫn còn thời gian mà.”

Sự thoải mái của ông ta khiến tôi cảm thấy yên tâm. Nếu trẻ hơn hẳn ông ta sẽ muốn làm đi làm lại chuyện đó nhiều lần nữa.

“Cảm ơn ông.” Tôi nói và dùng cả hai tay đưa chiếc ly lên miệng và ông khách hàng khẽ nheo mắt cười.

“Cô cư xử rất phải phép. Cô hẳn được nuôi dạy để trở thành một người gia giáo. Hãy kể cho tôi biết tại sao cô lại làm nghề này?”

“Tôi tự hỏi...” Tôi cảm thấy hài lòng khi nghe ông ta bảo tôi biết cách cư xử nên tôi cười với ông ta một cách lịch thiệp. “Tôi đoán là chỉ vì tôi thấy chán nản với việc suốt ngày chỉ biết công việc, từ ngày này sang ngày khác. Phụ nữ đôi khi cũng muốn phiêu lưu. Một công việc như thế này chẳng hạn,

ý tôi là, một phụ nữ như tôi thì đây là cơ hội để gặp gỡ những người mà có lẽ tôi sẽ không bao giờ có cơ hội tiếp cận. Tôi nghĩ nó cũng giúp tôi hiểu thêm một chút về thế giới này.”

Tôi làm nghề này vì thích phiêu lưu? Thôi xin, nghe cứ xưa như trái đất. Nhưng vị khách hàng này là loại người thích những thứ tưởng tượng bay bổng. Ông ta muốn một người phụ nữ biết kể chuyện.

“Phiêu lưu?” Ông ta hẳn phải xiêu lòng vì lý do này.

“Bản cơ thể của mình đi chính là một cuộc phiêu lưu tới tận cùng. Tôi dám chắc một người đàn ông không thể làm được điều đó.”

Tôi mỉm cười ngọt ngào và chỉnh lại bộ tóc giả. Ngay cả khi đi tắm tôi cũng không để bị ướt mặt và không bao giờ bỏ tóc giả ra.

“Cô làm việc cho một hãng nào đó à?”

“Đúng vậy. Nhưng chuyện này bí mật nhé!”

“Tôi sẽ không nói đâu, cô có thể tiết lộ với tôi. Là hãng nào vậy?”

“Nếu ông nói cho tôi ông làm ở đâu thì tôi sẽ cho ông biết.”

Tôi cố hết sức để tạo ra sự hồi hộp, gay cấn. Nếu tôi xuất đúng chiêu, ông ta hẳn sẽ cho gọi tôi lần nữa. Ít nhất thì tôi cũng có thể trông chờ vào điều đó.

“Thỏa thuận thế đi. Nói ra thì hơi ngượng, nhưng tôi dạy ở một trường đại học. Tôi là giáo sư.”

Có thể thấy ông ta rất tự hào về nghề nghiệp và bản thân mình. Nếu có thể moi được thêm một chút thông tin nữa thì kể như tôi thắng lớn.

“Ông không nói đùa đấy chứ. Đại học nào vậy?”

“Tôi sẽ đưa cho cô danh thiếp của tôi. Nếu cô có danh thiếp tôi cũng muốn cô cho tôi một cái.”

Và thế là chúng tôi trao đổi danh thiếp, trong tình trạng không quần áo. Khách hàng của tôi tên là Yashizaki. Ông ta là giáo sư luật tại một trường đại học tư nhân hạng ba ở Chiba. Ông ta đeo kính vào và đọc danh thiếp của tôi một cách kính cẩn.

“Ôi, thật đúng là một cú sốc. Vậy ra cô là trợ lý giám đốc của văn phòng nghiên cứu Hãng Kiến trúc và Công trình G cơ đấy. Ái chà, đúng là một nhân vật quan trọng. Công việc của cô hẳn có nhiều trách nhiệm nặng nề.”

“Cũng không đến nỗi. Tôi chỉ làm nghiên cứu và viết báo cáo về những

yếu tố kinh tế ảnh hưởng tới thị trường của chúng tôi.”

“Vậy thì kể ra chúng ta cũng chung một dạng công việc. Thế cô có học sau đại học không?”

Ánh mắt của Yoshizaki vừa có vẻ kiên nhẫn vừa có vẻ hiếu kỳ. Tôi quyết định lợi dụng sự háo hức của ông ta.

“Ồ không, sau khi tốt nghiệp khoa kinh tế đại học Q tôi đã không học lên tiếp. Học thêm sau đại học nữa thì tôi không kham nổi.”

“Cô tốt nghiệp đại học Q mà lại đi làm gái gọi? Đúng là lần đầu tiên tôi chứng kiến chuyện này. Thật vô cùng ấn tượng.”

Yoshizaki lại rót đầy bia và ly của tôi, vẻ vô cùng phấn khích.

“Tôi hy vọng là cô sẽ đồng ý gặp tôi nữa. Hãy nâng ly cho cuộc hội ngộ sắp tới của chúng ta.”

Chúng tôi chạm ly. Tôi cũng hy vọng thế! Tôi ngắm nghía tám danh thiếp của Yoshizaki và hỏi gã ông ta. “Giáo sư, tôi có thể gọi tới văn phòng cho ông được không? Tôi muốn hẹn hò với ông mà không thông qua đại lý. Nếu phải qua đại lý họ sẽ lấy phần lớn tiền công. Nếu được, ông có thể cho tôi luôn số di động được không?”

“Ồ, tôi không có điện thoại cầm tay. Nhưng cô có thể gọi tới văn phòng. Nếu cô bảo họ cô là cô Sato ở đại học Q thì tôi sẽ biết ngay. Hay cô cũng có thể nói cô là cô Sato ở hãng G. Cũng không sao. Trợ lý của tôi hẳn sẽ không bao giờ nghi ngờ một cử nhân đại học Q lại đi làm gái gọi!”

Yoshizaki nói rồi tùm tùm cười. Bác sĩ và giáo sư chính là những kẻ dâm dăng nhất. Với những gì tôi học được từ thế giới của họ thì phần lớn những người đàn ông một lòng quy phục cấp trên cũng như những người có quyền hành một chút đều là những thằng ngu. Nghĩ tới đoạn trước đây từng khao khát được đứng trên đỉnh thế giới đó thế nào, tôi phá lên cười một cách chua xót tới ê cả hàm.

Khi chúng tôi rời khỏi khách sạn, Yoshizaki đi tách ra khỏi tôi như không hề quen biết. Nhưng tôi chẳng quan tâm. Ngược lại, tim tôi đập thành thịch vì phấn khởi. Yoshizaki thích một phụ nữ như tôi và đó là bằng chứng cho thấy ông ta sẽ trở thành một trong những khách hàng trung thành của tôi. Tôi có thể gặp ông ấy riêng rẽ, không phải qua đại lý, đúng là một cách lý tưởng để kiếm được nhiều tiền hơn trong nghề này. Phụ nữ dùng cơ thể của họ để

kiếm tiền nên không có lý do gì mà chúng tôi không thể tự đứng đường đón khách. Thế nhưng đúng là không có gì nguy hiểm hơn việc tự bắt khách trên phố một mình. Nhưng Yoshizaki thì khác. Ông ta là một giáo sư đại học lịch sử, nhã nhặn, một người thực sự có hứng thú với tôi. Tôi cũng hy vọng ông ta trở thành một khách hàng quen thuộc.

Tôi vừa dạo bước với Yoshizaki vừa hát ngâm nga một cách sung sướng. Tôi chợt quên đi không khí nhạt nhẽo, thù địch đang chờ đón tôi tại văn phòng dịch vụ gái gọi, sự hiếu chiến của mẹ Bím Tóc hay việc các đồng nghiệp ở chỗ làm luôn tìm cách hạ nhục tôi, cả những lời rầy la của mẹ hay thậm chí cả nỗi sợ hãi bị già và xấu đi. Lòng tôi dạt dào cảm xúc của một người thắng trận. Tương lai thật tươi sáng. Những điều tốt đẹp vẫn đang chờ đón tôi. Lâu rồi tôi không có được thứ cảm giác lạc quan này. Đây là lần đầu tiên kể từ khi tôi tham gia dịch vụ gái gọi ở tuổi ba mươi, vị thế nghề nghiệp của tôi được đánh giá cao, và bản thân tôi được tán dương và được người khác theo đuổi.

Tôi tóm lấy tay Yoshizaki và luồn tay mình vào. Yoshizaki nhìn tôi cười toét miệng.

“Ái chà, không phải trông chúng ta giống như một cặp tình nhân rất gần bó hay sao?”

“Thế nếu chúng ta trở thành tình nhân thật thì sao hả giáo sư?”

Một đôi nam nữ trẻ mà chúng tôi đi ngang qua lúc lên dốc quay sang nhìn chúng tôi chằm chằm rồi thì thảo gì đó với nhau. Có vẻ như họ muốn nói: Không phải ông ta hơi quá già để làm chuyện đó hay sao? Tôi thì chẳng quan tâm tới họ nghĩ gì và cũng chẳng thèm để ý. Nhưng Yoshizaki khẽ đẩy tay tôi ra vẻ lúng túng.

“Trông không được hay ho cho lắm. Trông cô vẫn còn trẻ khiến người ta dễ tưởng nhầm là sinh viên của tôi mà một sai lầm như vậy có thể khiến tôi mất việc. Chúng ta hãy kín đáo hơn một chút được không?”

“Tôi vô cùng xin lỗi.”

Tôi lịch sự xin lỗi vì đã gây ra chuyện bất tiện cho ông ta khiến Yoshizaki vội vàng xua tay, vẻ ngượng ngùng. “Không, không, xin cô đừng hiểu nhầm. Tôi không có ý trách cô đâu.”

“Tôi biết.”

Dẫu vậy trông ông ta vẫn có vẻ bất an, cứ sốt ruột nhìn trước nhìn sau. Khi thấy một chiếc taxi tới gần thì ông ta vẫy ngay nó lại.

“Tôi sẽ đi taxi về,” ông ta nói và ngồi vào xe.

“Giáo sư, khi nào tôi có thể gặp lại ông?”

“Tuần sau. Gọi cho tôi nhé. Bảo là cô Sato ở đại học Q. Tôi sẽ bảo trợ lý nói máy cho.” Ông ta có vẻ gì đó hơi kiêu kỳ khi nói mấy câu này nhưng tôi chẳng để tâm. Tôi vẫn đang vui vì ông ta là người đã nhận ra tài năng và sự vượt trội của tôi. Tôi thật may phước gặp được một người như thế.

Khi lên hết con dốc ở đại lộ Dogenzaka, tôi quay lại nhìn về phía ga Shibuya. Con đường thoai thoải tạo thành một đường vòng cung mềm mại. Đã quá nửa đêm, một cơn gió ào tới, hơi có phần dữ dội vào tiết tháng Mười, thổi tung vạt chiếc áo khoác Burberry của tôi. Ban ngày bộ giáp sắt của tôi là một chiếc áo khoác bay phần phật theo gió, ban đêm nó trở thành chiếc áo choàng của siêu nhân. Ban ngày là phụ nữ có sự nghiệp, ban đêm là gái điếm. Bên trong chiếc áo choàng là cơ thể của một người đàn bà quyến rũ. Tôi có thể sử dụng cả đầu óc và thân xác để kiếm tiền. Ha ha!

Đèn hậu của một chiếc taxi nhấp nháy giữa những hàng cây dọc theo đại lộ trong khi nó chậm chạp leo dốc. Chỉ cần nhanh hơn một chút là tôi có thể bắt kịp chiếc taxi. Tôi nay trông tôi rất đẹp, tràn trề sức sống. Tôi rẽ xuống một phố hẹp với những cửa hàng san sát. Rất có thể tôi sẽ gặp ai đó mà tôi quen biết. Đêm nay, hơn bao giờ hết, tôi muốn những người ở công ty nhìn thấy con người thứ hai của tôi.

“Có vẻ như cô đang rất phấn khởi?”

Một viên chức khoảng ngoài năm mươi gọi với theo tôi, mắt nheo lại như thể đang bị chói sáng. Ông ta vận một bộ vest màu xám, đôi giày bụi bặm đã mòn vẹt, méo mó. Ông ta không cài khuy áo vest, một bên tay áo trễ xuống vì quai chiếc túi đeo vai màu đen nặng trĩu. Trong túi thò ra một quyển tạp chí đàn ông. Tóc ông ta gần như đã bạc hết, da mặt xám ngoét, chẳng có chút khí sắc nào, cứ như một người mắc bệnh gan. Trông ông ta giống kiểu đàn ông sẵn sàng giờ báo thể thao ra đọc giữa một toa tàu chen chúc bất chấp sự khó chịu của người khác, kiểu đàn ông lúc nào cũng ở trong tình trạng túng thiếu. Tuyệt đối không phải dạng người làm việc tại một hãng có tiếng tăm như tôi. Tôi mỉm cười ngọt ngào với ông ta. Rất ít đàn ông gọi tôi trên phố

như vậy ngay cả khi tôi là người bắt chuyện trước.

“Cô đang ở trên đường về nhà đấy à?” ông ta rụt rè hỏi. Giọng ông ta hơi ngọng, rõ ràng là không phải người thành phố.

“Đúng thế,” tôi gật đầu.

“Vậy thì cô có muốn dừng lại đâu đó uống với tôi ly trà hay cái gì đó một chút không?”

Ông ta rõ ràng không muốn đi ăn hay uống rượu. Ý ông ta là sao, tôi tự hỏi. Ông ta đang định mời tôi đi khách? Phải chăng ông ta đã đoán ra tôi là gái điếm?

“Ý kiến rất hay!” tôi nói.

Tôi lại có thêm một vị khách nữa! Tim tôi nghẹn ngào vì sung sướng. Mà lại ngay sau khi chia tay với Yoshizaki. Tôi phải cẩn thận không để sổng mất ông ta, đêm nay đúng là đêm may mắn của tôi.

Ông ta bối rối cup mắt xuống, rõ ràng vốn không quen tiếp xúc với phụ nữ. Ông ta hẳn đang lo không biết phải làm gì còn tôi cũng đột ngột thay đổi, trở về với tôi của ngày xưa. Khi mới bước chân vào nghề bán hoa, tôi cũng giống y như vậy. Tôi không hiểu đàn ông muốn gì, và điều đó khiến tôi bứt rứt. Nhưng giờ thì tôi biết. Không, không. Tôi vẫn chưa biết gì thì đúng hơn. Lúng túng, tôi khẽ chạm vào tay ông ta. Nhưng cử chỉ đó không tỏ ra hiệu quả như với Yoshizaki vì ông ta lập tức rụt tay lại theo bản năng. Người bán hàng rong trước cửa một hộp đêm nhìn tôi và cười. Có vẻ như cô em đang kiếm được miếng mồi ngon. Anh nghĩ vậy sao, tôi quay lại nhìn người bán hàng rong và cảm thấy tự tin tăng lên gấp bội. Tối nay thật đúng là tuyệt vời.

“Cô muốn đi đâu?” người đàn ông kia hỏi tôi.

“Tìm một khách sạn nhé?”

Ông ta có vẻ sững sốt trước sự thẳng thừng của tôi. “Tôi không biết nữa. Tôi không có nhiều tiền đến thế. Tôi chỉ muốn ngồi xuống đâu đó và chuyện trò với một người phụ nữ, chỉ có vậy thôi. Và rồi tôi thấy cô đi ngang qua, tôi không biết là cô lại làm nghề đó.”

“Thôi được, thế ông có thể trả được bao nhiêu?”

Xấu hổ, ông ta trả lời lí nhí. “Nếu phải trả tiền khách sạn nữa thì chỉ còn lại khoảng mười lăm nghìn yen.”

“Chúng ta có thể tìm được một khách sạn rẻ tiền. Có chỗ người ta chỉ lấy

ba nghìn yen tiền phòng thôi. Còn tôi sẽ lấy ông mười lăm nghìn yen.”

“Nếu vậy thì tôi nghĩ tôi có thể xoay sở được...”

Khi thấy ông ta gật đầu đồng ý, tôi liền rảo bước về phía một khách sạn mà tôi biết. Ông ta đi theo sau. Vai ông ta trĩu xuống vì chiếc túi nặng. Đúng là một kẻ quê mùa. Đàn ông như thế trông thật nhếch nhác. Nhưng tôi quý ông ta như vàng vì ông ta đã lên tiếng bắt chuyện với tôi trước. Tôi quay lại và hỏi ông ta, “Năm nay ông đã bao nhiêu tuổi rồi?”

“Năm mươi bảy.”

“Trông ông trẻ hơn so với tuổi của mình. Tôi cứ nghĩ ông chỉ khoảng năm mươi.”

Yoshizaki hẳn sẽ thích được tán dương như thế. Nhưng người đàn ông này chỉ cau mày lại. Chả bao lâu thì chúng tôi tới khách sạn. Đây là một khách sạn tình nhân ở gần ga Shinsen, ngay cạnh đường Maruyama. Khi tôi chỉ nó cho người đàn ông kia, ông ta không giấu nổi vẻ bứt rứt. Chắc đang hối hận vì quyết định của mình. Tôi nhìn ông ta lo lắng. Nếu ông ta muốn rút lui thì làm thế nào? Tôi cần phải nghĩ ra cách gì đó để giữ ông ta lại, tự thấy ngạc nhiên vì sự táo bạo của mình. Tôi vốn quen được đại lý dịch vụ gái gọi sắp đặt mọi chuyện.

Khi chúng tôi bước vào khách sạn, ông ta liền rút ví ra. Tôi liếc vào bên trong và nhìn thấy ông ta đúng thật chỉ có hai tờ mười nghìn yen.

“Không phải lo chuyện tiền bạc lúc này. Ông sẽ trả sau khi xong việc.”

“Thế à, tôi không biết.”

Ông ta chậm chạp nhét chiếc ví mỏng dính vào trong túi. Có vẻ như ông ta chưa từng tới một khách sạn tình nhân bao giờ. Tôi phải nghĩ ra phương kế nào đó để biến ông ta thành khách quen mới được. Ông ta không phải là loại khách hàng lý tưởng nhưng nếu có thể kiếm được những người đàn ông như ông ta và Yoshizaki làm khách hàng quen thì tôi sẽ chẳng cần phải nhờ tới đại lý gái gọi nữa. Đây có vẻ là cách duy nhất để tôi thoát khỏi con đường mòn hiện nay và là vũ khí duy nhất để chống lại lưới hái của tuổi già. Tôi chọn căn phòng bé nhất trên tầng ba và hai chúng tôi đứng chen chúc trong chiếc thang máy nhỏ xíu như thể chỉ để dành cho một người.

“Vào trong phòng thì chúng ta có thể nói chuyện một lát, ông có thể không nhận ra nhưng tôi cũng làm việc cho một công ty.”

Ông ta nhìn tôi ngạc nhiên. Tôi có thể cảm thấy ông ta đang xấu hổ vì bị lôi kéo bởi một cô gái điếm. Mặt ông ta đỏ bừng.

“Tôi nói thật đấy. Vào phòng tôi sẽ cho ông xem danh thiếp của tôi và kể cho ông nghe về công việc của mình, được không?”

“Cảm ơn cô. Đúng là một ý hay.”

Căn phòng nhỏ xíu và bẩn thỉu. Chiếc giường đôi kê vừa khít giữa hai bức tường. Chiếc màn cuốn shoji che cửa sổ rách tan tành, thảm lót sàn thì đầy vết ố. Người đàn ông thả chiếc túi xuống sàn và thở dài. Ông ta cởi giày, tắt ông ta bốc mùi.

“Ba nghìn yen chỗ này?”

“Tôi đã cố lắm rồi. Đây là chỗ rẻ nhất ở Maruyama.”

“Cảm ơn cô đã cố gắng.”

“Ông có muốn dùng một ly bia không?”

Ông ta mỉm cười đồng ý. Tôi lôi một chai bia trong tủ lạnh ra rót vào hai cốc và chúng tôi cùng nâng ly. Ông khách nhấp từng ngụm nhỏ, cứ y như mèo liếm.

“Thế ông làm nghề gì ạ? Ông có thể cho tôi danh thiếp của ông được không?”

Ông ta do dự một lát rồi rút từ trong túi ra một chiếc danh thiếp nhàu nát. “Wakao Arai, phó giám đốc Công ty Vàng Hóa chất Chisen.” Công ty có trụ sở ở Meguro. Tôi chưa bao giờ nghe thấy tên. Arai thò một ngón tay xương xẩu ra chỉ vào tên của công ty và bảo, “Chúng tôi chuyên bán buôn các hóa chất. Trụ sở chính của hãng đóng tại tỉnh Toyama nên tôi chắc cô cũng nghe nói đến.”

Tôi đưa cho ông ta danh thiếp của mình với một vẻ trịnh trọng hơi phóng đại. Trông mặt ông ta vô cùng sững sốt.

“Tôi hỏi khí không phải nhưng tại sao cô lại làm chuyện này khi có một công việc tốt như thế?”

“Sao ư, ông không hiểu phải không?” Tôi uống một ngụm bia và bảo, “vì ở chỗ làm việc chẳng ai chú ý tới tôi.”

Tôi thực sự hé mở lòng mình một chút. Tôi đã làm việc hăng hái, đầy nhiệt huyết cho tới năm ba mươi tuổi. Khi bước vào tuổi hai chín tôi được gửi tới một phòng nghiên cứu riêng. Dịch vụ của tôi Yamamoto chỉ làm

việc vồn vện bốn năm rồi bỏ đi lấy chồng. Trong công ty chỉ còn lại bốn người phụ nữ vào làm cùng đợt với tôi ngày trước. Một người làm bên quảng cáo, một người bên phòng tổng hợp và hai người khác bên công trình, chịu trách nhiệm về kế hoạch kiến trúc. Ở tuổi ba mươi ba, họ bốc tôi trở lại làm việc ở phòng nghiên cứu. Nhưng ở đây chả còn nhân vật thú vị nào cả. Tất cả những người đàn ông vào công ty cùng thời gian với tôi đều đã được thăng chức vào những vị trí hành chính chủ chốt không bao giờ tới lượt phụ nữ. Các nữ trợ lý mới rõ ràng là không ưa tôi. Những người phụ nữ tốt nghiệp đại học vào công ty sau tôi làm việc thì ít hơn nhưng cũng tiến nhanh hơn tôi. Tóm lại tôi bị trượt ra khỏi đường ray thăng tiến. Chuyển từ nhóm những người thành công sang thất bại. Tại sao lại xảy ra chuyện đó? Chỉ vì tôi không còn trẻ nữa. Và tôi lại là phụ nữ. Tôi ở trong một quá trình lão hóa khủng khiếp và không còn thời gian để xây dựng một sự nghiệp vững chắc.

“Điều đó thực sự khiến tôi bị tổn thương. Tôi những muốn trả thù.”

“Trả thù? Nhưng trả thù ai cơ?” Arai nhìn lên trần nhà. “Tôi nghĩ đôi khi ai cũng có cảm giác đó. Tất cả chúng ta đều muốn trả thù. Tất cả chúng ta đều bị tổn thương theo cách này hay cách khác. Nhưng điều tốt nhất nên làm là phải tiếp tục sống như không hề có chuyện gì xảy ra.”

Tôi thì không chấp nhận thế. Tôi sẽ trả thù. Tôi sẽ làm bẽ mặt công ty mình, sẽ phỉ báng vào thói kiêu căng, tự phụ của mẹ tôi và phá hoại danh dự đứa em gái. Tôi thậm chí sẽ làm tổn thương chính mình. Vì sinh ra làm phụ nữ nhưng không thể trở thành một phụ nữ thành đạt, thành tựu lớn nhất trong đời tôi chỉ dừng lại ở việc vào được trường trung học nữ sinh Q. Từ sau đó trở đi thì chỉ toàn là trượt dốc. Đó là lý do tại sao mà tôi làm việc này, tại sao tôi trở thành gái điếm. Cuối cùng khi ngộ ra điều này, tôi không khỏi phá ra cười.

“Ông Arai này. Tôi rất muốn tiếp tục tâm sự với ông về chuyện này nên nếu chúng ta có thể gặp lại nhau nữa thì tốt biết mấy. Mười lăm nghìn yen thôi cũng được. Chúng ta có thể gặp nhau ở đây, uống bia và trò chuyện. Ông nghĩ sao? Tôi rất am hiểu về các vấn đề kinh tế, ông biết đấy và tôi sẽ tiết kiệm tiền bằng cách mang theo bia và đồ ăn nhẹ.”

Nghe tôi sốt sắng đề nghị, mắt Arai hơi ánh lên sự ham muốn. Đó là dấu hiệu đầu tiên tôi nhận được trong suốt buổi tối. Đàn ông thật kỳ lạ. Họ cứ

phải nghĩ mình là người cầm cương thì mới chịu được.

• 4 •

NGÀY 4 THÁNG 10

SHINBUYA: E (?), 15.000 YEN

Hôm nay tôi ngủ trong phòng họp cả buổi sáng. Lưng đau ê ẩm vì nằm ngửa trên bàn nhưng tôi mặc kệ. Đêm qua tôi chết giấc ở văn phòng dịch vụ hộ tổng tới tận mười một giờ rưỡi đêm và là người duy nhất không được gọi đi khách tới một lần.

“Gì vậy? Cô chọn được một chỗ ngủ thật lý tưởng!” Một giọng đàn ông khiến tôi giật mình ngồi bật dậy và thu chân xuống. Đó là Kabano, người trước đây bảo tôi rằng cha tôi đã đối xử rất tốt với ông ta khi ông ta mới vào công ty. Kabano đã thăng tiến nhanh hơn tôi dự đoán. Ông ta đã được tiến cử từ giám đốc bộ phận tổng hợp lên giám đốc điều hành. Ở hãng, chúng tôi gần như chẳng bao giờ nhìn thấy các vị lãnh đạo. Họ cứ như là ở trên mây, văn phòng của họ đặt trên tầng cao nhất của tòa nhà. Thậm chí họ còn có thang máy riêng chỉ họ có quyền sử dụng và được đưa đón bằng xe của công ty.

Kabano chẳng phải là có tài năng gì đặc biệt nhưng vì ông ta lúc nào cũng lịch sự nhã nhặn, lại không có kẻ thù nào đáng kể nên dễ thăng tiến trên nấc thang thành công. Đây là một khía cạnh tổ chức công ty mà tôi không tài nào hiểu nổi.

“Tôi nghe thấy có tiếng ngáy nên bước vào và xem kìa, trước mắt tôi là một người phụ nữ đang say giấc nồng. Thế này thì thật tôi không hề nghĩ ra.”

“Tôi xin lỗi. Tôi đau đầu quá.”

Tôi chậm chạp leo xuống bàn và xỏ vào đôi giày để trên thảm. Tôi không tài nào nén được một cái ngáp khẽ. Kabano nhìn tôi vẻ khó chịu. Ông ta làm tôi phát cáu. Thế còn ông vào đây làm gì? Tôi những muốn quặc lại. Ông tưởng rằng ông là lãnh đạo cao cấp thì có thể vào đây và giáo huấn tôi sao? Lão già khốn. Ông cũng to gan đấy chứ, dám đánh thức tôi dậy!

“Nếu đau đầu, cô nên tới phòng y tế. Đó là lý do tồn tại của nó, cô biết

đấy. Cô Sato, cô chắc là cô không sao chứ?”

“Ý ông là sao?”

Tôi lấy tay cào cào vào mái tóc dài của mình. Tóc tôi đang rối tung cả lên và không thể nào gỡ ra được nếu không có một cái lược tử tế. Nhưng ông ta đang nhìn cái quái gì vậy chứ? Cuối cùng thì Kabano cũng nhìn đi chỗ khác.

“Cô biết không? Cô gây kinh khủng. Đúng là chỉ còn da bọc xương. Còn gây hơn cả hồi xưa. Tôi gần như không nhận ra cô nữa.”

Ừ thì tôi gây, chuyện đó thì có gì sai? Không phải đàn ông thường thích phụ nữ mảnh mai tóc dài hay sao, điều đó chẳng phải đã trở thành quy ước đầy thôi? Tôi cao một mét sáu mươi bảy và nặng bốn mươi ba cân. Phải nói là gần như hoàn hảo. Bữa sáng tôi ăn một viên thuốc dinh dưỡng Gymnema. Bữa trưa tôi tới nhà ăn của công ty ở tầng trệt mua một bữa trưa chuẩn bị sẵn, chủ yếu là salad tảo biển. thỉnh thoảng tôi cũng bỏ ăn trưa. Tôi hầu như không bao giờ ăn cơm trắng, nhưng có thể ăn rau tằm bột rán. Tóm lại hề nhìn thấy một phụ nữ mỡ màng là tôi thấy gớm. Cô ta hần ngu mới để mình phát phì như vậy.

“Nếu tôi tăng cân thì sẽ khó mặc quần áo.”

“Lại là vấn đề áo quần phải không? Đó là mối quan tâm của một phụ nữ trẻ nhưng... cô Sato này, tôi thực sự nghĩ rằng cô nên tới gặp bác sĩ. Tôi cứ lo nhờ cô có vấn đề gì nghiêm trọng về sức khỏe. Có phải cô lại làm việc quá sức không?”

Tôi có làm việc quá sức không? Có thể, vào ban đêm. Tôi khẽ mỉm cười.

“Tôi không làm nhiều tới mức ấy. Chỉ là đêm hôm qua có hơi khô một tí.”

“Cô đang nói gì vậy?” Kabano hỏi tôi, mặt đầy vẻ cảnh giác. Ôi trời, trong đầu tôi mọi thứ lẫn lộn hết cả. Lão già này dù sao cũng là sếp ở đây. Tôi cần phải quay trở lại với cái tôi ban ngày ngay lập tức. Hôm nay tôi không có tâm trí để chơi trò nước đôi.

“Ồ không, không có gì ạ. Tôi chỉ muốn nói là tôi cũng không có quá nhiều việc sót lại tới mức phải hoàn thành cấp tập vào buổi tối. Chỉ thế thôi ạ.”

“Ừ, tôi cũng biết công việc ở phòng nghiên cứu hần rất căng thẳng. Tôi nhớ trước đây có người bảo tôi là cô đã viết một báo cáo được đánh giá rất

cao.”

“Từ lâu rồi ạ. Điều kiện hồi đó cũng khá hơn rất nhiều.”

Tôi viết báo cáo đó lúc hai mươi tám tuổi. Báo cáo có tên: “Đầu tư tài chính trong xây dựng và kinh doanh địa ốc: Tạo ra những huyền thoại mới” và đã giành được một giải thưởng của nhà xuất bản Tin tức Kinh tế. Đó là giai đoạn hạnh phúc nhất trong đời tôi. Nhật Bản vẫn đang bùng nổ trong nền kinh tế bong bóng, thị trường cho ngành xây dựng đầy hứa hẹn, đúng là thiên thời. Dầu vậy, vẫn có một lão dờ hơi lên tiếng chỉ trích bài viết của tôi, cho rằng nó thiếu những gợi ý chiến lược rõ ràng. Tôi không bao giờ quên được những nhận xét của lão ta đã khiến tôi cay cú thế nào.

“Không đúng. Cô vẫn còn rất nhiều tiềm năng.” Kabano đột nhiên nhìn tôi về chua xót. “Cô Sato này, mẹ cô hẳn lo cho cô lắm.”

“Mẹ tôi á? Ông định nói gì cơ?”

Tôi lấy ngón tay trở chống cằm và nghiêng đầu sang một bên. Kể từ khi giáo sư Yoshizaki tỏ vẻ ngưỡng mộ cái dáng điệu đặc biệt trẻ trung và nữ tính ấy, tôi không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để thực hành nó. Giáo sư Yoshizaki có vẻ thích phụ nữ cư xử kiểu con nhà gia giáo.

“Ý tôi là mẹ cô hẳn sẽ lo lắng nếu cô không khỏe mạnh, cô là tất cả những gì bà ấy có.”

Đúng, cái này thì ông nói đúng. Tôi là con bò sữa của bà ấy. Bà ấy không đòi nào để sống mất tôi. Nếu tôi ngừng kiếm tiền về nhà thì bà ấy sẽ chẳng biết làm gì cả. Và cả tôi nữa. Đột nhiên tim tôi thót lại vì sợ hãi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi già đi? Nếu bị đuổi khỏi công ty và không thể tiếp tục công việc ban đêm, tôi sẽ mất mọi nguồn thu thập. Nếu chuyện đó xảy ra, đảm bảo mẹ tôi sẽ đuổi tôi ra khỏi nhà.

“Tôi hiểu. Tôi sẽ cố gắng nghiêm túc hơn.

Trước sự thay đổi thái độ đột ngột, biểu hiện nghiêm túc của tôi khi nghe lời khuyên của ông ta, Kabano gật gù vẻ hài lòng.

“Chuyện hôm nay giữa hai chúng ta sẽ không ai biết, vậy nên cô cũng đừng lo lắng. Tôi cũng mừng vì đã là người tìm thấy cô. Tôi cũng không hay ghé qua đây, cô biết đấy. Nhưng tôi phải nói điều này, tôi biết có thể hơi khó nghe nhưng cô thực sự thay đổi nhiều quá. Trông cô rất lạ.”

“Về ngoài của tôi có gì không bình thường?”

Tôi lại nghiêng đầu sang một bên, thử tạo dáng lần nữa.

“Một là cô trang điểm dày quá. Không có ai nói với cô thế sao? Ý tôi là trang điểm một chút cũng được nhưng cô thì quá đà. Lời khuyên của tôi có vẻ không được xã giao cho lắm nhưng tôi thực sự nghĩ rằng cô nên đi tư vấn tâm lý.”

“Tư vấn?” tôi gần như hét lên vì sững sốt trước đề nghị của ông ta.

Người ta đã yêu cầu tôi đi gặp bác sĩ tâm lý ở cuối năm học thứ hai trung học vì chứng rối loạn ăn uống của tôi. Họ bảo là tính mạng tôi bị đe dọa và đưa ra các kiểu dự đoán ngớ ngẩn khiến mẹ tôi khóc lóc rên rỉ còn cha tôi thì nổi giận đùng đùng. Thật đúng là lỗ bịch. Thế nhưng họ có chữa được đâu? Còn cái lần thứ hai khi tôi hai mươi chín tuổi nữa. Không phải là họ cũng lại nói y như vậy sao?

Cửa phòng họp bật mở và một cô thư ký thò đầu vào. Tôi đoán là cô ta nghe thấy tiếng hét của tôi hét. Cô ta nhìn tôi vẻ sững sốt.

“Ông Kabano, có phải ông ở trong đó không ạ? Đã quá giờ rồi ạ.”

“Thôi thế nhé, tôi phải đi thôi.”

Kabano vội vàng ra khỏi phòng họp. Cô thư ký nhìn tôi đầy nghi ngờ. Mà nhìn cái gì, con nhóc kia? Mà thì chả biết thế nào là chạy rong buổi đêm đúng không? Cược là chả có thằng đàn ông nào thèm để ý tới mày. Chà, tôi lại đã quay lại cái tôi làm điểm của mình.

Khi tôi trở về tới phòng nghiên cứu, ông giám đốc nhìn tôi chằm chằm. “Sato, tôi muốn gặp cô một lát.” Gì nữa đây, lại thuyết giáo nữa à? Ngán ngẫm, tôi đi về phía bàn ông ta. Ông ta ngược lên khỏi màn hình máy tính và quay ghế lại đối diện với tôi.

“Cô biết là rời bàn làm việc một lát không sao nhưng cẩn thận đừng đi lâu quá.”

“Tôi xin lỗi. Tôi lên cơn đau đầu ghê gớm.” Tôi liếc về phía Kamei. Cô ta vẫn trong bộ dạng lờ lợet thường ngày. Hôm nay cô ta mặc áo phông màu đỏ và quần dài màu đen. Tóc cô ta buộc cao và cô ta đang vùi mặt vào đọc tài liệu, đúng là dáng điệu của một nữ viên chức thành đạt. Trời đất, tôi mới ghét cô ta làm sao. Cô ta đang hoàn thành vai diễn của mình một cách xuất sắc.

“Sato, cô đang nghe tôi nói đấy chứ?”

Giám đốc văn phòng lên giọng vẻ tức tối. Cả văn phòng quay sang nhìn tôi. Kamei nhìn về phía tôi, bắt gặp ánh mắt của tôi rồi thản nhiên quay đi chỗ khác.

“Tôi chỉ muốn nói là nếu chuyện đó xảy ra lần nữa thì nói với tôi một tiếng trước khi đi.”

“Tôi xin lỗi. Tôi hiểu rồi ạ.”

“Cô không phải là trẻ con, cô biết rồi đấy. Cô cần phải cư xử có trách nhiệm hơn. Cô đang vượt quá giới hạn rồi đấy. Hãy để tôi nói thẳng ra nhé, tôi không biết chúng tôi có thể giữ cô lại ở đây bao lâu nữa. Những ngày tươi đẹp đã qua rồi, không ai trong chúng ta là không thể thay thế được. Ban của chúng ta đã quá thừa nhân lực. Nghe nói cả ban nghiên cứu và kế hoạch sẽ tiến hành cải tổ lớn. Vậy nên tôi khuyên cô chú ý hơn tới hành vi của mình.”

Đồ bịch bịch. Tôi nhìn xuống sàn, sung sĩa. Tôi là trợ lý điều hành, thật ngạc nhiên nếu họ có thể đuổi việc tôi? Thật không phải lẽ. Hay vì tôi là phụ nữ? Hay vì tôi đi làm gái vào buổi tối. Cả người tôi bùng lên cảm giác của kẻ đang ở thế thượng phong. Một người cừ khôi như tôi. Một siêu sao có thể đánh bại bất cứ kẻ nào trong cái công ty vợ vẫn này. Tôi đã giành được nhiều giải thưởng cho các báo cáo của mình trong thời gian làm việc tại công ty dưới chức danh trợ lý giám đốc phòng nghiên cứu, một trợ lý giám đốc đi bán thân. Ngực tôi căng lên vì tự hào.

“Cám ơn lời khuyên của ông. Tôi sẽ cẩn thận hơn.”

Sau khi bị khiển trách như vậy, tôi thấy cần phải làm gì đó để lấy lại bình tĩnh nên đi pha cho mình một tách cà phê. Khi tôi bước ra hành lang, các nhân viên đang đi tới lập tức dạt sang hai bên tránh đường. Thôi xin! Tôi có phải một kẻ quái dị đâu. Tôi cảm thấy máu đang bốc lên đầu nhưng khi nghĩ tới cuộc sống bí ẩn ban đêm của mình tôi lại hạ nhiệt. Tôi phải làm gì đó để trả đũa mục Bím Tóc mới được. Thế là tôi xuống hành lang dưới tầng một và sử dụng chiếc máy điện thoại trả tiền gọi tới dịch vụ gái gọi.

“Xin chào, quý khách đang gọi tới Juicy Strawberry.”

Tôi nhận ra ngay giọng gã môi giới. Tôi có thể hình dung ra sự phẫn khích và mong đợi của các cô gái ngồi nghẽn ra ở đó lúc ban ngày. Tôi lấy một chiếc mùi xoa bịt ống nghe lại để cải trang giọng của mình.

“Tôi muốn nói về cô gái có tên Kana mà ông gửi tới đêm hôm nọ. Khách

hành có than phiền và muốn tôi chuyển lời tới ông.”

Kana là tên đi khách của mẹ Bím Tóc.

“Có chuyện gì vậy?”

“Có vẻ như cái cô Kana đó lấy trộm tiền trong ví của khách. Cô ta là quân trộm cướp.”

Tôi nói rồi gác máy. Chúa ơi, cảm giác này thật dễ chịu. Tôi mới nóng lòng muốn tới văn phòng dịch vụ gái gọi làm sao.

Tôi làm ra vẻ bận rộn làm việc cả buổi chiều trước khi tan ca. Trên đường về tôi dừng lại ở một cửa hàng tạp hóa mua một suất oden^[18] và một hộp cơm nắm. Thậm chí tôi còn mua cả một tút thuốc lá cho gã môi giới. Tôi hớn hờ đi tới văn phòng, tinh thần phấn chấn cao độ. Tôi phải được chọn để đi khách tối nay, không hiểu sao tôi tự dưng thấy vô cùng nóng ruột. Mục tiêu để dành được một trăm triệu yen trước bốn mươi tuổi ngày càng trở nên kém khả thi nhưng tôi cũng đành phải chịu nếu như họ không muốn san sẻ khách hành cho tôi. Tôi biết cú điện thoại đó sẽ gây khó dễ cho mẹ Bím Tóc nhưng tôi muốn được gửi khách trước mẹ đêm nay. Tôi lao vào văn phòng.

“Chào cả nhà!”

Gã môi giới nhìn tôi rồi quay đi. Trong phòng đã có tới năm hay sáu cô gái đang ngồi chờ, người đọc tạp chí nhằm nhí, người xem vô tuyến hay nghe nhạc. Mẹ Bím Tóc lờ tôi đi chẳng nói gì.

“Của anh này!” Tôi nói và đưa gã môi giới tút thuốc Casnor Mild. Tôi đã bỏ tiền túi ra để mua nó coi như chút quà hồi lộ để anh ta gọi tôi đi khách.

“Cho tôi á?”

Tôi không hiểu anh ta ngạc nhiên hay khó chịu.

“Vâng, đúng thế. Tôi hy vọng sẽ có chút việc làm tối nay.”

Chắc là được thôi. Tôi tự tin đi về phía bàn trà và đặt túi thức ăn xuống. Tôi xì xụp húp canh và nhai cơm nắm. Điện thoại đổ chuông, ai nấy đều quay ra nghe ngóng. Hãy cử tôi đi, tôi nhìn gã môi giới với vẻ khẩn cầu. Nhưng gã lại chỉ vào mẹ Bím Tóc.

“Kana-chan, ông ta hỏi cô ấy.”

“Được rồi.”

Mẹ Bím Tóc miễn cưỡng rời mắt khỏi vô tuyến. Tôi cố nuốt trôi nốt bữa tối, trong lòng vô cùng bất mãn. Sao mẹ Bím Tóc vẫn chưa bị xử trảm?

Ngay sau khi mục ta đi khỏi, gã môi giới gọi tôi lại. Không có khách gọi nên không biết gã ta có chuyện gì muốn nói với tôi. Tôi lại gằn, cười rõ tươi.

“Gì cơ ạ?”

“Yuri này...”

Lại bị khiển trách gì đây. Tôi trăn mình ra chuẩn bị chịu trận.

“Yuri này, chúng tôi không muốn cô sử dụng văn phòng này nữa. Cú điện thoại chơi khăm lúc này là của cô đúng không? Đừng bao giờ giở những trò đó như thế ra nữa. Kana là cô gái kiếm tiền giỏi nhất của chúng tôi.”

Tôi bị đuổi việc. Tôi thật không thể nào tin nổi. Tôi đứng đó, đầu gục xuống. Các cô gái ngồi xung quanh giả vờ như không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng tôi biết thừa là họ nghe thấy hết.

“VẬY TRẢ LẠI TÔI CÂY THUỐC LÁ,” TÔI BẢO TAY MÔI GIỚI.

Tôi vội vã đi xuống đường Dogenzaka, trong đầu đã lăm lăm một ý đồ mới. Tôi cần tìm một siêu thị để có thể sử dụng nhà vệ sinh, trang điểm lại một chút. Và rồi sẽ chen chân và chỗ làm ăn của mục Phù Thủy Marlboro. Việc đứng loanh quanh ở một chỗ vài tiếng đồng hồ đối với tôi chẳng thành vấn đề. Tôi muốn tự kiếm khách hàng cho mình. Nhất là sau khi bị đuổi khỏi đại lý dịch vụ gái gọi thì đây đúng là thời điểm để bắt đầu. Hơn nữa, để quên đi tất cả những nỗi cay đắng mà tôi phải nếm trải trong ngày hôm nay thì chẳng có lúc nào tốt hơn lúc này.

Tôi thấy tòa nhà cao tầng 109 vươn lên như một ngọn đèn hiệu trắng lệt ở chạc giữa một giao điểm hình chữ Y. Một bên là đường Dogenzaka, một bên là con đường dẫn tới khu mua sắm có mái che của trung tâm thương mại Tokyu. Từng đoàn người nối đuôi nhau tỏa ra các con phố ở hai bên toàn nhà. Tôi lao qua những người đàn ông trẻ đang mãi nhìn ngắm các cô gái, chen lấn đám phụ nữ văn phòng đang bận rộn mua sắm. Cuối cùng tôi cũng tới được nhà vệ sinh dưới tầng trệt. Phòng kín đặc phụ nữ nhưng tôi cũng tìm được một chỗ trước gương và bắt đầu trang điểm. Tôi vẽ mắt màu xanh và tô môi đỏ hơn thường lệ. Phụ trang sống của tôi dĩ nhiên là bộ tóc giả màu đen mà tôi cất trong túi xách. Sự biến đổi của tôi đã hoàn tất. Đứng trước gương giờ là Yuri, một gái điếm siêu hạng, sẵn sàng vào cuộc. Nhìn sự thay đổi của mình trong gương, tôi thấy tự tin hẳn lên. Tôi chẳng cần quái cái đại lý gái gọi bản thủ kia. Tôi sẽ tự xử lý công việc làm ăn của mình.

Tôi cảm thấy sự hân hoan, viên mãn, y như lần được Yoshizaki khen ngợi. Giờ đây tôi đã sẵn sàng để công nhận giá trị của riêng tôi và định cho mình một cái giá. Đã tới lúc tôi phải cầm trịch. Không có công ty, đại lý hay môi giới gì cả. Tôi sẽ phải tự đứng trên đôi chân của mình, bắt đầu bằng việc đứng trước bức tượng thần Jizo đó để chờ khách. Ở đó tôi có thể là chính tôi, là người tự do. Tôi tự hỏi sao trước đây tôi lại thấy thương hại mù Phù thủy Marlboro. Đó là một người phụ nữ đáng được tôn trọng thì đúng hơn, một người phụ nữ như tất cả chúng ta.

Tôi đi về phía Dogenzaka, mái tóc dài đong đưa theo mỗi bước chân. Tôi đi qua hai dãy khách sạn tình nhân rồi tiến thẳng về phía tượng thần Jizo. Jizo, vị địa tạng bồ tát nhân từ đã nguyện che chở, cứu rỗi và rút ngắn hình phạt cho những sinh linh bị đày đọa dưới địa ngục. Trong thứ ánh sáng lờ mờ hắt từ trên cao xuống những đường phố tối om, tôi có thể nhìn thấy mù Phù thủy Marlboro đang đứng trước tượng thần Jizo để chờ khách. Bức tượng thần Jizo với vẻ dịu dàng, từ bi được đặt trên một khoảng đất hình tam giác đối diện với một nhà hàng Nhật Bản. Chỗ vỉa hè đằng trước bức tượng sáng lấp lánh do nước đọng lại sau khi mọi người tưới nước lên tượng để cầu an. Đó sẽ là nơi tôi cắm trụ.

“Tình hình thế nào?” tôi hỏi mù Phù thủy già.

Khi mù ta quay ra nhìn phía đằng sau, da cổ mù ta nhăn lại như miếng vải nhũn. Tối thế mà các nếp nhăn của mù ta vẫn lộ ra. Mù ta đội một mớ tóc giả màu hạt dẻ bóng mượt. Người mù ta lùn tịt lại to bè bè, già nua tàn tạ tới tội nghiệp. Với tuổi trẻ và dáng vẻ mảnh mai của mình, tôi hẳn sẽ qua mặt mù ta một cách dễ dàng. Trong lòng tôi lại tràn trề cảm giác của một kẻ ưu việt hơn. Mù Phù thủy quay sang nhìn tôi từ đầu tới chân.

“Tôi nghĩ tôi nên thử một phen.”

“Hmmm!” Mù ta khịt mũi và cười. Sau đó mù ta quay lại nói với bức tượng, “Chỉ có thần Jizo mới biết cô sẽ thành công hay thất bại. Không phải vậy sao?”

Nhưng tôi quyết định sẽ tuyên bố thẳng thừng với mù ta luôn. Tôi sẽ bảo với mù ta là tôi sẽ đứng ở đây, bắt đầu từ tối hôm nay nên mù ta muốn đi đâu thì đi.

“Tôi muốn bà nhường cho tôi chỗ này.”

Mụ ta giận dữ ném điều thuốc xuống đất. Lần này khi mụ ta lên tiếng, nghe cứ như một người khác đang nói.

“Gì cơ, cô tưởng là tôi sẽ nhường chỗ cho cô á?”

“Thì ai rồi cũng sẽ có lúc bị thay thế thôi, đời là thế mà. Với lại bà cũng có làm ăn gì nữa đâu, đúng không? Đã đến lúc bà nên nghỉ hưu rồi, bà không nghĩ thế sao?”

“Hiểu rồi, còn cô thì nghĩ cô tới đây là để thông báo cho tôi đấy phỏng? Nhưng vẫn còn đây khách quen tới chỗ này tìm tôi.”

Điều. Dưới lớp áo khoác mỏng của bà ta người ta không chỉ nhìn thấy chiếc áo lót màu đen mà cả đám da ngực chảy sệ. Người có ngực thế này phải gần bảy mươi là ít.

“Tôi có thấy khách nào đâu,” tôi nói và chỉ ra con phố vắng tanh. Đã gần tám giờ tối rồi mà chả thấy ma nào lai vãng. Một người đàn ông trẻ mặc đồng phục bếp màu trắng bước ra khỏi quán sushi phía bên kia đường. Anh ta nhìn về phía chúng tôi vẻ chán ngấy và có vẻ muốn nói gì đó nhưng khi mụ Phù thủy Marlboro giơ tay ra vẫy thì anh ta chỉ nhăn mặt và bĩu môi. Anh ta mở vòi nước và bắt đầu tưới đám cây cối phía trước nhà hàng và vỉa hè.

“Cô thì biết quái gì. Khách hàng sắp tới rồi, chóng mắt ra mà coi.”

Tôi rút cây thuốc lá Castor Mild ra khỏi túi và đưa cho bà ta. “Nhìn này, tôi sẽ cho bà cây thuốc này nếu bà bỏ đi chỗ khác và nhường chỗ này cho tôi.”

Mụ Phù thủy Marlboro giương đôi mắt trát đầy mascara lên nhìn cây thuốc lá rồi nổi cơn thịnh nộ. “Đừng có giở trò với tao, con nhóc kia. Mà không thể mua nổi tao với cái tút thuốc khôn của mày. Tao là hàng độc ở đây đấy, hiểu chưa? Tao có một cơ thể mà bọn đàn ông trả tiền để được xem. Tao có những thứ mà mày không hề có. Muốn xem không? Mà muốn hay không thì kệ mày, tao vẫn cứ giơ ra cho mày mục sở thị.”

Mụ Phù thủy Marlboro kéo tuột phéc mớ tuya áo khoác của mụ ta xuống để lộ ra chiếc áo lót màu đen và thứ da thịt nhều nhão nặng mùi. Sau đó mụ ta túm lấy tay tôi và gi vào ngực mình. Tôi vùng ra nhưng mụ ta khỏe hơn tôi tưởng. Phải nói là quá khỏe, đến tôi cũng không địch lại được.

“Dừng lại!”

“Không. Không dừng đây! Đây đã bảo cho xem thì cho xem cho trót. Đây, sờ đi!”

Mụ Phù thủy Marlboro ấn tay tôi vào bên áo ngực phải của mụ ta. Tôi nhìn vào mắt mụ ta kinh hãi. Thay vì một bên ngực sê, tôi chỉ thấy một nắm giẻ rách. Mụ ta lại đẩy tay tôi sang bên ngực trái và ở đây tôi mới có cảm giác tìm thấy được sự mềm mại của da thịt phập phồng trượt dưới những ngón tay.

“Giờ thì hiểu rồi chứ? Tôi không còn ngực phải. Tôi đã mất nó cách đây mười năm vì bệnh ung thư. Từ đó tới giờ tôi ra đây đứng. Lúc đầu tôi cũng lo lắng, xấu hổ. Tôi nghĩ rằng mình không còn là một người đàn bà đầy đủ. Nhưng trong số khách hàng của tôi, có khá nhiều người lại tỏ ra hưng phấn vì chính sự thiếu sót đó. Cô nghĩ sao? Cô nghĩ chuyện này thật lạ đúng không? Giờ thì cô hiểu rồi chứ? Không, chắc là vẫn chưa hiểu đúng không? Làm sao mà cô có thể hiểu được điều đó cơ chứ? Nhưng bản chất cái nghề này là thế đấy. Vậy nên tôi sẽ không nhường cái chỗ này cho cô được. Đây là chỗ dành cho những người đàn ông thích đàn bà một vú. Mà họ đến đây tìm tôi thật. Trong khi cô thì quá gầy. Cô có thể trẻ hơn tôi thật, vẫn còn trẻ để được gọi là phụ nữ. Vẫn còn quá trẻ để đứng dưới tượng thần Jizo. Với lại, cô vẫn còn có quá nhiều thứ. Nếu nghĩ là có thể qua mặt tôi được thì cô phải cho tôi xem cái gì mà cô không có ấy!”

Mụ Phù thủy Marlboro phát biểu cứ như là mụ ta đã thắng hiệp này. Tôi bèn rút thẻ công ty của mình ra.

“Thôi được, vậy nhìn cái này xem.”

“Là cái gì vậy?”

“Thẻ viên chức của tôi.”

“Không có kính thì tôi chả đọc được.” Nói thế nhưng mụ Marlboro vẫn cần lấy chiếc thẻ và nheo mắt đọc. “Nó ghi gì vậy?”

“Nó ghi là: Kazue, Sato, Trợ lý giám đốc phòng nghiên cứu, Tổng công ty Kiến trúc và Công trình G. Chính là tôi.”

“Ừ, nghe quen quen. Đó là một công hạng nhất đúng không? Nhưng nếu đúng cô là một trong những cán bộ quản lý thì vì cái thá gì mà cô lại ra tranh chỗ của tôi? Với lại tôi đang bảo cô cho tôi xem cái gì mà cô không có cơ mà. Chứ cái này, tôi cược là cô lấy rất làm hãnh diện vì có nó phải không?”

“Tôi chả tự hào gì về nó cả. Tôi chỉ không biết phải lấy gì ra cho bà xem.”

Tôi không biết thật. Tôi không tài nào diễn giải được rằng những mục tiêu thời đi học, niềm tự hào ngày hôm nay và chỗ làm hiện tại của tôi - những thứ vốn dùng để xác định danh tính của tôi, đều có một cái gì đó giống với một bên ngực bị mất của bà ta. Có vẻ như những điều khiến chúng ta tự hào nhất và những điều khiến chúng ta hổ thẹn nhất chính là hai mặt của một đồng xu. Khiến chúng ta trong cùng một lúc vừa hồi hộp vừa lo lắng.

Mụ Phù thủy Marlboro châm một điếu thuốc. Một người đàn ông đi về phía chúng tôi. Ông ta mặc một bộ vest màu xám, sơ mi trắng, giày đen. Nhìn như một nhân viên công sở vừa ở quê ra. Ngay cả lông mày ông ta trông cũng rũ cả xuống.

“Cá đi. Ai dụ được người đàn ông kia thì sẽ lấy được chỗ này,” Tôi nói.

“Được thôi. Nhưng ông ta là một trong những khách quen của tôi đấy.”

Mụ Phù thủy Marlboro cười như thể đã nắm chắc phần thắng trong tay.

“Này,” người đàn ông gọi mụ ta. Chả mấy ai đi qua chỗ này bao giờ nên gái đứng ở đây rất dễ đi khách bằng bất cứ giá nào. Thật đúng là đại dột. Nhưng mà có vẻ như mụ Phù thủy Marlboro đúng là có nhiều khách quen thật. Thế nên tôi càng quyết tâm phải giành được đất của mụ ta.

“Ông Eguchi,” mụ ta lên tiếng gọi người đàn ông kia.

“Tôi nay thế nào?” Người đàn ông có tên là Eguchi nhìn tôi chả nói chả cười. Nhất định không để bị thua cuộc, tôi tấn công ông ta.

“Ông muốn vui vẻ chút không?”

“Ai thế?”

“Một nhóc mới. Tôi không nỡ đuổi nó đi,” mụ Phù thủy Marlboro đáp, vừa nói vừa chỉnh lại mớ tóc giả.

“Ông Eguchi, ông nghĩ sao?” tôi tiếp tục.

Eguchi chau đôi mày rử của ông ta lại vẻ suy nghĩ. Trông ông ta có vẻ gần sáu mươi. Mụ già Marlboro cho rằng cuộc đấu đã phân giải nên cười và bảo, “Con bé này thật là ngoan cố.”

“Tôi sẽ khuyến mại giá rẻ cho ông,” tôi buột miệng nói không kịp suy nghĩ.

Eguchi trả lời ngay lập tức. “Nếu thế thì tôi sẽ đi với cô.”

Mụ già Marlboro nhặt chiếc túi xách tay của mình lên, mặt cau có.

“Ông đúng là đồ khôn nhẫn tâm, Eguchi. Cô ta không có thứ mà tôi có, ông biết đấy.”

“Thì ai cũng phải thỉnh thoảng thay đổi một tí chứ.”

Tôi cảm thấy vô cùng hoan hỷ. Tôi đưa cây thuốc cho mụ Phù thủy Marlboro. Mụ ta cầm lấy cây thuốc với vẻ chấp nhận rồi nở một nụ cười khiến tôi thấy vô cùng bất an.

“Có gì đáng cười cơ chứ?”

“Ồ, không có gì. Nhưng sớm muộn rồi cô cũng sẽ thấy,” mụ ta lẩm bẩm một mình.

Bà nên biết rằng đã đến lúc phải về vườn, bà già khôn. Tôi thầm nghĩ. Tôi thắng rồi! Ha ha!

“Bà cứ đứng đây thoải mái cho tới khi tôi trở về,” tôi bảo bà ta giọng bẻ trên rồi khoác lấy tay Eguchi. Cánh tay ông ta cuộn cuộn, vẫn còn cường tráng so với tuổi của ông ta.

“Chỗ kia được đấy. Rất rẻ.”

Eguchi nói và chỉ tay về phía khách sạn tôi tới với Arai lần trước. Đó là khách sạn tình nhân rẻ nhất trong khu vực. Có vẻ như Eguchi rất thạo đường đi lối lại ở đây.

“Cô đứng ở đây từ khi nào vậy?”

“Bắt đầu từ đêm nay. Tôi tiếp quản mụ Phù thủy Marlboro nên hy vọng ông sẽ tiếp tục làm khách quen.”

“Cô làm việc nhanh nhẹn đấy. Thế tên cô là gì?”

“Yuri.”

Bước vào trong thang máy nhỏ xíu, chúng tôi vẫn tiếp tục tán chuyện. Eguchi nhìn tôi đầy vẻ hiếu kỳ. Eguchi, Yoshizaki, Arai, tất cả bọn họ đều giống nhau, đều là khách hàng quen thuộc của tôi. Tâm trạng tôi phấn chấn hẳn lên vì công việc làm ăn đang diễn ra khá suôn sẻ.

Chúng tôi vào đúng phòng tôi và Arai sử dụng lần trước. Chỉ mới mấy ngày trước thôi nhưng tôi vẫn nước trong buồng tắm như thể chưa tới đây bao giờ và lấy ra hai cái ly. Sau đó tôi khai một chai bia trong tủ lạnh. Eguchi ngồi trên giường nhìn tôi vẻ khó chịu.

“Đừng để ý tới mấy chuyện đó. Giúp tôi cởi quần áo đã.”

“Vâng, ngay đây, thưa ông.”

Tôi ngạc nhiên nhìn Eguchi. Ông ta đang cúi kính, mặt đỏ rần lên. Tôi tự hỏi không biết ông ta có phải là một khách hàng khó tính hay không. Hay là một kẻ nguy hiểm, đáng sợ? Tôi cố nhớ lại tên của các vị khách cần tránh trong danh sách của đại lý gái gọi.

“Nhanh lên!” Eguchi quát. Tôi giúp ông ta cởi áo vest vẫn còn trong con bòng hoàng. Tôi vốn không quen với việc này nên không được khéo cho lắm. Mùi dầu bôi tóc rẽ tiền của ông ta khiến tôi buồn nôn. Tôi xếp gọn chiếc áo sơ mi đã mòn xơ cả chỉ và quần dài của ông ta lại rồi treo lên mắc. Khi chỉ còn lại chiếc áo lót rộng thùng thình và chiếc quần cộc màu vàng, ông ta liền chỉ xuống chân và bảo, “Này, cô vẫn còn quên chưa cởi tất.”

“Ôi tôi xin lỗi.”

Khi tôi cởi xong tất cho ông ta, Eguchi đứng dậy, trên mình còn độc cái quần lót, hai tay khoanh trước ngực, chân giạng ra như thể ông ta là một vị lãnh chúa...

“Nào, hành động thôi!”

Khi tôi ngược lên nhìn ông ta xem ông ta muốn gì, ông ta liền vả mạnh vào mặt tôi.

“Đừng có bạo lực quá thế!” tôi hét lên tự vệ theo bản năng.

“Câm mồm lại con đĩ kia và cởi quần áo ra. Tao muốn mày trần truồng đứng trên giường.”

Thì ra là một tên ác dân. Không hiểu lão ta có định giở trò bệnh hoạn gì không? May mắn gì mà lại vớ phải một tên biến thái thế này. Tôi vừa cởi quần áo vừa run bần bật. Trần như nhộng, tôi trèo lên giường và đứng đó, hãi hùng. Khi Eguchi sửa ra yêu cầu tiếp theo, tôi gần như không tin vào tai mình nữa.

“Hãy ỉa cho tao xem nào!”

NGÀY 2 THÁNG MƯỜI HAI

SHIBUYA: YY, 40.000 YEN

SHIBUYA: NGƯỜI VÔ GIA CƯ (?) 8.000 YEN

Kể từ lúc bắt đầu đứng trước tượng thần Jizo, tôi thấy rất vui. Dĩ nhiên cũng có những lúc bực mình như khi gã đầu bếp ở quán ăn phía bên kia đường hắt nước vào người tôi hay những kẻ qua đường buông lời thoái mạ. Nhưng cái cảm giác tự đương đầu với thế giới bằng chính khả năng của mình, bằng cách sử dụng chính thân xác của mình là một kinh nghiệm tôi chưa từng trải qua ở công sở. Và mừng rơn khi có thể gửi tất cả số tiền kiếm được vào ngân hàng mà không bị ai khác xà xẻo. Làm ăn thực sự là phải thế. Thảo nào mụ Phù thủy Marlboro không muốn bỏ cuộc.

Tôi cũng không ngờ mụ già ấy lại chịu từ bỏ lãnh địa của mình nhanh thế. Tối hôm đó sau khi rời khỏi Eguchi, tôi về thẳng chỗ bức tượng Jizo. Eguchi đúng là một tên ác dân kinh tởm, tôi chắc là mụ Phù thủy Marlboro đã lừa tôi vào tròng để đi khách với lão ta.

“Đúng là một tên biến thái!” Tôi nói khi nhìn thấy bà ta đang ngồi xồm bên vệ đường như một đứa trẻ con, tay cầm một viên đá hí hoáy vẽ gì đó. Tiếng đá rít trên mặt đường nhựa nghe như tiếng móng tay cào lên bảng đen. Nghe tiếng gọi, mụ ta ngược lên nhìn tôi và cười.

“Cô chấp nhận làm chuyện đó à?”

“Đúng thế và tôi e rằng tôi sẽ bị cắm vào khách sạn đó một thời gian.”

“Cô đúng là can đảm hơn tôi,” bà ta nói và đứng dậy. “Nếu muốn chỗ của tôi thì cô có thể lấy nó.” Nghe thật quá dễ dàng.

“Thật sao?”

“Đúng. Với tôi thế là đủ rồi. Tôi không thể chiều theo các yêu cầu của Eguchi nữa. Điều đó cũng có nghĩa là đã tới lúc tôi phải nghỉ hưu.”

Đêm hôm sau không thấy mụ Marlboro xuất hiện ở trước tượng thần Jizo nữa. Thật là một kết thúc nhẹ nhàng và một khởi đầu ngoạn mục. Mía mai thay!

Dẫu vậy, đứng ngoài trời cả đêm cũng rất cực và tôi thường xuyên trong tình trạng kiệt sức khi đi làm sáng ngày hôm sau. Kết quả là tôi gần như chả làm gì ra hồn. Tất cả những gì tôi làm là thu thập các bài báo thú vị về kinh tế rồi ghim chúng lại. Tôi đoán có thể tặng chúng cho Yoshizaki. Vì không

phải trả tiền photo nên tôi chụp lại tất cả các bài báo đó và đóng chúng lại thành tập. Chả mấy chốc mà tôi đã có ba tập bài viết như thế. Ngoài việc đó ra thì tôi ngồi viết thư tình, thiệp sinh nhật và những ghi chép linh tinh, giả vờ như đang bận rộn làm báo cáo. Tệ hơn, tôi còn hình thành thói quen chuẩn khỏi phòng nghiên cứu để ngủ trộm trong phòng họp như hồi trước. Và vì bàn tôi giấy tờ chất như núi nên tôi ăn trưa trong phòng vệ sinh nữ. Mọi người ở văn phòng ngày càng tránh mặt tôi. Một lần ở trong thang máy tôi nghe trộm một phụ nữ thì thảo sau lưng tôi, “Nghe nói cô ta cứ lặng lẽ như ma ấy.” Nhưng tôi chẳng còn quan tâm tới người khác nghĩ gì, tôi chỉ sống thật vào ban đêm. Hy vọng tạo ra được một sự cân bằng chỉ là hảo huyền.

Một ngày tháng Mười hai sau khi gặp Yoshizaki và vui vẻ với ông ta ở khách sạn, tôi đi bộ về chỗ của mình trước tượng thần Jizo và lúi cúi ra đếm. Tôi cảm thấy rất hài lòng. Yoshizaki vẫn thường trả cho tôi ba mươi nghìn yen mỗi lần gặp mặt nhưng đêm nay khi tôi tặng cho ông ta một tập tài liệu các bài viết kinh tế mà tôi sưu tầm được thì ông ta cho tôi thêm mười nghìn yen. Trước phản ứng tích cực ấy tôi quyết định sẽ tiếp tục sưu tầm các bài báo cho ông ta. Đang nghĩ tới đó thì tôi để ý thấy phía trước tượng thần Jizo đã có một người đàn ông đang đứng.

“Này, cô em.”

Anh ta mặc quần xếp ly, áo khoác phi công màu trắng, đằng trước có thêu hình một con sư tử màu vàng. Tóc anh ta húi cua. Tôi rảo bước vì nghĩ rằng đó là một khách hàng.

“Anh đang đợi tôi đây à?” tôi niềm nở lên tiếng trước. “Anh có muốn vui vẻ một chút không?”

“Vui vẻ một chút? Với cô á?”

Anh ta phá ra cười vẻ nhạo báng rồi đưa tay vuốt mái tóc cụt lùn của mình.

“Tôi không lấy nhiều tiền đâu.”

“Chờ chút, cô không biết tôi là ai phải không?”

“Ý anh là sao?”

Người đàn ông thọc hai tay vào túi quần khiến phía trước quần anh ta phồng lên như đèn lồng giấy.

“Tôi làm việc cho Bang hội Shoto, quản lý khu vực này. Cô là người mới, đúng không? Chúng tôi được báo là có một cô gái mới đứng ở chỗ tượng thần Jizo nên tôi tới đây kiểm tra. Cô ở đây từ khi nào vậy?”

Khi nhận ra hắn là thành viên của một băng đảng yakuza tới đây để thu tiền bảo kê thì tôi trở nên cảnh giác, lùi lại vài bước.

“Tôi mới ở đây được hai tháng. Tôi thế chỗ mụ Marlboro.”

“Bà cô đó á? Bà ta chết rồi, cô biết không?”

“Anh không nói đùa đấy chứ? Bà ấy chết như thế nào?”

“Tôi đoán là bà ta bị ốm, nặng tới mức không thể ra đây đứng được.”

Hắn ta trả lời nhất gừng, rõ ràng đó không phải mối quan tâm của hắn.

“Nhưng đó là tin hôm qua rồi. Còn hiện giờ, quan trọng hơn là cô phải nghĩ tới việc nhờ bang hội chúng tôi bảo vệ. Phụ nữ đứng đây một mình rất là nguy hiểm. Ngay hôm trước có một cô gái gọi bị khách hàng đánh đập tàn nhẫn. Vỡ cả đầu. Chỉ cần nhìn không đúng chỗ với mấy tay đó là chúng phát điên lên ngay. Phụ nữ ra ngoài mà không có bảo vệ thì quá là nguy hiểm.”

“Cán ơn anh, nhưng tôi không sao.”

Tôi túm chặt lấy túi xách của mình, lo lắng về số tiền trong ví và lắc đầu quầy quậy.

“Cô nghĩ vậy vì cô chưa nhìn thấy những gì mà tôi đã chứng kiến. Chỉ cần gặp phải một tay khách hàng không ra gì là xong. Bang hội chúng tôi sẽ trông chừng cho cô. Chỉ lấy cô năm mươi nghìn yen một tháng thôi. Quá rẻ, đúng không nào?”

Năm mươi nghìn yen? Hắn ta đúng là đang nói đùa. Không có lý nào tôi lại đồng ý với cái giá đó.

“Tôi rất lấy làm tiếc nhưng tôi không kiếm đủ để trả nổi số tiền đó cho anh. Tôi không thể trả được năm mươi nghìn yen.”

Tay yakuza nhìn xoáy vào mặt tôi. Biết là hắn đang đánh giá đôi thủ nên tôi cũng nhìn lại khiến hắn bật cười.

“Thôi được rồi. Để xem tình hình thế nào. Tôi sẽ để cô nghĩ lại. Nhưng cô sẽ sớm nhận được tin của tôi đấy!”

“Hiểu rồi!”

Tên yakuza đi xuống con phố dẫn ra ga Shinsen. Tôi biết là hắn ta sẽ quay trở lại. Hắn có cách nào đó để thoát khỏi vụ này, tôi liêm môi nghĩ

ngợi. Tôi không lấy làm ngạc nhiên khi thấy tên yakuza thử bắt nạt một người đơn thương độc mã như tôi. Bọn chúng hẳn đang thử tôi. Tôi lôi quyển sổ ghi chép ở trong túi ra và cố cộng trừ trong bóng tối số tiền mà tôi kiếm được trong hai tháng qua. Tôi kiếm được khoảng năm mươi nghìn yen một tháng. Rõ ràng tôi không muốn mất số tiền đó vào tay bọn yakuza. Tôi lưỡng lự vì mới chỉ kiếm được một nửa số tiền một trăm triệu yen mà tôi đề ra.

“Này cô? Có mở hàng không đấy?”

Tôi mãi mê tính toán thu nhập tới mức không nhận ra một người đàn ông đã xuất hiện trước mặt tôi từ lúc nào. Trong giây lát tôi cứ tưởng gã yakuza quay lại với đồng bọn của mình nên nghi ngại nhìn quanh. Nhưng người đàn ông đứng trước mặt tôi rõ ràng là một kẻ vô gia cư. Ông ta khoảng năm mươi tuổi, mặc một chiếc áo khoác màu đen, quần kiểu đồng phục màu xám. Ông ta xách theo hai cái túi vải cáu bẩn, và một chiếc xe kéo đồ rệu rã.

“Làm việc chứ.” Tôi vội vàng nhét quyển sổ ghi chép vào trong túi.

“Chuyện gì đã xảy ra với người phụ nữ đứng tuổi vẫn hay đứng ở đây?”

“Bà ấy chết rồi. Ồm chết.”

Người đàn ông vô gia cư há hốc miệng ra. “Cô không đùa đấy chứ? Tôi lỡ hẹn một lần và bà ấy ra đi vĩnh viễn như thế? Bà ấy đúng là một người tử tế. Rất tốt bụng.”

“Ông à, có phải ông là một trong những khách quen của mụ Phù thủy Marlboro không? Nếu vậy thì tôi có thể phục vụ ông.”

“Thật sao?”

“Ông là người vô gia cư đúng không?”

Quần áo ông ta mặc trên người trông không bản như những thứ mà ông ta kéo theo. Ông ta có vẻ ngần ngại khi nghe tôi hỏi vậy, đầu hơi cúi xuống.

“Ừ, thì sao?”

“Thì tôi cũng chả ngại.”

Vô gia cư hay không, khách hàng vẫn là khách hàng. Tôi gạt đầu đồng ý với ông ta và bắt đầu tính toán các bước tiếp theo. Ông ta thở phào nhẹ nhõm và quan sát xung quanh.

“Vấn đề là tôi không có tiền để trả tiền khách sạn nên bà ấy thường làm chuyện đó ở một khu đất trống gần nhà ga.”

Một khu đất trống? Kể ra cũng hơi quá nhưng nếu có thể tàu nhanh thì cũng không tệ lắm. Miễn là tiền đến tay còn làm chuyện đó ở đâu chả được.

“Ông có thể trả tôi bao nhiêu?”

“Khoảng tám nghìn.”

“Ông trả bà ấy bao nhiêu?”

“Ba nghìn, cũng có khi là năm nghìn. Nhưng cô còn trẻ, tôi thấy hơi tệ nếu không trả hơn một chút.”

Tự nhiên có người khen mình trẻ cũng thấy sướng. Tôi giơ tám ngón tay lên, tinh thần phấn chấn. “Được rồi, vậy thì tám nghìn đi.”

Chúng tôi sóng bước đi về phía nhà ga Shinsen. Lên tới lưng chừng dốc nơi có thể nhìn xuống toàn cảnh sân ga, có một khoảng đất trống. Có vẻ như người ta đã dọn dẹp, giải tỏa để xây dựng một tòa nhà mới. Giàn giáo đã được dựng lên, vật liệu xây dựng chất thành đống. Một khoảnh đất trống không đến nỗi tệ. Tôi cởi áo khoác giữa bóng tối của các giàn giáo. Người đàn ông vô gia cư đặt túi xuống bên cạnh và thì thào vào tai tôi.

“Để tôi đưa vào từ phía đằng sau nhé!”

“Được thôi.”

Tôi đưa cho ông ta một chiếc bao cao su rồi quay lưng lại, đặt hai tay lên giàn giáo và cong mông lên. “Trời lạnh, ông làm nhanh lên lên cho.”

Ông ta bắt đầu đi vào bên trong tôi. Ông ta là người như thế nào? Ông ta từ đâu đến? Chừng nào được trả tiền thì tôi chả để ý tới mấy chuyện đó. Giờ tôi suy nghĩ mạnh mẽ và đơn giản thế thôi. Nhận ra điều đó khiến tôi thấy vui. Ông ta đi vào tôi dồn dập nhiều lần trước khi kết thúc. Tôi lấy túi khăn giấy mà công ty tín dụng Takefuji phát không ở ga Shibuya ra lau chùi. Ông khách kéo quần lên và bảo, “Cám ơn. Cô thật là tử tế. Tôi rất trân trọng điều đó. Tôi sẽ lại tìm cô khi nào tôi có tiền.”

Rồi ông ta ấn một cục tiền bản thủ vào tay tôi. Tôi vuốt phẳng lại những tờ tiền nhàu nát trong khi đêm chúng, đúng tám nghìn chuẩn. Tôi nhìn người đàn ông vô gia cư đi khỏi khoảnh đất trống và nhét tiền vào ví. Chiếc bao cao su mà ông ta vứt xuống bãi cỏ dập nát, xơ xác là do tôi lấy ở khách sạn mà tôi vừa đi với Yoshizaki. Đúng thế, tôi sẽ biến nơi này thành bãi rác, tôi sẽ tàn phá mọi nẻo đường mà tôi qua. Tôi sẽ làm những gì tôi muốn. Tôi nhìn lên bầu trời đêm lạnh lẽo. Cây cối run rẩy nhưng trong lòng tôi như mở

cờ. Tôi chưa bao giờ được tự do hay hạnh phúc như thế này. Tôi có thể thỏa mãn bất cứ yêu cầu nào của đàn ông. Tôi là một phụ nữ tốt.

Đêm đó khi trở lại chỗ tượng thần Jizo tôi nhìn thấy một người phụ nữ đứng trên địa giới mà tôi vừa thừa hưởng từ mẹ Phù thủy Marlboro. Tệ hơn nữa, cô ta lại là người nước ngoài. Tôi vô cùng tức tối. Nhưng khi lại gần thì tôi nhận ra đó là Yuriko. Tuy nhiên cô ta không nhận ra tôi. Cô ta cứ ngây ra nhìn, trông vẫn ngớ ngẩn y như hồi đi học. Tôi nhìn cô ta soi mói. Cô ta đã từng một thời tự hào biết bao về bộ ngực đồ sộ của mình. Giờ trông chúng chả ra hình thù gì, cứ như phụ nữ đã có con. Những nếp nhăn ở khóe mắt cô ta sâu hoắm và cộm phấn nèn. Tệ hơn nữa, cô ta lại còn có tới hai cằm. Cô ta mặc một chiếc áo da màu đỏ, váy mini jupe siêu ngắn màu bạc lóng lánh.

“Yuriko!”

Yuriko nhìn tôi ngỡ ngàng. Cô ta vẫn chưa đoán ra tôi là ai. “Cô là ai?”

“Cô không nhớ sao?”

Tôi đã thay đổi một cách ngoạn mục tới mức Yuriko không nhận ra tôi. Trái lại trông cô ta thật kinh dị. Điều đó khiến tôi cảm thấy vô cùng dễ chịu. Phải cười lên mới được. Một cơn gió lạnh từ phương Bắc ập đến. Trông Yuriko có vẻ lạnh, cô ta khép chặt áo lại trước ngực. Tôi thì chả ngại gió lạnh hay những thứ tương tự. Tôi vừa làm việc giữa một bãi đất hoang đầy thối. Tôi chả tin là cô có thể làm được những việc tương tự, thừa cựa mỷ nhân. Tiện nữ! Cô có thể sinh ra để làm điếm và có thể vẫn còn vài mảnh khóe nhưng Chúa ơi, giờ cô mới xấu xí làm sao.

“Có phải chúng ta đã gặp nhau ở một câu lạc bộ nào đó không?” Yuriko khó nhọc lên tiếng.

“Đoán tiếp đi. Mà cô già nhanh thế. Nhìn những nếp nhăn trên mặt cô này. Người ngợm thì nhão nhoét ra hết thế kia. Tôi gần như không nhận ra cô nữa!”

Yuriko cau mày và nghển cổ ra nhìn tôi cho rõ hơn. Dáng điệu của cô ta vẫn y như trước. Cô ta vốn quen là trung tâm của mọi sự chú ý nên ngay cả những cử động nhỏ nhất của cô ta cũng có cái gì đó vô cùng thanh thoát, vương giả. Cô ta từng xinh đẹp và nổi tiếng tới mức khiến ai cũng sinh lòng ghen ghét, đố kỵ.

“Khi còn trẻ, hai chúng ta cứ như mặt trăng với mặt trời. Nhưng nhìn

chúng ta bây giờ thì chả khác nhau là mấy. Có thể nói là chúng ta giờ cùng một giuộc hay chính xác hơn thì cô còn kém phần tôi, thua tôi một tới hai bậc. Giá mà tôi có thể chung cô ra cho đám bạn bè của cô!”

Yuriko nhìn tôi chăm chú. Phải, tôi có thể nhìn thấy sự căm ghét trong cái nhìn ấy. Đôi mắt hiểu được mọi chuyện đang diễn ra xung quanh mình ấy, mặc dù chủ nhân của nó cố tỏ ra thờ ơ. Tôi nhớ tới chị gái của Yuriko. Không hiểu cô ta có biết Yuriko đã trở nên xấu xí như thế nào không? Tôi những muốn gọi cho cô ta ngay lập tức. Cô ta có một mối mặc cảm với Yuriko mà cô ta không tài nào rũ bỏ được nên tôi hình dung ra cô ta hẳn đang sống một cuộc đời khôn khổ.

“Cô là Kazue Sato đúng không?”

Yuriko cuối cùng cũng nhìn thấu lớp vỏ bọc của tôi. Giọng cô ta có vẻ rất coi thường. Không kìm nổi tức giận, tôi xô cô ta một cú thật mạnh. Tay tôi như lún vào trong cái cơ thể xôi thịt của cô ta.

“Cô đoán đúng rồi đây! Tôi là Kazue. Mà cô đoán gì mà lâu thế. Đây là đất của tôi, cô biết không? Cô không thể đứng đây để đón khách đâu nhé!”

“Đất?”

Đúng là đồ ngốc. Cô ta vẫn không hình dung ra tôi đang làm gì ở đây. Tôi không thể tin nổi trên đời này lại có người chậm hiểu thế. Việc tôi làm gái khó tin tới vậy sao?

“Thì tôi đứng đường.”

“Tại sao lại là cô chứ?”

“Thế cô thì sao?”

Câu trả lời của tôi có vẻ khiến Yuriko giật mình. Trông cô ta có vẻ lưỡng lự không muốn trả lời nên tôi hỏi lại.

“Thế tại sao cô lại làm nghề này?”

Đó là một câu hỏi đáng suy nghĩ. Kể từ khi học cấp hai, Yuriko đã dọn đường cho mình bằng cách chơi đùa với đám đàn ông. Một cô gái xinh đẹp nhưng rỗng tuếch như Yuriko không tài nào sống nổi nếu thiếu đàn ông. Trái lại tôi là một cô gái thông minh có thể sống mà không cần đàn ông. Tuy nhiên cả hai chúng tôi đều trở thành giá điểm, tình cờ chạm trán nhau trước tượng thần Jizo. Hai dòng chảy về cùng một hướng. Đó hẳn là số phận và điều đó khiến tôi cảm thấy hoan hỷ.

Yuriko bắt đầu nài nỉ. “Cô có thể cho tôi sử dụng chỗ này những đêm cô không tới được không?”

Thực tế thì tôi cũng khó có thể đứng đây mở hàng cả ba trăm sáu mươi lăm ngày một năm. Sự tồn tại của tôi ở công ty có lay lắt thế nào đi nữa thì chắc tôi cũng không có ý định nghỉ việc thực sự. Tôi cần tiền lương công ty để nuôi mẹ tôi. Với lại thỉnh thoảng cho Yuriko mượn đất còn tốt hơn chán vạn để một người là tới đó kiếm ăn lúc tôi vắng mặt. Rồi lại còn vấn đề với lũ yakuza. Tôi lo rằng chúng sẽ tiếp tục bắt ép tôi trả tiền bảo kê. Nhìn cơ thể xuống cấp trầm trọng của Yuriko tôi chợt nảy ra một ý định.

“Cô muốn dùng chỗ của tôi?”

“Cô không ngại chứ?”

“Được thôi, nhưng với một điều kiện.” Tôi tóm lấy tay Yuriko. “Tôi không ngại cô sử dụng chỗ này khi tôi vắng mặt nhưng cô phải ăn mặc giống tôi, hiểu chưa?”

Vào những đêm mà tôi không xuất hiện, Yuriko sẽ đứng đây thế chỗ cho tôi, giả làm tôi. Thật là sáng suốt.

• 6 •

NGÀY 3 THÁNG MƯỜI HAI

SHIBUYA: NGƯỜI NƯỚC NGOÀI (?), 10.000 YEN.

Ngày hôm sau lần gặp gỡ với Yuriko, tiết trời trở nên dịu mát lạ thường, cứ như là mùa xuân. Đứng bắt khách giữa gió tháng Mười hai lạnh căm căm thật là khổ sở vì thời tiết khắc nghiệt làm tê cứng mọi cảm xúc lãnh mạn. Vì vậy những đêm trời âm áp, tinh thần khách hàng phấn chấn thì bắt khách cũng dễ hơn. Hôm nay trời đẹp thế này hẳn sẽ đắt khách. Một trong những khía cạnh thú vị của việc đứng đường là dễ dàng nhận thấy ảnh hưởng của thời tiết và tâm trạng tới tình hình buôn bán. Cảnh có ngày nào giống ngày nào. Lúc trước khi còn làm việc cho đại lý môi giới giá gọi, tôi không có cơ hội để có quan sát những việc như vậy.

Tôi đi về phía tượng Jizo trong tâm trạng phấn khởi, vừa đi vừa ngâm nga

hát. Tới nơi rồi thì tôi bắt đầu khắp khởi chờ đợi Yuriko, không tin là cô ta sẽ xuất hiện. Trong đầu cô ta nghĩ gì tôi không thể nào đoán được, Thời trung học, cô ta hoàn toàn nổi bật so với những người khác. Cô ta đẹp tới mức lại gần cô ta cũng khó. Và vì cô ta luôn nhìn xa xăm, chả màng tới bất cứ thứ gì nên càng trở nên khó tiếp cận. Tôi e ngại tới mức không dám bắt chuyện với cô ta. Không phải vì cô ta đáng trí mà vì cô ta rất giỏi trong việc xác định mức độ khác biệt giữa mình và người khác. Nếu ai đó hỏi cô ta một câu gì đó thì cô ta sẽ trả lời. Nếu không thì cô ta im như hén. Đó là Yuriko. Và tôi ghét đặc cái vẻ biết mình biết người một cách hết sức tinh táo trong ánh mắt của cô ta. Nhưng Yuriko tuyệt vời của chúng ta càng già càng xấu. Số phận đã không buông tha cho cô ta. Thời gian đã tạo ra một sân chơi bình đẳng. Trong khi tôi trưởng thành, khẳng định được giá trị của bản thân và trở thành một người có địa vị hơn hẳn cô ta. So với một Yuriko đơn độc, bản cùng lúc này, tôi có hẳn một công việc tốt tại một công ty lớn. Tôi cho rằng việc từng được nuôi dạy trong một gia đình tử tế đã góp phần rất nhiều vào việc đó. Nghĩ tới đây tôi những muốn phá lên cười. Một gia đình tử tế! Đúng là một trò cười! Một gia đình tan rã thì đúng hơn!

“Thần Jizo, giờ con đã là một người hoàn toàn khác. Con đang hạnh phúc tới phát điên lên được!”

Mặt mũi rạng rỡ, tôi nhìn lên bức tượng thần Jizo lúc này cũng đang mỉm cười lặng lẽ như đáp lại lòng tôi. Tôi lục ví tìm ra một đồng xu mười yen bóng bẩy nhất đặt xuống trước bức tượng rồi chấp tay vào cầu nguyện.

“Thần Jizo, xin Người hãy cho con được gặp bốn người khách đêm nay. Đó là mục tiêu con đặt ra cho mình. Nhiệm vụ của con là phải thực hiện được mục tiêu đó. Xin ngài hãy sử dụng quyền lực của mình để giúp con.”

Trước khi tôi kịp nói hết câu thì có hai người chắc là sinh viên đi từ phía ga Shinsen lại chỗ tôi, vừa đi vừa thì thầm gì đó. Tôi quay lại nói với tượng thần Jizo. “Ứng nghiệm nhanh quá. Triệu lần đội ơn ngài.”

Hai sinh viên thấy tôi đứng đó trong bóng tối và nhìn tôi như thể gặp phải ma. Tôi gọi họ, “Này, các chàng trai, có ai muốn hội hè tí không?” Trông cả hai có vẻ sững sốt, khẽ huých khuỷu tay nhau.

“Đi nao. Hay cực. Vui vẻ tí đi!”

Hai sinh viên còn rất trẻ. Họ nhìn tôi vẻ ghê tởm rồi quay người bỏ chạy

khiến tôi nhớ tới việc mọi người ở văn phòng tránh nhìn tôi như thế nào, cứ như thể họ đang phải chứng kiến cái gì đó vô cùng gớm ghiếc. Thậm chí ngay cả mẹ hay em gái tôi, chỉ cần nhìn thấy tôi là họ co rúm lại. Có vẻ như bất cứ ai nhìn thấy tôi đều không khỏi chùn bước.

Có phải tôi hoàn toàn vượt quá giới hạn? Tôi không hề biết tôi trông như thế nào trong mắt người khác. Tôi tiến về phía hai cậu thanh niên.

“Hãy vui vẻ quên đời tí đi! Đi nào. Tôi sẽ chiều cả hai cậu luôn. Chúng ta có thể tới một khách sạn và tôi sẽ lấy cả hai người có mười lăm nghìn yên thôi. Các cậu thấy sao?”

Cả hai người bọn họ không thốt nên lời và gần như bắt đầu bỏ chạy khi thấy tôi theo sau. Nhưng tôi không thể để con mồi của mình thoát được một cách dễ dàng như thế. Đúng lúc đó thì tôi nghe thấy tiếng ai đó gọi. “Hay đi với tôi vậy, tôi sẽ chiều các cậu, từng người một.”

Tôi không thể tin nổi vào mắt mình. Người phụ nữ đứng trước mặt tôi, hai tay dang rộng, nhất cử nhất động giống hệt tôi. Cô ta đang cố chặn hai cậu thanh niên lại. Hani chàng thanh niên dừng lạ đột ngột vì bất ngờ.

“Tôi sẽ lấy các cậu rẻ hơn. Năm nghìn một người.”

Mái tóc giả màu đen của cô ta xõa xuống tận hông. Cô ta vận một chiếc áo khoác Burberry giống như tôi, giày cao gót màu đen và túi xách màu nâu. Cô ta vẽ mắt màu xanh đậm, son môi đỏ tươi. Là Yuriko. Hai cậu thanh niên hoảng sợ thực sự, chạy qua cô ta. Cô ta nhìn theo họ, nhún vai.

“Chạy mất rồi.”

“Dĩ nhiên rồi, cô làm họ hết hồn.”

Tôi bực bội lên tiếng nhưng Yuriko chẳng thèm để ý. “Đừng có phí hơi vì chuyện đó. Đêm vẫn còn dài. Cô nghĩ sao Kazue, giờ trông tôi đã giống cô chưa?”

Yuriko banh ngực áo khoác ra, bên trong cô ta mặc một cái váy rẻ tiền màu xanh giống như của tôi. Tôi nhìn lớp phấn nền dày cộp trên mặt cô ta. Trông cô ta cứ như hề. Xấu khinh. Tôi trông như vậy ư? Tôi nổi cáu bảo cô ta, “Cô nghĩ là trông tôi như vậy thật sao?”

“Đúng thế, Kazue. Trông cô xấu như quỷ.”

“Ồ, thế chuyện gì đã xảy ra với cái nửa con lai đẹp đẽ của cô ngày xưa? Giờ trông cô vừa béo vừa xấu.”

Yuriko cười khinh bỉ, môi khẽ cong lên đúng kiểu gái tây.

“Cứ việc cười, nhưng cô cũng chả khá hơn gì.”

“Ý cô là sao, tôi mà không khá hơn á? Trông tôi không giống một phụ nữ có sự nghiệp hay sao?”

Yuriko lơ đãng nhìn tôi và bảo, “Không. Tôi chả thấy vậy. Trông cô chả giống một phụ nữ có sự nghiệp hay một phụ nữ trẻ. Mà một phụ nữ trung niên cũng không. Trông cô giống y như một con quỉ. Xấu như quỉ.”

Tôi nhìn Yuriko, tấm gương phản chiếu của tôi. Cả hai chúng tôi đều là những con quỉ.

“Tôi mà là quỉ thì cô cũng thế.”

“Ừ, chắc là vậy. Một cặp gái điếm đứng đường ăn mặc giống hệt nhau hẳn trông vô cùng kinh dị. Nhưng cô biết không, trên đời này có những người đàn ông thích ma quỉ. Thật là kỳ quặc. Nhưng mặt khác, có thể nói chính bọn đàn ông đã biến chúng ta thành ma quỉ. Kazue, tôi có thể đứng ở đây khi nào? Nếu phiền thì tôi sẽ ra đứng đằng trước ga Shinsen vậy.”

“Không đời nào.” tôi nói, chắc như gạch. “Ga Shinsen cũng là đất của tôi. Tôi thừa hưởng khu vực này từ mẹ Phù thủy Marlboro và nếu cô không làm theo chỉ dẫn của tôi thì tôi sẽ không chia cho cô bất cứ chỗ nào.”

“Mẹ Phù thủy Marlboro?” Yuriko nhìn lên tượng thần Jizo và hỏi một cách lãnh đạm.

“Đó là bà già vẫn thường đứng ở khu vực này trước đây. Bà ấy nghĩ việc một cái là lăn ra chết luôn.”

Yuriko mỉm cười buồn bã để lộ hàm răng ó vàng vì thuốc lá.

“Chết thế thì tệ thật. Tôi ngờ là có ngày tôi sẽ bị giết bởi một tay khách hàng xa lạ. Mà có thể cả cô cũng vậy, Kazue ạ. Hệ quả tất yếu của việc bắt khách vắng lai giữa đường. Khi một người đàn ông lộ mặt ra là kẻ thích đi với ma quỉ thì cô có thể chắc rằng hẳn ta sẽ thịt cả hai chúng ta, cô và tôi.”

“Sao cô nghĩ gì kinh thế? Cô phải có thái độ tích cực hơn chứ!”

“Tôi không nghĩ thái độ của tôi là tiêu cực.” Yuriko lắc đầu phản đối. “Sau hai mươi năm làm điếm, tôi đã nhận ra được bản chất thực sự của đám đàn ông. À mà có lẽ phải nói là bản chất thực của chúng ta thì đúng hơn. Sâu trong tâm khảm, đàn ông rất ghét những người đàn bà đi bán thân. Còn những người phụ nữ phải bán mình thì ghét bọn đàn ông bỏ tiền ra mua họ.

Đề hai loại người ấy ở cùng với nhau với bằng ấy thù ghét gộp lại thì sớm muộn cũng có người này giết người kia. Tôi chỉ đợi ngày ấy xảy ra. Và tôi cũng chẳng định chống trả làm gì. Tôi sẽ kê đề cho người ta giết.”

Tôi tự hỏi không hiểu Yoshizaki và Arai có ghét tôi không. Còn tên ác dân Eguchi thì sao? Tôi không tài nào hiểu được cái viễn cảnh của Yuriko. Cô ta nhìn được tương lai hay là địa ngục đang chờ cô ta ở phía trước? Với tôi thì phải khác chứ! Tôi thích thú với việc bán thân của mình vì đôi khi nó không chỉ đơn thuần là một mảnh khóc kiếm tiền cùng bản mà còn hứa hẹn nhiều điều hấp dẫn.

Ánh đèn nê ông trên các khách sạn tình nhân bắt đầu hấp nháy. Vào thời khắc đó, gương mặt Yuriko bỗng bênh trong bóng tối với một vẻ hư ảo, thần tiên khiến tôi nhớ tới nhan sắc siêu nhiên của Yuriko hồi trung học. Cứ như thể tôi đang đi ngược lại thời gian.

“Yuriko, cô ghét đám đàn ông thật không? Tôi vẫn nghĩ cô thích đàn ông tới mức không bao giờ thấy đủ.”

Yuriko quay lại nhìn tôi. Nhìn trực diện, trông cô ta lại giống như một phụ nữ trung niên sò sề.

“Tôi ghét đàn ông nhưng tôi thích làm tình. Ngược lại với cô đúng không Kazue?”

Tôi yêu đàn ông nhưng ghét làm tình? Tôi tự hỏi. Tôi đứng đường chỉ để tiếp cận với đám đàn ông? Thế thì không ổn chút nào. Câu hỏi của Yuriko làm tôi choáng váng.

“Nếu gộp cô với tôi làm một thì thật là hoàn hảo. Chúng ta có thể sống một cuộc đời hoàn hảo. Nhưng đúng ra mà nói, nếu muốn có một cuộc đời hoàn hảo thì không nên sinh ra là phụ nữ.”

“Vậy thì Kazue, cô có thể để tôi đứng đây giờ nào?”

“Sau khi tôi về nhà. Tôi luôn bắt chuyến tàu cuối tới Fujimigaoka vào mười hai giờ hai mươi tám phút. Cô có thể đến đây sau khi tôi về nhà. Cô có thể ở lại đây cả đêm cũng được.”

“Cô thật tử tế. Cám ơn cô rất nhiều.” Yuriko nói giọng đầy vẻ châm biếm rồi bỏ đi về phía ga Shinsen, tà áo bay phấp phới trong gió. Tôi nhìn lên bức tượng thần Jizo đầy tức tối. Có cảm giác như Yuriko đã làm vấy bẩn linh hồn tôi và mảnh đất nơi tôi đang đứng với sự hiện diện của cô ta ở chốn này.

“Thần Jizo, có phải con là một con quỷ? Làm sao mà con lại biến thành một con quỷ như thế này? Xin hãy khai sáng cho con, con cầu xin ngài.”

Dĩ nhiên là thần Jizo không nói gì. Tôi nhìn lên bầu trời đêm. Những ngọn đèn nê ông dọc đường Dogenzaka đã nhuộm màu hồng cả bầu trời. Tôi có thể nghe thấy tiếng gió rít trên đầu. Trời mỗi lúc một lạnh. Nhìn những ngọn cây run rẩy trong giá lạnh, tâm trạng tươi sáng lúc ban đầu của tôi bắt đầu tiêu tan. Một cơn gió mùa đông sắc buốt đang luồn trong không khí. Khi một người đàn ông lộ mặt ra là kẻ thích đi với ma quỷ thì cô có thể chắc rằng hẳn sẽ thịt cả hai chúng ta, cô và tôi. Lời tiên tri của Yuriko cứ âm vang trong đầu tôi nhưng tôi không hề thấy sợ hãi. Tôi chẳng sợ hãi gì đám đàn ông, tôi chỉ sợ cái con quỷ mà tôi đang biến thành. Tôi băn khoăn không biết liệu tôi có cơ hội trở lại với con người của tôi ngày xưa.

Tôi nghe thấy một giọng nói vang lên phía sau lưng. “Đây có phải là tượng thần không?” Bối rối vì bất ngờ, tôi nhanh chóng đưa tay sửa lại mớ tóc giả và quay lại nhìn. Một người đàn ông mặc quần jean, áo khoác da màu đen đang đứng đàng trước tôi. Anh ta không hẳn là cao nhưng vạm vỡ, khoảng ngoài ba mươi. Đột nhiên tôi cảm thấy vô cùng phấn khích. Gần đây phần lớn khách hàng của tôi là những người lớn tuổi hoặc những gã vô gia cư.

“Cô tới đây để cầu nguyện đúng không? Nên tôi nghĩ hẳn đây là một vị thần.”

Anh ta là người nước ngoài. Tôi bước ra khỏi bóng tối và nhìn vào mặt anh ta. Tóc anh ta rất thưa nhưng không hẳn là không hấp dẫn. Trông rất có vẻ một khách hàng tiềm năng.

“Một vị thần, đúng vậy. Vị thần của tôi.”

“Thật sao? Đúng là ông ta có một khuôn mặt rất đẹp. Tôi đi qua đây khá thường xuyên và luôn tự hỏi không hiểu đây là tượng thần gì.”

Anh ta nói năng rất điềm tĩnh và lịch sự. Phải nói là vô cùng điềm tĩnh. Thế nhưng mãi tôi mới hiểu anh ta muốn nói gì.

“Anh sống ở gần đây à?”

“Vâng, trong một căn hộ tại ga Shinsen.”

Chúng tôi có thể sử dụng phòng của anh ta và tiết kiệm tiền thuê khách sạn. Tôi bắt đầu tính toán trong đầu. Anh ta có vẻ như không nhận ra tôi là

gái điếm. Anh ta tiếp tục hỏi tôi với vẻ hiếu kỳ.

“Thế cô cầu nguyện gì vậy?”

“Tôi đang hỏi ngài có phải tôi trông giống như một con quỷ hay không?”

“Một con quỷ?” Anh ta có vẻ sửng sốt vì câu trả lời của tôi và nhìn chăm chăm vào mặt tôi. “Tôi nghĩ trông cô giống một phụ nữ xinh đẹp.”

“Cám ơn anh. Vậy thì anh có muốn mua tôi không?”

Giật mình, anh ta lùi lại vài bước.

“Tôi không thể. Tôi không có nhiều tiền thế.”

Anh ta nói và rút trong túi ra một tờ mười nghìn yen gấp gọn ghẽ. Tôi nhìn vào khuôn mặt có vẻ thành thực của anh ta và tự hỏi không hiểu anh ta thuộc loại người nào. Kinh nghiệm của tôi cho thấy có hai loại khách. Một loại, cũng là đa số, là những kẻ huênh hoang, giấu giếm cảm xúc thực của mình và chuyên nói dối. Họ làm ra vẻ có tiền và giả vờ sẵn sàng bỏ thí cho người khác nhưng thực tế chẳng có xu nào và bạn phải cẩn thận đừng để bị họ lừa. Những người này thích chơi trò nói dối và cũng hy vọng bạn phải giả vờ phải lòng họ. Còn loại thứ hai thì ít phổ biến hơn, chính là loại người thật thà. Những người này sẽ nói ngay từ đầu là họ không có tiền và mặc cả sát sạt. Loại này thường muốn quan hệ trực tiếp luôn, không màng tới những thứ gọi là ái tình, đam mê hay những gì tương tự. Thật ra tôi rất vụng về khi phải đối mặt với loại khách hàng thật thà thế này. Tôi chỉ là một gái điếm làm việc theo phương thức cũ.

“Đó là tất cả số tiền mà anh có?”

“Tôi có mười nghìn yen nhưng tôi không thể tiêu hết số tiền này. Tôi cần tiền để đi tới Shinjuku ngày mai.”

“Thôi được, xem nào. Để đi tới Shinjuku từ Shibuya và quay trở lại sẽ mất ba trăm yen.”

Anh ta vẫn lắc đầu. “Tôi còn cần tiền ăn trưa và hút thuốc. Và nếu tôi gặp bạn thì cũng phải mời người ta một ly bia. Ý tôi là, cho phải lẽ.”

“Đúng, anh có thể làm tất cả những việc đó với một nghìn yen.”

“Làm sao được. Tôi phải cần ít nhất hai nghìn yen.”

“Thôi được, vậy thì tám nghìn yen đi. Tôi sẽ lấy anh tám nghìn yen.”

Tôi nhanh nhẹn khoác tay anh ta trước khi anh ta kịp đổi ý. Anh ta nhìn tôi vẻ kinh ngạc rồi rút tay lại.

“Cô bán mình chỉ vì tám nghìn yen? Tôi thật không thể tin được.”

Tôi thật không thể tin được. Anh ta cứ nhắc đi nhắc lại câu đó. Đúng là ngay cả tôi cũng khó tin nổi mình. Sau khi đồng ý bán mình cho gã vô gia cư với số tiền ấy, trong tôi như có cái gì đó đang đổ vỡ. Tôi sẵn sàng chấp nhận bất cứ khách hàng nào, làm chuyện đó ở bất cứ đâu và gần như với bất cứ giá nào. Trước đây tôi từng khước từ đi khách dưới ba mươi nghìn yen nhưng bây giờ tôi sẵn sàng bán mình với bất cứ giá nào. Tôi đã rơi xuống loại gái điếm mạt hạng nhất.

“Đây là lần đầu tiên tôi mua một phụ nữ với giá rẻ như thế. Không hiểu có an toàn không nữa,” người đàn ông nói.

“Anh nói an toàn là nghĩa làm sao?”

“Ý tôi là cô cũng không già tới mức đó. Và ngay cả khi cô có trang điểm quá mức như vậy thì cô cũng không đến nỗi xấu lắm. Vậy sao cô lại lấy ít tiền quá vậy? Tôi chỉ thấy hơi lạ mà thôi.”

Nhận thấy mắt anh ta khẽ ánh lên vẻ chế nhạo, tôi liền lôi chiếc thẻ công ty ra khỏi ví.

“Được rồi, vậy để tôi nói cho rõ. Tôi là thành viên của một trong những công ty hàng đầu ở Nhật. Tôi tốt nghiệp đại học Q, nên anh hẳn biết tôi là người có đầu óc.”

Anh ta đi về phía ngọn đèn đường để xem thẻ công ty của tôi.

“Rất ấn tượng. Lần sau muốn bắt khách cô cứ giơ thẻ công ty của cô ra. Tôi cá là rất nhiều người sẽ bị lôi cuốn bởi một phụ nữ làm việc tại một công ty tiếng tăm như thế.”

“Tôi cho họ xem đấy chứ!”

Nghe thấy câu trả lời của tôi anh ta phá lên cười để lộ hàm răng trắng bóng. Cái cách anh ta cười làm tôi mê mẩn. Hiếm khi tôi thấy đàn ông cười tươi như vậy và tôi hoàn toàn bị lôi cuốn bởi anh ta. Tôi thích đàn ông rồi rít lên vì tôi, nhất là những người đàn ông quan trọng hơn tôi. Giống như với cha tôi vậy. Hay giống như hồi đầu tôi mới vào làm ở công ty. Tất cả các sếp đều đối xử tử tế và hay khen ngợi tôi khiến tôi thích mê. Tôi đứng đó, bỗng bèn trong nỗi nhớ thương quá khứ. Tôi nhìn vào mặt người khách lạ và hỏi như một đứa con nít. “Tôi nói gì buồn cười ư? Tại sao anh lại cười?”

“Ôi trời, cô thật là dễ thương. Tôi nghĩ cô làm vậy để nâng giá trị của

mình lên. Nhưng mọi thứ vốn không giống như vẻ ngoài của nó, đúng không?”

Tôi không hiểu ý anh ta là gì. Có những người đàn ông giống như Yoshizaki chẳng hạn, lập tức bị chinh phục bởi việc tốt nghiệp trường Q và làm việc tại một công ty hàng đầu. Đó là lý do tại sao tôi bắt đầu có thói quen cho những khách hàng tiềm năng xem thẻ công ty của mình. Nhưng anh chàng này đang ám chỉ gì vậy?

“Sao anh nói mọi thứ vốn không giống như vẻ ngoài của nó?”

“Quên chuyện ấy đi.”

Anh ta gạt câu hỏi của tôi sang một bên và toan bước đi.

“Này, đợi đã. Anh muốn làm chuyện đó ở đâu. Tôi có thể làm ở bất cứ chỗ nào anh muốn. Kể cả ngoài trời nếu anh thích.”

Anh ta vẫy tôi đi theo và tôi lập cập bám gót. Tôi sẵn sàng làm chuyện đó với giá tám nghìn yen và ở bất cứ chỗ nào. Tôi không muốn người đàn ông này bỏ đi mất. Tôi không rõ là tại sao nữa. Anh ta rẽ trái sang một ngã tư tối om và men theo con đường dốc dẫn xuống ga Shinsen. Tôi băn khoăn không biết liệu anh ta có dẫn mình về nhà anh ta hay không. Tôi vừa lo lắng vừa hồi hộp đi theo anh ta, srong đem thắm đẫm hai má. Anh ta lại rẽ xuống một con đường hẹp đằng trước ga Shinsen, đi khoảng hơn một trăm mét nữa rồi dừng lại trước một tòa nhà chung cư bốn tầng. Tòa nhà trông cũ kỹ, khu tiền sảnh có vẻ nhiều năm chưa được lau dọn. Giấy vụn, lon hộp rỗng vút lung tung khắp nơi. Nhưng tòa nhà nằm ngay gần ga và các căn hộ trông cũng không quá nhỏ.

“Anh ở một nơi khá đây. Anh thuê phòng nào vậy?” tôi hỏi.

Anh ta đặt một ngón tay lên môi ra hiệu cho tôi im lặng. Rồi anh ta đi lên cầu thang. Không có thang máy và những bậc thang bộ thì đầy rác.

“Chúng ta lên tầng mấy?”

“Tôi có vài người bạn ở trong căn hộ nên chúng ta không thể lên đó được,” anh ta khẽ thì thào, “Tôi nghĩ chúng ta sẽ lên trên gác thượng. Được chứ?”

“Với tôi thì không sao cả. Đêm nay cũng ấm.”

Vậy là rốt cuộc tôi sẽ lại làm chuyện đó ở ngoài trời. Làm ở bên ngoài cũng có lợi thế của nó. Nhưng cũng dơ dáy, giống như đi nhà vệ sinh công

cộng trong rừng. Ham muốn tự do của tôi vẫn không vượt qua nỗi cảm giác sợ bản. Tôi bước lên cầu thang trong tâm trạng hỗn độn. Đoạn cầu thang đi từ tầng bốn lên sân thượng bừa bãi đồ đạc như thể ai đó đã dốc hết các ngăn tủ của họ ra đây. Từ những vỏ chai sake, băng cát xét, văn phòng phẩm, tranh ảnh, ga giường, áo phông rách cho tới những quyển sách bỏ túi bằng tiếng Anh. Người đàn ông đi xuyên qua đám rác rưởi đó, vừa đi vừa đá các đồ vật dẹp sang một bên. Tôi nhìn xuống một bức ảnh bị anh ta đá ra ngoài và nhìn thấy hình một người đàn ông da trắng đứng giữa các thanh niên nam nữ người Nhật. Tất cả bọn họ đều tươi cười. Ngoài ra còn có nhiều bức ảnh khác của người đàn ông da trắng đó vút lung tung khắp nơi.

“Đây là một thầy giáo dạy tiếng Anh người Canada. Ông ta không có tiền trả tiền thuê nhà nên phải sống ở trên gác thượng mất mấy tháng. Ông ta bảo ông ta không cần tới những đồ đạc này nữa nên để chúng lại. Toàn là rác rưởi.”

“Thư từ và ảnh mà gọi là rác rưởi sao? Một người Nhật sẽ không bao giờ vứt đi những lá thư người khác gửi cho anh ta hay những bức ảnh của chính mình.”

Tôi có thể nghe thấy anh ta bật cười trong bóng tối.

“Nếu không cần tới nữa thì là rác chứ còn gì.” Anh ta quay lại nhìn tôi và nói tiếp. “Chắc là người Nhật không thích nhìn thấy những cảnh tương tự. Nhưng nói cho cô biết, là một lao động nước ngoài, tôi cũng chỉ muốn quên đi tất cả những gì liên quan tới Nhật Bản. Nếu có thể, Tôi những muốn biến nó thành một khoảng trống trong ký ức đời mình. Chẳng hề hấn gì. Quan trọng nhất là những gì ở quê nhà.”

“Hắn rất tuyệt vời khi có một quê hương.”

“Đúng thế.”

“Anh là người Trung Quốc à? Tên anh là gì vậy?”

“Tên tôi là Zhang. Cha tôi là một quan chức chính phủ ở Bắc Kinh nhưng ông ấy đã mất tất cả trong cuộc Cách Mạng văn hóa. Tôi bị gửi tới một làng quê nhỏ ở Hắc Long Giang. Ở đây, hễ chẳng may nhắc tới tên cha tôi là tôi lại gặp phiền phức.”

“Vậy anh hẳn là một người thuộc tầng lớp trí thức?”

“Không. Tôi vốn là một đứa trẻ thông minh nhưng luôn bị cản trở đi xa

hơn trên con đường học vấn. Một người như cô chắc sẽ không thể nào hiểu nổi chuyện đó.”

Zhang chìa tay ra cho tôi. Tôi nắm lấy tay anh ta để anh ta kéo lên gác thượng ngôn ngang phế thải. Gác mái được bao bọc bởi một bức tường bê tông cao khoảng một mét, một chiếc tủ lạnh kê trong góc bên cạnh một tấm nệm giống như một căn phòng không tường không nóc. Bên cạnh đó còn có một lò nướng gi hoét và một chiếc va li bật nắp, méo mó. Tôi nhìn qua bức tường xuống con phố phía dưới. Không một bóng người ngoài vài chiếc ô tô vội vã phóng qua. Tôi có thể nghe thấy tiếng một người đàn ông và một người đàn bà đang nói chuyện trong một căn hộ tầng hai tòa nhà bên cạnh. Tôi cũng nhìn thấy một đoàn tàu tuyến Inokashira đi về hướng Shibuya đang đi vào ga Shinsen.

“Không ai có thể nhìn thấy chúng ta nên hãy làm chuyện đó ở đây,” Zhang nói. “Xin cô hãy cởi quần áo ra.”

“Cởi tất ư?”

“Dĩ nhiên rồi. Tôi muốn trông cô lúc trần truồng như thế nào.”

Zhang khoanh tay trước ngực và ngồi xuống mép tấm nệm bản thủ trên sàn. Không còn sự lựa chọn nào khác, tôi đành cởi hết đồ ra cho tới khi không còn mảnh vải nào trên người. Trong khi tôi đứng đó run rẩy vì lạnh thì Zhang chỉ lắc đầu và bảo, “Tôi xin lỗi phải nói với cô điều này, nhưng cô quá gầy. Gầy như cô chả làm tôi nổi hứng được. Tôi sẽ không trả tám nghìn yen cho một cơ thể thế này.”

Tôi giận dữ trùm chiếc áo Burberry lên vai.

“Thế anh muốn trả bao nhiêu?”

“Năm nghìn yen.”

“Được rồi, thì năm nghìn yen.”

Thấy tôi đồng ý, anh ta lại ngờ vực hỏi lại, “Sao cơ? Tôi thật không tin nổi!”

“Thì anh là người định giá ở đây mà.”

“Tôi chỉ thử mặc cả thôi. Nhưng cô nhượng bộ quá dễ dàng. Tôi đoán là cô vẫn thường làm thế. Cô mà ở Trung Quốc thì chắc không qua nổi một ngày. May cho cô là đã sinh ra ở Nhật Bản. Em gái tôi sẽ chả bao giờ chịu để tôi mặc cả như thế.”

Tôi không tài nào đoán ra nổi Zhang định nói gì, vả lại tôi cũng chẳng còn đầu óc đâu mà suy đoán nữa. Trời lạnh cóng. Một cơn gió từ hướng Bắc ào tới, chẳng còn dấu hiệu gì của buổi tối ấm áp lúc trước. Tôi nhìn xuống tấm chăn rách nát phủ trên tấm đệm chẳng nói chẳng rằng. Zhang cũng bắt đầu trở nên mất kiên nhẫn.

“Vậy thì sao đây?”

“Thì anh quyết định đi. Tôi chỉ muốn chiều lòng khách hàng thôi mà.”

“Có phải cô làm việc này để kiếm tiền không đấy? Tôi thật không tin nổi sao cô lại thiếu tham vọng đến thế. Cô thực sự là một phụ nữ thiếu hấp dẫn. Cá là ở chỗ làm cô cũng chẳng khá hơn. Người Nhật đều một giuộc. Nếu có thêm tí cá tính hẳn cô sẽ là một gái điếm khá hơn. Đúng không?”

Sao anh ta lại biến thành một tên khốn thế này không biết. Phát hiện ra con người thật và nắm bắt được những đòi hỏi quái đản của Eguchi còn dễ hơn. Tôi bắt đầu nhặt nhanh quần áo của mình.

“Cô đang làm gì đấy? Tôi có bảo cô mặc lại quần áo đâu?” Zhang có vẻ sừng sốt. Anh ta sấn lại gần tôi.

“Anh thật là khó tính và tôi thì không muốn đứng đây nghe anh lên tiếng dạy đời.”

“Trông cô giống kiểu phụ nữ thích được giảng giải.”

Zhang túm chặt lấy tay tôi khiến tôi đổ vào người anh ta. Chiếc áo da của anh ta lạnh ngắt trên da thịt trần trụi của tôi.

“Nhanh lên và cởi quần áo của anh ra.”

“Tôi sẽ không cởi quần áo. Tôi muốn cô mút dương vật tôi như thế này.”

Tôi quỳ xuống và kéo khóa quần jean của Zhang xuống. Anh ta lôi dương vật ra khỏi quần lót và đút nó vào miệng tôi. Anh ta không ngừng lái nhai trong khi tôi mút dương vật của anh ta.

“Cô đúng là một cô gái dễ bảo. Cô làm tất cả những gì tôi bảo chỉ vì tôi là khách hàng của cô. Tôi tự hỏi vì sao? Tôi không biết gì nhiều về trường Q nhưng tôi hình dung ra đó là một trong những đại học có uy tín nhất ở Nhật. Ở Trung Quốc, những cô gái tốt nghiệp đại học sẽ không dám làm những gì cô đang làm. Họ chỉ nghĩ tới độc một việc là thăng tiến sự nghiệp. Có vẻ như cô đã từ bỏ sự nghiệp của mình. Tôi nghĩ cô hẳn mệt mỏi vì bị sai khiến ở nơi làm việc nên cô chọn phục tùng những người đàn ông xa lạ. Tôi nói có

sai không? Cô biết không, chính đàn ông lại không thích những phụ nữ quá thuần phục, dễ bảo. Em gái tôi là một người vô cùng quyến rũ. Con bé đã mất rồi nhưng tôi thực sự tôn trọng nó. Tôi rất yêu con bé. Dù hoàn cảnh khó khăn thế nào, con bé sẽ không ngừng đấu tranh để vượt lên. Nó luôn sẵn sàng cho thử thách tiếp theo. Tôi ghét những người phụ nữ chỉ thích nhìn lại phía sau. Tôi không bao giờ có thể yêu một người phụ nữ như cô. Vì thế nên tôi mới đối xử với cô như vậy.”

Zhang vừa nói vừa trở nên phẫn khích. Tôi nhả dương vật của anh ta ra và lục ví lấy một chiếc bao cao su. Zhang vẫn đang ngồi trên nệm. Anh ta kéo tôi lại và bắt đầu hôn tôi một cách ngẫu nhiên. Tôi sửng sốt vì chưa được khách hàng ôm hôn như thế bao giờ. Zhang bắt đầu chuyển động trên người tôi và một cảm giác mới lạ xâm chiếm lấy tôi, một thứ cảm giác mà trước đó tôi chưa từng nếm trải. Chuyện gì đang xảy ra? Tôi cảm thấy như đang bị thiêu đốt. Từ trước tới nay tôi toàn giả vờ đạt được khoái cảm nhưng lúc này đây phải chăng tôi thực sự đang lên tới đỉnh? Không thể thế được. Ôi trời ơi, tôi túm chặt lấy chiếc áo khoác da của Zhang.

“Ôi thần Jizo, cứu con với!”

Ngạc nhiên vì tiếng kêu của tôi, Zhang nhìn chăm chăm vào mặt tôi. Và rồi anh ta xuất tinh. Tôi nín thở, níu chặt lấy anh ta và cố kéo anh ta lại gần hơn nhưng anh ta nhanh chóng vùng ra.

“Sao cô lại nói cứu tôi với?” Zhang hỏi vẻ háo hức. “Tôi đang ôm cô như với em gái tôi, đó là lý do tại sao cô thấy sung sướng, đúng không? Tôi nghĩ cô phải cảm ơn tôi đây!”

Không phải anh ta vẫn đang định mặc cả đấy chứ? Tôi đang hỏn hên thờ gáp tới mức không tập trung suy nghĩ được gì. Chỉ khi bình tĩnh trở lại tôi mới nhận thấy mái tóc giả của tôi đã bị rơi ra và Zhang đang nghịch nó.

“Em gái tôi cũng có một mái tóc dài. Cũng khoảng chừng này. Tiếc là con bé đã bị ngã xuống biển và tôi đã phải nhìn nó chết.”

Khuôn mặt Zhang tối sầm lại.

“Ông Zhang này, tôi rất hân hạnh được nghe câu chuyện của ông nhưng điều đó đã nâng giá trở lại tám nghìn yen.”

Zhang ngẩng đầu lên vẻ cau kính như thể tôi vừa cắt ngang dòng suy nghĩ của anh ta.

“À, chuyện đó chả có gì đáng ngạc nhiên. Cô đã dành hết sức lực vào việc bán thân nên cô không quan tâm tới những gì khách hàng nói thì cũng không có gì là lạ. Cô chỉ biết nghĩ tới bản thân mình.” Anh ta giận dữ buông ra những lời đó rồi đứng dậy.

Một cơn gió phương Bắc thổi tới khiến đám rác rưởi trên sân thượng xoay tròn. Zhang kéo khóa chiếc áo khoác của anh ta lên tới cằm. Tôi định bày tỏ ý kiến của mình nhưng lại do dự vì không muốn cãi nhau với anh ta trước khi lấy được tiền. Đúng là một người nước ngoài điển hình. Và một gã đàn ông điển hình, thiếu nhạy cảm trước những uẩn khúc của lòng tôi. Tim tôi âm thầm gào rú những lời trách cứ đó với Zhang. Nhưng bề bàng nhất là chuyện lần đầu tiên trong đời tôi thực sự thấy ham muốn tình dục thì lại bị anh ta sỗ sàng đẩy ra một cách lạnh lùng. Có phải chính thái độ thờ ơ của anh đã khiến tôi nổi hứng? Còn những uẩn khúc của lòng tôi, thực ra tôi có gì để sâu muộn chứ?

Tôi thành thực bào Zhang, “Tôi sẽ nói cho anh biết rằng không phải tất cả khách hàng đều muốn trả tiền cho tôi chỉ để làm chuyện đó. Có người là giáo sư đại học, rất thích trò chuyện với tôi về các chủ đề khác nhau. Chúng tôi cùng thảo luận về những dự án nghiên cứu mới nhất của ông ta, ông ta luôn cập nhật cho tôi những tiến triển mới trong công việc của mình. Quan hệ của chúng tôi đã mở rộng sang phạm vi trao đổi tri thức. Một khách hàng khác là phó giám đốc một hãng hóa chất. Ông ta tâm sự với tôi về những khó khăn mà công ty ông ta đang trải qua và tôi đưa ra những lời khuyên để giải quyết những vấn đề đó. Ông ta luôn tỏ ra biết ơn tôi vì chuyện ấy. Nên anh thấy đấy, tôi rất chịu khó lắng nghe khách hàng của mình. Nhưng đó là những người đàn ông đưa tôi tới khách sạn và trả công tôi tử tế. Hơn nữa, họ đều là những người thông minh, có khả năng thực hiện những cuộc đối thoại có ý nghĩa.”

Tôi không biết Zhang có nghe tôi nói hay không vì trông anh ta có vẻ ngán ngẩm, liên tục lấy tay gãi một bên mép. Gió thổi tung tóc anh ta ra phía sau và tôi có thể nhìn thấy anh ta bắt đầu hói. Thử hình dung mà xem, một khuôn mặt cũng ưa nhìn nhưng đầu lại hói. Tôi bắt đầu hói hận vì đã nhận lời làm chuyện đó giữa một bãi rác lộng lộng gió trên gác mái này. Tôi ném chiếc bao cao su vừa sử dụng lên mái nhà và nhìn đám tinh trùng của Zhang

bắn tung tóe.

“Chỉ cần ném đi như một thứ rác rưởi vậy sao?” Zhang nói khi nhìn thấy tôi vứt chiếc bao cao su đi, giọng anh ta thoáng vẻ hờn tủi.

Tôi bật cười. “Không phải anh vừa nói anh muốn quên đi tất cả những gì liên quan tới Nhật Bản hay sao?” Tôi hỏi. “Anh cũng dễ dàng thấy tôi sang một bên như đám rác rưởi dưới cầu thang lúc nãy mà thôi.”

Zhang quay lại nhìn tôi không nói gì. Anh ta mở cửa cầu thang, tôi chỉ nhìn thấy một dòng ánh sáng màu cam lơ mờ. Cánh cửa dẫn xuống những bậc cầu thang đầy rác trông giống như cái miệng của một hang tối đang há ra. Tôi tiếp tục tấn công anh ta.

“Trong khi chúng ta đang làm chuyện đó, anh không ngừng nhắc tới em gái mình. Có phải anh có vấn đề bệnh hoạn, một kiểu hentai^[19] không? Không phải thế là anh đã đi quá xa hay sao?”

“Sao cơ?” Zhang ngạc nhiên nhìn tôi. “Chuyện đó thì có gì sai?”

“Chuyện đó thì có gì sai? Nghe như anh đã từng làm tình với em gái mình. Đó là tội loạn luân. Và nếu như anh chưa làm chuyện đó thì có vẻ như anh rất muốn tiến hành, đúng không? Ý tôi là, không phải đó là một việc làm rất đồi trụy hay sao?”

“Đồi trụy á?” Zhang lắc đầu. “Không. Nó thật tuyệt. Chúng tôi có thể là anh em nhưng chúng tôi cũng giống như vợ chồng. Còn có mối quan hệ nào thân mật hơn thế nữa? Chúng tôi sống với nhau cả đời. Nhưng khi em gái tôi tới Nhật, con bé đã phản bội tôi. Nhưng tôi đã dùng mọi tài lực để tìm ra con bé. Tôi nghĩ việc con bé chết đuối ngoài biển là do số phận an bài. Tôi đã giơ tay ra cứu nhưng tôi không thể chạm tới con bé. Có lẽ chính tôi đã không muốn chạm tới con bé, tôi vẫn luôn nghĩ tới điều đó. Giờ tôi cảm thấy thương tiếc cho con bé nhưng lúc đó tôi chỉ nghĩ là con bé gieo gió thì gặt bão thế thôi. Cô có nghĩ tôi là một kẻ xấu xa độc ác hay không? Nhưng chuyện đó thì có ảnh hưởng gì tới một con điếm như cô?”

Tôi không biết trả lời anh ta thế nào. Người đàn ông này đã để em gái của mình chết nhưng đó đâu phải là chuyện của tôi. Tôi siết chặt thắt lưng áo khoác và dùng chiếc khăn giấy được phát ở ga chùi đi các vết son. Tôi nhìn về phía những ngọn đồi ở đường Maruyama. Giữa những ngọn đồi đó, ga Shinsen trông giống như tụt xuống đáy một thung lũng, giống y như tâm

trạng của tôi lúc này. Tôi muốn quay trở lại với ánh sáng của khu Dogenzaka. Tôi ngờ rằng Yuriko đang lấy mất chỗ của tôi trước tượng thần Jizo và điều đó khiến tôi lo lắng. Tôi muốn được trả tiền và đi khỏi chỗ này. Tôi nhìn trộm Zhang nhưng trông anh ta vẫn có vẻ muốn tiếp tục câu chuyện.

“Cô có anh chị em gì không?” anh ta hỏi.

Tôi gật đầu và hình ảnh khuôn mặt khắc khổ của em gái tôi chập chờn trước mắt.

“Có, tôi có một đứa em gái.”

“Trông cô ta thế nào?”

Con bé là loại người lao động cật lực, làm việc trong một nhà máy sản xuất. Nó rời nhà vào lúc bảy rưỡi sáng và trở về lúc sáu giờ chiều, sau khi dừng lại một lát ở cửa hàng bán rau trên đường, lúc nào cũng chính xác như một cái đồng hồ. Con bé sống rất đơn giản. Nó mang bữa trưa tới chỗ làm và mỗi tháng để dành được hơn một trăm ngàn yen. Nhắc tới chuyện căn cơ, tiết kiệm, tôi vốn ghét con bé từ khi chúng tôi còn nhỏ. Nó lúc nào cũng thì thụt trong bóng tối, im lặng quan sát những thành công và thất bại của tôi và nhất quyết không đi theo bước chân của tôi. Nó là một đứa con gái biết điều. Nó được đi học trung cấp bằng tiền của tôi và giờ cả nó và mẹ tôi đều ổn hơn tôi rất nhiều. Tôi nghĩ về tất cả những chuyện đó nhưng không nói ra.

Zhang nhìn tôi và hỏi, “Có bao giờ cô muốn em gái mình chết không?”

“Ý nghĩ đó chưa bao giờ rời bỏ tôi. Nhưng tôi cũng muốn nhiều người khác chết đi cho rảnh.”

“Người nào vậy?” Zhang háo hức hỏi.

Tôi muốn thấy ai chết? Mẹ tôi, Kamei, ông giám đốc văn phòng, rất nhiều, rất nhiều người, tôi nghĩ. Nhiều tới mức tôi không nhớ nổi mặt nữa chứ đừng nói gì tới tên của họ. Tôi thực sự chả ưa ai. Và tôi chưa bao giờ được ai yêu mến, tôi chợt nhận ra điều đó. Tôi chỉ đơn giản tự buông thả mình trôi theo sóng nước đại dương tăm tối. Tôi có thể hình dung ra cảnh em gái của Zhang giơ tay lên khỏi mặt nước đen ngòm. Cánh tay vươn ra, vươn mãi để kêu cứu. Tôi không giống như em gái anh ta. Tôi không cần người ta cứu giúp. Tôi sẽ tung tăng bơi lội trong làn nước băng giá của thành phố giống như một đại dương mênh mông này cho tới khi chân tay tôi cứng đờ ra

không cử động được nữa. Trôi dạt cho tới khi lồng ngực vỡ tung dưới áp lực của nước, rồi để cho sóng cuốn đi. Không có cảm giác nào mạnh mẽ hơn thế! Cảm thấy như được giải phóng, tôi khẽ vươn người, duỗi chân duỗi tay vô cùng thoải mái. Zhang búng tàn thuốc lá rơi xuống và hỏi tôi, “Thế ai là khách hàng gớm ghiếc nhất mà cô từng gặp?”

Tôi nghĩ ngay tới Eguchi. “Tôi có một khách hàng muốn nhìn tôi đại tiện.”

Mắt Zhang lóe sáng. “Thế cô làm gì?”

“Thì tôi làm vậy. Tôi biết là ông ta đòi hỏi điều đó một cách nghiêm túc nên sợ tới vãi cả phân ra thật.”

“Vậy tôi đoán là cô sẽ làm bất cứ điều gì đúng không?”

“Có thể.”

“Cô còn tệ hơn cả tôi. Hẳn thế. Trong đời mình tôi cũng đã từng làm rất nhiều chuyện như ăn bám một phụ nữ nổi tiếng. Nhưng cô vẫn trên phân.”

Zhang lấy ra tờ mười nghìn yen gấp gọn ghẽ trong túi áo và đưa nó cho tôi. Tôi lôi hai nghìn yen ra khỏi ví và đưa lại cho anh ta nhưng anh ta ấn trả vào tay tôi.

“Anh không muốn lấy tiền thừa à? Hay anh định cho tôi cả mười nghìn yen?”

“Không, tôi sẽ không cho không cô. Chúng ta đã thỏa thuận giá cả rồi mà. Tôi muốn cô tự kiếm thêm hai nghìn này.” Zhang ghé vào tai tôi thì thào. Tôi vội cất hai nghìn yen vào ví.

“Anh nói tự kiếm thêm nghĩa là gì?”

“Phòng tôi ở ngay dưới chỗ này. Tôi có một người bạn ở đó. Cậu ta không có bạn gái và thực sự cô đơn. Cậu ta vẫn luôn than phiền về điều đó. Thật đáng thương đúng không? Tôi muốn cô giúp cậu ta, được không? Coi như một việc làm thêm. Đó là một người bạn nên tôi muốn làm cho cậu ta vui lòng.”

“Thế thì phải hơn hai nghìn yen chứ.”

Tôi ném cho Zhang một cái nhìn hằm học. Nhưng tôi đang đông cứng lại trên mái nhà nên ý tưởng được sưởi ấm trong phòng của anh ta thật là mời gọi. Với lại tôi cũng cần phải dùng đến buồng tắm của anh ta.

Zhang nhìn tôi vẻ giả nhân giả nghĩa. “Làm ơn đi mà. Nhanh thôi. Và cậu

ta cũng sẽ đeo cái này nên sẽ không có gì phải lo.” Anh ta nói và chỉ vào chiếc bao cao su mà tôi ném đi lúc nãy.

“Tôi có thể sử dụng buồng tắm của anh được không?”

“Cô cứ tự nhiên.”

Tôi đi theo Zhang xuống cầu thang. Anh ta dừng lại đứng trước một căn hộ nằm phía trong cùng ở tầng bốn. Cánh cửa ra vào căn hộ đã tróc hết cả sơn, các thể loại chai rượu, lon bia rỗng xếp thành hàng dài bên cạnh. Nhìn là biết chủ nhân căn hộ là những người đàn ông bừa bãi. Zhang xoay chìa khóa và bước vào trong. Mùi bánh mì hamburger béo ngậy và mùi cơ thể đàn ông ập tới. Trên lối vào nhỏ hẹp vút đầy giày, tất bẩn và những đôi dép tông màu đen.

“Họ là những người trẻ tuổi nên không ngăn nắp như tôi,” Zhang vừa cười vừa cố biện minh cho sự bừa bãi trong căn hộ. “Tôi tự nấu ăn nhưng đám thanh niên ngày nay thì chỉ ăn đồ ăn nhanh McDonald’s.”

“Bạn của anh còn trẻ à?”

Nếu còn trẻ thì hẳn anh ta sẽ có rất nhiều nhu cầu. Tôi thường chỉ giao dịch với những người lớn tuổi nên nghĩ tới cảnh làm chuyện đó với một thanh niên khiến tôi nửa mừng nửa lo. Zhang đẩy tôi vào trong.

“Có một người trẻ tuổi và một người cỡ bằng tuổi tôi.”

Hai người? Tôi giật mình sửng sốt. Đúng lúc đó tôi nghe thấy có tiếng người nói chuyện với nhau bằng tiếng Trung Quốc. Cánh cửa kéo trượt ra và một người đàn ông mặc áo sơ mi màu đen, mặt mũi cũng sẫm sì không kém thò đầu ra. Anh ta trông khoảng tuổi Zhang. Mái tóc dài của anh ta đen nhánh, bù xù, góm ghiếc. Áo sơ mi mở phanh trước ngực.

“Anh này tên là Thìn.”

Đây là người tôi sẽ phải phục vụ? Tôi tự hỏi và mỉm cười nhã nhặn với anh ta.

“Xin chào,” tôi nói.

“Cô là ai, một người bạn của Zhang à?”

“Đúng vậy. Rất vui được gặp anh.”

Tôi bắt gặp Zhang và Thìn ra hiệu gì đó cho nhau bằng ánh mắt và lập tức trở nên cảnh giác. Tôi cẩn thận nhìn xung quanh căn hộ. Cũng chả có gì đáng nói. Căn hộ bao gồm một phòng sáu chiếu Nhật và một khu vực ba

chiều Nhật nối liền với một khu bếp nhỏ và buồng tắm. Có bao nhiêu người chui rúc ở đây? Tôi tự hỏi. Một người ở đây cũng còn chật nữa là. Zhang nói anh ta muốn tôi làm chuyện đó với bạn của anh ta nên tôi tưởng anh ta ám chỉ người đàn ông tên Thìn kia.

“Cô cởi giày và đi vào đi thôi!”

Zhang cúi xuống như định giúp tôi cởi giày nhưng tôi tự làm được một mình. Tôi xếp đôi giày cao gót của mình một cách gọn gàng cạnh đám giày đàn ông bản thủ, bừa bãi. Không hiểu bao lâu rồi họ không lau dọn nhà cửa? Tắm thảm tatami trên sàn nhà nhem nhuốc cáu bẩn, dơ dáy như không phải chỗ cho người ở.

Và rồi tôi nhìn thấy một người đàn ông khác đứng trong góc cạnh chiếc cửa kéo ngăn giữa các phòng. Thấy tôi nhìn, anh ta chỉ khẽ nhướn mày lên, nét mặt không hề thay đổi. Anh ta mặc một bộ quần áo ni màu xám và đeo kính.

“Đó là Chen-yi. Cậu ta làm việc bán thời gian ở một sòng bạc pachinko ở Shinkoiwa.”

“Thế còn anh làm gì, anh Thìn?” tôi hỏi.

“À, chút này chút nọ. Không phải là thứ có thể dễ dàng diễn tả trong một từ.”

Người đàn ông tên Thìn không được xởi lời cho lắm. Từ cái cách anh ta trả lời tôi có thể lờ mờ đoán rằng anh ta hẳn dính dáng vào những việc làm mờ ám. Anh ta nhìn tôi chăm chăm, chỉ thỉnh thoảng nhấm nháy với Chen-yi.

“Thế anh muốn tôi làm với người nào? Anh với hai nghìn yen bèo bọt của anh.”

Hai tay chống nạnh, chân cắm xuống sàn, tôi đi thẳng vào vấn đề. Ở trong phòng ấm thật dễ chịu nhưng tôi muốn biết tôi sẽ phải làm chuyện đó với người nào và ở đâu. Dù mọi chuyện có vẻ sẽ không diễn ra suôn sẻ như tôi tưởng.

“Thế cô muốn làm người nào trước, anh Thìn hay Chen-yi?”

“Chờ chút, tôi không làm hai người với giá hai nghìn yen. Như thế thật là quá quắt.”

“Cô đã nhận lời.” Zhang túm lấy tay tôi. “Cô chả thèm hỏi là bao nhiêu

người đúng không? Nên tôi nghĩ là cô hiểu. Giờ thì cô không thể bỏ đi được vì như thế là nuốt lời.”

Chả còn cách nào khác tôi chỉ vào Chen-yi. Trẻ trung và có vẻ dè dặt, ít nói, trông anh ta hơn chán vạn cái tên Thìn xấu như ma.

“Không được!” Tên Thìn chen vào. “Chúng ta sẽ phân chia theo tuổi tác. Đó là phép tắc của người Trung Quốc. Người đầu tiên sẽ là Zhang.”

“Tôi đã làm với anh ta rồi. Anh ta không có lượt,” tôi quát. Zhang bật cười vẻ châm chọc rồi quay sang sửa gì đó như kiểu ra lệnh cho Thìn bằng tiếng Trung, rồi sau đó tới Chen-yi. Tôi nổi cáu.

“Các người nói gì với nhau vậy?”

“Chúng tôi đang tính không biết nên làm lần lượt từng người hay tất cả cùng một lúc.”

“Các người điên rồi!” tôi hét lên. “Từng người một hoặc không ai cả.”

“Nhưng chính cô đã nói thế mà, không phải vậy sao? Cô bảo là cô sẽ làm bất cứ cái gì. Cô khá thoải mái trong chuyện này, đúng không? Tôi nghĩ cô sẽ thích là những gì mà chúng tôi yêu cầu.”

Chen-yi đứng dậy và tiến tới trước mặt tôi còn tên Thìn thì làm một điệu bộ ý nói nhường cậu trước đây. Thế rồi hắn nói gì đó với tôi bằng tiếng Trung mà tôi không hiểu.

“Anh Thìn nói là cô gầy quá, chả bõ để làm tình nhưng vì hơn nửa năm rồi chưa có phụ nữ nên thôi cũng đành chấp nhận.”

“Các người đã đi quá xa rồi đấy!”

“Quá xa, vậy sao?” Zhang cười rồi nói tiếp. “Đó là điều mà chúng tôi vẫn thường nghe thấy kể từ khi đặt chân đến đất nước của cô. Chúng tôi thường xuyên bị đem ra định giá. ‘Cậu này thông minh’ hay ‘cậu này mạnh khỏe’ hay ‘cậu này ma lanh còn cậu này thì chăm chỉ’. Người ta đánh giá chúng tôi như xếp loại động vật. Cô hẳn cũng giống vậy. Cô làm nghề bán thân thì phải quen với việc để người ta sẫm soi ước lượng trước khi ra giá. Tôi cá cô làm nghề này là vì cô thích thế. Tôi nói có sai không?”

Tôi toan lên tiếng phản đối thì tên Thìn bắt đầu giật áo tôi ra. Hắn ta đẩy tôi ngã xuống thảm khiến chiếc áo vest màu xanh của tôi dòn lên tận ngực và rồi hắn ta bắt đầu kéo váy tôi lên. Tôi bị kẹt ở đây trong khi Zhang và Chen-yi đứng đó nhìn. Đây là lần đầu tiên tôi gặp chuyện này. Tôi đúng là thứ đồ

bỏ đi, là loại gái điếm rẻ tiền nhất mà đàn ông có thể kiếm được. Tôi nhắm chặt mắt lại.

“Hãy nhìn tôi! Điều đó sẽ khiến ham muốn của cô trỗi dậy!” Zhang nói về khoái trá.

Tôi miễn cưỡng mở mắt ra và nhìn thấy chiếc quần lót màu trắng của Zhang và đôi bàn chân trần của Chen-yi.

Gã đàn ông tên Thìn nhiều tuần rồi chưa tắm. Người hắn bốc mùi nồng nặc. Tôi cố gắng lắm mới không nôn ọe ra ngoài khi giúp hắn đặt vào đúng chỗ. Theo bản năng tôi lấy tay bịt mũi. Tên Thìn có vẻ không để ý hoặc chẳng thèm quan tâm. Hắn ta quá bận rộn cười trên người tôi. Tôi nhắm tịt mắt lại, tay bịt mũi, nằm đó lạnh lẽo như một bức tượng đá Jizo. Giống như từ trước tới nay. Tôi chẳng bao giờ có cảm giác gì. Tôi có thể nằm đó để một người đàn ông cắm của quý của anh ta vào người tôi và kiên nhẫn chờ đợi. Thường không mất nhiều thời gian. Và thế là xong. Đôi khi tôi cũng giả vờ diễn một tí. Nhưng ở đây thì chẳng cần phải làm thế.

Tôi biết là Zhang và Chen-yi đang đứng đó nhìn nhưng rồi tôi cũng chẳng thèm quan tâm. Nếu tôi không trở nên phẫn khích như Zhang nói thì tôi cũng chẳng việc gì phải xấu hổ hay giận dữ vì đã làm chuyện ấy trước mặt bọn họ. Nhưng làm hai người đàn ông chỉ với hai nghìn yen? Tôi nhắm tính trong đầu, rõ ràng là chẳng lợi lộc gì, chỉ thiệt thân. Thế tại sao tôi lại đồng ý cơ chứ? Lúc đó tôi mới nhớ ra rằng tôi định tới căn hộ của Zhang để dùng nhà vệ sinh. Sao tôi lại có thể quên bẵng đi một chuyện như thế được nhỉ? Hay là tôi đã trở nên hoàn toàn tê liệt với cảm giác của chính mình? Hay có khi lại quá mẫn cảm là khác? Tôi cũng chẳng xác định được nữa, đầu óc tôi trở nên rối rắm. Tôi thấy thích khoảnh khắc cùng với Zhang trên sân thượng. Đó là lần đầu tiên tôi đạt được khoái cảm như vậy và không biết điều đó liệu có xảy ra với tôi lần nữa? Với tôi mọi cuộc làm tình trước đây đều giống nhau dù đối tượng có khác nhau. Tình dục đúng là kỳ lạ. Kể từ khi vô tình gặp lại Yuriko, tôi cảm thấy mọi thứ đều trở nên mơ hồ, như thể tôi đang trôi dạt trong một giấc mơ và cảm giác đó thật là dễ chịu.

Tên Thìn bầu chặt lấy vai tôi, rú lên một tiếng rồi xuất tinh. Thờ ơ, tôi nhìn lên trần nhà đầy những vết ố màu nâu. Trên sân thượng ngay chính trên đầu chúng tôi lúc này, là nơi tôi đã mây mưa với Zhang ban nãy. Tôi nhớ lại

việc tôi ném chiếc bao cao su xuống đất và quan sát đám tinh trùng lầy nhầy tủa ra. Có lẽ chúng đã thấm xuống trần nhà kia, và tạo nên những vết ố này.

Đôi khi tôi thấy buồn cười vì số lượng con con tinh trùng mà một khách hàng xuất ra sau cả một quá trình rên rỉ hùng hục. Và để làm ra cái sản phẩm bé tẹo ấy họ phải mua cả một cô gái điếm như tôi? Cái tôi ban đêm luôn vượt trội cái tôi ban ngày. Vậy nếu không có cái tôi ban đêm ấy thì không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra với các khách hàng của tôi và những tạo phẩm ngớ ngẩn của họ? Đêm nay, lần đầu tiên trong đời tôi trải qua cái cảm giác sung sướng được làm đàn bà. Tại sao? Vì những ham muốn của đàn ông thật quá tầm thường. Và vì tôi là một thực thể thừa nhận những ham muốn đó.

Tôi cảm thấy cuối cùng thì tôi cũng có thể hiểu được sự bình thản tới lạnh lùng của Yuriko. Kể từ khi còn bé, cô ta đã biết sử dụng sự gợi cảm của mình để khiến cả thế giới quỳ mọp dưới chân. Để phục vụ mọi ham muốn đủ loại của đám đàn ông, cô ta đã xây dựng nên một thế giới hoàn toàn vì họ, cho dù chỉ là trong những khoảnh khắc ngắn ngủi nhất. Điều đó khiến tôi cảm thấy vô cùng chua xót. Cô ta chẳng cần phải học và cũng chẳng cần phải làm việc. Cô ta có thể khiến thế giới quỳ mọp dưới chân mình chỉ bằng một biện pháp và duy nhất một biện pháp đó thôi - đó là khả năng làm cho họ xuất tinh. Từ giờ trở đi tôi cũng sẽ làm vậy. Trong phút chốc tôi say sưa trong cảm giác hân hoan của kẻ cầm cương.

Tôi nghe thấy tiếng trao đổi bằng Hoa ngữ và mở mắt ra. Zhang và Chen-yi đã ngồi xuống cạnh tôi và Thìn. Họ đang nhìn tôi. Chen-yi chắc chỉ khoảng hai mươi lăm tuổi là cùng, mặt đỏ bừng, hai tay bấu chặt giữa háng. Cậu có cảm nhận được nó không? Tôi những muốn hỏi. Cậu có thích không? Tôi nằm ngửa không động đậy trên sàn nhà và ngược nhìn Chen-yi. Cậu ta lập tức nhìn đi chỗ khác vẻ nóng nảy rồi quay đi.

“Tiếp theo là Chen-yi.” Zhang nói và hích nhẹ Chen-yi.

Chen-yi có vẻ lưỡng lự khi phải làm chuyện đó trước mặt người khác nên xịu mặt ra nhìn Zhang như muốn phản đối. Nhưng Zhang tỏ ra không khoan nhượng. Chỉ với hai nghìn yen rẻ mặt anh ta đã buộc cả ba chúng tôi, tôi, Thìn và Chen-yi, làm theo ý mình. Tôi nhận thấy mình vẫn chưa thâm nhập được vào thế giới của Zhang và cần phải tiếp tục tìm cách chinh phục anh ta. Tôi bèn giơ tay ra ôm choàng quanh đầu gối anh ta.

“Tiếp theo là tới lượt anh.”

Nhưng anh ta gạt tay tôi ra và đẩy Chen-yi ra trước mặt tôi.

“Làm đi. Nhanh lên.”

Chen-yi miễn cưỡng cởi bộ quần áo thể thao của mình ra. Nhìn thấy dương vật cương cứng của Chen-yi, Thìn thì thào gì đó. Tôi rút một chiếc bao cao su ra khỏi túi và đưa cho Chen-yi. Không quen, Chen-yi tỏ ra lúng túng nhưng cuối cùng cũng lồng nó vào được và rồi anh ta bỏ kính ra, đặt xuống bên cạnh. Đúng là đồ đàn! Thìn liền giật phắt lấy cặp kính và đeo nó vào như một thằng ngố. Mặt Thìn giãn ra, vẻ cay cú nhịn nhục biến mất, trông anh ta có vẻ nhẹ nhàng, thoải mái. Tôi hy vọng trông tôi cũng thế.

Chen-yi ôm lấy tôi và bắt đầu hôn tới tấp lên mặt tôi, những nụ hôn ướt át khiến tôi hoàn toàn bất ngờ. Zhang cũng đã làm như vậy. Tôi mở mắt và thấy Zhang đang nhìn tôi chăm chăm. Thường khách hàng không bao giờ hôn tôi. Chúng tôi chỉ giao phối, thế thôi. Ngay cả những khách hàng quen thuộc như Yoshizaki hay Arai. Không người nào trong số họ từng hôn tôi, cũng không ai trong số họ muốn làm điều đó. Zhang tiếp tục đưa đẩy tôi bằng ánh mắt của mình. Tôi nhớ lại cảm giác lên tới cực khoái khi làm tình với anh ta trên sân thượng. Nếu có thể tiếp tục trải qua cảm giác đó, tôi sẽ có thể làm chủ được thế giới của mình. Tôi vòng tay ôm lấy người Chen-yi và bắt đầu hôn lại anh ta, hai cơ thể chúng tôi quyện lấy nhau như một. Tay anh ta ấm nóng. Thìn cũng bắt chước, bắt đầu vuốt ve bên đùi phải của tôi. Tôi đang được ba người đàn ông mê mẩn, vuốt ve, ôm ấp. Chẳng thể đòi hỏi gì hơn thế nữa. Tôi đúng là một bà hoàng! Mỹ mãn tuyệt vời! Đúng lúc đó cả tôi và Chen-yi đều lên tới đỉnh điểm, với tôi, đó là lần cực khoái thứ hai trong đời.

Zhang đặt tay lên đầu và ghé vào tai tôi thì thào, giọng đầy phấn khích, “Thế nào, thích không?”

Tôi ngồi dậy nhặt mớ tóc giả bị bắn tít sang bên kia phòng. Chen-yi nhìn tôi vẻ ngỡ ngàng rồi nhanh chóng mặc lại quần áo. Thìn vừa hút thuốc vừa nhìn khắp người tôi. Tôi đội mái tóc giả lên, cặp nó lại cho chắc rồi bắt đầu mặc quần áo.

“Cho tôi vào nhà vệ sinh.”

Zhang chỉ về phía mấy tấm cửa kéo bằng gỗ lát ở lối vào. Tôi thấy sây sẩm mặt mày khi đứng dậy. Cũng chẳng có gì là lạ. Đây là lần đầu tiên tôi

phục vụ ba người đàn ông liên tiếp. Một ngày với quá nhiều chuyện xảy ra lần đầu tiên khiến tôi rã rời. Tôi lò dò đi vào buồng tắm. Bản kinh người. Sàn nhà vệ sinh dẫm nước tiểu. Sao đàn ông lại phải giống lợn thế này? Khiến tôi muốn ói. Cái nhà vệ sinh dơ dáy này, đám rác rưởi trên cầu thang, những vết ố trên thảm - tất thảy đều giống nhau. Có lẽ đó là lý do tại sao mà tôi đột nhiên cảm thấy một cơn rùng mình lan tỏa khắp người, một cảm giác tê thảm, khôn quẩn mà tôi không tài nào rũ bỏ được. Nuốt nước mắt, tôi cố cho xong việc để ra khỏi nhà vệ sinh thật nhanh.

“Có muốn làm với tôi nữa không?” Zhang hỏi khi tôi ra khỏi buồng tắm.

Tôi lắc đầu. “Không. Nhà vệ sinh của anh bẩn tới mức tôi nghĩ mình sắp ói.”

“Vậy thì xin hoan nghênh cô trở lại với hiện thực.”

Đây là hiện thực ư, một chỗ như thế này? Thế còn những cơn cực khoái của tôi là sao? Cái mùi vị quyền lực ngán ngùi? Những cảm giác đó lại trỗi dậy trong tôi. Nhưng tại sao? Hoan nghênh cô trở lại với hiện thực. Đó chính là lý do tại sao tôi muốn sống mãi trong giấc mơ nơi tôi là người thống trị thế giới.

“Tôi đi đây.”

Tôi lấy lại tự chủ và liếc nhìn lại căn phòng trong lúc xỏ chân vào đôi giày cao gót của mình. Không người nào trong số họ thèm quay ra nhìn tôi khi tôi bỏ đi.

Lúc tôi trở lại chỗ tượng thần Jizo thì đã là mười một giờ rưỡi. Chắc Yuriko sắp tới. Tôi xem đồng hồ rồi căng mắt ra nhìn xem có thấy bóng dáng Yuriko đâu không nhưng cô ta không xuất hiện. Lạnh cóng, mệt mỏi, bực bội, tôi bỏ đi về phía nhà ga. Và rồi tôi nghe thấy tiếng Yuriko gọi tôi từ phía đằng sau.

“Kazue, đêm nay thế nào?”

Cô ta đang chậm rãi đi xuống dốc, ăn mặc giống hệt tôi: tóc giả dài màu đen, mặt đánh phấn trắng, kẻ mắt màu xanh, môi son đỏ tươi. Tôi có cảm giác như đang trông thấy hồn ma của chính mình, một cơn lạnh buốt chạy dọc sống lưng. Một gái điếm mặt hạng. Một con đàn bà tồn tại chỉ vì phúc lợi của mấy cc tinh trùng khôn kiếp. Một con quỷ. Tôi đánh lạc hướng câu hỏi.

“Thế cô thì sao?”

Yuriko giơ một ngón tay lên. “Một người. Một ông già sáu mươi tám tuổi. Ông ta bảo vừa xem một phim con heo ở Bunkamura nên cương cứng và muốn ra ngoài mua hoa, lần đầu tiên kể từ mười năm trở lại đây. Nghe cũng dễ thương, cô có nghĩ vậy không?”

“Thế cô kiếm được bao nhiêu?”

Yuriko lại chơi trò ra hiệu, lần này giơ lên bốn ngón tay. Bốn mươi nghìn yen á? Tôi thấy nóng cả người lên vì ganh tị.

“Cô thật là may mắn!”

“Ôi trời, chỉ là bốn nghìn yen thôi!” Yuriko phá ra cười như thể đang ám chỉ ai chứ không phải là nói về mình. “Tôi chưa bao giờ lấy khách hàng nào rẻ thế. Nhưng ông ta bảo tất tần tật ông ta chỉ có chùng ấy thôi nên tôi nhận lời. Cô có thể tin được không? Khi hai mươi tuổi tôi gặt tới ba triệu yen chỉ trong một đêm. Còn bây giờ nhìn tôi này. Tại sao càng già thì lại càng kiếm ít hơn? Khi cô còn trẻ và đẹp thì đám đàn ông cũng chỉ chạy theo cùng một thứ. Tôi không hiểu nổi tại sao người ta lại phát rồ lên vì tuổi trẻ. Khi làm tình thì già hay trẻ vẫn cùng một kiểu thôi mà, không phải vậy sao?”

“Nếu cô mà không xấu thì có già cũng chả sao.”

“Ý tôi không phải là vậy.” Yuriko lắc đầu một cách nghiêm túc. “Chuyện đó chả có gì liên quan tới vẻ bề ngoài. Đàn ông chỉ quan tâm tới chuyện đàn bà có còn trẻ hay không mà thôi.”

“Có thể. Mà này, tôi rất tò mò. Sao cô lại có thể trở nên xấu như vậy?”

Nhận xét nanh nọc của tôi thậm chí chả khiến Yuriko đỏ mặt.

“Hmmm. Tôi nghĩ đó là số phận. Mà tôi cũng chả bao giờ để ý tới vẻ ngoài của mình. Chỉ là những người xung quanh tôi lúc nào cũng phát rồ hết cả lên. Nhưng như thế cũng dễ dàng hơn cho tôi.”

Yuriko lôi một bao thuốc ra khỏi túi và hỏi, “Thế hôm nay khách hàng của cô là loại gì vậy, Kazue?”

“Ba người nước ngoài. Trung Quốc. Ba mươi nghìn một người, tổng cộng là chín mươi nghìn cả thảy.”

Tôi nói dối một cách trở tráo nhưng Yuriko chỉ nhả khói thuốc ra và bảo, “Ái chà, tôi thật là ghen tị. Nếu tìm được khách hàng tốt như vậy cô nên giới thiệu cho tôi với.”

“Không đời nào.”

“Tôi không ghen tị vì cô kiếm ra tiền. Mà vì nếu những người đàn ông đó sẵn sàng trả bằng ấy tiền cho cô, Kazue, thì họ hẳn là dạng người thích chơi với ma quỷ. Ý tôi là cô cũng xấu điên. Nếu trẻ con mà nhìn thấy cô trong bóng tối thì hẳn chúng sẽ khóc thét lên vì sợ. Và cô cũng chẳng có tương lai gì. Cô sẽ chỉ tiếp tục rơi xuống hố, ngày càng sâu hơn. Chả mấy chốc, cô sẽ nhanh chóng phải nghỉ việc ở công ty thôi vì không ai dám nhìn cô nữa.”

Mắt Yuriko lấp lánh khi nói những lời này. Tôi có thể là một gái điếm mạt hạng nhưng thấp hơn nữa thì thật là đáng sợ. Theo lời tiên tri của Yuriko thì sớm hay muộn một người đàn ông thích phụ nữ kỳ dị, giống ma quỷ sẽ xuất hiện và kết liễu đời tôi. Tôi tự hỏi nếu bị giết dưới tay Zhang thì sao. Tôi nhớ tới cảm giác bẽ bàng khi bị anh ta hất hủi sau khi làm tình. Anh ta ghét tôi. Anh ta ghét tình dục. Nhưng anh ta thích ma quỷ.

Một cơn gió mạnh ào tới khiến tôi phải khép chặt áo khoác lại và thậm ước giá như tôi có thể nhìn thấu trái tim anh ta. Anh ta có thể nói năng mềm mỏng nhưng thế giới của anh ta nhóp nhúa, bần tiện và đầy dối trá. Thế nhưng tôi lại chỉ cảm nhận được niềm hân hoan sung sướng khi được chấp nhận vào thế giới xấu xa đó. Tôi sợ con người không thể đoán định nổi của Zhang còn hơn là Eguchi.

“Yuriko này, cô nghĩ gì về chị gái mình?”

Yuriko nhìn tượng thần Jizo cười nhạt.

“Nói cho tôi nghe đi.”

Tôi nói và siết vai Yuriko để khuyến khích. Yuriko chậm rãi quay lại, cô ta cao hơn tôi ít nhất một cái đầu, ánh mắt phiêu diêu, thoáng ngờ vực.

“Sao cô lại muốn biết về chị tôi?”

“Zhang, khách hàng của tôi cứ lái nhải mãi về em gái của anh ta khiến tôi nhớ ra rằng cô cũng có một người chị gái, thế thôi. Em gái của Zhang đã chết và anh ta lúc nào cũng phát rồ lên vì cô ta.”

“Kể từ khi tôi sinh ra, chị gái tôi đã nuôi một mối tị hiềm khủng khiếp với tôi. Thành ra như là si mê tôi. Chị hoàn toàn không muốn thừa nhận sự tồn tại của tôi.”

Ôi, trời đất thần phật ơi, Yuriko có vẻ lại bắt đầu lên cơn triết lý dông dài. Tôi chịu không hiểu nổi những thứ cô ta đang làm nhằm. Tôi chả có tâm

trạng nào mà nghĩ tới những thứ trừu tượng như thế. Tôi chỉ muốn lấy hai tay bịt tai và hy vọng cô ta câm miệng lại.

“Chị em ư? Ôi giỏi! Chúng tôi trước đây đã không hợp nhau, giờ cũng vậy. Chị tôi và tôi là hai người khác nhau nhưng thực ra chỉ là một. Chị ấy là trình nữ, quá nhút nhát không sao có được một người đàn ông còn tôi thì ngược lại, không thể sống thiếu họ. Tôi sinh ra để làm điểm. Chúng tôi giống nhau như hai vạch đối nhau trên một tấm quang phổ. Rất thú vị, đúng không?”

“Tôi chả thấy có gì thú vị,” tôi đốp chát. “Tại sao trong thế giới của chúng ta chỉ có phụ nữ là vất vả?”

“Đơn giản thôi. Vì họ không có ảo tưởng.” Yuriko cười rít lên nghe chói cả tai.

“Nghĩa là chúng ta có thể sống được nếu có ảo tưởng?”

“Nhưng với hai chúng ta thì đã quá muộn rồi, Kazue.”

“Thật sao?”

Tôi đã xoa dịu thực tế ở chỗ làm với những ảo tưởng của mình. Tôi nghe thấy âm thanh quen thuộc của chuyến tàu tuyến Inokashira từ xa vọng lại. Chẳng mấy chốc chuyến tàu cuối cùng sẽ xuất phát. Tôi quyết định tạt vào cửa hàng tạp hóa mua một chai bia để uống dọc đường. Tôi để lại Yuriko ở đó, vừa đứng vừa giậm chân cho đỡ lạnh.

“Làm việc chăm chỉ nhé!”

Và Yuriko đã đáp lại như thế này, “Để được gặp thân chết!”

Tôi bắt chuyến tàu cuối cùng về nhà. Về tới nhà thì cửa trước đã khóa khiến tôi không thể vào được. Cửa rá kín mít, đèn đóm tối om, rõ ràng là không muốn tôi vào nhà. Tôi bực quá ấn chuông inh ỏi cả lên. Cuối cùng tôi nghe tiếng ai đó nhấc sợi xích trước cửa ra và em gái tôi xuất hiện trên ngưỡng cửa, trông có vẻ khó chịu.

“Đừng có bao giờ to gan khóa tao ở ngoài như thế nữa!”

Em gái tôi nhìn xuống. Chắc nó đang ngủ, một chiếc áo len mỏng choàng vội ra bên ngoài bộ pyjama. Cái nhìn của con bé như xát vào ruột gan khiến tôi càng cáu.

“Mày nhìn thế là có ý gì hả? Mày muốn nói gì với tao?”

Em gái tôi không trả lời. Nó khẽ rùng mình vì gió lạnh và cả sự nhơ

nhuộc mà tôi mang về nhà. Trong khi tôi cởi giày thì nó quay về phòng của mình. Gia đình tôi đang tan vỡ. Tôi đứng trong hành lang lạnh lẽo, lòng tê tái.

• 7 •

NGÀY HAI LĂM THÁNG HAI

SHIBUYA: MỘT NGƯỜI SAY RƯỢU, 3.000 YEN

Tôi liên tục gặp rủi ro sau lần chạm chán Zhang. Cách đây hai tuần tôi vào khách sạn với một gã có khuynh hướng ác tâm, thống dâm từng ra tù vào tội và bị hấn đánh cho biến dạng mặt mũi. Hậu quả là tôi đã phải nghỉ làm trong một tuần. Nhưng khi lành lặn trở lại tôi cũng không thể bói đầu ra khách. Sau năm ngày ế ẩm thì tôi vớ phải một tay ác tâm. Tôi cũng đã gọi điện cho Yoshizaki nhiều lần nhưng ông ta lấy cớ bận chuẩn bị cho kỳ thi đầu vào để thoái thác. Tôi cũng thử liên lạc với Arai nhưng ông ta bị gửi tới trụ sở chính ở Toyama nên không gặp được. Tôi chỉ mất thời gian một cách vô ích, đêm nào cũng lẳng lặng đứng trước tượng thần Jizo chờ đợi những vị khách không bao giờ tới. Tôi bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn với tình trạng vô vọng của chính mình. Trong những tháng mùa đông lạnh lẽo chả có mấy đàn ông lai vãng xung quanh. Thế nên tôi quyết định sẽ đi dọc theo khu giải trí Dogenzaka lúc nào cũng rục rờ ánh đèn.

Công việc ban đêm của tôi đem lại tiền mặt. Số tiền này mang lại cảm giác khác hẳn so với tiền lương chuyển trực tiếp vào tài khoản ngân hàng của tôi. Tôi thích sờ vào những tờ tiền giấy tới mức khó cầm lòng lại được. Mỗi lần bỏ tiền vào máy ATM để gửi vào tài khoản tiết kiệm là tôi lại không khỏi chạnh lòng và thường thốt lên lời tạm biệt khi nhìn thấy chúng biến mất. Nhưng không có khách thì cũng chả có tiền. Và nếu tôi không thể kiếm ra tiền thì cuộc sống bên ngoài của tôi cũng kể như chấm dứt. Sự tồn tại của tôi với tư cách một con người sẽ hoàn toàn bị phủ nhận. Yuriko có ý gì khi nói “để được gặp thần chết”? Tôi không khỏi hãi hùng khi nghĩ tới cái ngày đó.

Tôi lao xuống sân ga tàu điện ngầm chuyên Ginza. Tôi cần phải tới

Shibuya trước khi những cô gái điếm khác bắt hết khách.

“Không thể nào! Tôi không thể nào tin nổi cô ta lại có thể làm một việc như vậy!” Sân ga rất ồn nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy cuộc chuyện trò giữa hai người phụ nữ có vẻ là nhân viên văn phòng đang đứng chờ tàu phía trước tôi. Một người mặc áo khoác màu đen rất hợp mốt, người kia áo choàng màu đỏ. Cả hai đều đeo những chiếc túi xách tay hàng hiệu và trang điểm khéo léo.

“Một người làm ở ban kinh doanh là anh ấy nhìn thấy cô ta lảng vảng ở khu Maruyama và có vẻ như đang cố bắt khách.”

“Cô không đùa đấy chứ? Thật kinh tởm. Mà tôi thật không tin nổi có người đàn ông nào lại muốn bỏ tiền ra để ngủ với cô ta.”

“Tôi biết. Thật là không thể tin nổi nhưng có vẻ như đó là sự thật. Càng ngày cô ta càng trở nên gớm ghiếc. Ai cũng tránh dùng nhà vệ sinh ở tầng mười một vì cô ta ăn trưa ở đó. Cô ta uống nước thẳng từ vòi ra, chả có ly cốc gì. Nghe người ta kể thế.”

“Tại sao họ vẫn chưa đuổi việc cô ta nhỉ?”

Họ đang nói về tôi. Tôi đứng đó thảng thốt, đầu óc quay cuồng. Vậy là tôi đã trở thành trọng tâm của mọi sự chú ý. Nhưng giống như những người đàn ông và phụ nữ đang chờ tàu khác, xếp thành ba hàng trước mỗi cửa lên xuống một cách cực kỳ nghiêm chỉnh, hai người đàn bà ấy hoàn toàn không để ý tới tôi đang đứng ngay sau họ. Điều đó vừa khiến tôi thở phào vừa khiến tôi thất vọng. Nhưng tôi đã không làm gì sai. Tôi vỗ nhẹ lên vai người phụ nữ mặc áo choàng màu đen.

“Xin lỗi.”

Cô ta quay lại nhìn tôi, sững sờ.

“Tôi phải nói cho cô biết rằng tôi làm đúng mọi công việc được giao ở phòng nghiên cứu. Tôi là trợ lý giám đốc và hơn nữa, một trong những báo cáo mà tôi viết đã giành được giải thưởng báo chí. Không có lý do gì mà tôi bị công ty sa thải.”

“Tôi xin lỗi.”

Hai người phụ nữ vội tách ra khỏi hàng và chạy đi chỗ khác. Tôi cảm thấy vô cùng khoái trá. Đồ chó cái ngu ngốc. Không có lý do nào mà tôi lại bị đuổi việc. Hôm nào cũng vậy, tôi bận rộn cả ngày ghim lại những bài báo

có ích. Ông giám đốc văn phòng chẳng nhắc gì tới những vết bầm tím trên mặt tôi từ trận đòn hồi tuần trước. Tất cả những gì bọn người trong văn phòng phải làm là nhìn thấy sự bần tiện của tôi và ngưỡng mộ công việc của tôi. Ha ha, tôi đứng đó lảm bảm với chính mình, lòng đầy mãn nguyện, trong lúc đoàn tàu từ từ tiến vào sân ga.

Tôi trang điểm trong nhà vệ sinh ở tầng hầm tòa nhà 109. Những vết bầm tím vẫn còn để nhận thấy xung quanh hai gò má nên tôi trát một lớp phấn nền thật dày để che chúng đi. Sau đó tôi quét phấn phủ lên trên. Tôi gắn mi giả vào mi trên và mi dưới để mắt trông to hơn. Sau đó tôi kết thúc bằng việc đội một mớ tóc giả lên đầu. Tôi mỉm cười nhìn mình trong gương. Cô thật là xinh đẹp! Hoàn hảo! Tôi để ý thấy những cô gái xung quanh đều há hốc mồm nhìn tôi. Tôi không thèm quay lại và hét vào hình phản chiếu của họ trong gương, “Các người nhìn gì? Đây không phải rạp xiếc!”

Họ nhanh chóng nhìn đi chỗ khác và làm ra vẻ vô tội. Một người trong số họ cười mỉa nhưng tôi chẳng thèm quan tâm. Tôi sừng sộ chen qua đám nữ sinh trung học đang đứng xếp hàng vào nhà vệ sinh và bỏ đi.

Gió thổi rất trên những ngọn cây khi tôi mệt mỏi leo dốc tới Dogenzaka. Cách tôi vài bước, một người đàn ông trung niên đeo cặp tài liệu bước đi một mình. Khi gần đuổi kịp ông ta tôi liền gọi to: “Xin chào, ông có muốn vui vẻ một lát không?”

Ông ta liếc nhanh về phía tôi rồi tiếp tục bước đi như thể không nghe thấy gì.

“Thôi nào. Sẽ không mất nhiều thời gian đâu. Và cũng không mất nhiều tiền nữa.”

Ông ta đột ngột dừng lại và bảo tôi, “Biến đi!”

Tôi vẫn nhìn ông ta giả vờ như không hiểu.

“Cút mẹ mày đi!” Ông ta quát tôi rồi vội vàng bỏ đi. Ông ta có vấn đề gì vậy? Tôi cảm thấy một cơn giận dữ đang dâng lên nhưng cố kiềm lại được. Một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi đang đi ngược lại phía tôi, trông đúng kiểu viên chức nghèo ăn lương ngày tám tiếng.

“Chào ông, ông có muốn vui vẻ một chút không?”

Ông ta đi vụt qua mặt tôi chẳng buồn trả lời. Vừa leo lên dốc tôi vừa mời gọi tất cả những người đàn ông trung niên mà tôi gặp ở dọc đường. Phần lớn

bọn họ chỉ phớt lờ tôi và đi tiếp. Tôi thậm chí còn cả gan mời chào cả một người đàn ông chưa tới ba mươi tuổi nhưng anh ta giận dữ nhìn tôi cự tuyệt và xua tay. Đúng lúc đó tôi cảm thấy có vật gì đó liệng thẳng vào một bên mặt tôi và rơi xuống đất. Tôi nhìn xuống vỉa hè, thì ra là một chiếc khăn giấy vo viên. Nhìn lên thì thấy một thanh niên mặc quần jean đang đứng tựa vào thanh chắn tàu cạnh vỉa hè xì mũi. Anh ta phá ra cười rồi ném một viên giấy bẩn thủi khác vào người tôi. Tôi vội vàng bỏ đi. Có nhiều người đàn ông rất thích hành hạ các cô gái điếm và cách tốt nhất là nên tránh họ ra. Tôi rẽ vào một con phố nhỏ với nhiều cửa hàng san sát và túm lấy áo một viên chức vừa bước ra khỏi một quán rượu rẻ tiền. Cổ tay áo ông ta sờn hết cả. Trông ông ta chắc chả có nhiều tiền.

“Này ông, có muốn hội hè chút không?”

Ông ta quát vào mặt tôi, hơi thở nồng nặc mùi rượu, “Cút đi cho khuất mắt tao. Tao vừa được bữa rượu ngon, đừng có làm hỏng hết bánh kẹo.”

Những người bán hàng rong trước cửa mấy quán rượu nhìn thấy vậy thì phá lên cười. Họ vỗ vai nhau và nhìn tôi vẻ giễu cợt. “Đúng là một con quỷ gớm ghiếc!” một người nói.

Ồ tôi có gì gớm ghiếc tới vậy? Bối rối, tôi tiếp tục lang thang dọc theo con phố tấp nập đông đúc đó. Đây chính là chỗ mà Arai đã lên tiếng gạ gẫm tôi trước đó, thậm chí bây giờ còn có nhiều người say rượu hơn lần trước còn tôi thì trông xinh đẹp hơn gấp nhiều lần mà tại sao đàn ông lại tỏ ra khó chịu tới vậy khi tôi gọi họ?

Tôi tới trước tòa nhà có văn phòng của Juicy Strawberry, đại lý gái gọi mà tôi làm việc trước đây. Tôi tự hỏi không biết họ có chịu nhận tôi vào lại không. Nhưng nghĩ tới những điều kiện mà gã môi giới viện ra để đuổi việc tôi thì khả năng họ sẽ cho một cơ hội thứ hai là rất ít. Tôi đứng đó nhìn chiếc cầu thang hẹp dẫn lên văn phòng và cân nhắc.

Đúng lúc tôi đi tới quyết định và bắt đầu leo lên cầu thang tới văn phòng Juicy Strawberry thì cửa bật mở, một người đàn ông bước ra ngoài và đi xuống. Người đàn ông này to béo quá cỡ, cái cằm đôi của anh ta núng nính đồ sộ tới mức tôi gần như không thể nhìn thấy mặt của anh ta. Cầu thang thì hẹp nên dù tôi có gầy tới đâu đi nữa thì ông béo kia cũng không thể nào chen qua được. Vậy nên tôi lùi lại và kiên nhẫn chờ cho anh ta đi qua. Sau khi

xuống khỏi cầu thang anh ta giơ tay lên chào tôi và nói, “Xin lỗi,” rồi nhìn tôi từ đầu tới chân vẻ đánh giá.

Không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào, tôi lại phun ra câu cửa miệng của mình: “Không có gì. Mà này anh có muốn hội hè tí không?”

“Cô nói tôi á? Mà cô ư?”

Anh ta cười khẩy. Giọng anh ta rất khó chịu, như bị tắc nghẹn trong đám mờ. Nhưng có cái gì đó rất quen thuộc. Tôi nghiêng đầu sang một bên, bối rối. Theo bản năng, tôi không quên chống một ngón tay dưới cằm để làm duyên. Có vẻ như anh ta cũng nghiêng đầu sang một bên vẻ suy nghĩ nhưng thật khó xác định dưới một núi mờ như thế.

“Trước đây chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu đó thì phải?”

“Tôi cũng vừa mới nghĩ vậy.”

Khi anh ta bước hẳn xuống khỏi cầu thang thì tôi thấy anh ta cũng chả cao hơn mình là mấy. Anh ta nhìn chăm chăm vào mặt tôi một cách thô lỗ. Mắt anh ta trông như mắt rắn.

“Có lẽ cô đã từng làm việc với tôi trước đây? Tôi biết là chúng ta đã từng gặp nhau.”

Nhìn anh ta nói tôi đột nhiên nghĩ tới một người tôi biết trước đây. Chính là Takashi Kijima, không còn nghi ngờ gì nữa. Anh ta chính là cậu bé mà tôi mê mẩn tới mức đã viết thư tỏ tình hồi trung học. Cậu bé mảnh khảnh như một lưỡi dao ngày trước giờ bị vùi dưới một núi thịt thể này.

“Chờ chút! Có phải chị là bạn của chị gái Yuriko đúng không?” Cậu ta vất óc ra để nhớ xem tên tôi là gì. “Chị học trước tôi một năm...”

“Tôi là Kazue Sato.”

Tôi phải gỡ bí cho cậu ta vì nếu không chắc sẽ phải đứng đây dài dài. Kijima thở phào nhẹ nhõm. “Đúng là lâu quá rồi!” cậu ta nói giọng thân thiện đến đáng ngạc nhiên. “Phải tới hơn hai mươi năm rồi kể từ ngày tôi bỏ học.”

Tôi dăm chiêu gật đầu vì đang mải quan sát cách ăn mặc của Kijima. Cậu ta mặc một chiếc áo choàng màu camel giống như len cashmere, tay phải đeo một chiếc nhẫn hột xoàn và một chiếc vòng nặng trĩu. Mái tóc uốn quăn của cậu ta đã lồi mốt nhưng trông cậu ta vẫn có vẻ ăn nên làm ra. Vậy tại sao cậu ta vẫn làm nghề dẫn gái? Và thế quái nào mà hồi xưa tôi lại bị lôi cuốn bởi

cậu ta cơ chứ? Ý nghĩ đó khiến tôi bật cười.

“Có gì mà buồn cười thế?”

“Tôi đang tự hỏi sao hồi xưa tôi lại phát rồ lên vì cậu cơ chứ.”

“Tôi nhớ chị có gửi thư cho tôi. Những bức thư đó rất ý nghĩa.”

“Tôi mong là cậu quên hết những chuyện đó đi.” Đó chính là lần mắt mặt nhất trong đời tôi. Nhưng tôi ngậm miệng không nói gì, tìm cách hạ hỏa để tiếp tục mời chài Kijima.

“Kijima này, cậu nghĩ sao nếu chúng ta đi đâu đó vui vẻ một chút?”

Kijima lập tức xua tay phản đối.

“Không thể có chuyện đó. Tôi là người đồng tính và tôi xong rồi. Nên đừng phí công vô ích.”

Thì ra là thế! Tôi mới ngu làm sao! Không phải vì tôi không xứng đáng với cậu ta mà là tôi đã đặt hy vọng vào một việc không bao giờ có xác suất xảy ra.

“Vậy sao, vậy thì hẹn gặp lại cậu sau nhé.”

Tôi nhún vai và bỏ đi.

Kijima đuổi theo, thở hồng hộc rồi túm lấy vai tôi và bảo: “Kazue, đợi đã. Chuyện gì đã xảy ra với chị thế?”

“Ý cậu là gì?”

“Ý tôi là trông chị khác quá. Chị làm gái thật đấy à? Tôi nghe nói chị là nhân viên của Hãng Kiến Trúc và Công trình G cơ mà. Chuyện gì đã xảy ra với công việc đó của chị vậy?”

“Chả có chuyện gì.” Tôi hất vai ra khỏi tay cậu ta. “Tôi vẫn đang làm việc ở đó. Trợ lý giám đốc phòng nghiên cứu.”

“Bái phục! Vậy là chị đứng đường buổi đêm? Phụ nữ thật may mắn. Có thể kiếm tiền bằng cuộc sống hai mặt.”

Tôi quay ra nhìn Kijima. “Trông cậu cũng khác, cậu có biết là cậu béo đến mức tôi gần như không nhận ra.”

“Ừ, thì cả hai chúng ta đều không còn như trước đây nữa.”

Không đúng, tôi thậm chí phản đối cậu ta. Tôi vẫn mảnh mai và xinh đẹp. “Hôm trước tôi có gặp Yuriko. Cô ấy cũng thay đổi rất nhiều,” tôi nói ra.

“Yuriko! Chị không nói đùa đấy chứ?”

Kijima nhắc đi nhắc lại tên Yuriko nhiều lần đầy xúc động “Yurikko, cô

ấy ôn chứ? Tôi đã mất liên lạc với cô ấy một thời gian và vẫn tự hỏi không hiểu cô ấy ra sao rồi.”

“Kinh lắm. Vừa béo vừa xấu. Tôi thật không tin nổi một người xinh đẹp như thế lại có thể trở nên xấu xí đến vậy. Trước đây hai người chúng tôi giống như mặt trăng với mặt trời. Thật ra thì vẫn vậy nhưng tôi chỉ không tài nào hiểu nổi sao trước đây lại từng ghen tị và oán giận cô ấy đến thế.”

Kijima gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

“Giờ cô ấy cũng đứng đường như tôi. Cô ấy phải sống gấp lên rồi chết, chả thiết gì tới sự đời. Cậu chính là người đã đẩy cô ấy vào con đường này đúng không?”

Kijima trông có vẻ phật ý vì lời buộc tội của tôi. Cậu ta chau mày, tay vân vê mấy chiếc cúc áo khiến chúng như sắp tuột ra tới nơi. Rồi cậu ta ngửa mặt nhìn trời và buông ra một tiếng thở dài náo nê.

“Kijima, cậu làm việc ở đây đấy à?”

“Không. Tôi có quen biết với ông chủ của Juicy Strawberry nên ghé qua xem công việc làm ăn của ông ta thế nào. Chị thì sao?”

“Tôi từng làm việc ở đó. Gần đây trời lạnh quá, tôi quay lại xem có kiếm được vị trí tạm thời nào không. Tôi có thể nhờ cậu nói hộ một tiếng được không.”

Mặt Kijima sượng lại và cậu ta lắc đầu quày quạ.

“Chả giúp gì được đâu. Tôi mà là chủ thì tôi cũng chả thuê chị. Chị không còn phù hợp để làm gái gọi nữa, thậm chí quá già để đóng vai gái điếm kinh nghiệm. Chị nên quên chuyện tôi làm việc ở một chỗ như thế này đi.”

“Tại sao?” tôi phần nộ hỏi.

“Thì nhìn chị mà xem! Chị đã đi quá giới hạn. Phải hạ mình gạ gẫm tới một kẻ như tôi thì chị hẳn đã lâm vào tình thế vô cùng tuyệt vọng. Chỉ còn mỗi cách là đứng đường thôi. Với lại chị đang làm một loại công việc mà những cô gái gọi bé bỏng yếu ớt với làn da mỏng manh kia không đủ sức lực cũng như can đảm chấp nhận.”

“Tôi cũng rất nhạy cảm, cậu biết đấy. Tôi luôn có điều phiền muộn.”

Kijima ngờ vực, khước miệng trở xuống và giễu cợt.

“Đúng thế. Trông chị như gió thổi cũng bay. Nhưng khi chị máu lên thì tôi cược là chả gì có thể ngăn chị lại được. Chị ra đứng đường là vì chị thích

thế đúng không? Với lại chắc chị cũng muốn chọc gậy bánh xe, làm bẽ mặt công ty mình nữa.”

“Chứ cậu nghĩ sao? Đó là cách duy nhất để tôi có được một tí chủ động đối với cuộc đời mình. Kể từ khi vào làm, người ta đã chẳng coi tôi ra cái thứ gì. Tôi làm việc hiệu quả nhưng họ không thấy tôi hấp dẫn nên tôi không thể thành công được. Mà tôi thì không muốn thua cuộc.”

Kijima nghe tôi nói không xen vào nhưng lại rút điện thoại ra như thể đang sốt ruột không hiểu tôi định huyền thuyên tới bao giờ. Tôi lập tức thay đổi chủ đề.

“Cậu có danh thiếp không? Cho tôi một cái nếu cậu không ngại. Tôi không biết nhưng rất có thể tôi sẽ gọi cho cậu nếu cần.”

Kijima trông bần thần khó xử, chắc là vì không muốn dây dưa gì với tôi.

“Ý tôi là nếu Yuriko có bị chết hay làm sao.”

Về mặt Kijima lập tức trở nên nghiêm trọng và cậu ta vội vàng rút ra một chiếc danh thiếp đưa cho tôi.

“Nếu chị gặp lại Yuriko thì bảo cô ấy liên lạc với tôi.”

“Vì sao?”

“Chẳng có lý do gì đặc biệt.” Kijima trả lời về trầm ngâm, bàn tay múp múp siết chặt lấy chiếc điện thoại. “Chỉ là hiếu kỳ.” Kijima nói.

Hiếu kỳ, đúng là một câu trả lời khiến tôi hài lòng.

“Kijima này, đàn ông thường tìm tới tớ vì hiếu kỳ. Vậy không hiểu tại sao dạo này công việc lại trì trệ thế không biết? Đúng là chỉ sau có một đêm mà thay đổi hẳn.”

Kijima xoa cằm bảo: “Tôi đoán là ai mà qua đêm với chị hẳn làm thế vì muốn biết tại sao chị lại hạ cấp tới nông nỗi này. Tôi sẽ không gọi đó là sự hiếu kỳ, mà là cái gì đó sâu xa và đen tối hơn thế kia. Ý tôi là một người đàn ông bình thường thì hay sợ sự thật. Tôi ghét phải nói ra điều này nhưng tôi ngờ là trên đời này lại có gã đàn ông nào muốn bỏ tiền ra để ngủ với chị. Mà nếu có thì hẳn anh ta là đứa có gan đối diện với ma quỷ.”

“Ma quỷ? Tôi á?” tôi gào lên, không kiềm chế nổi sự giận dữ. “Do đâu mà cậu lại đem lời xúc phạm tôi như thế? Những gì tôi đang làm chỉ là để trả thù. Đối diện với ma quỷ? Nói thế không phải là hơi hàm hồ hay sao?”

“Trả thù? Mà chị trả thù cái gì?”

Kijima đột ngột tỏ ra quan tâm. Cậu ta nhìn tôi một lúc rồi nhanh chóng đưa mắt sang chỗ khác.

“Tôi không biếtttt!” Tôi làm bộ chu mỏ gào lên, chân giậm thành thịch. “Mọi thứ! Trả thù cho tất cả những gì không bình thường.”

“Chị làm cái trò trẻ con gì thế?” Kijima khịt mũi nhìn tôi, ra vẻ không tin vào mắt mình. “Nghe này, tôi phải đi đây. Coi chừng chị đấy, Kazue. Chị đúng là rơi xuống tận đáy rồi.” Cậu ta giơ tay vẫy tôi lấy lệ rồi quay gót đi về phía con phố nhỏ dẫn ra đại lộ.

“Cậu không thể nói chuyện với tôi như thế được, Kijima. Cậu nghĩ là tôi bị điên ư? Đúng không? Chưa ai nói như thế với tôi bao giờ, cậu đúng là đồ chuyên đi bắt nạt người khác!” tôi hét theo cậu ta.

Sự tự tin của tôi thế là tan tành, tôi đành bỏ ý định tìm việc ở chỗ đại lý Juicy Strawberry hay đứng bắt khách qua đường trên đại lộ chính dọc khu Dogenzaka. Tôi khép chặt áo khoác và khoanh tay trước ngực, vội vã trở về chỗ của mình trước tượng thần Jizo. Đứng kiên nhẫn, lặng lẽ trong bóng tối chờ khách xem ra hợp với tôi hơn.

Khi đi ngang qua một con hẻm nhỏ có nhiều khách sạn tình nhân, tôi để ý thấy một người phụ nữ lớn tuổi đang quan sát tôi trong bóng tối. Bà ta bước lên phía trước và nhẹ nhàng chạm vào tay tôi.

“Tôi muốn hỏi cô vài câu, cô không ngại chứ?”

Bà ta đội chiếc mũ len móc màu trắng, găng tay cùng loại và chiếc khăn hoa bằng vải polyester quàng bên ngoài áo khoác màu ghi trông cứ như kiểu cổ áo của thủy thủ. Trang phục của bà ta bất bình thường tới mức tôi không nhìn nổi cười. Bà ta dịu dàng nắm lấy tay tôi, ủ trong bàn tay đeo găng của mình rồi thì thào vào tai tôi, giọng bà ta êm ái và thánh thót, “Con không nên để mình bị trượt vào cái nghề đáng xấu hổ này. Tình thương Thiên Chúa thật là mênh mêng và rộng lớn. Nhưng con cũng phải cố gắng tự vươn lên, con biết đấy. Nếu làm được điều đó thì con có thể bắt đầu lại từ đầu. Nỗi đau của con là nỗi đau của ta, sự phục tùng của con là sự phục tùng của ta. Ta sẽ cầu nguyện cho con.”

Đề bàn tay lạnh cóng của mình ủ ấm trong tay bà ta thật là một cảm giác dễ chịu nhưng tôi vẫn cố vùng ra.

“Bà đang nói gì vậy? Tôi đã làm việc chăm chỉ tới gần chết để vươn lên!

Cho bà biết, tôi đã từng là sinh viên xuất sắc.”

“Ta biết, ta biết. Ta cũng biết là chính điều đó khiến con tổn thương.”

Hơi thở của bà ta phảng phất mùi hương bạc hà.

“Bà biết gì chứ” Tôi mỉm cười ngạo nghễ. “Tôi vẫn xoay xở được không cần tới sự giúp đỡ của bà. Ban ngày tôi làm việc tại một công ty lớn, bà biết đấy.”

Tôi vội vàng rút thẻ công ty ra cho bà ta xem nhưng bà ta chẳng thèm đoái hoài tới nó. Thay vào đó, bà ta lôi từ trong túi ra một quyển sách màu đen và ấn nó vào ngực tôi.

“Con thích bán mình đúng không?”

“Đúng thế. Dĩ nhiên là tôi thích làm thế.”

Người phụ nữ lắc đầu. “Không, đó không phải là sự thật, đúng không? Những lời nói dối của con khiến ta đau đớn. Có phải con thực sự thích thú bị đàn ông ngược đãi? Nhìn con ngốc nghếch như vậy ta thật đau lòng. Mỗi khi nhìn thấy những phụ nữ bất hạnh như con, tim ta lại nhức nhối. Ở nơi làm việc thì con bị chủ bội bạc, ban đêm thì bị đàn ông phản bội, có phải vậy không? Đó là cỗi u mình mà con phải chịu đựng. Con còn bị lừa dối bởi chính những dục vọng của mình. Con gái tội nghiệp, đáng thương. Hãy nhanh chóng mở mắt ra đối diện với sự thật.”

Khi đưa tay lên xoa đầu tôi, bà ta đã làm rơi mái tóc giả của tôi xuống. Tôi hất tay bà ta ra và hét lên, “Đáng thương ư? Bà đừng có coi thường tôi.”

Giật mình, người phụ nữ lùi lại vài bước. Tôi giật quyển Kinh thánh trên tay bà ta và ném vào tường. Quyển sách đập mạnh vào tường rồi rơi bịch xuống đất. Người phụ nữ há hốc miệng ra rồi vội vàng chạy tới định nhặt nó lên. Tôi có thể cảm thấy những trang sách mỏng đang bị xé nát dưới gót giày nhọn hoắt của tôi. Tôi thấy khoái trá vì vừa làm một việc mà tôi biết là tôi không nên.

Tôi bắt đầu chạy dọc theo con đường tối om. Con gió lạnh như kim châm từ phương Bắc thổi buốt hai má, tiếng giày cao gót kêu lộc cộc. Tôi thấy hân hoan sau khi hạ nhục người phụ nữ kia. Tôi dừng lại ở một tiệm tạp hóa mua một vài lon bia và một khối khô mực. Tôi khai hộp bia, vừa đi vừa uống. Dòng nước lạnh sáng khoái. Tôi ngược nhìn bầu trời đêm và cảm thấy mình thật tự do. Chưa bao giờ tôi gầy và xinh đẹp như bây giờ. Và viên mãn vì tự

do.

Không chịu đựng nổi ý nghĩ phải đứng ì ra trước tượng thần Jizo, tôi chạy xuống những bậc thang bằng đá dẫn tới ga Shinsen. Lúc đi ngang qua bãi đất trống nơi tôi làm tình với người đàn ông vô gia cư lần trước, tôi quyết định rẽ vào uống nốt bia và nhậu nốt chỗ mực. Tôi chả quan tâm tới giá lạnh. Rồi tự dung một tiêu, tôi ngồi thụp luôn xuống cỏ, thả rông. Nghĩ tới nhà vệ sinh bần thủ của Zhang, tôi thấy bãi đất này còn sạch chán.

“Này, chị gái, chị đang làm gì thế?”

Một người đàn ông đang quan sát tôi từ chỗ bậc thang. Ông ta chắc đang xỉn vì mùi rượu nồng nặc bay tới tận chỗ tôi.

“Một chuyện rất thú vị.”

“Vậy sao? Cho tôi tham gia với?”

Ông ta loạng choạng trên bậc thang. Tôi liền gạ gẫm.

“Tôi sắp chết cồng ở đây rồi. Hãy tới chỗ nào ấm hơn.”

Thấy ông ta gật đầu một cái là tôi túm lấy tay ông ta và lôi vào khu Maruyama. Tôi đưa ông ta vào khách sạn tình nhân đầu tiên mà chúng tôi nhìn thấy. Trông ông ta có vẻ là một viên chức xấp xỉ hay ngoại năm mươi. Người đàn ông nóng lên vì rượu sake nhưng nước da thì tái xám. Tôi loạng choạng lôi ông ta về cuối hành lang vì ông ta cứ ngã lên ngã xuống rồi đẩy ông ta vào một phòng.

“Tôi lấy ba mươi nghìn yen.”

“Tôi làm gì có bằng ấy tiền trong người.” Người đàn ông khẽ đổ về phía trước khi rút ví ra khỏi túi. Ông ta lấy ra một tờ hóa đơn và một thẻ đi tàu. Tôi nghĩ đã tới được đây thì phải làm cho trót. Thế nên tôi đẩy ông ta xuống giường, trèo lên người ông ta và hôn lên đôi môi ngấm rượu của ông ta. Ông ta quay phắt đi và nhìn tôi trừng trừng.

“Bỏ đi!” Ông ta phản đối. “Thôi không làm chuyện đó nữa.”

“Chờ chút. Ông là người đã lôi tôi tới đây. Tôi phải lấy ba mươi nghìn yen của tôi trước khi ông định quyết.”

Lâu rồi tôi không có khách nên tôi không muốn ông ta đi mất. Tôi đã lâm vào tình trạng tuyệt vọng. Người đàn ông kia có vẻ mũi lòng, rút từ trong ví ra mấy tờ một nghìn yen rồi ngẩng đầu lên bảo tôi: “Tôi xin lỗi. Tất cả tôi chỉ có chừng này. Nhưng tôi sẽ không yêu cầu cô làm gì cả. Tôi sẽ đi ngay

bây giờ.”

“Này, tôi làm việc cho một công ty lớn đấy. Ông không muốn biết tại sao ban đêm tôi lại đi làm gái?”

Tôi nằm nghiêng tạo dáng nhưng ông ta đóng ví lại và kéo áo khoác ngoài lên. Tôi cũng đành vội vàng thu nhặt đồ của mình vì không muốn phải trả tiền phòng. Ông khách ra khỏi phòng và đi tới bàn lễ tân xem lệ phí. Ông ta rõ ràng đã tỉnh rượu.

“Chúng tôi không làm bừa bãi trong phòng hay đụng tới bất cứ cái gì nên anh có thể lấy nửa giá được không ạ? Chúng tôi thậm chí chưa vào đó tới mười phút.”

Người lễ tân liếc vội về phía tôi. Đó là một người đàn ông trung niên, đầu đội tóc giả.

“Được thôi. Tôi sẽ chỉ lấy một nghìn năm trăm yen thôi.”

Ông khách như trút được gánh nặng, vội đưa cho nhân viên lễ tân tờ một nghìn yen. Khi người kia đưa trả lại cho ông ta năm trăm đồng tiền xu thì ông ta bảo anh ta có thể giữ lại coi như tiền boa.

“Chả nhiều nhận gì nhưng tôi rất coi trọng sự hiểu biết của anh.”

Nghe ông ta nói vậy tôi lập tức thò tay ra. “Đợi chút. Tôi nghĩ chúng thuộc về tôi mới phải. Xét cho cùng tôi là người phải chịu đựng những nụ hôn của ông chỉ với ba nghìn yen rẻ mạt.”

Cả ông khách lẫn nhân viên lễ tân nhìn tôi ngỡ ngàng. Nhưng tôi không hề chớp mắt và cuối cùng nhân viên lễ tân phải đưa chỗ đồng xu đó cho tôi.

Đã gần tới giờ phải đón chuyến tàu cuối trong ngày. Tôi mua một lon bia khác và uống sạch. Tôi lại bước xuống những bậc thang bằng đá dẫn tới ga Shinsen. Số tiền tôi kiếm được đêm nay vốn vẹn có 3.000 yen hay 3.500 nếu tính thêm cả số tiền boa tôi lấy lại từ tay nhân viên lễ tân. Trừ đi số tiền mua bia với mực thì tôi đâm ra lỗ. Bước xuống con phố dẫn ra nhà ga, tôi nhìn thấy tòa nhà của Zhang. Tôi nhìn lên cửa sổ tầng bốn và thấy có ánh đèn.

“Ái chà, chúng ta lại gặp nhau. Trông cô rất khá.”

Tôi nghe thấy một giọng nói vang lên phía sau. Chính là Zhang. Tôi ném lon bia rỗng xuống vệ đường kêu lạch cạch. Zhang vẫn mặc chiếc áo da và quần jean lần trước. Nhưng mặt mũi anh ta có vẻ nghiêm trọng. Tôi liếc nhìn đồng hồ.

“Tôi vẫn còn một ít thời gian. Anh có nghĩ là mấy người bạn cùng phòng của anh muốn vui vẻ tí không?”

“Tôi rất lấy làm tiếc,” Zhang nói, vẻ hối lỗi. “Nhưng cô không phải là đối tượng của họ. Cả Thìn và Chen-yi đều nghĩ là cô quá gầy. Họ thích những phụ nữ có da thịt hơn.”

“Vậy còn anh thì sao?”

Zhang tròn tròn mắt nhìn tôi. Lông mày anh ta rất rậm, môi đầy, ngoại trừ vụ đầu hói thì nói chung anh ta đúng là mẫu người mà tôi thích. Không hiểu sao tôi muốn ở bên cạnh anh ta.

“Tôi chả quan tâm. Với tôi thì ai cũng được.” anh ta vừa cười vừa nói. “Ai cũng được, ngoài em gái tôi.”

Tôi dựa vào người Zhang. Đoàn tàu tới Shibuya trên tuyến Inokashira vừa kéo vào ga, hành khách đứng chật trên sân ga. Họ nhìn chúng tôi chăm chăm nhưng tôi chả quan tâm. Nhưng Zhang thì có. Vẻ ngượng ngùng, anh ta đưa tay chặn tôi lại nhưng tôi mặc kệ, tiếp tục lao vào vòng tay của anh ta. Lòng tôi tự dưng buồn bã khó tả.

“Anh sẽ tốt với tôi chứ?” tôi hỏi Zhang, giọng ngọt ngào một cách giả tạo.

“Cô muốn tôi tốt với cô hay cô muốn tôi làm tình với cô?”

“Cả hai.”

Zhang xô mạnh tôi ra để đọc nét mặt tôi. Rồi anh ta thản nhiên nói, “Cô phải chọn một trong hai thôi. Cô muốn chọn cái gì?”

“Đôi tốt với tôi.”

Ngay khi thốt ra câu trả lời đó, tôi biết là tôi nói thật lòng. Tôi không chạy theo tiền. Vậy hằng đêm tôi đứng đây là vì cái quái gì cơ chứ? Có phải vì tôi muốn có ai đó đối xử tử tế với tôi? Chắc chắn là không rồi. Tôi cảm thấy bối rối. Có lẽ tại tôi uống nhiều quá. Tôi sờ tay lên trán.

“Nếu cô muốn tôi tốt với cô, cô sẽ trả tiền cho tôi chứ?” Zhang hỏi.

Tôi nhìn Zhang ngạc nhiên. Trong bóng tối, vẻ mặt đều căng của anh ta trông thật nham hiểm.

“Sao tôi lại phải trả tiền, không phải ngược lại sao?”

“Vì cái yêu cầu của cô thật là quái đản. Cô chả ưa ai đúng không? Cô không thích lấy nổi một người, thậm chí ngay cả bản thân mình. Cô toàn bị

người ta bị.”

“Bị?” tôi nghiêng đầu sang một bên, hoàn toàn không hiểu anh ta muốn nói gì. Tôi không định tạo tư thế làm duyên vì lúc này tôi chả còn hơi sức đâu mà diễn nữa.

Zhang hồ hởi nói tiếp. “Đúng vậy, bị người khác bị. Tôi vừa đọc được từ này. Nói một cách nghiêm túc, đó là những người bị người khác lợi dụng thể xác hay bị người khác lừa gạt. Cô toàn bị người khác bị, bất cứ người nào cô gặp, ở văn phòng, trên đường phố. Ngày xưa thì cô bị trường học và cha cô lừa bị.”

Chuyến tàu cuối cùng chuẩn bị rời ga Shibuya. Tôi vừa nghe Zhang lải nhải vừa nhìn về phía đường ray. Tôi chả có sự lựa chọn nào khác là đi về nhà. Cũng giống như không có cách nào khác là phải tới công sở vào sáng mai. Tôi không thể làm khác được. vậy ra tôi đang bị cả xã hội này lừa bị? Tôi nhớ lại những lời người phụ nữ truyền giáo bảo tôi: “Nhìn con ngốc nghếch như vậy khiến ta đau lòng.”

• 8 •

NGÀY 5 THÁNG SÁU

Giữa mùa mưa, công việc làm ăn trở nên vô cùng ế ẩm. Trong những ngày mưa dai dẳng tôi không còn thấy hứng thú đứng dầm mưa suốt đêm ở ngoài đường. Thêm vào đó ảnh hưởng của các khối áp thấp khiến mắt tôi sưng vù và lúc nào cũng thấy buồn ngủ. Việc chui ra khỏi giường buổi sáng ngày càng trở nên khó khăn. Tôi chỉ muốn nghỉ cả ngày và cuộc đấu tranh nội tâm để có thể lết ra khỏi nhà vào mỗi buổi trở nên vô cùng mệt mỏi. Tại sao ngay cả khi tinh thần đã sẵn sàng mà thể xác vẫn nao núng? Hôm nay tôi còn dậy muộn hơn cả thường lệ và ngồi bên bàn nghe tiếng mưa rơi. Mẹ tôi đã chuẩn bị bữa sáng cho em gái tôi và tiễn nó đi làm. Bà ấy đã rút về phòng mình, cả căn nhà trở nên yên tĩnh tuyệt đối. Tôi rót nước từ ấm điện để pha cho mình một ly cà phê tan. Rồi thay vì ăn sáng, tôi lại nhai một viên Gymnema. Thắt lưng chiếc váy màu xanh hải quân của tôi đã trở nên quá

lông khiến eo váy cứ bị lệch sang một bên. Với tốc độ này thì chả mấy chốc tôi sẽ tan vào không khí. Thật tuyệt vời. Thời tiết có thể u ám nhưng tâm trạng tôi lại tung bừng hơn hờ.

Mưa bắt đầu rơi như trút. Đám hoa trong vườn vốn là niềm tự hào của mẹ đổ rạp hết xuống: nào là tú cầu, đỗ quyên, hoa hồng và những thứ hoa đại linh tinh khác. Tất cả bọn chúng đều cúi rạp xuống. Tôi quay ra vườn và nguyên rửa đám cây cối ngu xuẩn ngoài đó. Ngay khi mưa tạnh là chúng lại vươn dậy, mạnh mẽ hơn bao giờ vì được tưới tắm. Đúng là một lũ khôn. Tôi cảm thù cái khu vườn quý báu của mẹ tôi.

Tôi nhìn lên bầu trời. Không nghi ngờ gì nữa, công việc tôi nay thế là chả còn hy vọng gì. Trong cả tháng Sáu tôi chỉ làm việc được đúng một tuần và chỉ kiếm được chưa đầy bốn mươi tám nghìn yen. Tôi kiếm được bốn người khách bao gồm cả Yoshizaki và một gã say rượu. Ngoài ra còn có thêm hai gã vô gia cư. Gã thứ nhất chính là người tôi đi lần trước ở bãi đất trống, còn gã thứ hai là khách mới. Tôi làm cả hai bọn họ ngoài trời, dưới mưa. Giờ đàn ông trả tiền để nhìn tôi đi tiểu ngoài trời thì tôi cũng làm. Chả còn gì khiến tôi bối rối nữa. Nhưng hậu quả là càng ngày tôi càng thấy khó tập trung vào công việc ở chỗ làm, lúc nào cũng mệt mỏi. Tôi chỉ ngồi ở bàn và ghim các bài báo lại mà thậm chí chả biết nội dung của chúng là gì. Đôi khi tôi tự lấy làm khoái trá vì đã kẹp nhầm cả mục chương trình vô tuyến vào trong tài liệu. Sếp tôi thỉnh thoảng vẫn liếc mắt trông chừng tôi nhưng chẳng bao giờ nói gì. Những người khác trong văn phòng nhìn tôi và xúm lại thì thảo bàn tán nhưng tôi cóc quan tâm. Họ muốn nói gì thì nói, tôi vẫn vững như kiềng.

Tôi giờ tờ báo buổi sáng xem qua mục dự báo thời tiết rồi giờ tới trang xã hội. Những mẩu vụn bánh mì mà em gái tôi để lại đập vào mắt tôi, con bé đã đọc trước tôi. Nó hẳn đã dừng lại để đọc trang này. Nhan đề bài báo viết: **TÌM THẤY THI THỂ PHỤ NỮ TRONG CĂN HỘ**. Tên của nạn nhân là Yuriko Hirata. Yuriko! Lúc này tôi mới sực nhớ ra là lâu nay không thấy cô ta. Vậy hóa ra là cô đã biến mất và để người ta giết hại. Đúng y như cô đã dự đoán, không phải vậy sao? Chúc mừng nhé! Khi thầm nói những điều này tôi nghe thấy tiếng ai đó đang cười. Ai thế? Tôi tự hỏi và nhìn quanh.

Linh hồn của Yuriko đang bay lơ lửng giữa trần nhà xám ngoét và bàn ăn bừa bộn. Cô ta đang quan sát tôi. Tôi chỉ có thể nhìn thấy nửa người trên của

cô ta trong ánh đèn huỳnh quang trắng xanh. Cô ta không còn mang gương mặt béo phì, xấu xí mà đã trở lại với nhan sắc mê hồn thuở trước. Tôi bảo cô ta: “Không phải là mọi chuyện đã xảy ra đúng như cô muốn sao?”

Yuriko mỉm cười, hàm răng trắng sáng lấp lánh. “Cảm ơn cô. Tôi đi trước và chết trước cô. Giờ cô định tính sao hả Kazue?”

“Thì vẫn cứ tiếp tục làm việc thôi. Tôi vẫn cần phải kiếm tiền.”

“Hãy thôi ngay khi cô có thể,” Yuriko cười, bảo. “Tiền kiếm bèo nhiêu mới đủ. Với lại sớm muộn gì mà kẻ sát hại tôi cũng sẽ giết cô thôi.”

“Ai cơ?”

“Zhang chứ còn ai.”

Câu trả lời của Yuriko rất rõ ràng. Nhưng làm sao mà cô ta lại biết Zhang cơ chứ? Tôi cố đoán. Yuriko hẳn đã mời chài anh ta. Yuriko là một yêu nữ. Mà Zhang thì lại thích ma quỷ. Cũng dễ hiểu thôi. Nhưng đúng thế thật thì liệu Zhang có ra tay với cả tôi?

Hôm trước tôi gieo mình vào người Zhang, anh ta đã ôm lấy tôi đầy thôi, không phải vậy sao? Tôi chỉ muốn Zhang đối xử tốt với tôi. Tôi chỉ muốn được anh ta ôm vào lòng. Nhưng Yuriko giơ ngón tay trở lên trước mặt xua lấy xua đi.

“Không, không, không, Kazue. Đừng nên tiếp tục tìm cách giải quyết những ham muốn của bản thân. Sẽ chẳng có ai đối tốt với cô đâu. Bọn họ thậm chí còn chẳng muốn trả tiền cho cô. Đám gái điếm già như chúng ta, cô biết đấy, chỉ được tích sự duy nhất là khiến đám đàn ông phải đối diện với sự thật. Đó cũng là lý do tại sao mà họ căm thù chúng ta.”

“Đối diện với sự thật?” tôi vừa nói vừa vô tình chống tay dưới cằm và nghiêng đầu sang một bên mà không nghĩ gì.

“Ôi trời đất quỷ thần ơi, cô vẫn còn cố tạo dáng ngây thơ nhí nhảnh vậy sao? Bỏ đi cho rồi. Chẳng ích gì đâu. Cô đúng là vẫn chưa hiểu ra chuyện phải không?”

“Tôi biết chứ. Tôi hiểu chứ. Tôi biết là càng ngày tôi càng gầy và xinh hơn mà.”

“Ai đã đưa cho cô cái lời khuyên tai hại ấy hả?”

Cô ta định nói gì vậy? Thế rồi tôi chợt nhớ ra rằng đúng là có ai đã nói với tôi như thế. Từ hồi trung học. Là chị của Yuriko thì phải?

“Thì là chị gái cô chứ ai.”

“Người ta nói với cô một điều từ cách đây tám đời mà cho đến giờ cô vẫn tin?” Yuriko thở dài. “Kazue ơi, cô thật là đura khờ dại cả tin! Là người nhe dạ nhất mà tôi từng biết.”

“Cô nói thế nào cũng được. Nhưng Yuriko này, hãy cho tôi biết ý cô là gì khi nhắc tới chuyện đối diện với sự thật?”

“Rằng tất cả chỉ đều là vô nghĩa. Là một số không tròn trĩnh.”

“Tôi là một số không tròn trĩnh á?”

Tôi nói xong lập tức choàng tay quanh người mình. Tôi chả là gì cả. Trống rỗng. Khi nào thì tôi sẽ biến mất khỏi cõi đời này? Tất cả những gì còn lại chỉ là một bộ quần áo vốn thuộc về một cử nhân trường Q và một nhân viên Hãng Kiến trúc và công trình G. Chả có gì bên trong. Mà cái bên trong là cái quái gì?

Khi giật mình tỉnh lại thì tôi đã làm đổ hết cà phê lên trang báo. Tôi lập tức lấy khăn lau. Trang báo đã ngả hẳn sang màu nâu.

“Kazue, có chuyện gì thế con?”

Tôi quay lại nhìn mẹ tôi đang đứng ở cửa phòng khách. Khuôn mặt bé xíu không trang điểm của bà ta co rúm lại vẻ sợ hãi.

“Con vừa nói chuyện một mình. Mẹ nghe thấy tiếng con và cứ ngỡ con đang nói chuyện với ai đó.”

“Thì đúng là con đang nói chuyện với một người. Con đang nói chuyện với cái người này.”

Tôi nói và chỉ tờ báo. Nhưng bài báo đã bị ố đen và cà phê gần như không thể đọc được nữa. Mẹ tôi không nói gì chỉ đưa tay lên bịt miệng để khỏi bật ra một tiếng rên rỉ. Tôi giật lấy chiếc túi xách trên ghế, chả thèm quan tâm tới bà ta.

“Con phải gọi một cú điện thoại?” tôi quát.

Tôi lôi quyển sổ điện thoại ra khỏi túi khiến một cục khăn giấy vo viên bắn thiu và một chiếc mùi soa dơ dáy rơi ra và lăn xuống đất. Mẹ tôi nhìn chúng vẻ khó chịu nhưng tôi chỉ muốn xua bà ta đi chỗ khác.

“Mẹ nhìn cái gì? Mẹ đi chỗ khác đi.”

“Con sẽ muộn làm mất thôi.”

“Chả sao cả nếu con có đi muộn một tí. Ông giám đốc hôm trước còn đi

muộn cả tiếng. Hôm trước nữa thì một người trong đám thư ký cũng đi muộn. Ai cũng đi muộn được sao con lại không? Tại sao con luôn là người phải làm việc nghiêm túc? Con suốt đời phải làm nô lệ để mẹ có thể ở trong ngôi nhà này. Mẹ nói đúng đấy, con đã phát ớn vì chuyện này rồi!”

“Kazue con ơi, có phải con đang làm tất cả những chuyện đó là vì mẹ, phải không?”

Mẹ tôi lí nhí, những nếp nhăn trên mặt trũng xuống vì lo âu.

“Chuyện đó chả liên quan gì tới mẹ. Con làm việc vì con là một đứa con gái có trách nhiệm.”

“Đúng vậy, con là một đứa con gái có trách nhiệm,” mẹ tôi thì thào lặp lại những lời đó, gần như không thành tiếng. Bà có vẻ như không muốn bỏ đi nhưng cuối cùng cũng quay gót về phòng, mặt đầy vẻ giận dữ. Tôi giờ quyền sở điện thoại tìm địa chỉ của chị gái Yuriko. Phải đến mười năm tôi không liên lạc gì với cô ta và đột nhiên cảm thấy thôi thúc được nghe thấy giọng nói của cô ta. Vừa chậm chạp quay số điện thoại cho cô ta, tôi vừa cố xác định vì lý do gì mà tôi lại muốn nói chuyện với cô ta một cách ghê gớm tới vậy. Tôi cũng không hiểu nổi nữa.

“Xin chào. Xin chào? Ai đấy ạ?”

Giọng nói ở đầu máy bên kia thật u ám và đầy cảnh giác. Tôi đi thẳng vào vấn đề luôn, không định tán chuyện lan man.

“Là tớ. Kazue Sato. Đây, tớ đọc báo thấy nói Yuriko bị giết.”

“Đúng thế.”

Giọng cô ta có chút gì đó buồn bã nhưng bình thản. Thế rồi từ phía đầu dây bên kia bắt đầu phát ra một tiếng động kỳ quặc. Một thứ âm thanh trầm trầm, dai dẳng, nghe như tiếng động cơ xe máy bình bịch. Hóa ra là cô ta đang cười. Tiếng cười có gì đó nhẹ nhõm, sáng khoái thể hiện sự hoan hỷ của cô ta vì cuối cùng đã được giải thoát khỏi Yuriko. Tôi cũng có cảm giác tương tự. Đối với tôi, Yuriko, cựu hoa hậu thời trung học đồng thời là tiền bối trong nghề, một hôm tự dưng xuất hiện và xâm phạm khu vực hành nghề của tôi. Vậy nên cả hai chúng tôi hẳn đều có cảm giác được giải thoát sau cái chết của Yuriko. Đồng thời điều đó cũng khiến chúng tôi liên kết lại.

“Có gì mà cười ghê thế?” chị Yuriko hỏi.

“Chả có gì.”

Tôi có cười gì đâu mà sao cô ta lại hỏi thế? Chị của Yuriko đúng là điên. Thế nên tôi hỏi vặn lại cô ta.

“Chắc bạn rất buồn đúng không?”

“Không hẳn.”

“À ừ, tớ nhớ là bạn và Yuriko cũng chẳng gần gũi lắm, cứ như chả có quan hệ máu mủ gì. Người khác có khi chả nhận ra hai người là chị em ruột nhưng tớ nhìn là biết ngay.”

“Thôi đủ rồi đấy. Thế dạo này bạn làm gì?” chị gái Yuriko cắt ngang lời tôi.

“Đoán xem,” tôi nói và ưỡn ngực ra vẻ bất chấp.

“Nghe nói bạn kiếm được việc ở một công ty xây dựng.”

“Bạn có ngạc nhiên không nếu tớ nói cho bạn biết rằng tớ cũng làm công việc giống như Yuriko?”

Đầu mấy bên kia hoàn toàn im lặng. Tôi đoán là chị gái Yuriko hẳn đang suy nghĩ lung lắm. Tôi biết là cô ta hẳn đang ganh tị với tôi. Cô ta vốn khao khát được giống như Yuriko nhưng không thể bắt chước em gái mình được một khi phải đem cả cuộc sống ra đánh đổi. Nhưng tôi thì khác.

“Nhưng tớ thì tớ sẽ thận trọng hơn!”

Tôi nói thế khiến cô ta ngậm miệng luôn rồi vội vàng gác máy. Nhưng thực tình, tôi và chị gái của Yuriko được giải thoát khỏi cái gì chứ? Khỏi cuộc sống ư? Có lẽ tôi cũng muốn bị giết y hệt như Yuriko. Bởi vì tôi cũng là một con quỷ. Và tôi cũng ngán sống lắm rồi.

Đến tối trời vẫn mưa không ngớt. Tôi mở ô đi dưới trời mưa như trút, lang thang quanh khu vực ga Shinsen, hy vọng va phải Zhang. Tôi dừng lại trước tòa nhà của anh ta và nhìn lên căn hộ của Zhang nhưng nó tối đen như mực. Chưa ai đi làm về. Nhưng đúng lúc tôi định bỏ đi thì bắt gặp Chen-yi đang bước về phía mình. Cậu ta mặc quần soóc, áo phông màu trắng mỏng và đi dép xăng đan dù trời mưa lạnh. Tôi rảo bước bên cạnh cậu ta.

“Xin chào.”

Nhìn thấy tôi, Chen-yi lập tức dừng bước. Mắt cậu ta đảo như rang lạc sau đôi mắt kính cứ như thể đang bị bắt làm chuyện gì xấu hổ.

“Tôi cần phải gặp Zhang, không hiểu anh ấy có nhà không?”

“Chắc là không. Anh ấy đã đổi việc nên đi cả ngày lẫn đêm. Tôi chả biết

lúc nào anh ấy mới về.”

Tôi có thể đợi anh ấy trong phòng không?”

“Không. Cô không thể làm thế được.” Chen-yi lắc đầu quày quật. “Trong nhà còn có nhiều người khác. Không được.”

Cậu ta cư xử như thể vẫn còn xấu hổ vì việc đã quan hệ với tôi trước mặt người khác.

“Thế tôi có thể tự lên xem anh ấy có nhà hay không được không?”

Tôi xăm xăm bước lên cầu thang nhưng Chen-yi thô bạo kéo tôi lại.

“Tôi sẽ xem anh ấy có nhà hay không. Cô chờ ở đây.”

“Nếu anh ấy ở nhà thì nhớ bảo là tôi chờ anh ấy trên sân thượng.”

Chen-yi nhìn tôi leo lên cầu thang về tầng thượng nhưng tôi thấy mệt. Rác rưởi vút trên cầu thang đoạn giữa tầng bốn và tầng thượng còn nhiều hơn lần trước, giống như một cơ thể sống sinh sôi nảy nở. Khắp cầu thang ngồn ngộn rác, giấy thải, những mẫu báo tiếng Anh cũ, chai nước ngọt bằng nhựa, vỏ đĩa CD, ga giường rách và bao cao su. Tôi lấy mũi giày đá ra để lấy chỗ đi. Tôi đi qua trước cửa căn hộ của Zhang rồi tiếp tục leo lên tầng thượng. Một tấm đệm sũng nước mưa đặt ở đầu cầu thang, đầu thò ra cầu thang như một xác chết chính là tấm đệm của ông thầy giáo tiếng Anh bỏ lại. Zhang đang ngồi đó, đầu gục xuống, áo phông màu tối, quần jean xanh, tóc mọc trùm cả tai. Trông anh ta có vẻ lâu lắm rồi không cạo râu, dơ dáy chả khác gì đám rác rưởi đang sinh sôi quanh anh ta. Tôi đột nhiên nghĩ tới đám cây cối trong vườn của mẹ, bị mưa gió quật tơi bời. Nhưng ngay khi trời quang mưa tạnh chúng lại vươn lên tức thì.

“Anh ngồi trên này làm gì vậy?”

“À, là cô à?” Zhang ngược nhìn tôi vẻ ngạc nhiên. Sợi dây chuyền vàng lấp lánh trên cổ Zhang bỗng đập vào mắt tôi.

“Đó là dây chuyền của Yuriko đúng không?”

“Gì cơ, cái này á?” Zhang chạm vào sợi dây chuyền như vừa mới nhớ ra mình đang đeo nó. “Vậy tên cô ấy là Yuriko?”

“Đúng thế. Đó là một người quen của tôi. Cô ấy luôn ăn vận giống hệt tôi.”

“Ồ phải, cô ấy có ăn mặc giống cô thật, giờ cô nhắc đến tôi mới nhớ ra.”

Zhang xoắn sợi dây chuyền quanh ngón tay.

Nước mưa rơi từ ô của tôi xuống thành một vũng trên đệm trông giống như một vệt ố lớn. Nhưng Zhang có vẻ không thèm để ý tới.

“Anh đã giết Yuriko đúng không?”

“Đúng vậy. Tôi giết cô ấy vì cô ấy yêu cầu tôi làm thế. Giống hệt như với em gái của tôi vậy. Tôi nói em gái tôi rơi xuống biển và chết đuối nhưng đó chỉ là những lời dối trá. Tôi đã giết nó. Trong thùng container trên chuyến vượt biển sang Nhật chúng tôi làm tình hằng đêm. Con bé bị giày vò bởi ý nghĩ rằng đó là một cuộc sống thú vật nên đã nước mắt ngấn nước mắt dài đòi tôi giết nó. Tôi bảo nó không phải lo nghĩ gì về mối quan hệ của chúng tôi và đã nhiều lần thúc giục con bé nhìn về phía trước và sống với tôi như vợ chồng nhưng nó không chấp nhận. Vậy nên tôi đã quăng nó xuống biển. Tuy con bé chấp chới giữa những con sóng như vẫy chào tạm biệt khi trôi dạt ra xa. Có vẻ như nó vui mừng khi đoạn tuyệt với cuộc sống chung với tôi. Chúng tôi đã phải vay rất nhiều tiền để tới được Nhật. Tôi thật không tin nổi là nó lại ngốc đến thế. Vậy nên mỗi khi tôi gặp một người phụ nữ đòi tôi giết họ thì tôi sẽ vui vẻ giúp họ toại nguyện. Nếu cô ta không thể thu xếp được cuộc đời mình thì tôi sẽ tình nguyện đứng ra giải quyết mọi chuyện. Còn cô thì sao?”

Zhang khẽ mỉm cười trong bóng tối. Gió thổi mỗi lúc một mạnh hơn và mưa rơi như quất vào mặt chúng tôi. Tôi quay đầu tránh mưa nhưng Zhang chỉ hơi nhăn nhó mỗi khi mưa quất lên mặt anh ta.

“Tôi vẫn chưa muốn chết. Nhưng cũng không lâu nữa đâu.”

Zhang túm lấy chân tôi. “Cô quá gầy! Y như một bộ xương. Tôi không hiểu tại sao cô lại không thể tăng cân. Cô cho rằng tăng cân là có bệnh phải không? Thế nhưng cả em gái tôi và cái cô Yuriko đó đều rất khỏe mạnh. Còn người bị bệnh lại chính là cô, tại sao? Điều này thật đáng buồn, phải không?”

“Anh cho tôi là đang bệnh ư? Nhưng tôi không muốn chết.”

“Trên đời này có những người sắp chết đến nơi rồi nhưng vẫn không hề hay biết. Cũng lại có những người vô cùng khỏe mạnh lại muốn tìm tới cái chết. Cô thấy có đúng không?”

Bỗng dưng tôi cảm thấy vô cùng sầu não. Tại sao cứ mỗi lần nói chuyện với Zhang tôi lại cảm thấy cô đơn và buồn tủi thế này! Tôi ngồi xuống tấm đệm bản thủ sũng nước. Zhang ôm lấy vai tôi và kéo tôi lại gần. Người anh

hôi hám và đầy mồ hôi nhưng tôi chả quan tâm.

“Hãy tốt với tôi. Xin anh đấy!”

Tôi vùi mặt vào ngực Zhang, mân mê sợi dây chuyền lấp lánh trên cổ anh ta.

“Được thôi. Đáp lại cô cũng tốt với tôi nhé!”

Chúng tôi cứ thế ôm nhau và lặp đi lặp lại một câu “Hãy tốt với tôi nhé, xin hãy tốt với tôi nhé!”

• 9 •

NGÀY 30 THÁNG GIÊNG

SHIBUYA: WA (?), 10.000 YEN

SHIBUYA: NGƯỜI NƯỚC NGOÀI, 3.000 YEN

Zhang là một tên nói dối trắng trợn. Một tên rác rưởi. Và là một kẻ sát nhân. Tôi đặt lon bia, túi khô mực và một lọ thuốc Gymnema lên quầy tính tiền ở cửa hàng tạp hóa và nghĩ tới anh ta.

“Này!” Ai đó vỗ vào lưng tôi. Tôi chợt nhận ra là tôi vừa chen hàng nhưng tôi mặc kệ cứ đứng ì ra đó và gọi thêm một bát xúp oden.

“Chả cá, củ cải và khoai konnyaku, mỗi thứ một miếng. Và xin hãy đầy nước dùng với ạ!”

Người đàn ông đứng sau quầy có vẻ hơi khó chịu nhưng người phụ nữ thu ngân vốn đã quen mặt tôi chỉ lẳng lặng tới bên ngăn đựng xúp oden và lấy ra những thứ tôi gọi mà không tỏ thái độ gì. Hai cô gái đứng sau lưng tôi lầm bầm nói gì đó, không rõ là than phiền hay chửi bới nên tôi quay lại nhìn trừng trừng vào mặt họ. Tôi bắt đầu có thói quen nhìn thẳng vào mắt người khác, ở nhà, tại chỗ làm việc, trên đường phố hay ở bất kỳ đâu. Tôi là một con quỷ. Mọi người đều đối xử với tôi như một trường hợp đặc biệt. Nếu bạn có vấn đề gì cứ thử cách của tôi mà xem!

Tôi đi ra ngoài và nhanh chóng lùa bát xúp vào bụng, thứ xúp ngọt, ấm trôi tuột trong cổ họng. Nước nóng sẽ khiến dạ dày tôi co lại. Dạ dày tôi càng ngày càng teo. Một đoàn tàu trên chuyến Inokashira rùng rùng chạy

qua. Tôi đứng thẳng người lên nhìn nó vào sân ga và tự hỏi không hiểu có Zhang ở trên tàu không.

Đã hơn nửa năm trôi qua kể từ ngày tôi và Zhang bám lấy nhau giữa cái đêm mưa gió ấy. Bây giờ đã là tháng Giêng. Mùa đông năm nay khá ấm áp khiến công việc làm ăn cũng dễ dàng hơn. Mỗi lần tới ga Shinsen là tôi lại ngó quanh tìm Zhang. Một lần khi xuyên qua tấm rào chắn trên đường tôi nhìn thấy một người trông giống anh ta đứng trên sân ga. Nhưng kể từ đêm mưa đó tôi không hề gặp lại Zhang. Thế cũng tốt. Anh ta chả là gì với tôi cả. Tôi phải dành hết sức lực vào công việc ban đêm. Zhang sẽ tiếp tục cuộc sống của mình trên đất nước này và dần quên đi rằng anh ta đã giết hại Yuriko.

Đêm đó cả hai chúng tôi đều sụt sướt, ủy mị một cách tuyệt vọng. Nhưng tôi không thể nhịn nổi cười khi Zhang lẩm bẩm một mình: “Mà tôi rất yêu cái cô gái điếm đó. Cái cô mà cô bảo tên là Yuriko ấy.”

“Ôi gớm, tôi xin anh! Anh cũng chả dám chắc mình đang nói gì đúng không? ý tôi là anh cũng chỉ vừa mới gặp cô ta. Mà Yuriko thì chỉ là một con điếm nhếch nhác. Với lại, tôi nghĩ cô ấy cũng chả tin những lời anh nói. Cô ấy vốn ghét đàn ông, anh biết không?”

Zhang tóm lấy cổ họng tôi khi tôi đang cười ngặt nghẽo như thể định siết tôi chết ngạt.

“Cô nghĩ chuyện đó thật buồn cười phải không? Nếu tôi cũng xử cô như vậy thì cô tính sao? Đồ chó cái ngu xuẩn.”

Ánh đèn màu da cam hắt lên từ dưới cầu thang phản chiếu trong đôi mắt Zhang khiến chúng trở nên hấp háy. Trông anh ta như bị ma ám, thật đáng sợ. Lạnh hết cả tóc gáy, tôi hất tay anh ta ra và đứng dậy. Mưa quất lên má tôi. Tôi lấy tay gạt chúng xuống và nhận ra rằng đó không phải là nước mưa mà là nước miếng của Zhang vừa nhổ lên mặt tôi. Tinh trùng, đờm dãi: phụ nữ phải hứng chịu những thứ đàn ông thải ra.

“Biến đi.” Zhang vẫy tay xua tôi đi chỗ khác và tôi chạy nhanh xuống cầu thang. Tôi dò dẫm trên những bậc thang trơn truội, vừa đi vừa đá rác sang bên cạnh để dọn đường. Điều gì ở Zhang khiến tôi muốn chạy trốn? Tôi cũng không biết nữa. Khi xuống tới cửa ra vào của tòa nhà thì tôi đụng phải một người đàn ông đang lao từ bên ngoài vào. Người anh ta dẫm nước mưa

và mồ hôi tiết ra một thứ mùi khó chịu. Chiếc áo phong màu đen của anh ta ướt sũng để lộ một thân hình gọn ghẽ. Chính là Thìn. Tôi sửa lại mớ tóc giả của mình và gọi anh ta.

“Xin chào!”

Thìn không trả lời mà nhìn tôi bằng ánh mắt sắc nhọn.

“Zhang đang ở trên gác thượng,” tôi bảo anh ta. “Anh có biết tại sao anh ta lại ru rú ở trên đó không? Có phải là anh ta đang chạy trốn chuyện gì không?”

Tôi những định bảo Thìn là chính Zhang đã giết hại Yuriko và đó là lý do tại sao anh ta đang phải lẩn trốn. Nhưng trước khi tôi kịp mở miệng thì Thìn bất ngờ lên tiếng giải thích trước.

“Hắn trốn chúng tôi chứ ai, thằng khốn đấy. Hắn ta lừa tiền của tất cả chúng tôi nên chừng nào chưa trả hết tiền thì hắn không được hoan nghênh trở lại.”

Vào cái đêm tôi lừng lượm ngủ với Chen-yi và Thìn, Thìn ra sức nịnh bợ Zhang nhưng lần này lại tỏ ra rất ngạo nghễ.

“Anh ta còn giết hại cả một cô gái điếm, anh biết không? Một cô gái điếm ở Shinjuku,” tôi bảo với Thìn.

“Một gái điếm ư? Hắn muốn giết bao nhiêu gái điếm cũng được. Họ có thể dễ dàng được thay thế. Nhưng tiền bạc thì khác!”

Thìn nói và giữ mạnh chiếc ô nhựa rẻ tiền đang cầm trên tay khiến nước mưa bắn tung tóe khắp nơi.

“Cô không thấy thế sao?”

Tôi gật đầu đồng ý. Anh ta cũng có lý. Tiền bạc thì rõ ràng là giá trị hơn mạng sống. Nhưng rồi nếu như tôi chết đi thì tiền bạc cũng chả còn ý nghĩa gì. Mẹ và em gái tôi sẽ thừa hưởng chúng. Ý nghĩ đó khiến tôi khó chịu nhưng tôi không thể làm gì được. Tôi tự giận mình vì đã không đoán ra một điều đơn giản như thế sớm hơn. Thìn nhìn tôi và cười nhạt.

“Cô thực sự tin vào những gì tên khốn ấy nói với cô sao? Zhang là một tên dối trá, cô biết đấy. Ở đây chả ai tin bất cứ điều gì mà hắn ta nói cả.”

“Ai chả nói dối.”

“Nhưng tên khốn ấy không nói lấy được một lời đúng sự thực. Đấy, hắn ta hành xử như thể hắn ta là một người làm việc chăm chỉ, lúc nào cũng kể

lại việc phải rời bỏ quê quán để lên thành phố lớn làm giàu. Nhưng thực tế là hắn ta đã giết hại cả ông nội, anh trai và người đàn ông định lấy em gái hắn ta nên bắt buộc phải bỏ trốn. Hắn ta bảo rằng khi tới Hàng Châu, hắn ta đã buộc em gái mình đi làm điếm còn hắn làm tay sai cho một băng nhóm xã hội đen buôn bán thuốc phiện. Hắn còn giả vờ là hắn bị con gái của một quan chức bắt làm tình nhân để xóa dấu vết. Đúng là một tên khốn. Mẹ kiếp, lý do duy nhất mà hắn ta tới Nhật chỉ là vì không muốn bị công an tóm thôi.”

“Anh ta bảo với tôi là anh ta đã giết em gái mình.”

Thìn nhìn tôi vẻ ngạc nhiên. Mặt anh ta có vẻ thảng thốt. “Ái chà, tôi đoán là thằng chó đẻ đó đôi khi cũng nói thật lòng. Có vẻ đúng là như thế. Tôi nghe một người đi cùng chuyến tàu với Zhang kể rằng hắn ta giả vờ giao tay chop lấy em gái nhưng trông giống như hắn ta đã đẩy con bé xuống biển thì đúng hơn. Nhưng dù chuyện gì có xảy ra đi nữa thì tên chó chết ấy đúng là một tên tội phạm. Và hắn ta đã chơi khăm tất cả chúng tôi.”

Thìn đi về phía cầu thang. Tôi nhìn thấy cơ bắp của anh ta cuộn cuộn dưới lớp áo phông ướt sũng.

“Này, Thìn!”

Anh ta quay lại nhìn tôi.

“Anh có muốn vui vẻ với tôi một chút không?”

Mặt Thìn lộ rõ vẻ khinh thường khi anh ta nhìn tôi từ đầu tới chân.

“E là không. Tôi sẽ để dành tiền cho cô nào khá hơn cô. Với lại tôi thích đàn bà có da có thịt.”

“Chó chết! Ngủ với tôi anh sướng lắm cơ mà.”

Tôi nhặt chiếc ô mà Thìn vừa để dưới cửa ném vào người anh ta nhưng nó lại bay lên tận giữa cầu thang. Thìn phá lên cười và tiếp tục đi lên. Mẹ mày! Đ. Mẹ mày! Tôi chưa bao giờ nói những từ bậy bạ như thế trong đời nhưng lần này thì tôi không kìm nổi. Tôi chỉ muốn chúng chết hết đi. Lũ chó đẻ! Tôi nhớ lại căn hộ bẩn thỉu của bọn chúng và đã tự bảo mình sẽ không bao giờ quay lại đó nữa. Vậy tại sao tôi còn mời chài tên Thìn làm gì? Đó hẳn là do một phút yếu đuối bỗng bột do dư âm của cái ôm trên gác thượng đọng lại. Hay đúng như là Yuriko dự đoán. Vì những gái điếm như chúng tôi khiến đám đàn ông bị phơi bày. Tôi đã làm phơi bày điếm yếu của Zhang và sự độc ác của Thìn. Tôi tự giận bản thân tới mức quyết định đập vỡ nắp hộp

thư của căn hộ 404.

Tôi tự hỏi không hiểu Zhang đã trở nên nông nổi nào. Tôi nghĩ tới điều đó trên đường leo tới chỗ tượng thần Jizo, một chiếc túi nylon của cửa hàng rau quả lủng lảng trên tay. Tôi có hẹn với Arai ở đó. Đã lâu lắm rồi, phải tới bốn tháng, tôi chưa gặp ông ta. Cả Yoshizaki và Arai trước đây đều đã từng mời tôi đi ăn tối. Nhưng giờ họ chỉ muốn gặp tôi ở khách sạn. Đầu tiên hai lần một tháng, rồi một lần một tháng và giờ thì gần như hai tháng một lần. Để bù vào việc giảm tần suất tôi xác định tìm mọi cách để moi thêm tiền mỗi lần gặp mặt.

Khi tới con hẻm dẫn tới phía trước tượng thần Jizo, tôi thấy tám lưng cánh phản của Arai. Ông ta đứng thập thò trong bóng tối đằng trước bức tượng, trên người vẫn mặc bộ vest màu ghi từ năm ngoái, năm kia, vai chùng xuống như thường lệ vì quai chiếc túi xách nặng trĩch màu đen. Tương tự, từ miệng túi thò ra một tờ tuần báo. Điều khác biệt duy nhất là tóc ông ta đã trở nên thưa và có nhiều sợi bạc hơn so với cách đây hai năm.

“Ông Arai, ông chờ có lâu không? Ông đến hơi sớm phải không?”

Arai cau mày khi nghe thấy giọng nói the thé của tôi và vội đặt một ngón tay lên miệng ra hiệu cho tôi im lặng. Xung quanh làm gì có ai. Sao ông ta lại có vẻ lo lắng bồn chồn thế không biết? Hay là ông ta xấu hổ vì bị nhìn thấy cặp với tôi ở nơi công cộng? Arai chẳng nói chẳng rằng, chỉ quay lưng và đi về phía khách sạn tình nhân quen thuộc. Các khách sạn tình nhân ở khu Maruyama là rẻ nhất, chỉ khoảng ba nghìn yen cho một cuộc dừng chân ngắn. Tôi vừa đi vừa hát ngâm nga, cố giữ một khoảng cách với Arai. Tâm trạng tôi lúc này rất vui vẻ. Tôi hài lòng vì Arai đã quyết định gọi cho tôi. Đã khá lâu rồi chúng tôi không hẹn hò. Nhưng tôi có linh tính rằng mọi chuyện sẽ trở lại như trước đây, thời kỳ tôi cảm thấy mình thực sự là chủ nhân của Shibuya ban đêm. Tôi có thể là một cô gái đứng đường ế ẩm, nhưng tôi vẫn chưa muốn chết. Tôi không muốn kết thúc như Yuriko.

Vào tới phòng khách sạn tôi liền vắn nước nóng trong bồn và bắt đầu sẫm soi xem có gì giá trị có thể cuỗm được. Tôi quyết định thưởng cuộn giấy toalet mới đặt trong bồn tắm. Chiếc thắt lưng áo ngủ nữa, thế nào tôi chả có việc cần dùng đến. Và dĩ nhiên là những chiếc bao cao su đặt trên gối. Nhưng lần này họ chỉ để độc có một cái trong khi bình thường lúc nào cũng

có sẵn hai cái. Tôi liền gọi điện phản ánh với lễ tân và yêu cầu họ gửi lên thêm. Tôi sẽ để một cái cho Arai sử dụng và bỏ túi cái kia.

“Ông có muốn uống bia không, Arai?”

Tôi mở túi, lôi ra một hộp bia cùng vài thứ đồ ăn nhẹ mà tôi mua trước đó, đặt chúng lên chiếc bàn ọp ọp trong phòng. Bát xúp oden là bữa tối của tôi nên tôi ăn mà không mời ông ta.

“Trời ơi, sao cái bát oden của cô lấm nước thế,” ông ta nói vẻ ghê tởm.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau sau bao nhiêu lâu rồi không rõ nữa mà ông ta chỉ biết nói mỗi một câu như thế với tôi? Tôi chẳng trả lời. Nước xúp oden chính là một loại đồ ăn kiêng, ai mà chả biết điều đó. Nó khiến người ta no mà chả cần phải ăn những khác. Sao những thứ đơn giản thế mà đàn ông cũng không biết? Tôi húp nốt chỗ xúp còn lại. Arai nhìn tôi vẻ khó chịu rồi bỏ vào buồng tắm. Trước đây ông ta thường do dự, sợ nói gì sai trước mặt tôi, rất ý thức về nguồn gốc tinh lễ của mình, một Arai làm việc cho công ty hóa chất ở Toyama. Ông ta thay đổi từ lúc nào không biết? Tôi ngồi lặng đi ở đó mất một lúc, nhìn vô định vào khoảng không, bản khoản suy nghĩ.

“Tôi muốn đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau.”

Tuyên bố của Arai khiến tôi sững sờ. Tôi sững sờ nhìn ông ta nhưng ông ta cố tình tránh ánh mắt của tôi.

“Tại sao?”

“Vì năm nay tôi sẽ về hưu.”

“Thì sao? Đâu có nghĩa là ông cũng phải nghỉ tôi luôn?”

Tôi không thể nhịn được cười. Hóa ra nghề văn phòng và mãi dâm cũng giống nhau, cùng là một nghề? Vậy thì tôi là viên chức cả ngày lẫn đêm. Hay ngược lại, tôi làm gái cả đêm lẫn ngày!

“Không, tôi không có ý đó. Chỉ là tôi sẽ phải ở nhà cả ngày và khó mà đi đâu được. Với lại tôi e là tôi sẽ chả còn mấy chuyện than phiền để kể với cô nữa.”

“Thôi được rồi, được rồi. Tôi hình dung ra rồi.” Tôi nóng nảy nói và chìa tay ra trước mặt Arai. “Vậy hãy trả tiền tôi đi đã.”

Arai đi về phía tủ nơi ông ta treo bộ vest nhàu nhĩ của mình và rút chiếc ví tiền mỏng dính, mặt sung lên. Tôi biết là ông ta sẽ chỉ có hai tờ mười

ngàn yen bên trong mà thôi. Ông ta luôn chỉ mang đủ tiền để trả cho tôi mười lăm ngàn yen và ba ngàn yen tiền khách sạn. Ông ta không bao giờ có nhiều tiền hơn mức cần thiết. Yoshizaki cũng vậy. Arai đặt hai tờ tiền lên bàn tay đang ngửa ra của tôi.

“Đây là mười lăm ngàn yen của cô. Giờ hãy trả lại tôi năm ngàn yen.”

“Đây chỉ là tiền lương thôi. Nếu tôi là nhân viên công ty buổi tối của ông thì ông phải trả tôi cả tiền trợ cấp hưu trí nữa chứ.”

Arai nhìn xuống bàn tay tôi, không nói gì. Khi ông ta ngẩng lên nhìn vào mặt tôi, có thể thấy ông ta đang nổi cáu.

“Cô là một con điếm. Cô làm gì có cái quyền đó.”

“Tôi không chỉ là gái điếm. Tôi còn là một viên chức công ty.”

“Biết rồi biết rồi. Công ty G, công ty G. Suốt ngày cô chỉ huênh hoang lái nhái về điều đó mà thôi. Nếu cô mà làm cho công ty của tôi thì họ đã sa thải cô từ lâu rồi. Cái buổi ban đầu của cô đã qua lâu rồi, cô biết không, cô không còn là một cô gái văn phòng mặt hoa da phấn ngày xưa nữa. Nói thật cho cô biết, cô đúng là một người lập dị, mỗi lúc càng trở nên trở nên kỳ quặc. Mỗi khi ngủ với cô tôi vẫn thường tự hỏi mình đang làm cái quái gì vậy. Tôi cũng không đoán nổi nữa. Cô làm tôi thấy ghê tởm. Nhưng mỗi lần cô gọi điện cho tôi, tôi cảm thấy thương hại tới mức không đành lòng tránh mặt cô.”

“Vậy sao? Vậy thì tạm thời tôi sẽ lấy số tiền này. Số tiền một trăm ngàn yen còn lại ông có thể gửi vào tài khoản ngân hàng cho tôi.”

“Trả lại đây. Đồ khốn!”

Arai giật lại số tiền trong tay tôi nhưng tôi không để cho ông ta làm thế. Nếu để mất số tiền đó coi như tôi đi tong. Nhưng Arai bỗng tát mạnh vào mặt tôi khiến bộ tóc giả văng ra.

“Ông đang làm gì tôi vậy?”

“Đó cũng chính là điều tôi muốn biết, cô đang muốn gì ở tôi?”

Arai thở hồng hộc. “Đây cầm lấy, đồ khốn.” Ông ta quăng một tờ mười ngàn yen về phía tôi và bảo, “Tôi đi đây.”

Arai vội chụp chiếc áo vest lên người, áo choàng vắt khuỷu tay.

Khi ông ta đeo túi lên vai, tôi liền gào lên: “Ông phải trả tiền khách sạn nữa và ông còn nợ tôi bảy trăm yen tiền đồ uống và đồ ăn nhẹ.”

“Được thôi.” Arai thò tay vào ví và rút ra một nắm tiền lẻ. Ông ta đếm

các đồng xu rồi ném lên bàn.

“Đừng có bao giờ gọi cho tôi nữa,” ông ta nói. “Càng gặp cô càng hãi. Cô khiến tôi phát bệnh.”

Xem ai đang nói kia, tôi những định lên tiếng. Ai mới là người muốn làm tình với tôi bằng ngón tay? Ai là người muốn tôi tạo dáng để chụp ảnh, ai là người trói tôi lại để chơi trò thống dâm và bạo dâm? Ai là người tôi phải mút dương vật cho tới khi xanh cả mặt lên vì ông ta không thể cương cứng nổi? Tôi làm tất cả những chuyện đó vì ông, tôi đã giải thoát cho ông và đây là lời cảm ơn mà tôi nhận được hay sao?

Arai mở cửa rồi quay lại bảo tôi. “Cô Sato này, cô nên cẩn thận.”

“Ý ông là gì?”

“Trông cô như sắp chết tới nơi rồi.”

Ông ta nói vậy rồi đóng cửa lại. Chỉ còn lại một mình tôi nhìn xung quanh căn phòng. May quá, tôi vẫn chưa mở nắp lon bia. Nực cười thay, đó là điều đầu tiên tôi nghĩ tới. Việc Arai bảo tôi là gánh nặng của công ty khiến tôi bị tổn thương nhiều hơn là sự thay lòng đổi dạ một cách đột ngột của ông ta. Vậy ra công việc của đàn ông cũng giống như nghề mãi dâm? Nếu đàn ông tới tuổi về hưu ở công sở thì cũng là lúc ông ta ngừng việc mua dâm? Giống hệt như bài thuyết giảng mà tôi nhận được từ người phụ nữ ở Ginza lần trước. Thật ngán ngẩm! Tôi nhét lon bia và đóng đồ ăn nhẹ vào trong túi rồi tắt vòi nước nóng.

Tôi quay lại chỗ tượng thần Jizo. Một người đàn ông đang đứng chờ tôi ở đó. Thoạt đầu tôi cứ ngỡ là Arai đã thay đổi ý kiến nhưng rồi tôi để ý thấy người đàn ông kia cao hơn Arai và lại vận quần jean.

“Trông cô khá đấy,” Zhang nói và nhoẻn miệng cười.

“Thật không?”

Tôi cởi phanh chiếc áo khoác của mình ra với ý định quyến rũ Zhang.

“Tôi cứ mong gặp được anh.”

“Tại sao?”

Zhang đưa tay lên dịu dàng vuốt má khiến tôi run rẩy. Hãy đối xử tốt với tôi. Tôi nhớ lại đêm mưa gió đó. Nhưng tôi sẽ không nhắc lại những lời đó nữa. Tôi ghét đàn ông nhưng tôi thích làm tình.

“Tôi chỉ muốn làm ăn chút đỉnh. Anh nghĩ sao nếu tôi lấy anh với giá đặc

biệt.”

“Ba nghìn yen nhé?”

Zhang và tôi bắt đầu bước đi cùng nhau. Tôi có ghi chép lại các cuộc gặp gỡ của tôi với những người đàn ông mà tôi quan hệ trong thời gian hành nghề mãi dâm. Nhưng cách đánh dấu trong nhật ký của tôi đêm nay có sự thay đổi thứ tự, theo chiều ngược lại. Đêm nay tôi đánh dấu hỏi vào cái tên Arai thay vì chỗ của người khách nước ngoài. Thường mỗi khi tôi đánh dấu chấm hỏi vào tên ai có nghĩa là tôi không tính chuyện quan hệ với người đó nữa. Hay nói cách khác, đó là cách tôi đánh dấu những gã đàn ông thối tha.

Zhang khoác tay tôi đi từ ngõ hẻm tối tăm này tới ngõ hẻm tối tăm khác, đi ngang qua người phụ bếp lần trước hắt nước vào người tôi và đuổi tôi đi chỗ khác; ngang qua người đàn ông bảo tôi giờ không còn ai làm chuyện đó nữa khi tôi cố đổi vỏ chai bia lấy tiền; ngang qua ông chủ quán sake luôn xử tệ với tôi; ngang qua người thu ngân ở cửa hàng tạp hóa không bao giờ mở miệng nói với tôi lấy một lời mặc dù tôi thường xuyên mua đồ ở cửa hàng của bà ta; ngang qua những tên du đãng thường chiếu đèn pin lên người tôi và cười hô hô khi thấy tôi vào khu đất trống làm tình với khách. Tôi những muốn hét vào mặt tất cả bọn họ. Hãy nhìn tôi đây này! Tôi không chỉ là một con điếm đứng đường tầm thường, một thứ cặn bã. Giờ tôi đang đi cùng người đàn ông đã tới chờ tôi dưới chân tượng Jizo trước mặt bàn dân thiên hạ. Một người đàn ông đối xử tốt với tôi. Tôi là người phụ nữ được săn đuổi, được khao khát, một người phụ nữ có tài năng, một nữ hoàng tình dục.

“Trông chúng tôi cứ như một cặp tình nhân ấy!”

Tôi rú lên vì sung sướng. Tôi đang ở bên cạnh Zhang. Đồng thời tôi là một nhân viên của hãng G. tôi có bài viết giành được giải thưởng báo chí. Tôi là trợ lý giám đốc của phòng nghiên cứu. Sao tôi cứ phải thốt ra mấy lời này mới chịu được? Có phải chỉ đơn giản là vì tôi muốn khách hàng biết điều đó? Không, còn hơn cả thế. Tôi phải nói ra những điều này vì nếu không, tôi sẽ có cảm giác là người khác đang cười nhạo tôi. Trong bất cứ việc gì tôi cũng muốn đạt được kết quả tốt nhất. Là một phụ nữ, điều đó đối với tôi rất quan trọng. Khiến tôi muốn thể hiện. Tôi muốn đàn ông ngắm tôi, khen ngợi tôi. Hơn thế nữa, tôi còn muốn họ chấp nhận tôi. Đó chính là con người thật của tôi. Tóm lại, tôi chỉ là một đứa con gái dễ thương cần được

mọi người chấp nhận.

“Cô đang làm nắm gì thế?”

Zhang nhìn tôi chăm chú. Mắt anh ta mở to vẻ hoang mang.

“Tôi làm nắm một mình thôi mà. Anh nghe thấy sao?” Tôi trả lời, ngạc nhiên vì câu hỏi của anh ta. Nhưng anh ta chỉ lắc cái đầu bắt đầu hỏi của mình và bảo: “Cô không sao chứ? Đầu óc không có vấn đề gì chứ?”

Vì đầu mà anh ta lại hỏi một câu như thế? Dĩ nhiên là tôi ổn. Đầu óc tôi chả có vấn đề gì. Sáng nay tôi dậy đúng giờ, lên tàu, đổi ga, làm việc như một người phụ nữ thẳng tiến trong sự nghiệp tại một trong những công ty tiếng tăm nhất. Buổi đêm, tôi biến thành một gái điếm đi tìm kiếm đàn ông. Đột nhiên tôi nhớ tới cuộc chuyện trò lúc trước với Arai và đứng sững lại giữa đường. Tôi là một viên chức ngày và đêm hay tôi là một gái điếm cả đêm lẫn ngày? Là cái nào vậy? Cái nào mới đúng là tôi? Phải chăng cái khu vực đằng trước tượng thần Jizo chính là trụ sở làm việc của tôi? Vậy mũ phù thủy Marlboro chính là tổng giám đốc điều hành trước khi tôi tiếp quản? Ý nghĩ ấy khiến tôi bật cười khoái trá.

“Cô làm sao thế?”

Zhang quay lại nhìn tôi đang đứng đó cười sảng khoái. Nhìn kỹ mới biết thì ra chúng tôi đã tới trước căn hộ của Zhang. Tôi chống hai tay lên hông tuyên bố, “Đêm nay tôi sẽ không phục vụ cả một bầy đàn ông đâu đấy!”

“Đừng lo, đằng nào thì cũng chẳng ai trong số họ muốn ngủ với cô. Không ai ngoài tôi, thế đấy!” Zhang nói.

“Anh thích tôi à?” tôi hỏi Zhang, vô cùng phấn khích trước câu nói cuối của Zhang. Nói đi, nói đi, nói rằng, “Tôi thích cô đấy!” Nói rằng, “Cô là một phụ nữ tốt. một phụ nữ hấp dẫn.” Nói đi nào!

Nhưng Zhang chả nói gì. Anh ta chỉ thò tay quờ quạng trong túi.

“Chúng ta đi đâu đây? Lên gác thượng nhé?”

Tôi e là trên gác thượng sẽ rất lạnh. Tôi đứng dựa vào một bức tường ở gần đó và ngược nhìn lên bầu trời đêm. Nhưng nếu Zhang đối xử tốt với tôi thì tôi cũng chẳng ngại gì trời lạnh. Đột nhiên tôi trở nên ngờ vực. Một người đàn ông tốt nghĩa là gì? Nghĩa là anh ta sẽ cho ta nhiều tiền? Nhưng Zhang làm gì có tiền. Anh ta hẳn sẽ tìm cách kì kèo để trả ít hơn ba nghìn yen ấy chứ. Vậy nghĩa là anh ta mang lại cho ta một cảm giác gì sao? Nhưng

tôi vốn sợ việc nảy sinh tình cảm. Với gái điếm, chỉ có công việc nhưng chứ không có tình cảm.

“Cô có nghe thấy tôi nói gì không?”

Zhang đi qua căn hộ của mình và dừng lại ở tòa nhà kế bên. Đó là một tòa nhà khá kỳ lạ. Dưới tầng hầm có một quán bar với những cửa sổ cao ngang mặt đường chúng tôi đang đứng. Ánh đèn màu cam từ những cửa sổ này hắt lên mặt đường nhựa. Ghé mắt vào cửa sổ, tôi nhìn thấy khách hàng bên trong đang uống nước, đầu của họ ngang tầm với chân chúng tôi. Tòa nhà có cả thảy ba tầng nhưng trông chỉ cao như một tòa nhà hai tầng. Bậu cửa sổ tầng hầm nằm ngang với mặt đường phía trên và liền luôn là lầu một. âm thanh huyền ảo âm ỉ vang lên từ quán bar dưới tầng hoàn toàn không ăn nhập với vẻ cô đơn, tĩnh lặng của các tòa nhà xung quanh. Tôi cảm thấy có gì đó bất an. Dù đã tới căn hộ của Zhang nhiều lần nhưng tôi chưa bao giờ để ý tới tòa nhà nhếch nhác nằm ngay bên cạnh.

“Tòa nhà này đã có ở đây lâu chưa?” tôi hỏi.

Zhang có vẻ ngạc nhiên vì câu hỏi ngỡ ngàng của tôi. Anh ta chỉ lên trên và bảo. “Nó vẫn ở đây từ trước tới nay. Nhìn lên kia kìa, đó là phòng của tôi. Tôi có thể quan sát nó từ cửa sổ phòng mình.”

Tôi nhìn lên tầng bốn tòa nhà bên cạnh và có thể nhìn thấy hai cửa sổ mở tung trên đầu chúng tôi như hai nhãn cầu. Một cửa sổ tối om, cửa sổ kia ánh sáng đèn nê ông.

“Ở chỗ anh có thể nhìn thấy hết bên này.”

“Thì tôi vẫn làm thế. Tôi có thể nhìn thấy trong căn hộ có người hay không. Ông quản lý tòa nhà này thỉnh thoảng vẫn cho tôi mượn chìa khóa căn hộ ở đây.”

“Vậy nếu tôi sống trong căn hộ đó anh sẽ biết tôi làm gì vào lúc nào.”

“Đúng vậy. Nếu như tôi muốn.”

Ý tưởng đó khiến tôi vô cùng hoan hỷ còn Zhang thì có vẻ bối rối. Anh ta khẽ lắc đầu rồi đi tới căn hộ số 103 nằm ở phía cuối tòa nhà và rút ra một chiếc chìa khóa. Căn hộ bên cạnh đó cũng tối om. Có vẻ như trên tầng hai cũng có nhiều căn hộ bỏ trống. Ba hộp thư xin cũ gắn tạm trên bức tường vật liệu ép mỏng dính, phía trên có ghi dòng chữ: KHU CĂN HỘ GREEN VILLA. Bao cao su, tờ rơi quảng cáo vút đầy trên sàn xi măng. Tôi khẽ rùng

mình. Sự dơ dáy bên trong tòa nhà khiến tôi nhớ tới đám rác rưởi lưu cữu trên sân thượng và nhà vệ sinh hôi hám của Zhang. Tôi có cảm giác đây là một nơi tôi không nên biết, không nên đặt chân tới. Tôi nên dừng lại ở đây.

“Hmm, tôi băn khoăn không biết có phải tôi đang làm một việc không nên làm hay không?” tôi buột miệng hỏi Zhang.

“E rằng trên đời này chả có thứ gì là không nên làm cả,” Zhang vừa trả lời vừa mở cửa.

Tôi nhìn vào trong. Căn hộ có hơi của người già. Bên trong tối om. Cái mùi mà tôi vừa ngửi thấy dường như bốc ra từ sự hoang phế trống trải. Chúng tôi có thể làm chuyện ở đây mà không ai biết, tôi thầm nghĩ. Zhang để mặc tôi đứng đó và mắt hút trong bóng tối. Có vẻ như anh ta đã thuộc đường đi lối lại ở đây. Có lẽ anh ta đã mang những người phụ nữ khác tới đây. Không thể để họ vượt mặt mình, tôi nghĩ và nhanh chóng đá văng hai chiếc giày cao gót ra khỏi chân.

“Ở đây không có điện nên cô đi đứng cẩn thận.”

Nhưng vốn là con gái nhà nệm nên tôi lại nhặt hai chiếc giày và xếp chúng gọn ghẽ cạnh bậu cửa. Bậu cửa lạnh ngắt dưới chân tôi. Có mang tất nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được lớp bụi bám dày trên đó. Zhang đã ngồi xuống tấm thảm tatami phía cuối phòng.

“Tôi chả nhìn thấy gì cả. Tôi thấy sợ.” tôi nũng nịu, hy vọng Zhang sẽ chìa tay ra cho tôi. Nhưng anh ta chẳng thèm động đậy. Tôi dò dẫm đi về cuối phòng. Cả căn hộ trống hoác nên tôi không cần sợ va phải đồ đạc. Không bao lâu sau mắt tôi bắt đầu quen với bóng tối. Ánh sáng từ bên ngoài hắt qua cửa sổ bếp nên bên trong cũng không hẳn tối đen. Đây là một căn hộ nhỏ. Tôi có thể lờ mờ thấy Zhang ngồi khép chân chữ ngũ ở phía cuối căn phòng rộng sáu chiếu Nhật. Anh ta giơ tay ra hiệu cho tôi lại gần.

“Lại đây và cởi quần áo của cô ra.”

Tôi tụt áo khoác ra và rùng mình vì lạnh. Sau đó tôi cởi bộ vest màu xanh trên người rồi tới quần áo lót. Zhang ngồi đó mặc nguyên quần áo, ấm áp trong chiếc áo khoác da của anh ta. Tôi nằm ngửa trên tấm thảm tatami và nhìn lên trần nhà. Zhang cúi xuống nhìn tôi.

“Cô không quên gì đấy chứ?”

“Gì cơ?” tôi hỏi, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

“Sao cô lại cởi quần áo ra trước khi cầm tiền thế? Cô có phải là gái điếm không vậy? Tôi tới đây để mua dâm nên cô phải cầm chắc tiền trước chứ?”

“Vậy thì đưa tiền đây.”

Zhang đặt ba nghìn yen lên người tôi. Một tờ trên ngực, một tờ trên bụng và một tờ ở giữa hai đùi. Chỉ có nhón ba nghìn yen. Tôi những muốn hét lên, tôi muốn nhiều hơn cơ! Nhưng mặc khác tôi cũng vui vẻ làm chuyện đó miễn phí với Zhang. Tôi muốn có kinh nghiệm tình dục như một người bình thường. Tôi muốn được ôm ấp dịu dàng. Tôi muốn được làm tình theo đúng nghĩa của nó.

Zhang nói, như đọc được ý nghĩ của tôi. “Cô chỉ đáng ba nghìn yen thôi. Cô nghĩ gì cơ chứ! Cô thích tiền à? Nhưng nếu không đòi tiền thì cô sẽ trở thành một phụ nữ bình thường chứ không phải là một con điếm. Nhưng cô biết là tôi không có hứng thú với đám phụ nữ bình thường kia và tôi sẽ không ngủ với họ. Vậy cô muốn gì, một con điếm chỉ đáng giá ba nghìn yen hay một người phụ nữ bình thường mà tôi không muốn động tới?”

Tôi nhặt ba nghìn yen trên người và giữ chặt chúng trong tay. Tôi vẫn muốn được Zhang ôm ấp. Tôi nghe thấy tiếng anh ta kéo khóa quần và nhìn thấy dương vật của anh ta cương cứng trong ánh sáng lò mờ. Zhang thọc dương vật vào miệng tôi và hông anh ta bắt đầu chuyển động. Hơi thở của anh ta trở nên gấp gáp.

“Tôi không thể làm chuyện này với một người phụ nữ trừ phi tôi trả tiền cho cô ta. Dù chỉ là ba nghìn yen bèo bọt.”

Zhang tụt xuống và đưa dương vật vào cửa mình của tôi. Anh ta vẫn mặc nguyên quần áo, chỉ có phần cơ thể của anh ta đưa vào bên trong tôi là ấm nóng. Thật là một cảm giác kỳ lạ. Chiếc áo khoác da của anh ta chạm vào da thịt tôi lạnh ngắt và mỗi khi anh ta cử động, chiếc quần jean của anh ta lại cọ vào đùi tôi đau rát.

“Anh thích các cô gái điếm vì em gái của anh làm nghề đó phải không?”

“Không phải vậy,” Zhang lắc đầu. “Mà là ngược lại. Tôi thích các cô gái điếm nên tôi biến em gái tôi thành gái điếm. Tôi không làm vậy vì muốn ngủ với em gái mình. Tôi làm vậy vì tôi muốn ngủ với cô em gái điếm của tôi. Trên đời này chả có cái gì là quá giới hạn. Nhưng những người bị người khác bịt mắt sẽ chả bao giờ hiểu nổi điều đó.”

Zhang nói và cao giọng cười. Anh ta bắt đầu chuyển động phía trên người tôi. Tôi những muốn anh ta hôn tôi. Tôi ngẩng mặt lên đối mặt với anh ta nhưng anh ta quay đầu đi chỗ khác, cố tình không chạm vào môi tôi. Chỉ có phần dưới cơ thể của chúng tôi là chạm vào nhau, cùng chuyển động một cách máy móc. Tình dục là thế này ư? Tôi chỉ cảm thấy trống rỗng và hụt hẫng, cứ như là sắp phát điên lên tới nơi. Lần trước anh ta mới nhẹ nhàng làm sao. Và tôi đã trải qua một cảm giác hoàn toàn mới mẻ mà trước đây tôi chưa từng nếm trải. Chuyện gì đã xảy ra ngày hôm nay? Tôi nghe tiếng Zhang cười. Anh ta bắt đầu trở nên phấn khích, hơi thở dồn dập. Cứ như anh ta là người duy nhất trong cuộc. Tình dục hóa ra là thế.

Tôi lại nghe thấy tiếng của Yuriko. Tôi nhìn thấy cô ấy đang ngồi phía bên trái tôi. Cô ấy đội một mớ tóc giả dài trùm tới eo. Mí mắt tô màu xanh, son môi đỏ tươi. Một cô gái điếm ăn mặc giống hệt tôi. Yuriko bắt đầu sờ trớn đùi trái của tôi bằng những ngón tay thanh mảnh của mình.

“Cố lên! Nhìn xem, tôi sẽ giúp cô. Tôi sẽ giúp cô đạt được khoái cảm.”

Rồi cô bắt đầu vuốt ve đùi tôi một cách chậm rãi, êm ái.

“Cảm ơn cô, cô thật là tốt với tôi. Tôi xin lỗi đã bắt nạt cô ở trường học.”

“Ngốc quá, người bị bắt nạt nhiều nhất chính là cô. Cô vẫn không nhận ra điều đó hay sao? Cô chẳng bao giờ có thể nhìn ra điếm yếu của mình,” Yuriko buồn bã nói. “Nếu nhận ra điều đó sớm hơn có lẽ cô đã hạnh phúc.”

“Có lẽ thế.”

Zhang bắt đầu đi vào tôi một cách dồn dập. Anh ta cũng trở nên nặng hơn, người anh ta tì mạnh vào ngực tôi khiến tôi gần như ngạt thở. Zhang thậm chí chả thèm để ý người phụ nữ đang bị đè dưới sức nặng của anh ta. Phần lớn đám khách hàng của tôi là vậy. Họ nghĩ là tôi có thể tiếp tục như thế này mãi mà không hề chạnh lòng trước sự coi thường của họ hay sao? Bỏ tiền ra thì phải thí mạng thôi. Đó là giá trị thực của tôi sao? Chưa chắc. Nhất là đối với một nhân viên hãng G với mức lương mười triệu yen một năm.

“Có những khách hàng lại thích phụ nữ khuyết một bên ngực như tôi. Kể cũng lạ phải không?”

Tôi nhớ giọng nói này. Tôi ngạc nhiên quay sang bên phải và nhìn thấy mù phù thủy Marlboro đang ngồi đó. Bà ta mặc một chiếc áo lót màu đen với một nhúm bông độn vào bên ngực bị cắt bỏ vì ung thư. Tôi có thể nhìn thấy

áo lót của bà ta sau lớp áo khoác bằng nylon mỏng dính. Mụ Phù thủy Marlboro đang vuốt ve bên đùi phải của tôi. Tay bà ta khô và chai sạn nhưng đầy sức lực. Tôi cảm thấy dễ chịu. Giống như lần trước khi tôi làm tình với Chen-yi có Thìn ở bên trái và Zhang ở bên phải sờ soạng hai bên đùi tôi.

“Đừng có nghĩ ngợi gì cả. Cô nghĩ ngợi nhiều quá! Hãy lắng nghe cơ thể của cô, hãy thả lỏng và tận hưởng cuộc sống!” Mụ Phù thủy Marlboro vừa cười vừa nói. “Tôi nhường cho cô chỗ làm ăn phía trước tượng thần Jizo vì nghĩ là cô sẽ làm được cái gì đó hay ho, ít nhất là khá hơn những gì cô làm trước đây.”

“Không đúng!” Yuriko quát bà ta. “Bà biết thừa là Kazue sẽ thành ra nông nổi này.”

Hai bọn họ tiếp tục tranh cãi, hoàn toàn phớt lờ sự hiện diện của tôi và Zhang. Nhưng tay họ vẫn không ngừng vuốt ve tôi, Zhang đã gần lên tới đỉnh. Anh ta rên lên. Tôi cũng muốn đạt tới khoái cảm. Một giọng nói khác lại vang lên trên đầu tôi.

“Sự ngốc nghếch của con khiến ta đau lòng.”

Đó là người đàn bà dờ hơi với quyển Kinh Thánh. Tôi không biết phải tin ai nữa. Tôi trở nên bần loạn và bắt đầu gào thét trong bóng tối.

“Cứu tôi với!”

Zhang xuất tinh đúng lúc tôi hét lên câu đó. Thở hổn hển, anh ta rời khỏi người tôi. Cùng lúc đó Yuriko biến mất, rồi tới mụ Phù thủy Marlboro, chỉ còn lại một mình tôi trong phòng, nằm trơ trọi trên tấm thảm tatami, trần truồng.

“Cô lại nói chuyện một mình!”

Zhang mở túi xách của tôi mà không hỏi một lời rồi lôi ra một túi giấy ăn và dùng nó để lau người anh ta. Rồi anh ta nhìn thấy tờ bạc mười nghìn yen nhàu nát mà tôi tranh giành với Arai.

“Đừng có mà lấy trộm. Đó là tiền của tôi.”

“Tôi sẽ không lấy nó đâu mà sợ.” Zhang cười và đóng ví của tôi lại. “Tôi không thèm lấy trộm của bọn gái điếm.”

Đồ lừa đảo. Chẳng phải anh ta vừa nói không có việc gì trên đời này là anh ta không dám làm hay sao? Đột nhiên tôi cảm thấy lạnh nên ngồi dậy và mặc quần áo. Ánh đèn của một chiếc ô tô vừa chạy qua chiếu sáng lên tường.

Trong thứ ánh sáng ngấn ngủi vừa lóe lên đó tôi nhìn thấy những bức tường đầy vết ố và giấy dán tường trên các vách ngăn đã rách nát, bong tróc hết cả. Làm sao mà một người được nuôi dạy tử tế như tôi lại kết thúc trong một căn phòng như thế. Tôi nghiêng đầu sang một bên. Zhang mở cửa sổ bếp và vứt chiếc bao cao su của anh ta ra ngoài. Anh ta quay lại nhìn tôi và bảo. “Hãy gặp lại nhau ở chỗ này nhé!”

Giờ tôi đang ở nhà và mở nhật ký của mình ra xem. Nhưng chả bao lâu nữa tôi sẽ phải kết thúc cuốn nhật ký này. Nhiệm vụ của nó là ghi chép lại những sự kiện trong cuộc đời làm gái của tôi nhưng đã nhiều ngày trôi qua tôi không còn tìm được khách hàng nữa. Vì vậy, Kijima thân mến, những quyển nhật ký này là dành cho cậu. Xin cậu làm ơn đừng gửi chúng lại cho tôi giống như cậu đã làm với những bức thư tình thời trung học. Bởi vì cậu biết đấy, những gì cậu đọc trong quyển nhật ký này là một phần sự thật khác về tôi.

Phần 8.

ÂM THANH CỦA THÁC NƯỚC XA: CHƯƠNG CUỐI CÙNG

Thế là tôi đã đi tới phần kết của câu chuyện dài dòng và rắc rối này. Xin mọi người hãy chịu đựng thêm một chút nữa để tôi kết thúc nó.

Tôi đã cố gắng kể cho các bạn một cách chi tiết nhất về cái chết thâm cảm của Yuriko, em gái tôi, người gây ấn tượng với tất cả những ai nhìn thấy con bé với sắc đẹp của nó; về cuộc sống thường ngày ở trường nữ sinh trung học Q, một hình ảnh thu nhỏ của xã hội phân chia giai cấp đã bắt rễ sâu ở Nhật; về những sự kiện gây náo động dư luận liên quan tới Kazue Sato, một học sinh cũ ở trường Q; sự thành công và thất bại của Mitsuru và Takashi Kijima, hai người cũng có liên quan tới trường Q, vốn là hai học sinh cách nhau một lớp; và tên răn giả lươn Zhang, từ bên kia đại dương tới và, lạ lùng thay, để gặp gỡ cả Yuriko và Kazue. Để có được kết cục này, tôi đã cho công bố tất cả những ghi chép, nhật ký và thư từ mà tôi sở hữu. Và tôi cũng kiên trì với bản tường thuật của mình với hy vọng các bạn sẽ hiểu được phần nào đó câu chuyện dài dòng của tôi. Tuy nhiên, đó cũng chính là điều khiến tôi dằn vặt, vì tôi cũng không biết chính xác tôi muốn các bạn rút ra điều gì từ câu chuyện này? Vì ngay chính tôi cũng không dám chắc.

Sau cái chết của Yuriko và Kazue, bạn cho rằng tôi sẽ phải đối mặt với sự bẽ bàng mà tội ác và phiên tòa xử nó - vốn được đăng tải rộng rãi trên các phương tiện truyền thông đại chúng gây ra. Nhưng bạn đã lầm. Tôi chẳng có lòng tốt cũng như ý thức về sự công bằng. Tại sao lại thế? Cũng chẳng có nguyên nhân cụ thể.

Tôi chỉ có thể đưa ra một gợi ý: có lẽ Yuriko, Kazue, Mitsuru và cả Takashi và Zhang nữa, tất cả bọn họ đều là một phần của tôi, dù tôi có là ai đi nữa. Có lẽ sự tồn tại của tôi chính là phần còn lại của họ, giống như một kiểu linh hồn, phiêu bạt khắp nơi kể lại chuyện đời họ. Trong trường hợp ấy hẳn ai đó trong số các bạn sẽ nhận ra rằng đó là một linh hồn đen tối. Mà đúng thế thật. Một hồn ma thường là một bóng đen. Vì nó nhuộm màu của

hận thù và cay đắng với một khuôn mặt dị dạng vì oán hờn và những lời nguyên rủa cay độc. Và đó cũng chính là lý do khiến nó còn lưu lại ở đời. Bạn cũng có thể nói sự tồn tại của tôi giống như tảng băng như nước chôn chặt ở một góc tối trong trái tim Yuriko, Kazue, Mitsuru và kể cả Zhang. Lại mãi về chuyện này tôi mới nhận ra rằng có lẽ tôi đã so sánh hơi quá. Nhưng tôi không biết phải giải bày nó như thế nào nữa. Tôi chỉ là một con người bằng xương bằng thịt, một người bình thường, trong lòng đầy rẫy những hiềm khích, đố kỵ và vô cùng cố chấp.

Sau khi tốt nghiệp đại học tôi đã chọn một con đường khác hẳn với người em gái từ người mẫu biến thành gái điếm của tôi. Tôi chọn một cuộc sống kín đáo. Trong trường hợp của tôi, kín đáo có nghĩa là sống suốt đời như gái đồng trinh, không có quan hệ với đàn ông.

Một cô gái đồng trinh vĩnh viễn. Bạn có biết điều đó có ý nghĩa gì không? Nghe thì có vẻ trong sáng, lành mạnh nhưng thực ra không phải vậy. Kazue đã định nghĩa đầy sắc sảo trong nhật ký của cô ấy rằng giữ gìn trinh tiết là bỏ lỡ cơ hội duy nhất mà phụ nữ có được để khuất phục đàn ông. Tình dục là cách duy nhất mà phụ nữ có thể sử dụng để điều khiển thế giới này. Dù sao thì đây cũng là quan niệm méo mó của Kazue. Nhưng tôi không khỏi băn khoăn tự hỏi liệu cô ấy đúng hay sai. Khi một người đàn ông đi vào trong tôi (ngay cái ý nghĩ này thôi cũng đã lộ bịch ngoài sức tưởng tượng) và xuất tinh bên trong tôi mà tôi vẫn không thấy tràn trề mãn nguyện... không cảm thấy rốt cuộc mình đã liên hệ được với thế giới bên ngoài thì sao? Ít nhất thì đấy cũng là cảm giác của tôi lúc đó. Nhưng nó hoàn toàn chỉ là ảo tưởng. Ảo tưởng sinh ra từ việc tin rằng mãi mãi mãi là cách duy nhất mà phụ nữ có thể sử dụng để điều khiển thế giới và đó là cách mà Kazue đã làm. Một khi được thực tế làm cho tỉnh ngộ, thì cô ta sẽ nhận ra rằng đây chính là một sai lầm lớn.

Tôi có nói là tôi thích một cuộc sống mờ nhạt. Nhưng không chính xác là vậy. Tất cả những gì tôi muốn chỉ là không bị đem ra so sánh với Yuriko. Từ khi biết được rằng trong bất kỳ cuộc tranh tài nào tôi cũng sẽ là kẻ thua cuộc thì tôi đã quyết định rút lui hoàn toàn khỏi cuộc chơi. Tôi nhận thức rõ ràng một thực tế là tôi sinh ra chỉ để làm mặt kia của Yuriko, cái mặt tiêu cực của con bé. Một người như tôi - một kẻ tiêu cực - đặc biệt nhạy cảm với bóng tối

hay mặt tiêu cực của những người sống trong ánh sáng. Những sinh vật sáng láng này đều ngấm ngấm mang trong đầu những suy nghĩ đen tối không muốn để người khác nhìn thấy. Nhưng họ không nhận được sự thông cảm nào từ phía tôi. Ngay lập tức tôi nhìn ra sự đen tối của họ, vì chính tôi đã phải sống một cách tiêu cực quá lâu. Nói thông cảm cũng không chính xác, đúng hơn phải nói là tôi sống sót dựa vào việc thu thập các mảnh vụn rơi ra từ bóng tối của những người sống giữa ánh sáng.

Ghi chép của Kazue về cuộc đời làm điểm của cô ấy buồn bã tới mức khiến tôi có thêm nghị lực để sống. Cô ấy càng đau buồn thì nỗi oán giận của tôi lại càng lớn. Tôi khoái trá trước sự thất bại của cô ấy. Bạn biết không? Nhưng cũng vì lý do ấy mà nhật ký của Yuriko lại chẳng có tác động gì đối với tôi. Vì xét cho cùng, Yuriko là một phụ nữ vô cùng mưu mô xảo quyệt. Điều này thật rõ như ban ngày. Con bé đúng là hết thuốc chữa. Và tôi không có phương thức gì để có thể đấu lại nó.

Tôi bị Yuriko cầm tù. Tôi chẳng có cách nào khác là bám theo nó suốt cuộc đời như thể tôi là cái bóng của nó. Bản cung khai của Zhang vì vậy không có gì khiến tôi ngạc nhiên. Tẻ nhạt, chán ngắt. Bởi vì một kẻ hung ác tâng tặn lương tâm như Zhang thì làm gì có nổi dù chỉ là một chút bóng tối. Vẫn có những kẻ hung ác, như bạn thấy đây, sống trong ánh sáng.

Nhưng những quyển nhật ký của Kazue thì khác. Bản cáo trạng của Zhang không đọc cũng đoán ra được, không giống như nhật ký của Kazue. Nỗi cô đơn phóng đảng mà cô ấy miêu tả thật là khủng khiếp. Sau khi đọc hết những gì cô ấy viết, tôi lại thấy mình bỗng dung thay đổi, một chuyện chưa từng diễn ra trước đây. Tôi đã ứa nước mắt vì cảm thương ngay trước khi kịp nhận ra sự biến chuyển ở mình. Chính tôi chứ không phải ai khác là kẻ đã không cảm được nước mắt khi nghĩ tới sự cô độc ghê gớm của Kazue với vẻ ngoài lồ bịch xấu xí khiến tôi liên tưởng tới hình ảnh của Người Không lò Màu Xanh. Nhưng âm hưởng vọng lại từ trái tim trống trải của Kazue khiến tim tôi run rẩy, cả người tôi như tê liệt không thốt nên lời. Tôi chưa hề trải qua cái gọi là cảm giác cực khoái nên không biết nó có giống như vậy không?

Nhật ký của Kazue ghi kín đặc hai quyển sổ lớn, một quyển bọc bìa da màu nâu, một quyển màu đen. Chữ viết gọn gàng, thẳng hàng thẳng lối khiến

tôi nhớ tới những quyền vớ của cô ấy ngày xưa. Kazue còn cẩn thận ghi lại cả số tiền mà cô ấy nhận được từ khách hàng của mình. Cô ấy thành thật và tỉ mỉ tới mức không thể không viết về những cuộc gặp gỡ đó. Kazue, cô nữ sinh xuất sắc chỉ muốn được biểu dương về sự thông minh của mình, một cô gái ngoan khao khát được thiên hạ ngưỡng mộ vì nề nếp gia phong, một nữ viên chức có tham vọng tiến xa trong sự nghiệp. Nhưng ở bất cứ vị trí nào, Kazue vẫn luôn cảm thấy thiếu một cái gì đó và trong quyển nhật ký này, cô ấy đã vô tình tiết lộ thân phận và những suy nghĩ chân thực của mình.

Đột nhiên tôi nhớ tới những lời của Mitsuru: “Bạn và tớ rất giống nhau. Kazue cũng vậy. Tất cả chúng ta đều đánh mất lương tâm vì một ảo tưởng. Tớ không hiểu người ngoài nhìn nhận điều đó như thế nào. “Không, cô ta đã làm. Nói thế là sai!” Tôi những muốn gào lên. Các người không thấy sao? “Hoang mang và thù hận.” Đó là những gì Yurio đã nói khi thằng bé chạm vào những quyển nhật ký của Kazue mà tôi giữ mãi trong lòng. Đúng thế! Tôi là một người phụ nữ vô cùng nhạy cảm với bóng tối của những người khác. Tôi hoang mang và thù hận ở chỗ nào? Tôi chỉ sống nhờ vào những mảnh vụn mà tôi thu thập được từ những người khác, từ sự hoang mang và thù hận của họ chứ không phải của chính mình. Tôi không giống như Kazue. Tôi không phải là một con quỳ dạ xoa.

Tôi gạt những quyển nhật ký của Kazue rơi xuống đất. Để lấy lại bình tĩnh, tôi khẽ chạm vào chiếc nhẫn đeo trên tay trái mà Mitsuru đã cười nhạo lúc trước. Đó chính là ngọn nguồn cảm xúc của tôi. Gì cơ? Đúng là tôi đang mâu thuẫn với chính mình. Tôi cười nhạo những trò phân chia đẳng cấp ngớ ngẩn ở trường nữ sinh Q nhưng tôi cũng thích cái xã hội thu nhỏ đó. Chẳng phải mỗi người trong chúng ta đều có phần nào mâu thuẫn với chính mình hay sao?

“Bác có chuyện gì ư?”

Yurio lúc này đang ngồi bên cạnh và có thể nhận thấy cả người tôi đang rung lên. Thằng bé đặt hai tay lên vai tôi an ủi. Đúng là một đứa bé nhạy cảm. Hai bàn tay to lớn của thằng bé trùm lên vai tôi. Tôi có thể cảm thấy hơi ấm từ lòng bàn tay của nó thấm vào da thịt. Không biết quan hệ nam nữ có giống như thế không? Tôi bèn chồn áp má lên bàn tay ấy. Yurio nhận ra những giọt nước mắt ướt đầm của tôi và hốt hoảng hỏi tôi, “Bác ơi, bác đang

khóc đây à? Điều gì trong những quyển nhật ký đó đã làm bác phiền muộn?”

Giật mình, tôi giăng tay Yurio ra.

“Chỉ vì chúng quá buồn bã. Và có một vài chuyện liên quan tới mẹ của cháu nữa. Nhưng bác không muốn nói cho cháu biết.”

“Bởi vì nó chỉ đầy hoang mang và thù hận có đúng không ạ? Nhưng cụ thể là gì? Kể cho cháu nghe với. Cháu muốn được biết. Cháu muốn biết mọi chuyện được ghi trong những quyển nhật ký đó, từ A tới Z.”

Yurio muốn biết cái gì cơ chứ? Tôi tự hỏi. Tôi nhìn vào đôi mắt đẹp đẽ của thằng bé. Hai đồng tử màu nâu với những chấm xanh dương, thứ màu tuyệt mỹ nhất mà tôi từng thấy. Giống như những hồ nước tuyệt đối tĩnh lặng không phản chiếu bất cứ điều gì. Thế nhưng Yurio cũng lại giống như tôi. Thằng bé quá nhạy cảm với bóng tối của những kẻ khác, không phải vậy sao? Nếu như thằng bé có thể ngay lập tức cảm nhận được khoảng tối của những kẻ khác và biến chúng thành một thứ công cụ để giải trí thì tôi nhất định sẽ chia sẻ nội dung những quyển nhật ký trên với nó. Tôi đã no nê thừa mứa với những thứ mà người khác để lại tới mức tim tôi bắt đầu lạc nhịp. Tôi muốn làm như nhuóc Yuriko và Kazue bằng những lời độc địa và nhồi vào tai Yurio để thằng bé có thể lớn lên trong sự thật. Tôi muốn có người thừa tự. Cũng giống như việc muốn sinh con, không phải vậy sao? Vì nếu tôi có thể nhồi nhét vào đầu Yurio thực tế cay độc đó thì hẳn thằng bé đẹp đẽ kia rồi cũng sẽ trở thành một người như tôi.

“Nhật ký của Kazue mô tả một cuộc đấu tranh vô cùng cao cả, giữa một cá nhân với phần còn lại của thế giới. Cuối cùng Kazue đã bị thua và có một kết cục hoàn toàn đơn độc, và cô ấy đã chết với niềm khao khát được một ai đó đối xử nhân từ. Cháu không nghĩ rằng đó là một câu chuyện rất đau buồn sao?”

Gương mặt Yurio sừng sốt. “Mẹ cháu cũng thế à?”

“Ừ. Cháu nói đúng. Cháu được sinh ra bởi một người phụ nữ giống như vậy.”

Tôi nói dối. Yuriko còn lâu mới giống như Kazue. Ngay từ đầu Yuriko đã không có chút niềm tin nào với phần còn lại của thế giới, vào những người khác. Yurio sụp mắt xuống, rút tay khỏi vai tôi và chụm lại như thể đang cầu nguyện.

“Mẹ cháu là một kẻ yếu đuối. Vô tích sự.”

“Thật là buồn quá đi thôi! Nếu cháu ở đó, cháu có thể đã giúp được bà ấy.”

“Giúp như thế nào cơ?”

Chẳng ai có thể làm gì được, tôi nghĩ. Với lại, cháu mới chỉ là một đứa trẻ con, có thể cháu vẫn chưa hiểu được mọi chuyện. Tôi những muốn thách thức ý định của Yurio nhưng thằng bé tiếp tục với vẻ đầy quyết tâm.

“Cháu không biết cháu sẽ phải làm gì nhưng cháu nhất định sẽ làm cái gì đó. Nếu như bà ấy cô đơn thì cháu sẽ tới sống với bà ấy. Cháu sẽ chọn nhạc cho bà ấy nghe. Cháu sẽ sáng tác cho bà ấy những thứ âm nhạc đẹp đẽ hơn thế nữa. Như thế ít nhất cháu sẽ giúp cho bà ấy cảm thấy vui hơn một tẹo.”

Gương mặt Yurio rạng rỡ như thể thằng bé vừa nghĩ ra giải pháp tuyệt vời nhất. Tôi vẫn không hết ngỡ ngàng trước vẻ đẹp và sự tốt bụng của thằng bé. Những ý tưởng của nó thật trẻ con nhưng không phải rất ngọt ngào, cảm động sao? Liệu đó có phải là hình dạng thực của một người đàn ông hay không? Trước khi kịp nhận ra điều đó, một cảm xúc mới lạ bắt đầu nảy mầm trong tôi: tình yêu. Nhưng đây là chuyện không thể. Yurio là cháu của tôi. Thì sao? Chuyện này có gì sai trái? Tôi có thể nghe thấy thiên thần và ác quỷ đang tranh đấu dữ dội trong lòng tôi.

“Cháu nói rất đúng, Yurio thân mến. Bác của cháu thật quá dễ nhụt chí. Bác không hiểu tại sao Yuriko lại không nhận cháu về. Bác thật không hình dung ra được.”

“Cháu đủ khỏe để có thể tự lo cho mình mà không cần tới mẹ cháu.”

“Cháu đang định nói bác là kẻ yếu đuối phải không?”

Yurio đặt tay lên vai và lưng tôi như thể đang muốn tìm hiểu tôi được làm bằng chất liệu gì. tôi run rẩy dưới sự động chạm của thằng bé. Một cảm giác hoàn toàn mới lạ. tôi đang được một người khác đánh giá. Không, không phải đánh giá mà là trải nghiệm.

“Bác ơi, cháu không nghĩ là bác yếu đuối đâu. Mà là đáng thương.”

“Đáng thương ư? Khốn khổ thì đúng hơn. Cái này thì không có gì phải nghi ngờ, bác đúng là một người khốn khổ.”

“Không. Ý cháu là trái tim của bác ngày càng mỏng dần. Thật đáng hổ thẹn. Y như cái cô lúc nãy nói. Nhưng vẫn còn chưa muộn để thay đổi. Cháu

đồng ý với cô ấy về điếm đó.”

Tôi tưởng lúc này thằng bé ngồi nghe nhạc bằng tai nghe. Nhưng với thính giác nhạy bén của mình, Yurio đã nghe thấy hết những gì Mitsuru nói. Tôi chợt có cảm giác như Mitsuru và Yurio đã thông đồng với nhau, cảm giác ấy khiến tôi nghẹn ngào vì cay đắng và phẫn uất.

“Cháu khỏe thật không Yurio?”

“Thật ạ. Cháu luôn sống một mình mà.”

“Thì bác cũng vậy. Bác cũng luôn sống một mình.”

“Thật ư?” Yurio quay đầu sang một bên. “Cháu có cảm giác là bác sống phụ thuộc vào mẹ cháu.”

Sống trong cái bóng của Yuriko: đó cũng là một sự phụ thuộc ư? Một dạng yếu đuối nhu nhược thì đúng rồi. Phát hiện này khiến tôi đau nhói. Tôi nhìn vào đôi môi đầy đặn của Yurio. Hãy nói về bác nữa đi! Hãy mở mắt cho bác nhìn nhận bản thân mình một cách đúng đắn! Hãy dẫn dắt bác theo con đường chính đạo!

“Tiện thể, bác ơi, về chuyện máy tính. Khi nào thì cháu có thể có nó? Nếu cháu có một chiếc máy tính thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Nhưng bác không có tiền.”

Mặt Yurio thất sắc. Ngắm thằng bé nhìn chăm chăm vào khoảng không vô định, một không gian mà nó không tài nào thấy được và chìm đắm trong suy nghĩ thật là đáng yêu.

“Bác không có chút tiền để dành nào ư?”

“Bác có khoảng 300.000 yen. Mỗi thế thôi. Và phải giữ nó lại phòng khi nguy cấp.”

Yurio đột ngột quay lại. “Có điện thoại.”

Tôi chẳng nghe thấy gì nhưng quả thật điện thoại bắt đầu đổ chuông. Tôi vẫn biết linh tính của Yurio rất chính xác nhưng chuyện này thật là quá sức tưởng tượng. Tôi kinh sợ cảm ống nghe lên.

Có điện thoại từ viện dưỡng lão của quận. Là ông ngoại. Ông vừa qua đời vài phút trước ở tuổi chín mươi mốt. Tôi có cần thiết phải biết về những giây phút cuối cùng trong đời của ông không? Trong cơn lú lẫn của mình, ông đã quay trở lại với giai đoạn cách đây năm mươi, sáu mươi năm khi còn là một chàng trai trẻ. Người ông ngoại nghệ sĩ thích sưu tầm bonsai, lập dị và từng

có tiền án tiền sự của tôi đã hoàn toàn quên tiệt về vụ tự tử của con gái mình và chả bao giờ biết chuyện cháu gái của ông bị giết hại. Ông đã nhẹ nhàng trôi vào cõi chết trong cơn hưng phấn mà sự lú lẫn của tuổi già mang lại. Nhưng nhắc tới thời khó khăn tài chính. Tôi đoán là tôi sẽ phải dành hết số tiền tiết kiệm nhỏ nhoi của mình vào chi phí tang lễ của ông ngoại. Nhưng đó vẫn không phải là điều tệ nhất. Ông ngoại mất thì tôi sẽ phải dọn ra khỏi căn hộ vì nó được thuê dưới tên ông. Lại thêm chi phí dọn nhà. Và giờ lại còn phải mua thêm một cái máy tính nữa.

“Yurio. Ông ngoại của bác vừa mất. Bác không thể tiêu tiền tiết kiệm cho cháu được nữa. Thêm nữa, chúng ta sẽ phải rời khỏi căn hộ này. Sao cháu không hỏi Johnson mua cho cháu một cái máy tính?”

“Sao bác không ra ngoài và đi kiếm tiền?”

“Kiếm tiền á?”

“Ngoài đường. Giống như mẹ cháu ấy.”

Thằng bé nghĩ vớ vẩn gì vậy? Tôi tát vào mặt nó. Tất nhiên là không mạnh tay. Nhưng khi tay tôi chạm vào má thằng bé, tôi có thể cảm nhận thấy cả xương quai hàm của nó. Sự trẻ trung của thằng bé làm tôi rùng mình. Yurio không nói gì nhưng lấy hai tay ôm má và nhìn xuống. Một nhan sắc lạnh lùng. Giống hệt Yuriko. Tôi thấy lồng ngực căng đầy thương yêu, và sâu thẳm trong trái tim mình tôi biết rằng tôi cần phải có tiền. Không, không phải là tiền, cũng không phải là cái máy tính. Mà là thằng bé muốn có được một cái máy tính. Còn tôi thì cần có Yurio. Tôi muốn được sống cùng với thằng bé. Bởi ở đâu có Yurio, ở đó tôi sẽ tìm thấy hạnh phúc.

Trong nhật ký của mình, Yuriko có đưa ra vài nhận xét rất thú vị về nghề làm điếm. Nếu bạn dung túng, tôi sẽ ghi chúng ra đây:

Tôi ngờ rằng có rất nhiều phụ nữ muốn trở thành gái điếm. Một số coi mình như những thứ hàng hóa có giá trị cần được đem bán khi còn có giá. Một số khác thì cho rằng tình dục chả có ý nghĩa sâu xa gì ngoài việc giúp người ta thực sự cảm nhận được sự tồn tại của thể xác. Lại cũng có một vài phụ nữ vốn khinh miệt chính bản thân mình cũng như sự vô nghĩa và tầm thường của cuộc sống nên muốn khẳng định mình bằng cách sử dụng tình dục như một thứ vũ khí, điều khiển nó như đám đàn ông. Rồi cả những người phụ nữ có xu hướng bạo lực hay muốn tự hủy hoại mình. Cuối cùng

mới là những người muốn đem lại khoái lạc. Tôi cho rằng có rất nhiều phụ nữ đã tìm được ý nghĩa của đời mình theo những cách kể trên. Nhưng tôi thì khác.

Nhưng Yuriiko thì khác. Và con bé giải thích rằng việc nó trở thành gái điếm là do tính chất dâm dăng.

Giờ nếu tôi có làm nghề đó thì cũng lại là vì một lý do khác, không giống với tất cả bọn họ. Không như Yuriiko, tôi không phải là người ham mê nhục dục. Tôi thậm chí còn chẳng thích đàn ông. Tất cả bọn họ đều là những kẻ lươn lẹo, mặt mũi họ, cơ thể họ cho tới cái cách suy nghĩ của họ đều què mùa, thiên cận. Họ là những kẻ ích kỷ và sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để đạt được mục đích của mình, ngay cả khi phải làm tổn hại tới những người thân. Bên cạnh đó, họ nhất nhất chỉ chú ý tới vẻ bề ngoài mà hoàn toàn dửng dưng tới nội tâm của sự vật. Bạn cho là tôi đang phóng đại lên ư? Tôi không đồng ý. Tất cả những người đàn ông mà tôi gặp trong suốt bốn mươi năm của đời mình đều như vậy cả. Ông ngoại tôi là một người khá dễ chịu nhưng lại không được hấp dẫn cho lắm. Takashi Kijima, ngược lại, là một người hấp dẫn nhưng tính tình quái dị.

Nhưng giờ tôi đã tìm thấy một trường hợp ngoại lệ, đó là Yurio. Trên đời này không thể tìm thấy người đàn ông nào khác mà vừa quyến rũ lại vừa có tấm lòng hiền thảo như Yurio. Nghĩ tới tương lai thằng bé sau này sẽ trở thành một trong những người đàn ông gớm ghiếc nói trên tôi thấy vô cùng đau khổ. Nếu hành nghề mãi dâm, tôi sẽ có tiền lo cho tương lai của Yurio, đảm bảo thằng bé sẽ không bao giờ trở thành một người đàn ông đáng sợ như vậy và hai chúng tôi có thể sống hạnh phúc bên nhau suốt đời. Lý do đó thì sao? Một lý do cũ rích, phải không? Tôi tự hỏi tôi mà làm điếm thì sẽ như thế nào?

Tôi thấy mình lang thang trong khu Maruyama, đầu đội một mớ tóc giả màu đen dài tới hông, viền mắt màu xanh, son môi đỏ tươi. Tôi lướt qua những con phố, những ngõ hẹp và thấy một người đàn ông trung niên đang đứng trước một khách sạn như đang chờ đợi điều gì. Người ông ta rất rậm lông nhưng đầu ông ta lại thưa tóc. Tôi liền gọi ông ta.

“Tôi vẫn còn trinh, ông biết không? Thật đấy. Trinh nữ ở tuổi bốn mươi. Sao ông không cho tôi một cơ hội?”

Người đàn ông nhìn tôi hơi khó chịu nhưng không giấu nổi vẻ hiếu kỳ. Hay là ông ta bắt gặp sự quyết đoán trong ánh mắt của tôi? Đột nhiên ông ta đi tới một quyết định nghiêm túc và tôi thấy mình lần đầu tiên trong đời, bước qua ngưỡng cửa một khách sạn tình nhân.

Không cần phải nói, chỉ cần hình dung ra những gì diễn ra sau đó cũng đủ khiến tim tôi đập thình thịch. Nhưng lòng quyết tâm đã chiến thắng. Tôi đang khao khát được thay đổi và sự thù ghét bấy lâu đối với Yuriko bắt đầu khiến tôi trở nên khinh bỉ chính mình. Tôi xoay xở để có thể hít thở dưới sức nặng của người đàn ông và chấp nhận sự sờ mó đụng chạm không chút dịu dàng nào của ông ta; bạn có thể chắc rằng đó chính là những gì đang diễn ra trong đầu tôi. Kazue trở nên gớm ghiếc và phơi bày cơ thể xấu xí của mình trước người khác. Cô ấy làm vậy là để trả thù chính mình và cả thế giới bằng cách bắt đàn ông phải bỏ tiền ra để mua thân xác đàn bà. Và tôi giờ đây cũng đang bán mình với một lý do tương tự. Yuriko đã làm. Phụ nữ chỉ có một lý do duy nhất để hành nghề mãi dâm. Đó là sự thù ghét người khác, thù ghét phần còn lại của thế giới. Đây hẳn là một chuyện rất đáng buồn nhưng đàn ông lại rất biết cách đối phó với thứ tình cảm đó ở phụ nữ. Nếu tình dục vẫn được xem là cách duy nhất để giải quyết những tình cảm, mâu thuẫn nói trên thì thật ra cả đàn ông và đàn bà đều rất đáng thương. Tôi sẽ đưa con thuyền của mình ra đại dương của thù hận, phóng tầm mắt ra khơi xa và tự hỏi khi nào mình cập bến. Tôi nghe tiếng nước róc rách ở phía trước. Phải chăng con thuyền của tôi đang hướng về một thác nước? Có lẽ tôi nên quăng mình vào những dòng thác đổ trước khi dong buồm trên đại dương thù hận. Thác Niagara, Yguazu hay Victoria? Cả người tôi run lên. Nhưng nếu có đủ can đảm để lao xuống dòng thác, phải chăng tôi sẽ tìm thấy một con đường khác mở ra trước mắt với nhiều thú vị bất ngờ? Đó chính là những gì Kazue bộc lộ trong nhật ký của mình. Vậy hãy để tôi chất lên vai đấm hành lý của sự hoang mang và thù hận rồi can đảm dong buồm ra khơi. Để biểu dương sự can đảm của tôi, từ phía bờ bên kia, Yuriko và Kazue đứng vẫy tay như muốn cổ vũ cho quyết tâm sắt đá đó. Nhanh lên! Có vẻ như họ đang nói. Tôi nhớ lại những gì ghi trong nhật ký của Kazue và cũng muốn mình được bao bọc trong vòng tay của một người đàn ông.

“Xin hãy đối xử tốt với tôi.”

“Tôi sẽ đối xử tốt với cô. Đối lại, cô hãy tốt với tôi nhé!”

Có phải là tôi đang nói với Zhang không vậy? Tôi căng mắt ra để nhìn cho rõ.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

• Chú thích

- [1] Trương Trạch Trung hoặc Trương Triết Trung.
- [2] Trương Tiểu Ngu.
- [3] Trương Tú Lan.
- [4] An Cát hoặc An Cơ, An Kỳ.
- [5] Căn Đức.
- [6] Mai Hoa.
- [7] Mai Khôn.
- [8] Trần Di.
- [9] Kiến Bình hoặc Kiện Bình.
- [10] Đông Trinh
- [11] Kim Long
- [12] Lâu Chân.
- [13] Bạch Khiết
- [14] Có thể là một trong những cái tên sau: Lý Đầu Dân, Lý Thấu Dân, Lý Thấu Mẫn, Lý Thấu Mân...
- [15] Có thể là Vu Vi, Vu Uy, Dư Vĩ, Dư Uy...
- [16] Farrah Fawcett (1947-2009): nữ diễn viên nổi tiếng người Mỹ.
- [17] Diễn viên, người mẫu người Nhật, sinh năm 1971, nổi tiếng về vẻ đẹp đặc biệt quyến rũ.
- [18] Oden: một dạng lẩu cá viên.
- [19] Hentai: có thể hiểu đơn giản là biến thái.